

# Giới thiệu Nô Thê Muốn Xoay Người

**Đồng tác giả:** Cửu Lê Diễm Tô

**Tên gốc:** Tình ái là chi, nô thê muốn xoay người

**Đặc điểm:** Ngôn tình, huyền ảo, dị thể, xuyên không, cường thủ hào đoạt, 1 vs 4...

**Độ dài:** 345 chương (HOÀN)

**Editor:** Catcora

**Beta:** Kuisuira

**Poster:** Kuisuira

La Chu là một cô gái đáng thương, trong cuộc đời của cô thích nhất là được đi lữ hành tại vùng cao nguyên Tây Tạng. Ai dè trên đường đi xuyên qua, bất hạnh trở thành nô thê: nếm đủ loại cực khổ, mọi khó khăn trắc trở nối gót nhau kéo đến.

Vạn sự, vạn vật đều có mức độ chịu đựng của nó, con giun xéo mãi cũng oằn, tiểu vũ trụ bùng nổ, vì thế nên....

Cầm thú, nằm úp sấp cho ta !

Ma quỷ, mau biến !

Nhi đồng giả dạng, mau cút !

Nô thê phải vùng lên ! không chịu sắp đặt nữa !

Lời tác giả: Há há, chuyện này đích thực hắc ám, quỷ dị, đủ loại ý đồ bất chính từ nội dung đến cách diễn đạt nên nó thuộc loại H...Giới thiệu để nhẹ nhàng chút, mọi người phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Khẩu hiệu của ta là bình tĩnh nghênh đón đau thương. Ha há....

---

**Catcora:** Cái văn án nó lừa tình thật.....

Những điều La Chu phải trải qua để giữ mạng sống là những điều chỉ nghĩ cũng thấy sờn gai ốc, tanh hôi mùi máu. Các nam chính có trình độ biến thái vô hạn !

Mọi người tuyệt đối không được để văn án nó lừa tình, truyện này H cả về độ huyết tinh lẫn độ sắc , chống chỉ định người có tiền sử bệnh tim, trẻ em dưới 20 tuổi, phụ nữ có thai và người già cho con bú =))

Tác giả viết khá chắc tay, tình tiết và cảnh H đều không gây nhàm, nhảm .

Một mình cân hết bộ này kể cũng hơi nản, mong mọi người ủng hộ.

**Cảnh báo 1:** Truyện rất H, những tâm hồn chong xáng nên quay đầu là bờ, những tâm hồn không trong sáng lắm cũng hãy quay đầu là bờ, những tâm hồn đen thui hãy chuẩn bị khăn giấy, đây là 1 cơn mưa thịt...

**Cảnh báo 2:** Trong truyện có cảnh người x thú thật, SM, v.v...

Tóm lại, thận trọng nhập hố a !

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Bi ai trên đường chuyển kinh

Bầu trời trong xanh cao xa bát ngát, bỗng bành những đám mây trắng như sợi bông, không ngừng biến hóa đủ loại hình dạng. Sáng sớm, ánh mặt trời giống như lợi kiếm từ trời cao chiếu nghiêng xuống, làm cho cao nguyên trở nên đặc biệt nhiệt tình cùng rực rỡ. Nơi xa là những dãy núi nhấp nhô trải dài, đỉnh núi phản xạ ánh bạch quang chói mắt, đó là lớp tuyết đọng trắng ngần quanh năm không thay đổi.

Hôm nay theo lịch Tây Tạng là ngày mười lăm tháng tư, là ngày Phật tổ Thích Ca Mâu Ni sinh ra, đấng đạo và viên tịch(mọi người có thể nghiên cứu thêm ngày này trên mạng). Tháng tư, theo như lịch Tây Tạng nói, trên bầu trời xuất hiện sao Đê Tú là 1 trong 28 vì tinh tú của người Tây Tạng, người Lhasa (thành phố cổ của Tây Tạng) gọi tháng này là Tát Ca Đạt Ngõa, ngày đầu tiên của lễ tế Phật này cũng được gọi tắt là "tiết Tát Ca Đạt Ngõa" (ngày rằm tháng tư theo lịch Tây Tạng - Sadagawa, còn có tên gọi khác là ngày Kiết Tường). Trong một tháng này, các tín đồ không sát sinh, không ăn thịt, chủ định hướng Phật, cúng Phật, còn có thể bê trai tu hành, hoặc là đi chuyển kinh, dập đầu. Chỉ vì Phật tổ Thích Ca Mâu Ni nói: "Thứ nhất hành nhất thiện sự, hữu hành vạn thiện chi công đức." (theo nghĩa mình hiểu nôm na thì có nghĩa là mỗi ngày thứ làm 1 việc thiện, thì ngàn việc thiện đó chính là công đức; bạn nào giỏi cái này thì giúp mình dịch sát hơn nhá.)

Trên đường chuyển kinh hướng Phật trên cao có treo vô số cờ Kinh xinh đẹp, gió cao nguyên nhẹ nhàng thổi làm lá cờ ngũ sắc: đỏ thắm, xanh đậm, hạnh hoàng(vàng hơi đỏ), tím, trắng sữa; phát ra "Rắc...rắc..."tiếng vang, không ngừng ngâm tụng lấy kinh văn cổ xưa.

Tại thành Lhasa muôn người đều đổ xô ra đường, các tín đồ từ bốn phương tám hướng tới đây, hoặc gảy Phật châu, hoặc xoay lấy kinh luân(ống chuyển kinh), vừa đi vừa không ngừng về động Phật châu, xoay kinh luân; tay phải xách lấy túi bánh mì(bánh mì phong cách dân tộc Tây Tạng), dưới nách cắp cành hương từng bách, trong miệng liên tục niệm sáu chữ "Om Mani Padme Hum" (Án Ma Ni Bát Minh Hồng - Lục tự đại minh chú). Đội ngũ chuyển kinh thỉnh thoảng truyền ra tiếng chuông đồng thanh thảy, ba năm con cừu tuyết trắng theo đuôi chủ nhân đi chuyển kinh. Trên cổ cũng đều đeo một bó cờ ngũ sắc, biểu hiện chúng nó là thần dê chuyển kinh phóng sinh.

Dược Vương sơn, vùng Công Đức lăm, toàn đầu người đang di chuyển, tín đồ tụ tập ở trước vách thạch bích khắc chữ và tượng Phật tại chân Dược Vương sơn cùng trước đài Ôi Tang ở Công Đức lăm, chen vai thích cánh (đồng người chen chúc) dập đầu cúng bái lấy chữ viết và tượng Phật điều khách trên vách thạch bích, mỗi người trên trán đều lấy dính bụi đất. Công Đức lăm, cao cao trên đài Ôi Tang khói dày đặc cuộn cuộn, cảnh bách được đốt keng keng rung động. Mọi người tranh thủ vào làm việc của mình! Lấy bánh mì trong trong túi ra ngoài, hướng đám lửa đốt dầu quăng vào. Sau đó, rút ra một hai bó cành hương bách dưới nách buộc thêm cành dầu phía trên, trong miệng cao giọng cầu nguyện, cuối cùng đi đến bên cạnh tượng đá thần khấu đầu cúng bái, thành kính dùng hai tay vuốt nhẹ thạch bích.

Đó là một loại tín ngưỡng, một loại tín ngưỡng thành kính, một loại tín ngưỡng làm cho linh hồn người ta rung động. Trong đội ngũ hỗn loạn vô số du khách dần dần bị gột rửa sự táo bạo trên người, bị trầm lắng, bày ra sự trang nghiêm im lặng.

Trên người La Chu chỉ có một phần tư dòng máu Tạng tộc, nhưng khi tiếp cận này cao nguyên nóc nhà thế giới, truyền thừa từ xưa bộ gien của dân tộc thần bí vẫn làm cho nàng run rẩy hòa tan giữa tín ngưỡng ở đây.

Đeo lấy một bọc thật to hành lý cùng lều trại, phủ lấy nhất kiện tàng bào màu nâu đơn giản và rộng thùng thình đến cực điểm, cột tóc đuôi ngựa, tay cầm ống chuyển kinh, nàng ở trong đội ngũ chuyển kinh cũng không lộ ra vẻ đột ngột. Nàng trong miệng mơ hồ ní non không phải là lục tự chân ngôn, mà là không trọn vẹn phần sáu bài tình ca của Thế Đạt Lai Lạt Ma Chí (nhà thơ Tây Tạng - bó tay La Chu tỷ lun).

"Thứ nhất: tốt nhất không gặp gỡ, như thế là không phải yêu. Thứ hai tốt nhất không quen biết, như thế là không phải nhớ."

Cha mẹ nàng nếu như không gặp gỡ không quen biết liền sẽ không mến, không nhớ nhau, điềm điềm mặt mặt, ở trong vô hạn khát khao mà sinh hạ nàng.

"Thứ ba, tốt nhất không kết bạn, như thế là không thiếu nợ nhau. Thứ tư tốt nhất không luyến tiếc, như thế là không cần nhớ lại."

Cha mẹ nàng nếu như không kết bạn, không luyến tiếc liền sẽ không mắc nợ cùng nhớ lại, hợp hợp ly ly, đem nàng làm như một quả bóng ném tới ném lui.

"Thứ năm, tốt nhất không yêu, như thế là không bị vứt bỏ. Thứ sáu, tốt nhất không đối địch nhau, như thế sẽ không hợp lại."

Cha mẹ nàng nếu như không yêu, không đối địch liền sẽ không cùng vứt bỏ, gặp gỡ, ân ân oán oán, làm cho nàng ở ven đường lưu lạc, bồi hồi.

"Thứ bảy, tốt nhất không làm lỡ, như thế sẽ không phải gánh vác, mang nợ. Thứ tám, tốt nhất không nên hứa, như thế sẽ không tục (thất hứa, lại hứa, lại thất hứa...)."

Cha mẹ nàng nếu không làm lỡ, không hứa hẹn sẽ không lại tục, tranh chấp dây dưa triền miên, bỏ lại nàng cô đơn kết bạn với bản thân mình trong gương.

"Thứ chín, tốt nhất không theo, như thế sẽ không dựa vào. Thứ mười, tốt nhất không gặp gỡ, như thế sẽ không tụ lại."

Cha mẹ nàng nếu không theo, không gặp liền sẽ không dựa vào nhau, tụ lại, ân ân ái ái, đã tiêu hao hết tình yêu của nàng đối với họ.

Cha mẹ đều là cô nhi tự do yêu nhau, sinh hạ nàng rồi lại cãi nhau mà tách ra. Tách ra xong, lại ngược nòng ta nòng mà tụ hợp, sau đó lại phân ly lại tụ hợp. Khi đó, nàng một chốc ở Đông gia, một chốc ở Tây gia, một chốc theo mẹ, một chốc theo cha. Sau, bọn họ đều tự có tình cảm mới, lại muốn đối với nhau buông tay, thế là tranh cãi âm ỉ biến thành nổi giận kịch liệt, nhà biến thành chiến trường. Nàng không dám về nhà, chỉ có thể du đãng ngoài đường, cùng với chó mèo lưu lạc ngồi chồm hổm, thả cho đến gió êm sóng lặng mới thôi. Lại sau đó, bọn họ hoàn toàn phụ lẫn nhau, tự mình xây dựng gia đình mới. Nàng thành gánh nặng, giữ lấy một căn phòng trống rỗng, dựa vào tài khoản ngân hàng mà bọn họ tạo cho sống một mình, ngày từng ngày, mỗi tháng, mỗi năm lớn lên. Lại sau nữa, bọn họ vì một cái ngẫu nhiên gặp nhau, lại dấy lên ngọn lửa nhiệt tình, phụ người khác, không chút kiêng kị tái hợp, cuối cùng lại ra đi vì tai nạn xe cộ, vĩnh viễn dựa vào nhau, cũng làm cho nàng mất đi tình thân, mất đi một tia mong ngóng cùng nhớ thương cuối

cùng. (Gia đình tỷ này quá đại loạn =.=")

Như vậy đời sống tình cảm rốt cuộc yêu hay không yêu? Nàng vẫn đều không thể hiểu. Việc quan trọng nhất của nàng bây giờ là lĩnh lấy số tiền bảo hiểm lớn, đặt kế hoạch, từng bước hoàn thành lấy bài vở và bài tập. Một khi nghỉ liền đi du tàu chung quanh thành một cái đủ tư cách lữ hành gia.

Đến khi thành thạo, nàng dần dần hiểu được yêu là độc, có thể giết chết hết thảy; yêu là hòa, có thể đốt cháy tất cả. Mà nàng chính là tế phẩm cho phản yêu đó.

Nàng chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, nhỏ bé đến không thể nhỏ bé hơn. Nàng không cần cha mẹ kịch liệt đáng sợ như vậy, gút mắt hàng vạn hàng nghìn, yêu tùy hứng hay thay đổi, bọn họ như lửa và độc không thể thừa nhận, nàng chỉ cần họ giống như tuyệt đại đa số người sống đơn giản là được.

Dòng người chuyển kinh bắt đầu khởi động chậm rãi hướng Đại Chiêu tự, thân thể của nàng cũng không ngừng di động. Cúi đầu nhắm mắt, lập lại không trọn vẹn tình ca, sự tiếc nuối xao động trong tâm linh dần dần bị lấp đầy, về với an bình. Bắt đầu từ ngày mai, nàng sẽ không còn là một lữ hành gia, nàng sẽ chọn một chỗ ấm áp mỹ lệ, khoái khoái lạc lạc, bình bình đạm đạm mà sống hết một đời.

Quanh người tiếng nỉ non niệm tụng càng ngày càng nhỏ, tựa hồ dần dần đi xa, chỉ có tiếng gió như vậy rõ ràng. Chóp mũi ngửi được không phải là hương bách, bánh mì, dịch sữa cùng mùi thơm chấy khét đặc thù, mà là một cỗ hàm trú ánh mặt trời, cùng một chút phân và nước tiểu súc vật (ợ =.=), một chút ý vị cỏ xanh, phản phát như đang đặt mình trên thảo nguyên rộng lớn.

Mi đen dài chậm rãi nâng lên, móng lung tầm mắt dần dần tập trung. Sau đó, La Chu tròn tròn mắt.

Đập vào mắt vẫn có bầu trời bao la xanh thẳm, mây trắng như bông, dương quang sáng lạn, dãy núi nhấp nhô. Nhưng là, quanh nàng không còn đông đúc người chuyển kinh, dưới chân là thảo nguyên xanh biếc, trên thảo nguyên nở đầy mọi màu sắc hoa Cách Tang (hoa dầu Tây Tạng), một dòng sông nhỏ như một dây lưng trong suốt uốn lượn, xuyên thấu giữa thảo nguyên. Cách đó không xa còn có lác đác màu trắng cùng màu đen làm đẹp, nếu như thị lực 1.5 của nàng không có nhìn lầm, trắng chính là dê, đen chính là lông bò.

Nơi này đúng là cao nguyên, nhưng nàng không phải đang ở trên đường chuyển kinh tại Lhasa.

Một hạt cát một thế giới, một cái chóp mắt một vạn năm.

La Chu thật sự không thể tin được chỉ bất quá trong một cái nhắm mắt, cúi xuống niệm tụng.

Là nàng quá thành kính, hay là nàng quá không thành kính rồi? Là Phật tổ ban thưởng cho, hay là Phật tổ trừng phạt?(cái này khó nói à nha, mwahaha... Mới quyết định lựa chọn một chỗ ấm áp, mỹ lệ, khoái khoái lạc lạc, bình bình đạm đạm địa sống hết một đời, sau một khắc liền tới ngay chỗ đó.

Xa xa có một người cưỡi ngựa hướng chỗ nàng nhanh chóng chạy tới. Đó là một người nam tử nhanh nhẹn đứng mảnh mặc áo bào da đơn sơ, đầu đội mũ nỉ, tay thắt lưng đeo đoản đao, tay cầm trường kiếm (roi dài), khuôn mặt người cao nguyên đặc biệt đỏ thắm.

Mặt trời trên đỉnh đầu lên càng cao, tay chân nàng phơi nắng như nhũn ra, thật đáng buồn là thần kinh cứng cỏi lại thủy chung giữ vững hết sức sự thanh tỉnh, không chớp mắt nhìn một người một ngựa cách mình càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 2: Ước định trên thảo nguyên (1)

"Thảo nguyên bao la, núi đồi mỹ lệ,

đàn đàn bò dê, mây trắng khoan thai,

cầu vòng rực rỡ, treo ngang trời xanh,

có cô thiếu nữ, tay cầm roi da,

vừa ngâm nga bài mục ca thảo nguyên, vừa trông trâu bò cùng dê.

Muốn hỏi nàng một câu, có thể cho ta nói rõ nỗi lòng,

ta hi vọng cô nương có thể cùng ta, cùng nhau trông nom bò cùng dê. . . . ."

(dịch bài hát ra thấy chuối quá, chắc tiếng tây tạng hay hơn -.-|||)

Giọng ca hồn hậu, lãnh lót làm lay động thảo nguyên mênh mông, ánh tà dương tuy rằng đã tới nơi xa vời, nhưng vẫn rực rỡ, tươi đẹp như vậy. Làn gió nhẹ lướt qua mặt sông, tức khắc làm lay động mặt nước làm vỡ tan ánh vàng chói lọi. Phương xa, tuyết trắng động trên đỉnh núi phản chiếu vàng sáng hoàng kim, như chờ đợi kẻ khác quý lễ trước sự thánh khiết vô biên.

Một cô nương là lướt, nhanh nhẹn, quần áo chỉnh tề, đuôi sam tết rồi cưỡi trên lưng một con trâu đen cường tráng, trong tay thông dong múa một cây roi da nhỏ, vừa xua lũ bò dê về nhà, vừa thưởng thức phong cảnh mỹ lệ của cao nguyên.

Đi tới thế giới này đã nửa năm rồi, La Chu cuối cùng cũng biết chính bản thân mình không những xuyên đến nơi khác, mà còn xuyên đến khoảng thời gian khác, trước mắt chính là cao nguyên được mệnh danh nóc nhà thế giới mấy trăm năm trước.

Không có dây cáp điện giăng như mạng nhện, không có đèn điện, điện thoại, truyền hình, máy tính, thiết bị đồ dùng điện. Y phục mạng đậm phong cách cổ xưa, mọi người không nói cũng nghe không hiểu tiếng Quan Thoại, ngay cả tiếng Tạng họ nói cũng không hoàn toàn giống như tiếng Tạng thông dụng trên tivi, mà đặc sệt âm hưởng địa phương. Khi mới đến, nàng không thông thuộc tiếng Tạng, tựa hồ thành kẻ điếc, hồi lâu mọi người ngẫu nhiên nói đến từ nô lệ, Pháp vương, lãnh chúa, sau một thời gian suy nghĩ nàng mới biết mình đã xuyên ngược thời gian.

Hậu thế của người dân nơi đây chính là "Tạng tộc", họ tự xưng là "Phồn", "Bác Ba", ngoài phục sức và phong tục mười phần giống Tạng tộc, thì còn rất nhiều điểm bất đồng. May mà nàng được xem là có một phần tư huyết thống Tạng tộc, vì lấy điểm cộng cho dân tộc thiểu số khi thi vào trường cao đẳng mà ở họ khẩu đã điền dân tộc: "Tạng", dung mạo và thói quen sinh hoạt của nàng ở trường thì hoàn toàn giống người Hán, đối với dân tộc tại đây nàng cũng có một chút hiểu biết, nếu không thật đúng là vô cùng khó khăn khi hòa hợp với cuộc sống cổ xưa trong vòng hơn một tháng.

Không sai, hiện tại sinh hoạt của nàng chính là mặt trời mọc thì dậy, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi. Mọi thứ ở thế kỷ 21 đã vĩnh viễn được buông xuống ở một năm trước đây, khi nàng nhắm mắt niệm tụng. Trong lòng có mất mát, bi thương, nhưng không cảm thấy buồn phiền cùng sụp đổ, lo âu duy nhất chính là tài khoản ngân hàng còn hơn ba trăm vạn chưa dùng tới. Sớm biết sẽ có ngày xuyên qua, nàng nên mỗi ngày sống xa hoa. Suốt một tháng xuất ngoại du lịch, tự ngược đãi bản thân làm một lễ hành giả (kiểu du lịch kiểu phượt ý).

Quả nhiên, trên đời này việc làm cho người ta chết không thể nhắm mắt nhất, chính là khi chết rồi thì tiền hoàn toàn vô dụng. Nàng hiện nay sống cũng như chết, tay cũng với không tới số tiền trăm vạn kia.

Lúc trước khi cuộc sống vật chất còn sung túc, tinh thần nàng lúc nào cũng phải áp lực kiềm nén phần uất, gào thét trong hư không, cô quạnh. Hiện tại cuộc sống tinh thần phong phú sung túc thì nàng lại lúc nào cũng than thở vì vật chất nghèo nàn, sinh hoạt gian nan thống khổ. Nima ! (tiếng Tây Tạng có nghĩa là mặt trời - tỷ đang than trời ời nè :P), Thượng Đế không cần như vậy bất công chứ! Tại sao mở cửa sổ lại đóng cửa chính, đóng cửa sổ lại mở cửa chính? Nàng sao lại không thể nắm bắt được cả vật chất lẫn tinh thần cùng lúc chứ? (Chúa nói : tham quá đi con (￣ ￣|||)~)

Thu lư nàng là một thôn tên Nạp Mộc A , tọa lạc tại thung lũng nằm giữa cao nguyên, thuộc sở hữu của một vị lãnh chúa. Lãnh chúa có một tháp phòng ở trên lưng đồi, có thể nhìn ra toàn bộ thung lũng, quản lý lãnh thổ trên trăm dặm bình nguyên cùng mười mấy thôn xóm.

Mọi người trồng trọt trên đất của lãnh chúa, thả gia súc trên đồng cỏ của lãnh chúa, đứng hạn nộp thuế ruộng cho lãnh chúa, so với xã hội phong kiến Trung Quốc còn gian nan vất vả hơn. Xã hội phong kiến, tốt xấu gì vẫn là "Sĩ nông công thương", nơi này nông dân cùng dân chăn nuôi cơ hồ hơn một nửa là nô lệ, ngoại trừ làm việc nông cho gia đình mình còn phải làm việc không công cho lãnh chúa.

Chế độ nông nô a, chế độ nông nô hắc ám, độc ác không gì so sánh được a! Người vô ý sẽ bị chết thảm thương vô cùng chính là trong xã hội nông nô này a! Nàng vì sao không xuyên tới Trường An hưng thịnh đời nhà Hán? Vì sao không xuyên đến Từ Cẩm Thành thời nhà Thanh? Hiện tại Trung Nguyên đang là triều đại gì? Nếu nàng rời khỏi cao nguyên, có thể trở về Trung Nguyên không?

La Chu neho nất, ưu thương nhìn một ngọn lại một ngọn núi cao nhấp nhô. Ở trên cao nguyên nóc nhà thế giới chưa có đường sắt, chưa có quốc lộ, tỉnh đạo, thị đạo, khu đạo, chỉ có đường dành cho người ngoại bang và đường ngựa chạy. Phương tiện giao thông không có máy bay, xe lửa, ô tô, xe ngựa, xe cút-kít, ngay cả con bò đang cưỡi dưới móng đầy cũng không phải của mình, nàng sao có thể thoát khỏi cao nguyên này? Dựa vào hai chân sao? Mấu chốt ở đây là nàng ngay cả vị trí cụ thể của mình ở đâu cũng không rõ. Nửa năm qua, theo chân đoàn chăn thả, thấy được ngoại trừ thảo nguyên ra thì chính là núi đồi; trừ bỏ núi đồi chính là trời xanh mây trắng, cây cỏ xanh tốt cùng ánh chiều tà. Nếu dựa vào hai chân mà tùy tiện trốn đi, cho dù nàng từng học thuật phòng thân cũng chỉ có kết cục là chết bởi bụi.

Lần đầu tiên được leo lên nóc nhà cao nguyên, nàng vui mừng như bầu trời trong xanh được gột tẩy, sừng bái trước núi tuyết nguy nga, linh hồn được gột rửa phủ phục trong hồ nước thần thánh, chỉ thấy dù có chết tại nơi này cũng không oán không hận. Đến lúc xuyên qua, vì xót thương thôi thúc mà nhận thức được "Tình yêu quả thật đáng quý, tự do có giá trị rất cao, nếu muốn bảo toàn mạng sống, hai thứ trên đều có thể vứt bỏ." Thật sâu sắc hiểu được ý nghĩa của câu này a.

Nhân sinh số khổ, giống như con ngựa trắng quá khích. Quý trọng sinh mệnh, hào hào sống, mới là điều hạnh phúc nhất thế gian.

Để có thể bảo đảm sống lâu trăm tuổi, nàng vẫn nên thanh thân mà sống tại thôn Nạp Mộc A cả đời đi. Tốt xấu gì, tiểu lãnh chúa cũng không tính là tàn nhẫn hung ác, tất cả mọi người không phải đều có thể miễn cưỡng vui vẻ mà sống hay sao? Thảo nguyên gió thổi, bò dê đầy đồng có không phải cũng được xem như là một nơi ấm áp mỹ lệ sao? Chỉ cần nàng đòi hỏi vật chất thấp một chút, không cần quá khoái lạc, cứ thản nhiên mà sống hết một đời.

"La Chu, nàng nghe được ta xướng ca sao?" Phía sau truyền đến tiếng vỗ ngựa lộc cộc, giọng nói nam giới mộc mạc mà vui sướng vang lên.

Nàng giương mắt nhìn về phía nam nhân đang thúc thân ngựa đi đến, mũi cao thẳng, ngũ quan cương nghị, làn da đen hồng, một thân áo choàng, tóc quần tung bay không chút trói buộc, vóc người to lớn rất có phong thái hán tử bình nguyên nhanh nhẹn dũng mãnh.

Nửa năm trước, chính là nam nhân này nhặt được nàng. Nói là nam nhân, kỳ thực bất quá mới tròn mười chín, so với nàng còn nhỏ hơn một tuổi. Là con

traí của một tổng quản nhỏ dưới quyền lãnh chúa. Nếu không phải nhà hán có được chút xíu đặc quyền, nhờ hán đột nhiên xuất hiện bên ngoài thì có khi nàng phải lưu lạc mà trở thành nô lệ của lãnh chúa, trải qua cuộc sống thảm thương không bằng chó lợn.

Hiện giờ, nàng là người làm thuê cho nhà hán, giúp nhà hán làm việc đồng áng, chăn thả, thuận tiện cùng các lão nhân tâm sự qua ngày, nói chuyện giải sầu.

"Nghe được, Lãng Thổ." Nàng giương mắt, chỉ chỉ lỗ tai, "Người là danh ca nổi tiếng thôn Nạp Mộc A, ta sao lại không nghe thấy?" Tên nhóc tên đây đủ là Trát Tây Lãng Thổ, nàng theo thói quen chỉ gọi hán bằng hai chữ sau.

"Vậy nàng đáp ứng ta sao?" Con người đen bóng của Trát Tây Lãng Thổ dưới ánh tà dương toát ra lửa nóng.

"Không đáp ứng." Nàng cười tủm tỉm lắc đầu, một trăm linh một lần cự tuyệt lời bày tỏ nhiệt tình của hán. (Anh này kiên trì ác, đàn ông thế chứ : ">)

"Vì cái gì?" Trát Tây Lãng Thổ lần thứ một trăm lẻ một truy hỏi nguyên nhân.

"Ta là một người lưu lạc tha hương đến thôn Nạp Mộc A, người là nhi tử của tổng quản lãnh chúa, thân phận không xứng."

"Cha ta chỉ là một quản gia nhỏ quản lý gia súc, nhà của ta cũng không tính là giàu có. A tổ, a mẫu, huynh đệ cùng các tiểu muội cũng đều thích nàng, căn bản không quan tâm nàng là người tha hương." Trát Tây Lãng Thổ không ngại phiền giảng đạo lý, giải bày sự thật với nữ nhân cổ chấp.

Lời Trát Tây Lãng Thổ nói chính là sự thật, nàng có thể được hán nhặt được chính là trong họa có phúc. Không chỉ mình Lãng Thổ, từng thành viên trong nhà đều nhiệt tình thiện lương, thành tâm chiều cổ kẻ hai bàn tay trắng như nàng. Chẳng những cho nàng việc làm để tự nuôi sống mình, còn sửa một gian nhà gạch ở đối diện chuồng bò cho nàng tá túc, cho nàng một nơi để sống yên phận.

Thề non hẹn biển, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, khắc cốt ghi tâm gì gì đó, nàng xem cha mẹ mười mấy năm rồi rầm trong tình yêu, sớm bị sợ đến không còn một chút mơ mộng, khát khao nào. Nàng thầm nghĩ tìm một người gọi tình ôn nhu, có thể như sông dài nước chảy không gọn sóng, đơn giản mà sống.

Lãng Thổ đúng là một tên nhóc chân thành, thật thà mà lại chịu khó, gan dạ, trời sinh có giọng hát thật là tốt, không những vậy còn là một nhân tài chăn thả và săn thú, nếu cùng với hán sinh sống hẳn là không tồi.

Chính là nhà hán có sáu anh chị em a! Ở nơi mà tự nhiên ác liệt, cuộc sống gian nan như trên nóc nhà cao nguyên, ở hiện đại tại các vùng sâu vùng xa còn tồn tại chế độ cộng thể, chứ đừng nói đến cao nguyên cổ đại. Lãnh chúa giàu có mới được một chồng nhiều vợ, không có chuyện ở riêng chia tài sản, tầng lớp nhân dân nghèo khổ đại đa số đều là mấy huynh đệ cùng cưới một vợ, cá biệt còn xuất hiện cha con, chú cháu, bạn bè... chung vợ. Chuyện này đối với con gái không phải là nghiêm trọng sao? Ngắm lại không rét mà run. (má ơi !)

Là một phụ nữ chịu ảnh hưởng thật sâu của quan niệm một vợ một chồng, nàng chính là muốn tìm một người nam nhân cùng sống, không phải N nam nhân. Làm cho người ta tuyệt vọng chính là quanh đây trăm dặm, bên trong thôn Nạp Mộc A, mười người thì tất cả đều cưới chung một vợ.

Nima ! rốt cục thì nam nhân cùng nữ nhân nơi đây ăn cái gì mà tỷ lệ sinh nam giới so với nữ giới cao gấp nhiều lần như vậy? Nima, vì sao lãnh chúa cùng họ hàng lại chiếm nhiều nữ nhân như vậy? Chia đều thì tốt rồi ! A a, chung quy một câu, đều là của cái dẫn đến tai họa.

Dưới ánh mắt trông mong nhiệt liệt như lửa của Trát Tây Lãng Thổ, nàng cảm thấy chính mình lại nói đông nói tây, trên trời xuống biển tìm nguyên nhân cự tuyệt có vẻ rất không đạo đức. Nhếch miệng, cuối cùng lắp bắp nói ra nguyên nhân cự tuyệt chân thật nhất: "Ta.....nguyên ý cùng một người nam nhân cùng chung sống, không nguyên ý cùng các huynh đệ của người cùng nhau chung sống." Hơn nữa trong sáu huynh đệ còn có 2 người dưới 10 tuổi, một người mới tròn mười một tuổi, là trẻ em nhà, nàng không muốn vừa làm vợ vừa làm vú em !

Trát Tây Lãng Thổ sùng sốt, lông mày rậm nâng cao, ánh mắt càng phát ra lửa nóng nồng nhiệt: "Này. . . . đây là lời nói thành tâm của nàng sao?"

"Ừ" - dưới sự chuyên chú sáng rực trong ánh mắt Lãng Thổ, La Chu di chuyển tầm mắt, mặt dày hiện vẻ ngượng ngùng nhàn nhạt. Điều này không liên quan đến tình yêu, chỉ là bản năng e lệ của phụ nữ với người khác phái.

Một đôi cánh tay cường tráng vươn tới, thân thể đột nhiên mất đi trọng tâm bay lên trời. Trong lúc nàng kinh hô, cả người đã từ trên lưng trâu lọt vào trong lòng một nam tử cao lớn cường kiện. Mang theo mùi thịt tanh nhàn nhạt cùng mùi mồ hôi đặc sệt, khí tức giống đực trong nháy mắt bao vây, làm cho nàng hoảng hốt giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Ước định trên thảo nguyên (2)

Nhưng mà sự giẫy dụa của nàng với một hán tử bình nguyên dũng mãnh mà nói chính là nhỏ bé không đáng kể, Trát Tây Lãng Thổ chính là xiết thật chặt cánh tay, đã dễ dàng đem nàng giam cầm chặt chẽ trong lòng.

"Lăng Thố, phóng ta xuống!" Hai mươi năm qua, ngoại trừ cha, người chưa hề cùng bất luận nam tử nào thân cận như La Chu ở trong ầm ập bá đạo ôm ấp càng thêm hoảng hốt vô thố, không khỏi thất thanh hô. Vẫn làm nàng không thể quen được chính là cổ mùi thịt tanh quanh quần thân mình. Không hổ là cao nguyên khắp nơi đều là bò dê, hầu như tất cả vật sở hữu của người dân bình nguyên đều mang theo một cổ mùi thịt tanh, không đậm thì nhạt, theo từng người. Cho dù đã muốn đến đây nửa năm, nàng cũng không có thói quen ngửi mùi này, trong sinh hoạt thường ngày nàng cũng thật cẩn thận giữ cho bản thân mình cùng nơi ở tươi mát, sạch sẽ.

"Không buông!" Trát Tây Lăng Thố thẳng thắn cự tuyệt, chăm chú nhìn nữ nhân trong ngực như tiểu dã thú (thỏ hoang) đang hoảng hốt, trong lòng dâng lên một cổ mềm mại mà ngọt ngào yêu thương.

Nửa năm trước, hắn ở trên thảo nguyên nhật được nàng. Khi đó, tóc nàng buộc thật cao, trên người phủ nhất kiện ngoại bào đơn sơ, trên lưng đeo một bọc hành lý thật lớn, về mặt lại mờ mờ cùng kinh sợ, phảng phất như một chú dê con lạc đàn. Trong nháy mắt, ánh mắt vô ý đánh trúng lòng hắn, lửa tình phút chốc bùng hực thiêu đốt. (Anh trứng sét khét lẹt rùi :X)

Nàng thân mình thon thả như linh dương khỏe mạnh, bím tóc đen như thác nước trong rừng, da thịt non mịn giống như mây đỏ che phủ trên phô mai, mi đen cong như trăng non chân trời, đôi mắt thật to trong vắt như nước hồ, chiếc mũi nhỏ nhỏ như sơn kiều duyên dáng mỹ lệ, đôi môi hồng hồng, mượt mà, mềm mại như hoa. Nàng đích thị là tiên nữ giáng trần, roi xuống trước mắt, kích thích tiếng lòng hắn. Chỉ cần nàng mở miệng, hắn có thể không do dự dâng hiến chính sinh mệnh mình. (Nghe anh mô tả chị mà ta chỉ muốn đi du lịch sinh thái thôi j)

Hắn hướng nàng cầu ái, nàng lại cự tuyệt hắn, tâm hắn vừa cay đắng vừa buồn thương. Nhưng Bác Ba hán tử cũng không phải dễ buông tha, làm kẻ hèn nhất tùy tiện trốn chạy. Hắn không chút nản lòng mà một lần lại một lần cầu ái, một lần lại một lần bị khước từ. Nhờ thiên thần chiếu cố, cuối cùng hôm nay, tiên nữ của hắn mềm hóa thái độ, làm hắn thấy được ánh bình minh rực rỡ. Là một cái thợ săn cùng người chăn nuôi ưu tú, hắn làm sao có thể uống phí mất một cơ hội tốt như vậy?

"Buông ta ra!" Trên mặt La Chu vọt lên một mảnh mây đỏ nóng bỏng, ánh mắt hoàn toàn không dám đối mặt Trát Tây Lăng Thố. Nima, ánh mắt của nam nhân kém nàng một tuổi này quá nóng bỏng, giống như muốn đem sinh mệnh của nàng nướng lên. Lẽ nào hắn. . . . .Hắn đối với nàng sản sinh một tình yêu nóng bỏng như lửa? Thân mình sợ hãi run lên, không được, nàng chỉ cần hai người không chán ghét lẫn nhau, quây quần sống là được, không cần loại tình yêu có thể đem người hòa tan này.

Trát Tây Lăng Thố nghe vậy đem nữ tử trong ngực ôm lại càng thêm chặt. Trời chiều, ánh tà dương chiếu rọi lên làm khuôn mặt non mịn của nữ tử đỏ rực lên, đem lòng tơ nhuộm thành một phiến kim sắc, càng chọc người yêu thương. Hắn đưa tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bối rối của nàng lên, bức nàng không thể tránh né chính mình, nghiêm túc nói: "La Chu, tiên nữ của ta, ta yêu nàng, nàng đã ưng thuận ta cầu ái, ta sẽ không buông nàng ra đâu."

Khẩu hồ (ý chỉ miệng lưỡi giảo hoạt)! Nàng lúc nào thì đáp ứng hắn cầu ái? Nàng vừa rồi chỉ nói ý nguyện cùng hắn một người nam nhân sinh sống, không muốn hòa các huynh đệ của hắn cùng nhau sinh sống, đây là uyển chuyển khước từ được không?

La Chu trực giác muốn phản bác, lời đến miệng nhưng lại ngưng ở tại đầu lưỡi, chỉ vì nàng theo cặp lửa nóng con người kia thấy được một cổ chân thành phát ra từ tận sâu trong linh hồn. Đi tới Nạp Mộc A thôn này đã nửa năm, cùng người dân trên cao nguyên cổ đại này sớm chiều chung sống, nàng thật sâu hiểu được sự chân thành mộc mạc ăn sâu trong cốt tủy của họ. Nói một sẽ không là hai, lời nói ra tuyệt đối là những gì suy nghĩ trong lòng, cùng với người hiện đại ở thế kỷ 21 khác nhau rất lớn. Lăng Thố nói yêu nàng, liền nhất định là yêu nàng. Đối mặt một lần lại một lần đưa đến trước mặt lửa nóng tâm ý, nàng chợt không có cách nào quả quyết khước từ. Chính là đối với hắn, trong lòng nàng bất quá chỉ là không chán ghét, thực sự nguyện ý cùng hắn sinh sống. . . . . Có thể tiếp nhận tình yêu của hắn sao?

"Ta. . . . . Ta không. . . . . không yêu người đủ. . . . ." Nàng ngập ngừng, cũng không nghĩ lừa gạt người nam nhân nhiệt tình lại chân thành này.

"Ta không quan tâm." Trát Tây Lăng Thố mặc dù có chút toan trong lòng nhưng càng thêm vui sướng vì những lời mà nữ nhân này nói ra. Không phải chán ghét, không phải một chút cũng không yêu. Hắn tin tưởng sau khi thành thân, nàng nhất định sẽ chậm rãi yêu thượng hắn, tựa như hắn yêu nàng giống nhau.

La Chu ngẩn ra, như vậy. . . . . Cũng tiếp nhận sao? Nàng thật sâu nhìn vào đôi mắt sáng ngời kia, vừa thân nhiên nói "Quê hương của ta không có tục cười hỏi cộng thể, ta. . . . . Tuy rằng yêu mến người nhà của người, nhưng không muốn gả cho toàn bộ huynh đệ của người. Hơn nữa. . . . . Hơn nữa không phải hai huynh của người đã muốn cùng thú một cái cô nương tốt hơn ở Sách Cách Tang thôn sao? Người sao lại thú ta?" Nàng đã từng ở trên mạng nhìn qua một bức ảnh như vậy, một cái thê tử mấy cái trượng phu, ở giữa còn có một trượng phu chỉ có hai ba tuổi, thê tử dụ trượng phu xuống đồng làm việc. Ở Nạp Mộc A thôn, hình ảnh như vậy cũng đã chân thực xuất hiện trước mắt, càng làm cho nàng đối với loại quan hệ vợ chồng bất thường này khó mà chấp nhận được.

"Không quan hệ!" Trát Tây Lăng Thố chưa từng thu hồi nụ cười trên mặt, thanh âm trầm thấp, ôn hậu mà ôn nhu, giống như tiếng đàn sừng trâu êm tai dễ nghe, "Ta ở rể nhà nàng là được."

La Chu sừng sốt mồ hôi lạnh. Ở chỗ này, nam nhân ở rể chẳng những không được một chút tài sản nào trong nhà, mà còn bị xem thường. Trát Tây Lăng Thố là tiểu khóa tử ưu tú nhất trong một trăm dặm quanh đây, là tinh nhân trong mộng của rất nhiều các cô nương trẻ tuổi, nếu hắn ở rể. . . . . Ách, viễn cảnh u buồn.

"Cha hòa mẹ người sẽ không bằng lòng." Bất luận một cái cha mẹ yêu con cái sẽ không làm cho nhi tử của mình chịu cái loại này khuất nhục.

Trát Tây Lăng Thố nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng long lánh hoàn mỹ: "Không, bọn họ là cha hòa mẹ tốt nhất trên đời này, bọn họ càng vui mừng hơn khi chứng kiến ta hạnh phúc khi ôm tiên nữ của mình"

Cha mẹ từ ái thông suốt không phải không có, chỉ là người có hay không vận số tốt để gặp gỡ. Giống như nàng, vận khí không tốt, gặp gỡ một đôi tình cảm dữ dội, tính cách hồng бет rồi tình rồi mù cha mẹ. Cho tới bây giờ, nàng chưa từng chiếm được vị trí quan trọng ở trong mắt cha mẹ, thật không biết bọn họ vì sao muốn sinh hạ nàng? Nghĩ vậy, nàng nhin không được sinh ra chút ghen tị với Trát Tây Lăng Thổ.

"Ta nhất cùng nhị bạch (nghèo rớt mòng toi), trừ gian phòng gạch nhà người cho ta mượn trụ, tặng ta một đầu dê, hồi môn cái gì cũng không có."

"Ta ở rể cũng nhất cùng nhị bạch, ngay cả dê một con cũng không có." Trát Tây Lăng Thổ nhún nhún vai, thờ ơ như không, "Bất quá ta là thợ săn giỏi, cuộc sống chúng ta sau này nhất định sẽ chậm rãi tốt lên." Nói xong, hắn lại giảo hoạt cười, "La Chu, người đã hai mươi tuổi, cho dù là tiên nữ cũng mau đến tuổi không ai muốn, nên hảo hảo nắm lấy ta mới đúng."

Khẩu hồ, ta mới mười tuổi được pháp luật cho phép kết hôn, đại học năm hai, đang tuổi thanh xuân có được hay không? La Chu tức giận mà lườm hắn một cái, tâm thấp thỏm không yên cũng dần dần ổn định xuống. Đúng vậy a, kỳ thực nàng cũng đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn rồi, nên kết hôn đi thôi. Khi kết hôn, nàng chân chính là một phần của thế giới này, không còn cô đơn lẻ loi một mình. Lăng Thổ yêu nàng, nàng đối Lăng Thổ rất quen thuộc, nàng nếu đã không hy vọng vào tình yêu xa vời, như vậy cùng một người của chính mình kết hợp hẳn là sẽ không giống như cha mẹ đi? Thân thể cứng ngắc dần mềm mại xuống, nàng chợt cười khe khẽ nói: "Ta sau này sẽ bị các cô nương trẻ dùng nước bọt mà làm chết đuối mất."

Trát Tây Lăng Thổ ngẩn người, khuôn mặt dương cương anh khí thỉnh linh phụt ra sáng lạng như ánh sáng mặt trời buổi bình minh. Kien cánh tay vừa nhắc, ở trên lưng ngựa đem La Chu từ trong lòng nâng cao lên, vui vẻ hô to lên: "Tiên nữ của ta đáp ứng lời cầu ái của ta! Tiên nữ của ta đáp ứng lời cầu ái của ta!" Tiếng la trầm mạnh lạnh lốt vang vọng khắp trên thảo nguyên, truyền ra rất xa rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Ước định trên thảo nguyên (3)

"Thả ta xuống dưới! Thả xuống!" Thân thể lần thứ hai bay lên không làm cho La Chu thét chói tai. Nàng không rảnh đi cảm thụ sự hân hoan vui sướng của Trát Tây Lăng Thổ, ở trong bàn tay nắm đen hữu lực, rộng lớn mà vô thức không ngừng giãy dụa, hai tay vỗ nhẹ lên cánh tay cường kiện, nỗ lực thay đổi tình cảnh nguy hiểm này.

"Hào! Hào!" Trát Tây Lăng Thổ thần thái phấn khởi, khuôn mặt dương cương càng lộ vẻ khí khái rạng rỡ, cười to, một lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng. "La Chu, tiên nữ của ta." Không đợi La Chu phản ứng lại, hắn đã như điều hầu chiếm lấy đôi môi mềm mại mà tâm mê luyến đã lâu, phát tiết nhiệt tình cùng yêu thương đã kìm nén nửa năm nay.

"Ngô, dừng ——" La Chu chỉ cảm thấy một trận nhàn nhạt khí nóng phả vào mặt, tiếp theo môi liền nhanh chóng bị một vật mềm dẻo, nóng như thiêu bao phủ, thân thể mới thả lỏng lại đột nhiên cứng ngắc. Hôn, bị hôn, bị một nam nhân hôn! Bị một cái nam nhân hôn hôn hôn! Cả đầu óc không ngừng mà lặp lại một chữ "Hôn", trong đầu đồng nhất một mảnh hoang mang. Vô luận ánh mắt mở lớn bao nhiêu, cũng không thấy rõ nét mặt nam nhân, chỉ có thể nhìn đến mơ hồ đường nét da thịt, cảm nhận được hơi thở nam tính nóng cháy. Nàng phản xạ gắng sức mà đẩy ra, tròn ly nguyên nhân không thích ứng hòa không được tự nhiên mà sản sinh ra e lệ, sợ hãi, tiếc rằng cánh tay ôm nàng lại vững như bàn thạch.

"Buông. . . . .Dừng ——" Nàng mới gắng sức đấu tranh phun ra được một chữ, một cái lưỡi nóng bỏng, ẩm ướt liền nhân cơ hội tiến vào miệng, ở bên trong rong ruổi. Bất kể trốn tránh thế nào, lưỡi của nàng vẫn bị thợ săn khôn khéo bắt được, bị ép cùng chơi đùa, nhảy múa, giảo triển hết vào.

Trát Tây Lăng Thổ một tay ôm chặt tiên nữ yêu dấu, một tay chặt chẽ chế trụ gáy nàng, mềm mại lưỡi hung mãnh xoát quá mỗi một khía răng nhỏ trắng nõn như ngọc, dần dần liếm lấy khoang miệng niêm mạc, nỗ lực in lên mùi của chính mình. Hắn hút lấy cái lưỡi non nớt đỉnh hương, không để nó có nửa phần thời cơ né tránh, tham lam mà quấy trộn ra một luồng nước bọt thơm ngọt.

Tiên nữ của hắn toàn thân lỏa ra tràn đầy mùi chè xanh cùng chút vị ngọt sữa, khiến người ta thật sâu chìm đắm. Trong say mê, hắn cũng tình tường nhận thấy được cứng nhắc kháng cự trở nên mềm mại nhu thuận, nụ hôn nóng như lửa không khỏi càng thêm triền miên sâu sắc, bá đạo ngang ngược.

Đối với Lăng Thổ hôn môi, La Chu cũng không cảm thấy ghê tởm. Nghĩ đến chính mình đã muốn đáp ứng hắn cầu ái, vì vậy phần kháng cự, e lệ đối với nam giới liền chậm rãi mất đi, thay thế vào đó là nhận thức thân mật đối với trượng phu tương lai. Tâm lý thay đổi làm cho bản năng sinh lý của nàng chiếm thế thượng phong, thân mình dần trở nên nóng bỏng, nhuyến xuống, ánh mắt bất tri bất giác nhắm lại. Nước bọt không kịp nuốt thuận theo khoe miệng hai người chảy xuống, dính ẩm ướt hai cằm đang kề sát nhau.

Lâu thật lâu, Trát Tây Lăng Thổ mới thỏa mãn mà chấm dứt nụ hôn nhiệt tình này. Liếm cánh môi sưng đỏ của tiên nữ trong lòng, đem dịch nước miếng bên miệng nàng chút một cuốn vào trong miệng, cong người đen thâm ám nồng nhiệt, trần ngập ôn nhu yêu mến.

"Tiên nữ của ta, nàng yên tâm, Trát Tây Lăng Thổ nhất định sẽ cho nàng trải qua những ngày hạnh phúc nhất." Hắn nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, giống như nâng lên bảo thạch trân quý nhất thế gian, trong lòng giống như có mật ngọt rỉ ra. Ấu yếm nữ nhân giờ phút này như dê còn nhu thuận mà ở trong ngực hắn, thừa nhận hắn hôn môi, chứng tỏ nàng tiến thêm một bước nữa chấp nhận tình yêu của hắn.

"Ân. . . . ." La Chu rúc vào trong ngực hắn, xấu hổ đến không dám giương mắt, đáp lại với thanh âm nhỏ như tiếng cánh muỗi. Nàng cùng một nam nhân hôn môi, hôn môi. Nụ hôn đầu của nàng đã không còn, đã cho một người sẽ trở thành trượng phu của nàng. Không giống như trong tiểu thuyết nổi



tê đại say mê đến lòng say thần mê, mà nó là một loại kiên định, nhẹ nhàng ấm áp, tư vị như vậy là mức cao nhất nàng có thể nhận. Quyết định, liền cùng nam nhân tên Trát Tây Lăng Thổ này sống cả đời trên cao nguyên.

Mặt trời đã muốn xuống núi một nửa, sắc trời bắt đầu có chút hôn ám, gió trên cao nguyên trở nên mạnh mẽ mãnh liệt, mang theo hàn khí lãnh liệt.

Trát Tây Lăng Thổ cởi bỏ áo bào da dê, đem thân mình La Chu bao bọc lại. Đối với người trong lòng đã gần gũi quan tâm nửa năm qua, hẳn đương nhiên biết rõ nàng không chịu được lạnh, hiểu nàng thích cái gì, không thích cái gì.

Bị quấn trong da bao ấm áp dễ chịu, cổ mùi thịt tanh kia nặng lên rất nhiều. La Chu trong người nóng hầm hập, nhưng cái mũi lại chịu tội. Nàng cau mày nhăn mặt, theo trong vạt áo bào lộ đầu ra, oán giận nói với Trát Tây Lăng Thổ: "Thật khó ngủ, ngày mai ta sẽ dùng nước cỏ dã trà tẩy sạch"

Hắn lạnh lùng cười đáp lại, đối với nàng chán ghét tuyệt không tức giận. Tiên nữ của hắn không thể ngủ được mùi quá mức tanh tươi, đến thôn không lâu liền tìm một loại cỏ dại có mùi thơm thoang thoang tương tự với trà, vô luận là giặt quần áo hay là tắm rửa, đều thích dùng loại cỏ này, tuy thân còn mang theo một cái túi cỏ khô. Vì có thể tới gần nàng, số lần hắn tắm rửa so với trước đây tăng rất nhiều. Chính là mùi tanh trên người lâu dài tích lũy đã muốn tẩm vào gân cốt, bất kể có sức tẩy trừ thế nào, đều không chút thay đổi, bất quá hắn sẽ cố gắng đem mùi này không chế trong phạm vi tiên nữ có thể chấp nhận.

"Cần phải trở về." Có một người ngàn y trăm thuận trọng phụ, La Chu cũng thấy thật thỏa mãn. Danh phận đã định, nàng không hề rụt rè, lười biếng ở trong ngực nam nhân, hấp thu hơi nóng ấm chỉ thuộc về nam giới, thân thể cùng tứ chi lạnh lẽo giây lát thư thái rất nhiều.

"Hào." Trát Tây Lăng Thổ gật đầu, nhìn không được ở trên cái trán no đủ trơn bóng của nàng hạ xuống một cái hôn.

"Lăng Thổ huynh ——"

Rất xa, giá thổi tới một trận lộc cộc lộc cộc tiếng vó ngựa cùng một đạo tiếng hô thanh thúy như chuông đồng.

La Chu thân thể chấn động, đồng thời tay chân vội vã mà theo trong da bào của Trát Tây Lăng Thổ chui ra. Vừa vặn lúc nàng ngồi vào chỗ mình trên lưng ngựa, nét mặt còn không kịp mang một bộ chuyện gì cũng chưa làm, một thân ảnh mạnh mẽ long lanh đã muốn giục ngựa đi tới trước mặt.

Đó là một cô nương mười sáu mười bảy tuổi, dáng người thon dài, bím tóc đen nhánh hỗn loạn buộc một sợi dây màu sắc rực rỡ, điểm xuyết một ít đá thông. Mi dài đen đậm, hai mắt sáng rực, chiếc mũi rất kiêu, chiếc môi tiền điểm, nước da hắc hồng đặc trưng của dân thảo nguyên. Một thân bào da dê mộc mạc, bên hông đeo một chiếc đai lưng thêu ngũ sắc tinh xảo. Vạt áo, cổ tay áo cùng viền áo được khảm lông thỏ màu tro, toàn thân tràn ngập tinh thần cùng sức sống thanh xuân, tươi sáng khiến cho người ta mờ mắt, đây chính là Cách Tang Trát Mã muội muội của Trát Tây Lăng Thổ.

"La Chu tỷ, người không cần giấu giếm, ta từ xa đã trông thấy người cùng Lăng Thổ huynh thân mật." Cách Tang Trát Mã đôi mắt sáng ngời chớp chớp, giao hoát tựa tiêu hồ ly, "A tở thấy các người còn không về nhà, bảo ta đến giúp các người. Hi hi, không nghĩ tới được nữ thần thảo nguyên ban cho vận may thật lớn, gần nhất liền thấy được người cùng Lăng Thổ huynh thật tốt sự tình. Ta nhưng mà chờ các người thân mật đủ rồi, mới dám lên tiếng quấy rầy đâu."

"Người ——" Sắc mặt La Chu nóng lên ửng một tia hồng, giận giữ nắn, "Cô gái nhỏ không biết xấu hổ, xem chàng trai nhà ai sẽ thú người?"

"Hừ, La Chu tỷ đã quên sao? Ta đã sớm cùng Vượng Tất huynh đệ ở Dát Mỗ thôn định ra hôn ước." Cách Tang Trát Mã tự hào mà giọng trán lên, khinh thường mà tà liếc nàng một cái, "Thật không biết Lăng Thổ huynh coi trọng người cái gì? Đến nỗi muốn ở rể."

". . . . .Người biết. . . . .Lăng Thổ dự định ở rể?" La Chu sững sờ nói.

"Cả gia đình ta đều biết, ngay cả tiểu đệ Tang Cát nhỏ nhất cũng đều biết, chỉ có người cái không đức hạnh lại bốn nữ nhân là không biết, chậm chạp không tiếp nhận tình yêu của Lăng Thổ huynh." Cách Tang Trát Mã múa may roi da một chút, cười mím nói, "Đêm đó mang người về nhà, Lăng Thổ huynh ngay tại trong nhà tuyên bố hẳn ái thượng người, không muốn cùng hai cái đại huynh cùng nhau lấy nữ nhân khác, lúc ấy a tở, cha và mẹ còn cùng nhau phát cáu đầu."

Ách, nguyên lai nửa năm trước Lăng Thổ ngay tại trong nhà biệt lộ thái độ. Đối với cái người ngoài phá hư đoàn kết gia đình như nàng, người trong nhà còn có thể nhiệt tình chiêu cố nàng, không làm cho nàng cảm thấy chút oán khí nào, nàng không thể không tán thưởng lòng dạ thuần mỹ quá sức tượng tượng này. Ở chỗ này, có thể gả cha mấy cái huynh đệ, nhất yển thủy đoàn bình (xử lý mọi việc công bằng), khiến gia đình cùng hòa thuận thế tử mới là nữ đức hạnh làm cho người ta say sưa khen ngợi. Nàng, rõ ràng kém điều này tương đương khoảng cách từ Hòa Tĩnh đến Địa Cầu. Nhất phương nhất tặc, nhất phương nhất tặc a! (Mỗi nơi một phong tục)

"Thực xin lỗi, khiến a tở, a thúc hòa a mỗ sinh khí." Nàng có chút áy náy mà khu khu suy nghĩ, này là đối Cách Tang Trát Mã nói, cũng là đối Trát Tây Lăng Thổ nói.

"Ha ha, không cần xin lỗi. A tở bọn họ rất hy vọng con cái được hạnh phúc. Chính là sinh khí ngay lúc ấy, sau lại không sinh khí, còn hoàn toàn đem người làm nương tử của Lăng Thổ huynh mà đối đãi đâu."

Thẹn thùng, La Chu lau lau cái trán, oán thầm. Khó trách đối nàng nhiệt tình hữu hảo như vậy? Nguyên lai đã sớm đem nàng coi là con dâu trong nhà mà đối xử. Nếu nàng không cùng Trát Tây Lăng Thổ thành thân, có thể hay không liền trở mặt không nhận người? May mắn, may mà nàng làm ra một cái quyết định anh minh.

Một đôi cánh tay cường kiện quần lên bên hông, đỉnh đầu vang lên thanh âm của Trát Tây Lăng Thổ vừa mộc mạc lại vừa sùng nịnh: "Muội, đừng nói



nữa, La Chu tỷ của người da mặt thực mỏng giống như cái hoa nhũ vậy, sẽ lại mắc cỡ."

Khẩu hồ, phần lớn thời điểm da mặt ta thực dày đi, bằng không cũng sẽ không kiên trì ở nhà người ăn cật hỗn uổng quá nửa năm. La Chu lặng lẽ ở trong lòng xem thường, người cũng không tiếng động mà vui đầu vào trong lòng Trát Tây Lăng Thổ. Nima, đúng lúc cùng lão công hôn môi, bị cô em vợ tương lai bắt được, nàng thật đúng là làm không được mặt không đổi sắc mà bàn tán về vấn đề tình cảm cá nhân hòa gia đình.

"Đã biết, Lăng Thổ huynh liền nhanh chóng mà thương người La Chu tiên nữ đi." Cách Tăng Trác Mã trêu chọc nói, "A tổ bảo người mang La Chu tỷ về đến nhà dùng cơm, ta trước đuổi bò dê đi trở về. Các người chậm rãi đi, nhớ đừng muộn giờ cơm tối là được." Cô nàng huy huy roi da, rất là tiêu sái mà đuổi bò dê đi phía trước.

"Phá hư cô gái." Nghe được tiếng roi đi xa hậu, La Chu mới ngẩng đầu, hướng phía xa giọng cảm hận nói, "Xem nàng giống như nhặt được của báu vậy, trở về tuyệt đối sẽ hướng a tổ bọn họ khua môi múa mép."

"Vừa vặn, cũng không cần chúng ta nói." Trát Tây Lăng Thổ cười khanh khách mà tựa đầu vào vai nàng, ngửi sâu một ngửi mùi chè xanh hòa mùi sữa ngọt, thỏa mãn nói, "Cùng nhau trở về thôi, tiên nữ của ta."

Nàng giật mình, khe khẽ lên tiếng.

Cùng nhau về nhà, nàng sắp có một cái tiểu gia đình thuộc về chính mình. Đối cuộc sống tương lai, nàng đột nhiên sinh ra rất nhiều khát khao hòa chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 5: Cả gia đình vui vẻ

Đương lúc Trát Tây Lăng Thổ ôm La Chu chậm như rùa đi về nhà, trong nhà đã tràn đầy tiếng cười, tiếng hoan hô, tình cảm sôi nổi.

Nhà của Trát Tây Lăng Thổ là nhà đất đá mái bằng, ở giữa có một cái sân. Nhà phía đông có một cái phòng khách nhỏ, hai gian nhà giữa là phòng của a tổ hòa cha mẹ. Nhà phía tây là nơi ở của các huynh đệ cùng muội muội, còn có hai gian trữ đồ. Nhà phía bắc đã muốn trang trí đôi mới hoàn toàn, trước mắt tạm thời để không, không lâu sau sẽ đem làm phòng kết hôn.

Sải bước vào cửa là một căn phòng thật to, ở giữa là lửa lò sưởi bốc cháy rừng rực, người trong nhà ngồi xếp bằng xung quanh đống lửa. Trước mặt xếp bốn cái bàn thấp, trên bàn là các món nấu từ xương bò cùng với khoai tây, củ cải, bánh mì lúa mạch, bơ trà sữa, căn cứ theo số đầu người mà chia, mỗi người một phần. Trên đống lửa treo một cái ấm, bên trong chính là trà rang khô được nấu lên. Trong không khí phiêu tán mùi bơ cùng sữa, mùi tanh xông vào mũi, làm cho người ấm lên.

La Chu cảm thấy chính mình thật sự rất may mắn, ngay từ đầu được Trát Tây Lăng Thổ nhặt được. Nhà bọn họ là tầng lớp nông nô cao nhất, thuê ruộng phải nộp ít đi rất nhiều. Đừng xem một bữa cơm không có loại thịt gì, cuộc sống so với cái khác nông nô mà nói đã tốt hơn rất nhiều, chẳng những mỗi người đều có thể ăn no, mỗi ngày còn có trà uống. Là ra tuy rằng chất lượng thấp, nhưng vitamin lại không ít đi nửa phần.

"Đã về rồi." Trát Tây Lăng Thổ a tổ là một lão bà linh lợi, khỏe mạnh. Bím tóc hoa râm thắt qua loa một mảnh vải ngũ sắc, khuôn mặt hắc hồng khắc đầy tang thương, nếp nhăn trải rộng trên mặt lộ ra từ ái quang mang. Vừa nhìn thấy bọn họ, liền trước tiên đứng lên tiếp đón.

"Thực xin lỗi, làm cho a tổ chờ lâu." Trát Tây Lăng Thổ có chút áy náy xoay người hành lễ, rồi lại hướng về phía bên cha mẹ đang ngồi hành lễ, "Cha mẹ, thực rất xin lỗi, chúng ta về trễ."

"A tổ, a thúc, a mỗ, ta lại làm phiền mọi người." La Chu nói gót theo sau, xoay người khom lưng hành lễ, "Thực có lỗi, đã về trễ."

"Trác Mã nói người đã đáp ứng Lăng Thổ cầu ái, a mỗ cao hứng còn không kịp đâu, nhanh đến bên Trác Mã ngồi xuống."

Trát Tây mẹ cười tủm tỉm nhìn nàng, sáng khoái mà vẫy tay ra hiệu nói. Nàng là một phụ nữ gần bốn mươi, khuôn mặt so với thực tế lộ vẻ già dặn, hình dáng ngũ quan bộ dáng thực đoan chính, nhìn ra được tuổi trẻ cũng là một nữ nhân xinh đẹp. Nàng nguyên bản gả cho hai cái huynh đệ, năm trước, tiểu trượng phu vào núi săn bắn, bất hạnh té rớt vách núi bỏ mạng. May mà bọn nhỏ đều trưởng thành, có khả năng tự sinh sống, trượng phu còn lại đặc biệt tài giỏi, trong nhà cũng tương đối sung túc, bằng không thật đúng là khó mà chống đỡ nổi gia đình này.

Nửa năm trước, Lăng Thổ nhặt trở về một cô nương khác xứ. Ngày hôm sau ngay tại trong nha tuyên bố hấn yêu thương cái cô nương kia, không muốn cùng hai cái huynh đệ cùng chung vợ, muốn ở rẽ cho cái cô nương khác xứ. Đây trăm dặm, có mấy người nam nhân ở rẽ chứ? Kia còn không phải làm người cười đến rụng răng! Nàng cùng cha hấn, a tổ tự nhiên là giận không thể nén, lắt đầu bắt ứng. Nhưng không thể thay đổi Lăng Thổ quyết tâm kiên định, hơn nữa cô nương xứ khác này dung mạo mỹ lệ, cần cù thuần khiết, tiếng nói lại giống như kim tước bụi tai dễ nghe, đích thực rất thảo người yêu thích, cuối cùng chính là vẫn thỏa mãn Lăng Thổ tâm ý. Chỉ có một điểm, Lăng Thổ muốn ở rẽ, phải được cô nương chính mình gật đầu mới được, không thể y vào thân thể cường tráng mà bức bách.

Nửa năm qua, Lăng Thổ cầu ái vô số lần, cô nương cũng khước từ ngần ấy lần, bọn họ nhìn mà sốt ruột trong lòng, cũng không có thể nhúng tay nữa điểm. Bất quá nàng đối chính mình nhi tử có tin tưởng, Lăng Thổ hiểu thuận lại là thợ săn giỏi cùng ca sĩ nổi tiếng trong thôn, việc đồng áng cùng chăn thả cũng đặc biệt xuất sắc, cô nương xứ khác này sớm muộn cũng sẽ gật đầu. Lúc này Trác Mã ra ngoài một chuyến, trở về thì hết lớn tin tốt lành, bọn họ một nhà đều vì Lăng Thổ mà vui mừng.

"Con gái cũng sắp cùng chúng ta thành người một nhà, a thúc quyết định, đêm nay uống rượu." Trát Tây cha hào sảng vỗ vào thùng rượu bên cạnh người, ha ha cười nói. Hắn ước chừng bốn mươi lăm, ngũ quan tục tăng, để râu quai nón. Nhờ một thân bản lĩnh tốt được lãnh chúa nhìn trúng, trông coi súc vật của lãnh chúa, thì thoảng cũng kiếm hộ vệ. Về ngoài hung ác, thái độ làm người lại nhiệt tình hào phóng, thiện lương, ở Nạp Mộc A thôn rất được người tôn kính.

Rượu lúa mì thanh khoa ở thời đại này cùng thịt bò dê giống nhau, là thứ quý giá, ngày thường căn bản sẽ không lấy ra uống, chỉ có dịp tới lễ tết hoặc việc vui quan trọng thì mới có thể lấy ra uống. Hiện tại được đem ra, nói cách khác trong nhà đang có chuyện mừng.

"Cha nói rất đúng, chuyện Lăng Thổ huynh thật là tốt phải uống rượu ăn mừng." Cách Tang Trác Mã ở một bên lớn tiếng phụ họa, Trát Tây Lăng Thổ hai cái đại huynh cũng không ngừng ồ ào đùa bỡn, ba đứa tiểu đệ lại nháy mắt ra hiệu cùng làm mặt xấu.

Khuôn mặt La Chu trong nháy mắt liền đỏ triệt để, vội vàng hành lễ, không dám nhìn Trát Tây Lăng Thổ một cái, ba bước cũng thành hai bước mà đi tới ngồi xếp bằng bên cạnh Cách Tang Trác Mã, nàng xấu hổ muốn chết càng làm cho bọn họ nhìn chòng chọc mà cười thích thú.

Tại phương diện này thì da mặt Trát Tây Lăng Thổ dày hơn La Chu, gãi đầu cười hắc hắc, hướng về phía a tổ, cha hòa mẹ thi lễ, liền mang theo đắc ý đi nhanh ngời vào giữa các huynh đệ.

"Đừng cười, đừng cười, các người không thấy tiền nữ của Lăng Thổ khuôn mặt nhỏ nhắn đều thành vãi đỏ sao?" A tổ cười ha hả mà vỗ bàn tay, chề trộ mấy cái đứa nhỏ tiếng cười, lại nói tiếp, "Đêm nay uống rượu, ngoài việc ăn mừng cháu gái tiếp nhận tình yêu của Lăng Thổ, còn muốn chúc mừng Thứ Nhân cùng Trạch Nhân vị hôn thê mang thai. Mười ngày sau, các người sẽ có thêm một cái a tẩu."

"Hắc, huynh, các người thật có!" Chợt nghe thấy tin mừng, Trát Tây Lăng Thổ hưng phấn và đứng lên, đối với hai huynh mỗi người phụng một nắm đấm.

"Huynh, chúc mừng người." Ba đệ đệ cũng học Trát Tây Lăng Thổ động tác hướng hai đại huynh trên người giáng xuống. Đứơc Ương mười một tuổi, Cách Vinh cùng Đa Vinh chín tuổi, là một đôi song sinh, đều một đôi mắt to mày đậm khỏe mạnh khẩu khí, tuổi còn nhỏ đã có một cỗ nhanh nhẹn dũng mãnh của người thảo nguyên.

Trát Tây Lăng Thổ hai huynh trưởng là Thứ Nhân cùng Trạch Nhân là một đôi song sinh, năm nay hai mươi một tuổi, ngũ quan giống mẫu thân, bộ dạng lớn lên so với đệ đệ có chút thanh tú, nhưng là đúng chất hán tử thảo nguyên ánh khí bùng bùng. Căn cứ chất phác, làm việc đồng áng, chăn thả từ sáng đến mờ tối. Hơn nữa bọn họ gia cảnh không tệ, hai cái tiểu hóa cùng Lăng Thổ giống nhau được cái cô nương hâm mộ. Phải nói, các cô nương muốn gả vào nhà Trát Tây, không tiền không chỗ ở cũng chỉ có mình nữ nhân khác xứ La Chu này.

Nhìn lên hai nam nhân vui vẻ mà tiếp nhận các huynh đệ chúc mừng có phần thô bạo, miệng cười cơ hồ kéo đến mang tai, La Chu khóe miệng nhếch lên.

Ở nơi này, nữ nhân có thai trước hôn nhân là chuyện bình thường. Nam nữ hai bên định ra hôn ước, nam nhân có thể tùy thời chui vào phòng vị hôn thê, thẳng đến khi xác định vị hôn thê mang thai sẽ lập tức tiến hành đám cưới. Nữ nhân sau xuất giá liền nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, nếu không sẽ bị nghiêm khắc trừng phạt. Mà nếu trong vòng một năm vị hôn thê đều không có mang thai, như vậy hôn ước sẽ bị hủy bỏ, nhà trai sẽ cùng một nữ nhân khác định ra hôn ước. Nữ nhân không thể sinh dục có lẽ cả đời cũng không có nam nhân muốn thú, cơ khổ sống quãng đời còn lại, phải xuất gia làm ni cô. Xuất gia làm ni cô không nhất định phải vào chùa miếu, cũng có thể tu hành tại nhà.

Mọi người cho rằng nữ nhân đối mặt không phải chỉ với một người nam nhân, không có khả năng tất cả các nam nhân đều bất dục bất dục (vô sinh). Trong một năm không mang thai, thì khẳng định nữ nhân đó có vấn đề. Cơ khổ sống quãng đời còn lại cùng xuất gia tuy là một loại hủy hoại con người, nhưng ở trong điều kiện cao nguyên khắc nghiệt, "nòi giống" sinh sôi mới là điều quan trọng nhất. Hoàn toàn không có nữ nhân mang con chồng trước, phụ nữ sinh được con được hoan nghênh hơn xử nữ. Đứa nhỏ chỉ cần là do thể tử sinh, vô luận có cùng huyết thống hay không, trọng phụ cũng sẽ coi đứa nhỏ như con ruột mình mà yêu thương.

Nhất phương nhất tục, nhất phương nhất tục a! Cũng chỉ có cao nguyên rộng lớn như vậy mới có thể bồi dưỡng ra những tấm lòng bao la như vậy. La Chu hơi cúi đầu, thừa dịp không ai nhìn thấy, cầm khaki nén lại giật giật khóe miệng.

Dưới sự chủ trì của Trát Tây mẹ, chẳng phân biệt nam nữ già trẻ, mỗi người được chia một chén rượu lúa mì thanh khoa vàng óng.

Là người đứng đầu gia đình Trát Tây ba uống một ngụm rượu, buông bát, nói với nhi tử mấy lời thăm thía, "Ta, mẹ cùng a tổ của các người đã thương lượng qua, nhà chúng ta tài sản không tính ít, không cần ở riêng. Thứ nhân cùng Trạch Nhân hai huynh đệ thú một cái thê tử, Đứơc Ương, Cách Vinh hòa Quang Vinh khi lớn lên, lại thú một cái thê tử." Hắn tiếp theo đối Trát Tây Lăng Thổ nói, "Đến Lăng Thổ, thực có lỗi, y theo quy củ, cha không thể chia cho người tài sản gì, nhưng ba tin tưởng vào tài năng của huynh đệ các người có thể tự chiều cô mình."

"Không, a tổ, cha cùng mẹ có thể đồng ý cho ta ở rể chính là tốt nhất yêu mến đối với ta." Trát Tây Lăng Thổ tay phải đặt vào ngực trái, chân thành cảm tạ nói, "Ta may mắn nhất chính là có thể trở thành đứa nhỏ của các người, có một đám huynh đệ thiết tình đối đãi."

"Di, Lăng Thổ huynh là nói ta không thiết tình đối đãi người?" Là cô gái duy nhất, Cách Tang Trác Mã được sủng ái, tính tình cũng muốn điều ngoa một chút, nghe nói thế liền lập tức bắt mồm trừng mắt.

"Không có, không có, Trác Mã chính là viên bảo thạch quý giá nhất của nhà chúng ta."

"Bảo thạch sáng bóng so ra cũng kém so với tiền nữ La Chu trong lòng Lăng Thổ huynh." Cách Tang Trác Mã làm bộ như ủy khuất chống nạnh quyết miệng, lại kéo kéo ống tay áo La Chu, chứng thực hỏi, "La Chu tỷ, người thấy ta nói có đúng không?"

Nhìn trên cao ời! La Chu rít gào ở trong lòng, nhưng mà đối mặt với ánh mặt hải hươc tràn ngập thiện ý, nàng nào không biết xấu hổ mà nhiều lời. Chỉ có thể cúi đầu càng thấp, trên mặt không thể không chế càng ngày càng hồng, chừng có thể luộc chín một cái trứng chim

Hai cái cô gái bất đồng biểu hiện lại rước lấy một trận cười to của mọi người, cuối cùng vẫn là Trát Tây Lăng Thổ xướng từ ca mới xem như là cách giải vây.

"Một chén rượu giương cao lên, trong rượu này đựng tình cùng ý. Mong ước a tổ mệnh trường trăm tuổi, mong ước cha mẹ bách đầu giai lão, mong ước huynh. . . . ."

Tiếng cười nói thuần phác toát ra quanh đồng lửa, theo làn khói trắng mềm mại tiến vào lòng mỗi người. Mọi người cùng vỗ tay hoan nghênh, nhỏ giọng ngâm nga theo, mỗi người trên mặt đều lộ ra chân thành cùng ấm áp tươi cười.

La Chu nâng lên chén gỗ, uống một ngụm nhỏ nhỏ, rượu ngọt lành chạm rai chảy vào yết hầu, ngọt vào tận trong lòng. Nàng buồn chén rượu, cũng theo mọi người cùng nhau ngâm nga.

Một thời gian trôi qua, nàng hoàn toàn dung hòa vào đại gia đình này. Trong nhà có trưởng bối thật chân thành tha thiết yêu thương, có cùng thế hệ chân thành tình cảm, đem nội tâm trống rỗng của nàng từ từ lấp đầy, cho nàng một thế giới tinh thần phong phú sung túc.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Buổi tối của La Chu

Sau khi bữa cơm chiều náo nhiệt chấm dứt.

Trát Tây Lăng Thổ mang một thùng nước ấm lớn cùng La Chu tiến về phía phòng gạch mộc (gạch phơi nắng không nung) đi đến.

Gia đình Trát Tây mọi người đều biết cô nương này yêu thích tắm rửa, mỗi ngày đều ở giờ cơm chiều sau khi đun nước trà, liền dùng một cái nồi đồ đầy nước đặt lên bếp, để lửa đun ấm. Trước khi lửa tắt, mọi người trong nhà nói nói xướng xướng dùng xong bữa cơm chiều, nước trong nồi cũng đã ấm, việc vận chuyển nước liền giao cho Trát Tây Lăng Thổ.

La Chu ở trong phòng gạch mộc cách nhà Trát Tây ước chừng hai trăm thước, gần kề chuồng bò nhà Trát Tây, phía sau phòng tựa vào một gò núi lớn, phía bên phải cách đó không xa có một dòng suối nhỏ uốn lượn. Phòng gạch mộc này có hai gian, vốn là dùng để cất giữ cỏ nuôi súc vật qua mùa đông, Trát Tây Lăng Thổ sau khi nhặt được La Chu, liền dốc lòng thu thập quét tước, để vào hai ba loại đồ vật, liền biến thành một căn phòng đơn sơ.

Kỳ thật gia đình Trát Tây cũng có dư thừa phòng ở, thu lưu La Chu cũng không khó. Nhưng vì thứ nhất La Chu không muốn ăn nhờ ở đậu quá mức, thứ hai Trát Tây Lăng Thổ ngay từ đầu liền tuyên bố muốn ở rẻ, nếu nữ nhân không có một cái phòng ốc, nam nhân nên đến đâu ở rẻ? Cho nên, Trát Tây cha hòa mẹ không có cường lưu La Chu, chỉ bảo ba con trưởng đem phòng gạch mộc đã thông, sửa chữa cho bền chắc hơn, trong phòng phía bên phải làm một cái bếp, lại ở ngoài phòng phía bên phải xây cái chuồng nhỏ nhốt dê, hào phóng mà tặng nàng một con dê sữa thân thể khỏe mạnh.

La Chu sống hai mươi năm, lần đầu tiên được trợ giúp hòa chiếu có rộng rãi thân mật như vậy. Tuy rằng không biết nguyên nhân chiếm phần lớn là do Trát Tây Lăng Thổ yêu thích nàng, nhưng mặc kệ như thế nào, sâu trong lòng nàng vẫn thật sự cảm động, nội tâm hư không tại đây, dưới sự giúp đỡ hòa chiếu có dần dần được ấm áp bao phủ.

"La Chu, bên ngoài gió lớn, lấy khăn trùm kín chút." Trát Tây Lăng Thổ quan tâm dặn dò nói, theo bên trái dời bước qua bên phải, dùng cường tráng thân mình thay nàng năng gió lạnh thổi đến.

La Chu chú ý tới động tác này của hắn, ngực tràn một cỗ thân nhiên ấm áp. Mím cười thành tiếng, kéo nhanh khăn trùm đầu đem chính mình bao chỉ còn chừa lại đôi mắt. Khi tới mùa thu, cao nguyên ban ngày gió mang theo cảm giác mát mẻ thấm cốt, đến buổi tối, luồng hàn ý kia lại lạnh đến róc cốt.

"Không lâu nữa, trận tuyết đầu tiên sẽ tới." Trát Tây Lăng Thổ ngửa đầu nhìn sao trời sáng lóng lánh, phun ra một cỗ khói trắng, "Trước khi rét đậm đến, bò dê chỉ có thể ăn cỏ trong băng tuyết, không ăn được cỏ đầy đủ, chắc chắn sẽ gây vì đói."

"Có bị đông chết không?" La Chu nghĩ đến thế kỷ hai mốt, trên TV báo chí hàng năm thường đưa tin những mục dân (người chăn nuôi) gặp tổn thất lớn do bão tuyết.

"Yên tâm đi, chúng ta làm lều gỗ, bò dê sẽ không dễ dàng bị chết đông. Cho dù gặp mười mấy năm xảy ra một lần đại bão tuyết, đông chết bất quá là một vài người già yếu." Trát Tây Lăng Thổ đưa ra một bàn tay, cười ha ha vỗ vỗ vai nàng, "Người đừng xem thường chúng nó, sinh mệnh chúng nó so với chúng ta còn cứng cỏi hơn."

Khí hậu thế kỉ hai mươi mốt sớm bị phá hủy, trở nên phá lệ khác thường, cơ hồ hằng năm đều có lũ lụt, hạn hán, bão tuyết, quay về thời cổ đại, môi trường còn chưa có bị ô nhiễm, khí hậu hẳn là không giống hiện đại gay go như vậy. Nghĩ vậy, tâm La Chu vừa dậy sóng cũng có chút chậm rãi buông xuống.

Lúc này, hai người đã đi tới trước phòng gạch mộc của La Chu. Mở cửa ra, Trát Tây Lăng Thổ đốt lên cái đèn bơ nhỏ, xách thùng nước vào gian phải, đem nước ấm đổ tiến vào trong thùng tắm, lại tùy ý hân huyên vài câu, lúc này mới bước ra cửa phòng.

"Trên đường cẩn thận một chút." La Chi tiến đưa đến cửa, lễ phép dặn dò.

"Đã biết." Trát Tây Lăng Thổ ngồi sáng đôi mắt xẹt qua một tia bốn cột, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, mở môi nàng trộm một cái hôn, "Tiên nữ của ta, ta đi trước."

"A — chán ghét!" La Chu kinh hãi kêu một tiếng, một phen che chặt lấy miệng, bối rối lại hung ác trừng mắt nam nhân.

Trát Tây Lăng Thổ thấy nàng vừa thẹn vừa giận, vừa sợ lại vừa hoảng bộ dáng, trong lòng không khỏi có một trận rối loạn, bụng ản ản nóng lên. Chỉ nghĩ đến việc không lâu nữa tiên nữ mỹ lệ này sẽ hoàn toàn thuộc về chính mình, kia luồng khô nóng rối loạn liền bị mạnh mẽ áp chế, cười ha ha xách thùng nước chạy vào trong bóng đêm.

Nam nhân quả nhiên là loại mạng mũi lên trước mặt, loại kém sinh vật được một tác lại muốn tiến một thước! Lúc đầu khi nàng chưa đáp ứng hẳn cầu ái, hẳn ngay cả tay nhỏ của nàng cũng không dám cầm. Mới vừa đáp ứng, mà bắt đầu đối nàng lại ôm lại thân. La Chu oán hận nghĩ muốn tức ói máu, đem của đóng thật mạnh "Ba" một tiếng. Dấu đi ngoài phòng hàn phong đang gào thét, cũng dấu đi hồn nhiên tiếng cười khiến người ta xấu hổ kia.

Trở lại trong phòng, nàng cầm lấy một cái hũ lớn đựng cỏ đã trà hãm với sữa dê buổi sáng, từ từ rót vào trong thùng tắm, lấy tay chậm rãi khuấy. Dưới ánh đèn mờ mịt, từng phần sữa trắng chút một hòa vào trong nước ấm, trong lòng một mảnh an bình. Rút đi y bào, sai bước tiến vào thùng tắm, đem chính mình nhập sau vào trong nước tắm có chứa nhẹ nhàng mùi nước chè xanh cùng mùi sữa ngọt.

Nàng không thích uống sữa dê, nhưng lại cực thích cái đầu dê kia, mỗi ngày sữa dê vắt được bị nàng lẳng lẽ đổ vào trong nước tắm. Nàng biết ở thời đại này, ngay trong thôn này, loại này hành vi sẽ bị mọi người khinh thường xem là lãng phí. Hiện tại nàng không thể xem TV xem tiểu thuyết xem điện ảnh, không thể lên mạng nói chuyện phiếm chơi trò chơi, không thể vui đầu nghiên cứu bài vở và bài tập, không thể đi dạo phố mua sắm thưởng thức mỹ thực, không thể lại làm cái hành lư giả chạy chung quanh, không thể . . . . . Nguyên bản rất nhiều chuyện tưởng như bình thường đều không thể làm được, nguyên bản mọi thứ ham muốn đều bị cưỡng bức vứt bỏ. Nàng sau một ngày làm việc, còn có thể làm được chuyện gì? Chỉ có rèn luyện chính mình, bảo dưỡng chính mình.

Mỗi ngày sáng sớm nàng sẽ, theo Trát Tây Lăng Thổ cùng các huynh đệ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung cùng đánh nhau kịch liệt, thuận đường cũng luyện tập một lần phòng ngự thuật mà đã học qua, làm cho chính có được cường kiện khí lực để thích ứng hoàn cảnh cao nguyên. Buổi tối, nàng tắm nước trà sữa dê hoặc là sữa dê cùng hoa đại, nhớ lại quá khứ ở trên internet nhìn đến một ít biện pháp, chính mình tự mát xa cho chính mình. Một lần lại một lần, chậm rãi tiêu mòn thời gian, những suy nghĩ hòa một môi trong thời gian này cũng sẽ được giảm bớt. Đợi cho nước tắm lạnh đi, theo trong thùng tắm đi ra, cả thể xác và tinh thần hoàn toàn có được một loại thoải mái cùng mềm mại từ trong ra ngoài.

Phiêu đảng suy nghĩ dần dần thu hồi, nàng theo trong nước tắm ngượng đứng dậy. Bước ra ngoài thùng tắm, nhanh chóng khoác lên khăn tắm lâu khô thân thể, mặc vào chính mình dục bào nhưng đã theo chính mình hành tẩu một năm qua. Vặn mở van thùng tắm, làm cho nước tắm thuận theo ống gỗ chảy ra ngoài phòng. Thùng tắm này là nàng nhờ Trát Tây Lăng Thổ chế tác theo ý nghĩ của mình, xả nước thật tiện lợi.

Đánh răng xong, nàng bụng ngon đèn đi vào gian bên trái, ở phía trái tường hé ra một cái giường thấp, cùng là nàng nắn nắn Trát Tây Lăng Thổ làm, nàng không quen trải chăn đệm nệm nằm dưới đất. Áo lót trong của nàng đang nằm ở bên cạnh giường, ven giường gỗ trên mặt bàn thấp có để một cái ghế gỗ, mặt trên bàn khám một cái kính tròn bằng thép, phía trước ghế gỗ có một lọ đựng son môi sương sữa mùi bạc hà.

Nàng may mắn lúc trước tính toán chuyển kinh đến Tiểu Chiêu tự liền quyết định đi bộ vòng qua Mặc Thoát, bằng không làm sao mang đầy đủ đồ lữ hành mà xuyên qua. Có lều trại cùng túi ngủ ấm áp, có các được phẩm cùng đồ dùng thiết yếu hằng ngày, có đao Thụy Sĩ dây thừng cùng một cái nồi nhỏ. Chính là nhờ nguyên nhân này, nàng mới không đèn nổi nhờ vả nhiều người, dù sống được rất cực nhọc.

Chạy nhanh khoác lên áo bào lông tránh gió, trong phòng tuy rằng không rét đến như vậy, nhưng cũng là không ấm áp như xuân. Lâu dài sinh hoạt trên bình nguyên, kiêng kị nhất là bị cảm mạo, nàng mặc dù đã ở nơi này nửa năm, cũng không dám cam đoan thân thể đã thích ứng hoàn toàn với khí hậu cao nguyên hay chưa.

Ngồi xếp bằng ở trên ghế, dưới ánh sáng đèn yếu ớt, đối diện cái gương thép nhỏ cẩn thận đánh giá.

Trong gương có một cô gái khuôn mặt tròn tròn, mi dài mắt to, cái mũi coi như thanh tú xinh đẹp ngay thẳng, miệng bộ dạng thực rất đặc sắc, cao thấp hai môi tựa như hai cái mọng mà no đủ hình cung, một chút nếp nhăn trên môi cũng không có. Trên môi trên lại như có tình có chút vênh lên, so với môi dưới càng lộ rõ nở nang. Đôi môi như vậy không thích hợp bôi son môi, viền môi cần bàn xóa bỏ không được, một khi đôi môi dày, thì sẽ thành một đoàn mà hồng mơ hồ đáng sợ. Ngũ quan của nàng thuần chính mỹ lệ của tiến hóa thời đại, giữa thế kỉ hai mốt mỹ nữ chính hình bay đầy trời thì thật sự không tính là tuyệt đỉnh xinh đẹp, nhiều nhất chính là thanh tú đáng yêu, tư sắc ở mức trung mà thôi. Xa không nói, ngay đây thôi, Cách Tang Trác Mã ngũ quan liền so với nàng xinh đẹp hơn nhiều lắm, trong thôn các cô nương ngũ quan lập thể cũng có khối người. Thật không biết Trát Tây Lăng Thổ có bị tăng nhân áp hay không, cư nhiên truy đuổi kêu nàng tiên nữ, còn đối nàng nhất kiến chung tình, tiến tới cam tâm tình nguyện ở rể.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 7: Tiếng gõ cửa lúc đêm tối

Thanh tú mi phong hơi run lên, hai tay vuốt ve gương mặt phấn nộn, chẳng lẽ là hấn thích thượng tâm thân này vì nó cùng nữ tử cao nguyên hoàn toàn bất đồng?

Nàng mặc dù có một phần tư huyết thống Tạng tộc, làn da cũng không dễ dàng miễn cảm phơi nắng mà bị đen. Một khi phơi nắng quá độ, làn da non mịn trắng nõn liền đỏ lên đau đớn, rồi mới bắt đầu tróc da. Sau khi tróc da, da thịt lại trở lại nguyên lai trắng nõn trước đây. Nghe nói người có loại da này rất dễ dàng bị ung thư da, cho nên vô luận đi đến chỗ nào, vô luận thời tiết lạnh hay nóng, đều thập phần chú ý tránh phơi nắng. Xuyên qua đến cao nguyên xa xưa này, sau khi dùng hết kem chống nắng, trong tình huống không có ô che nắng, lại muốn đem chính mình bảo hộ cẩn thận. Nàng mỗi ngày một lần tăng cường mát xa thân thể bằng sữa dê để bảo vệ làn da, nên dù ở cao nguyên sinh sống đã nửa năm, làn da toàn thân so với trước đây càng thêm non mềm nhẵn nhụi, phấn bạch trong suốt.

Nếu thật sự là thích thượng làn da này, thì nàng phải hảo hảo bảo dưỡng nó mới được. Không khát khao tình yêu kịch liệt như độc, cũng không đại biểu rằng nàng không muốn kết hôn, không muốn ánh mắt của người chồng tốt hướng về phía mình.

Tay chân bắt đầu trở nên lạnh lẽo, tắm rửa mát xa làm nhiệt độ cơ thể dần dần giảm xuống, nàng thật nhanh đứng dậy ở trong phòng dùng sức dậm chân chà xát tay. Cái thời tiết chết tiệt này, cả cái thân thể chết tiệt này nữa nữa. Nàng trời sinh sợ lạnh không sợ nóng, một khi thời tiết chuyển lạnh, chỉ cần hơi chút không chú ý giữa ẩm, tay chân liền trở nên lạnh như băng. Mùa đông càng đáng sợ, thân thể ngâm nước nóng hơi hơi chui vào trong chăn, chỉ một lát sẽ tự động lạnh trở lại. Cho dù là quần chật chần đệm ngủ trên giường một đêm, trong ổ chăn vẫn ẩm áp như cũ nhưng tứ chi lại lạnh giống như băng, làm cho nàng cả đêm đều ngủ không ngon giấc. Riêng ở cao nguyên này nhiệt độ giữa mùa hè nhiều nhất cũng chỉ hơn mười độ, đến thu, liền lạnh hơn. Muốn hỏi nàng giờ phút này hoài niệm thế kỷ hai mốt điều gì, không hề nghi ngờ đó chính là thảm điện có thể liên tục giữ ấm cả một buổi tối.

Đêm mai lấy túi ngủ ra, trải thêm áo khoác lông cùng chăn nỉ, có thể sẽ cảm thấy khá hơn một chút. Nếu vẫn còn lạnh, liền lấy ra bộ áo ngủ lông cừu. Vẫn còn lạnh nữa thì, liền dùng cái đầu xinh đẹp Dương Dương kia, sau khi lôi cái đầu dê gần được coi là sủng vật kia tắm rửa sạch sẽ xù ể trên người, biến nó trở thành ấm lô nằm trên giường cùng nhau ngủ. Tuy rằng mùi thịt cừu thật đáng sợ, nhưng trời đông giá rét đến thấu xương càng đáng sợ hơn.

Chờ tay chân hơi chút ấm lên, nàng không dám lại ở dưới giường ngọc bội, vội vàng nhảy lên giường, cởi áo khoác, kéo qua cái chăn nỉ từ đầu đến chân chặt chẽ bao kín. Nơi này không có cây bông, cũng không có nuôi dưỡng tắm, mọi người thường mặc áo da hoặc mặc áo len làm từ da dê cùng lông bò đen, hay mặc loại áo vải thô làm từ sợi cây gai hoang dại. Đệm ngồi, đệm nằm, cả chăn cũng không thoát được ba loại chất liệu này. Đối với người đã có thói quen các loại chế phẩm làm từ tơ lụa tinh khiết như nàng mà nói, phần quần người thô ráp này không lớn không nhỏ thống khổ, cho nên bình thường nàng luôn mặc áo nhưng đi ngủ.

Tơ lụa Trung Nguyên cùng vải bông đã sớm thông qua đường phồn cỏ đạo truyền tiến vào, có được vài thứ hàng cao cấp kia thường là tầng lớp quý tộc cùng nhóm tăng lữ, tầng lớp nhân dân thấp kém đâu có thể hưởng thụ hàng hóa xa xỉ. Nàng xem đi xem lại, cũng chỉ thấy tầng lớp lãnh chúa "tinh cò" phủ áo choàng tơ lụa đi tuần tra khoe khoang. Đáng thương đồng tiền 5000 đồng đại dương (tiền ngoại quốc, USD chẳng >")

La Chu quần lấy chăn lông, thật sâu thật sâu chìm trong hơi hận. Đột nhiên, mấy tiếng gõ cửa "Ba ba" vang lên. Nàng cả kinh, thân thể xoay mình bật ngồi dậy, tai vênh lên, không nói được lời nào toàn thân đề phòng. Dạ hắc phong cao (ban đêm gió lớn), tại sao đột nhiên có tiếng gõ cửa? Nửa năm qua, đây là lần đầu tiên gặp loại tình huống này.

Ba —— ba —— ba ——

Tiếng gõ cửa lại nổi lên, chen lẫn trong tiếng gió gào thét, nghe có vẻ có chút thấp buồn.

"La Chu, là ta, qua khe hở cửa ta thấy vẫn còn đèn, biết nàng còn chưa ngủ." Sau tiếng gõ cửa, là thanh âm của Trát Tây Lăng Thổ.

Thân mình buộc chặt của La Chu lúc này mới thả lỏng xuống, luyến tiếc rồi đi lóp chần dầy, ngồi trên giường khó hiểu hỏi han: "Chàng không phải về nhà sao? Lại quay lại đây làm gì? Có phải để quên gì ở chỗ ta?"

"Không phải, hai ngày nay càng ngày càng lạnh, ta làm cái túi da, có thể giữ nước ấm đặt trong ổ chăn để làm ấm tay chân." Trát Tây Lăng Thổ lại vỗ nhẹ vào cửa, "Tĩnh tặng nàng khi về nhà lại quên đưa, ta về nhà đun nước ấm cho vào, hiện tại đang nóng hơi đâu. Mở cửa nhanh đi, bên ngoài gió thật lớn, ta đều sắp lạnh chết."

Có túi chườm nóng! La Chu đang trong chần hoài niệm ấm áp trong lòng bỗng nhiên một mảnh kinh hi. Vội vàng xóc lên chăn lông, từ trên giường nhảy xuống chạy vội ra mở cửa: "Ồ đâu vậy? Ở đâu vậy?" Bất chấp gió lạnh đập vào mặt, mở miệng liền hướng tới nam nhân cường kiện đứng ở cửa không ngờ ôn ào, tay còn không quy củ tìm kiếm ở trên thân nam nhân.

Trát Tây Lăng Thổ tùy ý cho nàng ở trên thân mình tìm kiếm, ôm nàng mạnh mẽ vào phòng, đóng cửa lại, đem gió lạnh thấu xương chống đỡ ngoài cửa.

"Ồ trong này." Hấn đưa tay vội vào trong lòng, theo da bào lấy ra một cái túi da dẹt phẳng căng màu nâu, nhét vào trong tay nàng.

Chạm tay vào bên ngoài chính là cảm thấy thô ráp lại ẩm áp vô cùng, cảm nắng lên, mềm mại lắc lư, đông đưa lay động, có thể nghe thấy tiếng nước rất

nhỏ. Ha ha, quả thật là túi chườm nóng đã lâu không thấy! La Chu hưng phấn đến không thể tự ức chế.

"Ta có túi chườm nóng!" Nàng mặt mày hớn hở giương lên túi da, vừa nhảy lên giường vừa reo hò. Chờ nàng đem túi da đặt ở dưới chân, kéo chăn lông, đang định tiếp tục đi vào giấc ngủ khi, mới giật mình phát hiện còn có một cái túi chườm nóng nam nhân chưa đi.

Àch, nàng giống như bắt được túi chườm nóng xong liền xem nhẹ người ta luôn, liền câu cảm ơn cũng chưa nói, trên mặt không khỏi có một tia đồ ùng xấu hổ. Nghĩ lại, Trát Tây Lăng Thổ còn là vị hôn phu của nàng, hẳn là sẽ không giận điểm thất lễ này của nàng đi? Nàng chớp chớp ánh mắt, đối Trát Tây Lăng Thổ nhặt nhẹo cười nói: "Lăng Thổ, cảm ơn cái túi chườm nóng của chàng." (đồng ý yêu rồi nên đổi cách xưng hô lun nhá)

"Không cần cảm tạ, làm được một việc cho tiên nữ của ta là hạnh phúc lớn nhất của ta." Trát Tây Lăng Thổ tiến lên hai bước, hướng nàng lộ ra hàm răng trắng thuần nhất. Ngồi quan dương cương anh khí nhiễm thượng một nửa vầng sáng vàng dưới ánh đèn, một nửa chìm ở trong hôn ám bóng đêm, thoát nhìn có chút tà khí.

La Chu hé miệng cười: "Bên ngoài dạ hắc phong cao, chàng phủ thêm áo choàng của ta rồi hẵng về."

"Bên ngoài dạ hắc phong cao, ta đêm nay sẽ không trở về ngủ." Trát Tây Lăng Thổ lại hướng phía trước tiến lên hai bước, thân hình cường tráng cao lớn đứng lạng bên chiếc giường thấp, phóng xuống bóng râm đêm La Chu hoàn toàn bao phủ. Đôi mắt trong bóng đêm tỏa sáng sáng rực, lộ ra ản ản tính xâm lược.

La Chu trong lòng đột nhiên dâng lên nữ tính phòng vệ cảnh giác, nàng kéo cái chăn đang bó chặt trên người, cố gắng làm cho thanh âm của mình trở nên vững vàng: "Giường của ta không đủ lớn, chàng vẫn là nên về nhà sẽ ngủ ngon hơn." Khẩu hồ, chỉ trách nàng ở buổi tối lại mở cửa cho nam nhân, dẫn sói vào nhà? Bình thường khi du lịch bên ngoài, ý thức phòng bị của nàng không phải tự xưng là cực mạnh sao? Vì sao đều sẽ vì một cái túi chườm nóng liền làm thần kinh choáng váng? (quá muộn để nhận ra mwahuahahaha)

"Giường không đủ lớn, ta sẽ đem La Chu ôm vào trong ngực ngủ." Trát Tây Lăng Thổ ngồi xổm xuống, tay sờ lên khuôn mặt non mịn mềm nhẵn của mình, đôi môi dày giương lên một độ cong ôn nhu, "Túi nước ấm không thể làm ấm mỗi tác đa thịt của nàng, mỗi một buổi tối, ở trong ngực ta có thể làm ấm áp mỗi tác đa thịt của nàng, cho nàng một buổi tối ấm áp." (Anh dụ ghê quá!)

"Nhưng ta chỉ cần túi da nước ấm, không cần chàng." La Chu da đầu run lên, tâm kéo lại thật chặt, cố gắng ngăn lại xúc động muốn phi lễ hét chói tai.

"La Chu, tiên nữ của ta, nàng chẳng lẽ quên hôm nay tại nữ thần thảo nguyên ở trong ôm ấp nàng đã đáp ứng ta cầu ái?" Trát Tây Lăng Thổ nghiêm túc nhìn nàng chong chọc, ánh mắt ôn hòa sáng lên lộ ra nhiệt tình kiên định, "Ta hi vọng nàng có thể sớm mang thai, ta thật sự muốn sớm chút đến ở rể bên cạnh nàng, hòa nàng cùng ăn cùng ở cả đời."

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Ban đêm diễn tình (1)

!Koong —

Núi tuyết Himalaya nặng nề mà đập trúng đầu La Chu, làm đầu óc nàng bị vỡ vụn choáng váng, cả người đông lạnh cứng ngắt.

Nàng lúc này mới run rẩy hồi tưởng đến cao nguyên kì lạ vạn phần này còn thêm phong tục tập quán "nhiệt tình dâng trào" của người dân. Nữ nhân đáp ứng nam nhân cầu ái, không phải ý tứ hàm súc là luyện ái đối tượng, mà là có ý cho phép nam nhân trèo lên trên giường của mình bắt đầu công cuộc tạo người. Chờ "gieo hạt" thành công, song phương nam nữ mới đi đến chính thức kết hôn.

Trát Tây Lăng Thổ không phải sắc lang tâm hoài bất quy, mà là đơn thuần tuân theo phong tục của dân tộc, tới giường của nàng ân ái "tạo người". Mà nàng muốn cùng nam nhân nơi này kết hôn, nhất định trước đó phải hoài thượng một cái tiểu tử.

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Nàng run run phát ra được hai từ, hai má trắng noãn bỗng dung vọt lên thiêu đốt. Cố gắng lắc đầu giãy ra bàn tay của hắn, kéo chăn chặt hơn, cuộn mình hướng phía trong giường lùi dần. Ta. . . . . Ta sợ hãi a! Thẹn thùng a!

Ở xã hội hiện đại, nơi mà thông tin đặc biệt phát triển, yêu cầu hiểu biết chuyện tình dục nam nữ rất bình thường. Chưa nói tới phim cùng sách cho người lớn, chỉ là hai diễn viên chính cha và mẹ biểu diễn đồng cung sống nàng cũng đã xem qua không chỉ một lần. Vấn đề mấu chốt là đầy đủ hiểu biết là một chuyện, thân thiết thực sự lại là một chuyện khác. Nàng sợ nhiễm bệnh, sợ mang thai, sợ sanh non, còn sợ lần đầu tiên của phụ nữ sẽ rất đau đớn. (Sợ nhiều thể chắc tỷ tính ế già XD) Tóm lại hai mươi năm qua, nàng đem chính mình bảo hộ vô cùng cẩn thận. Hiện tại lại đột nhiên đòi hỏi nàng cùng. . . . . Cùng một người nam nhân trên giường. Tuy rằng đối với nam nhân này đã rất quen thuộc, biết nhân phẩm cùng năng lực của hắn đều vô cùng tốt, cũng biết hắn chính là vị hôn phu của mình, nhưng nàng. . . . . Nàng vẫn là sợ a!

Cả người giống như có vô số sợi lông thật nhỏ gãi qua, châm chích, rất không thoải mái, rất không tự tại. Trong lòng căng như dây đàn, khẩn cấp nghĩ muốn lao ra khỏi phòng, rồi da người nam nhân tràn đầy hormone giống đực nguy hiểm này.



Trát Tây Lăng Thổ vừa nắm lấy bàn tay trống trơn, vừa liếc mắt nhìn La Chu một cái, xoay người nằm lên giường, bàn tay to vươn qua đem nàng tiến vào trong ngực hắn, đặt nàng ở dưới thân.

"A ——" Thần kinh La Chu buộc chặt, rất không tiện đồ kêu sợ hãi ra tiếng, tứ chi giãy dụa dưới thân nam nhân.

Bàn tay to thô lệ nắm đến thoải mái dễ dàng bắt được hai cổ tay đang khua loạn của nàng, gắt gao kìm chúng trên đỉnh đầu nàng. Thân mình cao lớn cường kiện hoàn toàn che ở phía trên thân mình thon thả mảnh khảnh, hai chân rắn chắc hữu lực như xích sắt đem nàng chặt chẽ khóa trụ, khiến nàng không thể nhúc nhích nửa phần.

"Buông! Buông! Ta không thành thân! Không thành thân!" La Chu kinh hoàng tới cực điểm, đôi Trát Tây Lăng Thổ kêu la.

Trát Tây Lăng Thổ không có vì nàng cự tuyệt cùng đôi ý mà sinh hờn giận, tương phản, thấy nàng bộ dáng vừa kinh hoàng sợ hãi vừa thẹn khiếp vạn phần, trong lòng hân hoan ra một cỗ không hiểu vui sướng.

"La Chu, ta là người nam nhân thứ nhất tới gần nàng, đúng hay không?" Sở nữ nhân hân hoan lên giường cùng không nhiều lắm, đều chính là một hồi trò chơi ban đêm người tình ta nguyện. Nhưng đối với nữ nhân phản ứng lại hiểu biết không ít, tiên nữ của hắn thực rõ ràng là cái thuần khiết xử nữ. Chỉ có chưa từng cùng nam nhân thân mật xử nữ mới có thể xuất hiện loại biểu tình vừa thẹn lại vừa sợ này, mới có thể ở dưới thân hắn giãy dụa chống đỡ như vậy.

"Đúng vậy, đúng vậy! Chàng mau thả ta ra!" La Chu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, có xấu hổ, có hờn giận, còn có kìm nén. Ngực bị ép tới sắp tắt thở, xú nam nhân chết tiệt này nặng như trâu! Khuôn mặt bình thường thuần hậu anh khí hiện tại thể nhưng cười y như cái kỳ quái thú thúc. Khẩu hồ, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Ta không phải đùa ngốc, sao có thể đem tiên nữ lạc trong lòng bàn tay thả chạy như vậy?" Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu cười, nóng bỏng cánh môi nhẹ nhàng cọ sát khuôn mặt đỏ nhỏ nhắn của nàng, "Đừng sợ, ta sẽ thực ôn nhu." Chữ cuối cùng nói ra xong, hắn đã ngậm lấy cánh môi mềm mại như hoa của La Chu.

"Ngô ngô. . . . ." La Chu bị bắt thừa nhận hắn kích hôn nhiệt liệt hân hạnh. Chính cái gọi là trước lạ sau quen, đôi mắt lần thứ hai cực phú kỹ xảo nồng nhiệt hôn sau, kháng cự giằng co của nàng chỉ có thể tuyên bố tan rã, cứng nhắc thân mình dần nhuyễn thành bông.

Lúc Trát Tây Lăng Thổ buông ra nàng, đôi mắt tinh thuần của nàng đã muốn trộn lẫn một lũ mông lung mê ly thủy dạng hào quang. Gò má non nớt che phủ một tầng hồng, mượt mà cánh môi hồng điểm điểm. Môi trên nhếch lên một độ cong rất cao, như là một đóa hoa nhím mời người đến hái, lóe ra trong suốt sáng bóng, câu người thương tiếc yêu thích, lại làm cho người ta nhìn không được muốn chà đạp lên.

Hắn che ở trên người nàng, lẳng lặng nhu hòa nhìn nàng chăm chú, giống như vĩnh viễn cũng nhìn không đủ.

"Chàng. . . . .Hôn môi thật khá nha. . . . ." Cho dù là cái thái điều (người chưa có kinh nghiệm), La Chu bằng bản năng nữ tính cũng nhận thấy được nam nhân nhỏ hơn mình một tuổi tựa hồ có kỹ thuật khá thành thạo, cũng không giống thoát nhìn thuần khiết chất phác như vậy, trong lòng không khỏi có một tia ghen tuông cùng khó chịu.

Trát Tây Lăng Thổ trong mắt lửa nóng sáng ngời lóe lên, buông ra nàng cổ tay, theo trên người nàng trở mình nằm xuống. Dùng sức kéo chiếc chăn nàng đang quấn trên người, cường tráng thân mình lách đi vào, ôm chặt nàng ôn nhu nói: "Đó là bởi vì ta vẫn chưa có gặp tiên nữ đã khuấy trộn lòng ta, đành phải tịch mịch cùng nữ nhân khác cùng nhau ở trò chơi ban đêm tìm kiếm sung sướng."

Thật thẳng thắn! Thật vô tư! Quả thực nơi này chưa từng định ra câu ái hôn ước, nam nữ chỉ cần vừa mắt lẫn nhau, là có thể đạt đến tình dục, là có thể phát sinh tình một đêm, còn không bị người khinh bỉ phi nhỏ, bọn họ gọi loại tình một đêm này là trò chơi ban đêm. Nếu có người nữ tử nào trong trò chơi ban đêm mang thai, chờ nàng sinh hạ đứa nhỏ xong, sẽ trở thành người phụ nữ được mong đợi. Nửa năm qua, nàng cũng từng nhận được vài cái tiêu khóa từ âm thị tham gia trò chơi ban đêm, chẳng qua hết thấy không dám tiếp chiêu. La Chu nghe được ghen hờn nhìn trần trụi, trong lúc này nhất thời không biết nên phản ứng thế nào. Nín, phong tục đồng nát, ngọt ngào, oan uổng nàng ngay cả cơ hội nổi giận quát bị hôn phụ hái hoa ngắt cỏ cũng không có.

"Bất quá hiện tại ta tìm được tiên nữ của mình, hai cánh tay này từ nay về sau chỉ biết ôm tiên nữ của ta. Ta nguyện đem thân thể cùng linh hồn dâng cho tiên nữ của ta, cả đời chỉ cầu cùng tiên nữ của ta sinh nhân dục nữ."

Nóng cháy thổ lộ nói gót nhau tiến tới, làm La Chu như cháy sạch. Cho dù đôi nam nhân của chính mình không có tình yêu, nhưng cũng không thể ngăn cản kia nhảy mất động tâm.

"Ta. . . . .Ta. . . . .Vẫn là sợ." Nàng cuối cùng không có biện pháp tiếp tục kháng cự, hai tay níu chặt Trát Tây Lăng Thổ bảo khâm, cắn răng ngáp ngừng nói, thế nào cũng không làm trên mặt bớt đỏ được, trong lòng không khỏi có chút khó chịu. Dừng lại một chút, lại đứt quãng cả lời nói, "Chúng ta. . . . .Chúng ta cũng không thể. . . . .Trước. . . . .Trước cùng nhau ngủ. . . . .Ngủ một thời gian, chờ ta. . . . .Chờ ta có thời quan lại. . . . .Lại. . . . ." Khẩu hồ, nói không được nữa, rất tu nhân!

Bán giấu trong ngực khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này so với mây tím hồng còn muốn điểm lệ hơn, lông bị đen nhánh chớp chớp, giống như hai cánh bướm, đôi môi đỏ mọng như hoa lại mở, lại đóng, tựa hồ phi thường khó xử. Trong chuyện nam nữ, nữ nhân ngược ngừng sợ hãi như vậy hắn chưa bao giờ gặp qua.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 9: Ban đêm diễn tình (2)

Cô nương Bác Ba trời sinh nhiệt tình lớn mật, cho dù là xử nữ cũng sẽ không giống như tiên nữ của hắc sớ hải ngưng ngưng như vậy. Giống như dê con nhút nhát, cũng giống như nai con kinh hãi, vô cùng chọc người yêu thương. Ha ha, tiên nữ phương xa thật sự rất hay then thùng, trái tim vĩnh viễn chỉ kích động vì một mình nàng.

"Hảo, chúng ta trước cùng nhau ngủ một thời gian." Trát Tây Lăng Thổ thuận theo ý nói, ngay khi nàng vui sướng mà ngẩng đầu lên, nhân cơ hội đó hôn lên môi của nàng, vừa hôn trần trọc vừa râm rì nói, "Bất quá đêm nay ta phải tìm hiểu tiên nữ của ta thật tốt, làm cho nàng mỗi tác da thịt đều có thói quen ta chạm vào, in lại tình yêu của ta."

"Ngô. . . . .Không. . . . .Ngô ngô. . . . ." Môi bị hôn trụ, thân thể bị một cánh tay cường tráng giam cầm. La Chu không thể động đậy, nàng tình tường cảm thấy có một bàn tay lửa nóng thô lệ chui vào trong dục bào. Nima, bên trong dục bào hầu như là trống không, toàn thân cao thấp cũng chỉ mặc một cái tiểu khố.

Trát Tây Lăng Thổ âu yếm cắn, mút, liếm lấy cánh môi của nữ nhân, bàn tay lạnh lẽo rút ra dây lưng dục bào trên người nàng. Lòng bàn tay thô ráp bao trùm trên thất lưng tinh tế non mềm chậm rãi vuốt ve, phạm vi chơi đùa dần được mở rộng, lướt qua cả phần lưng mảnh khảnh, mỗi một nơi chạm qua dần liệu khỏi một mảnh đau đớn rất nhỏ cùng cảm giác nóng như thiêu.

Trừ bỏ chính mình, La Chu chưa từng bị người ngoài vuốt ve quá, ở lòng nam nhân, ngực bắt đầu hơi hơi run rẩy.

Hơi thở nam tính nồng đậm mang theo nhè nhẹ mùi thịt dê đem chính mình toàn bộ vây quanh, tay to mon tron phía sau lưng gây cho nàng một loại nhiệt nằng thỏa mãn hòa thoải mái. Lớn lên trong sự thiếu thốn tình cảm cha mẹ, nàng dường như trong tiềm thức nghiêm trọng thêm khát vuốt ve da thịt, thân thể bắt đầu mềm mại, thần phục. Cổ họng non nớt thậm chí còn toát ra tiếng ngậm mềm mại như mèo con, mong có thể được đến càng nhiều an ủi.

"Thân thể nàng thực nhiệt tình thuần khiết nha." Nghe được nàng mềm mại thích ý ngâm khê, Trát Tây Lăng Thổ trong ngực một trận mềm yếu. Đôi mắt sáng ngời trở nên tối tăm nồng nhiệt, nhộn nhạo sinh ra yêu thương ôn nhu.

Hắn ngọt ngào ngào ngào cắn cánh môi đang chủ động mở ra của nàng, đầu lưỡi thô ráp ở trên cánh hoa non mềm tinh tế phác họa liếm lộng. Khi để ý thấy tiên nữ khó nhin mà lộ ra cái lưỡi tìm kiếm an ủi, mới mạnh mẽ cuộn lấy lưỡi của nàng. Hai đầu lưỡi giống như hai chiếc đuôi rắn nhỏ dây dưa chơi đùa bên ngoài môi, tích lạc một chút nước bọt trong suốt. Bàn tay to vẫn không ngừng đình chỉ vuốt ve, ở tiên nữ gáy, vai, lưng, thất lưng, vú không ngừng lưu luyến, khai phá một điểm lại một điểm mãi cảm.

Tiên nữ của hắc khung xương hết sức tinh tế kiều xảo, da thịt hoạt nộn mềm mại, mặc vào y bào nhìn là lướt yếu điệu, cỡi y bào, thân mình này lại đầy đà ngọt ngào, nhục cảm tràn đầy, chan chứa sức sống cùng co giãn, hòa gương mặt xinh xắn đáng yêu cùng cái cổ nhỏ nhắn tao nhã bất đồng.

Một khi ôm vào trong lòng vuốt ve cảm giác tuyệt vời tưởng như làm người khác thật thâm mê sinh nghiện.

Đầu lưỡi lướt qua hai má La Chu, cánh môi dày nóng như lửa mà lại kiên nghị thô ráp nhẹ nhàng ngậm trụ vành tai của nàng, trầm thấp ni non dịu dàng khêu gợi hấp dẫn, "Tiên nữ của ta, thích ta vuốt ve nàng sao?" Bàn tay thô lệ thon dài đặt ở trên mông nhỏ không ngừng mà quấy nhiễu xoa nắn, thỉnh thoảng hoạt đến hai vú xinh đẹp rất kiều mà nhào nặn đè ép.

Hơi thời cực nóng phun tới bên tai, môi lưỡi như thiêu ở trên lỗ tai liếm lộng, mút lấy, thân thể bên dưới được hai tay lửa nóng vỗ về vân vân. Ánh mắt La Chu bắt tri bất giác mê ly, lạnh lẽo giống như rời nàng mà đi, có một cỗ nhiệt khí hòa vào mang theo nhất lũ tệ đại điện lưu từ trong cơ thể trút ra bên ngoài, đêm nàng đắm chọc đến khó chịu mà kháng cự lại một tác một tác cháy bỏng.

"Thích. . . . .Thích, còn muốn." Nàng xấu hổ mà đáp lại, khuất phục trước chứng đói khát của cơ thể, cũng khuất phục trong tình cảm áp áp dễ chịu.

Trát Tây Lăng Thổ ôm chặt cánh tay nàng thả lỏng thoải mái, đem thân thể của hắn hơi di chuyển, đại chương theo nàng thất lưng hướng tới hai điều tron nhãn, thật mạnh bao phủ nàng cao ngất tuyết phong.

"A ——không cần!" La Chu khẽ gọi một tiếng, thân mình phản xạ lui về phía sau, lại bị Trát Tây Lăng Thổ cánh tay ôm lấy sau lưng ngăn trở. Một tòa tuyết phong không hề chống cự mà rơi vào bàn tay to của nam nhân, tựa như mì xào mặc ý cho người vuốt ve.

"Người. . . . .Người. . . . ." Bộ ngực bị nam nhân vuốt ve truyền đến từng đợt nói không nên lời tư vị, đầy lòng thể nhưng không nghĩ kháng cự lại, thậm chí tiếp tục được nhu niết như vậy. Nhận thấy được nội tâm khát vọng, trên mặt nàng bỗng chốc giống như núi lửa phun trào, e lệ cùng hoảng sợ không gì sánh được như tơ tằm nhanh chóng cuộn lấy thân thể, nước da trong trắng trong phút chốc bao phủ một tầng hồng tuyết đẹp, ngay cả vành tai nho nhỏ cũng không trốn thoát.

"Tiên nữ của ta, vú nàng giống như núi tuyết Cao Lạp Cương Bồ Tề cao ngất mê người, làn da thâm túy phủ phục." Trát Tây Lăng Thổ hơi thở nặng nề hỗn loạn mà ở bên hồng nóng vành tai ca ngợi từ tận đáy lòng, ngón tay nhỏ ngậm chặn lấy đỉnh châu nhỏ xinh phần nộn nhẹ nhàng ma sát.

"Ân a. . . . .Ân ư. . . . ." Chưa bao giờ trải qua kích thích phức tạp giống như mũi tên nhọn xuyên thấu mọi chỗ trong thân thể La Chu, trong miệng vô

ý thức phát ra ngâm nga. Nhũ tiêm cơ hồ lập tức vênh lên, ngực co rút không tự giác mà hướng trong tay nam nhân đình tiến.

Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu nở nụ cười, ngón tay niệp trụ nhếch lên đỉnh châu, kỹ xảo mà xoa nắn quá lỏng, xoay vòng đùa nghịch. Hắn ngăn chặn chính mình bùng bùng phần chân mãnh liệt dục vọng, tham lam mà nhìn tiên nữ thuần khiết như tuyết ở chưa bao giờ từng thể nghiệm quá tình dục mê loạn thất thất. Trong đôi mắt nàng vạn phần ngưng ngưng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chìm trong tình dục che kín mê luyện mà lại khủng hoảng, hưởng thụ mà lại kháng cự mâu thuẫn, làm cho hắn hận không thể hóa thân vì thú, đem nàng một ngụm nuốt tiến trong bụng.

"Thích không? tiên nữ của ta, thích ta như vậy âu yếm người sao? Nếu nàng nói thích ta sẽ càng nhiệt liệt càng ôn nhu mà âu yếm nàng." Hắn không ngừng mà ở nàng bên tai mê hoặc lặp lại, lửa gát nàng yêu kiều ra một tiếng lại một tiếng thích thú, đồ dành nàng đem vũ tuyết nộn cao ngắt một lần lại một lần chủ động đưa đến trong tay hắn thỉnh cầu trừu mến.

"Thích. . . . . Ân. . . . . Thích. . . . . Rất thích. . . . ." La Chu mê say mà phun ra thân thể tối thành thực cảm thụ, mềm yếu thân thể dần dần bị tình dục nắm trong tay, tùy ý hắn đùa nghịch.

Cướp đi trên thân không rõ mềm mại áo choàng của nữ nhân yêu thương, nhờ ánh sáng ngọn đèn đầu giường, Trát Tây Lăng Thổ nhìn phong mỹ miên nhũ nhiễm đỏ hồng ở trong chính mình thô hắc bàn tay biến hóa ra các loại hình dạng, đỉnh mềm mại phần châu bị niệp nhu chà xát thành câu hồn đỏ bùng, xinh đẹp mà gắng gượng lên, từng trận mùi nước chè xanh cùng sữa ngọt theo da thịt nữ nhân trong lòng lạnh lẽo phân tán, ăn mòn nam nhân cứng như sắt thép ý chí.

"Ân. . . . . Phải. . . . . Ừ. . . . ." La Chu rên rỉ hưởng trên thân nam nhân kề cận cọ xát, chỉ cảm thấy cả người giống như lâm vào trong lò lửa, chảy phun lên khó nhịn khô nóng cảm xúc. Nhũ hoa vì nam nhân vuốt ve không ngừng mà phát trường, trở nên thật sâu chìm đắm. Núm cũng trường đến phát cứng rắn, chỉ cần bị nam nhân thô lệ ngón tay tùy tiện niết áp niệp nhu một chút, liền bắn ra một cổ khác thường ngứa ngáy cùng đau đớn thật nhỏ điện lưu. Lý trí nàng còn sót lại có chút sợ hãi loại cảm giác này, thân thể lại cực độ tham luyện, không thể không chế mà muốn được càng nhiều. Bụng ở chỗ sâu trong nóng hầm hập, hạ thân cũng nóng hầm hập, trong mềm mại thoải mái lại giống như có loại kỳ quái hư không cùng khát vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Ban đêm diễn tình (3)

Trát Tây Lăng Thổ bị thân thể mềm mại cọ xát làm dục hỏa tăng vọt, tầm mắt chuyên chú từng cái đảo qua hai gò má lửa đỏ của nàng, môi đỏ mọng nhếch lên, liếm liếm mê ly, mắt to lan tràn mỹ ý, làm hắn miệng đắng lưỡi khô, yết hầu không ngừng lẫn lộn. Đây là tiên nữ hắn tha thiết ước mơ nửa năm trời a, hiện giờ cuối cùng trần trụi nằm ở trong lòng hắn, kiều mỹ mà khẩn cầu hắn đích yêu thương.

"Tiên nữ của ta, nàng đẹp quá. Ta sẽ cho nàng, sẽ cho nàng." Hắn thì thảo tự nói, cầm một bên vú, đại chừng sử lực hướng lên trên đè ép, bắt buộc đỉnh hồng châu càng thêm kiều đình. Hắn chịu không nổi mỹ hoặc mà cúi đầu, há mồm hàm trụ dùng hết sức nuốt. Đôi môi không ngừng mà ra sức, mồm to nuốt ăn nộn nhuyễn nhũ thịt. Thơm quá, thật nhuyễn, thật nộn, thật ngọt, so với bất kỳ vú của nữ nhân nào đều ngon hơn. (Nghe câu này muốn đắm quá ~.~)

"A nha ——" La Chu thất thanh kêu la, mãnh liệt tê dại cùng bén nhọn đau đớn theo chỗ nhũ tiêm bị hút nhanh chóng nhảy lên, đánh sâu đến từng góc trên thân thể. Thân thể run rẩy mà căng thẳng, hai tay ôm mạnh lấy đầu nam nhân đang chôn ở trước ngực, mười ngón mảnh khảnh xuyên vào trong mái tóc dày.

Trát Tây Lăng Thổ lưỡi thô ráp, cứng cỏi quần lấy rất kiều nóm non mịn đứng thẳng mà liếm đảo quanh, kiên cường răng nanh ngâm lấy nhũ thịt khi nặng khi nhẹ mà ngao cắn. Hắn dùng môi lưỡi cùng tay thay phiên âu yếm tiên nữ vú, hướng về chăm sóc như tính mệnh thánh khiết tuyết phong dâng lên chính mình tối nồng nhiệt lửa nóng tình yêu.

Âm thanh ngâm nga quanh quần bên tai, giống như mây trắng mềm mại, mon mon như hoa, ngọt ngào như mật đường, uyển chuyển như kim tước, từng đợt từng đợt bao quần lấy hắn. Chỉ cần tiên nữ của hắn mở miệng, hắn sẽ không chút do dự dâng lên tất cả, cho dù là sinh mệnh cùng linh hồn. Ác, thần linh của vạn vật a, hắn nguyện ý vứt bỏ luân hồi, vĩnh viễn thâm túy ở trong tiên nữ ôm ấp.

La Chu bị kịch liệt lại ôn nhu âu yếm trước ngực biến thành tâm tư hỗn loạn, cốt tủy cán ma (gần cốt tê dại). Nàng uốn ngực, ngửa cằm, thờ gấp rên rỉ, một chân theo bản năng mà vòng ôm lên thắt lưng mạnh mẽ cường tráng của nam nhân cọ xát nhẹ nhàng. Nàng không biết chính mình rốt cuộc là muốn cái gì, chính là dựa theo bản năng nâng lên hạ thân lại gần cọ sát hạ thân nam nhân.

Cảm nhận được nàng biến hóa, Trát Tây Lăng Thổ thuận thể đem một cái chân dài để vào giữa hai chân nàng, trong miệng tiếp tục hấp hồn liếm lấy xinh đẹp vú, một bàn tay xuôi theo bụng phẳng tiến đến nơi phần nộn giữa hai chân mở rộng của nữ nhân.

Phía dưới tiên nữ chỉ mặc một cái tiểu khố mỏng manh, tiểu khố mềm mại bị mật hoa thơm ngon làm ướt. Ngón tay cách một lớp vải dệt mỏng manh hướng chỗ hoa khẩu dùng sức nhu ấn, trong chớp mắt, liền có một cổ nhiệt dịch lưu thấm lên đầu ngón tay. Ngón tay tiếp tục dùng sức, hướng lớp vải mỏng xâm lấn, xoay tròn nhu ấn. Ma chỉ lại chế trụ ngay trước vị trí đóa hoa, cách quần khây, sờ ần nấp hoa hạch mềm mại mà nhiệt tình.

"A. . . . . A a. . . . ."

Cùng với tiếng kêu kiêu mị sung sướng, tiên nữ trong lòng không ngừng mà run rẩy, một chân khoát lên trên người hấn chậm rãi cọ xát càng thêm uyển chuyển. Một luồng mật hoa ấm áp ồ ồ chảy ra, tẩm ướt đáy khô, làm toàn bộ bàn tay hấn thấm ướt, còn chảy theo hai bên tay nhỏ giọt xuống. Hương thơm tình dịch lan tỏa khắp căn phòng gạch nhỏ, so với rượt ngon nhất còn muốn ngọt ngào say lòng người.

"Lăng Thổ. . . . . Lăng Thổ. . . . ." Nàng ngẩng cổ bắt lực mà la đứng lên, trong tiếng la hàm chứa sắc dục kiêu mị cùng trầm thấp tiếng khóc.

"Đừng sợ, tiên nữ của ta." Trát Tây Lăng Thổ buông ra một bên vú che kín dấu răng, môi xuôi theo ngực non mềm hướng đến chiếc cổ thon dài trác hân, để lại từng đóa hoa hồng ẩn kín đầy dâm mĩ, "Ta sẽ cho nàng khoái hoạt, cho nàng giống như chim nhỏ bay lượn trên trời." Hấn hàm trụ da thịt nơi cổ nàng tỉnh mẫn hấp cần, ngón tay linh hoạt theo ướt sũng tiêu khổ chui vào, đẩy ra đóa hoa nhu thuận, chuẩn xác tìm kiếm đến hoa hạch mềm mại. Bỏ qua lớp vải ướt ngăn cản, ngón tay thô lệ trực tiếp chiếm giữ lấy tiêu hạch bí ẩn mà nhuyển nộn, có chút thô lỗ mà ma áp xoay chuyển, lập xả khêu gáy.

Trát Tây Lăng Thổ tiếp tục đưa bốn hoa hạch sung huyết mẫn cảm, làm cho nàng ở trong cao trào sóng triều không ngừng mà bồi hồi thẩm luận, ngón giữa thô lớn để ở hoa khẩu nhỏ xinh, nhẹ nhàng đâm vào bên trong một chút, cảm thụ bên trong kịch liệt co rút. Nơi kia nư cái miệng nhỏ nhắn non mẫn ấm áp hút vào làm cho hấn mất hồn vô cùng, hạ thân dục vọng churóng đến sắp nứt ra, điên cuồng mà nghĩ muốn vọt vào trong hoa kính rong ruổi. Hấn từ Bắc Ba là vô cùng hết lòng tuân thủ lời hứa, nếu hấn đã đáp ứng La Chu trước cùng nàng tạo thói quen thân cận, sẽ không phá bỏ hứa hẹn mà cướp đi trình tiết xử nữ hoàn mĩ của nàng.

Cởi bỏ đi dây lưng, phóng xuất ra dục vọng hùng tráng nóng bỏng. Hấn xoay người đè lên âu yếm tiên nữ, đem dục vọng dính sát vào tiêu khổ ướt sũng mật hoa, hai chân dùng sức kẹp chặt hai đùi phần nộn, bắt buộc nàng đem chính mình hùng dũng kẹp lấy. Cảm xúc non mẫn mềm nhũn ấm áp kề sát ham muốn phái nam đang churóng đến muốn nứt ra, gây cho hấn tư vị thoải mái tuyệt vời, lại làm cho dục vọng của hấn càng thêm sâu sắc.

Hấn ghé vào trên người La Chu nặng nề mà thô suyễn, kiên nhẫn chờ đợi tiên nữ của hấn từ trên bầu trời khoái hoạt trở về.

Con người La Chu thất thần mê ly dần dần tập trung lại, ở chân trời mơ hồ chậm rãi trở về. Hai má nóng bừng không chỉ có đỏ bừng ngượng ngùng, phần lớn chính là tình hồng cao trào. Nam nhân đè ở trên người rất nặng. Nhưng rong chơi ở cao trào dư vị, thân thể lại mềm yếu vô lực chỉ có thể lựa chọn thừa nhận, thậm chí. . . . . Đối với sức nặng áp xuống còn sinh ra một tia mê luyến. Kinh nghiệm lý luận phong phú nói cho nàng biết, vừa rồi nàng bị nam nhân âu yếm trên chộc ra bản năng tình dục của phái nữ, cũng ở trong âu yếm mà đạt tới cao trào.

Mê muội cao trào rút đi làm cho tinh thần bị tình dục bao phủ phần phạt quay trở về thanh minh, hồi tưởng chính mình dâm ngôn lăng ngữ cùng phóng dăng cơ khát động tác, nàng xấu hổ quần muốn chết. Buồn xuống mi mắt, hoàn toàn không dám đối diện với đôi mắt ám sí đang nhìn xuống.

"Tiên nữ của ta, vừa rồi nàng khoái hoạt mà bay lượn sao?" Trát Tây Lăng Thổ ôn nhu thuận hậu cúi đầu hỏi, hàm chứa bên trong ý cười cùng nồng đậm sùng ái.

Oanh ——

Trên mặt đại hỏa cháy lan ra đồng cỏ, La Chu hận không thể lập tức tìm cái hố mà chui vào. Nima xú nam nhân, rất hạ lưu, quá vô sỉ, rất không biết xấu hổ. Nàng gắt gao nhắm mắt lại, đóng chặt môi, kiên quyết không tiết ra một chữ, lấy kiên định lặng yên để biểu đạt chính mình kháng nghị cùng xấu hổ buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Ban đêm diễn tình (4)

Trát Tây Lăng Thổ cũng không ép sát truy vấn, hôn mờ hôn tỉnh mẫn trên trán nàng, hôn lên nàng run rẩy lông mi, nói giọng khàn khàn, "Tiên nữ của ta, chỉ cần nàng gật đầu, ta còn có thể cho nàng càng nhiều khoái hoạt lớn hơn nữa." Môi nóng ẩm du di đến bên tai của nàng, đối nhĩ tâm của nàng nhẹ nhàng thổi khí, thanh âm ấm muội trở nên tà ác, "Nàng sẽ ở dưới thân ta sung sướng run rẩy, uyển chuyển khóc. Nàng sẽ giống như rắn xinh đẹp mà bò lên cơ thể của ta, cầu ta ở trên người nàng rong ruổi cây cối. Nóng bỏng nùng trì tình dịch của ta sẽ phun tiến vào trong hoa phòng thần thánh mềm mại, thân thể của nàng sẽ thai nghén đờ nhỏ mang huyết mạch hòa hợp của ta và nàng." Hấn nâng lên cái mông rắn chắc lay động, một chút một chút mà ở giữa hai chân nàng thông thả trừu sáp.

Trên mặt hồng trướng như sắp nổ tung, trong đầu mơ mơ hồ hồ cháy sạch, nàng không thể tiếp tục lặng yên, mở miệng mềm địa cầu xin: "Không không. . . . . Không cho phép nói nữa. . . . . Buông ra. . . . . Mau buông. . . . . Ta. . . . . Ta không cần. . . . ." Hai tay khoát lên trên vai cường kiện của Trát Tây Lăng Thổ, suy yếu vô lực mà đẩy ra. Nam nhân tà ác ấm muội dâm loạn nói nhỏ không ngừng mà đánh sâu vào bức tường cuối cùng trong tâm nàng, vật cứng rắn nóng bỏng ở giữa hai chân kề sát dính ẩm khổ trừu sáp làm cho mẫn cảm thân thể từng đợt phát ra tê ngứa, nàng bản năng cảm giác đến đó là vật tính khí của nam nhân.

Nàng đã từng xem qua hình ảnh, xem qua văn tự miêu tả, xem qua phim nhựa, lần này cũng là lần đầu tiên cùng nam nhân tính khí thân mật tiếp xúc. Trong đầu nhanh chóng hiện lên việc nữ giới lần đầu tiên đau đớn, hiện lên sự thật không hề có biện pháp tránh thai, tình dục kia bốc lên liền bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, bị hấp dẫn đến sắp mất đi chính mình, nóng rực đầu óc cũng dần giảm xuống.

"Thật sự không cần sao? Tiên nữ của ta." Trát Tây Lăng Thổ dúi thân thể, đầu lưỡi tiến vào nhĩ tâm của nàng, xoay tròn mà liếm thì. Bàn tay to bắt lấy tay nàng, không để ý nàng kháng cự, vẫn cứ kéo nó tham tiến vào trong rừng Tùng rậm rạp của hắn, "Nàng sờ sờ, của ta nam căn có bao nhiêu hùng vĩ, có bao nhiêu khát vọng nàng, nó sẽ gây cho nàng vô thượng khoái hoạt." Hắn đem hùng căn đặt vào trong tay non mịn nhỏ bé của nàng, miệng phát ra thỏa mãn hưởng thụ thờ dài.

La Chu trong sợ hãi lại xen nhiều điểm tò mò, từ trong tay nam nhân đem nàng sờ lộng. Trong tay chạm vào gì đó như là một cái bàn là nóng bỏng được bọc trong lớp vải nhung, lại thô lại dài, thô tới mức một tay căn bản không có cách nào khác nắm trọn, lớn lên giống roi da. Nàng xem không thấy, lại có thể thật sâu mà cảm giác được mặt trên nổi lên nhảy đánh gân xanh, cực đại cứng rắn quy đầu phía trên chảy ra trơn dính dịch ẩm. Tò mò dần dần rút đi, tâm căng thẳng rừng mình nổi lên, gây gộc của hắn thô dài cứng rắn như vậy nếu tiến nhập thân thể, còn không phải đem nàng xé rách.

"Không. . . . . Không cần, ta hiện tại không cần, chàng. . . . . Chàng đáp ứng quá sẽ chờ ta chậm rãi hình thành thói quen." Lúc này đây cự tuyệt liền thanh tỉnh hơn nhiều, cũng rõ ràng hơn nhiều.

Trát Tây Lăng Thổ thân thể chấn động, ở nàng bên tai tiếc nuối thờ dài, căn răng nói: "Đừng sợ, ta sẽ tuân thủ hứa hẹn của mình. Bất quá, ta còn là cần tiên nữ của ta giúp giúp ta."

Giúp. . . . . Giúp giúp chàng? ! Làm sao giúp? !

La Chu kinh ngạc cân nhắc, còn không kịp làm ra phản ứng, nam nhân bên người bỗng nhiên ngồi dậy, lại đem nóng bỏng cứng rắn thô dài thiếp thượng nàng đè khó. Hai bàn tay to bắt được nàng nộn chân hướng phía giữa gắt gao kê sát vào, đỉnh động thất lưng hông ở giữa hai chân nàng điên cuồng mà co rút đứng lên.

"A —— hỗn đản! Hỗ đản! Vô sỉ! Vô sỉ!" Nàng cùng lúc nổi giận, the thé mắng chửi. Liều mạng vịn vẹo thân thể, ý đồ thoát khỏi loại dâm loạn giao hợp này. Chính là nam nhân cường kiện cánh tay giống như sắt thép cứng đem nàng chi dưới chặt chẽ khóa trụ, mà nàng ra sức xoay lắc thất lưng cùng hông, chỉ biết điều này càng gia tăng nam nhân mà sát khoái cảm, làm cho nam nhân trở nên càng cuồng nhiệt.

May mà bắp đùi cũng lay dính rất nhiều mật dịch, mới làm cho nam nhân chuyển động không đến nổi ma phá da thịt của nàng. Kia cứng rắn nóng dán vào da thịt mềm mại bên trong đùi cùng ướt dính để khó trừu động, thỉnh thoảng cọ qua hoa huyết, cánh hoa, đỉnh đến mẫn cảm hoa hạch của nàng. Tê dại nhiệt lưu theo ma sát mà lan tràn, từng bước cắn nuốt thần trí của nàng. Tiếng mắng tức giận bất tri bất giác biến thành kiều mỵ ngâm kêu, giường gỗ lay động kéo kẹt âm thanh kết hợp cùng nam nhân thô suyễn, có vẻ thối nát mà dâm dăng.

Không biết qua bao lâu, cực đại quy đầu đột nhiên lại một lần cách để khó thật mạnh đỉnh đến hoa hạch. Thật lớn khuấy khoả quen thuộc mà xa lạ ở trong bụng nhảy mất nổ tung, nàng khóc lóc kinh hãi, thân thể lại một lần nữa bị phao lên mây, khoái hoạt mà run rẩy đứng lên. Cùng lúc đó, Trát Tây Lăng Thổ gầm nhẹ một tiếng, thất lưng phía sau khăn trương nhảy lên tê dại thực cốt, quy đầu để ở khóa kia hoa hạch, mạnh mẽ mà phun ra.

Vài dẹt mỏng manh ướt đầm đã không thể cách trở cổ kinh lưu này, nóng bỏng nùng tình khoan khoái hâm nóng hoa hạch run rẩy yếu ớt, đem La Chu trong cao trào trào dâng bay lên đám mây rất cao.

Trong lúc nhất thời, sau khi nam nhân phóng thích khoái ý thờ dốc cùng nữ nhân cực lạc nhuyển ngâm đan vào trong căn phòng gạch mộc hôn ám, trong phòng nhỏ hẹp nơi nơi đều tiềm nhiễm vị tinh dục dâm mĩ. . . . . Hồi lâu, trong phòng vang lên La Chu ừ khuất đích tiếng khóc.

"Bại hoại, ô ô, chàng thật bại hoại, ta không cần cùng chàng ngủ, không cần cùng chàng thành thân." La Chu hoàn toàn tỉnh táo lại nhìn chính mình mồ hôi đầy người, vú che kín hồng ngân hòa máu răng cùng với hạ thân một mảnh dính dính, lại là xấu hổ và giận dữ, lại là ừ khuất, lại là khó chịu. Cẩn môi nhăn nải một lát, vẫn là nhìn không được khóc đứng lên. Cho tới bây giờ. . . . . Cho tới bây giờ sẽ không bị một người nam nhân như vậy khi dễ quá, đùa bỡn quá.

"Tiên nữ của ta, không được nói lung tung ngốc nghếch, ta sẽ tức giận." Trát Tây Lăng Thổ thương tiếc mà dùng da bào đem nàng khóa tiến chính mình trong lòng, không nịn được mà hôn lên nàng nước mắt, khuyên giải an ủi nói: "Nàng không đủ yêu ta, không muốn ta tiến vào thân thể của nàng, của nàng ngưng ngưng kháng cự ta đều hiểu biết. Khả nàng cũng đáp ứng cầu yêu của ta, nguyện ý cùng ta thành thân. Chúng ta vị hôn phu thê (vợ chồng chưa cưới), không có khả năng cái gì cũng không làm. Ta sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn, sẽ không không để ý của nàng ý nguyện chiếm đoạt nàng, nhưng là hi vọng nàng có thể như vậy chậm rãi thích ứng ta âu yếm." Bàn tay to phủ chụp lấy bả vai run rẩy của nàng, thanh âm càng nhu, "Ta sẽ chờ nàng nhận của ta tiến vào, chờ nàng dựng dục con của chúng ta, chúng ta sau này là trở thành vợ chồng suốt một đời."

Nam nhân chết tiệt hỗn đản một chút nói cũng không sai, muốn kết hôn trước tiên sẽ phải có thai. Người ta đêm nay không bá vương ngành thượng cung, liền đã muốn đối với nàng thực khoan dung phóng túng. Tất cả hết thảy đều là nàng già mồm cãi láo, rất không được tự nhiên. Chính là. . . . . Chính là bị một nam nhân đối đãi như vậy, nàng liền cảm thấy khô sở, cảm thấy được ừ khuất, cảm thấy bị khi dễ, chính là muốn khóc.

"Chàng. . . . . Chàng biến ta thành thật bản thật khó chịu. . . . ." Nàng vừa khóc vừa nén giận quệt miệng.

Trát Tây Lăng Thổ nhướn mày cười, nguyên hồng nói: "Ta lập tức nấu nước cho nàng lau được không?"

". . . . . Ân. . . . ." Nàng oa ở hắn trong lòng, nức nở buồn thanh nói, "Phạt chàng ba ngày không cho chạm vào ta, chỉ cho ôm ta ngủ." Trát Tây Lăng Thổ trong lòng hảo âm áp, thân mình được dương dương sưởi ấm, một chút cũng không lạnh.

"Hảo, ba ngày sau chỉ ôm nàng ngủ." Trát Tây Lăng Thổ không có nửa phần phản bác mà đáp ứng. Đêm nay tuy rằng không có đạt tới mục đích cuối cùng, nhưng cùng âu yếm tiên nữ ở chung rõ ràng có thật lớn thay đổi. Hắn tiên nữ cùng Bác Ba cô nương bất đồng, có một số việc gấp không được, chỉ có thể từ từ sẽ đến. Hắn là thợ săn xuất sắc, cho tới bây giờ, phạm là con mồi bị nhắm tới, còn không có một cái có thể theo hắn trong lòng bàn tay đào tẩu.

Được đến nam nhân đáp ứng, La Chu tâm tình dần an ổn, một cổ một môi lập tức bốc đi lên. Nàng ở trong lòng nam nhân cùng cùng, ngáp ngáp, trong đầu mơ mơ màng màng mà suy nghĩ, có người kẻ sát làm chấn điện sưởi ấm tựa hồ so với ôm dê sữa ngủ tốt hơn nhiều. (cái này còn phải bàn >

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Liên tưởng lúc vắt sữa

Buổi sáng ngày hôm sau, rửa mặt xong, La Chu liền uống một cốc trà bơ, ăn hai khối bánh mì nhỏ, nhanh chóng giải quyết vấn đề bữa sáng.

Khi sắc trời còn chưa sáng, nam nhân bên người liền y theo nơi này leo giường quy củ, sớm rời giường, lén lút về nhà. Trước khi đi còn muốn đặt nàng dưới thân hôn mãnh liệt một hồi lâu, tình cảm bắn ra bốn phía, cuối cùng trong lúc nàng tức giận mắng to vì xấu hổ mà cười to rồi đi. Nima thiên hắc lại, thiên hắc tẩu (chỉ anh mò tới trong đêm rồi cũng rồi đi trong đêm), hành động này đều giống cái nam nhân yêu đương vụng trộm.

Đêm qua, sau khi Trát Tây Lăng Thổ đun nước ấm, đang muốn giúp nàng cởi tiểu khó tắm rửa, nàng đã muốn vì tay chân lạnh giá mà thức giấc. Mặc cho thân thể mệt mỏi vẫn kháng kháng tự mình tắm rửa, không để cho nam nhân một chút hên mọn cơ hội.

Có thể do có quan hệ tiếp xúc thân mật, đôi thân thể bị Trát Tây Lăng Thổ ôm, bài xích kháng cự của nàng tiêu thất rất nhiều. Sau khi tắm rửa xong, liền biến thành cái tiểu nhu thuận oa nhi chui vào trong ngực nam nhân, tay chân cùng thân hình vẫn đều trở nên thật ấm áp, đây là giấc ngủ ngon nhất từ khi xuyên qua tới giờ.

Từ hôm nay trở đi, các huynh đệ gia đình Trát Tây sáng sớm liền phải bận bịu vào núi đốn củi, cắt giữ củi lửa qua mùa đông, rèn luyện thể năng tuyên cáo tạm dừng. Chả củi xong, Thứ nhân cùng Trạch nhân sẽ ra đồng làm việc, Lăng Thổ cùng Đức Ưng xuất môn chăn thả, nàng ở lại trong nhà làm việc. Com chiều ngày hôm qua, Trát Tây mẹ nói muốn chuẩn bị cho con dâu sắp kết hôn, muốn nàng giúp một tay. Kỳ thật người dân nơi đây thuần phác, thôn xóm nhân tính thiện lương, vô luận nhà ai đón dâu, đều là bách gia hỗ trợ. Nàng làm một người tha hương cái gì cũng không thông thạo, lại không biết làm gì? Trát tây mẹ nói như vậy, chính là thương tiếc nàng là cái cô nương tha hương, muốn cho nàng nghỉ ngơi. Đương nhiên, hiện tại cũng có thể lý giải đây là một loại đối con dâu tương lai chiều cố. Mặc kệ nguyên nhân gì, này dù sao cũng là người ta có ý tốt, nàng cũng không nên nghĩ đến nhiều, rất không hay.

Đem đi sữa dê tanh để ở trên bàn thấp, sữa sang lại một chút bên ngoài tầng bảo nấu. Áo choàng này là nàng mua ở tại thành phố Lhasa trước khi xuyên qua, không ấm lắm nhưng lại thuận tiện, chuyên dùng để che gió. Mới vừa vừa mở ra môn, đã bị gió lạnh thổi thẳng mặt sợ run cả người, hôm nay gió dường như so với ngày hôm qua lạnh hơn chút. Dựa theo cách tính thời gian địa phương, hiện tại cũng bắt quá mới đầu tháng mười, thế nào lại lạnh như vậy? Giữa trưa giờ có ánh mặt trời chiếu nhiều nhất, buổi sáng cùng buổi tối là thời gian gió thổi mạnh. Nàng không khỏi lại một lần nữa cảm thấy may mắn là chính mình mặc áo nhưng cùng quần len, mang áo khoác lông cùng quần gió xuyên qua.

Quần khăn che mặt kỹ lưỡng, đội mũ lông thỏ, trang bị đầy đủ chỉ lộ ra đôi mắt. Nàng hít sâu một hơi, chống đỡ gió lạnh ra cửa. Mới vừa đi vài bước, liền gặp phải Cách Tang Trác Mã xách hai xô sữa đi tới trước mặt.

"Sớm, Trác Mã." Nàng cười, đi tới đón nhận một xô sữa dê trong tay Cách Tang Trác Mã, cùng nàng cùng nhau đi tới chuồng dê. Nếu là ở trong nhà trát tây làm việc, giúp Cách Tang Trác Mã vắt sữa chính là nhiệm vụ đầu tiên.

"Sớm, La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã cũng bao kỹ lưỡng chỉ lộ ra một đôi mắt dài sáng ngời thông minh. Đôi mắt ướt át trong và gọn sóng, giống như phủ bởi nước sương sớm, đuôi mắt dài hơi nhếch lên, phong tình động lòng người.

Mỹ nhân a mỹ nhân, đây mới là mỹ nhân. La Chu xem ở trong mắt, yêu thích và ngưỡng mộ ở trong lòng. Tuy rằng đôi mắt mình vừa to vừa tròn, hắc nhiều bạch ít, cũng là trong suốt hữu thần, nhưng này chỉ có thể coi như là đáng yêu, không phải loại ánh mắt dài đầy phong tình. Nàng cùng em gái của chồng tương lai xách xô sữa vừa đi vừa tán gẫu, đột nhiên lùi lại hai bước, nhìn kỹ Cách Tang Trác Mã đáng đi, nghi hoặc nói: "Trác mã, ta cảm thấy được người hôm nay tư thế đi lại giống như có chút kỳ quái."

Cách Tang Trác Mã trong ánh mắt toát ra ngọt ngào kiều diễm ba quang, tiếng nói thanh thúy vang dội trước đây, hôm nay lại có vẻ có chút thấp như: "Tối hôm qua lão đại Vương Tất gia lạng lẽ đến phòng ta."

"Leo giường tạo người?" La Chu khoe miệng vừa kéo, trên trán hạ xuống mấy cái hắc tuyến. Chính là vị hôn phu của em chồng là ba huynh đệ, lớn hai mươi, nhỏ mười sáu. Diện mạo đoan chính, mỗi người đều là hán tử cao nguyên nhanh nhẹn dũng mãnh. Nói năng thật thà, nàng là có chút bội phục nam nhân nơi này. Ban đêm đại hàn, vượt qua gió rét mà chạy đi tìm nữ nhân giường, cũng không ngại vất vả. Thật rất bội phục, nàng chỉ có thể cảm khái gian tình hấp dẫn lại nóng bỏng, tạo người mị lực đúng là vô cùng, nhân loại sinh sản là vô kiên bất tòng (vững chắc không thể phá vỡ) bách chiến bách thắng.

"Ân." Cùng La Chu ở chung nửa năm, đối với những từ ngữ cổ quái mà nàng nói, Cách Tang Trác Mã cũng có thể lý giải, ngẫu nhiên hưng trí còn có thể nói theo.

"Khó trách người đi đường trở nên kỳ quái như vậy, đều thành con vịt." La Chu thì thảo tự nói. Nàng thân thể chưa từng trải qua vận động tạo người, nhưng theo các loại tiểu thuyết miêu tả cũng không khó đoán ra Cách Tang Trác Mã tối hôm qua thượng giường cùng vị hôn phu của nàng, xác định chắc

chấn tiến hành một hồi dị thường kịch liệt tạo người vận động. Chắc chắn, đều qua một buổi tối, đôi chân kia còn không có thể đứng thẳng.

"Người kỳ quái mới là La Chu a tỳ đó nha?" Cách Tang Trác Mã trở mình khinh khinh, "Lăng Thổ huynh tối hôm qua đi cửa vào phòng của ngươi, theo lý thuyết ngươi hôm nay cho dù có thể đứng lên, cũng không có thể thoải mái như bây giờ."

A? La Chu ngẩn ra, có chút sững sờ mà nhìn nàng.

"Lăng Thổ huynh là nam nhân cường tráng nhất, các cô nương muốn nhận được trò chơi ban đêm ám chỉ không biết có bao nhiêu người, chính là hấn rất ít phó ước. Bất quá các nữ nhân đều nói Lăng Thổ huynh ở trên giường dùng mãnh giống như trâu đen, cơ hồ không ai có thể ở sáng sớm ngày hôm sau đứng lên." Mắt dài lúng liếng và gọn sóng nghiêng ngả mà ở trên người La Chu đánh giá, kéo dài thanh âm, "Lăng Thổ huynh đối với người khao khát nửa năm, tối hôm qua hấn là so với ngày xưa càng dùng mãnh mới đúng. Vẫn là nói, La Chu a tỳ thiên phú dị bẩm, thân thể giống trâu mẹ cường kiện cứng cỏi. Ai nha, ta còn thực là nhìn hoài mà không nhận ra đâu." (Há há, trâu đực đi với trâu mẹ là chuẩn rồi)

Nhìn nước sữa tuyết trắng từng đợt phun vào xô sữa, nàng sợ hãi phát hiện chính mình đang hướng vực sâu tà ác rơi xuống.

Khẩu hồ, đều là lỗi của xú nam nhân kia!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13: Thân thể là tấm thảm tỏa nhiệt

Buổi tối hôm đó, khi Trát Tây Lăng Thổ trộm đến leo giường, La Chu thà rằng lạnh chân lạnh tay cũng quyết không ra mở cửa. Liên tiếp ba ngày đều như thế, làm cho nam nhân buồn bực không thôi, trăm thương ngàn nhớ không được giải trừ. Quan hệ hai người rõ ràng đã có tiến triển rất lớn, vì sao đột nhiên lại tụt lùi trở về?

Buổi tối ngày thứ tư, Trát Tây Lăng Thổ lại chịu đựng hàn phong đi tới trước cửa phòng La Chu. Lúc này đây, hấn cuối cùng từ miệng Cách Tang Trác Mã biết nguyên nhân nữ nhân hấn quý mến không mở cửa cho hấn, thì ra là La Chu sợ cùng nam nhân thân mật hơn, sẽ càng sa ngã sâu hơn nữa vào trong vực sâu tà ác, bởi vậy mới đối với mình sinh ra hành động kỳ quái như vậy.

Trò chơi ban đêm đã diễn ra được hàng trăm hàng ngàn năm, nam nữ Bác Ba đều tập mãi thành thói quen, không ai so đo với đối phương về cuộc sống trước khi thành thân. Cho dù thành thân, khi một nữ nhân không có cách nào đem mấy trượng phu đều chiếu cố thỏa đáng, trượng phu ngẫu nhiên còn có thể lặng lẽ cùng nữ nhân khác hoan ái. Làm thế tử cho dù biết, cũng là cam chịu mở một mắt nhắm một mắt để dàng tha thứ. Chỉ cần trượng phu này không rời nhà là được, cơ hồ không có người nào sẽ bởi vậy mà nổi giận.

Có thể bởi vì tiên nữ của hấn không phải là một nữ nhân Bác Ba bình thường, nàng đến từ một nơi mà hấn không biết. Tính tình không đủ nhiệt tình, không thích chủ động cùng người khác nói chuyện. Rất nhiều điều muốn nói đều nghẹn ở trong lòng, người ngoài chỉ có thể dựa vào cặp mắt thật to để nhìn rõ nàng nội tâm. Nàng còn rất vụng về, thích thẹn thùng, hay tức giận, nhưng những khuyết điểm này trong mắt hấn đều đáng yêu vô cùng.

Hấn lựa chọn phương thức thành thân hèn mọn là ở rể, cũng bởi vì hấn không thích cùng nam nhân khác chia sẻ tiên nữ của hấn, ngay cả huynh đệ hấn cũng không được. Hấn biết loại ý tưởng này của mình rất ích kỷ, sẽ làm cho người nhà thương tâm. Nhưng thời điểm nghe đến nàng không muốn gả cho huynh đệ hấn, còn nguyện ý sống chung với một mình hấn, lòng hấn nhảy nhót giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, phần vui sướng này hoàn toàn che lấp đi sự áy náy với gia đình. (Anh đại gái thế. . . . .)

"La Chu, nàng mở cửa được không? Vài ngày trước ta không phải đã thề với nàng rồi sao?" Hấn đập cửa kiên nhẫn giải thích nói, "Từ ngày đầu tiên ta gặp nàng, hai cánh tay của ta cũng chỉ ôm duy nhất một mình nàng, ta chỉ muốn cùng nàng sinh dưỡng hài tử." Ngày trước trong trò chơi ban đêm, hấn chưa bao giờ đem tinh dịch phun vào trong thân thể nữ nhân. Hấn không biết chính mình đang chờ đợi điều gì, chính là trực giác mà không muốn có nữ nhân nào đụng dục hài tử của hấn. Hiện tại hấn đã biết, nguyên lai là hấn đang chờ tiên nữ giáng lâm, chờ đợi có thể cùng tiên nữ âu yếm đụng dục hài tử.

Có thể chân thành của hấn đã đá động được tiên nữ thẹn thùng, lúc này đây, cửa gỗ đóng chặt mở ra kẹt một tiếng.

"Vào đi!"

Theo cùng tiếng quát nhẹ, áo bào bị một bàn tay nhỏ dùng sức kéo vào trong phòng. Hấn thuận thế theo vào, ôm lấy âu yếm tiên nữ, tay phía sau nhanh chóng đóng lại cửa gỗ, chắn đi gió lạnh quấy nhiễu.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, tiên nữ nhu thuận một cách lạ thường trong ngực, chính là sắc mặt tái nhợt có chút đáng sợ, thân thể lạnh như băng. Mi cong gấn gao mà nhú lại, môi mướt mà vì mẩn lại thật chặt mà mất đi vẻ phần diễm thường ngày, cả người tựa hồ như đang chịu một nỗi thống khổ thật lớn. Ngực phồng chốc như có một cây đao nhọn cắm vào, đau đớn lan tràn. Hấn vội vàng ôm nàng về giường.

Trên giường có một cái bao đệm bông kỳ quái, từ lỗ hồng to tràn ra mùi trà sữa, xem ra La Chu vừa ngủ ở bên trong. Lấy tay sờ sờ, hơi ẩm đã phai, không có một chút nhiệt khí nào. Một phen đẩy ra bao đệm bông, cởi ra áo bào của mình, thoát quần áo, đem âu yếm nữ nhân bên người bao lại kĩ



lương, lại kéo thêm chăn ni bao lấy thân thể hai người.

Hô —

Nam nhân trời sinh trời sinh hỏa khí ảm áp cuối cùng làm cho La Chu dần dần trở lại bình thường, nàng thở ra một ngụm khí lạnh, nhúc nhích tay chân lạnh cứng, không ngần ngại mà hướng nam nhân thiếp dựa vào, hết sức mà hấp thu càng nhiều ảm áp. Đêm nay kinh nguyệt đột nhiên đến, không biết có phải do nguyên nhân trời lạnh hay không, mà bụng từ nhâm nhâm đau biến thành lạnh lẽo đau đớn, cho dù dùng túi chườm nóng, vẫn là lạnh mà ngủ không được, cấp bách cần một cơ thể làm ấm sưởi ấm.

"Ấm áp hơn chút nào không?" Trát Tây Lăng Thổ vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của nàng, hành động này làm má nàng một lần nữa nhiễm thượng một tầng phấn hồng.

"Àn." Nàng có chút ngượng ngùng hướng về phía hắn giải thích, "Thực xin lỗi, ta mấy ngày nay tâm tình không được tốt." Kinh nguyệt tới từ mấy ngày hôm trước, nàng tâm tình bắt đầu khác thường, có khi đặc biệt nóng nảy, có khi đặc biệt thích khóc, có khi đặc biệt u buồn, còn thích miên man suy nghĩ. Nhưng chỉ là vừa thấy máu, tâm trạng gì cũng biến mất.

"Không sao cả." Hắn xoa nhẹ mặt nàng, cười cười lắc đầu. Bàn tay to cầm lấy bàn tay nhỏ bé kề sát ngực của nàng, nhủu mảy, hỏi, "Đêm nay tại sao thân ỉnh cùng tay chân lại lạnh đến như vậy? Ngay cả mặt cũng đều trắng lên?"

Khuôn mặt tái nhợt của La Chu gọi một mảnh đỏ ửng khó xử, do dự một lát cuối cùng vẫn là nói thật: "Thời gian hành kinh của ta đến, bụng vừa lạnh vừa đau."

Trát Tây Lăng Thổ ngạc nhiên, khuôn mặt đỏ hồng cũng trướng ra đỏ bừng xấu hổ. Trong miệng ừm ả mà trả lời, đại chương qua khe hở tiến vào trong áo bào bọc trên người nữ nhân: "Ta xoa bóp giúp nàng." Nam nhân từng có nữ nhân đối với việc này cũng không xa lạ, cũng đại khái hiểu được có thể làm chút gì đó. Lòng bàn tay nóng ảm bao phủ lấy cái bụng mềm mại giá lạnh, giống như một ngọn lửa dịu dàng làm người an tâm.

Bụng lạnh đau đớn được đại chương nhu sò, lập tức liền thư thái hơn rất nhiều. La Chu tuy rằng mặt ngày càng hồng, lại không có cách nào cự tuyệt thoải mái như vậy. Có lẽ cứ đơn giản thuận theo trái tim, da mặt dày tùy ý nam nhân xoa nắn, không bao lâu liền phát ra mềm mại rên rĩ.

Tục ngữ nói, có tiền không bằng tìm một người vợ tốt sống qua ngày. Đối thành nàng cũng tương đối giống nhau, có tiền không bằng tìm một lão công tốt sống qua ngày. Bên người có thăm người sưởi ấm, nàng cũng sẽ không thấy hành kinh thông khô, cũng không vì lạnh mà không ngủ được.

"Chàng nói lời phải giữ lấy lời, sau này tuyệt không thể lại tham gia trò chơi ban đêm." Nàng tâm ảm áp, lại trở mình, đem bàn tay lạnh lẽo thiếp lên mặt hắn. Cảm giác được cơ thể rắn chắc cường kiện hơi hơi run rẩy trong lòng không khỏi sinh ra một chút tà ác.

"Hảo."

"Chỉ có thể có một mình ta, chỉ có thể cùng với ta dựng dục hải tử." Tuy rằng nam nhân này trước mặt nàng không ngừng thề thốt, bất quá thường nói nam nhân đáng tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây. Nàng vẫn là cần khẳng định chắc chắn. Nếu tương lai bất hạnh ly hôn, có lời thề của hắn, cũng không phải sẽ càng tranh thủ được càng nhiều tài sản. (Chỉ tính vài...)

"Hảo."

"Từ đêm nay trở đi, buổi tối chàng đều phải đi đến giường của ta, làm thăm giữ ấm cho ta."

"Hảo."

"Khuya rồi, thôi đèn, chúng ta ngủ." Nàng ra lệnh. Nhận thấy được vật nóng rắn để ở giữa hai chân, trong lòng khe khẽ cười. Thấy nam nhân như vậy nghe lời phân phó, chờ thời gian hành kinh qua, nàng liền cố gắng vượt qua chương ngại tâm lý cùng hắn tạo người, tranh thủ mang thai rồi thành thân trước lễ mừng năm mới.

Cúi đầu chăm chú nhìn người đang oa trong ngực, mặt mày khỏe miệng đều mang theo một tia giao hoạt, Trát Tây Lăng Thổ lại yêu lại thương, nghe lời quay đầu thổi tắt đèn. Trong phòng tối đen đến không thấy năm ngón tay, có thể nghe được rõ ràng gió lạnh gào thét bên ngoài, còn có thể nghe được hơi thở của nhau.

La Chu ngủ một lát, đột nhiên xoay xoay ngón chân linh hoạt, cọ xát làm quần Trát Tây Lăng Thổ tụt xuống vài phần. Lúc bàn chân man mát làm càn chạm lên lên đùi trần trụi của nam nhân, nàng không khỏi phát ra thỏa mãn thờ dài, vẫn là trực tiếp va chạm da thịt càng ảm áp a!

Nàng ảm áp thư thái, Trát Tây Lăng Thổ lại thống khô. Bàn chân non mịn khéo léo chạm tới chạm lui, chỉ cần là bất động hắn vẫn có thể chịu được. Hai chân kia cố tình ở mỗi địa phương đều hấp thụ nhiệt, liền thỉnh thoảng lại ở trên đùi nhúc nhích di động, biến hóa va chạm mọi chỗ mọi góc độ. Loại vô tâm tác động này đối khí huyết phương cương nam tử có thể nói là cực hạn khiêu khích, nắm càn cứng rắn lúc này vừa nóng vừa trướng thật khó chịu.

Cẩn rằng cân nhắc một lát, hắn thân thủ thành thật bắt lấy bàn chân khéo léo non mịn, đem nó kẹp vào giữa hai chân.

"Chàng làm gì vậy?" La Chu bất ngờ không kịp phòng, bị động tác của hắn dọa cho nhảy dựng. Bàn năng rút về hai chân, lại bị kẹp chặt gắt gao. Chạm vào bàn chân trỏ đùi cường kiện ảm áp, còn có một cây nhục bông cứng rắn thô dài, quanh ngực bông còn có bộ lông cứng gãi cọ vào chân ngứa ngứa. Khẩu hồ, còn hai quả cầu tròn lớn cứng cứng mềm mềm.



"Không có gì nha, chính là nơi này của ta thật nóng muốn dùng chân mát lạnh của nàng để hạ nhiệt độ." Trát Tây Lăng Thổ nâng tay nàng nhuần nhuyễn, cúi đầu cười nói, "Tiên nữ của ta, nàng phải dần dần có thói quen cơ thể ta, đừng chạm của ta, cả nam căn của ta. Ân?" Thanh âm cuối cùng nhẹ nhàng thoát ra, trong bóng đêm có vẻ phá lệ tà ác. Bàn tay nắm tay nàng buông ra, chui vào quần áo nàng, nắm một bên vú cao ngất, ôn nhu tình dục mà chà xát.

"Ngô. . . . .Chán ghét. . . . .Bại hoại. . . . ." La Chu mềm mại mắng chửi thanh âm có chút thẹn thùng. Xoay thân thể vô dụng, liền không phản kháng, mềm mại mà mặc nam nhân muốn làm gì thì làm. Nhìn không thấy đôi phương trong bóng đêm, e lệ tự nhiên giảm xuống rất nhiều, hơn nữa thân thể hành kinh đặc biệt miễn cảm, đối quen biết nam nhân ý thức chống cự của nàng trở nên càng thấp.

Hắn lại hướng tiên nữ của hắn tiến lên thêm một bước! Trát Tây Lăng Thổ hoan hô dưới đáy lòng, được một tác lại muốn tiến một thước mà cúi đầu tìm kiếm mỗi mềm mại của tiên nữ. Trong bóng đêm, tìm kiếm một mục tiêu không nhìn thấy được tựa hồ càng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14: Lời thề say lòng người (1)

Thời khắc gia đình Trát Tây đón nàng dâu đến càng ngày càng gần, phòng phía bắc được trang trí làm hôn phòng, lộ ra nồng đậm phong tình người Bắc Ba. Mọi thứ trong hôn lễ đều đã được chuẩn bị tốt, chỉ chờ tới ngày tốt. Trong khoảng thời gian mấy ngày này gia đình Trát Tây trên mặt đều tràn trề tươi cười, Trát Tây Thứ Nhân cùng Trát Tây Trạch Nhân từ sáng đến tối đều cười híp mắt, làm gì cũng đều lộ ra một cỗ tinh thần vui sướng.

Cho dù ngoài trời giá rét, nhưng dưới tác dụng của thẩm sưởi Trát Tây Lăng Thổ, La Chu không chỉ không có đau bụng, còn liên tiếp vài ngày ngủ đều cảm thấy ấm áp, thư thái vô cùng. Lại bởi vì lúc thân thể đặc biệt yếu ớt lại được chăm sóc từng chút một, phòng bị trong lòng nàng càng thêm giảm nhẹ, đối Trát Tây Lăng Thổ cảm tình ngày càng thêm sâu, thân thể cũng càng ngày càng có thói quen nam nhân âu yếm.

"La Chu, ta. . . . .Phải đi." Trát Tây Lăng Thổ châm ngon đèn, trở lại ôm âu yếm tiên nữ, ôn nhu nói nhỏ bên tai nàng.

"Còn lâu trời mới sáng, ở lại cùng ta." La Chu lười biếng mà mở mắt, môi hình cung đỏ mọng mượt mà hơi hơi nhấp nháy. Vươn hai tay quần lấy chiếc cổ cường kiện của hắn, hai chân cũng kẹp lấy thắt lưng mềm dẻo hùng tráng, kiên quyết không cho thẩm tóa nhiệt này rời khỏi.

Mùi trà sữa quanh quẩn phủ vào mặt, nửa thân trần da thịt thân mật dán sát, thoải mái không gì sánh kịp làm cho Trát Tây Lăng Thổ phát ra một tiếng than thở thích ý. Từ hạ phúc hiện lên một trận nhiệt rối loạn, giữa hai chân vật nóng cứng rắn càng thêm bùng bùng phấn chấn.

Trong lúc nữ nhân hành kinh không thể hoan ái, hắn mỗi đêm đều ôm âu yếm nữ nhân, xem hết mọi thái độ thơ ngây của nàng, sờ lần thân thể non mềm quang nhuận của nàng, lúc nàng ở trong ngực hắn cọ xát hấp thu ấm áp, thân thể nhả nại cơ hồ đều muốn nổ tung. Mà ngay cả cơ hội tắm nước lạnh, làm dịu cơ khát đều không có. Bởi vì tiên nữ của hắn sợ lạnh, không cho hắn làm loại hành vi có thể làm giảm nhiệt độ cơ thể.

Có một buổi tối thật sự nín không được, hắn không để ý tiên nữ âu yếm nổi giận cùng giãy dụa, dùng sức nắm chặt hai chân non mịn xinh xắn giúp chính mình giải quyết tình dục ngập trời. Tuy rằng không thể cùng nữ nhân mình yêu trực tiếp hoan ái tới thỏa chí thống khoái, nhưng hắn lại cảm thấy thập phần hạnh phúc. Hắn sẽ kiên nhẫn mà chờ đợi, chờ tới ngày nàng chủ động đem thân mình cho hắn, tin tưởng ngày đó sẽ còn không quá xa.

Bàn tay to theo áo bào mở rộng của nữ nhân mà thâm nhập vào trong, nắm lấy tuyết phong cao ngất nhẹ nhàng niết nhu. Hoạt nộn mà oánh nhuận, da thịt mềm mại lại thập phần co dãn, cảm xúc này làm hắn đôi hai luồng tuyết phong này yêu thích không buông tay, càng sờ càng nghiện. Trong tay nhẹ ra sức, nhìn phần nhũ oánh bạch theo khe hở giữa ngón tay thô hắc tràn ra, ánh mắt trở nên nồng nhiệt thâm ám. Lực bàn tay không khỏi càng ngày càng mạnh, cả lòng đều say.

". . . . . Ân. . . . . Đau. . . . ." La Chu gò má đỏ ửng, mi đen cong như lưỡi liềm hơi hơi nhắm lại, đôi mắt nửa khép có chút xấu hổ trừng về phía hắn. Ở mấy đêm liên tục gần bó cùng thân cận, tiếp xúc cùng đụng chạm, đối việc Trát Tây Lăng Thổ âu yếm nàng trừ bỏ ngại ngùng cố hữu, chẳng những hoàn toàn không kháng cự cùng bài xích, thậm chí còn bắt đầu hưởng thụ. Nam nhân này kỹ xảo âu yếm thật sự rất cao minh, rất điệu nghệ, đủ để nữ nhân rụt rẻ nhất mềm yếu ở dưới thân hắn thờ gập mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trát Tây Lăng Thổ nghe được tiếng rên rỉ mị nhuần uyển chuyển thân hồn điên đảo. Hắn thả lỏng lực đạo tay, nâng lên chiếc cảm cong tuyệt đẹp, hôn lên cánh môi mềm mại của nàng. Chiếc lưỡi linh hoạt hữu lực ở trong cái miệng nhỏ trở mình quấy nhiễu dạo chơi, treu đùa đầu lưỡi thẹn thùng tròn mềm, đem nước bọt ngọt ngào nuốt vào trong bụng. Mỗi nam tính nóng bỏng kiên nghị xuôi theo mỗi một đường hôn xuống chiếc cảm khéo léo cùng chiếc cổ thon dài nhỏ xinh, xương quai xanh tinh xảo, dừng lại ở mềm mại oánh bạch trước ngực.

Bàn tay to nắm một bên tuyết phong tiếp tục nhẹ nhàng nhu niết, chớp mũi cao thẳng chậm rãi ma sát hồng châu xinh đẹp đứng thẳng trên tuyết phong cao ngất, gây cho La Chu từng đợt tê ngứa. Trong miệng nàng phun ra từng hồi yêu kiều tinh tế, thân mình không tự chủ được càng ngày càng mềm mại như bông.

". . . . . Đừng. . . . . Chán ghét. . . . ." Nàng hờn dỗi, bộ ngực sữa ban đầu chịu âu yếm kinh hãi mà tránh né về phía sau, giờ lại hào phóng mà nâng lên hướng về phía nam nhân, mong được đến càng nhiều chăm sóc.

Trát Tây Lăng Thổ cúi đầu mà nở nụ cười, thập phần vừa lòng với hiệu quả của mấy ngày nay. Há mồm hàm trụ đỉnh hồng châu bên trái dùng sức hút nếm, đầu lưỡi mềm dẻo quán quýt hồng châu mềm mại dần cứng lên vừa chọc vừa liếm láp, không ngừng đùa nghịch. Hắn cố gắng há mồm nuốt ăn nhũ thịt hoạt nộn, thỉnh thoảng dùng răng nanh cứng chắc khinh khinh trọng trọng mà ngao cắn, giống như nhấm nháp thứ đồ ăn ngon nhất trên thế giới.

"Hôn. . . . .Hôn bên. . . . .Bên phải. . . . ." Nàng bắt đầu di động thân thể, nhắc nhở nam nhân phải công bằng đối đãi.

"Hào. . . . ." Trát Tây Lăng Thổ trở mình áp đến trên người nàng, ngậm lấy hồng châu mơ hồ ní non, nghe lời mà đổi đến đỉnh phải hút tạt ngao cắn. Bàn tay to có chút tàn ác mà niết nhu nhũ trái mới được buông ra, ngón tay thô lệ vờ trụ nhũ tiêm đỏ bồng bồng ngắc như hòn đá nhỏ mà chà xát lôi kéo, môi lưỡi càn rỡ mà khuấy động.

"A. . . . . Ân a. . . . ." La Chu ôm lấy đầu nam nhân chôn ở trước ngực, cảm nâng lên không ức chế được mà phát ra thoải mái ngâm nga. Từng đợt đau đớn tê dại hỗn loạn nóng bỏng theo bộ ngực tràn ra, ngấm vào cốt tủy, làm cho nàng muốn vĩnh viễn đắm đuối.

Khi Trát Tây Lăng Thổ thỏa mãn mà ngừng đầu, hai luồng tuyết phong đã trưởng lớn lên rất nhiều, ở trong y bào màu hồng nhạt run rẩy mà đứng vững. Hồng châu cứng rắn như tiểu đậu đỏ điểm hồng ướt át, ngay cả chung quanh vú cũng biến thành đỏ bồng mị nhân. Dưới ngọn đèn mờ ảo, nước bọt nam nhân lay dính ở trên tuyết phong chiếu xạ ra trong suốt sáng bóng, càng phát ra vẻ thu hút đầy dâm mãnh.

Đôi mắt nữ nhân hắc bạch phân minh, trong suốt như nước hồ phủ một lớp sương mù tình dục mỏng manh, tỏa ra mê ly bồng bênh ba quang. Hai gò má như mây hồng, dưới chiếc mũi thẳng là đoá hoa môi hơi hơi mở ra, dáng người mê hoặc dường như tỏa ra một cỗ thuần khiết phong tình.

"Thật đẹp." Hắn tán thưởng, mắt lửa nóng ngày càng sâu, lại cúi xuống thay phiên thân liếp hai khóa hồng châu một hồi. Lúc sau mới ôm lấy nàng thờ ơ, làm cho nàng ngồi khóa ở trên đùi mình, nhẹ nhàng ma sát, cảm thụ hoạt nộn tuyết phong ma sát vào ngực trần gây cho hắn tư vị tuyệt vời.

"Đại sắc lang." La Chu then thừng mà trách móc. Vươn tay véo da thịt bên gáy hắn, ngón tay lại xuất không nổi một chút lực, chỉ có thể mặc hắn đùa nghịch. Thân thể cơ hồ sắp bị kiểu thân thiết cọ sát dâm dăng như vậy làm hồng mắt.

"Trước sắc đẹp của nàng ta không thể làm gì khác." Trát Tây Lăng Thổ dùng chân ní đem hai người bao lấy, bàn tay to ở trên lưng nhỏ của nàng không ngừng vuốt ve, thanh âm trầm trầm sung sướng, ôn nhu khẩn cầu nói, "La Chu, phía dưới của ta trưởng phát đau, dùng tay nhỏ của nàng sờ sờ giúp ta đi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết đỏ nhất thời thiêu cháy, nhìn chăm chú vào nam nhân đang phát hỏa lông mi thật dài run rẩy, tay nhỏ bé đang vịn trên vai nam nhân giống như bị gì đó cản một ngụm, dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai mà kinh hoàng rút lại.

"Không. . . . .Không cần. . . . ." Răng nhỏ trắng nõn khẽ cắn cánh môi hồng, dùng âm thanh e lệ nhỏ như con muỗi cự tuyệt.

"La Chu, chúng ta là vợ chồng sắp cưới, nàng không thích cơ thể của ta sao?" Trát Tây Lăng Thổ ngậm lấy vành tai hồng, nhẹ giọng dụ dỗ, "Đó là một bộ phận thân thể của ta, là vật tượng trưng cho truyền nối sinh mệnh của nam nhân. Nó khát cầu thân thể nàng, khát vọng nàng yêu thương, ngóng trông nàng có thể cứu nó thoát ra khỏi trường nứt thống khổ."

"Không không. . . . . Ta. . . . . Cơ thể của ta còn. . . . . Còn không được. . . . ." Thân mình dưới hơi thở nam tính quanh quẩn không nhịn được nhẹ run lên. La Chu chỉ cảm thấy cả người như sắp bị thiêu cháy, tình mịn mờ mờ không ngừng toát ra, miệng đắng lưỡi khô.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 15: Lời thề say lòng người (2)

"Ta biết, hôm nay là ngày hành kinh cuối cùng của nàng." Trát Tây Lăng Thổ cười nhẹ nói, "Ngốc tiên nữ của ta, xin nàng nghe ta nói cho rõ. Nó không hy vọng xa vời có thể lập tức tiến vào thân thể của nàng, chỉ hy vọng nàng có thể sử dụng ngón tay xinh xắn sờ sờ nó, cho nó một chút an ủi." Răng nanh thoáng ra sức cắn vành tai của nàng, thanh âm trầm thấp mang một chút từ từ thôi miên, "Tiên nữ yêu quý của ta, sờ sờ nó đi, nó có thể đem lại hạnh phúc lớn nhất cho nữ nhân."

Một đám lửa nhỏ táoc bị thanh âm này trâu chọc mà nổi lên, ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng La Chu toát ra. Là một cái xử nữ chưa từng tiếp xúc thân mật với nam nhân, đối bộ phận sinh dục của nam nhân tuyệt có một sự tò mò không thể cho ai biết. Nàng từng bước nhớ lại lần đầu tiên ngủ cùng giường với Trát Tây Lăng Thổ mang theo cảm giác mạnh mẽ đến bộ phận nam tính kia, nhớ lại cái cảm giác bị cái thiết bổng thô lớn kia ở giữa hai chân đưa đẩy cọ xát. Tuy rằng là bị ép, tuy rằng lúc đó nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng không thể phủ nhận dấu vết vật nóng rực cùng cứng rắn chỉ thuộc về nam nhân kia để lại trên da thịt nàng.

Độ nóng trong lòng bàn tay chậm rãi tăng lên, sự e lệ của con gái cùng sự căm dỗ của tình dục đang co kéo trong lòng nàng. Trải qua một đấu tranh gian nan, nàng cuối cùng chịu khuất phục. Nàng không ngừng thuyết phục chính mình, Trát Tây Lăng Thổ là nam nhân mà nàng chọn, nàng cùng hắn chung sống cả đời, không có khả năng luôn hưởng thụ âu yếm của hắn. Trở thành nữ nhân của hắn, thề từ của hắn, cung chiêu thỏa mãn khát vọng của hắn là việc nên làm. Hơn nữa. . . . .Hơn nữa thân thể bọn họ được quán kín trong chăn, cho dù nàng sờ soạng, cũng không ai có thể thấy.

Nàng nhắm mắt lại, tay nhỏ bên hông vươn lên, lần mò côi bỏ dây lưng bên hông hẳn, tay thuận theo cơ bụng rắn chắc từng chút hướng dẫn xuống dưới.

Thân thể Trát Tây Lăng Thổ dưới sự đụng chạm của nàng mà phút chốc trở nên căng thẳng, hẳn hít vào một hơi khí lạnh, cơ hồ ngừng thở mà cảm thụ bàn tay nhỏ nóng bỏng kia xuyên qua bụi cỏ rậm rạp dưới hạ thân, cảm nắm lấy nam căn đang dâng trào. Thân thể càng thêm buộc chặt, căng lên như dây cung. Con người u tối chắt chẻ khóa trụ tại người con gái hai gò má đỏ hồng đang nhắm mắt lại, khẽ cắn môi dưới. Không cần vừa đắp vừa xoa bức bách, lần này tiên nữ của hắn bỏ qua rứt rề cùng thẹn thùng, lần đầu tiên chủ động âu yếm hắn. Trong lòng hắn mừng khôn xiết, gần như òa lên.

Thật nóng, thật cứng, thật to, thật dài.

Đầu óc La Chu choáng váng mà nhận xét, đây là lần thứ hai nàng chạm vào tính khí của Trát Tây Lăng Thổ. Lần đầu tiên là bị nam nhân dùng tay bắt buộc nàng chạm vào, tuy rằng tò mò, nhưng chủ yếu là sợ hãi, kháng cự cùng tức giận. Mà lần này là nàng chủ động chạm đến, trong lòng nhiều thêm một chút hưng phấn khó nói thành lời, lại càng nhiều thêm e lệ khó xử; khó có thể nói là thích hay là ghét. Tóm lại, cái loại cảm giác phức tạp này khó có thể nói rõ. (Chỉ vòng vo quá, chung quy là không bik à ~.~)

Vật nóng cứng rắn được bao bọc trong bàn tay êm ái như nhung của nàng tựa như có sinh mệnh riêng hơi hơi nảy lên. Hai tay của nàng run rẩy, giống như tự có ý thức thuận theo thiết trụ lên xuống xoa bóp vuốt ve. Khi đụng đến cực đại quy đầu, trên đỉnh một mảnh ướt dính, ngón tay liền chạm phải dịch dính đang nhiều ra ở đỉnh nâm. Đụng tới vành bên cạnh quy đầu, đột nhiên không khống chế được, vô ý mà bao lấy chơi đùa một chút.

"A ——" Trát Tây Lăng Thổ gầm nhẹ một tiếng, cả người run rẩy, mộng thịt thu nhanh lại. Hai tay dùng sức đem nữ nhân trong lòng ôm lại gắt gao, bắn tóe lên tay nàng.

"Chàng ——" La Chu sợ hãi kêu lên một tiếng, cả đầu đều bị chôn ở trong ngực. Thiết trụ nóng bỏng không ngừng nhảy đánh trong tay, bắn ra từng đợt nóng bỏng, thấm đẫm bàn tay nàng, cũng làm bắn dục bảo của nàng.

Vừa rồi là sao? Nàng cũng không có làm gì kịch liệt, vì sao lại bắn. . . . .Bắn nhanh như vậy? ! Trước. . . . .Trước kia lúc bị bắt chạm vào, căn bản là không. . . . .Không có bắn a! Hay là nam nhân này lúc nàng chạm vào đã nghẹn tới cực hạn rồi, mới có thể chịu không nổi đụng chạm mà như vậy.

Thiết trụ cứng rắn trong tay chạm rã hóa mềm, chỉ còn lại nhọt dính, trong không khí trôi nổi mùi tinh dịch đàn ông. Nàng im lặng mà nằm trong ngực nam nhân, trong lòng thực rất buồn bực.

Trát Tây Lăng Thổ thở dốc không thôi bên tai nàng, chỉ cảm thấy lần phóng thích này thực quá sung sướng. Chờ cho hơi thở vũng vằng, hẳn buông đầu của nàng từ trong ngực ra, ngũ quan khi khái nhiễm một tầng sung sướng phát ra từ nội tâm hài hước nói: "Tiên nữ của ta lần đầu chủ động lấy tay âu yếm cơ thể ta, ta thật không có cách nào khắc chế được ý muốn bắn ra. Làm cho tiên nữ thất vọng là ta không đúng, lần sau nhất định sẽ không để loại tình huống này tái xuất hiện."

"Chàng. . . . .Chán ghét!" La Chu giận dữ mắng một tiếng, kéo chăn che lấp, tay nhỏ xem như trừng phạt mà dùng sức cảm nắm căn bán nhuyển. Sau đó đưa tay dính tinh dịch hướng bụi cỏ của hắn lau vào, kéo chăn thoát khỏi ngực hắn, nghiêng đầu chui vào trong chăn sửa sang lại chính mình, kiên quyết không thêm để ý tới nam nhân đáng giận này. Đáng ghét, dục bảo đêm nay dính đầy mồ hôi, nước miếng cùng tinh dịch không thể tiếp tục mặc.

Trát Tây Lăng Thổ không đứng đắn cao giọng cười ha hả, kéo đệm mỏng dưới thân tùy ý xoa lau thân thể. Nhảy xuống giường rất nhanh buộc lại dây lưng, đem quần áo trong ngoài mặc lại, khoác thêm áo bào xong lại quỹ sát bên giường La Chu, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, không nhịn được nói: "Nếu hôm nay không phải ngày tốt hai huynh đón dâu, ta thực không muốn rời giường nàng sớm như vậy."

"Vậy chàng còn không mau đi!" La Chu ở trong chăn cời ra dục bảo, nghe vậy quay đầu hung tợn trừng hắn, "Ta cũng muốn sáng sớm qua nhà chàng hỗ trợ."

"Chúng ta cùng nhau đi." Hắn nghiêng mắt liếc nàng, khóe môi nhếch cao lên.

"Ma quỷ mới muốn cùng chàng đi! Ta muốn gột rửa thân thể sạch sẽ mới đi! Chàng cho là ai cũng giống chàng tùy tiện lau lau cọ cọ là được sao!" Nàng cáu giận mà kéo chăn, tay nhỏ hướng ngực hắn mà đẩy, lại thỉnh thoảng bị hắn kéo cổ tay, kéo tới trước ngực, mạnh mẽ hôn lên.

Thật lâu, Trát Tây Lăng Thổ mới buông nàng ra. Ngón tay thô ráp ôn nhu vuốt ve cánh hoa môi sưng lên hồng diễn, thanh âm mộc mạc trầm ghẹo: "La Chu, tiên nữ của ta, thật hy vọng chúng ta có thể thành thân sớm một chút, như vậy mới có thể từng giây từng phút đếm nàng ôm vào trong ngực."

La Chu ngẩn người, mặt lập tức đỏ lên "Úm" một tiếng, ánh mắt rụt rè mà lần trốn ánh mắt thâm tình lửa nóng của hắn đang nhìn mình chăm chú, lần thứ hai trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm kiên định ấm áp.

Có người nói, cưới người yêu mình sẽ hạnh phúc hơn cưới người mình yêu. Nàng không có nam nhân mà mình yêu mến, lại tìm được một người nam nhân yêu mình. Gã cho hắn, nàng khẳng định sẽ hạnh phúc.

"Lăng Thổ, mai. . . . .Đêm mai. . . . .Chàng liền. . . . .Muốn ta đi. . . . ." Nàng ấp a ấp úng nói xong, đầu đã muốn cúi đến không thể thấp hơn.

"Được." Trát Tây Lăng Thổ không lộ ra vẻ mặt vui mừng, mà là độ ôn nhu trên mặt càng tăng thêm. Hắn cúi đầu ôn nhu đáp lại, đem cả thân thể nàng ôm vào trong ngực, nâng lên khuôn mặt nàng, bắt buộc nàng nhìn về phía mình, lấy vẻ nghiêm túc ngưng trọng trước nay chưa hề có mà nói, "La Chu, tiên nữ của ta, ta thề, ta sẽ đem sinh mệnh cùng linh hồn mình kính dâng cho nàng, dành cho nàng hạnh phúc bất diệt."

"Phi, ai muốn mạng của chàng, đưa ra lời thề như cơm bữa vậy. Nội dung đơn điệu, không có ý tưởng mới, không có sự sáng tạo." La Chu sáng giọng, đôi mắt nổi lên nhè nhẹ hơi nước, khóe miệng tràn đầy ý cười trong sáng, "Chàng chỉ cần nhớ rõ cả đời chỉ có một mình ta là được." "Đều nói lời thề của

nam nhân là không thể tin tưởng, có thể một khắc vừa rồi, lòng nàng bị lời thề của Trát Tây Lăng Thổ làm cho cảm động, cư nhiên vô điều kiện mà tin lời hắn nói.

"Ta sẽ nhớ rõ."

Trát Tây Lăng Thổ lại ngậm lấy cánh môi nàng mà triển miên một hồi, mới lưu luyến rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 16: Hôn lễ rộn rã (1)

Hôm nay, ông trời dường như phá lệ cao hứng, mặt trời đã lên cao từ sớm, gió rét trở nên dịu dàng đến không ngờ.

Tại thôn Nạp Mộc A ngày hôm nay giống như ngày tết, rất nhiều người không ra ngoài chăn thả, hoàn thành việc nhà từ sớm, thay y bào sạch sẽ, mang quà mừng tới nhà Trát Tây tham dự hôn lễ.

Ba Trát Tây là một trong những tổng quản của lãnh chúa, nhưng hắn không hề ý thế hiếp người, ngược lại nhiệt tình hào phóng, thường xuyên giúp đỡ người gặp khó khăn trong thôn, bởi vậy rất được người trong thôn tôn kính. Mẹ Trát Tây trong thôn nổi tiếng là nữ nhân hiền lành, hiểu thuận với trưởng bối, yêu kính trọng phụ, quý trọng nữ nhân, lo liệu đại gia đình đầu ra đẩy, là kiểu mẫu mà các nữ nhân noi theo. Người trong nhà như vậy đón dâu, tự nhiên phi thường náo nhiệt.

Trát Tây a tổ ngồi trên đệm thêu trong phòng khách cùng các lão nhân trong thôn tán gẫu việc nhà. Trát Tây ba và mẹ khi thì ngồi trong phòng khách, khi thì đi ra cửa nhìn, trên mặt tràn đầy vui sướng, trong vui sướng lại ẩn chứa một tia lo lắng, khó thấy được hai người bọn họ bộ dáng đứng ngồi không yên làm cho người trong thôn thỉnh thoảng lại cười rộ lên. Nhưng mà đại đa số người trong thôn đến ăn mừng cũng không có vào trong nhà ngồi mà dăng lễ xong thì ngồi ở ngoài chờ hôn lễ bắt đầu.

Ở mảnh đất trống bên trái ngoài phòng khách có một đồng lửa trại lớn, chông đầy củi khô chưa châm lửa, trên giá đỡ có một cái đầu dê được rửa sạch sẽ. Quanh lửa trại là ba lớp bàn thấp quay thành hình tròn, trên mỗi cái bàn đều đặt trái cây chiên, bánh rượu, bánh xốp bơ các loại, còn có trà bơ vùng rượu lúa mì thanh khoa để uống. Bên phải phòng khách mấy chục thước còn có hai đồng lửa, đang cháy hừng hực, bên trên treo hai nồi lớn nấu xương trâu cùng xương dê, có người phụ trách khuấy đều cả hai nồi. Ở trên cái phản bên cạnh để hai chậu lúa mì thanh khoa, các khối thịt trâu dê được chặt ra, đang đợi cho vào trong nồi. Mùi thịt nồng đậm phiêu tán trong không khí, câu dẫn sự thèm ăn của mọi người.

Mọi người quay thành từng đám ba năm đến bảy tám người, hết sức phấn khởi mà tán gẫu, tán thưởng hôn lễ long trọng cùng sung túc của nhà Trát Tây, trong mắt đều toát ra vài phần hâm mộ. Tiểu hài tử thì chơi đuổi bắt xung quanh các đám người, trò chơi này được yêu thích nhất ở đây.

Đại huynh Trát Tây Thứ Nhân dắt một con ngựa trắng đã hoài thai, cùng mười mấy cái tiểu khóa từ trong thôn từ sớm đã ra ngoài đón dâu. Tân lang Trát Tây còn lại mang đệ đệ Lăng Thổ, Đức Ương, Cách Vinh, Đa Vinh cùng muội muội Cách Tang Trác Mã phụ giúp La Chu tiếp đãi người trong thôn, tùy thời chú ý tin tức bên ngoài.

La Chu sau khi làm xong một mâm trái cây chiên, lặng lẽ lui tới một nơi vắng vẻ, dùng tay dấm dấm lên thắt lưng đau nhức. Thần thánh ơi, không phải nàng kết hôn, mà nàng lại một muốn chết, cũng may nàng vẫn tiến hành rèn luyện thân thể.

Nóc nhà cao nguyên là một thế giới với sắc thái vô cùng diễm lệ, nó bồi dưỡng người cao nguyên nhạy bén cùng nhiệt tình yêu thương đối với màu sắc. Đứng ở một góc phòng hướng mắt nhìn ra, bất kể là y bào chất liệu thế nào, bất kể trang sức mỗi người nhiều hay ít, nơi nơi đều chứa sự mạnh mẽ, tươi sáng phong tình của dân tộc. Một dải cờ nhiều màu sắc treo ngang qua, tung bay trong gió, tràn ngập hân hoan cùng vui sướng.

"Hắc, ta sẽ nói với mẹ, người làm biếng trốn việc nha."

Đang lúc nhập thần quan sát, vai đột nhiên bị vỗ mạnh một cái, nàng sợ tới mức mà "A" một tiếng, quay đầu vừa vặn đối diện khuôn mặt tươi cười của Cách Tang Trác Mã.

"Ta vừa mới làm xong một mâm trái cây chiên được không?" La Chu ánh mắt phản kháng, bĩu môi nói, mắt theo phản xạ mà dừng trên người Cách Tang Trác Mã.

Da bào trên người Cách Tang Trác Mã cũng giống như đại đa số nữ nhân dùng màu hồng, lam, lục chi thêu, đường viền vạt áo cùng cổ tay áo đều là lông dê trắng, trên đầu đội mũ lông thỏ thêu hoa vàng. Mái tóc tinh tế xen lẫn sợi tơ nhiều màu rủ đến eo, tóe điểm đá màu thông xanh, vỏ ốc cùng ngân phiến. Trên tai đeo hoa tai đá thông, trên cổ mang chuỗi vòng cổ màu đỏ, tầng thứ hai đeo một cái hộp bạc vừa lớn vừa tròn khắc hoa văn hoa sen, mặt trên được khảm mã não cùng đá thông. Vòng tay, nải câu (một loại trang sức), dao nhỏ, đồng bạc, cùng với các phụ kiện khác, thoạt nhìn đặt biệt có ấn tượng về màu sắc cùng hình khối, cũng làm cho khoan mặt tú lệ nổi lên vài phần tao nhã.

"Hắc, hắc, ta đẹp đến mức làm cho La Chu a tỷ nhìn nhập thần sao?" Cách Tang Trác Mã kéo viền áo nhẹ xoay một vòng, đôi mắt dài lóe lên một tia đắc ý.

"Đừng trang điểm." La Chu cười nhạt, ân cần dạy bảo nói, "Một nữ nhân có đẹp hay không không phải ở bên ngoài, mà là ở tâm hồn, hiểu không?" Nói xong kéo áo choàng nâu vân năm không thay đổi trên người. Nhập gia tùy tục, áo choàng của nàng cũng được khảm nhiều mảnh vải màu sắc khác nhau, chính là từ đầu đến chân không có trang sức gì, thoạt nhìn so với nữ nhân khác khó coi hơn.

Đây chính là tiêu biểu cho câu nói "Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh", tư tưởng ăn dấm chua, tiếc nuôi thay Cách Tang Trác Mã không biết câu tục ngữ này. (Chị chỗ này ty quá hóa chống chế nha)

Tuy rằng chỉ ở chung cùng La Chu a tỷ nửa năm, nhưng nàng thực thích nữ nhân này. Rõ ràng chỉ có một mình, nhưng không có một chút nhu nhược ý lại. Rõ ràng đối với mọi sự đều có chút thờ ơ, đến khi gần chấm dứt lại thể hiện nhiệt tình. Nhìn giống như lặng yên ít lời, sau khi mở máy hát lại có thể thao thao bất tuyệt mà cùng người khác tán gẫu hết buổi sáng, nói cho người ta rất nhiều điều trên gò dưới biển lại tới những đồ vật đông tây kim cổ. Nhìn giống như nhu thuận, ánh mắt lại thường xuyên toát ra lửa phản nộ, thậm chí sẽ mạnh mẽ vùng nắm đấm (chị thể này có tính 2 mặt không orz)

Khi La Chu a tỷ được Lăng Thổ huynh mang trở về, trên người mang theo một bọc hành lý to, bên trong chứa quần áo cùng những đồ vật mà họ chưa từng thấy qua. Nàng là cái nữ nhân không xu dính túi lại vô vùng cứng cỏi, dựa vào cần cù chất phác cùng tự tin tự trọng giành được cảm tình của mọi người trong nhà. Nếu hai đại huynh nhận thức a tẩu chậm hai ngày, tin chắc rằng tân nương hôm nay sẽ là La Chu a tỷ, Lăng Thổ huynh cũng sẽ là một trong các tân lang. Ài, thật sự là đáng tiếc, Lăng Thổ huynh xuất sắc nhất gia đình nàng lại lựa chọn hạ thấp mà ở rể, hi vọng bọn họ sau khi thành thân sẽ sống những ngày thật hạnh phúc.

La Chu thuận theo Cách Tang Trác Mã ngón tay mà nhìn qua, Trát Tây Lăng Thổ đã một cái áo bào dài tay, vạt áo cùng cổ tay áo viền lên da rái cá với hoa văn chữ thập, đầu đội mũ da cáo, tai trái đeo một cái khuyên bạc, cổ đeo dây chuyền sáp mật cùng một cái hộp bạc khắc hình voi, mặt trên tô điểm đầy từng thạch màu lam. Bên hông đeo một thanh đao, dao đánh lửa, cái dùi, chân đi một đôi giày da màu đen. Vóc dáng ngang tàng, khuôn mặt dương cương, từ đầu tới chân đều phát ra khí thế nhanh nhẹn dũng mãnh mà oai hùng đến khó tả, nam nhân như vậy khó trách lại trở thành đối tượng ái mộ của phần đông nữ nhân.

Như cảm nhận được tầm mắt nàng, Trát Tây Lăng Thổ đột nhiên nghiêng đầu nhìn hướng qua phía nàng. Khi đối diện với ánh mắt nàng, nam nhân nhếch miệng cười, lộ ra răng nanh trắng nõn, trong đôi mắt híp lại không giấu được vui mừng cùng nhu tình. Chỉ thấy hắn quay qua nói gì đó với cô nương trẻ bên cạnh, tiếp theo lại chỉ ngón tay qua bên này.

Cô nương trong trang phục xinh đẹp tuyệt trần ngẩng đầu hướng bên này nhìn lại, ánh mắt dừng trên người La Chu vài giây, vẻ mặt thất vọng cùng tiếc nuối mà ly khai Trát Tây Lăng Thổ.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 17: Hôn lễ rộn rã (2)

"Hi hi, La Chu a tỷ, xem ra Lăng Thổ huynh lại vì ngươi mà cự tuyệt lời mời của nữ nhân đây mà." Cách Tang Trác Mã mỉm cười đóng đưa cánh tay của nàng, "Chờ sau khi hôn lễ chấm dứt, ngươi nhất định phải thưởng thật tốt cho sự trung thủy của Lăng Thổ huynh nga, tranh thủ hoài đứa nhỏ thật sớm."

"Cô nàng đáng ghét không biết xấu hổ này, xem ta có véo hông cái miệng phá hư kia không." La Chu trên mặt nhuộm một mảnh đỏ ửng, buột miệng mắng chửi, vươn tay véo má Cách Tang Trác Mã.

"Ha ha, thẹn thùng nha, thẹn thùng nha, La Chu a tỷ đúng là da mặt mỏng hay thẹn nha." Cách Tang Trác Mã vừa trốn tới chỗ Trát Tây Lăng Thổ, vừa cười to, "Lăng Thổ huynh, mau tới cứu ta, La Chu a tỷ muốn kéo hông miệng ta nha."

Trát Tây Lăng Thổ mỉm cười nhìn một người là người thân của mình, một người là nữ nhân mà mình yêu thương đùa giỡn truy đuổi lẫn nhau, trong lòng tràn ngập ấm áp.

"Tới rồi! Tới rồi! Đội đón dâu đã về rồi!"

Đột nhiên, một tiểu khóa tử coi giữ ở đầu thôn khoa tay múa chân, chạy vào vui mừng hét lên, làm cho mọi người đang ngồi nói chuyện tức khắc liền sôi nổi.

Lúc Trát Tây Thứ Nhân cười ngửa trắng cùng tân nương từ xuất hiện ở đầu thôn, Trát Tây Trạch Nhân dẫn đầu đi tới nghênh đón.

"Cờ vàng là tượng trưng cho hoa sen, cờ đỏ là tượng trưng cho mưa thuận gió hòa, cờ xanh là tượng trưng cho đời sau sinh sôi nảy nở; cờ đỏ cắm trên cờ, tự như ánh sáng dẫn đường qua khó khăn; cờ đỏ cắm trên nóc nhà, tượng trưng cho thịnh vượng lâu dài. . . ." Mọi người nhiệt tình vây quanh hai bên đường, trọng miêng không ngừng ngâm nga bài ca dao, những lá cờ nguyện nhiều màu không ngừng bay là tả tới trên người chú rể, mang tới những lời chúc phúc chân thành nhất.

La Chu không phải là người nhà Trát Tây, không cần đi nghênh đón tân nương, liền xen lẫn vào trong đám người xem náo nhiệt, thuận tiện cũng rắc ra lời chúc phúc của bản thân.

Hai tân lang sinh đôi nhà Trát Tây đứng xếp hàng theo trình tự tuổi tác phía bên phải con ngựa trắng, trên mũ lông cáo được cài vào vải đỏ tết hoa, trên người mặc áo da dê dài tay màu trắng sữa, viền vạt áo cùng cổ tay áo nạm lông rái cá, vai trái đeo một mảnh vải màu đỏ. Khuyên tai, dây chuyền, thắt lưng đầy đủ mọi linh kiện, thần thái vui mừng. Tân nương trên ngựa trắng đội mũ ni, một tầng hồng sa bao quanh vành mũ, mơ hồ hiện ra đường nét khuôn mặt xinh đẹp. Trên người cũng là một bộ áo bào da dê viền lông rái cá màu trắng sữa, bên ngoài bao quanh cờ ngũ sắc biểu tượng cho việc đã kết hôn, phần da áo bào khảm đầy các mảnh vải hoa văn màu sắc rực rỡ. Trên lỗ tai, trên cổ cùng phụ kiện bên hông là vật minh chứng cho sự hoa lệ tiền diễn của nữ nhân, bởi vì nàng là nhân vật chính của hôn lễ hôm nay.

Đi ở bên trái ngựa trắng là cậu ruột của tân nương, đồ cưới của tân nương thì ở phía sau đội ngũ đón dâu, do gia đình tân nương phụ trách vận chuyển.

Khi đội ngũ đón dâu bước vào cửa gia đình Trát Tây, ngoài cửa đã trải thảm ni trắng, trên thảm rải một túi to lúa mì thanh khoa, ngoài ra trên thảm ni còn có một bức tranh chữ vạn được xếp từ hạt lúa mạch. Cách Tang Trát Mã cùng ba huynh đệ Trát Tây Lăng Thổ, trong tay cầm khăn lụa trắng muốt cùng rượu ngon thơm nồng đứng ở cửa nghênh đón.

Hai tân lang giúp tân nương xuống ngựa, hai chân tân nương vững vàng dẫm nát túi lúa mì thanh khoa. Lúc Trát Tây Lăng Thổ giờ rượu kính dâng lên, cậu tân nương mang đến hôn lễ một lần điều hỏi về lai lịch rượu ngon, kính rượu thành ý cùng ý nghĩa uống rượu, Trát Tây Lăng Thổ đối với việc "turu vản" này liền dùng tiếng hát đáp lại. Chờ cho việc đối đáp hoàn thành, tân nương lúc này mới nhận lấy rượu mời cùng lụa trắng mà Cách Tang Trát Mã ba đệ đệ dâng lên, cũng đem khăn lụa mình mang đến tặng trở lại.

Tiếp theo, cậu tân nương đưa tặng súc vật, vải vóc, da thú, thực phẩm cao cấp, đem đồ cưới giao cho người nhà tân lang. Tân nương tay cầm bánh mì bơ, mũi tên ngũ sắc cùng bầu rượu, bát rượu thuận theo sự hướng dẫn của các thanh niên nam nữ, cùng với phù dâu đi ba vòng quanh hỏa đài dâu cạnh cửa rồi mới bước vào cửa nhà Trát Tây. Trát Tây a tổ ngồi ở vị trí cao nhất phòng khách, Trát Tây ba cùng mẹ ngồi ở vị trí thứ hai, tân nương cùng hai tân lang ở dưới ánh mắt vui mừng của các vị trưởng bối mà trao đổi tín vật, cùng nhau hành lễ nhận lời chúc phúc cùng khăn lụa từ trưởng bối, cũng dâng tặng lại trưởng bối khăn lụa.

Phòng khách quá nhỏ, không thể chứa được nhiều người, sau khi bái lạy, tân nương được dẫn vào hôn phòng phía bắc nghỉ ngơi, tân lang cùng các tân khách chia vui. Mọi người không biết già trẻ gái trai đều chuyển đến gian bên trái để dự yến hội, đợi cho mọi người theo thứ tự ngồi xuống, tiệc cưới liền chính thức bắt đầu.

Chậu lúa mì thanh khoa được đổ vào trong nồi lớn, những khối thịt trâu thịt dê cũng được cho vào trong nồi nước sôi sùng sục. Lửa trại cháy lên hừng hực, trên giá treo thịt dê béo núng phát ra tiếng vang kèn kẹt. Rượu thanh khoa lạnh tinh khiết ngọt lành được rót vào chén gỗ, đồ mặn lần lượt được bung lên.

Qua một tuần rượu, đội đưa dâu lại bắt đầu ca hát trong hôn lễ, dùng lời chúc may mắn cùng những từ ngữ khoa trương đề cao ngợi song thân của tân nương, khen tân nương hiền hậu cần lao cùng tài phú nhân duyên đang ngóng chờ. Bên đằng tân lang cũng nhiệt tình tam dự, mặc sức gửi cho nhau những lời ca ngợi chúc phúc. Mọi người trong yến hội có nói có hát, lời nói hài hước, ý vị tuyệt vời. Lúc đó cả nam lẫn nữ đều ngồi xuống, vây quanh lửa trại vừa múa vừa hát, làm cho không khí tiệc cưới ngày càng rộn rã.

La Chu ở một góc bên lớp bàn ngoài, không ngừng mà gắp thịt bỏ vào miệng. Thịt heo a thịt heo, lần này nhà Trát Tây đón dâu cơ hồ đem đồ tích tụ trong nhà hao đi một nửa. Chắc bọn họ đoán là Trát Tây Lăng Thổ ở rể nên không cần tiêu tiền, con gái lập gia đình không cần chi tiêu nhiều, ba đứa con còn lại tuổi quá nhỏ, chờ thêm vài năm muốn kết hôn, trong nhà sẽ lại có nhiều đồ tích góp.

Ngon tuyệt, sau hôn lễ, không biết phải bao lâu mới có thể ăn miếng thịt lớn như vậy, miệng to mà tận dụng cơ hội trân quý được uống rượu. Nàng vượt qua chướng ngại tâm lý đối với mùi tanh nồng của thịt, cố gắng nhai nuốt, liều mạng hấp thu lòng trắng trứng bổ sung dinh dưỡng.

"La Chu a tỷ." Bỗng nhiên Cách Tang Trát Mã đang kích động mà nhảy theo đám người mang một người nam nhân chạy tới.

La Chu đang nhai thịt bò, thỉnh linh bị gọi to như vậy, bất khi thở vào, nhất thời làm miếng thịt kẹt ở trong cổ họng. Nàng vội bung lên một chén trà bơ uống hết, lúc này mới thoát khỏi kết cục bị nghẹn chết.

"La Chu a tỷ, người chẳng lẽ là quý đôi đầu thai sao?" Cách Tang Trát Mã cười cười giúp nàng vỗ lưng, đùa cợt nói, "Sao lại thiếu chút nữa tự làm mình nghẹn chết?"

"Ai kêu người gọi lớn vậy." Nàng xoa ngực, tức giận nói, "Lăng Thổ đều đi hát chúc ca, người không đi khiêu vũ, chạy tới chỗ ta làm gì?"

"La Chu a tỷ, ta muốn giới thiệu một người với người." Cách Tang Trát Mã đem nam nhân bên cạnh đẩy tới, "Đây là Vương Tất Khúc Mỗ, con thứ của gia đình Vương Tất, đi theo cậu buôn bán ở xa mới trở về, người còn chưa có gặp qua đâu. Hôm nay hân tới nhà ta chúc mừng, ta là đặc biệt kéo hân tới gặp người." Nàng giật nhẹ ống tay áo nam nhân, thúc giục nói, "Khúc Mỗ, còn không mau vấn an La Chu a tỷ."

"La Chu a tỷ, xin chào."

Vương Tất Khúc Mỗ cũng là một tiểu khoa tử cường tráng, mười tám mười chín tuổi, mặt đen ngực đỏ, cười lộ lên lộ ra hàm răng trắng, thoạt nhìn có chút thật thà, chất phác, nhưng mà cặp mắt dài nhỏ kia lại ẩn giấu sự thông minh lanh lợi.

"Xin chào, Khúc Mỗ." La Chu cười với tiểu khoa tử, hữu hảo mà gật đầu một chút, lùi ra thân mình, để chỗ ngồi cho hai người.

"La Chu a tỷ, Khúc Mỗ mỗi lần từ bên ngoài về đều đến kể rất nhiều chuyện thú vị, ta thích nhất là nghe Khúc Mỗ kể chuyện." Cách Tang Trát Mã rúc vào bên cạnh người Vương Tất Khúc Mỗ, nắm một miếng trái cây chiên ném vào miệng, làm nũng mà đẩy đẩy nam nhân, "Khúc Mỗ, lần này có thêm



một người nghe, chẳng cần phải kể chuyện gì thật thú vị đó nha."

"Được." Vương Tất Khúc Mỗ tiếp tục ngốc nghếch mà cười trừ, bàn tay to phủ lấy cả vai Trác Mã, đem nàng ôm vào trong ngực. Mắt khôn khéo tràn ra nồng đậm tình yêu, hiển nhiên hẳn cùng các huynh đệ giống nhau đều yêu cái nữ nhân bên người kia.

Đến đây, La Chu đã gặp hết ba vị hôn phu của Cách Tang Trác Mã. Nàng âm thầm trách móc, cô nàng da mặt dày chết bầm này vận khí thật tốt, tìm được ba huynh đệ đối nàng toàn tâm toàn ý, xem ra sau này thành thân tuyệt đối có thể hưởng cuộc sống tính phúc rồi.

Lời tác giả: Khụ khụ, mắt quyền lực mắt quyền lực, truyện này có một chút sự thật lịch sử cùng cơ sở về con người mất quyền lực. Hôn nhẹ các bạn, ngàn vạn lần không cần nghiêm túc quá nha.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Hôn lễ rộn rã (3)

"Lần này ta cùng a cửu xuất môn, đầu tiên là đi thành La Ta, ở Đại Chiêu Tự vái lạy Thổ Phồn vương vĩ đại mấy trăm năm trước Tùng Tán Can Bố, còn có ——"

"Từ từ, chẳng có thể kể cho ta một số chuyện xưa về Thổ Phồn vương Tùng Tán Can Bố được không? Ta trước kia có nghe a tổ kể qua, chính là nàng ngoài việc nói Thổ Phồn vương là con của thiên thần vô cùng vĩ đại ra, chuyện khác cái gì cũng không kể. Ta hỏi tăng nhân bác học trong tự, lại căn bản không được đề ý tới. "Cách Tang Trác Mã bày ra một đôi mắt tò mò khát cầu mà nhìn Vương Tất Khúc Mỗ.

Vương Tất Khúc Mỗ bị đôi mắt mỹ lệ nhìn, đáy lòng bắt đầu sinh ra kiêu ngạo vốn được che giấu: "Hắc hắc, Trác Mã, nàng lần này hỏi đúng người rồi. Ta ở thành La Ta có nghe được không ít chuyện xưa liên quan tới Thổ Phồn vương Tùng Tán Can Bố, nghe nói hẳn vừa sinh ra đã có thể mở miệng nói chuyện, mười ba tuổi liền kế thừa. . . . ."

Thành La Ta? Đại Chiêu tự? Tùng Tán Can Bố?

Thành La Ta không phải là tên gọi cổ của Lhasa (Lạp Tát) sao? (La Ta - Lạp Tát đọc nghe đều gần giống Lhasa) Tạng Vương vĩ đại mấy trăm năm trước Tùng Tán Can Bố, Đại Chiêu tự là do Văn Thành công chúa của Đường triều xây dựng. Vậy Trung Nguyên hiện tại đang ở triều đại gì? Thời ngũ đại thập quốc? Tống Nguyên? Vẫn là đầu đời nhà Minh? Nhìn qua phục sức nơi này, ẩm thực, phong tục cùng hôn lễ trước mắt, không có cách nào đoán cụ thể là thuộc về vùng nào, tất cả có gì đó không khớp với những gì mà mình hiểu biết.

Nhưng mà nơi này cũng có thành La Ta, cũng có Tùng Tán Can Bố, Cũng có Đại Chiêu tự, cũng có đường phồn cổ đạo (con đường tơ lụa), như vậy là lịch sử đang thay đổi quỹ đạo? La Chu nhẹ nhàng hỏi tăng ký ức đang ngủ yên trong đầu, cho dù lịch sử biến đổi cũng được, tiếp tục giữ nguyên cũng được, dù sao nàng cũng đã quen thuộc với nơi xuyên qua, cũng như cuộc sống trên cao nguyên cổ đại này. Nàng sẽ sống tốt, sẽ có trách nhiệm đối với chính sinh mệnh của mình.

Suy nghĩ theo những lời kể của Vương Tất Khúc Mỗ tung bay, nàng nhớ tới hòa thân công chúa Văn Thành được lưu lại thanh danh hiển hách trong lịch sử.

"Công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại hạt giống, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại chim thú, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi thợ thủ công, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, mang đến ba trăm sáu mươi loại tơ lụa, công chúa Văn Thành xinh đẹp a, nàng từ Đại Đường xa xôi tới đây, ánh sáng Thân Phật chiếu rọi khắp nơi. . . . ." Hậu thế người Tạng ca hát truyền tụng công đức của nàng, đem hình ảnh của nàng thể hiện trên bích họa trong chùa miếu. Nhưng mà là một nữ nhân, nàng thật sự giống như lời kể trong truyền thuyết cùng Tùng Tán Can Bố anh tuấn nhất kiến chung tình, gắn bó kề cận, tay trong tay sống những ngày hạnh phúc sao?

Một cô gái mười sáu tuổi trải qua bốn ba gian nan, ở ngoài thành Lhasa hơn bốn năm ròng rã cuối cùng lấy được thân phận công chúa Đại Đường cao quý tiến vào thành Lhasa, nàng động phòng hoa chúc đều là trải qua ở ngoài thành. Nàng lúc đó, trọng phu đã có ba Tạng phi, còn cưới tôn quý công chúa Ni Bạc Nhĩ làm Vương Phi. Vì nàng xây dựng cung điện Potala (Bồ Lạp Đạt) nguy nga hùng vĩ thì thế nào? Chỉ phong cho riêng nàng danh hiệu "Tán Mông" thì thế nào? Tâm tư vương giả phải chia cho bao nhiêu nữ nhân rồi cuộc có bao nhiêu phần thuộc về nàng, mà không phải thuộc về Đại Đường, lực lượng hùng hậu đứng sau lưng nàng. Vào thành sáu năm, trọng phu qua đời. Nàng cả đời không con không cháu để dựa vào, ở góa ba mươi năm, làm sao có thể một mình vượt qua những ngày thế lương dài như vậy? Có lẽ cả một nền văn hóa đều lưu truyền nàng là một người xuất sắc, nhưng sinh ra làm một cái nữ nhân, cũng là bất hạnh bị ai của nàng.

Vì sự vĩ đại mà bị ai của nữ giới mà thờ dài một tiếng âm ỉ, La Chu cảm thấy may mắn chính mình không có chết mà nhập hồn vào trên người công chúa Văn Thành. Trong chốc lát khóe môi nhếch lên, lại không khỏi tự giấu bản thân tự nhiên suy nghĩ miên man.

". . . . .Sau đó, ta rời thành La Ta, đi vương thành Cổ Cách, ở nơi đó thấy rất nhiều thứ chưa từng gặp qua, còn có rất nhiều người ngoại tộc ăn mặc kỳ dị." Vương Tất Khúc Mỗ tiếp tục kể, cũng dần dần gọi lên thích thú lắng nghe của nàng.



Vương thành Cổ Cách? Chẳng lẽ là dân tộc cuối triều đại Thổ Phiên, sau khi vương triều Thổ Phiên sụp đổ, chất trai Đức Cát Ni Mã Cồn là Thổ Phiên vương Lăng Đạt Mã dẫn theo người hầu cận lưu vong lập nên vương quốc Cổ Cách?! Cổ Cách vương triều có hơn bảy trăm năm lịch sử thống trị, ở thế kỉ hai mốt, vương cung huy hoàng chỉ còn lại vô số phế tích đất đá, lảng lảng mà đứng sừng sững ở phía tây cao nguyên đại mạc.

Đột nhiên, La Chu trào lên một nỗi xúc động mãnh liệt. Nàng ở hiện đại đi thăm Cổ Cách vương cung đi chi, đứng ở nơi cao nhất trên phế tích vương cung, quan sát đất đai rừng cây bên dưới, trong lồng ngực tràn đầy mê lương lịch sử. Hiện tại có cơ hội tận mắt nhìn thấy lịch sử sáng lạn cùng huy hoàng, mặc dù không phải khảo cổ gia, chỉ là một lữ hành gia, nhưng cũng khó có thể ức chế được kích động cùng hưng phấn trong lòng.

"Khúc Mỗ, vương thành Cổ Cách có Cổ Cách vương không? Hình dáng trông thế nào?" Nàng cướp lời Cách Tang Trác Mã dò hỏi.

"Ta chỉ là thường dân nhỏ nhoi sao có thể thấy được Cổ Cách vương? Bất quá Cổ Cách dân chúng đối với Cổ Cách vương phi thường kính sợ, truyền thuyết nói hẳn cùng Thổ Phiên vương Tùng Tấn Kiến Bồ vĩ đại mấy trăm năm trước giống nhau đều là con thiên thần. Trời sinh liền có thể gọi kèn kèn, chỉ huy báo tuyết. Thân hình hẳn hùng tráng cường kiện như trâu đen hoang dã, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kèn kèn, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ so với báo còn mau lẹ hơn. Hẳn so với sư tử còn muốn cao quý hơn, so với dã lang còn thêm phần tàn nhẫn, so với. . . . ."

La Chu nhìn Vương Tất Khúc Mỗ còn đang thao thao bất tuyệt kể lại lời đồn đại, khoe miệng co rút, trên trán xuất hiện nhiều hắc tuyến (=.=). Nếu đúng như những gì hắn nói chính là cảm thụ hỗn hợp thân thể mà không phải người? Có là người mà trông như vậy có khác gì ma nhân? Thấy Cách Tang Trác Mã nghe chăm chú như đang thưởng thức mỹ vị, nàng cũng không muốn đánh gãy chuyện đề tài một lần nữa, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại lắng nghe, cuối cùng bất văn kiến nhật (trong bóng tối tìm thấy ánh sáng) mà đợi cho Vương Tất Khúc Mỗ chuyển đề tài.

". . . . .Ồ trong vương thành Cổ Cách, còn có một người được dân chúng yêu kính là Liên Hoa Pháp Vương. Nghe nói hẳn xuất gia từ nhỏ, năm tuổi liền tiến hành nghi thức xối nước, bảy tuổi tiến thành La Ta. . . . ."

Vương Tất Khúc Mỗ chính là từ kể truyền thuyết người này chuyển sang người khác, mơ hồ nội dung lại sâu sắc làm cho nàng nghe nhầm chán đến cực điểm.

"La Chu, mau tới đây khiêu vũ!" Sau khi hướng huynh cùng a tẩu dâng lên chúc ca Trát Tây Lăng Thổ bước nhanh tới, hướng nàng réo gọi.

La Chu nghe kể chuyện đến sắp ngáp lên gặp Trát Tây Lăng Thổ gọi như được đại xá, hướng Cách Tang Trác Mã cười cười mà xin lỗi: "Thực xin lỗi, Trác mã, Lăng Thổ đang mời ta khiêu vũ."

"Đi đi, đi đi." Cách Tang Trác Mã nghe đến mê mẩn vẫy vẫy tay như đuổi ruồi bọ, con mắt vẫn gắt gao nhìn Vương Tất Khúc Mỗ, một chút cũng không nhúc nhích, như sợ để lọt một chữ.

A, nàng cư nhiên còn không nhìn một cái. Trời đất nếu không sợ rước lấy phiền toái, chuyện xưa cùng truyền thuyết nàng biết còn nhiều hơn Vương Tất Khúc Mỗ đi. Huống chi trăm nghe không bằng một thấy, nghe thấy có cái rầm tác dụng, chỉ tiếp nhận được chút tri thức giả dối. Chờ nàng cùng Trát Tây Lăng Thổ thành thân xong, liền lừa hắn cùng rời đại sơn, ra ngoài nhìn ngắm.

Trong lòng La Chu khinh thường. Đứng lên cười khanh khách hướng Trát Tây Lăng Thổ đi đến, đặt tay mình vào trong bàn tay to của hắn. Tay trong tay, nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình tuy rằng nhỏ bé, nhưng so với Văn Thành công chúa vĩ đại còn hạnh phúc hơn, cũng so với cha mẹ ân ái tình thù không ngọt càng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 19: Hôn lễ đột biến (1)

Lửa trại dưới ánh mặt trời càng toát ra sáng ngời chói mắt, thịt dê nướng béo ngậy dưới tay nghề nướng thịt có tiếng của một thúc thúc trong thôn không ngừng mà biến đổi, màu thịt dần biến thành vàng óng, tỏa ra mùi thơm mê người, lập tức có thể cắt ra bày lên bàn.

Tiếng đàn từ từ vang lên, xen lẫn tiếng trống rộn rã. Làn ca đầy nhiệt huyết bay bổng khắp nơi, những tay áo dài phất phới, tiếng giầy da đều đặn giẫm xuống tạo nên giai điệu dễ nghe. Mọi người tại đây đều vui mừng mà tận tình ca hát, khiêu vũ, cười, nói, uống rượu, ăn thịt, trên mặt đều tràn nụ cười mộc mạc động lòng người.

"Lăng Thổ, ta hôm nay thật vui!" La Chu vẫy tay áo, chân phải có nhịp điệu xoay quanh, cùng Trát Tây Lăng Thổ nhanh chóng xoay thân trao đổi vị trí.

"Chờ lúc chúng ta thành thân, nàng sẽ càng vui hơn nữa." Trát Tây Lăng Thổ nhìn hai má lúm đồng tiền như hoa của tiên nữ, chân mày cùng khóe môi đều là ý cười nồng đậm dịu dàng.

La Chu mặt ửng hồng lên, hướng hắn trách móc một hơi, cười khẽ mà thề lười làm mặt quỷ. Dưới chân xoay chuyển liên tục mấy vòng, bỏ lại hắn mà hòa cùng các cô nương Bác Ba khiêu vũ.

"Thịt dê sẵn sàng rồi!" Đại thúc nướng thịt dê cao giọng hô to, đem tới tin vui cho mọi người, liền nhận lại tiếng vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Thịt dê nướng vàng óng lại nóng hôi hổi được kê lên thớt cạnh lửa trại, đũa thúc xách lên con dao bén nhọn chuẩn bị róc thịt. Bỗng dưng, một tiếng kèn to rõ ràng át đi âm thanh ồn ào của hôn lễ, tiến vào lỗ tai mỗi người. Không đợi mọi người hoàn hồn, lại một tiếng kèn lớn nữa bay đến.

Hôn lễ huyền ảo giống như bị bát nước đá xối lên, nhất thời trở nên yên tĩnh. Mọi người đứng lên, ánh mắt hướng về phía phát ra âm thanh.

Ở đỉnh núi phía đông, có một tòa tháp quan sát cao, tiếng kèn được truyền ra từ nơi đó. Dưới tháp quan sát, ở sườn núi nơi lãnh chúa ở mờ mờ ảo ảo có thể thấy được rất nhiều bóng người chớp lên.

Tiếng kèn to rõ kéo dài một tiếng nối tiếp một tiếng, đây không phải tiếng kèn chúc mừng mà là cảnh báo có địch tập kích, là tiếng kèn tập kết binh sĩ chuẩn bị chiến đấu.

"Nguy rồi, có kẻ địch tập kích!" Trát Tây ba đứng ở vị trí chủ yếu hội mảy rậm nhú lại, tức thời la lớn, "Hôn lễ tạm dừng! Thanh niên trai tráng lập tức mặc áo giáp cầm vũ khí tập hợp tại chỗ lãnh chúa, lão nhân, nữ nhân cùng tiểu hài tử tìm nơi ẩn trốn!" Ở thôn Nạp Mộc A, Trát Tây ba có uy tín không thua kém gì trưởng thôn. Lời hắn nói, nhiều lúc ngay cả thôn trưởng cũng phải nghe theo.

Vừa dứt lời, hôn lễ yên lặng lại bắt đầu ồn ào lên, không khí vui mừng được thay thế bởi sự khẩn trương, đám người giống như nổi lẩu bị ném vào hòn đá nước bắn tung tóe, có tiếng trẻ nhỏ vô thức khóc ở giữa đám hỗn loạn, tiếng la sắc nhọn của nữ nhân cùng với tiếng hô khẩn trương của nam nhân.

La Chu đứng tại chỗ, mờ mịt mà nhìn đám người nhanh chóng lẫn trốn. Thế nào. . . . . Thế nào lại xảy ra chuyện này? Trăm dặm quanh đây đều là núi cao cây cỏ nhấp nhô nối tiếp nhau, đồng ruộng trong lòng chảo phì nhiêu, bò dê béo tốt đông đúc, lãnh chúa ôn hòa, dân chúng an cư, năng đến đây đã nửa năm, mỗi ngày đều tận mắt chứng kiến một nơi thế ngoại đảo yên an bình, thế nào lại đột nhiên gặp phải kẻ địch đột kích? Kẻ địch từ nơi nào? Đang lúc thất thần, bà vai bị một nữ nhân chạy quá nhanh và phải, làm thân thể nàng mất thăng bằng, mắt thấy sẽ bị té xuống đất, trở thành đối tượng bị mọi người giẫm đạp.

"Cẩn thận!" Một đôi tay nắm đen thô ráp xuất hiện đúng lúc giữ ổn định thân thể nàng, tránh thoát khỏi kiếp bị mọi người giẫm đạp. Cả người lập tức được ôm lấy, nhanh chóng thoát ra khỏi đám người hỗn loạn.

Bên ngoài đám người chúc mừng đám cưới tản dần đi. Chung quanh là bàn ghế bị lật đổ, các loại đồ ăn bừa bãi khắp nơi. Thịt dê nướng trên thớt cũng không biết bị ai đụng đổ vào trong đồng lửa, bắt đầu toát ra mùi cháy khét khó ngửi.

"Lăng Thố!" Nàng nắm chặt áo bào của Trát Tây Lăng Thố, thẳng đến khi được cẩn thận đưa vào trong phòng khách, tinh thần vẫn mờ mịt như cũ.

"La Chu không sợ. Hắn là lãnh chúa Cách Lạp Đa Vinh dẫn binh tập kích." Trát Tây Lăng Thố ôn nhu an ủi nói, "Gần như cứ cách một năm hắn sẽ đến náo loạn một hồi, năng an tâm cùng a tô và mọi người trốn đi, không bao lâu ta sẽ trở về."

"Lăng Thố, lẽ mà cái gì, còn không mau chuẩn bị!" Trát Tây ba vén lên tấm màn đi vào phòng khách, lớn tiếng quát Trát Tây Lăng Thố, "Chúng ta đi trước bằng ngựa kéo, người mau khăn trương theo kịp." Một thân áo bào dài tay được đổi thành áo tay ngắn đơn giản, những phụ tùng lớn trên cổ đều được gỡ xuống, trước ngực sau lưng cùng phần eo đều mặc giáp da thô màu nâu. Bên hông đeo đại đao, trên lưng đeo cung tiễn, trong nhanh nhẹn dừng mảnh lộ ra vài phần sắt khí. Đi theo phía sau hắn là Trát Tây Thứ Nhân cùng Trát Tây Trạch Nhân cũng đều cùng một bộ dạng giống nhau.

"Dạ, ba." Trát Tây Lăng Thố vỗ vỗ đầu La Chu, mỉm cười trấn an nàng, không quay đầu lại mà hướng về phòng trữ đồ phía tây chạy tới.

"Lăng Thố ——" La Chu trong lòng đột nhiên nhảy lên, đưa tay nắm lấy hắn, lại chỉ bắt được khoảng không.

Sáu thanh niên trong đội ngũ đưa dâu, cậu tân nương cùng Vương Tất Khúc Mỗ tới tham dự hôn lễ, tất cả đều bỏ lại trang sức ở nhà Trát Tây, lấy áo khoác trên người bọc lại, cầm theo dao cung tiễn, theo Trát Tây ba một đường đi ra ngoài. Thôn bọn họ cùng thôn Nạp Mộc A cùng chung một lãnh chúa, đối với kẻ địch xâm lấn, đều có nghĩa vụ tham chiến.

"Con gái, mau lại đây cùng ta." Trát Tây mẹ dất Đức Ương, tiến lên túm lấy La Chu còn đang ngần người đi ra khỏi cửa lớn bước nhanh tới chỗ chuồng bò. Tân nương đã đi ra khỏi hôn phòng, đưa Trát Tây a tô đi theo phía sau/ Cách Tang Trát Mã cùng Vương Tất Khúc Mỗ cáo biệt vội vàng xong, cũng lập tức dất Cách Vinh cùng Đa Vinh đi lại đây.

"A mỗ, Lăng Thố. . . . .Lăng Thố không phải là binh sĩ a!" Thân mình không tự chủ bị Trát Tây mẹ kéo chạy về hướng chuồng bò, La Chu lo lắng mà quay đầu nhìn lại.

"Con gái à, ở chỗ chúng ta chỉ cần lãnh chúa thổi kèn tập kết, mười mấy thanh niên trai tráng trong thôn đều phải cầm vũ khí tham chiến. Lão nhân, nữ nhân cùng tiểu hài tử liền tìm địa phương ẩn náu, miễn cho bị kẻ địch đánh lén tìm được, làm lỡ bước nam nhân." Trát Tây mẹ mảy nhú lại thật chặt, trong đáy mắt là nồng đậm lo lắng cùng oán giận, "Lãnh chúa Cách Lạp Đa Vinh cùng chúng ta liên kè nhau, hắn hung tàn hiếu chiến, lúc nào cũng muốn xâm chiếm lãnh địa cùng chiếm đoạt tài sản của lãnh chúa chúng ta. Lễ mừng năm mới từng đánh lén một lần, bị lãnh chúa đánh cho thảm bại. Chúng ta thật vất vả mới qua được nửa năm yên bình, không nghĩ tới hôm nay hắn sẽ lại tập kích."

"Ba ta cùng các huynh đều là những người dũng mãnh nhất, nhất định sẽ giết sạch kẻ địch bình an trở về." Đức Ương buông ra tay Trát Tây mẹ, lùi tới phía trước. Kiêu ngạo ưỡn ngực về phía mọi người, dùng sức vỗ vỗ, hào khí can vãn (hào khí cao tới tận mây trời) mà nói, "Chờ ta hai mươi tuổi, ta sẽ có thể cùng ba và các huynh ra chiến trường vì lãnh chúa giết địch, trở thành một nam nhân đứng đầu."

"Bọn ta cũng vậy!" Hai cái nam hài sinh đôi cũng không cam lòng yếu thế mà buông tay Cách Tang Trát Mã, cũng nhảy về phía trước mãnh liệt vỗ ngực nói, "Đến lúc đó chúng ta cũng nhất định sẽ giống các huynh được các cô nương ái mộ."

"Tôi năm hai mươi, các người bây giờ bắt quá mới mười hai mười ba tuổi, cách nam nhân đứng đầu còn xa lắm, lúc nào thì mới được các cô nương ái mộ?" Trát Tây a tở bị lời nói anh hào của ba nam hài khiến cho buồn cười, mắt đục ôn hòa tràn ra sùng ái đối với các tôn tử, "Vẫn là trước học tốt theo gương của ba cùng cách huynh người, chờ qua bốn năm sau lại nói."

Lời nói của Trát Tây a tở làm mọi người nở nụ cười, không khí khẩn trương khủng hoảng phút chốc vui đi không ít. Lúc này, tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, thỉnh thoảng một đạo bóng người dũng mãnh nhanh nhẹn giục ngựa chạy xẹt qua bên người, hội tụ nơi sườn núi xa xa, trong đó có nam nhân gia đình các nàng, tiếng cười đột nhiên lại trở thành yên lặng nặng nề.

Chờ mọi người im lặng đi đến chỗ chuồng bò, Cách Tang Trác Mã mới lắc lắc đầu, ra vẻ nhẹ nhàng mà cười nói: "Ba cùng các huynh là những nam nhân giỏi nhất, Vượng Tắt Khúc Mỗ cũng thường xuyên lang bạt bên ngoài, cũng là nam nhân đứng đầu. Ta thấy cậu của a tẩu cùng mấy người đưa dâu, mỗi người đều là nhanh nhẹn dũng mãnh, khẳng định đều là người tài giỏi, bọn họ không cần chúng ta lo lắng vớ vẩn. Mẹ, chúng ta mau nhanh lên, đừng làm bọn họ lo lắng, làm vướng chân bọn họ."

"Trác Mã nói đúng." Trát Tây mẹ tỉnh thần bình tĩnh, kéo khoe miệng, dùng sức cầm tay an ủi La Chu, liền cùng Cách Tang Trác Mã cùng nhau đem góc chổng chất cỏ khô trong chuồng bò đào lên, lộ ra một cái phiến đá vuông. Sau khi dịch chuyển phiến đá, bỗng nhiên lộ ra một cái miệng hầm nhỏ hẹp đủ cho một người chui vào.

Trát Tây mẹ gọi tân nương mới cưới: "Đức Trân, mai chờ a tở vào trong."

Tân nương tử Đạt Ngõa Đức Trân đáp lại một câu giong già, đỡ Trát Tây a tở chậm rãi xuống hầm, tiếp theo là ba nam hài.

Đứng ở cửa hầm, trong đầu La Chu vẫn là một khoảng không mờ mịt, không có cách nào trở lại bình thường.

Chính mình đột nhiên lại trở thành giống dân chúng chui vào địa đạo kháng chiến trốn giặc ngoại xâm Nhật Bản đâu?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Hôn lễ đột biến (2)

"La Chu a tỹ, mau đi xuống!"

Thân thể dờ dẩn bị Cách Tang Trác Mã đẩy một cái, nàng lúc này mới rung động một chút, chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Đang muốn nhấc chân đi xuống, lại bỗng nhiên thu về, lễ phép nói với Trát Tây mẹ: "A mỗ, mời người xuống trước."

"Con gái cứ đi xuống đi. Ta cùng Trác Mã còn phải kéo phiến đá, che cỏ khô lên." Trát Tây mẹ cười cười lắc đầu từ chối.

Đứng rồi, tảng đá lớn cần một người kéo lại, cũng cần một người đem cỏ khô phủ lên nguy trang. La Chu gật đầu một chút tỏ ra mình đã hiểu, lại vươn chân, lại đột nhiên dừng lại. Thân thể tránh qua một bên, ngừng đầu nói với Trát Tây mẹ: "A mỗ, người xuống đi, ta cùng Trác Mã sẽ lo đóng phiến đá cùng phủ cỏ khô."

"Không, con cứ xuống đi."

"A mỗ đi xuống đi."

"Ai nha, các người đừng cãi cọ, nhà chúng ta cũng không phải chỉ có chỗ này để trốn." Cách Tang Trác Mã bắt đắc dĩ mà giậm chân, "Kẻ địch còn chưa biết lúc nào sẽ đánh lên vào trong thôn, có gì mà phải tranh nhau. Ta quyết định, La Chu a tỹ đi xuống đi."

"Không, a mỗ xuống đi." La Chu biểu tình nghiêm túc không thay đổi mấy may, giọng điệu cũng không có một chút biến hóa nào.

Trát Tây mẹ cùng Cách Tang Trác Mã bốn mắt nhìn nhau, đang định tiếp tục khuyên. Nàng lại thật bình tĩnh mà lặp lại một lần nữa: "A mỗ xuống đi."

Trải qua nửa năm ở chung, các nàng tất nhiên cũng khá hiểu biết việc bạn La Chu nào đó đôi lúc thật bướng bỉnh, lúc này chỉ còn có thể thỏa hiệp lui bước. Nghĩ đi nghĩ lại hàm trú này tuy nói là nơi ẩn trốn bí mật nhất, nhưng mười mấy năm qua, kẻ địch còn chưa bao giờ tập kích vào trong thôn. Số lượng người chỉ tùy tiện tìm cái chỗ trốn trong nhà cũng không ít, hẳn là cũng không có vấn đề gì lớn.

"A mỗ xuống đi." La Chu nhìn thấy gương mặt Trát Tây mẹ buồn lòng, khoe môi tràn đầy ôn hòa thân nhiên tươi cười.

"Được, a mỗ đi xuống, con cùng Trác Mã cũng phải trốn thật cẩn thận đó." Trát Tây mẹ không thoái thác nữa, cầm tay La Chu vỗ vỗ, chậm rãi lui vào trong hầm.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dịch chuyển phiến đá đóng lại cửa hầm, lại đem cỏ khô mà phủ ở phía trên như cũ, xóa sạch tất cả dấu vết.

Hồ —

Cuối cùng đem già, trẻ, bầu bí an bài xong. La Chu phúi tro bụi trong tay, nghiêng đầu cười với Cách Tang Trác Mã: "Trác Mã, chúng ta trốn chỗ nào?"

Cách Tang Trác Mã cười bí hiểm với nàng, đi đến hai chồng rom bên cạnh bờ tường tối, tay chỉ vào cái khe dọc theo bờ tường. Theo phạm vi cái khe, tường đất cuộn lên để lộ ra một cái lối vào tối tăm.

"Chỗ này là lối lánh nạn bên trong tường chỉ đủ cho hai người trốn vào, vào đi." Nàng dắt tay La Chu cẩn thận mà chen vào trong cửa nhỏ, dấn dò, "Nhẹ nhàng một chút, đừng đem gạch mộc phá hư."

Khi cửa đất một lần nữa trở về vị trí cũ, bên trong tường lâm vào tối tăm hỗn độn, chỉ có một vài tia sáng mỏng manh tiến vào qua mấy khe hở trên đỉnh đầu, cũng mang đến cho không gian nhỏ hẹp một luồng không khí trong lành. Cách chớp mũi một tắc là tường gạch mộc khô ráo, kề sát phía sau cũng là tường gạch khô ráo, chớp mũi chẳng những tràn ngập mùi bùn đất, cỏ khô còn tràn ngập mùi tanh nồng đậm cùng mùi chất thải trâu bò.

"Chúng ta sẽ trú ở trong này bao lâu?" Nàng từ từ thở dài một tiếng, hạ giọng hỏi. Trời đất ơi, trong phim kháng chiến chống Nhật, dân chúng trốn thì có bếp lớn cùng củi khô, có gạo cùng nước trong lu, có máng ăn cho súc vật. . . . . Đúng là nghĩ không ra, không muốn lại xảy ra. Lúc đó nàng xem đến cao hứng phấn chấn, không nghĩ tới trong nháy mắt nàng cũng có cơ hội thể nghiệm hoàn cảnh đó. Nàng không sợ lao động vất vả, sợ nhất chính là bị mùi chất thải tanh nồng làm ngạt chết.

"Trốn đến khi ba cùng huynh đến gõ trên tường."

"Phải mất thời gian bao lâu?"

"Có thể nửa ngày, cũng có thể một ngày, ta cũng không biết." Cách Tang Trác Mã dừng lại một chút, rồi bổ sung thêm, "Theo khe hở, có thể nhìn được bầu trời sáng hay tối."

"Có gì ăn không?"

"Trong hầm có lúa mì thanh khoa xay, còn có một hũ đầy nước, đủ cho sáu người chống đỡ ba ngày, bắt quá trong vách tường cái gì cũng không có."

"Nga."

Sau khi La Chu thần nhiên lên tiếng, trong vách tường liền lâm vào im lặng.

". . . . .Ngươi vì cái gì không trốn vào trong hầm?" Yên tĩnh trong chốc lát, Cách Tang Trác Mã đột nhiên hỏi.

"Chẳng lẽ một mình ngươi có thể di chuyển phiến đá?" Mắt đen nhìn chòng chọc vào vách tường, khó hiểu mà hỏi ngược lại.

"Bớt giả ngu đi, ta muốn nghe ngươi nói thật."

". . . . .Trong hầm có già có trẻ, còn có phụ nữ đang mang thai, mọi người đều cần có người chăm sóc. Ta không biết cách chăm sóc người khác, giả sử có ở đó thì cũng chỉ là một cái phế vật. Mẹ ngươi không giống vậy, là con dâu của a tổ, là mẹ chồng của người phụ nữ mang thai, là mẹ của ba đứa nhỏ. Là người ôn nhu chăm sóc, thân thể khỏe mạnh, lại hòa nhã biết chăm sóc người khác, so sánh thế nào cũng hữu dụng hơn ta."

". . . . .Có nghĩa là ngươi muốn làm mẹ ta một chết sao." Cách Tang Trác Mã hơi hơi nghiêng đầu, tuy là nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhưng ở trong không gian tối khốc mỗi lại lặng lẽ nhếch lên. La Chu a tỷ mất tự nhiên thật là đang yêu nha.

"Không có, ta chỉ là hiểu mình hiểu người thôi." Hai tay La Chu khép lại tiến vào trong hai tay áo, cẩn thận nói, "Đừng ròi, chúng ta tốt nhất là ít nói một chút, miễn cho lộ ra chỗ nấp." Cái khe trong vách tường này hẳn là không thể cách âm đi? May mắn thay, nơi này tuy rằng nhỏ hẹp, nhiệt độ cũng không phải quá thấp. Bên ngoài mặc áo khoác lông, bên trong có áo ni quần len, không cảm thấy quá lạnh, không biết có phải đợi ở trong này tới tối không, hi vọng đi ra sẽ không đông lạnh thành cây nước đá.

"Hi hi, La Chu a tỷ, kỳ thật mười mấy năm qua, trong thôn cũng không có bị kẻ địch xâm phạm qua. Tất cả kẻ địch đều bị lãnh chúa dẫn binh đánh đuổi ở gò núi bên ngoài thung lũng, ngươi không cần khẩn trương quá mức."

"Vậy vì cái gì phải đi trốn? Ba người lúc đó không phải gào lên rất nghiêm túc sao?"

"Bởi vì mười mấy năm trước có kẻ địch từng đánh lên vào trong thôn a. Nghe mẹ kể khi đó có một số kẻ địch lách theo đường nhỏ trên sườn núi tiến vào trong thôn, gặp người trong thôn thấy một người giết một người, cực kỳ tàn ác. May mắn ba mang binh sĩ quay về thôn đúng lúc giết chết kẻ địch, bằng không cả thôn đã bị phá hoại hoàn toàn. Từ đó về sau, mỗi nhà đều chuẩn bị nơi ẩn trốn bí mật. Khi nào xảy ra chuyện, các nam nhân sẽ ra chiến trường, những người lưu lại liền trốn đi, dần dần hình thành thói quen."

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Nàng tỏ ra đã thông hiểu tất cả. Bất quá vì sao nghe Cách Tang Trác Mã giải thích xong, nàng lại cảm thấy chuyện mọi người cùng nhau ẩn nấp như mèo thật sự vô cùng buồn cười cùng bó tay? Dù có không muốn trốn, mọi người đều trốn người lại không, sẽ bị khinh thường đi. Huống chi tục ngữ có câu, không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn. Nếu thực có kẻ địch xông vào trong thôn, nhìn thấy người ngốc nghếch như nàng đi lang thang, thuận tay ra một đao đem nàng xử lý thì sao?

Sinh mệnh là đáng quý, vì sinh mệnh chỉ có một, dù không thể nói chết nặng tựa thái sơn, ít nhất cũng không thể nào chết nhẹ tựa lông hồng đi?

A a a, sau khi vương triều Thổ Phiên sụp đổ, dân chúng trên nóc nhà cao nguyên đều cư ngụ chia tách ở nhiều nơi khác nhau. Lãnh chúa phong kiến thế lực lớn nhỏ hằng năm đều xảy ra tranh đấu, cắn nuốt lẫn nhau, làm bất an rung chuyển cả xã hội. Nửa năm qua nàng thật sự qua được vô cùng thoải mái vô cùng an ổn, thậm chí những nguy hiểm xung quanh một chút cũng không biết.

Khó trách nam nhân nơi này mỗi sáng đều có thói quen luyện tập thể năng, hỗ trợ nhau gọt giũa khả năng cưỡi ngựa, bắn cung cùng đao thuật, thì ra là toàn dân kháng chiến. La Chu cơ hồ muốn ngửa mặt lên trời mà hét lên. Quý tha ma bất, thật muốn chém ông trời ngàn đao, vì sao không cho nàng xuyên đến Hán Đường hưng thịnh? Khang Càn thịnh thế (thời hưng thịnh Khanh Hy Càn Long) thì sao? Cho dù nhập hồn vào công chúa Văn Thành, hay thành nha hoàn hồi môn của công chúa Văn Thành cũng không sao, ít nhất lúc đó ở Trung Nguyên cùng dân tộc Thổ Phiên đều đang ở thời kỳ ổn định giàu có lại đông đúc, tỷ lệ an toàn so với hiện tại cao hơn rất nhiều lần.

"La Chu a tỳ, người đang nghĩ gì đó?" Cách Tang Trác Mã thấy nàng cả nửa ngày không đáp lại lời của mình, không khỏi tò mò mà hỏi han.

Có thể nói nàng đang trong lúc đấu tranh tư tưởng kịch liệt được sao? Nàng nhếch miệng, chậm rãi phun ra hai chữ: "Buồn ngủ."

"Sao người có thể giống như con ngựa, đứng mà cũng có thể ngủ vậy?" Cách Tang Trác Mã càng thêm ngạc nhiên.

"Người sao có thể thua súc sinh?" (vãi chị so đo đến thế cơ à XD) Nàng đáp một cách thâm sâu, "Cho nên, ngựa có thể đứng ngủ, ta cũng có thể. . . ."

. . . . .

Cách Tang Trác Mã im lặng, nhắm mắt, cố gắng ngủ đứng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Bị phát hiện? Bị bắt (1)

Trong lúc mơ mơ màng màng, La Chu bỗng nhiên cảm thấy mu bàn tay trong tay áo trái truyền ra một trận đau nhức. Mất phút chốc mở to, trước mặt là một mảnh đen kịt, chớp mắt vẫn tràn ra mùi khó ngửi như trước. Từ trong tay áo phải thò ra một bàn tay lạnh lẽo, đầu ngón tay run rẩy nắm bóp mu bàn tay còn lại của mình.

"Này." Nàng dùng thanh âm thật nhỏ nhẹ gọi, tay trái vói vào trong tay áo, chậm rãi đem bàn tay lạnh lẽo lun rẩy kéo ra ngoài. Đồng thời cuốn tay phải, đem bàn tay có chút thô ráp của Cách Tang Trác Mã nắm trong hai tay xoa bóp. Cho dù lạnh đến phát run cho tay vào trong áo nàng sưởi ấm, cũng không cần phải ra tay tàn nhẫn nắm tay nàng mạnh đến vậy đi? Bị hết sức nắm như vậy, mu bàn tay nan nàng giữ gìn đến trắng mịn non mềm khẳng định là bị tụt máu rồi.

"Ta. . . . Ta không sao. . . . Hình như có tiếng nữ nhân cùng hài tử kêu khóc. . . . " Trong bóng tối, thanh âm Cách Tang Trác Mã khe khẽ có chứa sự hoảng sợ đến phát run.

La Chu nghe vậy trong lòng rung mình, đột nhiên đại não có chút thanh tỉnh, vội vàng yên lặng nín thở lắng nghe, càng nghe tâm càng thu chặt lại. Chung quanh vách gạch đều có những cái khe thật nhỏ quả thật không thể cách âm, nàng không ngừng thấp thoáng nghe được tiếng nữ nhân cùng hài tử kêu khóc, còn nghe được tiếng vó ngựa, tiếng bò dê kêu gào cùng tiếng chạy dồn dập, thậm chí còn nghe được tiếng quát rống của nam nhân.

Mười mấy năm qua không có gặp thôn bị kẻ địch xâm lấn nhưng hôm nay lại là lần thứ hai gặp tập kích? Là bọn Trát Tây Lăng Thổ chiến bại rồi sao? Hay là kẻ địch chia làm nhiều đường, có người chuyên đánh lên hậu phương? Bất luận là loại tình huống gì, nàng đều không muốn nó xảy ra, không muốn chứng kiến nó.

Da đầu một trận kéo căng tê dại, khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên. Căng thẳng trong lòng trong chốc lát trở nên vừa lạnh vừa cháy, chi chít mồ hôi lạnh từ theo da thịt nổi tiếp nhau chảy ra.

"La. . . . La Chu. . . . A tỳ. . . . "

Cách Tang Trác Mã run rẩy, chịu đựng đau đớn mà đưa tay kia của mình run run vươn ra, bao phủ lấy mu bàn tay La Chu, dùng sức mà liều mạng nắm bóp.

Hai tay nắm qua lại lẫn nhau đều lạnh lẽo, đều ướt dính, đều run rẩy. Các nàng đều cần tới làm đau người khác để phát tiết sợ hãi của chính mình, dựa vào đau đớn kịch liệt mà nhắc nhở chính mình phải giữ vững bình tĩnh.

"Đừng. . . . Đừng lên tiếng. . . . " La Chu hít vào một hơi thật sâu, cố gắng làm cho thanh âm vững vàng một chút, "Chúng ta trốn kỹ như vậy, nhất định sẽ không bị tìm thấy." Đúng vậy a, các nàng tránh ở trong vách tường, tuy rằng trong TV đã muốn đem loại ân thân kiểu này xuất hiện lan tràn, tuy

rằng người hiện đại đã bị sử dụng phổ biến đến không thể lại tiếp tục dùng, nhưng ở nóc nhà cao nguyên cổ đại còn chưa có phát minh ra điện ảnh và truyền hình, người cao nguyên nơi đây còn chưa có tiếp thu loại tri thức thông dụng này, bọn họ nhất định không thể tìm ra vách tường bí mật. Nàng không ngừng tự an ủi chính mình, nói với bản thân nhất định phải bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh!

Vừa dứt lời, một loạt âm thanh chạy hỗn độn mạnh mẽ tiến vào lỗ tai, càng ngày càng gần, rõ ràng chính là hướng phía chuồng bò chạy tới.

"Ha ha, không nghĩ nơi này còn có nhiều trâu bò béo tốt đến vậy!"

"Đội trưởng, lều bên cạnh còn có rất nhiều dê sữa!"

Hai luồng thanh âm nam nhân tràn đầy kinh hi.

Nam nhân? Không, là kẻ địch! Là đao phủ thu mệnh! Mồ hôi lạnh theo thái dương cùng chớp mũi La Chu chảy xuống từng giọt, nàng cũng không dám đưa tay lau đi. Sống hai mươi năm, làm nhà lữ hành ba năm, nàng từng lội nước, từng lặn xuống triền núi, từng rơi xuống sông lớn, cũng từng đối mặt với cướp giết cùng lưu manh, cũng chưa từng giống như bây giờ lẳng lặng, thanh tĩnh mà đối diện trực tiếp với uy hiếp tử vong.

Bốn bàn tay gắt gao nắm lấy nhau, truyền cho nhau một chút cổ vũ ít ỏi. Trong bóng tối, các nàng cảm nhận được rõ ràng thân thể đối phương khẽ run cùng nỗi sợ hãi đang cuộn cuộn trong lòng, hai người hô hấp không hẹn mà cùng thở ra thật nhẹ thật nhẹ.

"Mang những con trâu cùng dê béo tốt nhất mang đi!" Tiếng nam nhân lỗ mãng cao giọng ra lệnh.

"Dạ! Đội trưởng." Sau câu trả lời ngắn gọn là tiếng trâu kêu ôn tồn hòa lẫn tiếng dê trầm thấp.

Kéo đi, kéo đi, kéo đi luôn đi! La Chu ở trong lòng không ngừng mà cầu nguyện, nàng thậm chí hi vọng trâu trong lều có thể gây ra tiếng động lớn hơn nữa, tốt nhất cả đàn trâu đều phát bệnh điên đuổi toàn bộ kẻ địch nguy hiểm đi hết đi.

"Đội trưởng, chọn được rất nhiều dê trâu." Lần này thanh âm bẩm báo không giống người trước đó, chắc là binh sĩ khác.

"Các người mang trở về trước đi! Số còn lại theo ta tới nơi khác nhìn xem!" Giọng nam thô lỗ đầy khoái ý mà cười nói, "Khẳng định còn có thể tìm được nhiều đồ tốt hơn."

Nghe tiếng chân bước đi hỗn độn, nàng dựa lưng vào tường, hỗn loạn thở ra một hơi thật dài. Tránh được một kiếp rồi sao? Thật sự tránh được một kiếp thật sao? Nàng không ngừng mà tự hỏi chính mình, hốc mắt cay lên, chất lỏng nóng bỏng bắt đầu trào ra.

"Ngân Nghê (sư tử bạc), người ở đó ngủ cái gì?" Giọng nam vốn đã rời đi lại cao giọng hét lên.

Tâm La Chu còn chưa kịp buông lỏng bỗng nhiên nghẹn tới họng, té bào toàn thân đều đông lại. Nàng nghe được ba chữ mấu chốt trong câu nói kia, "ngủ cái gì", chẳng lẽ... Chẳng lẽ là chỉ... Chỉ ——

"Ngao ——ngao ——ngao ——" (Sao tiếng chó giống mèo vậy ta?)

Giống như trả lời cho câu hỏi của nàng, ngoài tường vang lên âm thanh như sấm rền xa lạ lại có chút quen thuộc, hướng tới vách tường trước mặt. Đó là tiếng một loại động vật kêu gào, tiếng kêu gào này so với chó nuôi trong thôn càng mạnh mẽ thâm trầm, có một chút giống tiếng lợn kêu, lại hung hãn tàn bạo giống như tiếng sư tử gầm trong vườn bách thú. Trước khi xuyên qua, nàng ở Lhasa may mắn nghe được trong một nhà giàu tiếng cực phẩm tàng ngao (ngao Tây Tạng - siêu đắt nha) thuần chủng gầm rú.

"Ào ư ầu ầu ——Ào ư ầu ầu ——" (Các bạn lên youtube xem ngao Tây Tạng nhá, chả bik diễn tả tiếng nó thế nào nữa ....)

Tiếng sủa giống như tiếng sấm ở bên ngoài bức tường đối diện nàng điên cuồng vang lên, cùng với tiếng móng vuốt cào bới, ưu thế hoàn toàn áp đảo làm đám trâu trong lều rối loạn.

Mồ hôi cùng nước mắt chảy xuống như thác, tâm như rơi xuống vực sâu giá lạnh, La Chu tuyệt vọng mà nhắm mắt lại. Chết tiệt, kẻ đáng chết nào lại mang tàng ngao vào thôn! Tường xi măng còn không ngăn mùi được hiệu quả, huống chi cái tường gạch mộc đầy khe hở này. Mãnh thú kia khứu giác so ra kém chó cứu hộ, chó cảnh sát, chó tìm độc đã được huấn luyện chuyên môn, nhưng tuyệt đối có thể hơn chó thường rất nhiều. A a a —— đây không phải là ông trời muốn nàng chết a a a! Nàng nếu phải chết, nhất định, nhất định, nhất định phải tìm lão Diêm Vương tính sổ!

Tiếng cười lỗ mãng tàn độc vang lên: "Nhìn theo phản ứng của Ngân Nghê, trong bức tường kia hẳn có giấu đồ vật gì đó! Hai người các người nhanh đập ra nhìn xem cho ta."

"Dạ, đội trưởng."

Hai tiếng bước chân một trước một sau vang lên, dần dần tới gần vách tường.

"Trác Mã, vách tường phía sau chúng ta có phải rất mỏng không?" Hai mắt nhắm chặt của La Chu khẽ mở ra, bàn tay nắm chặt Cách Tang Trác Mã thả lỏng.

". . . . .Phải! Trong lòng Cách Tang Trác Mã tràn ngập tuyệt vọng, may mắn duy nhất chính là người nhà trốn trong hầm còn chưa bị phát hiện. Nàng nhắm mắt lại cũng buông lỏng tay La Chu.

"Hai ta có thể sử dụng cơ thể xô đổ được không?" Tiếng bước chân đoạt mệnh ngày càng tới gần, nàng đã không còn thời gian để do dự, phải lập tức đưa ra quyết định.

"Đại khái . . . . Có thể." Cách Tang Trác Mã trả lời không chắc chắn, "Tuồng đằng sau bị trâu đẩy đổ từ bên ngoài, sau một lần sửa chữa,, ta thấy Trạch Nhân huynh làm biếng dùng rất nhiều cỏ khô trộn vào bùn nhão trát lên."

"Được. Chúng ta lập tức phá bức tường phía sau, chia ra chạy đi. Đem đầu súc sinh kia cùng kẻ địch dụ đi, bằng không sớm muộn bọn họ cũng tìm được hầm trú." Trên hầm chỉ là một phiến đá hơn mười phân, mặt ngoài dính chút chất thải trâu bò, lại phủ lên rất nhiều cỏ khô, trong một chốc tàng ngao còn chưa có phát hiện ra, nhưng là giấu không được nếu con súc sinh này đánh hơi cẩn thận. Dù sao các nàng cũng đã bị phát hiện, tiếp tục tránh ở trong tường cũng chỉ có chết, chạy trốn bị bắt cũng chết, nhưng lựa chọn sau mới có thể mang lại đường sống cho những người đang trốn trong hầm.

Đáng chết, mới một khắc trước còn nghĩ không muốn chết nhẹ tựa lông hồng, ngay sau đó liền sẽ chết tại chỗ này. Hai cánh cửa sổ của Thượng Đế cũng không phải là quá nhỏ! Giận nhất chính là hai cánh cửa sổ này vẫn là vì người khác mà mở. La Chu ở trong bóng tối cái chết cảm giận mà cắn răng nguyên rủa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Bị phát hiện? Bị bắt (2)

Cách Tang Trác Mã nghe vậy thân thể chấn động mạnh, nghiêng đầu rất nhanh, lại chỉ có thể nhìn mặt người bên cạnh một cách thật mơ hồ. Trong bóng tối, đôi mắt dài sáng ngời che kín kinh ngạc cùng rung động, bắt đầu trào ra nước mắt trong suốt: "La Chu a tỷ, thực xin lỗi, ta. . . .Kiếp sau nhất định làm trâu làm ngựa cho người để báo đáp ân tình của người với gia đình Trát Tây."

"Cũng không phải chỉ mình ta chết, người không phải cũng muốn dùng mạng mình cứu người nhà người sao? Coi như là ta báo đáp ơn thu nhận và giúp đỡ của nhà người, cũng cảm ơn tình yêu của Lăng Thổ, chúng ta không ai thiếu nợ ai." La Chu cay đắng cười. Sống chết trước mắt không ai thực có lỗi với ai? Không ai thiếu ai? Sống, mới là điều quan trọng nhất! Thực tâm mà nói, nàng rất sợ cái chết, cũng là người bình thường ích kỷ ham sống sợ chết. Nếu không phải vị trí ẩn náu bị phát hiện trước, nói không chừng nàng sẽ thờ ơ lạnh nhạt để một nhà Trát Tây trong hầm bị bắt, căn bản là sẽ không đưa ra đề nghị lợi dụng trốn chạy để che giấu, dù sao ân tình lớn đến mấy cũng không quý giá bằng sinh mệnh của chính mình. Trước mắt nàng cũng chỉ là muốn cho cái chết của mình có giá trị một chút, nếu thật muốn oán cũng chỉ có thể tự trách mình xui xẻo.

"Ta đếm tới ba, cùng nhau dùng sức hướng về bức tường phía sau. Nhớ kỹ, tường vừa đổ, chúng ta lập tức chia ra chạy trốn." Nàng hạ giọng nói, cố gắng áp chế sự kích động muốn hét lên, không chế sự run rẩy của thân thể, đếm tất cả khí lực ngưng tụ sau vai, vận sức chờ phát động.

Đồng ——đồng ——đồng ——

Bên ngoài bức tường đối diện vang lên âm thanh nặng nề mạnh mẽ, cả vách tường đều rung chuyển. Bụi rơi xuống phủ đầy đầu cùng thân thể của La Chu và Cách Tang Trác Mã, chỉ kém chút là rơi hết vào mắt, một vết nứt ghê người xuất hiện ở trước mắt. Tinh thể, đã vô cùng cấp bách!

"Một, hai, ba ——Chạy!" La Chu hét thật lớn tiếng, dùng hông vai lưng, cùng Cách Tang Trác Mã đồng thời tung hết toàn lực đẩy bức tường phía sau.

Công sức rèn luyện thân thể ba năm trong lúc nguy cấp này cuối cùng phát huy tác dụng, bả vai truyền ra đau nhức. Tại lúc đổ vỡ rầm một tiếng, thân thể ngã vào trong đồng bùn nhão. Ánh mặt trời chói mắt thoáng chốc chiếu vào trong mắt, nàng phản xạ nhắm mắt lại, lại nhanh chóng mở ra. Chịu đựng sự đau đớn trên lưng, ra sức bật dậy. Cách Tang Trác Mã khỏe mắt ngắn lệ đang giã dựa trong đồng bùn nhão, nhanh chóng đưa tay kéo nàng, coi như đây là một phần lương tâm cuối cùng của người làm bằng hữu.

"Chạy!"

Bỏ lại một chữ ngắn gọn, nàng liền cái gì cũng không nhìn, cái gì cũng không quản mà ra sức chạy về phía trước. Âm thanh bức tường phía sau bị đổ, tiếng nam nhân quát mắng, tiếng tàng ngao tà ác gào rú, tiếng khóc thê lương của Cách Tang Trác Mã. tất cả đều bị ném lại phía sau đầu.

Gió cao nguyên mạnh mẽ đập thẳng vào mặt, gào thét hai bên tai, cát sát qua hai bên má phát đau, ánh mắt bị thổi trúng gần như không mở nổi. Nàng vận sức vào hai chân, dùng hết sức bình sinh chạy như điên. Tuồng tượng mình giống như Lưu Trường đang vượt kỉ lục một trăm mét, là Usain Bolt đã vượt qua cực hạn của con người, là kinh ngư Michael Phelps. Giẫm lên cỏ mềm vốn là thoải mái, hiện tại lại thật sự vướng chân; quần áo chống rét trên người, hiện tại cũng làm tăng thêm sự trôi buộc bản thân.

Nàng mở lớn miệng thở dốc, tim đập kịch liệt, lồng ngực nghẹn đến muốn nổ tung. Trái tim ngày càng đau đớn, tiếng tim đập dồn dập, giống như muốn rút hết linh hồn. Nhưng bất kể lại đau đớn, lại khó chịu, nàng cũng không thể ngừng lại bước chân.

"Ngao ——"

Một tiếng gào rung chuyển trời đất, sau lưng bị tấn công mạnh mẽ, thân mình bị áp đảo trên mặt đất, miệng đầy cây cỏ.



Chết chắc rồi!

Trong đầu hiện lên ba chữ lớn đậm đà máy chày. Chớp mắt cả người ngã vào bãi cỏ lạnh ngắt, nỗi sợ đè nén cuối cùng phá đê tràn ra, không gì cản nổi đánh sâu vào mỗi một tế bào trong cơ thể. Năng lượng toàn thân giống như đã tiêu hao hoàn toàn trong lúc chạy trốn, tứ chi mềm mại vô lực, thân mình giống như chú dê lên con đồi không ngừng mà run rẩy.

La Chu mở lớn miệng, đầu lười vói ra ngoài, không ngừng mà thở hổn hển, cây cỏ trong miệng vì thở gấp mà lác đác rơi xuống. Hai vai bị móng vuốt nặng nề áp xuống bãi cỏ, vuốt cứng sắc bén đâm sâu vào quần áo, chỉ cần sâu thêm một chút là có thể đâm thủng da, tiến sâu vào da thịt. Sau cổ có một cổ hơi thở nóng hầm hập, ẩn chứa một chút tanh hôi băng giá. Bên tai dường như nghe thấy âm thanh từ sâu trong lòng đất vang lên tiếng cầu nhau trầm thấp, giấu trong đó sự nguy hiểm có thể xé rách tinh thần. Một chất lỏng nóng bỏng rơi xuống tai trái, khó có thể nói rõ nguyên nhân, nặng nề nhưng lại vừa thờ dốc, vừa dùng tốc độ thật chậm có hết sức ngăn đầu về phía bên trái.

Một cái đầu thật to, chớp mũi lớn, chiếc mũi thô ráp ngăn ngừa. Nhìn xuống dưới là đôi mắt tam giác màu lam đầy nham hiểm bình tĩnh, thâm thúy hung lệ (dung ác tàn bạo). Miệng màu đồng to khỏa bên dưới đôi mắt tam giác màu lam lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn, dưới cằm còn vương một giọt nước bọt tanh nóng. Quanh chiếc cổ vạm vỡ là một bộ lông bờm, giống như một con sư tử Châu Phi màu xám bạc.

Ánh mắt hoảng sợ mở to tới cực hạn, trong đầu trống không dường như xuất hiện những tri thức đã từng xem qua.

Tàng ngao, còn được gọi là Phồn cầu, Đa Khải, Sâm Cách, cổ đại gọi là Thương Nghê (sư tử xám bạc). Là loại chó thân hình lớn hiếm có trong lịch sử Trung Quốc từ trước đến nay, đã qua năm nghìn năm lịch sử, tổ tiên có thể được bắt nguồn từ 800 đến 1000 vạn năm trước. Tàng ngao có bờm như sư tử, đầu giống hổ, sinh sống ở trên núi Himalaya. Tính cách cương nghị, khỏe mạnh hung mãnh, đã tính cao khiến người trông đã khiếp sợ. Bảo vệ lãnh địa, bảo vệ lương thực, tấn công lì lợm, có thái độ thù địch mãnh liệt với người lạ, đối với chủ nhân cực kỳ thân thiết, là loại khuyến dụ nhất đảm độ sức cùng mãnh thú, dưới hoàn cảnh băng tuyết âm ba bốn mươi độ vẫn có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Lữ hàng gia người Ý Marco Polo trong nhật ký hành trình từng viết "Trung Quốc lại có loại khuyến lớn như vậy, hung mãnh như vậy, hình dạng như lửa, tiếng sủa như sư tử", còn gọi Tàng ngao là "Đồng Phương thần khuyến". Theo tư liệu lịch sử ghi lại, năm đó quan đoàn ba vạn Tàng ngao từng vì Thành Cát Tư Hãn tây chinh lập nhiều chiến công hiển hách, Trung Quốc cổ đại cũng được tán dương là "Hạo Thiên Khuyến" (Chó của anh Nhị Lang Thần)

Những tài liệu nước ngoài có liên quan tới Tàng ngao ghi lại, chứng minh rằng Saint Bernard, Great Dane, chó chăn cừu Hungary, chó Newfoundland cho tới các giống chó Dave Thomas đều có cùng huyết thống với Tàng ngao Tây Tạng. Năm 55 trước công nguyên, người Phoenicia đem giống chó này từ Trung Á Tây Á tới Anh Quốc sinh sống, sau đó tới đế quốc La Mã, chó ngao được mang tới La Mã, ở trong kịch trường có thể đấu vật cùng với gấu, sư tử, ngoài ra trong đa số các cuộc chiến tranh của La Mã, Tàng ngao cũng được dùng làm quân khuyến.

Tàng ngao màu xám bạc ở hiện đại là cực kỳ trân quý, bởi vì tổ tiên đầu tiên của Tàng ngao chính là màu xám bạc, mà tỷ lệ lai giống lại là 24 phần vạn. Hiện tại đang ở trên người nàng, chế trụ hai vai nàng chính là một đầu Tàng ngao màu xám bạc nhanh nhẹn dũng mãnh cường tráng như lửa, hung mãnh uy nghi đáng sợ như sư tử. Trên đầu, ngực bụng cùng chân không có một sợi lông pha tạp, hơn phân nửa chắc chắn đây là một cái cực phẩm Tàng ngao.

Ở trên nóc nhà cao nguyên cổ đại, chỉ có quý tộc cùng tầng lớp mới có thể nuôi nấng một cực phẩm Tàng ngao thuần chủng. Như vậy tên đội trưởng nhất định không có khả năng nuôi dưỡng đầu Tàng ngao này. Chẳng lẽ là dịch xâm nhập vào trong thôn là một người quý tộc có địa vị cực cao hoặc là tầng lớp? Nhưng mà tình huống trước mắt, Tàng ngao là dao thót, người là thịt bò, vấn đề gì cũng đều không thể tỉ mỉ phân tích. Chỉ cần cái đầu Tàng ngao này cúi người há mồm cắn một cái, đáng thương nàng sẽ không thể thấy được mặt trời ngày mai.

Giọt nước bọt dính bên cằm Tàng ngao lắc lư trong gió, rơi xuống trên má đang che kín bởi bùn đất cùng cổ đại của La Chu. Giọt chất lỏng ấm áp giống như nước băng vạn năm xâm nhập vào trong xương cốt.

Chạy không được, trốn không thoát, cuộc sống ngăn ngừa của nàng đoán chừng sẽ vĩnh viễn mà chấm dứt tại nơi cao nguyên lạnh lẽo này. Suy sụp nhắm mắt lại, dời đầu, đem má tái áp đến trên mặt cỏ ướt lạnh như băng.

Bình tĩnh chờ đau đớn tiến đến, nàng cảm thấy được chính mình đang tới gần tiểu cô nương Lưu Hồ Lan "Sống vĩ đại, chết vinh quang" được một chút. Khác biệt là một người treo trên đầu là dao chém, một người treo trên đầu là miệng chó ngao của kẻ địch; một cái sống vĩ đại, chết vinh quang; một cái sống bình thường, chết có chút uất ức. Xuyên qua, quả nhiên là việc đào hố chôn cha. Chỉ hy vọng sau khi chết, ông trời có thể thương xót nàng bị chết thể thảm, bị chết trẻ, cho nàng đầu thai kiếp sau làm một người có thể hưởng thụ đủ phúc lộc thọ.

Phanh ——

Một bàn chân to mạnh mẽ dẫm vào sau lưng, nàng đầu chân vừa co vừa giơ lên, "Oa" một tiếng, nôn ra toàn bộ chỗ thịt bò ăn trong hôn lễ còn chưa kịp tiêu hóa. Mùi thịt thối nát xông thẳng lên mũi, may mà một trận gió mạnh thổi tới, trong giây lát đem toàn bộ mùi chua thối cuốn đi.

"Nữ nhân này chẳng những giáo hoạt như hồ ly, chạy trốn cũng nhẹ nhàng như linh dương." Đột nhiên xuất hiện tia nhìn lạnh giá, hai vai khẽ run, một thanh đại đao sáng loáng chen vào bên hông nàng. Trên lưng truyền đến giọng nam thô mẫn, mang theo vài phần ý cười tàn nhẫn, "Nếu không phải Vương hạ lệnh tất cả tù binh đều phải bắt sống, bây giờ ta liền làm thịt ngươi."

Cổ áo sau bị một bàn tay to nắm lấy, thân thể nằm úp sấp bị kéo lên không trung, nàng nhìn thấy khuôn mặt tục tĩu ngăm đen mà xa lạ lộ ra nụ cười dữ tợn.

Nam nhân đầu đội mũ da trâu màu nâu, mặc áo da bào tay ngắn, ngoại bào từ vai đến ngực bụng là một bộ giáp da trâu màu lá cọ, tiếp theo là một khối giáp da màu bạc. Sau lưng là một cây cung màu bạc, thắt lưng đeo một cây đại đao bạc. Người này ăn mặc so với các nam nhân ra trận trong thôn Nạp Mộc A càng thêm uy vũ nghiêm trang, khí thế chinh tề tinh lệ uy sát (tanh tưởi, nghiêm khắc, oai phong, đầy sát khí), quả thực. . . . . Quả thực giống

như quân nhân đang điều hành.

Đúng, là quân nhân! Nam nhân cho nàng cảm giác hẳn chính là một quân nhân vô cùng nhanh nhẹ dũng mãnh! Hay là tập kích thôn xóm không phải một cánh quân một lãnh chúa bình thường có thể triệu tập, mà chính là quân đội chính quy?! Theo như phán đoán đáng sợ này, nàng cứ nhiên lại quên chúc mừng số phận mình chuyển sang an toàn, chòng chọc mà nhìn vào nam nhân, rơi vào trong sợ hãi đến không thể tin được.

"Mặt thật bản, thật là một cái nữ nhân lôi thôi."

Người nghi ngờ là một quân nhân mặc áo giáp mở miệng nhẹ răng cười, trong mắt tràn ngập tàn nhẫn chán ghét cùng đùa cợt. Hắn đưa tay quăng nữ nhân đã sợ tới mức đàn độn tới cho hai cấp dưới, không kiên nhẫn quát: "Mang đi!"

"Dạ! Đội trưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Bị phát hiện? Bị bắt (3)

La Chu bước đi thất tha thất thểu bị hai nam nhân mặc áo giáp cao lớn thô kệch đôi đôi thô lỗ như súc vật mà gào to xô đẩy.

Trên dọc đường đi qua thình thoảng lại gặp một nam nhân mặc giáp, ngẫu nhiên còn có một đội kỵ binh lướt qua, ngựa dưới thân họ cũng mặc áo giáp da trâu, đội ngũ nghiêm trang, sát khí凛冽. Quả không sai, tập kích thôn quê nhiên là một quân đội đã trải qua thiên chùy bách luyện (trải qua huấn luyện gọt giữa lâu ngày mà thành).

Tất cả trâu và dê sữa khỏe mạnh bị dắt đi, tài sản bị cướp đoạt, rất nhiều thôn dân ẩn trốn cũng bị tìm thấy. Lúc này nàng mới phát hiện Tàng ngao không chỉ có một con, hầu như mỗi một binh sĩ mặc giáp đều mang theo một con Tàng ngao. Tuy rằng màu lông khác nhau, nhưng mỗi con đều cường tráng hung hãn, có thể ngạt đầu hổ.

Có muốn hét lên cũng không nổi, ngay cả khóc cũng đều trở nên vô cùng khó khăn. Chờ nàng phía trước là loại vận mệnh thế nào đây, nàng mặc dù không rõ, nhưng cũng có thể đoán được một chút, tuyệt không thể nào là cầm y ngọc thực, ăn hương uống lạt (ý chỉ cuộc sống sung sướng). Nàng cảm thấy chính là nên cảm tạ còn chưa bị một đao rơi đầu, yết hầu bị Tàng ngao cắn đứt, tạm thời bảo vệ được cái mạng nhỏ quý giá này.

Vương? Là vị vương nào? Lịch sử ở trên nóc nhà cao nguyên này xuất hiện nhiều thay đổi, có thể lịch sử Trung Nguyên cũng nảy sinh khác thường, đối với người miền cương coi như là thông hiểu lịch sử, miền cương có thể biết trước hoàn cảnh nguy hiểm như nàng mà nói là một tai họa. Cuộc sống an ổn trong suốt nửa năm trong thôn đã không còn, một nữ nhân tha hương tâm thương lại nhu nhược như nàng muốn sinh tồn là chuyện vô cùng gian nan.

Đi một hồi, nàng lại quay lại chỗ đất trống trong nhà của gia đình Trát Tây, bàn ghế cùng đồ ăn thức uống đều bị đẩy sang một bên. Hơn trăm con trâu cùng dê sữa bị kéo tới bãi cỏ xa xa, có mấy binh sĩ mặc giáp tay nắm trường thương cùng hơn mười con Tàng ngao canh giữ.

Rất nhiều thôn dân bị giam giữ ở một khoảnh bãi cỏ, bên cạnh bãi đất trống hơn mười bước là một tốp các kỵ binh tay nắm trường thương đứng thành một hàng, phía trước kỵ binh là một hàng các binh sĩ giáp da thắt lưng đeo đại đao, tất cả đều nhanh nhẹn dũng mãnh tàn bạo, lan tỏa sát khí. Tổng cộng ước chừng gần trăm người.

"Đi vào!"

Không đợi cho nàng tiếp tục đánh giá, phía sau đột nhiên bị mạnh đẩy một cái. Mất trọng tâm, lại một lần nữa chật vật mà ngã xuống bãi cỏ. Bên tay trái xuất hiện một trận đau nhức, nhanh chóng ứa ra chất lỏng màu đỏ sẫm, thì ra là bị một khối đá ẩn trong cỏ làm xước da.

Mọi người xung quanh lặng yên co quắp mà ngồi xổm cuộn tròn lại, trong đôi mắt khép nửa đều tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng. Thần thờ cùng bị thương hiện rõ trên mặt bọn họ, nhìn không ra một chút sức sống. Không có ai ngẩng lên mà nhìn nàng mới bước vào một cái, cũng không ai vươn tay đỡ nàng một phen, hay là thấp giọng an ủi nàng một câu. Bọn họ đang chìm sâu trong bóng ma tử vong, chìm sâu trong sự khủng hoảng đối với tương lai bi thảm sắp tới.

La Chu chịu đựng đau đớn chậm rãi di chuyển thân thể, cũng lặng im mà ngồi xổm cuộn mình thành một đoàn, lặng lẽ dùng bàn tay dính ướt làm cho mặt càng thêm bẩn. Không cần đòi hỏi người ta lương thiện vô tư, cũng không cần cầu mong nhận được giúp đỡ nhiệt tình, nàng kỳ thật cũng giống họ nhất gan ích kỷ, tuyệt vọng mà run rẩy. Hiện tại nàng không có dư thừa tâm tư mà tự hỏi xem một nhà Trát Tây trốn trong hầm đã bị phát hiện hay chưa, Trát Tây Lăng Thổ còn sống hay đã chết hay Cách Tang Trác Mã đang ở đâu. Xoay quanh trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, làm thế nào mới có thể thoát khỏi tử vong mà sống sót.

Nàng lui về góc sau, tìm một cái vị trí an toàn hơn. Mũi vô tình bị rơi trong lúc chạy trốn, hơn mười bím tóc đen nhánh tinh tế rơi xuống, đem trán cùng hai má che lại một nửa, làm cho nàng cảm thấy có một chút cảm giác an toàn giả tạo. Nàng ôm chặt lấy hai đầu gối, qua khe hở của mái tóc lên lút nhìn xung quanh.

Ở giữa bãi đất trống chính là vị trí của nàng, là nơi giam giữ các nữ nhân trẻ tuổi, bên phải là lão nhân cùng hải tử, mấy chục hải tử cuộn tròn lại bên cạnh người các lão nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt hoàn toàn mất đi sự hoạt bát sáng lạn vốn có, đôi mắt trong veo đầy hoảng sợ. Ở chỗ đó. . . . . Không có Trát Tây a tổ cùng ba tiểu nam hải nhà Trát Tây.

Có binh sĩ cầm roi dài màu đen qua lại tuần tra giữa các tù binh, mỗi khi chỗ nào đó vang lên tiếng khóc nức nở cùng gây rối, roi da liền vung lên "Ba" một tiếng tàn độc, tiếng kiềm nén bị thảm cùng tiếng quát lớn của binh sĩ đồng thời vang lên.

Phía trước bảy tám thước có ba kỵ binh đặc biệt gây chú ý. Ở giữa có một con ngựa trắng trên lưng đặt yên ngựa có hoa văn hoa sen màu vàng, ngồi trên đó là một tăng nhân trung niên mặc áo tăng màu mận chín, đầu đội mũ tăng màu đỏ. Hai con ngựa nâu đứng hai bên trái phải, trung lưng đặt yên ngựa da mềm bao bởi gấm màu xanh, ngồi trên là hai nam nhân trẻ tuổi mặc áo giáp thiên diệp, trên đầu là mũ sắt cắm đuôi bò bên ngoài, tại chỗ trán được khảm đá không tước, vô đại đao đeo bên hông cũng được khảm đá. Thân hình hai người đều vạm vỡ nhanh nhẹn dũng mãnh, làn da đen hồng, ngũ quan sâu sắc kiên cường, sự mạnh mẽ cùng sát khí quanh thân cường thịnh hơn những binh sĩ mặc giáp thường rất nhiều, rõ ràng đây là tướng lĩnh cao cấp.

"Cổng Đất kỵ lĩnh (chức danh - thủ lĩnh kỵ binh), không biết Vương khi nào sẽ trở về?" Tăng nhân trung niên hai tay tạo thành chữ thập, lễ phép hỏi nam nhân mặc giáp bên trái.

Khuôn mặt nam nhân gọi là Cổng Đất kỵ lĩnh có chút thô kệch hơn nam nhân phía bên phải, mũ sắt cũng được khảm nhiều hơn một viên đá không tước. Nghe xong câu hỏi, tầm mắt sắc bén đang nhìn đỉnh núi phía đông di chuyển về hướng tăng nhân, nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt.

"Vương sẵn bản tận hứng, tự nhiên sẽ trở về. Kính xin thượng sư yên tâm, Vương chắc chắn sẽ dâng lên Pháo Vương tế phẩm tốt nhất."

Tăng nhân đặt câu hỏi cũng cười cười, gật đầu, không nói thêm gì, cùng hai kỵ lĩnh nhìn về phía đông. Hẳn là Lạt Ma Khúc Bản phụ trách các hoạt động thờ cúng của Pháp Vương, nếu làm hỏng vieekc, làm cho Pháp Vương nổi giận, chính là trọng tội không thể khoan dung.

Đột nhiên, ở đỉnh núi xa xa phía đông xuất hiện bóng người đông nghìn nghịt cùng tiếng vó ngựa lộc cộc. Lúc đầu âm vang như sấm rền, chốc lát liền giống như tiếng gõ của trăm ngàn chiếc trống đại, âm thanh thúc giục lòng người, giãy vò tâm trí.

La Chu cũng theo âm thanh mà nhìn lại, tâm thoảng chốc lạnh xuống một nửa. Theo đỉnh núi phía đông lao đến chính là hơn một ngàn kỵ binh hung hãn dũng mãnh! Phía đông, không phải là hướng chiến trường các nam nhân thôn Nạp Mộc A chạy tới sao? Chẳng lẽ Trát Tây Lăng Thổ cùng mọi người đã. . . . . Nàng gắt gao cắn môi dưới, kiên cường nuốt tiếng khóc thầm muốn tuôn ra vào lại yết hầu. Đầu chôn thật sâu vào trong đầu gối, mặc cho nước mắt mãnh liệt tuôn rơi, thấm ướt dính bần lên đầu gối, chỉ cảm thấy toàn bộ mơ mộng đều bị giẫm nát dưới vó ngựa.

Hiện nay nàng đối với Trát Tây Lăng Thổ bắt đầu sinh ra hào cảm, còn chưa phải là yêu, nhưng nam nhân này chính là người duy nhất trong hai mươi năm qua yêu nàng không tiếc thứ gì. Nếu hắn đã chết, nàng làm sao có thể không đau buồn? Sự che chở nửa năm qua, những buổi tối ở chung thân mật, từng câu từng chữ của lời thề chân thành xâm chiếm toàn bộ tâm trí nàng, hóa thành nước mắt rơi xuống.

Thời gian qua giống như đã thật lâu, cũng giống như mới chỉ trong chớp mắt, tiếng vó ngựa dồn dập từ nhỏ thành lớn, lại từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng dừng lại.

Bên trái, tiếng bước chân nặng nề không ngừng, theo đó là tiếng binh sĩ quát mắng cùng tiếng roi da xé không khí phát ra. La Chu thất thần mà nghiêng đầu nhìn lại, tầm mắt mông lung nhìn bãi đất trống bên trái có mấy trăm thanh niên trai tráng bị đẩy vào. Hai tay bọn họ đều bị dây thừng trói ở sau lưng, đại đa số nam nhân trên thân còn mặc giáp mỏng, có mấy nam nhân mặc giáp dày, trên trán, thân mình còn in nhuộm vết máu đỏ sậm loang lổ.

Nước mắt tuôn ào ạt dần dừng lại, nàng dùng ống tay áo xoa xoa mắt, nhận thấy bên trong có vài chục nam nhân thôn Nạp Mộc A, nhưng chủ yếu là nam nhân thôn khác nàng chưa từng gặp qua.

Không có! Không có! Nàng không thấy gương mặt nam nhân Trát Tây nào! Trát Tây Lăng Thổ cùng mọi người. . . . . Là chết trận? Hay là. . . . . Trốn thoát? Hoặc là xen lẫn trong đám tù binh mà nàng không nhìn thấy? Trong lòng tuyệt vọng bị thương xuôi ngược không yên, bắt đầu có một chút hy vọng. Nàng di chuyển thân thể một chút, dấu điểm thân ảnh ở phía sau nữ nhân bên phải, cố gắng mà tìm kiếm.

"Vương, đã sẵn bản tận hứng sao?"

Trong đoàn người hỗn độn, nàng nghe được có tiếng nam nhân ở phía trước cung kính hỏi han.

"Hừ, nghe theo lời nữ nhân đó nói, hai lãnh chúa đều đều mang dân binh giao chiến ở trong thung lũng khe nói đông." Đáp lại là tiếng nam nhân trầm mạnh, mang theo đầy từ tính, trong giọng điệu lạnh lùng cứng rắn thoảng qua ý cười khó nói nên lời, "Trừ bỏ tế phẩm, còn có thể bắt được chút ít tù binh, cũng có thể nói là không quá mức nhảm chán."

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 24: Một vị Vương giống như cầm thú

Vương?!

Thanh âm trầm mạnh như tiếng Tàng ngao dồn nén gào rú, giọng điệu lạnh lùng cứng rắn thoảng qua ý cười kia chính là của người thống lĩnh cao nhất của đội kỵ binh — một vị vua?! Là hấn dẫn binh tập kích lúc Trát Tây Lăng Thổ và mọi người đang chiến đấu kịch liệt, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cũng là hấn chỉ huy cấp dưới tập kích thôn Nạp Mộc A từ phía sau?

Nữ nhân đứng đầy trên đồng cỏ trống, tiểu hải tử cùng lão nhân cũng có rất nhiều người không phải người trong thôn Nạp Mộc A, đủ để hiểu rằng đội quân này tập kích không chỉ riêng thôn Nạp Mộc A.

Cướp đoạt tài sản, bắt cóc nữ nhân, bắt giữ lão nhân cùng tiểu hải tử, giam cầm thanh niên trai tráng làm tù binh, hành vi này càng cường đạo đại gian đại ác thời xưa có gì khác nhau?! Chỉ có điều là một tên trùm thổ phi cũng có thể tạo ra được một kỵ binh nghìn người nhanh nhẹn uy dũng lại nghiêm chỉnh đến như vậy được sao?

Tiếng vó ngựa tuy đã dừng lại, nhưng sát khí giá lạnh xung quanh so với lúc trước không biết nồng đậm hơn gấp mấy trăm lần. Nàng không dám quay đầu nhìn xung quanh, chỉ có thể liếc mắt nhìn coi một chút đã thấy hơn phân nửa nhóm kỵ binh đã vây quanh nơi này chặt như nêm cối. Đừng nói là người, chỉ sợ ngay cả ruồi bọ cũng trốn không thoát đi.

Mồ hôi lạnh một lần nữa tuôn ra như suối, thấp ướt áo bông bên trong. Tim đập thình thịch, rối loạn mà thất nhanh lại. Từng tế bào trên cơ thể đều tràn ngập sợ hãi, thu hồi lại ánh mắt tìm kiếm Trát Tây Lăng Thổ đã khóc đến vừa nhấp lại vừa đau, cẩn thận mà nhìn qua khe hở mái tóc về phía trước. Nàng muốn nhìn xem kẻ làm cho người ta thống hận, vì vương làm cho người khác khiếp sợ hành động như giặc cướp này rốt cuộc bộ dáng dữ tợn đến nhường nào.

Phía trước đã không còn dấu vết con ngựa nào, nàng đầu tiên là nhìn thấy một đôi giày da màu đen đế bằng có thêu hoa văn sư tử cùng một chữ "卐" (chữ vạn), cạnh bên ống giày cao đến đầu gối được khâu vào hai hàng đinh bạc, phía mép ống được khâu một hàng đá lục từng nhĩ cùng chỉ vàng. Bên ngoài ống giày cùng trên ống quần có đính nhiều vết máu, bên ngoài áo bào màu đỏ thẫm là áo giáp Liễu Diệp màu đen, ánh sáng đen lạnh lẽo, nồng đậm mùi máu tanh.

Tầm mắt hướng lên trên dừng lại ở đại đao đeo bên trái thắt lưng. Vó đại đao màu ô kim (vàng đen) được bao quanh bởi bông hoa sen mười sáu cánh gò lên, trung tâm của bông sen tinh xảo tuyệt luân kia chính là một hình đầu lâu trắng xám trông rất sống động. Mỗi một ánh mắt của đầu lâu đều được khảm ngọc bích, phản chiếu rực rỡ dưới ánh mặt trời, trong sự xa hoa lộ ra sự cổ quái thần bí, dường như muốn tỏa ra sát khí mà quỷ trảm thiên diệt địa, cắn nuốt linh hồn.

La Chu không biết tại sao chính mình lại quan sát cây đao cẩn thận, kỹ càng đến vậy? Giống như có một loại năng lượng đáng sợ nào đó thu hút tầm mắt của nàng, làm cho nàng không rời ra được. Chỉ có thể yên lặng không ngừng ngắm nhìn thanh đao, giống như muốn nhìn xuyên qua vỏ vào bên trong để thấy được lưỡi đao nhuộm máu, nhìn thấy vũ trụ hắc ám ở sâu trong ánh mắt ngọc bích của hình đầu lâu.

"Dẫn tế phẩm tới đây." Giọng nam nghi ngờ là cường đạo vương hồ hững nói.

"Tuân mệnh, vương."

Sau tiếng cung kính, là tiếng quát lớn nghiêm nghị cùng một loạt tiếng bước chân nặng nề hỗn loạn.

"Ta liễu mạng với người!"

Bỗng nhiên, một tiếng rống giận thê lương đến xé rách cổ họng phá vỡ không gian, cũng đánh thức thần trí đang nhập ma của La Chu. Nàng phút chốc phản ứng ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một màn khủng bố mà vĩnh viễn cũng không có cách nào quên được.

Một nam nhân trẻ nhanh nhẹn mặc giáp da hai tay bị trói như sư tử bị thương mà mãnh liệt lao tới nam nhân mặc giáp Liễu Diệp, nhưng chỉ thấy nam nhân mặc giáp kia không tránh không né, chỉ vung cánh tay trái lên nhẹ nhàng, giống như là đuổi đi ruồi bọ đáng ghét, tựa như phe phẩy cành liễu mà vung lên —

Một cái đầu người bay lên cao, một khối thân hình ngang tàng suy sụp rồi ngã xuống, máu tươi như suối mà phun đầy trời.

"Rống —"

Cùng với tiếng thú gầm sung sướng, một đạo thân ảnh mạnh mẽ tao nhã cấp tốc nhảy lao ra, đem chiếc đầu ở giữa không trung đang rơi xuống ngậm ở trong miệng xong lập tức quay về chỗ cũ, giống như hưởng thụ một miếng thịt tròn ngon miệng mà gặm cắn liếm ăn.

"Rống — rống —"

Lại là âm thanh thú rú lên sung sướng hưng phấn, thân hình không đầu trên mặt đất kia bị vài bóng thú chạy tới vây quanh. Tức khắc, tiếng thú gầm gầm trầm thấp vui thích, tiếng răng nhọn xé rách thịt nhấm nuốt không ngừng chui vào trong tai.

Ôm lấy cái đầu gặm cắn chính là một con báo tuyết khỏe mạnh, vây lấy cắn xé thân thể cũng là một con báo tuyết khỏe mạnh cùng ba con ngao Tạng màu bạc thân mình không lồ như lửa. Một cái bóng khổng lồ màu nâu kêu lên thê lương rồi từ trên không trung đáp xuống, mổ lấy một miếng thịt rồi bay lên nóc nhà. Trên nóc nhà, còn có một bóng đen kiêu ngạo âm trầm đang đứng.

Ở thảo nguyên rộng lớn như vậy lại có "dịp may" tận mắt thấy một màn tù binh lâm vào yên lặng tử vong, kiềm nén tiếng khóc nức nở, tất cả rên rỉ thống

khô trong đầu phút chốc đều biến mất.

Sức mạnh phải lớn tới cỡ nào mới có thể nhẹ nhàng vung tay lên đã làm cho một cái thanh niên khỏe mạnh đầu bay ra ngoài? Phải tàn nhẫn lãnh khốc đến thế nào mới có thể làm ra loại hành vi giết người hủy xác khủng bố như vậy?

La Chu hiện tại hiểu được, thì ra một người khi hải hùng đến cực điểm thì không thể hết nổi. Giờ phút này, miệng nàng há hốc, cổ họng mềm mại nay lại cứng ngắc không phát ra nổi một chút run rẩy. Mắt mờ lớn đến phát đau, làm sao cũng không chớp mắt được một cái, chỉ có thể gắt gao mà nhìn một màn trước mắt làm cho người ta sợ hãi, đem toàn bộ sự việc vừa rồi in sâu vào trong đầu.

Xác chết máu chảy đầm đìa, xương cốt trắng như tuyết, báo tuyết cùng ngao Tạng cắn ăn thật nhanh, kèn kèn thưởng thức thịt xác chết, không thứ nào là không khiêu chiến giới hạn thần kinh của một người xuyên qua từ một quốc gia hòa bình như nàng. Nhưng những thứ còn còn không phải điều đáng sợ nhất, làm cho người ta kinh hãi hơn chính là nam nhân nhẹ nhàng mà khua tay trái lên.

Thân hình mặc giáp Liễu Diệp cao ngoài hai thước so với nam nhân cao nguyên bình thường thì có vẻ phá lệ dũng mãnh, da thịt một màu đồng cổ, nổi bật lên một màu đỏ sẫm đặc biệt của người cao nguyên. Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, bên dưới màu đen thô ráp là đôi mắt nâu uy nghiêm sắc bén, lạnh nhạt tàn nhẫn. Chóp mũi hơi cầu (khoằm) xuống, sống mũi thẳng tắp như sống đao. Đường môi rõ ràng, cánh môi dày không hiện lên hấp dẫn, ngược lại lộ ra sự ác liệt tuyệt tình cùng kiêu ngạo, chiếc cằm chẻ càng làm tăng thêm sự cứng rắn nam tính.

Hắn không đội mũ, mái tóc xoăn nâu đậm xoắn hỗn độn rối tung trên vai, nhưng hai bên tết mấy bím tóc nhỏ tinh tế, dùng mấy vòng khuyên bạc khắc hình đầu lâu khảm ngọc bích tinh xảo buộc lại. Tai trái không giống như nam nhân thảo nguyên bình thường đeo một cái khuyên tai thật to, mà mang một viên hồng ngọc cỡ hạt đậu tóa ra ánh sáng lạnh lẽo, trên dưới toàn thân hắn chỉ có duy nhất đồ trang sức màu đỏ kia, giống như là một nốt rồi đỏ son.

Hắn ước chừng đã hai mươi, chân tùy ý mà đứng tại chỗ, lại giống như đỉnh thiên lập địa, sừng sững không thể lay động, toàn thân ngoài sự uy nghiêm cao quý không thể xâm phạm, còn tràn đầy sát khí máu tanh làm cho người ta sợ hãi.

Nhìn lên mặt nam nhân dính sền sệt máu nạn nhân. Trong đầu cũng đờ trống rỗng của la Chu chậm rãi hiện ra những gì mà Vương Tất Khúc Mỗ kể về một nhân vật mơ hồ lại sâu xa khó hiểu.

" . . . . Dân chúng Cổ Cách đối với Cổ Cách vương phi thường kính sợ, truyền thuyết nói hắn cùng Thổ Phồn vương Tùng Tán Kiên Bồ vĩ đại mấy trăm năm trước giống nhau đều là con thiên thần. Trời sinh liền có thể gọi kèn kèn, chỉ huy báo tuyết. Thân hình hắn hùng tráng cường kiện như trâu đen hoang dã, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kèn kèn, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ so với báo còn mau lẹ hơn. Hắn so với sư tử còn muốn cao quý hơn, so với dã lang còn thêm phần tàn nhẫn, so với . . . . "

Lúc ấy, nàng còn thấy hoang đường buồn cười, cảm thấy người hắn nói không phải người mà là cảm thú hợp thể, cảm thấy người như vậy phải gọi là ma nhân? Chính là hiện tại xem ra truyền thuyết không hề sai, mà sai chính là người kiến thức nông cạn, thiếu kiến đa quái (người ít trải nghiệm ít kiến thức), tầm nhìn hẹp hòi như nàng!

Nam nhân trẻ trước mặt này càng nhìn càng không giống người, mà là giống cảm thú! Một kẻ khoác lên mình da người, là cảm thú quái vật do ác điều cùng mãnh thú dung hợp mà thành!

Làm cho người ta sợ hãi chính là cỗ khí thế uy nghiêm cao quý này, cảm thú dũng mãnh tràn đầy tàn khốc tình lệ thế nhưng lại không phải cường đạo vương chiếm núi vào rừng làm cướp, mà lại là Vương của vương triều Cổ Cách có lịch sử thống trị hơn bảy trăm năm! Một vị Vương giống như "cảm thú".

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 25: Tế phẩm đẫm máu

Hai mươi mấy người tù binh sợ hãi bị binh sĩ áp giải đến trước mặt Cổ Cách Vương, bị ép quỳ xuống. Họ sợ hãi tới mức chân tê liệt, nhũn xuống ngã trên mặt đất. Trong số họ có nam có nữ, quần áo mặc trên người so với người dân bình thường thì hoa lệ lộng lẫy hơn. Mỗi người đều run rẩy co rúm, trên mặt tràn đầy kinh sợ, không có một chút phản kháng nào, hiển nhiên đã bị nỗi sợ hãi mạnh mẽ xâm chiếm toàn bộ tâm hồn.

Tuy rằng trong nửa năm qua, số lần nhìn thấy không vượt quá mười đầu ngón tay, nhưng La Chu vẫn nhận ra tù binh cách đó bốn năm thước chính là lãnh chúa cai quản thôn Nạp Mộc A, ngoài ra còn có vợ con và họ hàng có quan hệ huyết thống với lãnh chúa.

"Khúc Bản Lạt Ma, những tế phẩm này đều là quý tộc" – Cổ Cách Vương lạnh nhạt nói với tăng nhân trung niên, tay chỉ vào những tù binh đang quỳ dưới chân.

"Đạ tạ Vương quan tâm, thần tin Pháp Vương nhất định sẽ rất vừa lòng" – sắc mặt Khúc Bản Lạt Ma vui mừng. Quý tộc là tế phẩm thượng đẳng, không dễ dàng kiếm được. Phần lớn chùa miếu tế lễ đều chỉ có thể sử dụng nô lệ hạ đẳng cùng tầng lớp bình dân làm tế phẩm, cũng chỉ có Vương là con của thiên thần cường đại mới có thể thường xuyên cung cấp tế phẩm thượng đẳng.

Cổ Cách Vương cười khê một tiếng, vỗ vỗ tay, một đội binh sĩ tay cầm dụng cụ bằng bạc tiến đến. Dụng cụ lớn nhỏ không giống nhau, hình dạng không đồng nhất, đại khái chia ra làm vại bạc, hộp bạc và bình bạc.

“Thượng sư, mời người thuật lại những tể phẩm mà Pháp Vương yêu cầu” – Cổng Dát kỳ lĩnh đứng phía bên phải Cổ Cách Vương tiến lên trước một bước, xoay người cung kính hành lễ với Khúc Bản Lạ Ma.

Khúc Bản Lạ Ma lấy ra một cuộn lụa đỏ thêu kim tuyến vàng từ trong túi bên hông, thành kính mở ra, kéo dài thanh âm đọc ra những điều làm người ta sợ hãi: “Mười lăm đầu người, mười đôi mắt người, mười hai chiếc lưỡi người, hai mươi quả tim người, mười tám bộ ruột người, năm bộ da người, ba bình máu người, bảy khối thịt mỡ người, sáu cặp bình quý, mười một đóa hoa sen.” (Cat: Hoa sen và bình quý ở đây theo các nàng nó là cái gì nào? >:))

Gió lạnh tiến vào từ cái miệng há lớn, làm cho cổ họng cứng đờ của nàng càng thêm căng cứng. La Chu nghĩ hẳn là lỗi tai mình có vấn đề, bằng không sao lại nghe được những thứ khủng khiếp như vậy? Nhưng không để cho nàng tiếp tục hoài nghi, những hình ảnh cực kỳ bi thảm đã hiện ra trước mắt nàng.

Chi thấy binh sĩ bắt toàn bộ tù binh xếp thành tư thế quỷ mị xuống, không phân biệt nam nữ, dùng dao găm cắt bỏ toàn bộ quần áo trên người họ, làm lộ ra cơ thể trần trụi.

Bên kia, mười mấy binh sĩ dùng chân đạp lên thắt lưng tù binh nam, buộc họ áp ngực xuống mặt đất. Trong tay mỗi người cầm một móc sắt có xích dài ba tấc, một tay mở ra móng tù nhân, một tay đâm móc sắt vào hậu môn. Móc sắt màu đen tỏa ra ánh sáng lạnh nháy mắt biến mất trong hậu môn tù nhân, những binh sĩ hơi di chuyển tay sau đó dần dần lùi lại, móc bên trong lập tức kéo ra vách ruột mềm mại.

“A ——” tù binh phát ra tiếng hô thê lương, trong hậu môn đau nhức khiến bọn họ liều mạng giãy giụa. Nhưng bàn chân to giẫm trên lưng, giống như tảng đá lớn ngàn cân ép bọn họ không thể động đậy.

Những binh sĩ nắm dây thừng, cổ tay hướng ra phía ngoài, móc sắt đi vào trong trực tràng mang theo một phần ruột đứt dính máu phá hậu môn mà ra. Bọn họ ném móc sắt, tay không cầm đầu ruột bị lòi ra, thủ pháp thành thạo mà rút ra bên ngoài.

Một bộ ruột hồng hồng trắng trắng cuộn cuộn không dứt từ trong hậu môn đi ra, chỗ to chỗ nhỏ, mỗi khi rút ra một đoạn, tù binh liền gào thét thống khổ một tiếng to. Hai tay binh sĩ luân phiên kéo, tiếng tù binh đau đớn kêu gào không dứt.

Bên kia, hơn mười người binh sĩ đem bảy tám nữ tù binh đá ngửa mặt lên, một binh sĩ đứng phía trước tách hai đùi nữ tù binh đặt dựa sát đầu, khiến cho phần mông cao cao nhếch lên, binh sĩ đứng ở giữa hai chân, năm ngón tay đen thô khép lại, như chày sắt cắm vào trong âm đạo mềm mại.

Trong lúc nữ tù binh kêu thảm thiết đến tê tâm liệt phế cùng phun ra máu tươi, cánh tay cường kiện vẫn không ngừng xâm nhập. Một lát sau, giống như tóm được thứ gì, sau đó kéo một cái, cánh tay dính đầy máu tươi uốn lượn dần dần từ trong âm đạo rút ra, cuối cùng lộ ra bàn tay nắm chặt lại. Trong bàn tay máu chảy đầm đìa là một mảng thịt tròn màu đỏ chói mắt, phía dưới mảng thịt tròn là một búi thịt đầy nếp uốn, giống như ruột tươi dính đầy máu, đây đúng là bộ phận sinh dục của phụ nữ bị lộ ra trọn vẹn. Tiếp đó binh sĩ mặt không đổi sắc rút ra dao găm, cắt đứt bộ phận sinh dục nữ lộ ra bên ngoài, lại giống như cuốn túi nước da trâu, xếp bộ phận kia quay trở về nguyên trạng.

Binh sĩ phụ trách giữ chân nữ tù binh buông ra, rút dao găm hướng nơi cao ngất trước ngực cắt một đường. Ánh đao chớp một cái, cặp vú bị cắt rời khỏi cơ thể, trên ngực lưu lại hai miệng vết thương lớn hình số tám.

Dao găm không ngừng dao động, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu ra màu máu đỏ sẫm. Mất tù binh bị khoét, đầu lưỡi bị rút, trái tim bị móc, đầu bị chặt bỏ. . . . . Đao nhọn sắc cắt qua đầu người để lại một lỗ hồng, làn da bị tróc ra, lộ ra thân thể màu đỏ còn đang giãy lên. . . . . Một đám những thứ gọi là tể phẩm được bỏ vào trong các dụng cụ bạc khác nhau theo thứ tự, thỉnh thoảng binh sĩ còn đổ vào trong dụng cụ dung dịch nước trong suốt màu lục nhạt không biết tên.

Sống sao! Thân thể bị rút ruột cắt vú, móc tim lột da, rút lưỡi chặt đầu kia từng là người sống sao! La Chu gắt gao nhìn chăm chăm cảnh tượng cực kỳ huyết tính khủng bố, biến thái hung tàn trước mắt, tầm nhìn tràn ngập màu đỏ. Một khắc lúc này, nàng thật sâu cảm nhận được sự thê lương thống khổ của ngàn ngỗng sống bị móc ruột, khi sống bị lấy não, hươu nai sống bị cắt sừng, gấu sống bị rút mật. Vì cái gì? Vì cái gì muốn cho nàng ở gần thể này, vì cái gì muốn nàng nhìn thấy mọi thứ rõ ràng như vậy?

Mùi máu người tươi nồng đậm tỏa khắp trong gió, máu cuộn cuộn chảy nhuộm đỏ sẫm mặt đất. Tiếng kêu thảm trước khi chết liên tục vang lên, âm thanh chói tai như muốn xé thủng bầu trời, khoảng không thảo nguyên nghiêm nhiên trở thành một bức tranh địa ngục khủng khiếp. Mà vị Vương cao lớn đứng giữa mặt lại không hề đổi sắc, thậm chí trên vẻ mặt còn có một tia mỉm cười thương thức. Không chỉ hân, tăng nhân kia, tướng lĩnh này, tất cả binh sĩ đều không lộ ra một chút kinh sợ, không có một chút biến sắc, giống như những người bọn họ chém giết kia không phải là người, mà là súc sinh thấp kém.

Cầm thú, một đám cầm thú. Không, cầm thú chân chính giết chóc chỉ vì muốn no bụng, bọn họ là một đám cầm thú cũng không bằng, là đám quái vật tanh máu không có nửa phần nhân tính.

Nàng đọc được trong sách rằng ở Tây Tạng cổ đại thường xuyên có những tội ác tể người tanh máu, đọc được rằng thân là tù binh sẽ có kết cục bi thảm ra sao. Khi đó nàng đọc, trong lòng không lưu lại một chút sợ hãi nào. Nhưng khi những hình ảnh đó hiện ra chân thật trước mắt, nàng mới biết thì ra phía sau những thứ trong sách khủng khiếp biết bao, thể thảm tuyệt vọng biết bao, mới biết những gì được rút ra, in lại trên sách thật mờ nhạt, bất lực biết bao.

Người không phải là người, mà chính là súc vật bị giết, chính xác là so với súc vật bị giết còn thể thảm hơn.



Nàng hối hận, thật sự hối hận khi từng sinh ra tiếc hận đối với vương triều Cổ Cách bị biến mất một cách thần bí, từng sinh ra tò mò đối với Cổ Cách Vương. Hắn không chỉ có bộ dạng lớn lên giống cảm thú, mà cả tâm tính hắn, hành vi của hắn so với cảm thú còn hung tàn lạnh khốc hơn!

“A ——A ——” nữ nhân tựa vào phía bên phải La Chu đột nhiên ôm lấy đầu giống như phát điên, lồng lộn rú lên.

Chát ——

Bình sĩ tuần tra rút đại đao bên hông, chém xuống, đầu nữ nhân nhanh như chớp rơi xuống, ngũ quan vặn vẹo phù đầy sự sợ hãi cực độ. Thân mình không đầu ngã xuống, máu tanh nồng không ngừng chảy ra từ chỗ bị chặt, mặt cô nháy mắt nhiễm màu đỏ thẫm.

Máu nóng như lửa không thể tránh né bắn ở trên đầu, trên mặt, trên vai và trên tay La Chu. Nàng nhét tay trái vào trong miệng, răng nanh cắn mạnh xuống, liều chết ngăn sự sợ hãi muốn hết từ trong cổ họng, dốc sức đè nén sự run rẩy theo bản năng của thân thể.

Phía sau lại vang lên tiếng hét sợ hãi, sau đầu và sau cổ lại là một mảnh nóng ướt, một vật hình tròn ướt dính lẫn từ phía sau tới bên chân nàng. Trong lòng nàng biết vật lẫn tới này nhất định là một cái đầu người, nàng tuyệt nhiên không dám xem, cũng không dám di chuyển để né nó đi, chỉ có thể dùng toàn lực gục đầu xuống, khiến tầm mắt dừng ở trên mặt cô, dần dần ổn định lại.

Đây là ác mộng! Là ác mộng khủng khiếp nhất!

Răng nanh nàng cắn vào da thịt cho tới khi cảm nhận được vị sắt tanh ngọt. Trái tim và dạ dày đều co rút, tất cả bộ phận trên cơ thể nàng đều đang co rút lại. Nàng muốn nôn ra, vô cùng muốn nôn, nàng muốn ngắt đi, vô cùng muốn ngắt đi để thoát khỏi cảnh địa ngục khủng bố này. Nhưng nàng không thể nôn ra, càng không thể ngắt, chỉ có thể không nhúc nhích, tiếp tục duy trì tư thế ngồi cuộn mình lại. Bởi vì trên đầu nàng đang treo một thanh đại đao, một khi nàng có hành động quái lạ, thanh đao kia sẽ hạ xuống một cách hung ác, tiếp theo nàng sẽ biến thành một thi thể không có đủ bộ phận.

Mà nàng muốn sống, nhất định phải sống.

“Vương, trong số tế phẩm cống cho Pháp Vương còn thiếu ba đoá hoa sen.”

Nàng nghe được bình sĩ bẩm báo, trái tim co rút đột nhiên dừng lại, tiếp đó lại đập thật mãnh liệt.

Hoa sen? Hoa sen! Không phải hoa sen nở vào tháng ba sao, cũng không phải hoa sen trên tuyết, mà là chỉ bộ phận sinh dục của phụ nữ! Còn thiếu ba đoá, ý tứ ở đây là phải lấy ba trong số nữ nhân bình dân để góp cho đủ số lượng.

“Khúc Bản Lạt Ma, nữ nhân quý tộc lần này không đủ, hay là dùng nữ nhân bình dân góp vào cho đủ số đi” — giọng nói trầm thấp lạnh lùng hờ hững, trước sau như một, không mang theo một chút hưng phấn nào, không mang theo một chút lấy lòng nào, không có một chút khó xử, chỉ bình thản đề nghị.

“Hết thầy đều do Vương làm chủ” — Khúc Bản Lạt Ma chấp tay, hạ thấp người hành lễ với Cổ Cách Vương.

Hắn tùy tiện ra lệnh một tiếng, La Chu thấy có một đôi giày da thô dài đang ‘loạt soạt’ đi về phía nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, chưa bao giờ thống hận vị trí đầu tiên của mình như bây giờ. Phải ở gần địa ngục Tu La, thấy rõ cảnh chém giết tàn bạo biến thái còn chưa tính, phải trở mắt nhìn nam tù binh bên trái, nữ tù nhân bên phải lần lượt bị giết ngã xuống đất chưa tính, nay nàng chỉ còn lại một mình lẻ loi.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 26: Trở thành nô lệ

Giày da dừng lại, đứng vững vàng ở trước mặt La Chu.

Đầu của nàng bắt đầu lơ mơ xuất hiện những tiếng vo ve, trái tim đang đập mãnh liệt bỗng đông lại. Da đầu căng chặt đau nhức, cái đầu cúi thấp bị một bàn tay to mạnh mẽ cầm bím tóc kéo lên, thẳng tắp trước mặt hiện ra khuôn mặt nam nhân dữ tợn tục tằng lại không kém phần dã man đường như đã từng gặp qua. Gương mặt ngăm đen lấy dính máu tươi làm cho nó càng thêm phần dữ tợn, thấp phần dã tính, mùi tanh chết chóc đậm đặc phả thẳng vào mặt.

Là hắn, chính là nam nhân khủng bố đã dùng Ngao Tạng bắt giữ mình! Thì ra tất cả mọi thứ đều đã được định đoạt, không ngờ chính mình cuối cùng sẽ chết ở trong tay hắn. Không! Nàng tuyệt sẽ không để bàn tay to đó thâm nhập vào trong thân thể, tuyệt sẽ không chết bị thảm khuất nhục như vậy! Nếu bị mang ra liên lập tức cắn lưỡi tự sát, hoặc là dùng dao Thụy Sĩ giấu trong giày tự cắt cổ, suy nghĩ tất cả các biện pháp mà tự chấn dứt sinh mệnh bản thân trước. Dân gian có nói người tự sát trọn đời sẽ không được luân hồi, nhưng nếu so sánh với việc bị móc ra bộ phận sinh dục lúc còn sống, nàng thà rằng chọn trở thành u hồn trọn đời không được luân hồi.

Ánh mắt nam nhân nhiễm màu đỏ máu tàn lạnh híp lại, hắn cũng nhận ra nàng. Mối đột nhiên mở ra, về mặt lại một lần nữa toát ra chán ghét cùng khinh bỉ

đối với nàng.

"Nữ nhân này, sao mặt ngươi càng ngày càng bần? Cả khuôn mặt đều dính máu." Hân tàn nhẫn mà buông đầu nàng ra, một cước đá nàng ngã lăn trên đất, khinh miệt nói, "Nữ nhân dơ bẩn này không xứng trở thành tế phẩm cho Pháp Vương tối cao." Mũi chân di chuyển, thân hình cao lớn rời khỏi tầm mắt nàng, đi qua phía bên phải.

Không xứng mới tốt! Không xứng mới tốt!

La Chu nửa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị tóc rối bù che khuất. Sau khi trong cổ họng cứng đờ phát ra một tiếng rên kỳ lạ thật nhỏ, cái niêng nhỏ lúc này mới lặng lẽ không tiếng động mà thở gấp. Vai phải bị đá trúng đau không chịu nổi, nhưng nàng cắn bản không bận tâm. Tuy rằng trong chỗ chết tìm được đường sống, thân thể cùng tinh thần của nàng cũng không có một chút buông lỏng nào, ngay cả há mồm thở dốc cũng không dám, sợ rằng âm thanh thở to sẽ làm cho binh sĩ đi tuần này sinh sát ý.

Nằm sát phía bên phải nàng chính là thi thể nữ không đầu làm cho người ta sồn tóc gáy, nhưng trong lúc này, nàng lại cảm thấy chỉ có ở gần khối thi thể này mới là an toàn nhất, vô hại nhất. Mùi tanh đến gay cả mũi, thi thể lạnh như băng, nhưng cũng vì dính vết máu nàng mới có thể may mắn mà đào thoát khỏi móng vuốt của tử thần, được tiếp tục hít thở không khí trong lành, được tắm mình trong ánh sáng mặt trời, tại sao nàng còn phải sợ nó?

Nàng đem mặt vùi vào bãi cỏ dính máu, đưa tay đè lên mặt đất thấm đầy máu tươi, cố gắng áp chế sợ hãi đang cuộn cuộn nổi lên, xúc động đến muốn khóc, tích tụ chút khí lực cùng dũng khí để có thể tiếp tục cố gắng sống sót.

Không bao lâu, ba nữ nhân trẻ ăn mặc sạch sẽ bị binh sĩ kéo ra từ trong đội ngũ. Các nàng khóc đến thê thảm, liều mạng giãy giụa, nhưng chỉ tiếc là sự phản kháng của họ quá nhỏ bé, cuối cùng vẫn là bị các binh sĩ kéo tuột quần, vô tình tàn nhẫn mà cắt xuống bộ phận sinh dục.

Hai mươi mấy tù binh quý tộc lúc trước toàn bộ đều chết thảm, trên đồng cỏ trống tù binh bình thường cũng có không ít người bị chặt đầu. Tế phẩm đã thu thập đầy đủ, nhưng thảm kịch cũng chưa chấm dứt ở đây.

Nam tù binh phàm là thiếu tay thiếu chân, bị thương tương đối nghiêm trọng đều bị đưa vào chỗ lảo nhảo cung tiểu hài tử ở bãi đất trống bên phải, nữ tù binh lớn tuổi hiển nhiên cũng bị đưa sang bãi đất trống bên phải.

La Chu từ nửa nằm bò dưới đất khó khăn ngồi thẳng dậy, chợt nghe có tiếng nam nhân quát to từ trên truyền xuống: "Đóng ấn cho tất cả các nô lệ được chọn!"

Đóng ấn cho tất cả các nô lệ được chọn?! Là dấu gì?

Nàng hoảng sợ mà nhìn mấy trăm cái gậy sắt bị những binh sĩ đưa vào trong đồng lửa, ở trong ngọn lửa đang cháy hừng hực, những cây thiết bồng dần dần biến thành đỏ hồng.

Khi cái đầu gậy biến thành đỏ bừng liền bị binh sĩ rút ra, mang hướng về đám tù binh nam bên trái. Những binh sĩ này dùng sức kéo tụt cổ áo bên vai phải của tù binh, đầu gậy sắt sáng hồng dán lên đầu vai hờ ra. Da thịt cháy khét toát ra làn khói mỏng, trên khoảng không đồng cỏ một lần nữa vang lên những âm thanh tru lên thống khổ. Lúc gậy sắt kia rời đi, trên đầu vai cườm trắng bỗng nhiên xuất hiện một chữ cái cổ có nghĩa là "Nô", quần xung quanh chữ cái là một đóa hoa sen mười sáu cánh kèm theo đầu lâu, đẹp đến kỳ lạ mà lại vô cùng thần bí.

Vô luận ấn kí kia có đẹp đến thế nào, nó vẫn là một dấu ấn nô lệ làm cho con người ta đánh mất hoàn toàn tôn nghiêm, một dấu ấn đem con người trở thành một thứ còn không đáng giá bằng súc vật.

Nhưng mà một màn giết chóc khủng bố tanh máu vừa diễn ra đã làm sụp đổ tất cả sự phản kháng cuối cùng còn lại trong lòng của các tù nhân, bọn họ đều lặng lẽ chấp nhận số mệnh để có thể tiếp tục sống sót trong thời loạn lạc này, trở thành những cái xác không hồn nhẫn nhục chịu đựng. Chỉ là một cái nô ấn mà thôi, chỉ là biến thành nô lệ mà thôi, dù sao so với kết cục bị tàn nhẫn giết hại thì đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Con kiến còn ham sống, huống chi là con người. Là một người sống một quãng thời gian dài trong xã hội hiện đầy dẫy công danh lợi lộc, La Chu cũng không có cái loại kiêu ngạo của con người lòng đầy tự trọng cùng khí tiết. Nàng rất sợ chết, vô cùng sợ chết. Trong suốt ba năm làm một lữ hàng gia, vì sống, nàng có thể đối mặt rồi chiến thắng các loại khó khăn, phát ra một loại dũng khí khó có thể tưởng tượng được. mà trong tình huống nếu có thể sống sót, nàng cũng giống như đại đa số người bình thường thà chọn làm ngôi lảnh, còn hơn ngọc nát.

Trở thành nô lệ thật đáng buồn nhưng mất đi tôn nghiêm con người, lại có thể sống sót. Sống có thể thấy được trời xanh mây trắng, thấy hoa tươi cùng cỏ xanh, thấy núi cao cùng hồ lớn, thấy được mọi thứ trên đời, vô luận đẹp hay xấu, chỉ có thể sống mới có thể thấy được. Đời người ngắn ngủi mấy chục năm, nàng không thể giống như cha mẹ mình lãng phí trong mờ hỗn độn, sớm lãng phí sinh mệnh quý giá.

Nhìn đến binh sĩ tay cầm gậy sắt đi tới phía mình, tim La Chu đập mạnh tới nỗi như muốn nứt ra, cả cơ thể mỗi một tế bào đều căng thẳng. Bên khố mỗi hé ra một nụ cười khô, cư nhiên vẫn là nam nhân đã bắt nàng, lại buông tha nàng khỏi kiếp trở thành tế phẩm, nàng với hắn là có ——nghiệt duyên.

"Ta muốn tự tay mình in dấu ấn lên con mồi mà ta bắt được." Nam nhân nhẹ nhàng cười đi đến trước người nàng, bàn tay to tóm lấy vạt áo phải dùng sức kéo xuống. Xoẹt một tiếng, quần áo từ trong đến ngoài đều bị phá hư, lộ ra đầu vai sạch sẽ hoàn toàn bất đồng với khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu bầm. Da thịt trên vai mặc dù nổi lên nhiều vết xanh tím ứ hồng, nhưng lại có thể dễ dàng nhìn ra nó mềm mại nhẵn nhụi khác xa với những nữ nhân cao nguyên bình thường. Nam nhân dường như giật mình, thân thể đột nhiên khê di động, che đi phía bên phải của nàng, gậy sắt trên cao không chút lưu tình ấn xuống.

Tại lúc nam nhân xé hư quần áo, La Chu liền nhắm thật chặt mắt lại. Nàng tình cờ cảm thấy một cỗ nóng bỏng đến phá da thịt càng ngày càng ép sát,

tiếp theo đó trên vai truyền đến đau đớn kịch liệt. Tầm mãnh liệt co rút lại, đôi mắt nhắm chặt mở ra thật to, răng nanh cắn xuống môi dưới, mười ngón tay túm chặt gấu áo.

Đau! Đau quá! Đầu vai như có hàng ngàn con dao nhọn ra sức mà cắt xẻ, đi sâu vào da thịt, nóng đau không thể chịu được này dường như kéo dài vô tận, tới tận xương cốt, chạm vào linh hồn. Tiếng da thịt cháy xèo xèo vang vào trong tai giống như tiếng xâu thịt dê đang nướng trên bếp, ngay cả mùi cháy sém cũng tương đối giống nhau. Quả nhiên, người cũng là một loại động vật.

"A ——"

Nàng rút cuộc không không chế được mà thốt lên kêu lên. Mồ hôi chảy xuống như suối, linh hồn giống như dây đàn căng chặt đột nhiên bị gãy, thân thể thừa nhận sự đau đớn đến không thể chịu đựng thêm được nữa, giống như lá vàng trước gió lung lay sắp rụng. Trước mắt xuất hiện từng vòng tối, trong đầu xẹt qua từng trận choáng váng, mắt dần chìm vào vực sâu u tối.

"Nữ nhân dơ bẩn, đau có thể kêu lên, hôn mê cũng chỉ có con đường chết."

Trong mê muội, nàng mơ hồ nghe được tiếng nam nhân thô lỗ cười ác độc, gây sát nóng áp sát đầu vai chậm rãi ly khai.

Chết?! Không thể được! Ánh mắt rời rời hơi hơi cứng lại, nàng liều mạng mà khóc mà gào, đem toàn bộ nỗi sợ hãi đọng hồi lâu trong cổ họng tận tình phóng thích, đem thần trí cận kề hôn mê quay về. Mười ngón tay buông ra gấu áo nắm chặt thành quyền, móng tay ra sức ấn tiến lòng bàn tay, gây cho chính mình một sự kích thích thông qua đau đớn.

Sát khí tanh máu bên người bay đi theo gió, bóng tối trước mắt lui dần, trong tầm mắt đầy sương mù mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng mặc giáp cao lớn. Nàng lạnh lùng nhếch miệng, vừa rồi có thể xem như quái vật khát máu này có ý tốt cảnh báo sao?

Đầu vai phải đau như thiêu đốt, nàng cố gắng quay đầu, không ngờ nhiên thấy được một bông hoa sen đầu lâu mười sáu cánh bao quanh chữ nô cồm dấu hiệu này cho thấy nàng, một người tử hiện đại xuyên qua nóc nhà cao nguyên, đã trở thành một nô lệ hèn mọn nhất, một nô lệ mặc cho người ta chà đạp.

Cuộc sống trở nên ngày càng gian nan. Nhưng nàng sẽ không chịu thua, một ngày nào đó, nàng sẽ hủy đi nô ấn này, chạy trốn tới một nơi an toàn, mỹ lệ mà một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.

Vén lên bím tóc che lấp, bàn tay trái dính đầy máu cùng bùn đất thật cẩn thận mà tránh khỏi nô ấn sung đỏ cháy đen, đem da thịt đầy mảng xanh tím nhanh chóng làm bản, rồi chậm rãi đem từng lớp từng lớp quần áo rách rưới kéo lên như cũ.

Cái khùng bỏ nam nhân kia trong ngăn ngừa nhắc nhở nàng không chỉ có mặt cùng tay, mà ngay cả cổ, cổ tay, đầu vai, tất cả những nơi dễ dàng lộ ra da thịt đều phải làm bản.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27: Bắt đầu cuộc sống nô lệ (1)

Ánh sáng mặt trời rực rỡ nhuộm đỏ một góc trời, sắp tới hoàng hôn rồi.

La Chu hoảng hốt nhìn xuyên qua bãi cỏ, mắt khô khóc sưng đỏ đến phát đau, không chảy ra nổi một giọt nước mắt.

Hai cổ tay của nàng bị dây thừng trói lại, gần sát bên cạnh là hai nữ nhân không quen biết, trên lưng còn có một nữ nhân khác, tổng cộng sáu nữ nhân bị chồng úp sắp xuống lưng một con trâu khỏe mạnh và dùng vải thô buộc cổ định lại.

Ở trên bãi cỏ của thôn Nạp Mộc A, đều là dấu vết nam nhân cùng nữ nhân té xỉu bị giết chết, còn nô lệ thanh tỉnh thì bị trói hai tay lại. Gần một trăm nam nữ nô lệ bị gom lại thành từng đồng buộc trên lưng trâu như buộc hàng hóa vận chuyển.

Không biết có phải khát vọng tanh máu đã đạt tới thỏa mãn hay không mà Cô Cách Vương cầm thú không có xuống tay với lão nhân, tiểu hài tử, nam nhân thương tật cùng nữ nhân lớn tuổi. Chỉ xua tay một cái, cả trăm con kền kền đang đậu trên nóc nhà và lũ chó Ngao hung tàn liền cùng nhau hưởng dụng những xác thịt trên mặt đất. Một màn đặc sắc ác diệu mãnh thú dùng bữa khiến đám linh hồn cùng cực kỳ bi thảm, may mà những người lớn có thể tự do hoạt động ngồi vây quanh thành một vòng, đem những đứa nhỏ đang khóc thét ôm thật chặt vào ngực, làm cho nàng ở trong địa ngục cuối cùng có thể thấy được một tia tình thân ấm áp.

Hôm nay, nàng đã vượt qua sự sợ hãi cùng đau đớn mà trong suốt hai mươi năm sống trên đời nàng chưa bao giờ từng trải qua, ngoan cường chống đỡ trước cảnh chém giết khủng khiếp như dưới địa ngục. Nhưng chỉ cần nhắm mắt lại, những hình ảnh khủng bố thể thảm lại lần lượt hiện lên trong đầu, tiếng gào thét thể lương quanh quẩn không dứt bên tai.

Ở xã hội hiện đại sau khi có tai họa xảy ra, chính phủ sẽ phái bác sỹ tâm lý đến làm công tác tâm lý đối với những người sống sót. Mà nàng, chỉ có thể

dựa vào ý chí của bản thân. Liên tục hai ngày, nàng không ngừng mà tự thôi miên chính mình. Quên đi, quên đi, kia chỉ là một con ác mộng, một bộ phim kinh dị nhất, con đường sau này của nàng còn rất dài, còn rất nhiều điều tốt đẹp đang chờ đón nàng. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ trên nóc nhà cao nguyên, trời xanh mênh mông, mây trắng mềm mại như bông, núi tuyết thanh khiết mà thần thánh, những dãy núi nhấp nhô, thảo nguyên xanh biếc đầy hoa, hồ nước trong veo ngọt mát, bò dê chạy khắp nơi trên đồng cỏ, hoa Cách Tang đang nở. . . . . Nàng muốn đi tìm Trát Tây Lăng Thổ, muốn cùng hân sinh con, trải qua cuộc giông gia đình âm áp bình thân. Nàng muốn đến Trung Nguyên cổ đại, nhìn xem lịch sử nơi đó có gì thay đổi, xem nơi đó đang ở thời đại nào, muốn tìm hiểu xem nếu như sau khi nàng mất đi Trát Tây Lăng Thổ, có thể một lần nữa tìm được một nam nhân giống như trong tiểu thuyết vậy ôn hòa nhu ngọc, ngay thẳng như trúc yêu thương chính mình hay không. . . . . Nàng mặc sức tưởng tượng đến rất nhiều điều tốt đẹp, như muốn dùng nó để an ủi trái tim đang xuất hiện bóng ma thật lớn kia.

Hai ngày qua, cách trấn an tâm lý như vậy dường như có chút ít hiệu quả. Ít nhất, hình ảnh khủng bố kia đã trở nên mơ hồ, tiếng la thảm thiết bên tai cũng nhỏ đi nhiều, buổi tối nàng đã có can đảm nhắm mắt đi ngủ. Hoạt động một chút khoe miệng cứng nhắc, sau khi La Chu thở dài một tiếng, lại cố gắng hít vào một hơi, ngũ quan thanh tú lại một lần nữa khó chịu mà nhăn lại thành một khối.

Kiên trì hai ngày, cuối cùng vẫn là quen với việc vì xóc nảy mà ói ra, ngay cả mặt vàng cũng phun ra. Mỗi khi ói xuống đồng cỏ, có chút dính lại ở trên da trâu, lại có chút dính lại ở trên người. Mùi chua thối, mùi máu tươi, mùi bùn, mùi cò, hơn nữa còn có mùi tanh trên người nữ nhân bên cạnh, tất cả hợp thành một mùi làm cho người ta giãy vò sống không được chết không xong, chỉ hận nàng lúc này có muốn ói cũng ói không ra.

Nàng hai ngày liên tục đều cùng sáu nữ nhân ở cùng một chỗ, vừa bị áp hai bên lại bị đè ở trên lưng. Làm đệm lót trên lưng trâu, lưng chịu đè ép, hai bên sườn bị kẹp chặt. Loại đè ép nóng bức cùng với xóc nảy, bộ ngực có biến dạng hay không đã trở thành chuyện nhỏ, quan trọng hơn là hô hấp, với nàng mà nói chuyện đó trở nên vô cùng khó khăn cùng nghiêm trọng. Có lẽ nàng phải tiếp tục chống đỡ, bằng không chỉ có một con đường chết.

Trong suốt hai ngày qua, các nô lệ chỉ có buổi tối mới được nghỉ ngơi mới được các binh sĩ thả xuống khỏi lưng trâu. Tối gần nguồn nước nghỉ ngơi, giữa các nô lệ không có một chút trao đổi, có thể tự mình lấy nước uống, nhưng thức ăn chỉ có xương trâu hoặc xương dê có dính chút thịt mà các binh sĩ gặm xong ném ra. May mà đội quân này có hơn một ngàn người, nô lệ chỉ có gần bốn trăm, hơn nữa sức ăn của quân nhân lại lớn, xương cốt ném ra coi như cũng nhiều, thời gian các nô lệ bị đói cũng không tính là lâu, thế nên mới không có xuất hiện tình huống có người đói quá độ mà tranh đoạt xương cốt. Xương tuy nhiều, nhưng bị những binh sĩ như lang như hổ gặm xong, trên xương dính lại làm sao có thể đủ để no bụng? Cùng lắm chỉ có thể giữ lại cái mạng hèn thôi.

Buổi tối, các binh sĩ ngủ trong lều, mấy trăm nô lệ lại nằm co quắp cùng trâu dê dựa vào sườn ẩm lạnh nhau trên cao nguyên tối đen. Bốn phía là hơn trăm binh sĩ mang đao thay phiên trông coi, ai cũng trốn không thoát. Sáng nay lúc khởi hành, có mười nô lệ không chịu đựng được đói khát cùng rét lạnh, bị trở thành đồ ăn cho báo tuyết, chó ngao cùng kền kền.

Đây chính là cuộc sống nô lệ, ti tiện như súc sinh. Không, phải nói là ngay cả súc sinh cũng không bằng. Ít nhất, súc sinh có chỉ số thông minh thấp, không thể suy nghĩ, sống đơn giản, không hiểu thế nào là khuất nhục. Cho nên nếu một nô lệ muốn sống thật tốt, nhất định phải đem chính mình trở thành súc sinh hạ hạ đẳng, thành chó, thành trâu, thành dê.

Trở thành nô lệ có bốn con đường để chọn, phải trở thành giống như súc sinh chịu khuất nhục mà lặng lẽ sống qua ngày, hoặc chịu nửa đường bắt hạnh bị tra tấn mà chết thảm, hay thuận lợi trốn được rồi sống sợ hãi chui rúc như chuột, cuối cùng chính là đứng dậy đấu tranh. Cứ nhìn lịch sử từ trước tới nay, các nô lệ cho dù khởi nghĩa có thể nhất thời giành được thắng lợi, chi cần cả xã hội còn đang trong giai đoạn lạc hậu, như vậy kết quả cuối cùng nó vẫn là nô, vĩnh viễn đều không có cơ hội xoay người. Vương triều Thổ Phiên không phải là do nô lệ khởi nghĩa mà sụp đổ sao? Vậy sau khi sụp đổ thì sao? Xã hội rối loạn mấy trăm năm, cuộc sống nô lệ vẫn tồn tại vẫn bị thăm ti tiện như trước.

La Chu dùng hết sức hít vào một hơi không khí ghê tởm vẫn đục. Nàng không muốn làm nô lệ cả đời, nàng lựa chọn trốn đi. Chỉ cần tìm được thời cơ thích hợp, nàng liền lưu vong đến Trung Nguyên đi. Đương nhiên, trốn chạy cũng chính là đùa với tính mạng của chính mình, trước khi có thời cơ chắc chắn, nàng sẽ thành thành thật thật mà đóng vai một nô lệ ti tiện ngoan ngoãn giống như một con chó ngoan nghe lời chủ.

Trâu đen dưới thân chợt dừng lại, nàng nghe được khẩu lệnh binh sĩ truyền cho nhau chuẩn bị hạ trại nghỉ ngơi.

Cuối cùng. . . . .Cuối cùng lại chịu đựng qua một ngày nữa. Nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm thật dài, may mắn nữ nhân trên lưng hôm nay không có nặng giống như hôm qua, bằng không hiện tại nàng chắc chắn đã bị ép mất nửa cái mạng. Mặc cho binh sĩ túm chính mình xuống từ trên lưng trâu, giống như quăng một con chó đáng ghét mà ném xuống đất phịch một tiếng, miệng không nhịn được rên lên một tiếng. Cũng may quần áo trên người khá nhiều, hơn nữa cây cỏ trên mặt đất tuy khô vàng nhưng vẫn còn có chút mềm mại, ngã xuống cũng không phải quá mức đau đớn.

Nàng chậm rãi vận động, từng chút từng chút mà giãn thân thể ra. Cả người mỗi một bộ phận, từ các đốt ngón tay đến mỗi đốt xương đều đau đớn không chịu nổi, thật muốn nằm ngủ luôn trên mặt đất. Nhưng không thể được nha, nàng không thể làm vậy, một khi thuận theo sự khát cầu yếu đuối trong lòng, sẽ không thể quay đầu lại, thân thể sẽ trở thành đồ ăn ngon cho nhóm súc sinh. Nàng không biết trên đời này rốt cuộc có tồn tại linh hồn hay không? Cho dù có, thân thể của nàng cũng không phải đang nằm trong bệnh viện ở thế kỉ 21, không có khả năng sau khi chết sẽ có cơ hội quay trở về cơ thể khác.

Sinh mệnh, đối với nàng mà nói, là vô cùng quý giá. Cách Tang Trác Mã bị bắt hay đã chết, Trát Tây Lăng Thổ trên chiến trường sống hay chết, già trẻ nhà Trát Tây sống hay chết, nói nàng vong ân phụ nghĩa cũng được, nói lang lang tâm cầu phế, vô tình bạc nghĩa cũng được, nàng thật sự không có dư thừa tình lực (tinh thần và thể lực) để bận tâm hay đau thương, nàng chỉ có một tâm niệm duy nhất đó là ——sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 28: Bắt đầu cuộc sống nô lệ (2)

Cổ tay bị dây thừng thô thô buộc chặt để lại một dấu đỏ vòng quanh cổ tay, La Chu cố gắng cử động, theo một đám nữ nhân chậm rãi đi tới bên bờ sông. Đứng thẳng đi rất tiêu hao thể lực, dùng tứ chi bò sát như vậy mới có thể giữ được thể lực.

Đi tới bờ sông, khi đôi môi khô nứt chạm tới được nước sông lạnh lẽo, đại não có chút mơ màng trở nên thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Cho dù cổ họng đã ở gần nước thế này, nàng cũng không thể không cố kỵ mà uống ừng ực, nàng sợ nước lạnh sẽ làm cho dạ dày trống rỗng co rút lại. Ấn ký nơi đầu vai còn chưa hết đau nhức, nàng cũng không muốn có thêm một cơn đau dạ dày nữa. Nhờ trời phù hộ, kì kinh nguyệt cũng vừa qua, bằng không ở trong hoàn cảnh gian nan khổ khổ này sẽ thành tai họa gì nữa không biết.

Ngậm nước lạnh trong miệng một lát, mới từ từ nuốt vào. Chờ đến lúc uống xong nước, cả khoang miệng đều lạnh đến chết lặng. Nghiêng đầu xem xét doanh trại cách đó không xa, lửa trại đã được đốt lên, trâu dê đã giết được mấy con, không bao lâu, sẽ có xương cốt, mà dạ dày trống rỗng của nàng đã réo gào mau chóng đỡ không nổi.

Nằm ghé bên bờ sông, nàng lén lút hái một chút rau dại còn mang một chút màu xanh, mà nhét từng chút vào trong miệng. Rau dại mùa thu đã sớm mất đi sự tươi mới nhiều nước của mùa xuân hạ, hương vị trong miệng vừa đắng lại vừa chát, so với nhai cỏ khô còn khổ hơn, nàng nuốt từng ngụm tựa như nuốt vào một chuỗi huyết lệ chua cay, lại giống như lưỡi dao từng đợt cứa vào cổ họng. Nàng cũng thuộc họ nhà khí, không phải đồ ăn nên là các loại hoa quý linh tinh như đào hay sao? Có sao lại miễn cưỡng cướp đoạt độc quyền ăn cỏ của trâu, dê, ngựa cơ chứ?

Một bên cố gắng nhai nuốt, một bên suy nghĩ miên man mà tìm niềm vui trong nỗi khổ. Dần dần, dạ dày được rau dại cùng nước lấp đầy trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

Phải cảm ơn cha mẹ đối xử lạnh nhạt qua quýt với nàng trong suốt một thời gian thật dài, đem nàng bồi dưỡng thành một người tâm địa ích kỷ bạc bẽo đến thế này, làm cho nàng có thể nắm được thì cũng có thể buông được (dám đưa ra quyết định, hành động dứt khoát), có thể kiềm chế cảm xúc bản thân, không dễ bị tình cảm ràng buộc, không trở thành người lượng thiện có thể vô tư mà hi sinh vì người khác.

Cảm tạ ba năm sống lữ hành cùng nửa năm sống trên cao nguyên, làm cho nàng có được ý chí cứng cỏi, thể lực khỏe mạnh cùng năng lực sinh tồn nơi hoang dã.

Khi bị thấm đẫm trong mồ hôi lạnh, khi sợ hãi, đau đớn cùng đối rét hành hạ, nàng không những không chết, ngay cả cảm mạo cũng chưa mắc. Sự dũng mãnh này có thể chứng minh được một khi con người có ham muốn sống mãnh liệt, sẽ kích thích ra một loại tiềm lực kỳ diệu.

Xuyên qua nước sông mát lạnh, mơ hồ có thể thấy được cá nhỏ đang bơi ở sâu dưới đáy. Cá này lưng đen bụng trắng, trên người ít vây hoặc không có vây, hình dạng có chút giống với cá Pollock sống ở sông Yalu. Thôn Nạp Mộc A là nửa làm nông nửa chăn nuôi, mọi người có tập tục đem tiểu hải tử chết non ném vào trong nước thủy táng, hơn nữa cho rằng cá là họ hàng của Long Thần, gần như không ăn cá.

Bọn họ mặc dù không ăn nhưng cũng sẽ không ngăn cản người khác ăn, có khi nàng dùng kim khâu đốt nóng bẻ cong làm móc câu, xuyên vào một cái gậy lớn, trước bắt một con cá nhỏ, dùng dao nhỏ cắt một miếng thịt nhỏ làm mồi để câu cá. Đừng thấy công cụ đơn sơ, mỗi lần đều có thể dễ dàng câu được cá. Lúc thời tiết nóng bức, không cần cần câu, trực tiếp dùng tay bắt cá cũng đặc biệt hiệu quả. Bất quá vì không muốn người trong thôn xem nàng giống như người ngoài hành tinh, nàng dùng hết khả năng mà hạ thấp khả năng bắt cá, cho dù bắt cá cũng là giấu diếm mang về trong phòng, lặng lẽ nuốt ăn. (Cái này có gọi là ăn mảnh không ta)

Loại cá trên cao nguyên này đun nấu tuy rằng hơi mất thời gian một chút, nhưng thịt vô cùng tươi mới, canh cá nấu ra hương vị cũng hết sức ngon miệng. Lúc việc sinh tồn trở nên vô cùng khó khăn, nàng cũng không sợ động chạm đến kính ngưỡng thần linh, cũng không sợ người ta nói cá này ăn thì thể người mà lớn lên. Dù sao đã trải qua một lần tiêu hóa, nàng ăn cũng không phải thịt người. Huống chi nạn đói trước mắt, việc cha mẹ dùng con cái để đổi lương thực cũng nhiều lắm, trong rừng Amazon cho đến tận hiện đại cũng không hề ít bộ lạc nguyên thủy có tập tục ăn thịt người. Aizz, nếu nô lệ được phép câu cá thì nàng đã không suy bại đến nỗi phải ăn rau dại, gặm xương thừa.

Trong lúc miên man suy nghĩ, thời gian bất tri bất giác trôi qua, phía sau bỗng nhiên truyền đến từng đợt xô xao. Nàng quay lại nhìn, thì ra là mấy chục binh sĩ đem xương ăn xong chuyển qua đây.

Rất nhiều nô lệ giống như phát điên bỏ nhào tới đống xương, hi vọng có thể chọn khối có nhiều thịt một chút, việc cướp đoạt thức ăn so với hôm qua có vẻ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

La Chu âm thầm thở dài, một người cao 1m62 như nàng ở vùng đồng bằng không tính là thấp, nhưng lưu lạc đến cao nguyên cổ đại này liền thành loại tàn phế yếu kém. Trên người thịt mặc dù không ít, nhưng khung xương lại quá mức nhỏ, dựa vào thân thể này sao có thể tranh đoạt với dân bản xứ đói khát đến phát điên.

Nàng cũng không muốn uống phó khí lực, chậm chậm mà đi tới. Nghe nói bò sát là một trong những phương pháp vận động tốt nhất, xã hội hiện đại khởi xướng việc mỗi người đều nên bỏ ra một chút thời gian trong ngày để dùng tứ chi mà thực hiện vận động bò sát, tăng cường sự hài hòa thân thể, giảm bớt áp lực cho cột sống. Vì cái gì mà phụ nữ lười người lại khó sinh hơn động vật giống cái? Đó là vì nhân loại đứng thẳng mà đi, kết quả làm xương chậu phát sinh thay đổi. Nàng đi như vậy, coi như là hưởng ứng vận động dưỡng sinh ở hiện đại đi.

Nô lệ ôm chỗ xương giành được giống như vật trân bảo, gắt gao ôm lấy trốn vào một góc một mình gặm ăn. Còn những người nô lệ vô năng giống như

La Chu cố gắng mà tìm kiếm trong đồng xương tàn còn lại, hoặc là ngồi ở bên cạnh đồng xương đối khát thất vọng àm chờ đột phát xương kế tiếp.

Một đồng xương bên này, chỉ còn lại mấy cục xương trụi lù, không còn chút gì để gặm; đồng bên kia, chỉ còn lại một dóm xương nhỏ bị nhai ra bã, cảm đều cảm không xong; bên trái một đồng nữa . . . . . La Chu tìm đồng này đồng kia, cuối cùng ở trong một đám cỏ dại dài may mắn mà lục được một cục xương cổ dê còn dính thịt đỏ. Cũng không biết bị ai đá một cước tới trong bụi cỏ, thế nhưng không bị ai phát hiện. Vận khí của nàng cũng thật không tồi, loại xương cổ dê này là khó gặm nhất, nên thịt lưu lại cũng tương đối nhiều.

Nhặt lên miếng cổ dê, dùng ống tay áo lau qua loa ít cây cỏ dính phía trên, cẩn thận dùng móng tay móc thịt da còn dính lại ra, không chút lãng phí mà bỏ vào miệng. Khi thật, hai mươi năm, từ lúc nàng có trí nhớ đến giờ cũng chưa từng quý trọng thức ăn đến như vậy, ăn sạch sẽ gấp mấy lần so với ăn mày cùng người điên, tiếc là cũng không có ai đến khen ngợi phẩm chất tốt đẹp nàng thật vất vả lắm mới hình thành được.

Của nợ, cũng không biết ăn phải nước miếng của tên mồm thối nào, ngăn vạn lần không cần có vi khuẩn gây bệnh gì nha. Cô họng co rút ghê tởm một trận, nhưng vẫn không thể cứng rắn mà ngừng gặm được. Lúc này nàng hăm mộ nhất chính là lão hổ và sư tử, lưỡi vừa dài lại vừa dày, liếm nhẹ một cái, có thể liếm sạch sẽ mọi góc ngách trên xương cốt, tuyệt không cần cố sức, tuyệt không lãng phí, thật sự là rất tốt nha!

Một miếng cổ dê nhỏ nhỏ vẫn chưa đủ, nàng còn phải tiếp tục tìm kiếm xương tiếp mới được. Bỏ lại miếng cổ dê, nàng lần thứ hai di động ứ chi, bắt đầu triển khai hành trình tìm xương.

Đi được vài chục bước, phía trước bỗng bị một đôi giày da cản lại. Nàng thuận theo đôi giày da chậm rãi ngừng đầu lên nhìn, một người nam nhân cao lớn đang cúi đầu nhìn nàng từ trên cao.

Giữa trời chiều u ám, khuôn mặt nam nhân ngược với ánh sáng, ngũ quan cùng về mặt đều không thấy rõ, thứ có thể thấy rõ ràng nhất chính là đôi mắt đang lóe ra ánh sáng lạnh lẽo tàn nhẫn, giống như mãnh thú trong đêm rình cắn người, không hề là binh sĩ của cầm thú Vương. Ở trong tay phải của nam nhân là một miếng xương sườn dê còn đầy thịt, bóng nhảy, tản ra mùi thịt nướng thơm mê người.

Trong miệng bỗng chảy ra một lượng lớn nước bọt, một dải dịch nước miếng không có dấu hiệu báo trước mà rơi oạch một tiếng, từ bên mép chảy xuống cảm rồi rơi xuống đất, là hình ảnh đầy đủ nhất cho câu nói đầy tình tứ "Khẩu thủy trực lưu tam thiên xích" (Nước miếng chảy dài ba nghìn thước - há há).

"Rất muốn ăn?" Nam nhân cao lớn thấy tình cảnh như vậy không khỏi cười nhạo một tiếng, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, giống như dụ dỗ chó mà lắc miếng xương sườn trong tay.

Khuôn mặt có chút thô lỗ mang theo vẻ tàn nhẫn quen thuộc xuất hiện trước mắt nàng, lại là cái kẻ đã bắt nàng, là nam nhân đã in dấu ấn nô lệ cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 29: Nam nhân khó đoán (1)

"Người. . . . .Người muốn làm gì?!" La Chu giống như con thỏ nhỏ bị giật mình phụt chốc lùi về phía sau vài bước, mở lớn mắt cảnh giác nhìn nam nhân đáng sợ cả người đều sát khí tàn độc.

Từ chạng vạng ngày hôm qua, cũng không có binh sĩ ăn no nào lại lấy xương thịt dụ dỗ trên đùi nô lệ, nếu muốn ăn nhất định phải thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Nàng co ro thờ ơ ở trong một góc sáng, những yêu cầu này có bắt người ta chui qua háng, có sờ xoạc thân thể nữ nhân, có khẩu giao, có quan hệ đồng tính luyến ái với nam nô. . . . . Đủ các loại vũ nhục, các loại khẩu vị, điều làm cho người ta cảm thấy may mắn lại không kém phần kỳ quái chính là không hề xuất hiện tình huống cường bạo dụ dỗ gian dân nữ nô. Nhưng nam nhân này, đêm nay. . . . .Tóc gáy gần như dựng ngược, trên trán bắt đầu toát mồ hôi lạnh, hai tay nàng không tự giác mà dùng sức nắm chặt vạt áo.

"A, nữ nhân dơ bẩn sao lại khản trương như vậy? Chẳng lẽ người vẫn còn là xử nữ?" Nam nhân nhếch miệng cười đến thật dân tà, "Tạm thời yên tâm đi, trước khi Vương bãi bỏ lệnh cấm, tất cả binh sĩ đều không dám cường bạo nữ nô bọn người."

"Ta không ăn." Người mau cút đi! La Chu hoảng hốt mà trừng hấn, nghẹn khuất nuốt vào mấy chữ sau. Chút yên tâm thoáng qua càng làm cho nàng bức thiết muốn thoát khỏi nam nhân nguy hiểm trước mắt.

"Người dám bảo ta cút?" Lòng mày thô rậm của nam nhân giương lên, trong mắt tràn đầy độc ác.

"Ta không nói!" Nàng nhịn không được lại lùi về mấy bước, trái tim co rút nhanh giống như lo lắng mà không ngừng đập thình thịch.

Nam nhân tiến lên hai bước, hơi hơi nghiêng người, hung ác nhìn nàng chăm chăm, môi dày nhếch sang phải, nhất thời mang đến cho khuôn mặt tục tũn vài phần dữ tợn tà nịnh: "Miệng của người chưa nói, nhưng ánh mắt của người nói như vậy." Hắn đột nhiên bước tới một bước dài, cánh tay dài duỗi ra, mạnh mẽ đem cả người La Chu kéo vào trong ngực.



"A — ngô. . . . ."

La Chu bắt ngờ không kịp phòng bị ngã vào trong lồng ngực rộng tanh nồng trộn lẫn mùi máu của nam nhân, nằng theo bản năng há mồm kêu gào, nhưng chỉ kịp phát ra một tiếng liền bị miếng xương sườn dẽ thơm phức chặn miệng, trên đỉnh đầu vang lên tiếng nam nhân khàn khàn hung ác uy hiếp: "Lại kêu, ta sẽ cạo sạch sẽ quần áo của ngươi!"

"Ngô ngô. . . . . Ngô ngô. . . . ." Nàng ngậm xương sườn dẽ, hoảng sợ lắc đầu lia lịa, hai tay càng thêm nắm chặt vạt áo. Không kêu, nàng không kêu, nàng tuyệt đối không kêu.

"Thế này mới ngoan." Ngử điệu hung ác của nam nhân dịu xuống, ngón tay đầy chai nhẹ nhàng quét qua mí mắt sưng đỏ của nàng, thấp giọng cười nói, "Nữ nhân bản thủ, mắt ngươi tuy sưng như miếng vải vớ gồ lên, nhưng ánh mắt linh hoạt vẫn sẽ làm lộ ra suy nghĩ thực sự bên trong lòng ngươi."

Quý quái, hai cửa sổ tâm hồn đều sưng thành miếng vá ngươi đều nhìn thấy rõ ràng, còn muốn phá hoại nhân sinh của người khác sao? La Chu phản hận mà lấu xương sườn trong miệng nhét vào trong lồng nam nhân, mắt đảo từ miếng xương sườn nhìn lên mắt nam nhân, ý bảo hấn mau cầm lại.

Kỳ thật điều mà nàng muốn làm không phải trả vật về với chủ, mà là đập miếng xương lại vào mặt hấn.

Nhưng là sau khi bị nam nhân kéo vào lồng, nữ tính trực giác cùng bản năng của động vật cấp cao mơ hồ nhận thấy được nam nhân đang ôm mình có sự vững chắc mà người thường khó có thể với tới. Sức lực mà nàng rèn luyện được cùng thuật phòng thân của nàng ở trước mặt nam nhân này chỉ giống như đứa trẻ ba tuổi khua tay múa chân.

Đại trượng phu tương thời nhi động, thức thời vụ giả phương vi tuần kiệt (Đại trượng phu biết lúc nào nên hành động, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt). Nàng nhịn xuống xúc động muốn đánh người. Nhưng mà cho dù là nô lệ cũng phải có chút khí phách, kiên quyết không ăn của bố thí.

"Ác? Không ăn?" Nam nhân nhìn chòng chọc vào mắt nàng, bàn tay đưa ra cầm lấy miếng xương sườn dẽ, có chút buồn cười mà đem lỗ hồng xuất hiện trên miếng xương sườn cạo sát bên môi nàng, "Vậy thì nói cho ta biết, miếng của ngươi có thể chứa bao nhiêu nha?"

Khuôn mặt dính đầy máu bùn của La Chu đỏ bừng lên, né tránh ánh mắt, không ngừng dao động, chính là không dám nhìn thẳng vào lỗ hồng trên miếng sườn. Nàng rất có cốt khí cự tuyệt, nhưng mà răng nàng trước khi lấy mấy sườn ra tự tiện làm chủ mà cắn một miếng thịt dẽ thật to. Lúc này, nàng đang ngậm thịt trong miệng, nước bọt trong miệng trào ra sắp chứa không được, dạ dày lại đúng lúc nam nhân vừa dứt lời mà tấu lên một bản hòa âm đối khát. Tiếp theo nàng đành thành thật vượt qua sĩ diện bản thân, một bên không cố kỵ bắt đầu nhai, một bên lao nhanh đến đoạt lại miếng sườn dẽ trong tay nam nhân.

Nam nhân cười phá lên, làm cho mấy binh sĩ đang đùa giỡn nô lệ cách đó không xa nhìn lại, nhưng dưới ánh mắt cảnh cáo hung lệ của hấn, lại nhanh chóng cúi đầu. Đội trưởng đội hắc kỵ là nhân vật hung tàn cường hãn số một số hai trong quân đội, tính tình lại hi nộ vô thường, một khi cáu giận thì lực thần không nhận, ngay cả Công Dật Kỳ Lĩnh đều phải nhường hấn ba phần. Trừ bỏ Vương cùng Pháp Vương, trên đời này chỉ sợ không ai có thể làm cho hấn kính phục.

Bàn tay thô to ngăm đen niết lên chiếc cổ mảnh khảnh dính bẩn của nữ nhân, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve, mang chút dâm tà khiêu khích tình dục.

Thân mình La Chu cứng đờ, động tác gặm xương dừng lại một chút rồi lại giống như không hề hay biết mà tiếp tục miếng lớn gặm cắn. Nàng thiếu chút nữa đã quên, trước khi nắm chắc việc chạy trốn, nàng phải trở thành một chú cẩu ngoan ngoãn nghe lời. Nếu nam nhân này đã nói Cổ Cách Vương không cho phép binh sĩ cưỡng bạo nữ nô, như vậy trình tiết của nàng đã được đảm bảo, cùng lắm chỉ bị nam nhân dâm loạn mà sờ niết một phen. Dù sao thân thể này cũng đã bị nam nhân sờ qua, một

nam nhân cũng là sờ, hai nam nhân cũng là sờ, mặc kệ có yêu hấn hay không, trước sự uy hiếp của tử vong, cũng không có khác biệt gì lớn. Cùng lắm sau khi bị nam nhân ghê tởm sờ qua, nàng tìm cơ hội tẩy trừ sạch sẽ của người là được. Ngược lại, nếu giây dựa quá mức, chọc giận nam nhân này, không bị vạ đứt cổ mới là lạ.

Ngón tay thô lớn giật áo khoác rách của nàng ra, từng lớp từng lớp lột trần chiếc vai phải ra, khi nhìn thấy nó ẩn sưng đỏ biến thành màu đen, đôi mắt lạnh lùng tàn nhẫn xuất hiện một tia phức tạp. Da thịt bị nhiều vết xanh tím bên cạnh nó ẩn bị che giấu bởi những vết bẩn, vết bẩn kia kéo dài cả về sau lưng và trước ngực.

Khôe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, bàn tay tiếp tục kéo xuống lớp quần áo rách, lớp ô bản cuối cùng biến mất, để lộ ra cái áo lót màu hồng nhạt. Ngón tay dùng sức kéo áo lót xuống, tuyết phong no đủ phút chốc nhảy bắn ra, hoạt nộn tinh tế, trắng nõn như nhựa cây lại mang một lớp phấn hồng trơn mềm. Nụ hoa xinh đẹp phấn nộn trên đỉnh, quầng nhũ xung quanh phủ một tầng hồng nhạt giống như hào quang xung quanh mặt trăng kiêu mị mê người. Dưới ánh hoàng hôn, tuyết phong được phủ lên một tầng vàng óng ánh mờ ảo, quả thực đẹp không gì tả nổi, câu người ngắt xuống chà đạp.

Nhận thấy nữ nhân trong lòng thân thể khẩn trương cùng tốc độ gặm cắn chậm lại, hấn lạnh lùng lướt qua cái đầu nhỏ nhắn đang cúi xuống, không chút hoang mang mà đem áo lót về vị trí cũ, lại kéo lên từng lớp từng lớp quần áo cũ rách, cảnh đẹp trong nháy mắt bị che khuất. Trong suốt quá trình, hơi thở nam nhân không có một tia hỗn loạn, lạnh lẽo như băng.

"Nữ nhân bản thủ, ngươi quả nhiên không phải người Bắc Ba. Nói, ngươi từ nơi nào tới?" Thanh âm ồm ồm không hề mang theo ý cười, trở nên dữ dằn tàn bạo, ẩn chứa sát khí máu lạnh.

La Chu vẻ mặt sợ hãi cả kinh, giá lạnh xuyên thấu vào trong ngực. Nam nhân này. . . . . Tất cả hành động vừa rồi là để điều tra thân thể của nàng!? Hấn là đang hoài nghi nàng, hoài nghi nàng là một gian tế bụng dạ khó lường. Nàng chậm rãi ngừng đầu, cố lấy hết dũng khí đối diện với cặp mắt thị huyết lạnh

lẽo kia, run run nói: "Ta. . . . Ta là người lưu lạc đến thôn Nạp Mộc A. . . . Là. . . . Là người tha hương, từ. . . . Từ một nơi rất xa đến, ta. . . . Ta cũng không biết vì sao. . . . Vì sao lại. . . . Đi tới nơi này? Tóm lại, sau khi cầu nguyện. . . . Mờ mắt ra. . . . Liền đứng ở trên thảo nguyên thôn Nạp Mộc A, ta. . . . Ta không phải người xấu."

Nàng biết lời nói thật của chính mình nghe giống như lời truyện kể thiên phương dạ đàm (Nghìn lẻ một đêm), nàng vốn muốn thay đổi một chút cho đáng tin. Nhưng dưới ánh mắt thị huyết lạnh lẽo này, nàng dự cảm chỉ cần nói sai một câu, mệnh của nàng chắc chắn chấm hết.

"Người quả nhiên là một nữ nhân vô cùng giáo hoạt."

Thanh âm nam nhân lạnh lẽo tràn ra một tia tán thưởng, ngón tay nhẹ nhàng khều cảm nàng, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, "Da thịt cùng ngũ quan của người giống nữ nhân quý tộc nhà Hán ở Trung Nguyên, nhưng quần áo bên trong của người cùng các nàng lại bất đồng, thật sự là người đến từ phương xa." Hân buông cảm nàng, cười lạnh nói, "Người biết rất rõ, vừa rồi chỉ cần người nói dối một câu, mạng của người sẽ không còn."

Thân phận của nam nhân này tuyệt đối không chỉ dừng ở một chức đội trưởng nho nhỏ đơn giản như vậy, hân nhìn giống như kẻ thô bỉ đã man, hung tàn khát máu, kì thực lại vô cùng thận trọng, quan sát tinh tế sâu sắc. Hơn nữa nghe lời hân nói, dường như không phải là kẻ nông cạn. Không biết từ lúc nào, sau lưng La Chu đã bị mồ hôi thấm ướt hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Nam nhân khó đoán (2)

"Mặc kệ người từ nơi nào đến, cho dù người tới đây kỳ diệu thế nào, chỉ cần nhớ cho kỹ, hiện tại người là nô lệ, là nô lệ của Cổ Cách Vương vĩ đại." Nam nhân cách lớp quần áo nắm lấy đầu vai phải của nàng, tiếng cười lạnh lẽo ồm ồm ẩn chứa sự hung ác u tối, "Không cần phản kháng vô ích, cũng đừng hy vọng chạy trốn. Trên vai người là nô ấn của Mục Xích Vương Gia, vô luận người trốn tới nơi nào, Pháp Vương cũng sẽ tìm được người, người vĩnh viễn đều là nô lệ của Vương."

La Chu khiếp sợ nhìn hân trừng trừng, đôi mắt không dám tin tràn ngập sợ hãi. Sao có thể như vậy, sao hân có thể nhìn thấu nội tâm của mình?

"Nữ nhân bản thiêu này nhìn mềm mại tình lãng, nhưng đừng khí cùng nghị lực thực sự vượt xa nữ nhân tầm thường. Biết co biết duỗi, giáo hoạt như hồ ly, người sẽ cam chịu làm nô lệ mới là lạ." Cánh tay nam nhân đặt bên hông từ từ buộc chặt, bàn tay đặt trên vai phải dùng sức ấn, "Nữ nhân bản thiêu, người nói xem ta nói có đúng hay không?"

"A ——" La Chu thất thanh kêu lên, đau đớn làm thân mình như muốn nhảy lên, lại bị cánh tay bên hông gắt gao giữ lại. Trán tiết ra nhiều giọt mồ hôi lớn, hai má dính máu bùn trở nên trắng bệch, ngay cả cánh môi cũng mất đi huyết sắc, cả người không ngừng run rẩy.

"Nếu người dám không nghe lời chạy trốn, tốt nhất nên cầu nguyện chính mình có thể may mắn thoát được binh sĩ canh gác đuổi bắt cùng linh tuyến truy tìm của Pháp Vương. Nếu người bất hạnh bị bắt, sẽ phải có can đảm thừa nhận trừng phạt của Vương đối với nô lệ chạy trốn. Người thông minh như vậy, hân có thể hiểu ý ta nói." Nam nhân buông ra vai phải của nàng, bàn tay to dò xét vào trong áo, không phép tắc mà kéo xuống áo lót của nàng, giống như có ý hay nói chính xác là tùy ý xoa bóp hai bên tuyết phong, thanh âm tàn bạo dần dần biến mất, ca ngợi nói, "Nữ nhân bản này, vú của người lớn mà lại vênh lên, mềm mại lại thập phần co dãn, trơn mềm no đủ, nhào nặn cảm xúc tốt lắm"

La Chu vừa hé miệng định nói lại đột nhiên ngậm lại, khi thật thiếu chút nữa theo thói quen nói ra hai chữ "Cám ơn". Đây là nhục nhã! Là quá nhiều tình dục! Là dâm loạn! Là cột nhà! Nàng cảm ơn cái quái gì a! Cũng là thương thức ngực nhũ, khi Trát Tây Lăng Thổ làm thì nàng cảm thật vô cùng mất tự nhiên cùng e lệ, lại không ngừng dâng lên từng đợt xúc cảm ngọt ngào ấm áp. Khi nam nhân này làm, sự mất tự nhiên cùng e lệ phai nhạt đi rất nhiều, chủ yếu chính là không thể phản kháng cùng uất hận vô lực, thêm nữa là lạnh lẽo đến chết lặng. Thần thể từ trên xuống dưới đều ở trạng thái cảnh giác cao độ, giống như từng giây từng phút đề phòng nguy hiểm uy hiếp sinh mạng.

Cả bàn tay nam nhân cọ sát da thịt mềm mại của nàng đến phát đau, Lúc một bên nhũ tiem non nót bị nhón tay thô ráp vôn vê kéo ra, nàng cuối cùng nhịn không được nhíu mi thống khổ khẽ rên lên một tiếng.

"Đau?" Nam nhân tà ác khiêu khích, ngón tay lại tàn nhẫn chà xát thêm một chút, "Nhũ tiem hồng vừa nhỏ lại đáng yêu mềm mại, thân thể cũng không đủ nấn cầm, dâm loạn, xem ra người chắc hơn phân nửa là xử nữ chưa từng trải qua nam nhân đùa bỡn. Chỉ tiếc ——" Hân dừng lại, lực ngón tay buông nhẹ, quần lấy nhũ tiem chậm rãi xoay tròn.

"Chỉ tiếc cái gì?" Xoay tròn mềm nhẹ làm cho thân thể xuất hiện một dòng điện tê dại, La Chu hoảng hốt nắm lấy cánh tay hân. Không cho hân tiếp tục trêu đùa, lại không dám trắng trợn phản kháng, sợ hai ngón tay hữu lực kia. . . . Mất. . . . Mất hứng liền đem nhũ tiem của mình bóp vụn.

"Các người là nữ nô mà Vương lựa chọn để lai giống cùng nam nô. Người sẽ được mang tới phòng lai giống, tùy ý để nam nô gieo hạt, thẳng cho đến khi mang thai. Đến lúc đó, thân thể mềm mại thuần khiết sẽ trở nên điêu tàn không chịu nổi." Nam nhân hạ giọng cười châm biếm nói. Chậm rãi rút tay ra khỏi ngực nàng, lại thay nàng mặc lại quần áo như cũ.

Nữ nô lai giống?!

Lời nói nam nhân giống như sấm sét giữa trời quang làm cả người La Chu đều choáng váng. Có nghe qua lai giống cho chó, cho lợn, cho trâu ngựa, cho gấu trúc, tất cả các loài súc sinh đều có thể lai giống, cho tới bây giờ đều chưa từng nghe qua việc cho con người lai giống. Tôn nghiêm con người, cuộc sống con người, tất cả đều không còn tồn tại. Tuyệt vọng ừn ừn kéo đến thôi bay mọi thứ, cả người như rơi xuống hầm băng, tim đập cùng suy nghĩ phút chốc đều đông lại.

"Nữ nhân dơ bẩn, nếu không muốn trở thành nữ nô lai giống, thì cố gắng làm cho Vương chọn người." Hắc buông nàng đang ngây ngốc ra, lấy miếng sùron rơi xuống cõ nhét vào trong tay nàng.

La Chu chuyển động con mắt cứng đờ, kinh ngạc mà nhìn khôn mặt nam nhân đang cười hung ác đến quỷ dị. Miệng mở lại, lớn không thể nói ra điều gì.

Nam nhân giống như đã hiểu những từ mà nàng định nói ra, tiếng đến bên tai nàng, thanh âm nhỏ hơn nữa, "Nên cố gắng thế nào là chuyện của người, không liên quan tới ta. Ta chỉ tốt bụng nhắc nhở người một câu, không muốn chết sớm thì ngàn vạn lần đừng dùng phương pháp lên giường ngu xuẩn." Hắc đứng thẳng dậy, dẫm một cái vào vai phải của nàng, day day, sau khi nhìn thấy biểu tình trên mặt nàng có chút vận vẹo, mới thích ý mà nói tiếp, "Nữ nhân bẩn thỉu, giữa trưa mai có thể trở về tới Vương thành, nên đem vết bẩn trên mặt xóa đi. Nhớ kĩ tên của ta gọi là Liệt Thích Già Thất Tu, đội trưởng đội hắc kỵ hoàng gia, là Trác Ni Khâm Ba của Pháp Vương." Dứt lời, thu chân lại nghênh ngang cười lớn mà đi.

La Chu nhìn trân trân theo bóng dáng nam nhân cao lớn biến mất giữa trời chiều, rất lâu sau, tim cùng suy nghĩ mới bắt đầu chậm rãi tan băng.

Liệt Thích Già Thất Tu, ở nóc nhà cao nguyên này từ xa xưa chỉ có đại quý tộc cao quý mới có thể được kế thừa họ của gia tộc được lưu truyền từ hơn một nghìn năm nay. Nam nhân kia vậy mà lại được sinh ra trong gia đình quý tộc, bề người đứng là nhìn không ra.

Trác Ni Khâm Ba của Pháp Vương, nếu nhớ không lầm thì đó là chức vị phụ trách truyền đạt trong ngoài, tương đương với vai người truyền lệnh quan trọng phàm. Tại thời đại chính trị tôn giáo hỗ trợ cho nhau này, vị trí đó lại có được quyền lợi vô cùng cao.

Rõ ràng, nam nhân tên gọi Liệt Thích Già Thất Tu này chính là cánh tay phải của Cố Cách Vương, lại là người đi theo đáng tin cậy của Pháp Vương, bản thân hẳn đã vô cùng cường hân đáng sợ, phía sau lại có quyền thế ngập trời chống lưng. Tại sao nam nhân cao cao tại thượng này lại đối với nữ nô tí tiện như nàng, làm nhục xong lại hảo tâm nhắc nhở? Hắc uy hiếp nàng rằng bỏ trốn sẽ có kết cục vô cùng đáng sợ, đáng nói tới là ý trong câu nói dường như lại ám chỉ nàng nên chạy trốn. Hắc rốt cuộc suy nghĩ điều gì? Lại muốn làm cái gì? Việc làm cùng lời nói quả thật làm người ta đoán không ra.

"Ha ha ha ha ha ha ——" Tiếng binh sĩ cười sung sướng từ bên trái đột ngột vang lên, đánh gãy luồng suy nghĩ của nàng. Nàng hơi hơi nghiêng đầu, theo khe hở bím tóc mà dè dặt nhìn lại phía tiếng nói.

Bên trái cách hơn mười thước, có binh sĩ đang đề lên một nữ nô quần áo phía trên mở rộng vô cùng dâm loạn, mồm to mà liếm cắn nhũ phong cao ngất của nữ nô, bàn tay to của hắn chui vào trong váy, rõ ràng là đang sờ mó bừa bãi hạ thân nữ nô. Nữ nô kia không có khóc lóc thống khổ, cũng không có giãy giụa phản kháng, hai tay nàng nắm chặt một miếng sùron, chỉ tập trung tham lam gặm cắn.

Bên cạnh, còn có một nam nô quỳ rạp trên mặt đất, quần trên người nam nô tụt xuống ở trên người hắn không ngừng chạy nước rút. Vây quanh họ còn có hai binh sĩ cầm xương trong tay, quan khán cảnh nồng nhiệt. Thịnh thoảng còn bước tới trước mặt bọn họ nuốt một miếng, trên mặt đều là ý cười dâm dăng tùy tiện.

.....

Bức tranh khuất nhục mà dơ bẩn giống như tối qua được trình diễn lại, tiếng cười điên dại mất nhân tính liên tiếp vang lên.

Phía xa ngôi lầu trại cao nhất lớn nhất hoa lệ nhất, có một loạt người đang đứng, giống như đang thưởng thức xiếc khi, thịnh thoảng lại chỉ trò qua hướng bên này. Ở giữa có một thân hình cao lớn oai phong nhất, đứng thẳng sừng sững như một ngọn núi. Cho dù cách thật xa, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được trên người hắn tràn đầy khí chất vương giả, so với sư tử còn uy nghiêm cao quý hơn.

Nàng không biết phải cố gắng thế nào mới có thể được Cố Cách Vương lựa chọn để thoát khỏi vận mệnh làm nữ nô lai giống, cũng không biết được Cố Cách Vương lựa chọn sẽ có kết cục gì, nhưng chỉ cần có cơ hội tiếp cận Cố Cách Vương, nàng vẫn sẽ dốc toàn lực thử một lần. Thu hồi tầm mắt, nhìn xuống ý muốn nôn mửa, đem sùron giấu vào túi áo, lấy bùn trát lên cổ, cõ tay một lần nữa, chậm rãi đi tới chỗ tập trung nô lệ cùng trâu dê. Ở chỗ dê đầu đàn tìm một nơi ẩm áp tránh giá, thân thể miễn cưỡng chen vào, rồi mới lấy ra xương sùron tiếp tục gặm.

Kỳ thật là thịt dê nướng của người Cố Cách nàng ăn mấy cũng không quen, khi người rồi ăn vào miệng, cứng đờ lại đầy mỡ, mùi tanh nồng cơ hồ càng đặc thêm. Nếu là lúc bình thường chắc chắn ăn không vô. Chính là hiện tại, nàng lại ăn với tất cả quý trọng, giống như đang được ném nỷ vị tuyệt hảo. Giữa trưa mai tiến đến vương thành Cố Cách, bất luận thế nào, nàng nhất định phải cố gắng chịu đựng cho tới lúc đó.

Ánh mặt trời cuối cùng của ngày biến mất, màn đêm buông xuống. Gió mạnh mẽ thổi đến, giống như chứa bụi băng bên trong, lạnh đến đáng sợ.

Thời gian nghỉ ngơi của binh sĩ kết thúc, những binh sĩ đưa bốn nô lệ đều ngừng lại trò chơi, nên nghỉ ngơi đi nghỉ, nên gác đi gác, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ của mình. La Chu vút đi miếng sùron dê đã gặm sạch sẽ, đem mũ gấp trong áo lông bỏ ra đội lên, áo khoác lông bị rách, nàng chỉ có quần áo choàng thật chặt mới có thể phòng ngừa lông bị cuốn bay mất. Lui vào trong bụng hai con dê, đưa tay nhét vào trong lông dê, chớp mũi là mùi tanh nồng đậm, nhưng nàng chỉ có thể chịu đựng, bằng không sẽ bị lạnh chết trong đêm đông.

Nhìn lên vòm trời tối đen, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng cẩn thận suy nghĩ, trong mắt Liệt Thích Già Thất Tu, nàng chính là một món đồ chơi sống rất thú vị. Vô luận là làm nhục, hay tốt bụng nhắc nhở, đều không thoát được bị trêu đùa ác liệt.

Hắn muốn thấy, không ngoài việc muốn xem nữ nô ti tiện này đau khổ giãy dụa xoay mình thế nào để thoát khỏi kết cục làm nữ nô lai giống. Xoay mình còn không phải tìm chết, nhưng là nô lệ so với một con súc sinh đã chết còn không đáng giá bằng, quan trọng là hắn sẽ mất đi vật tiêu khiển.

Quả nhiên là cảm thú binh sĩ dưới quyền cảm thú Vương, không có ai tốt! Nếu nàng không chạy trốn, hai chữ "La Chu" này sẽ đổi thành "Heo" (chữ La Chu trong tiếng TQ đọc là lazhu đảo ngược lại thành zhula đồng âm với từ con heo - chị sẽ hối hận cho coi hí hí!)

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 31: Vương thành Cổ Cách ở A Lý

Ngày thứ ba, La Chu không gặp lại Liệt Thích Già Thát Tu, nàng lại một lần nữa bất hạnh trở thành đê mê lót, chỉ là lần này số người vận chuyển trên một con trâu thay đổi từ sáu con còn bốn.

Nàng cũng không hiểu được, binh sĩ buộc các nàng ba ngày liên tục đều không cùng một người, vì quái gì lúc nào nào cũng bị đặt ở dưới làm đê mê lót? May mắn, mỗi lần đều là một con trâu mới, vết bẩn bám trên áo cũng đã được nàng giặt sạch, bằng không dọc đường đi nàng sẽ phải tiếp tục ngửi mùi vị chua thối mà chính mình nôn ra.

Rất nhiều nữ nô hiện tại đều có một thân phong trần, một phần nữ nô tắm rửa vào buổi sáng đều không tránh được kết cục bị các binh sĩ dâm loạn ép buộc.

Hôm nay tốc độ di chuyển rõ ràng nhanh hơn so với hai ngày trước, hơn hai trăm con kền kền biểu tượng của Cổ Cách Vương kiêu ngạo mà bay lượn trên bầu trời xanh, hai con báo tuyết nhanh nhẹn chạy băng băng ở phía trước đội ngũ, theo đuôi phía sau chính là hơn trăm con ngoa khuyến.

Đội ngũ lấy Cổ Cách Vương làm trung tâm, hai trăm quân tinh nhuệ ở phía trước mở đường, trái phải cũng là hai trăm quân tinh nhuệ, phía sau là hơn ba trăm lính, ba trăm kỵ binh khác phụ trách áp giải hơn một nghìn trâu dê cùng mấy trăm nô lệ đang được chở trên lưng trâu. Mỗi nơi đi qua, tiếng chân rung trời, bụi bay mù mịt, làm kinh hãi tất cả sinh vật hoang dã trên cao nguyên.

Tuy mặt trời vẫn chiếu sáng đến lóa mắt, nhưng độ ẩm rõ ràng giảm xuống rất nhiều. Sau ba ngày đường, La Chu thấy được những dãy núi nhấp nhô vô tận, hồ nước lớn nhỏ nhiều như sao trên trời. Đồng bằng càng ngày càng cách xa vô tận, đoàn người hành hương ngoan đạo giống như những ngôi sao lẻ loi đi tới một hướng xác định. Dựa vào việc khí hậu giảm xuống kết hợp với những phong cảnh cao nguyên từng đi qua, nàng đoán vị trí hiện tại chắc là vùng A Lý (còn đọc là Ngari hay Ali các nàng có thể tìm hiểu thêm trên wiki nha) trên nóc nhà cao nguyên.

A Lý nằm ở phía bắc cao nguyên Thanh Tạng —mảnh đất trung tâm của cao nguyên Khương Đường, là nơi đẹp nhất của dãy Himalaya, là nơi các rặng núi giao nhau, được gọi là "Vạn sơn chi tổ". Nó bắt đầu từ dãy Đường Cổ Lạp kéo dài sang phía tây núi Tập Mĩ, đoạn phía Tây đến Tây Nam dãy Himalaya giáp với Ấn Độ, Nepal cùng Kashmir, nối tiếp với núi Kailash, phía bắc dựa vào dãy Côn Luân là tỉnh mạch núi non phía Nam và tiếp giáp với khu tự trị Duy Ngô Nhĩ của Tân Cương, độ cao hơn 4500m so với mặt nước biển, là nơi cao nhất của nóc nhà cao nguyên, cũng là nơi được mọi người tặng cho cái tên "Mái nhà của thế giới". Đồng thời nó cũng là nơi khởi nguồn của sông Hằng, sông Ấn; sông Hằng là con sông bắt nguồn cho hàng trăm con sông lớn nhỏ khác, còn có mỹ danh là "Bách xuyên chi nguyên".

Từ thời cổ đại xa xưa, tôn giáo ở A Lý có Ấn Độ giáo, Jainism giáo, Tây Tạng bốn giáo, Phật giáo ở đây được tôn là "Trung tâm thế giới" hay "Nơi ở của Thần linh", "Thần sơn" Kailash nổi tiếng cùng "Thánh hồ" Manasarovar đều nằm ở đây, từ cổ chí kim đều không dứt người tới hành hương, có một vị trí độc nhất vô nhị trong cảm nhận của dân chúng.

Lịch sử nơi này biến đổi thể hiện ở phương diện hình thái xã hội như chính trị, kinh tế, dân tộc, nhân văn, còn tự nhiên địa lý không có gì thay đổi, nóc nhà cao nguyên vẫn là nóc nhà cao nguyên như cũ, A Lý vẫn là nơi cao nhất trên nóc nhà như cũ, vẫn là "Vạn sơn chi tổ", "Bách xuyên chi nguyên", là nơi

"Triều thánh chi địa".

Sau khi đi qua một con sông lớn, liền tiến vào lãnh địa quân hạt của vương triều Cổ Cách. Người Bác Ba chặn thả càng ngày càng nhiều, khi nhìn thấy đội kỵ binh, tất cả người chặn nuôi liền quỳ xuống cung kính dập đầu trên mặt đất từ xa cung nghênh Vương đi qua. Chờ quân đội đi qua một hồi lâu, mới đứng lên tiếp tục công việc chặn thả.

La Chu tuy rằng bị buộc chặt ở phía dưới, nhưng nàng vẫn không thể ức chế được sự kích động trong nội tâm, thỉnh thoảng lại cố gắng ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh một chút. Sau khi đội ngũ đi qua khu dân cư cùng thành lũy phòng ngự nghiêm ngặt, ven đường đều là dân chúng quỳ rạp xuống đất cung nghênh. Đi qua mấy trăm dặm, vượt qua bao ngọn núi đồng cỏ ngoại ô, cuối cùng cũng tới gần vương thành Cổ Cách.

Đám kền kền đông nghịt bay vút qua tường thành, những binh sĩ ở đội chính trấn thủ cửa thành dẫn thuộc hạ chạy bộ ra khỏi thành, xếp thành hai hàng nghênh giá.

"Cung nghênh vương hồi thành —"

"Cung nghênh vương hồi thành —"

Nàng có thể nghe được tiếng hô hưng phấn mà kiều ngạp không dứt từ trong thành truyền ra, những binh sĩ cầm trường mâu sắc bén lóe sáng trong tay giờ lên hạ xuống, lại giờ lên hạ xuống, trên tường thành vươn ra hơn mười cây kèn thật dài, tiếng kèn to rõ ngân nga ở vương thành thật lâu không dứt.

Cửa thành ban đầu vốn chỉ mở một nửa giờ đã được mở ra hoàn toàn, đường lớn đi xuyên qua dãy núi đến Vương cung đã được các binh sĩ nhanh chóng dọn dẹp, hai bên là hàng người đang quỳ xuống dập đầu, loại kính sợ cùng thần phục đối với Vương lúc này được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Khi đoàn quân đi qua, La Chu vô cùng tò mò mà nhìn khắp xung quanh, Vương thành Cổ Cách trước mắt lớn hơn rất nhiều so với di chỉ ở hiện đại, tường thành được xây bằng gạch đá, cứ mười bước thì có một trạm canh, năm bước có một gò cấm cò ngũ sắc. Địa thế trong thành vừa có lòng chảo, khe rãnh, vừa có đất bằng phẳng, dốc thoải thoải, đại khái cũng tương đối giống khi quan sát ở hiện đại, vô cùng phức tạp.

Những dãy núi nhấp nhô mọc san sát nhau, bất kể lớn hay nhỏ đều có một hang động. Ăn hang ở hốc, dùng là phương thức độc đáo của người Cổ Cách ở A Lý. Dù là trên núi hay chân núi đều là màu xanh vô tận, mặc dù đã sang thu, nhưng ánh mắt trời vẫn chiếu rọi khắp nơi này, những thực vật nửa xanh nửa vàng vẫn đang dạt dào sức sống vẫn đang tận tình khoe dáng người cứng cỏi của mình trong gió.

Trong Vương thành những đường phố lớn nhỏ giăng khắp nơi, có những lô cốt cùng Phật tháp cao chót vót, có cửa hàng xây bằng gạch đá cùng các sạp bán hàng, bán gốm sứ, kim khí, đồ thủ công mỹ nghệ bằng lưu ly, còn có tơ lụa, vải bông, da lông, rượu, lá trà, gạo cùng vô số đồ vật khác, hết sức phong phú. Quý gói hai bên đường có cả những người đeo gươm, binh sĩ cầm giáo, có người địa dân Cổ Cách, cũng có người từ lãnh địa khác tới, thậm chí có cả những người ngoại quốc tưởng mạo kỳ quái. Dê trâu ngựa chó đứng lảng lảng bên ngã tư đường, hoặc đang cúi đầu gặm cỏ, thỏ ồ ồ một tiếng, trong thành khắp nơi đều tràn ngập sức sống của sinh mệnh cùng trang hoàng rực rỡ, nghiêm nhiên đây chính là một tòa thành được canh giữ nghiêm ngặt, một đô thành buôn bán cực kỳ sầm uất.

Ai có thể lường trước được một quốc gia được thành lập từ mười thế kỷ trước, trải qua mười sáu vị quốc vương kế thừa, thống trị A Lý đến hơn bảy trăm năm, có đến hơn mười vạn dân, một đại quốc to lớn như vậy thế nhưng lại bị thiêu thành tro bụi trong nháy mắt do cuộc chiến tranh xâm lấn của Lạp Đạt Khắc năm 1635, trở thành một ả số trần đầy hấp dẫn suốt nghìn năm nay.

Khói lửa chiến tranh đã phá hủy Vương thành, giống như thời gian đã che lấp anh tài. Ở hiện đại, di chỉ Cổ Cách đã bị sa mạc hóa vô cùng nghiêm trọng, trừ bỏ sa mạc cát vàng chính là đất trọc, rải rác là các cánh đồng hoang vu đồ nát vô cùng thê lương, huyết động sụp đổ cùng những Phật tháp xiêu vẹo đổ vỡ. Nàng nhớ rõ một cách sâu sắc, trước khi xuyên qua, nàng đứng ở di chỉ Vương thành ngẩng đầu nhìn xa xăm, trên tường đất cao ba trăm mét, cung điện, chùa miếu ở di chỉ hiện ra vô cùng bí tráng cùng hoang vắng mà rõ ràng dưới ánh tà dương đỏ như máu.

Thân thể bị những binh sĩ ném mạnh xuống đất, làm La Chu chậm rãi hoàn hồn từ trong cảm xúc kích động. Nàng cùng hai nữ nô ngồi tựa lưng vào nhau. Cách đó trăm mét có một ngọn núi cao gần bốn trăm mét, mà ngọn núi này vừa vặn chính là vị trí của di chỉ Vương cung ở hiện đại.

Ngẩng đầu nhìn lên, vượt qua thời gian, hồi tưởng đến quá khứ, dưới bầu trời trong xanh, dưới ánh sáng mặt trời chói lóa, hiện ra ở trước mắt nàng là một dãy núi không hề hoang vắng trơ trụi, cũng không hề thê thảm. Nhìn từ bên ngoài, cỏ cây rậm rạp um tùm, địa thế hiểm trở, hàng trăm hầm trú ẩn phân bố khắp núi, mơ hồ có thể nhìn thấy Phật tháp, lầu canh, miếu thờ, bóng dáng Vương cung từ cao đến thấp, tựa vào núi, hướng thẳng đến trời cao, khí thế khoáng đạt mà đồ sộ. Lịch sử tang thương cùng nuôi tiếc còn chưa có xảy ra tại Vương thành nổi tiếng này.

"Đứng lên! Đi mau!"

Tiếng hét ra lệnh của những binh sĩ, cùng tiếng vung roi ba ba vang lên trong không trung. La Chu cúi thấp đầu, cùng với những nữ nô khác tiến vào một huyết động vừa tối vừa sâu nằm ở dãy núi phía tây.

Mặt đất đầy cỏ khô cùng đá vụn, nàng quay đầu nhìn lại vương thành náo nhiệt phồn hoa phía sau, lại nhìn lại đám binh sĩ mặc giáp da dẫm mẫm bên hông mang đao và roi, bỗng nhiên nhớ đến bài ca "Cổ Cách Vương triều"

Ai có thể biết được người từng cường thịnh như vậy,

Ai có thể biết được người lại biến mất trong một đêm,

Ngàn năm giống như mới hôm qua,

Cổ Cách, một giấc mộng mơ hồ.

Lắng nghe câu truyện huyền thoại cảm động từ người xưa,

Chân đặt lên mảnh đất trải qua bao tang thương,

Ngàn vạn câu cảm thán đều không nói nên lời,

Vương triều Cổ Cách trong lòng chúng ta.

Tiếng vó ngựa mãnh liệt,

Đạo quang kiếm ánh tranh đấu,

Ai là chúa tể trong mộng của Cổ Cách.

Tiếng chùa miếu khóc than,  
Nữ nhân vương thất sầu tình,  
Ai có thể đoán được kết cục của Cổ Cách.  
Bức bích họa sống động làm cho người ta đặt câu hỏi,  
Tàn tích san sát không thể gỡ bỏ thân bí của người,  
Ngàn vạn câu cảm thán đều không nói nên lời,  
Vương triều Cổ Cách trong lòng chúng ta.

.....

Tiếng chùa miếu khóc than,  
Nữ nhân vương thất sầu tình,  
Ai có thể đoán được kết cục của Cổ Cách,  
Chúng ta truy tìm sau ngàn năm cát bụi.

(Hix, trình độ thơ ca nó hơi bị có hạn mong mọi người thông cảm)

Xuyên qua thời không trở thành nô lệ là bất hạnh của nàng, nhưng tùy theo góc độ mà nói, không cần truy tìm trong cát bụi, nàng có thể tận mắt chứng kiến Vương triều Cổ Cách một thời huy hoàng, nàng có lẽ lại là người vô cùng may mắn.

Nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí. (Con người sẽ có những quan điểm khác nhau khi đứng ở các góc độ khác để nhìn nhận)

Sau một hồi rung động cảm khái cùng tò mò kích động, sau trăm mớ suy nghĩ ngổn ngang, sau khi cổ nuốt vào mấy miếng bánh mì kho khan trong thạch động tối tăm, La Chu cuối cùng chỉ muốn hét lên một câu: "Con mẹ nó, ta cũng không phải là nhà khảo cổ nha a a a ——"

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 32: Nữ nô A Lan Ni Mã (1)

Khi đoàn người vừa đến bên ngoài Vương thành Cổ Cách, nam nô đã bị binh sĩ áp giải đến lao động phía Đông Nam sau dãy núi cách xa trung tâm Vương thành, nữ nô bị giam giữ bên trong Vương cung, bên trong thạch động phía Tây dãy núi.

Cửa động không lớn lắm, nửa diện tích bên ngoài huyệt động không mấy bằng phẳng. Khi vào trong động thì gặp một con đường nhỏ rất dài lại ngoằn ngoèo uốn khúc. Đường hầm cao gần hai thước, độ rộng đủ cho hai người có thể đi song song cùng một lúc. Địa thế hơi nghiêng xuống, trên đường có rất nhiều chỗ rẽ, mỗi chỗ rẽ đều nối tiếp với một đường nhỏ khác, nhỏ hơn con đường ban đầu, chỉ đủ cho một người đi.

Nửa đường phía trước có không ít các khe hở nhỏ hẹp khéo léo, đủ để ánh sáng cùng không khí tiến vào, tuy rằng hơi u ám nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi vật. Nhưng càng đi vào trong thì con người như bị nuốt chửng bởi khí lạnh cùng bóng tối, không khí trở nên có chút vẫn đục. Trong đường hầm cứ khoảng bảy tám mươi bước thì có một ngọn đuốc cắm trên vách tường, ánh lửa đồng đưa déo dặt, hắt bóng người lên trên vách động, khi ngắn khi dài, chớp lên không ngớt, nhuộm đậm sự đe dọa u ám.

Đi được chừng một dặm, ở hai bên vách động đều có một cái hang đá, lớn khoảng bốn mươi thước vuông, nhỏ cũng khoảng hai mươi thước, bên cạnh động đều có cắm một cây đuốc. Phía trước có cửa gác, mỗi một thanh chắn ngang thô to như cánh tay vậy, phía bên phải có treo một cái khóa sắt cực to. Không khí nơi này càng thêm ẩm thấp không chịu nổi, nơi nơi đều tràn ngập một mùi thối có thể diễn tả thành lời.

Tổng cộng nhóm nữ nô chiếm cứ sáu động quật ở hai bên vách đá, các động còn lại đều trống rỗng. Nơi này không có binh sĩ trong coi, cũng không thấy có người đến tra tấn hay cưỡng bạo nữ nô. Ước chừng cứ khoảng tám đến chín giờ, sẽ có năm sáu binh sĩ đến đưa nước cùng thức ăn. Sau khi các nữ nô ăn uống ngấu ngiến, không có việc gì làm liền nằm ở đông cỏ khô thật dày trong động nghỉ ngơi, muốn đi vệ sinh thì đi ra chỗ cái hố nhỏ sâu được đào ra ở một góc trong động.

Đồ ăn là một mớ hỗn độn bánh mì khô khan, nước lạnh đến đông cứng cả răng, nhưng dù là bánh hay nước, đều vô cùng đầy đủ, có thể đủ cho mỗi nữ nô đều ăn no. Ở nơi này không thể biết được ngày đêm thay đổi khi nào, chỉ có ánh lửa lập lòe, tầm nhìn mờ mịt cùng hơi ẩm con người.



Sau khi lướt bánh mì thứ nhất vào bụng, trong động hoàn toàn im lặng; sau khi lướt bánh mì thứ hai vào bụng, trong động hoàn toàn im lặng; sau khi lướt bánh mì thứ ba vào bụng, trong động vẫn hoàn toàn im lặng.

Các nữ nô nằm trên đồng cỏ khô thật dày, dựa sát vào nhau để sưởi ấm, ở trong động chỉ ngủ rồi lại ngủ, chậm rãi bù đắp lại mấy ngày mệt mỏi đói khát vừa qua, sợ hãi căng thẳng dần dần trở thành hư không.

Sâu bên trong con đường hầm đen kịt vang lên tiếng bước chân, từ từ tiến lại gần, mấy binh sĩ thân hình cường tráng gánh xô gỗ đi tới.

"Ăn cơm." Một binh sĩ dẫn đầu lấy một chuỗi chìa khóa rồi mở từng cửa động một, một thùng bánh mì cùng một thùng nước được các binh sĩ chia ra nâng vào trong động, thùng gỗ rỗng không được mang ra khỏi động, rồi cửa lao lại được khóa lại thật chặt. Binh sĩ tới khóa cửa, gánh những thùng gỗ trông không tiến vào đầu khác của đường hầm, thân ảnh dần dần biến mất trong màn đêm.

Vì đồ ăn khá sung túc, các nữ nô đều không có tranh đoạt nhau, sau khi lấy bánh mì ra khỏi thùng gỗ thì lui đến một bên lặng lẽ ăn. Khi nghẹn, hay bị nghẹn, lại tiến đến thùng đựng nước bên cạnh uống một ngụm, trong động nơi nơi đều là âm thanh cắn nuốt cùng tiếng uống nước.

La Chu cũng cầm một cái bánh mì lui đến gần cửa lao đứng ăn. Nàng từng ghét bỏ miếng sườn dê tanh nồng được Liệt Thích Già Thất Tu cho vừa cứng vừa khó ăn mà nửa cuộc đời cũng ăn không quen, lại không biết rằng những thứ khó ăn hơn nữa còn chờ ở phía sau. Chết tiệt, không phải chỉ là một khối bánh mì thanh hoa thôi sao, thế nhưng còn trộn một nửa cám lúa mạch cho lợn ăn vào, khô cứng không thể nào nuốt được. Binh sĩ của cầm thú Vương rốt cuộc có hiểu thế nào là chế biến thực phẩm nhái kém chất lượng hay không, nếu ở hiện đại, đã sớm bị phạt đến cái quần cũng không có mà mặc.

Cổ họng ra sức hoạt động, cuối cùng đem một miếng bánh mì đã nhai đến nát như nuốt xuống, cổ họng run lên như có lửa cháy bên trong. Nàng chạy thật nhanh đến bên thùng nước uống một ngụm nước lạnh thật lớn, lại tiếp tục ăn. Khó ăn cũng phải ăn, không ăn sẽ không có thể lực, không có thể lực sẽ không thể chạy trốn.

Dựa vào số lần binh sĩ tới đưa đồ ăn mà suy đoán, phòng chừng đã hai ngày trôi qua. Tuy rằng cầm thú Vương cùng binh sĩ cầm thú đem các nàng nốt trong hang đá xong thì không có hành động gây tổn thương gì, nhưng cái loại yên bình vô hại này mới càng làm cho người ta run sợ.

Nàng chưa có một khắc nào quên lời Liệt Thích Già Thất Tu nói với mình: các nàng là nữ nô mà Vương chuyên dùng để lai giống với nam nô. Ngoảnh mặt để cho nô lệ ti tiện hết ăn lại uống, hết uống lại ngủ, hơn phân nửa là để cho các nữ nô khôi phục tinh thần cùng thể lực sau khi chịu đủ kinh hãi cùng tra tấn. Sớm hay muộn, các nàng cũng sẽ bị mang đi lai giống cùng các nam nô, giống như súc vật không ngừng mang thai đẻ con.

Liệt Thích Già Thất Tu có nói cố gắng để được Vương chọn có thể tránh được việc bị mang đi lai giống, không biết là thật hay giả. Theo như tình huống trước mắt, các nữ nô này tám chín phần là không chiếm được sự chú ý của cầm thú Vương. So với việc đặt hi vọng vào việc mờ mịt khó đoán, không bằng nhân lúc thể lực đang dư thừa, nên nghĩ biện pháp thoát khỏi hang đá này, đây mới là biện pháp đúng đắn nhất.

Trong khoảng thời gian bị giam giữ trong này, nàng cũng không phải chỉ có ăn ngủ, ngủ ăn, mà là không ngừng tỉ mỉ dò xét. Không biết là có phải vì những người bị giam trong này đều là nữ nô nên canh giữ cũng không quá nghiêm ngặt. Nơi này cũng không có binh sĩ giám sát chặt chẽ, nhưng liệu có binh sĩ âm thầm giám thị mà nàng không hề hay biết.

Nàng nhớ rõ khi ở hiện tại đứng ở đỉnh dãy núi Vương cung Cổ Cách mà quan sát xung quanh, phía tả là dốc núi cao hai trăm mét, dưới dốc núi là một con rạch rộng rất sâu. Mà bốn phía lại chảy vào nội thành Cổ Cách, những con kênh rồi rầm này thông lẫn nhau, giăng khắp nơi, đường chảy vô cùng phức tạp. Các nhà khảo cổ khai quật ra cùng lắm mới chỉ là một phần chảy qua núi tuyết, rất nhiều thứ đều đã sụp đổ, tất cả lịch sử người xưa đã bị chôn dưới đất đá.

Từ lúc mới bước vào nơi giam giữ, nàng liền phát hiện vị trí hang đá ngầm nơi mình bị nhốt nằm ở dãy núi phía tây, xung quanh vách tường hang động đều là ngã rẽ. Nếu . . . . . Nếu cứ hướng phía tây chạy trốn, liệu có thể may mắn rời khỏi ngọn núi, trốn vào trong con kênh? Đương nhiên, lần chạy trốn này phải mạo hiểm rất lớn, nếu vô ý nhảy xuống mà chết hoặc là bị các binh sĩ gác ở đầu đó bắt được, kết cục tiếp theo nàng gần như không dám tưởng tượng.

Rốt cuộc có nên trốn hay không? Trốn, mạo hiểm lớn; không trốn, lại bỏ qua thời cơ bị trông coi lỏng lẻo nhất. Nhất thời, tâm trí La Chu trở nên rối bời, hết sức do dự.

"Này ——"

Trong tiếng nhai nuốt rất nhỏ, bỗng vang lên một tiếng gọi lanh lảnh của một nữ nhân, tất cả các nữ nhân không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn theo phía tiếng nói phát ra.

Ân? Có người ra mặt? Đuôi lông mày La Chu nhếch lên, phản xạ di chuyển thân thể, lui đến đứng trong bóng tối, nhìn qua khe hở mái tóc lặng yên đánh giá.

Phía bên phải hang đá, một nữ nhân chen tới giữa nhà lao. Cây đuốc trong động nằm phía bên trái nàng cháy sáng, giống như một bóng ma mà nhảy múa ở bên vai trái của nàng, làm cho khuôn mặt của nàng sáng bừng lên.

Da thịt nàng so với nữ tử cao nguyên trắng hơn một chút, gương mặt sạch sẽ nhuốm một màu hồng khỏe mạnh mê người. Lông mi dài, mắt vừa to vừa ánh lên một tia kiên định, mũi cao thẳng thanh tú, môi dày khiêu gợi, trong sự trẻ trung thanh xuân toát ra một cổ khí khái anh hùng tràn trề, là một cô gái cao nguyên mỹ lệ lại kỳ lạ làm cho người ta được mở rộng tầm mắt.

"Chào mọi người, ta tên A Lan Ni Mã, là con gái của thôn trưởng thôn Ca Lạp Trại."

Phụt —

Bánh mì trong miệng La Chu văng ra, may là nàng ngồi ở trong góc, mới không bắn tung tóe lên người khác.

Ni Mã, tiếng Tây Tạng là chỉ mặt trời, lấy tên này cũng là gửi gắm ước nguyện cùng hi vọng vô cùng tốt đẹp. Chỉ có điều, ở xã hội hiện đại nghĩa của hai chữ này hoàn toàn bất đồng với tiếng Tây Tạng, trong lòng nàng thường xuyên sử dụng từ "ni mã" này mỗi khi chửi thề. (Ni mã = mẹ nó, mình hay dịch là chết tiệt - cái nàng này tên A Lan mẹ nó nè).

Ở xã hội hiện đại không gặp người nào có cái tên Ni Mã này, ở trong hang đá tại cao nguyên cổ đại lại đụng một người, của hiếm, thật sự là của hiếm nha. Khóe miệng lên lút nhếch lên, cắn một miếng bánh mì, đóng lỗ tai tiếp tục lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Nữ nô A Lan Ni Mã (2)

"A Lan Ni Mã, ta là Khúc Trân Mai Đóa của thôn Khâm Bồ Lạp, thôn của ta cùng thôn của người gần nhau, rất nhiều người đều biết tiếng của người." Trong hang đá chỗ La Chu ở có một cô gái ăn mặc mặc mặc đầy đấm đông bước ra, "Người là con gái duy nhất của thôn trưởng thôn Ca Lạp Trại, lớn lên chẳng những mỹ lệ sáng chói như ánh mặt trời, còn có thể bắn tên săn thú giống nam nhân, là đối tượng cầu hôn của rất nhiều nam nhân, cả bốn huynh của ta đều vô cùng thích người."

"Cám ơn lời ca ngợi của người." A Lan Ni Mã nở một nụ cười chân thành với Khúc Trân Mai Đóa. Nhất thời, trong địa lao u tối như tràn ngập ánh mặt trời rực rỡ, làm cho người ta không khỏi trào dâng một cảm xúc ấm áp.

"Không cần cảm ơn. Ta kỳ thật vẫn luôn rất hâm mộ người, ta vẫn thường xuyên quần lấy các huynh bắt bọn dạy bắn cung." Nói xong, Khúc Trân Mai Đóa ngượng ngùng mà cười rộ lên. Tiểu cô nương này cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, lúc cười, khuôn mặt tròn tròn hiện lên rõ ràng sự ngây thơ trẻ con, nhưng thật ra đáng người nàng lại không tương xứng với khuôn mặt xinh đẹp.

"Khúc Trân Mai Đóa, người cam tâm bị nhốt trong hang đá này giống như súc vật cả đời được người ta nuôi nấng sao?" A Lan Ni Mã cười xong, nhẹ giọng hỏi.

"A Lan Ni Mã, người không cam lòng bị nhốt trong hang đá này sao?" Khúc Trân Mai Đóa ngây ngô hỏi ngược lại, "Chúng ta ở trong này cũng không có bị khi dễ gì a? Ta cảm thấy so với mấy ngày hôm trước đã là tốt hơn rất nhiều."

"Đúng vậy." Trong ngách bên trái hang có một nữ nhân hai mươi tuổi hồ hững nói tiếp: "Ta là người thôn Nỗ Cách A Cách, ba ta cùng mẹ hiện không biết ở đâu, hai nam nhân thì một người đã bị giết, một người bị thương ở lại thôn Nạp Mộc A, xem ra hơn phân nửa cũng là không sống được. Ở trong này, ta không bị đánh, không bị gian dâm, có ăn có uống đầy đủ, so với những nữ nhân bị giết có thể nói là may mắn hơn rất nhiều, không có điều gì không cam tâm."

Buổi nói chuyện trở nên thật im lặng, ẩn chứa một chút lạnh lẽo. Phút chốc, trong động truyền ra tiếng khóc nức nở, rất nhiều nữ nhân bị gọi lên sự bi thương cùng sợ hãi mà bật khóc.

A Lan Ni Mã nhìn lại đôi mày xinh đẹp, trong đôi mắt to kiên định ngậm cười cũng là một mảnh âm đạm. Nàng hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi khép nhìn về cây đuối trên vách đá đối diện, buồn bã nói: "Ba của ta là thôn trưởng được mọi người kính yêu, cũng là thợ khóa nổi danh khắp trăm dặm. Từ nhỏ, hẳn là người hiểu ta rõ nhất, ta cũng chỉ có mình hắn là người thân. Ở trong thôn Nạp Mộc A, hẳn do thân thể không được tốt, không chịu được vết thương đau đớn mà hôn mê bất tỉnh, bị binh sĩ chặt đầu ngay trước mắt ta. Ta tận mắt chứng kiến, lại nhát gan ngay cả khóc kêu cha một tiếng cũng không dám, huống chi là vì hắn báo thù. Ba ngày đi đường, ta vừa đói vừa lạnh, buổi tối còn phải ứng phó các binh sĩ làm nhục, mấy ngày này so với hiện tại ở trong hang đá quả thực chính là địa ngục."

(Các bạn thấy chị La Chu nhà mình có phải còn quá sướng không?)

La Chu nghe đến hai từ "Thợ khóa" trong lòng đột nhiên nhảy lên, tiếp đó sinh ra một chút mừng thầm. Không chớp mắt mà nhìn chằm chằm cô gái chỉ tầm mười tám mười chín tuổi đang đau thương, cũng không biết nàng có kế thừa tay nghề thợ khóa của cha mình hay không?

"Có lẽ các người cam tâm bị nhốt trong này, nhưng ta không cam tâm." A Lan Ni Mã đột nhiên mở lớn mắt, ánh mắt như lửa thiêu chứa đầy oán giận, "Là ta quá vô dụng, không thể vì ba báo thù, xứng đáng trở thành nữ nô để cho người ta ức hiếp. Nhưng các người có biết không? Chúng ta là nữ nô được chọn chuyên dùng để cùng nam nô lai giống! Binh sĩ Cổ Cách hiện tại cho chúng ta ăn uống no nê, chờ chúng ta khôi phục thể lực cùng tinh thần sẽ bị kéo tới phòng lai giống để cung nam nô phối giống!"

Cái gì?! Nữ nhân trong hang đá toàn bộ đều kinh hãi, ngay cả những tiếng nức nở đều bị tin tức đáng sợ này đánh tan. Nam nô cùng nữ nô không có

quyền tự do theo đuổi tình yêu, bọn họ đều là tài sản tư hữu của chủ nhân. Chủ nhân có thể tùy ý ghép đôi cho nô lệ, tùy ý sát hại, gian dâm làm nhục, buôn bán thu lợi, hoặc ban cho người khác. Vì thế có các nô lệ cường tráng hữu dụng hoặc càng thêm trung thành, chủ nhân thường sẽ chọn lại giống các nô lệ, có khi chỉ dùng nam nô và nữ nô của mình để lai giống, có khi lại trao đổi lai giống với nô lệ người khác.

Trong quá trình lai giống, vì để có thể chắc chắn nữ nô có thể thuận lợi mang thai, bình thường đều là mấy nữ nô cùng với mấy nam nô, cũng không loại trừ một nam nô cùng với mấy nữ nô. Bất kể là nam hay nữ, tất cả vận mệnh của nô lệ được chọn lai giống đều là bi thảm nhất, cũng là khốn khổ nhất.

"Người nói vậy!"

"Sao người lại biết điều đó?"

Nữ nhân trong cả sáu hang đều kích động ào ào nhào ra trước cửa, hai tay cầm song cửa gỗ, như mất trí mà kêu la.

"A Lan Ni Mã, người đang gạt bọn ta phải không?" Nụ cười trên mặt Khúc Trân Mai Đóa cứng lại, hai ám đen hồng cũng nổi lên màu xám trắng.

"Ta không có!" A Lan Ni Mã trả lời chắc như đinh đóng cột, "Buổi tối sau ngày bị bắt, có một binh sĩ lấy xương thịt khi dễ ta, ta phản kháng hấn, hấn thẹn quá hóa giận quát mắng ta, không cần thận lỗ miệng nói ra."

Trong khoảnh khắc các nữ nhân kích động đều trở nên im lặng, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sầu thảm. Bàn tay cầm song gỗ nhẹ nhàng run, tất cả địa lao đều bị tuyệt vọng cùng sợ hãi bao phủ.

A Lan Ni Mã đột nhiên vén lên áo dài, trong ánh lửa, trên đùi phải của nàng có một dây thắt bằng da trâu, trên đó có đeo một thanh dao găm tinh xảo. Trước các ánh mắt ngạc nhiên cùng nghi ngờ của tất cả nữ nhân, nàng rút ra cây dao găm sắc nhọn mỏng manh, ngón tay cầm dao linh hoạt mà gọn gàng cắt đứt dây thừng thô to khỏi cổ tay.

"Ta có học được chút tay nghề của ba, có thể mở được khá nhiều loại khóa. Ta có thể mở cửa lao cho các người, cắt đứt dây thừng cho các nữ nhân không chấp nhận ở lại đây." Nàng vừa nói, vừa đem mũi dao găm với vào trong ổ khóa cửa đại lao. Mân mê một lát, chỉ nghe cách một tiếng, khóa lớn liền mở ra.

Rất nhiều nữ nô trong hang đá thấy cảnh đó, buồn bã chán nản trên mặt phút chốc chuyển thành vui sướng nóng lòng.

"A Lan Ni Mã, ta không cam lòng." Khúc Trân Mai đóa cắn môi, giậm chân, đưa tay ra theo khe hở giữa hai song gỗ, ra hiệu với A Lan Ni Mã.

"Ta cũng không cam tâm "

"Ta cũng không cam tâm "

Có Khúc Trân Mai Đóa đi đầu, các nữ nhân đều gọi theo A Lan Ni Mã.

A Lan Ni Mã mỉm cười, đẩy ra cửa đại lao, đi ra khỏi hang, trước tiên tới chỗ Khúc Trân Mai Đóa, cũng chính là chỗ của La Chu, khóa lớn ở cửa đại lao mở ra, tiếp theo đi thẳng vào trong hang.

Nữ Nhân A Lan Ni Mã này xuất hiện thật đúng lúc, bằng không nàng sẽ dùng dao Thụy Sĩ để xua song gỗ. La Chu âm thầm cảm thấy may mắn, đem dao trong giày nhét vào trong túi áo khoác, như vậy càng tiện sử dụng. A Lan Ni Mã, một nữ nhân thông minh quyết đoán, nàng thực vui mừng khi có nữ nhân như vậy làm đầu lĩnh dẫn đầu. Tục ngữ có câu thương đả xuất đầu điều (ý nói chim đầu đàn thường dễ bị bắn, nguy hiểm thường tập trung vào người đứng đầu), nếu viên đạn không phải hướng đến đầu nàng, nàng cũng không cần tiếp tục do dự, cứ theo đa số là được.

Lúc này, cũng không biết nữ nhân nào đột nhiên thốt lên một câu: "Nô lệ chạy trốn bị bắt được sẽ phải nhận cực hình! Các người có nhớ các nữ nhân ở thôn Nạp Mộc A đã chết thế nào ở sao?"

Không khí phấn chấn đột nhiên bị dòng nước lạnh cuốn trôi, trong nháy mắt nhiệt độ như hạ xuống không độ. Những bước chân tiến ra ngoài địa lao vì khiếp đảm mà đứng im tại chỗ, một lúc lâu sau cũng không có di chuyển.

Động tác mở khóa của A Lan Ni Mã cũng hơi ngừng lại, rồi lại tiếp tục, thẳng đến khi cả sáu cửa lao đều mở ra, mới đứng ở giữa hang, mặt không chút thay đổi lãnh đạm nói: "Khóa, ta đều mở ra tất cả, trốn hay không các người tự mình quyết định. Ta đếm tới mười, người nào sợ cực hình cứ tiếp tục ở lại trong hang, không muốn bị lai giống thì bước ra, ta sẽ cắt đứt dây thừng cho. Sau mười tiếng đếm, ta sẽ trốn đi, tùy ý các người."

Lặng yên, trong sự lặng yên lại chứa sự hỗn loạn sợ hãi, hèn nhát, kinh hoàng, do dự, hi vọng, rất nhiều cảm xúc phức tạp đang diễn ra trong hang đá.

"Một, hai, ba. . . . ."

A Lan Ni Mã bắt đầu đếm, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại rất rõ ràng, thậm chí lại gây cho người ta một cảm giác kinh tâm động phách.

Cơ hội chạy trốn chỉ có một!

Nếu bị bắt được sẽ phải nhận cực hình vô cùng đáng sợ!

Hai câu nói, hai ý niệm cứ lặp đi lặp lại trong đầu La Chu, chính mồm Liệt Thích Già Thát Tu cũng nói các nàng là nữ nô lai giống, A Lan Ni Mã cũng

nghe một kỵ binh tiết lộ các nàng là nữ nô lệ giống. Lai giống, đã là điều chắc chắn trăm phần trăm. Chỉ là. . . . Trong suy nghĩ mờ mịt, việc bỏ trốn này thật quá mức phiêu lưu. Vốn vừa rồi tính toán nhiều người cùng trốn một lúc, tỷ lệ lẫn lộn sẽ rất lớn, nguy hiểm sẽ giảm đi tương đối, là một cơ hội chạy trốn tuyệt vời. Nhưng hiện tại các nữ nhân vì khiếp sợ mà thoái lui, người càng ít nguy hiểm càng lớn, tỷ lệ thất bại càng tăng lên. Nàng rút cuộc có nên bỏ trốn cùng A Lan Ni Mã, hay nên đợi cơ hội mà nguy hiểm thấp một chút, ổn thỏa một chút? Nếu bỏ lỡ cơ hội này mà cơ hội kia lại không tới thì sao? Chẳng lẽ nàng sẽ phải trở thành nô lệ lai giống bị thảm?

"Bây, tám. . . ." Tiếng đếm của A Lan Ni Mã trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn tiếp tục, không có chút tạm ngừng.

"La Chu a tỷ, người có ở trong này hay không?"

Khi nàng đếm tới chín, ở hang đá bên phải phía đối diện có một nữ nhân bản thủ đẩy cửa hang lao ra, đi đến giữa đường nhỏ, gọi nhỏ vào trong các hang đá.

Khuôn mặt của nữ nhân đã bị bám bẩn đến không thể nhận ra nguyên bản, nhưng dựa vào giọng nói kia có thể nhận ra đây là Cách Tang Trác Mã. Tốt lắm, cô nàng này vẫn còn sống thật khỏe mạnh. Trong lòng La Chu trào lên một cỗ sung sướng, đôi mắt hơi khép lại, nhưng không có lên tiếng trả lời, mà lui thân thể vào thật sâu bên trong ẩn nấp.

"La Chu a tỷ, ta không nghe được người đáp lại, không biết rốt cuộc người có ở trong này hay không, có còn sống hay không? A tổ, mẹ, a tỷ cùng ba đệ đệ của ta còn ở lại trong thôn chờ ta, ta không cam lòng làm nô lệ lai giống, ta muốn cùng với A Lan Ni Mã trốn đi." Đôi mắt dài của Cách Tang Trác Mã sáng ngời đến kỳ lạ, bên trong tràn đầy quyết tuyệt, "Ta không sợ cực hình. Ta muốn cố gắng thay đổi vận mệnh của chính mình, dù có chết cùng không có gì tiếc nuối." Nàng không chút do dự mà đưa cổ tay hướng về phía A Lan Ni Mã.

"Người đúng là một nữ nhân dũng cảm." A Lan Ni Mã trong mắt thoáng qua sự tán thưởng, dao găm nhẹ nhàng hạ xuống, dây thừng thô to ở cổ tay Cách Tang Trác Mã đứt ra không tiếng động.

"Ta. . . . Ta cũng không sợ." Khúc Trân Mai Đóa cũng đi ra, tuy rằng cước bộ có chút cứng nhắc, nhưng trên khuôn mặt tròn được bao phủ bởi sự kiên định.

Hai cô gái dẫn đầu này như rót vào trong lòng các nữ nhân sợ hãi dũng khí muốn được thay đổi vận mệnh của mình. Rất nhiều khi trong cuộc sống tại cao nguyên, nữ nhân Bác Ba vẫn nhiều lần độ sức với thiên nhiên ác liệt, cũng không ít trường hợp phải kiên quyết đưa ra quyết định được ăn cả ngã về không. Các nàng cần lao giản dị, trong sự mềm dẻo lại ẩn chứa sự kiên cường, thậm chí so với nam nhân Bác Ba dũng mãnh lại càng có thể dễ dàng thích ứng với hoàn cảnh sinh tồn.

"Ta cũng không sợ."

Lại một nữ nhân đi ra từ trong động, tiếp theo đó là hai người, bốn người, sáu người. . . . Ước chừng hơn nửa số nữ nhân bị giam giữ trong hang đá đều đi ra.

A Lan Ni Mã khua dao đem dây thừng trên cổ tay các nàng cắt đứt, trầm ổn bình tĩnh mà nói: "Nơi này nơi nơi đều là các ngã rẽ, nếu chúng ta cùng nhau trốn, nếu gặp phải binh sĩ toàn bộ sẽ xong đời. Cho nên tốt nhất chúng ta nên phân ra mà trốn, bị bắt hay không đều dựa vào vận khí của mỗi người. Đương nhiên, các người cũng có thể lựa chọn theo ta, cùng lắm nếu bị bắt cũng không thể trách ta chọn nhầm đường."

Các nữ nhân lựa chọn chạy trốn đều không có lên tiếng dị nghị, đều cầm lấy cây đuốc trên vách hang, nhanh chóng suy nghĩ triển khai con đường chạy trốn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 34: Heo chạy trốn (1)

La Chu thừa dịp hỗn loạn dùng dao cắt đứt dây thừng của mình, ra sức chen vào chỗ bọn A Lan Ni Mã, không tiếng động đứng phía sau Cách Tang Trác Mã.

"Đi!" A Lan Ni Mã cầm lấy ngọn đuốc khẽ quát một tiếng, dẫn đầu bước vào một ngã rẽ tối đen. Có mười mấy nữ nhân đi theo phía sau nàng, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đi ở giữa đoàn người.

Một con đường nhỏ tối mịt ngoằn ngoèo, rắc rối phức tạp, tựa như mê cung. Mỗi khi gặp một ngã rẽ khác, A Lan Ni Mã sẽ đứng suy nghĩ một lúc, rồi mới chọn phương hướng để đi. Đi được một lát thì gặp một đường thông, trên khuôn mặt mười mấy nữ nhân chạy trốn không hên mà đồng thời lộ ra vài phần vui sướng.

Nhưng ở chỗ ngoặt phía trước lại có mấy cái ngã rẽ tối mịt, A Lan Ni Mã dẫn đường cũng lại đứng ở trước ngã rẽ cân nhắc một hồi, mới quyết định chọn một ngã bên trái.

Khi đi qua ngã rẽ bên phải, dưới chân La Chu đột nhiên loạn choạng, thân hình lung lay sắp ngã, lập tức sẽ ngã về phía trước. Trong lúc bối rối nàng vội vàng đưa tay nắm lấy áo Cách Tang Trác Mã, tùm nằng cùng nhau ngã xuống ngã sang bên phải đường hầm. Nữ nhân phía sau cũng không có dừng lại cước bộ mà quan tâm, giúp đỡ hai nàng, trong lòng mỗi người đều chỉ tồn tại duy nhất một ý niệm nhanh chóng chạy trốn khỏi đây.

"Là ta." Trong khoảnh khắc ngã xuống, nàng xoay nửa người, nhanh tay lẹ mắt che lại miệng Cách Tang Trác Mã thấp giọng nói.

Cách Tang Trác Mã tròn tròn mắt, ánh mắt tập trung nhìn thẳng vào nữ nhân đang bịt miệng mình. Trong bóng tối, hai người đều không thấy rõ mặt đối phương, lại có thể nhìn thấy ánh nhìn quen thuộc từ đôi mắt của nhau. Hai người đều im lặng nhìn người đối diện, hít thở lấy hơi thở ấm áp của đối phương, không hiểu sao lại sản sinh một sự an tâm lạ kỳ.

Mặc kệ tiếng bước chân đang ngày càng xa dần, cây đuốc để lại một chút ánh sáng âm ảm cuối cùng, ngã rẽ dần dần trở nên tối đen.

La Chu chậm rãi buông tay đang che miệng Cách Tang Trác Mã, tứ chi thả lỏng mà nằm ngửa trên mặt đất, mắt nhìn vào bóng tối nhẹ giọng cười nói: "Trác Mã, có thể gặp lại người, thật tốt."

"Có thể nhìn thấy La Chu a tỷ còn sống, thật tốt." Cách Tang Trác Mã cũng nằm ngửa trên mặt đất, nhìn vào bóng tối trước mặt nhẹ nhàng cười nói, lòng còn chút sợ hãi mà tự giễu nói, "Lúc ấy tình huống nguy cấp như vậy, mà người còn lo lắng kéo ta đứng lên, ta lại chạy chưa được hai bước đã bị binh sĩ Cổ Cách bắt được, thật sự là vô dụng triệt để."

"Vô dụng cũng không chỉ mình người. Ta thoát được mau hơn, cũng đã không bị bắt nha." La Chu mở ra năm ngón tay, nhẹ nhàng che ở trên mặt. Qua khe hở giữa các ngón tay mà nhìn ra bên ngoài, là cách thả lỏng mà nàng thích nhất, mỗi lần như vậy mi mắt nàng lại khép lại ngủ mất.

"Khi bị bắt, ta thấy một con chó ngao màu xám bạc rất lớn đuổi theo người, sau đó không thấy người đâu, còn tưởng rằng người bị chó ngao cắn chết." Cách Tang Trác Mã dùng một chút, thanh âm thanh thúy như chuông mang đầy ưu thương đột nhiên lại xuất hiện một tia vui mừng, "Bất quá trong lòng ta vẫn cảm thấy được người sẽ không chết dễ dàng như vậy. Quả nhiên, người còn sống."

"Ha ha, toàn thân người đúng là bản đến cha mẹ cũng không nhận ra được. Nếu không nói lời nào mà có thể nhận ra nhau giữa sự canh phòng nghiêm mật của binh sĩ Cổ Cách, mới là kỳ tích." La Chu cười nhẹ nói, "Đừng nói ta không có lương tâm, dưới sinh tử tồn vong, quan trọng nhất là chăm sóc bản thân mình thật tốt, chỉ có sống sót mới có hi vọng."

"Đúng vậy a, chỉ có còn sống mới có hi vọng. Cũng không biết ba, các huynh cùng ba nam nhân của ta còn sống hay đã chết, ta quan sát suốt ba ngày cũng không thấy bóng dáng của họ, một người cũng không thấy."

Trong bóng đêm truyền đến thanh âm nồng đậm sự âm ảm của Cách Tang Trác Mã, trong ngã rẽ nhất thời rơi vào sự yên lặng.

Sau một lúc lâu, thanh âm trong trẻo như suối nước của La Chu nhẹ nhàng vang lên.

"Hoặc là đã chết, hoặc là còn sống, ai biết được. Chúng ta hiện tại chỉ cần ôm hi vọng có thể sống sót là được." Nàng ngồi dậy, sửa sang lại bím tóc rối bời, "Trác Mã, đừng quên khi người đi ra khỏi hang đá, phải nhớ a tổ, mẹ, a tẩu cùng các đệ đệ của người vẫn còn sống."

Cách Tang Trác Mã không lên tiếng, ngồi dậy trong bóng đêm, cười giong tan: "Người nói đúng, La Chu a tỷ, ta nếu muốn tìm được người nhà còn sống, phải cố gắng sống sót, nữ nhân Bác Ba đừng cảm không nên chìm đắm trong đau thương."

"Cô gái ngoan." Khỏe miệng La Chu cong lên, trong lòng có chút ghen tị. Có thể sống vì người khác, vì người mình yêu mà cố gắng sống sót, cảm giác nhất định sẽ thật hạnh phúc. Chỉ tiếc suốt hai mươi năm qua từ lúc nàng bắt đầu có trí nhớ, nàng cũng chỉ vì chính mình mà cố gắng sống.

"La Chu a tỷ, vì sao chúng ta không đi theo A Lan Ni Mã?" Cách Tang Trác Mã phản chấn lên đem toàn bộ sự chú ý đặt vào việc chạy trốn.

"Nàng vừa rồi đã phạm sai lầm mà chọn hướng Nam. Hơn nữa chạy trốn trong nơi nhỏ hẹp như vậy, người càng nhiều, càng phiền toái." La Chu lấy ra con dao Thụy Sĩ từ trong túi áo khoác, ấn xuống chốt khóa, phía trước chuôi dao bắn ra một ngọn đèn sáng ngời, tầm nhìn xa nhất có thể tới hơn năm thước.

"Vì sao chọn hướng Nam lại là sai?" Vừa đúng lúc Cách Tang Trác Mã ngạc nhiên đặt câu hỏi, lại bị ánh sáng lạnh thành linh xuất hiện làm cho sợ tới mức phát ra một tiếng kêu sợ hãi ngẩn ngui, nhanh chóng che miệng mình lại, mở lớn ánh mắt sững sờ mà nhìn chăm chăm con dao kỳ quái dài gần bốn tấc trong tay La Chu.

Chiếc dao trong tay La Chu là hàng Victorinox chính hãng, chuôi dao cuộn sóng màu đen xám, có hơn hai mươi công năng, là một công cụ mạnh mẽ hữu lực có thể sử dụng trong mọi loại trường hợp. Sau khi nàng bỏ nhiều tiền ra mua còn dùng tiền mời người tinh thông máy móc tiếng hành nâng cấp, loại bỏ những thứ không cần thiết như cây tằm, cùng trang bị thêm đầu tua vít, la bàn, bật lửa và đèn pin ở trên chuôi dao. Du hành gần ba năm, con dao này cùng với nàng như hình với bóng, trợ giúp nàng vượt qua từng khó khăn. Sau xuyên đến thôn Nạp Mộc A an bình, con dao này vẫn là vật tốt nhất bầu bạn với cuộc sống của nàng. Chỉ là con dao này quá mức hiện đại, quá mức kỳ dị, nàng không dám tùy tiện sử dụng trước mặt người trong thôn.

Nàng không có lập tức trả lời vấn đề của Cách Tang Trác Mã, mà là dưới ánh mắt ngạc nhiên của nàng lôi ra một con dao dài tầm 9 li vô cùng sắc bén giấu trong chuôi dao, đôi mắt nhưng huyền trng treo mở to dưới ánh đèn LED lạnh lẽo lộ ra sát khí lạnh lùng.

"La Chu a tỷ, đây là. . . .Là loại dao gì?" Cách Tang Trác Mã chần chờ hỏi, trong mắt tràn ngập một chút mê mang cùng kinh ngạc, La Chu a tỷ trước mắt sao lại đột nhiên trở nên xa lạ như vậy?

"Đây là chiếc dao đa công dụng của ta, vẫn thường giấu trong giày, chưa bao giờ đưa cho người xem." La Chu giải thích, mắt vẫn không quay sang nhìn nàng. Ngón tay mon trốn thân dao inox đang lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, nhìn chăm chăm vào la bàn được khảm trong thân dao, lại thuận miệng hỏi, "Trác Mã, người có từng đánh nhau với ai không?"

"Không. . . . . Ta chưa từng đánh ai. Trước đây chỉ cần có người khi dễ ta, ba cùng anh ta sẽ lập tức giúp ta giáo huấn hắn." Cách Tang Trác Mã từ trong mê mang giật mình mà hoàn hồn trở lại, nhanh chóng lắc đầu, vì hồi tưởng tốt đẹp mà khóe môi nổi lên từng đợt âm áp.

"Thực hạnh phúc." La Chu ngừng đầu cười với nàng, con người trong trời chứa đầy sát khí lạnh lùng nháy mắt tan biến, lại trở về với sự chất phác dịu hiền mà Cách Tang Trác Mã vẫn quen thuộc, "Cha mẹ ta chỉ có một mình ta, từ nhỏ đến lớn đánh ta vô số lần, đánh đến đâu rơi máu chảy, xương cốt nứt gãy cũng chưa từng có người giúp ta." Ban đầu, nàng nghĩ đến nàng gây chuyện sinh sự thì có thể được cha mẹ chú ý. Về sau, chỉ còn lại một mình mình sống hiu quạnh. Thẳng cho đến lúc bắt đầu thích lữ hành, mới lại không tiếp tục gây hấn cùng người khác.

"La Chu a tỷ ——" Cách Tang Trác Mã nhìn chăm chú vào đôi mắt đen bóng, gọi tên nàng lại đột nhiên không biết chính mình nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, giống như có một cây trầm đang nhẹ nhàng đâm vào lòng mình.

"Cho nên xét về đánh nhau không chừng ta còn lợi hại hơn A Lan Ni Mã, người cứ an tâm đi theo ta." La Chu đưa tay đặt trên vai nàng, "Ồ trong này, ta chỉ biết một mình người, chỉ bảo hộ một mình người. Nữ nhân khác sống hay chết đều không quan hệ tới ta."

Nàng cũng không phải chưa từng nghĩ bỏ trốn một mình, chính là đấu tranh nửa ngày, cuối cùng vẫn là lựa chọn mang theo Cách Tang Trác Mã. Khi người không có ở trước mắt nàng, lòng của nàng cũng không có rối loạn nhiều như vậy. Mà khi người xuất hiện rõ ràng trước mặt nàng, lòng nàng cố đến mấy cũng không thể trở nên lạnh lùng ích kỷ được. Nàng không phải là máy móc không có tình cảm, nàng làm sao có thể bỏ qua coi nhẹ, làm như không quen với người gia đình Trát Tây đã thu lưu nàng trong lúc nàng cô đơn, quan tâm nàng, cùng nàng sống chung hòa thuận suốt nửa năm, đối với cô gái là người đầu tiên mà nàng tiếp xúc thân mật, đem nàng xem như tỷ tỷ hạ ngoan tâm, nàng không làm được.

"La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã vui vẻ mà ôm lấy thắt lưng nàng, đuôi mắt sáng ngời phoi phới ý cười sáng lạn. Nàng vẫn biết, La Chu a tỷ của nàng là người lạnh lùng lại có tâm, vừa lặng yên lại vừa nói nhiều, hiu quạnh lại mạnh mẽ, dịu hiền lại bất tuân, là một nữ nhân cực kỳ mâu thuẫn. Không có lý do gì, nàng chỉ là thích nhất La Chu a tỷ như vậy, mặc dù La Chu a tỷ có thể sẽ bỏ lại nàng một mình chạy trốn, nàng cũng sẽ không oán hận gì.

"Trác Mã, phía Tây ngọn núi này có sườn dốc cao tới trăm mét cùng con nương sâu, khẳng định sẽ có đường ra, chúng ta đi." La Chu kéo tay nàng, cùng nhau song vai hướng bên trong ngã rẽ đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 35: Heo chạy trốn (2)

"Ân." Cách Tang Trác Mã trả lời giòn tan, chăm chú đi theo bên người La Chu.

Nàng không hỏi La Chu vì sao biết dãy núi phía tây cụ thể như thế nào, trong ba ngày bị bắt, nàng cũng từng gặp binh sĩ Cổ Cách đùa giỡn. Nếu không phải khuôn mặt này dính bùn đất bẩn đến không chịu nổi, chỉ sợ binh sĩ Cổ Cách tuyệt đối sẽ xuống tay xuống chân giống như đối đãi với động vật mặc áo người.

La Chu a tỷ nhất định cũng bị binh sĩ Cổ Cách nhục nhã, tin tức nàng đoạt được hơn phân nửa là giống như A Lan Ni Mã, do binh sĩ Cổ Cách không cẩn thận tiết lộ ra. Nàng sẽ không oán giận La Chu a tỷ ích kỷ mà không đem tin tức quý giá này tiết lộ cho các nữ nhân khác, bởi vì một khi nói ra, sẽ có nhiều người hơn nữa tranh đoạt cơ hội sinh tồn với các nàng.

Nàng không phủ nhận, dưới lòng tin phải còn sống để trở về gặp người nhà, nàng cũng đã lột xác thành một nữ nhân ích kỷ. Nàng sẽ không, cũng không có tư cách lấy thông tin mà La Chu a tỷ phải dùng khuất nhục đổi lấy nói ra để làm người tâm địa từ bi gì đó.

Phía trước xuất hiện mấy ngã rẽ đan xen, La Chu xác định được hai cái ngã rẽ gần đầu là hướng tây, nàng để Cách Tang Trác Mã chờ ở bên ngoài. Tự mình đi vào trong một ngã rẽ, đem ngón tay trái với vào trong miệng chạm vào nước miếng, sau đó đặt ở trong không trung cảm nhận một lúc lâu rồi rời khỏi. Tiếp theo chuyển sang ngã rẽ hướng tây bên cạnh, cũng làm y trang như trước, sau đó ngoắc tay với Cách Tang Trác Mã ý bảo nàng đi theo mình.

"La Chu a tỷ, người vừa rồi làm cái gì vậy?" Cách Tang Trác Mã tò mò hỏi.

"Xác định sự di chuyển của không khí. Ngã rẽ đầu không khí lưu động không được mạnh, rất có thể là một đường cụt, mà không khí lưu động càng mạnh chứng tỏ nó thông ra bên ngoài."

"Ta có chút không hiểu, nhưng mà cảm thấy thật kỳ diệu nha. La Chu a tỷ hiểu biết thật nhiều thứ ngay cả những học giả trong thôn cũng không biết, là nữ nhân thông minh giỏi giang nhất ta từng gặp." Cách Tang Trác Mã mặc dù nghe không được mấy phần, lại tuyệt không làm giảm chút sùng bái nào trong lòng đối với La Chu.

Ách, nàng lại phạm lỗi, không cẩn thận giảng giải về lưu thông không khí với người cao nguyên cổ đại, người ta nghe hiểu được mới là lạ. La Chu cười



gượng hai tiếng, đồng ý nói: "Sau khi chạy trốn được ta sẽ dạy cho ngươi, chờ ngươi học xong sẽ không còn cảm thấy thần kỳ nữa, cũng sẽ không còn cảm thấy ta thông minh giỏi giang nữa."

"Hi hi, La Chu a tỷ có thể dạy được cho ta cũng đã chứng minh ngươi thực sự có khả năng a."

Hai người nhỏ giọng nói giỡn một hồi, rồi lại lần mò đi tiếp, nhưng cũng kỳ lạ là không có gặp trở ngại nào khác.

La Chu không khỏi âm thầm cảm thấy hôm nay là một ngày mà nàng đã dùng hết toàn bộ sự may mắn trong đời của mình. Rẽ qua một vách đá, tiến tiếp vào một ngã rẽ khác, đi thêm mấy trăm bước, bỗng nhiên nghe được một tiếng gầm quen thuộc đầy áp lực. Ngực nhanh chóng cứng lại, kéo Cách Tang Trác Mã dừng lại.

"La Chu a tỷ. . . . ." Cách Tang Trác Mã có chút kinh hãi mà la to, hiển nhiên cũng đã nghe được tiếng vang như sấm truyền lại từ sâu trong nơi tối tăm phía trước truyền lại.

Khò khè — khò khè — khò khè —

Tiếng kia giống như là tiếng gầm gừ từ trong cổ họng phát ra, lớn dần lớn dần, tràn ngập sự cảnh cáo hung ác cùng sự hung phấn cần xé.

La Chu không đáp lại Cách Tang Trác Mã, hít vào một hơi thật sâu, không chế tim đập như điên dại. Tay phải nắm chặt con dao chiều đèn cào bên trong bóng tối, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào nơi ánh sáng chiếu tới.

Tiếng gào rú khó chịu tới ngày càng gần, một bóng dáng khủng bố xuất hiện ở nơi cuối cùng ánh sáng chiếu vào, đi tới gần nữa, gần nữa, thẳng cho đến khi cách các nàng tầm ba thước mới dừng lại.

Đó là một con ngao khuyến đầu hổ màu nâu, bộ lông dày sáng bóng, tứ chi nhanh nhẹn dừng hẳn lại cường tráng, ánh mắt hung tàn, miệng đầy răng sắc nhọn trắng toát, nước miếng thuận theo khoe miệng đang mở mà chảy xuống cằm nhỏ giọt xuống đất, cả thân mình lộ ra sự tàn ác đầm máu. Chỉ trước của nó hơi hạ xuống, cổ họng gầm gừ, tư thế bất động nhưng vẫn tỏa ra sức mạnh có thể xé rách mọi thứ. Tổng thể xem ra không bằng con ngao khuyến màu bạc uy mãnh cao lớn đã bắt mình trước kia, nhưng sát khí hung mãnh, lực sát thương rõ ràng cũng không thể coi thường.

Ngao Tạng! Chó chết, trời đánh cái con ngao Tạng ăn thịt người đang ngồi chồm hổm cản đường này! ! Sau nó liệu có binh sĩ cầm thú nào đang ôm cây đợi thỏ, chờ các nàng chui đầu vào lưới? Các nàng sẽ chết dưới nanh vuốt mãnh khuyến, hay là chết dưới cực hình đối với nô lệ trốn chạy? Giết chết được con Ngao Tạng này, liệu các nàng có thể tìm thấy được đường sống trong chỗ chết? Trong mấy phút ngắn ngủi, trong đầu La Chu đã hiện lên ngàn vạn ý nghĩ.

"Trác Mã, thực xin lỗi, ta có lẽ chọn sai đường rồi." Từ trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, sau lưng chớp mắt đã ướt đầm. Nàng cố gắng trấn định, ánh mắt gắt gao nhìn nhất cử nhất động của Ngao Tạng đối diện, miệng lại giống như đang thoải mái mà cười nói tiếu nuối với Cách Tang Trác Mã ở bên cạnh.

"Yên tâm đi, La Chu A Tỷ. Ta cho dù bất hạnh trở thành thứ ăn trong bụng ngao khuyến cũng sẽ không trách ngươi nửa lời." Cách Tang Trác Mã lau mồ hôi lạnh trên trán, hai chân run nhè nhẹ, lại vẫn đều đều ghẹo mà trả lời, vẻ mặt so với La Chu còn muốn thoải mái hơn hai phần.

"Chúng ta cũng sẽ không trở thành thức ăn cho ngao khuyến." La Chu trong lòng âm áp, tiến lên trước một bước, đem nàng giấu sau lưng. Không cần suy nghĩ nhiều, mặt kệ phía trước có binh sĩ hay không, nhiệm vụ trước mắt nàng phải làm là giết con ngao Tạng đáng sợ này.

Một ngao Tạng có thể giao chiến với ba con dã lang, nàng chỉ có chút sức mạnh cùng với thuật phòng thân phái nữ nếu muốn giết một ngao Tạng đã qua huấn luyện quân đội khắc nghiệt, xem ra nói dễ hơn làm. Chính là càng trốn chạy càng kích thích hung tính truy đuổi của ngao Tạng, nàng từng dùng thân thể chính mình chứng minh người hai chân cho dù đang trong trạng thái kích phát adrenaline cũng không chạy lại được mãnh ngao bốn chân nhanh nhẹn. Chỉ có trực tiếp nghiêng địch, đầu sống chết với nó, các nàng mới có hi vọng tìm được cử sống.

"La Chu a tỷ! Chúng ta cùng lên!" Cách Tang Trác Mã nắm lấy bả vai nàng, ý đồ muốn cùng nàng sống vai chiến đấu, cùng nhau đối mặt ngao khuyến.

"Đừng tùy hứng, trong tay ta mới có vũ khí, ngươi lùi lại sau một chút." La Chu tách ra hai chân, hơi hơi cúi người, lạnh lùng giằng co với ngao Tạng đối diện. Lúc này tất cả bề bộn trên người nàng đều ở cảnh giới tập trung cao độ, giống như chỉ cần có gió thổi cỏ lay, sẽ mạnh mẽ nhảy lên, cùng địch chém giết đến cùng.

"Không được, ta không thể để ngươi —"

"Nghe lời! Lui lại!" Nàng đột nhiên hung hãn ngắt lời Cách Tang Trác Mã, thanh âm như suối trong trẻo lạnh lùng, "Ta không cần kéo thêm một người đằng sau chỉ tổ vướng chân vướng tay."

Cách Tang Trác Mã mím chặt môi, sau nhiều lần đấu tranh, buông ra bàn tay đang nắm lấy vai nàng,

bước chân nặng nề, cuối cùng vẫn thuận theo mà lùi lại sau mấy bước.

"Ngao —"

Cùng lúc đó, con ngao Tạng ăn thịt người tanh máu đáng sợ kia ngửa đầu gầm nhẹ, há mồm bay lên không hướng phía La Chu cắn tới.

La Chu hai tay nắm dao, đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn cố định mục tiêu —cổ ngao Tạng! Khi làn gió tanh đập vào mặt, bóng ma bao phủ, con dao đột nhiên phát ra một tiếng "ba" nhỏ, toát ra một ngọn lửa óng ánh cao cao.

Ngao Tạng này tuy đã có thói quen với lửa trại trong quân đội, nhưng khi ngọn lửa xuất hiện đột ngột trước mặt, bản năng tiềm tàng thuộc loại thâm căn cố đế của mãnh thú là sợ lửa làm cho động tác bỏ nhào tới của nó có chút trì trệ. Tận dụng thời cơ có một không hai, nhanh như tia lửa xẹt, La Chu nắm lấy chút trì trệ này, thấp người tiến lên, chen vào khe hở giữa hai chi trước của ngao Tạng, lưỡi dao sắc nhọn dùng sức đâm lút cán vào phía cổ trước tráng kiện.

"Ngao — ngao —"

Ngao Tạng đau đến cực độ tê rùng, cổ họng bị đâm nhanh chóng trào ra máu tươi. Nó liều mạng xoay đầu, miệng như bồn máu đỏ hướng phía đầu La Chu cắn xuống.

La Chu ra sức nâng lên cánh tay, lưỡi dao giống như rắn đâm sâu hơn nữa vào cổ ngao Tạng, cũng đem chiếc đầu to cực đại của nó ngăn cách với đầu mình. Nhưng chân trước cường tráng của ngao Tạng lại hạ xuống cánh tay của nàng, móng vuốt bén nhọn xuyên phá y bào, đâm vào trong da thịt, chất lỏng đỏ sẫm ướt dính nháy mắt ứa ra.

Đau! Da thịt trên cánh tay bị xé rách đau đớn không thua kém gì vết bỏng ở đầu vai. Hai tay vì đau nhức mà hơi run rẩy, nhưng nàng không thể buông tay đi che miệng vết thương, càng không thể thả lỏng một ít lực đạo nào. Chỉ cần có chút lơ lửng, răng nanh cứng mà hữu lực của ngao Tạng có thể sẽ đem đầu của nàng cắn đứt.

Ngao Tạng có đặc tính lớn nhất là, nó không chỉ dám cùng mãnh thú giao chiến, còn có tinh thần chiến đấu không ngừng nghỉ, không sợ chết. Bị thương rồi chạy trốn, là điều mà con người không thể tìm thấy trên loại chó này. Giờ phút này, cổ bị trọng thương làm cho ngao Tạng màu nâu này càng thêm cuồng bạo, hai mắt hung tàn ánh lên màu đỏ điên cuồng. Nó liều lĩnh đề đầu xuống, tựa hồ như muốn đề xuống đem đầu La Chu cắn nát.

Dưới sức nặng của việc ngao Tạng điên cuồng đề xuống tay La Chu cong xuống một chút, răng nanh sắc bén của ngao Tạng cách đầu nàng càng ngày càng gần, nước miếng tanh hôi từng giọt từng giọt rơi xuống trán nàng, kích thích thần kinh nàng thêm căng thẳng. Ngay lúc khuỷu tay sắp hoàn toàn bẻ cong xuống, một đôi tay ấm áp nắm lấy tay nàng đang cầm chuôi dao.

"Dừng sức đâm sang bên phải!" Nàng không kịp nghĩ nhiều, cũng không kịp trách cứм khàn giọng quát. Cơ thể giống như gà bị cắt tiết, không biết từ chỗ nào trào lên một cỗ năng lượng. Hai người, bốn bàn tay cầm chuôi dao cùng nhau hướng bên phải đẩy tới, lưỡi dao cuối cùng mờ ra chiếc cổ dày của ngao Tạng, đem cổ họng nó cắt đứt hoàn toàn.

Một lượng lớn máu tươi từ cổ ngao khuyển bắn tung tóe ra, trong họng nó phát ra những âm thanh khàn khàn kỳ quái, chi trước cào lung tung, chi sau đập đập, cuối cùng buông tha sự cố chấp với cái đầu của La Chu, dốc sức lùi lại.

Thân thể nàng gắng gượng, đẩy người đang kề sát phía sau lưng, thuận thế bỏ nhào tới, đem ngao khuyển ngã ngửa kim chặt dưới mặt đất. Dừng sức nặng toàn thân áp xuống, dùng hết toàn bộ sức lực đâm lưỡi dao 9 phân cho đến khi chỉ còn sót lại chuôi dao. Máu tươi mãnh liệt bao phủ chuôi dao giống như đèn LED, ánh sáng trắng lạnh lạnh biến thành màu đỏ tươi lờ mờ, trong không gian mù mịt tràn ngập mùi máu tươi đậm đặc. Từ chi của ngao khuyển đập mạnh yếu dần, cuối cùng dừng lại, mất đi sự sống.

"Chó. . . . .Chó chết. . . . ."

La Chu thì thảo mắng một câu, mười ngón tay nắm chặt chuôi dao lúc này mới chậm rãi thả lỏng lực đạo, gian nan trở mình từ trên xác ngao Tạng, tê liệt vô lực mà ngồi xuống đất, dựa vào vách động lạnh lẽo cứng rắn mà thở hổn hển. Cùng nàng ngồi dưới đất thờ, còn có một người hợp lực với nàng vào thời khắc mấu chốt giết chó ngao, Cách Tang Trác Mã.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Heo chạy trốn (3)

"Hô — hỗn hển — on. . . . .Cảm ơn. . . . .Hô —" La Chu vừa thở hỗn hển, vừa quay đầu sang cười nói với Cách Tang Trác Mã, "Lần này là. . . . .Hỗn hển — lần đầu tiên ta đánh nhau. . . . .Hỗn hển — có người hỗ trợ. . . . .Hỗn hển — cảm. . . . .Cảm giác không tồi. . . . .Hỗn hển —" chỉ mấy câu đơn giản cũng bị cắt đứt bởi vô số tiếng thở hỗn loạn, điều này đủ để thấy người nói chuyện có bao nhiêu mệt nhọc suy yếu.

"Không. . . . .Không cần khách khí." So sánh giữa hai người, trạng thái thở của Cách Tang Trác Mã tốt hơn nhiều. Trên khuôn mặt ô bản của nàng tràn đầy tươi cười, lộ ra hàm răng sáng bóng. "Sau. . . . .Sau này La Chu a tỷ. . . . .A tỷ có đánh nhau nhớ rõ. . . . .Nhớ gọi ta.Ta. . . . .Ta cũng là một nữ nhân Bác Ba dũng cảm, sẽ không. . . . .Sẽ không làm vương chân người."

"Được. . . . .Cô gái ngoan!" La Chu nói khích lệ, trên mặt nở rộ nụ cười ngốc nghếch. Đây là lần đầu tiên sau khi đánh nhau, trong sự mệt mỏi không phải là lạnh lẽo tịch mịch, mà là ấm áp hạnh phúc. Quả nhiên, ấu đả có đồng bạn so với một mình thật làm cho người ta vô cùng vui vẻ, làm cho người ta phấn chấn, hôm nay cuối cùng nàng cũng có thể thể nghiệm loại khoái cảm trong lúc ấu đả thế này. Chỉ có một chút bất mãn duy nhất là không khí trên

cao nguyên loãng hơn so với đồng bằng làm cho đánh nhau trở nên vất vả hơn, đáng cười là nàng nhưng mà chỉ cùng một con chó đánh nhau, tuy rằng thắng, lại cũng mệt mỏi thở hổn hển như chó. Xem ra nàng còn phải tốn nhiều công sức rèn luyện, mới có thể thích ứng được với hoàn cảnh cao nguyên ác liệt.

Cách Tang Trác Mã dù sao cũng không phải người trực tiếp đối đầu, vô luận là tinh thần hay là thể lực đều không tiêu hao nhiều như La Chu. Thờ gấp trong chốc lát xong, tuy rằng tứ chi có chút bần rần, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nói là khôi phục.

Nàng đứng dậy đi tới bên cạnh xác chó ngao, một cước đá vào cổ nó, hai tay cầm chuôi dao Thụy Sĩ, xoay tròn trái phải, rồi mới dùng sức rút ra. Nữ nhân Bắc Ba nhiều năm làm nghề nông chân thà vất vả, khí lực hai tay rất lớn, con dao dài 9 li đâm sâu rút ra mang theo một cổ máu đỏ sẫm.

Dùng tay áo lau sạch vết máu trên dao, ánh sáng đỏ tối tăm một lần nữa trở lại thành ánh sáng trắng rực rỡ. Nàng lúc này mới phát hiện trên khuôn mặt bản thủ của La Chu bên cạnh cũng nhiễm một tầng đỏ sẫm, hai tay máu tươi đầm đìa, hai ống tay áo rách mướp, từ trong ra ngoài đều bị dính sừng máu. Ngang bụng áo khoác cũng bị cào rách, thỉnh thoảng có một sợi lông tơ thật nhỏ giống như tuyết bay ra.

"La Chu A Tỳ, người. . . . . Người bị thương!" Nàng hoảng sợ hô lên, phần môi trắng bệch, vội vàng lao đến bên người La Chu xem xét.

"Không nặng, chỉ có cánh tay bị cào thương, còn lại chỉ là cào rách quần áo." La Chu nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười an ủi. Sau khi toàn thân trầm tĩnh lại, mới cảm thấy vết thương ở trên tay đầu nóng rát rát đến tận xương, bất quá đối với người đánh nhau như ăn như nàng mà nói vết thương này chỉ là việc nhỏ mà thôi, cần răng, chịu đựng vài ngày là được.

"Ta băng bó giúp người." Cách Tang Trác Mã cuống quýt lấy hai tay áo rách buồm của nàng cuộn lên, lau cánh tay vốn trắng nõn giờ máu tươi đầm đìa, trên da thịt che kín những lỗ hồng dữ tợn.

Tỉ tách —Tỉ tách

Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống cánh tay đầy vết máu loang lổ của La Chu, nóng đến làm cho nàng hít vào một ngụm khí lạnh. Nước mắt rơi vào miệng vết thương, muối bên trong khiến cho miệng vết thương co rút đau đớn như bị kim châm vào, nhưng mà nàng cũng không muốn tránh đi loại đau đớn khiến cho người ta khoái hoạt này. Thì ra, có người vì vết thương của mình mà đau lòng khóc, cũng là một chuyện hạnh phúc vô cùng hạnh phúc.

Cách Tang Trác Mã, chỉ cần La Chu ta sống một ngày, liền nhất định bảo hộ người một ngày, thẳng cho đến khi sinh mệnh chấm dứt.

Nàng âm thầm thở, nhịn đau vỗ vỗ lên đầu Cách Tang Trác Mã, cười nói: "Khóc cái gì, không phải chỉ có mấy vết thương chảy máu thôi sao? Còn không mau tiêu độc giúp ta."

"Tiêu độc?" Cách Tang Trác Mã nâng lên hai mắt đắm lệ nhìn về phía nàng, con người trong suốt trang đầy mê mang khó hiểu.

La Chu sững sốt, đột nhiên có chút xúc động muốn khóc. Dung dịch oxy già của nàng, cồn của nàng, thuốc bột Vân Nam của nàng. . . . . Tất cả mọi đồ tiêu độc cầm máu của nàng đều đang ở trong cái bao trong căn phòng gạch tại thôn Nạp Mộc A a a!

"La Chu a tỳ, tiêu độc là cái gì?" Cách Tang Trác Mã không cảm nhận được sự thống khổ rồi rầm của La Chu, tiếp tục truy vấn.

"Tiêu độc chính là sát trùng, đề phòng miệng vết thương bị nhiễm bẩn sinh mủ, nhưng là hiện tại chúng ta không có dược phẩm trong tay, không thể tiêu độc, cho nên coi như bỏ qua bước này đi." Để tránh cho chính mình vì quá hồi hận mà thất thố khóc, La Chu quyết định nhanh chóng chấm dứt sự ngạc nhiên của Cách Tang Trác Mã, "Nghe không hiểu cũng không sao, ta sau này sẽ dạy người. Đến đây, lấy áo người mặc bên trong xé ra giúp ta băng bó." Quần áo của nàng trong ngoài đều bị cào rách, nếu xé của nàng, chẳng phải là vô phương chống lạnh? Nay. . . . . Nàng là chủ lực trong việc đánh nhau, Cách Tang Trác Mã thân là người dự khuyết cống hiến một chút vải cũng là việc nên làm đi? Hơn nữa, nệm y bằng vải của người cô đều nhiều hơn người mặc trang phục hiện đại như nàng rất nhiều, cho dù xé thêm vài miếng vẫn có thể chống lạnh.

"Ác." Cách Tang Trác Mã có chút sững sờ mà vén lên áo khoác, lộ ra lớp áo bằng vải thô trắng, tiếp theo dùng dao cắt một miếng lớn, lại cẩn thận chia ra thành bốn mảnh dài rộng bằng đốt ngón tay.

Trước cầm một miếng đem vết máu trên tay La Chu lau sơ qua, đau đến làm cho La Chu nhe răng trợn mắt hít vào một chút khí. Miệng vết thương trên hai cánh tay đại khái có mười vết, ngoài ra là vô số vết xước giằng khắp nơi, máu cũ vừa lau đi, máu mới lại trào ra, thoạt nhìn vô cùng dọa người.

"Từ từ, trước nặn miệng vết thương, gạt bỏ toàn bộ máu." Mắt thấy Cách Tang Trác Mã cầm lấy mảnh vải, nàng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó vội vàng ngăn lại, ngữ điệu hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi, "Không phải sợ, đây là máu nhiễm bẩn. Cũng không cần lo cho ta, ta có thể chịu đau."

"Ân." Cách Tang Trác Mã đối với lời nói của La Chu nghe không hiểu lắm. Bất quá nếu La Chu a tỳ nói vậy, nhất định có đạo lý của nó, nàng chỉ cần nghe theo là được. Nàng buông mảnh vải, bỏ qua tình cảm, không nhìn La Chu, chỉ vội dùng sức đè ép lên miệng vết thương.

La Chu đau đến phát run cả người, trước mắt biến thành màu đen, mồ hôi lạnh tiết ra một tầng lại một tầng, răng nanh cắn thật sâu vào môi dưới, tràn ra một đường đỏ sẫm. Vì để dời đi lực chú ý, trong lòng nàng điên cuồng mà gào thét rồi lại gào thét.

Mẹ nó, cổ đại này đúng là rách nát mà? Nước xà phòng không có? Còn i-ốt không có? Vắc-xin phòng bệnh chó dại cũng không có? Nhớ là sau khi bị chó cắn, đầu tiên là dùng nước xà phòng rửa đi rửa lại vết thương trong nửa tiếng, rồi mới dùng cồn i-ốt tiêu độc, cuối cùng trong vòng 24 giờ đến bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh. Vết thương nặng sâu như của nàng, phòng chừng còn phải thêm lòng trắng trứng. Mẹ nó cái gì cũng không có! Hai nàng chỉ có thể không ngừng ép miệng vết thương để đẩy máu độc ra ngoài, nếu không chắc sẽ bị bệnh chó dại quá, cho dù thành quỷ cũng phải quay lại thời xưa, đem mười tám đời tổ tông ngao Tạng diệt hết toàn bộ.

"Tốt lắm." Không biết qua bao lâu, cuối cùng nghe được thanh âm trời ban của Cách Tang Trác Mã.

La Chu thở ra một hơi dài, cả người đều giống như vừa lao từ trong nước ra. Đầu giống như bị hoa mắt chóng mặt, xuất hiện dấu hiện thiếu máu rất nhỏ.

"Nhanh bằng bố lại." Nàng liếc nhìn miệng vết thương đã khô, suy yếu nói.

Cách Tang Trác Mã lên tiếng, tùy tiện lau nước mắt, luống cuống nhanh tay băng bó. Chỉ chốc lát sau, hai cánh tay La Chu giống như xác ướp. Băng bó dày đặc làm cho khuỷu tay cũng không gấp lại được, nhưng mà đau đớn lại bớt đi không ít, cũng không biết có phải không đau vì quá đau không.

La Chu giờ cánh tay lên xem kỹ, cười rộ lên: "Trác Mã, không nghĩ tới tay nghề băng bó vết thương của ngươi cũng không tệ lắm."

"Ba, huynh cũng có khi sẵn thủ bị thương, là mẹ cùng ta băng bó cho bọn họ." Cách Tang Trác Mã nhìn hai cánh tay bị bó chặt, lo lắng nói, "La Chu a tỷ, có sao không, cánh tay ngươi sẽ lưu lại nhiều vết sẹo khó coi?"

"Không sợ, ta có thể vào thẩm mỹ viện loại bỏ." La Chu không cho là đúng nói.

"Vào thẩm mỹ viện loại bỏ?"

"Ách, không hiểu cũng không sao, ta đang kể chuyện hài, nói giỡn thôi." La Chu hơi nghiêng mặt, nàng lại muốn đập đầu khóc rống lên. Mẹ nó ở cái cổ đại nghèo nàn này đào đâu ra thẩm mỹ viện a?! Cho dù là Hàn Quốc nổi tiếng với công nghệ chỉnh hình ở Châu Á cũng còn chưa có xuất hiện khoa chỉnh sửa sắc đẹp a a a! ! Gào thét trong lòng xong, nàng quay đầu lại với Cách Tang Trác Mã bên cạnh lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, "Trác Mã, ta hiện tại thật lòng hi vọng Trát Tây Lăng Thố còn sống."

Cách Tang Trác Mã nghe được mắt sáng lên, mạnh mẽ gật đầu: "Ta cũng vậy. Lăng Thố huynh yêu La Chu a tỷ như vậy, cho dù tất cả nam nhân trên đời này đều ghét bỏ La Chu a tỷ, hắn cũng nhất định sẽ không ghét bỏ ngươi."

Đừng nói nàng giống như đồ bỏ không nam nhân nào tiếp nhận được không? Nàng là hủ mất cánh tay, cũng không phải là gương mặt nha! Chỉ cần nàng nguyện ý xấu xa, hé ra khuôn mặt thanh xuân miễn cưỡng cũng có thể câu dẫn được nam nhân đó nha. Hơn nữa nơi này nơi nơi đều là núi tuyết, khẳng định sẽ có thánh phẩm mỹ dung tuyệt liên trăm ngàn năm sinh trưởng, không chừng gặp được một thần y, y thuật cao minh, vết sẹo của nàng không phải cũng sẽ xóa được sao? La Chu thực oán hận, vô cùng oán hận. Vì sao nàng chịu không phải là nội thương? Ngượng ngùng rơi lệ, quang minh chính đại phun máu vì nội tâm bị thương ai oán cũng tốt a.

Nàng mệt mỏi chỉ huy Cách Tang Trác Mã lấy dao xong, mới vừa đứng lên, chuẩn bị tiếp tục đi. Ngắn lên trong nháy mắt, máu trong toàn thân liền đông cứng lại.

Chiếc đầu lớn, chớp mũi rộng, mũi to ngắn. Hai mắt tam giác ngược màu lam ác độc đầy tĩnh lặng, thâm thúy hung lệ. Miệng đồng (mồm chó nhô ra như cái ống) trắng kiện chưa mở, mồm lộ ra răng nanh sắc lạnh. Sau gáy là bộ bờm dày đứng thẳng, giống như một con sư tử Châu Phi màu bạc, phản xạ nhiều ánh bạc dưới ngọn đèn, tự nhiên làm tăng thêm vẻ đẹp cao quý uy nghiêm.

Thật sự không nghĩ tới, trong bóng tối cách các nàng bốn năm thước lại có một con ngao khuyến màu bạc quen thuộc đang đứng. Bộ dáng kia, La Chu rất quen thuộc, phi thường quen thuộc. Quen thuộc đến nàng giờ phút này vẫn còn nhớ rõ áp lực đè nặng trên vai, móng vuốt cứng rắn chạm vào da thịt, hơi thở nóng hừng hực chen lẫn mùi tanh hôi, cùng với âm thanh không ngừng xé rách thần kinh giống như từ dưới âm ti vọng lên.

Con ngao Tạng màu bạc này đúng là con ngao Tạng đã bắt được nàng ở thôn Nạp Mộc A! Khi đó Liệt Thích Già Thát Tu ở bên cạnh dừng nó lại, chỉ huy nó, hiện tại thì sao? Có phải nam nhân khủng bố kia cũng đi theo phía sau con ngao Tạng này? Hay là trong đường hầm này có rất nhiều ngao Tạng mai phục?

Đường lang bộ thien, hoàng tước ở phía sau; trai cò choảng nhau, ngư ông đắc lợi.

Da đầu La Chu rất nhanh liền phát run, thật sự rất không muốn thừa nhận đầu ngao Tạng ở đối diện kia là hoàng tước cùng ngư ông, còn chính mình là vật hi sinh bị động.

Nàng cùng Cách Tang Trác Mã nắm lấy tay nhau, sắc mặt đều là một màu trắng. Hai tay cùng nhau nắm lấy chiếc dao, không không chế được mà run rẩy. Chỉ nhìn vẻ ngoài liền có thể thấy rằng đầu ngao Tạng màu bạc này so với con màu nâu lúc này lực sát thương cùng lực uy hiếp càng lớn, mà lúc này thể lực của các nàng không đủ, đến cuối cùng phải làm thế nào mới có thể chạy thoát được nanh vuốt của đầu ngao Tạng này?

Đầu ngao Tạng kia hướng các nàng thông thả bước tới, mỗi một bước đều thật nhẹ nhàng tao nhã, tràn ngập sức mạnh cũng thành thoi.

"Đừng tới đây!" La Chu lập tức bật bật lửa, lạnh giọng quát, "Bằng không ta liền biến ngươi thành chó trại lông." Đáng tiếc trong tiếng quát lạnh lùng lại để lộ ra sự run rẩy, làm cho sự uy hiếp giảm đi rất nhiều.

Mắt tam giác ngược lạnh lùng liếc nàng một cái, nổi lên một tia trào phúng, tức thì cúi đầu đi lách nửa vòng qua con ngao Tạng đã chết, lại tiến lại gần xác ngao hít ngửi cẩn thận, còn đuôi lưỡi liếm liếm miệng vết thương trên cổ.

"Trác Mã, ta có phải hay không mất quá nhiều máu, cư nhiên hoa mắt mà nhìn thấy trong mắt đầu ngao khuyến kia hiện lên sự châm biếm." La Chu trừng mắt mà nhìn nhất cử nhất động của ngao khuyến, có chút không dám tin mà hỏi nhỏ.

"Không có, trong mắt nó thật sự xuất hiện chấm biếm, giống như. . . . .Giống như thực xem thường chúng ta." Cách Tang Trác Mã cũng trả lời mù mờ.

"Chẳng lẽ thành tinh?" La Chu đang cân nhắc, đột nhiên bị cặp mắt hung lệ tàn nhẫn nhìn thẳng đến khiến cho bị dọa nhảy dựng lên, "Không được lại đây!" Dưới sự bối rối, nàng xoay mình đem dao găm đoạt lại nắm trong tay mình, hai tay cứng ngắc nhắm tới đầu ngao khuyến quái dị rất có nhân tính kia.

Ngao khuyến kia nhìn dao găm trong tay nàng, đột nhiên hướng nàng gừ một tiếng, xoay người đi sâu vào trong. Đi được hai bước, quay đầu lại nhìn thấy các nàng không nhúc nhích, liền không kiên nhẫn mà gào thêm hai tiếng.

Ách, đây là tình huống gì a? Vì sao không lao lên điên cuồng cắn xé? La Chu nghĩ không ra. Nàng hỏi nhỏ một tiếng: "Ngươi. . . . .Ngươi là đang nói chúng ta đi theo ngươi?"

"Ngao ——"

Ngao khuyến sửa một tiếng, còn giống như đang gật đầu.

Ách, nàng thực là gặp yêu tinh quỷ quái đi. La Chu suy tính một lát, vẫn là không có cách nào khác tin tưởng chuyện quỷ dị vượt quá sức tưởng tượng này, lại cất tiếng hỏi: "Ngươi. . . . .Ngươi xác định sao?"

"Ngao ——" Ngao Tạng lại sửa một tiếng, mang đầy nhẫn nại hung ác.

Thật sự, con ngao Tạng này thật muốn các nàng đi theo nó, mà không phải đem các nàng biến thành đồ ăn mà cắn xé.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã cùng run lên, nhìn lẫn nhau, dùng tâm linh tương thông tiến hành trao đổi.

Phải không. . . . .Đi theo sao? La Chu nhú mày, bữu môi hướng phía ngao khuyến.

Trốn không thoát đâu. Cách Tang Trác Mã nháy mắt mấy cái, chỉ ra sự thật đau thương không thể nghịch chuyển.

Hai người suy sụp gục đầu xuống, không thể né tránh mà bước chân, bất an sợ hãi mà đi sau móng ngao Tạng.

Ngao Tạng sẽ đem các nàng đưa tới chỗ nào? Chờ các nàng phía trước là sống hay chết? Hết thầy đều không thể đoán được, chỉ biết con đường trốn chạy của các nàng đã bị một con ngao khuyến chặn lại, trong đó một người cánh tay còn bị thương.

La Chu đột nhiên cảm thấy được lần chạy trốn này của chính mình thực nên được xưng là "heo (Trư la) chạy trốn". Sớm biết kết cục thế này, không bằng nàng liền ngồi trong hang chờ đợi cơ hội tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Trò chơi của cầm thú Vương (1)

Hang ngầm trong núi đá không có ánh sáng, bên ngoài lại là một thế giới tươi đẹp mặt trời chiếu rọi, muốn có bao nhiêu rực rỡ thì có bấy nhiêu.

Bên trong Vương thành, ở dãy núi phía tây là sườn dốc cao vài trăm thước, dưới sườn dốc là một khe vừa sâu vừa rộng. Tại đáy khe tối này là đá cuội lờm chờm, cỏ dại um tùm, có một dòng suối nhỏ men theo rìa khe chảy róc rách. Bên cạnh dòng suối nhỏ còn có hai ba cái ao nhỏ không rõ hình dạng, phía trên ao tỏa ra từng làn khói trắng mềm mại, đây đúng là suối nước nóng tự nhiên.

Ánh dương chiếu rọi vẫn sáng lạn như trước, nhưng cũng không mang lại bao nhiêu ấm áp.

Trạm nghỉ chân trong khe có hai hàng binh sĩ tay cầm trường mâu, thắt lưng mang trường đao, sau lưng là cung tiễn. Trên đầu đội mũ ni, mặc áo da ngắn tay màu xanh, áo giáp da trâu màu lá cọ, tất cả đều có dáng người cao ngất, nhanh nhẹn dũng mãnh uy vũ.

Ở một góc rộng, có một cái bàn đá cao tầm một thước, mặt bàn là một phiến đá mỏng rộng bốn thước được đánh bóng kỹ lưỡng. Trên mặt bàn được phủ một cái khăn ni màu đỏ, ở giữa được bày một tháp y (giường nằm) hoàng kim khảm đầy bảo thạch. Trên tháp y được trải tấm da hổ sáng màu lớn, từ đầu hổ đến cuối tháp y phải đến hai thước hơn. Hai con bảo tuyết khỏe mạnh mỹ lệ nằm ở hai bên trái phải trước tháp y, mắt hơi khép đầy thích ý mà phơi nắng dưới ánh mặt trời sặc sỡ.

Quỳ bên phải là một thị nữ tuổi còn trẻ tay bưng một cái khay bạc, phía trên là bầu rượu. Toàn thân nàng là áo tơ lụa màu phấn hồng in hoa, tóc được tết thành vô số bím ngang vai buộc lại ở sau lưng, dùng ba bộ trang sức lớn nhỏ bằng bạc. Đỉnh đầu đội cái mũ tròn bằng sừng trâu, rủ xuống một hàng dây bạc tạo thành một tấm màn che, trước ngực còn đeo một chuỗi vòng cổ lục tùng thạch cùng san hô đỏ. Bên cạnh còn có một thị nữ trẻ tuổi ăn mặc giống y chang, khom nửa người, cúi đầu hạ mi, chuẩn bị tùy lúc mà hầu hạ chủ nhân châm rượu.

Một nam nhân thân hình hết sức cao lớn vạm vỡ lười nhác dựa vào tháp y, tóc nâu rối tung được tết thành từng bím tinh tế hai bên, dùng vòng khuyên hình khô lâu bằng bạc khảm ngọc bích buộc lại, vành tai trái đeo một viên hồng ngọc to cỡ hạt đậu tằm. Trên cổ đeo một chuỗi hạt chín viên, hai sâu san hồ đồ lớn nhỏ, một chuỗi hạt sáp ong. Khoác trên mình là một áo bào bằng da dê cái dệt cùng tơ lụa thuần một màu đen, vạt áo cùng hai tay áp khảm da báo tuyết quý báu, vạt áo trên dưới sở dụng da báo tuyết tạo thành hai màu bất đồng, hợp lại thành chữ thập, phần rìa da báo tuyết được thêu đề lên bằng vải gấm màu tím, lại viền thêm cái sợi bạc và vàng.

Bên hông nam nhân cao lớn được buộc hai sợi dây lưng. Một cái buộc ở phía trên thắt lưng, một cái buộc ở phía trên mông, được một tấm bạc chạm hoa nổi liền tạo thành đai lưng. Trên đai lưng khảm nhiều viên ngọc bích lớn nhỏ, bốn phía khắc hình hoa sen cùng hai con phượng hoàng chúc phúc (không tước lưỡng chủng cát tường). Phía trước hông giắt một trường đao khảm hình hoa sen khô lâu mười sáu cánh bằng cẩm thạch đen cùng một cái hộp bạc khảm ngọc thạch khắc hình đầu ngựa, sau lưng đeo một cây roi màu đen chuỗi làm bằng gỗ bạch đằng. Đôi giày da trâu màu đen buộc chặt lại ống quần lụa màu trắng, hai sườn giày được khảm hai hàng khuy bằng bạc nguyên chất, xen kẽ ở giữa là những sợi dây thắt màu vàng, sợi dây màu vàng rủ xuống bên ống giày mềm mại mà lác lư.

Trang phục nam nhân đều toát ra sự quý giả phi phạm lỗi lầm, từ đầu đến chân tràn đầy uy nghiêm lãnh khốc khiến kẻ khác thần phục vái lạy. Hắn chính là Vương của vương triều Cổ Cách—Mục Xích Tấn Bồ Trắc Đốn. Thân là người có địa vị cao nhất Cổ Cách, hắn vốn nên ở trong cung điện trên đỉnh núi mà quan sát thần dân, vốn nên cười trên lưng tuần mã mà tuần tra lãnh địa. Chỉ khác là hôm nay hắn lại dị thường nhàn nhã ở tại khe rãnh này nghỉ ngơi.

Chính chiến tứ phương, cướp được rất nhiều lãnh thổ, hắn quyết định tranh thủ chút thời gian nhàn nhã chơi một trò chơi, một trò chơi vô thưởng vô phạt. Đôi mắt hung ác nham hiểm so với kèn kèn căng uy nghiêm lợi hại hờ hững đảo qua hai nhóm nữ nô được binh sĩ chia ra, khỏe môi không mang theo chút tình cảm nào gọi lên.

Khuôn mặt các nàng được các binh sĩ mạnh mẽ cạo rửa dưới dòng suối, lộ ra dung mạo hoặc trẻ tuổi non nớt, hoặc thanh xuân mỹ lệ, hoặc vô cùng tầm thường. Một đám co rúm lại dưới đài, không dám đưa mắt nhìn hắn, ánh mắt đầy hoảng sợ, giống như một đám chuột đáng thương hại lại làm cho người ta càng thêm chán ghét xem thường.

Bất quá, đối diện dưới đài có một nữ nô thoát nhìn so với những nữ nô còn lại không giống nhau. Da thịt so với nữ nhân bình thường trắng hơn một chút, dưới mi dài thanh tú là một đôi mắt to sáng ngời. Dưới chiếc mũi xinh đẹp là một đôi môi đầy đặn mê người, thân thể có lồi có lõm, trong thanh thuần mỹ lệ có một cổ anh khí dồi dào, làm cho mọi người không khỏi lóa mắt. Hai má của nàng tuy rằng tái nhợt, trong mắt cũng tràn ngập sợ hãi, lại có thể cố gắng trấn định, dùng phương thức nắm tay mà an ủi những tiểu cô nương đang vô cùng sợ hãi bên người nàng.

Hắn nhớ rõ nữ nô này thống lĩnh mười mấy nữ nô bị lạc phương hướng trong đường hầm, cuối cùng bị binh sĩ áp giải ra khỏi đường hầm. Binh sĩ trong động bẩm báo nói là nữ nô này là người đi đầu trong việc kích động các nữ nô chạy trốn, nàng dùng dao cạy mở tất cả khóa sắt, cũng cắt đứt dây thừng trên tay các nữ nô chạy trốn. Một nữ nô xinh đẹp lại tự cho mình là thông minh, nguyên nhân cũng vì có nàng kích động mới có thể làm cho trò chơi chạy trốn lần này thuận lợi triển khai. Có phải nên tặng cho nàng một chút phần thưởng sao?

Tấn Bồ Trắc Đốn từ từ di chuyển chén dạ quang, mắt ưng lợi hại xẹt qua tia lạnh lùng, giọng nói khát máu.

"Liệt, tất cả nữ nô đều đi ra rồi sao?" Hắn hướng nam nhân bên trái tháp y thân nhiên nói.

Đứng ở bên trái tháp y đúng là Hắc kỳ đội trưởng hoàng gia Liệt Thích Già Thát Tu, cũng là một trong những tâm phúc mà Cổ Cách Vương tín nhiệm nhất. Hôm nay đầu hắn đội nón da đầu cáo, tai trái đeo một cái vòng tai bạc, trên cổ là hai tràng hạt bằng san hô đỏ. Một thân là áo gấm màu xanh phủ da, cổ tay áo, vạt áo cùng áo dài là lông cáo. Thắt lưng đeo ba đoạn da traai màu nâu đậm, mặt trên khảm mấy bông hoa bạc. Trên thắt lưng đeo trường đao, nghiêng xuống là hộp bạc, thắt lưng sau mông cũng buộc một đoạn đao. Chân đi một đôi giày da màu đen, trên ống dày được buộc những sợi tơ màu sắc rực rỡ. Khuôn mặt tục tũn tàn nhẫn dưới bộ trang phục trên cơ nhiên rút bớt đi vài phần thêm khát chém giết tanh máu, lại thêm vài phần quý khí cuồng dã.

Tấn Bồ Trắc Đốn hơi khép mắt, uống một ngụm rượu ngon, tựa tiểu phi tiểu nhìn về một chỗ cao cách đấy khe chừng hai thước. Nơi đó bụi cây sinh trường vô cùng rậm rạp, nhìn qua thì cũng không thấy gì, chỉ có đầy bụi cây ra mới phát hiện phía sau có một miệng hang đủ cho một người đi vào. Trong trò chơi chạy trốn mà hắn chủ đạo, tuy rằng đã đóng lại tất cả các cơ quan trong hang, cũng cường chế các binh sĩ canh giữ không được tùy ý khua đao, cam đoan sinh mệnh các nữ nô có thể bảo toàn hết mức. Nhưng đại bộ phận đều là chết hoặc lạc đường trong hang tối, nữ nô chạy trốn cuối cùng đều sẽ được các binh sĩ áp giải đi ra. Duy chỉ có một con đường là đi thông ra khe phía tây, mà trong đường hầm này lại mai phục mấy chục ngao khuyến hung tàn. Người xâm nhập chỉ có một kết cục, đó là cái chết!

"Người xác định sẽ có nữ nô sống sót đi ra từ trong đường hầm kia?" Tấn Bồ Trắc Đốn liếc qua Thích Già Thát Tu một cái, vron vai, cao quý như sư tử dần trở thành một dã lang tàn ngược. Khửu tay phải của hắn dựa vào tháp y, đem rượu ngon còn thừa trong chén dạ quang đưa bờn, dường như có một ít đồ xuống thăm nỉ, nước rượu đỏ sẫm nhanh chóng tràn ra tạo thành một đóa hoa nhỏ ẩm ướt trên thảm.

"Không thể khẳng định." Thích Già Thát Tu dừng một chút, bổ sung nói, "Nhưng mà hạ thần quả thật phát hiện có một nữ nô do Ngân Nghê tự mình bắt giữ còn chưa có đi ra."

"Ác?" Đến đây Tấn Bồ Trắc Đốn tràn đầy hứng thú, tay tùy ý đem chén dạ quang đặt lên khay mà thị nữ đang bưng, "Chẳng lẽ Ngân Nghê lúc ấy không đem con mồi một ngụm xé nát, mà là đem con mồi đặt dưới móng?"

"Đúng vậy, Vương."

"Xem ra Ngân Nghê rất muốn có một nô lệ hầu hạ nó." Tấn Bồ Trắc Đốn dường như có chút dăm chiêu, đôi môi nở nang hiện ra một hình cung mờ nhạt, tay trái nhẹ nhàng vuốt lên chiếc nhẫn hình hoa sen khô lâu đeo ở ngón giữa tay phải, "Bất quá nếu muốn được Ngân Nghê ưu ái . . . ." Hắn dừng lại,



con người xẹt qua hai đầu báo tuyết bên chân, hồ hững hờ, "Có thể so với được Đại Tuyết, Tiểu Tuyết ưu ái càng thêm khó khăn."

Hai con báo tuyết đột nhiên nghe được chủ nhân gọi tên chính mình, cả cơ thể phút chốc buộc chặt, lập tức dựng thẳng tai lắng nghe, quay đầu nhìn lại. Đợi một lát, không thấy ra lệnh gì, mới quay đầu, thả lỏng thân thể, một lần nữa nheo mắt dưỡng thần.

Thích Già Thát Tu buông mắt nhìn hai đầu báo tuyết hùng mĩ (hùng dũng mĩ lệ) bên chân Vương, lại ngẩng đầu nhìn về phía lùm cây đối diện, đôi mắt lãnh đạm nhिêm vài phần ý cười. Đúng vậy a, nữ nhân bản thủ lại giao hoạt như hồ ly kia đến cuối cùng là còn sống hay đã chết?

"Vương, vẫn là đợi thêm chút nữa, hay là bắt đầu trò chơi kế tiếp?" Hần cúi đầu, cung kính hỏi.

"Chờ một chút, khó lắm mới gặp được một chuyện thú vị." Mối trên của Tân Bồ Trắc Đốn mở ra, ngũ quan góc cạnh nhìn không ra cảm xúc gì.

Vừa dứt lời, phía lùm cây đối diện xuất hiện sự rung chuyển khác xa so với gió thổi, tiếp theo một khuôn mặt nhỏ nhắn bản đến nhìn không ra nguyên dạng hé ra, trên mặt khảm một đôi mắt đen tỏa sáng.

Cặp mắt kia hưng phấn chuyển động một vòng, cũng từ từ dừng lại, trong con người đen cũng tràn ra sự tuyệt vọng không cùng.

"Ngao ——" trong vách đá truyền ra tiếng ngao khuyến buồn bực sủa, tựa hồ tràn ngập sự hờn giận.

Giống như bị thứ gì đó thúc vào, kêu lên một tiếng "A ——" sợ hãi, khuôn mặt dơ bẩn nhỏ nhắn bỗng nhiên bỏ nhào đến phía trước. Một cái gì đó giống như mảnh vải dính máu rơi xuống từ độ cao trên hai thước, "Phanh" một tiếng ngã chồng vó xuống bụi cỏ dại mọc dưới đáy khe.

"La Chu a tỷ ——" sau tiếng hét chói tai, lại là một cái bản thủ gì đó từ trong cửa hang ngã nhào xuống dưới, bất thiên bất ý (không nghiêng lệch gì) mà rơi xuống vật gì đó.

Tiếp theo đó, là một đầu ngao khuyến hưng hân khỏe mạnh màu bạc chui ra, mạnh mẽ nhảy xuống từ độ cao hai thước, vững vàng đứng bên hai cáo vật bản gì đó. Rồi sau đó lại là một đầu ngao khuyến nhảy xuống, hai đầu ngao khuyến nhảy xuống. . . . . Từ bên trong hang liên tục nhảy xuống hơn ba mươi đầu ngao khuyến hưng hân màu lông không giống nhau.

"Liệt, Ngân Nghê mang ra hai nữ nô còn sống, người đi nhìn xem cái đê m lưng kia có ngã chết không." (Ồi giỏi ơi, cái đê m lưng là chị Chu nhà ta đấy a) Trong đôi mắt ung hung ác nham hiểm của Tân Bồ Trắc Đốn hiện lên một sự hứng thú mờ nhạt, "Đã chết liền thưởng cho ngao khuyến ăn, không chết liền tha lại đây, chuẩn bị tiến hành trò chơi kế tiếp."

"Tuân mệnh, Vương." Thích Già Thát Tu xoay người tào nhĩ hành lễ với Tân Bồ Trắc Đốn, sau đó thân hình cao lớn nhảy xuống khỏi chiếc bàn đá, sai bước đi đến chỗ hai đồ này nọ bị ngao khuyến vây quanh.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 38: Trò chơi của cầm thú Vương (2)

Sau khi bị bắt đi theo sau mông mảy con ngao khuyến màu nâu được mấy chục bước, La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã thật sự cảm thấy quyết định của mình lúc nguy hiểm có bao nhiêu sáng suốt, bao nhiêu chính xác.

Khi đang thăm cảm thấy may mắn không có binh sĩ nào canh giữ, nhưng khi ngọn đèn vừa đảo qua phía trước, cứ cách mười bước lại có một con ngao khuyến ăn thịt người đáng sợ gấp nhiều lần so với các binh sĩ. Một đôi mắt ngao trong bóng đêm bắn ra tia hung ác dọa người, trong chiếc cổ trắng kiện dày lông thỉnh thoảng phát ra tiếng gừ trầm mạnh đầy áp lực. Nhưng khi ngao khuyến dẫn đường đi qua, chi trước của chúng nó đều nửa hạ xuống đất, đầu to hơi cúi, giống như quỳ lễ thần phục với vương giả. Chờ các nàng đi qua, liền tự động đi theo phía sau.

Phía trước là một ngao khuyến hung tàn nhanh nhẹn dũng mãnh, sau cũng là một ngao khuyến hung tàn nhanh nhẹn dũng mãnh, một con đi ngang hàng cùng nàng và Cách Tang Trắc Mã. Trốn, chỉ còn lại là hy vọng tốt đẹp xa vời. Chờ đợi mình phía trước là loại cực hình gì, La Chu hoàn toàn đánh mất sức tưởng tượng của mình, hiện tại nàng sợ nhất, đề phòng từng giây từng phút chính là đám ngao khuyến phía sau có thể bị mùi máu tươi trên người nàng kích thích thú tính hay không, đột nhiên tấn công đem nàng cắn xé thành mảnh nhỏ, cuối cùng ăn đến không thừa mẩu vụn nào.

Lưỡi dao dài 9 li vẫn sắc bén như trước, nhưng đã bị nàng thu vào trong chuôi dao. Ở trước mặt mấy chục ngao khuyến hung tàn cường hãn, chiếc dao Thụy Sĩ từng hỗ trợ nàng được vô số việc, giúp nàng thoát hiểm vô số lần lại có vẻ trở nên nhỏ yếu vô dụng.

"La Chu a tỷ, phía trước dường như có ánh sáng!" Đương lúc căng thẳng, bên tai chợt vang lên tiếng hưng phấn của Cách Tang Trắc Mã.

La Chu đưa mắt nhìn phía trước, quả nhiên, phía trước mờ hồ xuất hiện vài tia sáng, đó là. . . . . ánh sáng tự nhiên! Chẳng lẽ ngao khuyến dẫn đường này muốn tự mình thả các nàng? Trong lòng không khỏi xuất hiện cảm xúc mừng phát điên. Dưới sự hí hửng, nàng thể nhưng lại kéo theo Cách Tang Trắc Mã nghiêng người lướt qua ngao khuyến màu bạc dẫn đường, lao đảo chạy như điên về phía ánh sáng.

Cửa hang! Là cửa hang! Là cửa hang hăng thật giá thật! Cửa hang đang đứng trước mặt, nằng cơ hồ mừng muốn khóc lên. Thật cẩn thận đẩy ra lùm cây rậm rạp che trước cửa hang, lộ ra ngoài xem xét. Vậy mà, kinh hi, kích động cùng hưng phấn vừa rồi liền biến thành tuyệt vọng không bờ bến.

Phòng đoán của nằng quả nhiên không nhầm, phía tây là sườn dốc cực, dưới dốc cực là một khe thật sâu, trong khe có một lối ra cực kỳ bí mật. Nhưng là, vì sao trong khe lại có một loạt binh sĩ võ trang nghiêm nghị đứng xếp hàng? Một bãi đá đối diện cửa hang, trên bãi đá không chỉ có mấy nam nữ hoặc đứng hoặc ngồi, còn có hai con báo tuyết đang nằm, dưới bãi lại có một đám nữ nô dường như vô cùng quen thuộc. Ở giữa bãi đá bóng bẩy còn có một người ăn mặc đẹp đẽ quý giá, một nam nhân toàn thân đều tràn ngập khí chất cảm thú, Cổ Cách Vương. Mà nam nhân đứng cạnh hắn lại là kẻ đã từng một lần lại một lần ngược nằng, là đội trưởng đội kỵ binh Vương gia, là người truyền tin của Pháp Vương, Liệt Thích Già Thất Tu.

Bốn chữ to "Ôm cây đợi thỏ" đánh mạnh vào đầu La Chu, giờ khắc này trong lồng ngực nằng giống như có ngàn vạn con ngựa chạy lao qua cây cỏ bùn đất, điên cuồng đến muốn gào lên, muốn gầm lên giận dữ. Mẹ nó, ngao khuyên ăn thịt người là thú bình được cảm thú Vương thuần dưỡng thì sao có thể tốt bụng vậy? Đúng là nằng tự mình nghĩ ra cái ý nghĩ kỳ lạ ngu ngốc. Chết, thì ra nằng quả nhiên đã trình diễn một hồi heo chạy trốn cho cảm thú giải trí! Không chừng A Lan Ni Mã cùng nằng sở dĩ nghe được tin tức lại giống cũng là do cảm thú Vương có ý bày mưu đặt kế tiết lộ, mục đích chính là muốn áp bách các nằng liều mạng chạy trốn để giải trí. Khó trách trong hang đá không có binh sĩ canh gác nghiêm mật, khó trách lại cung cấp cho các nằng ăn uống no đủ dường chừng thể lực, khó trách trong hang đá không gặp phải một cái cơ quan chết người nào! Quay lại! Lão tử sẽ quay trở về tiếp tục ngồi trong hang đá, kiên quyết không làm hầu tử (con khi) phụng bồi cảm thú!

Trong lồng nằng đầy cảm phấn chuẩn bị lùi thân thể về, thỉnh linh mông bị vật gì đó mạnh mẽ đẩy một cái, cả người liền rớt từ trên miệng hang xuống.

Thân thể quay quay, trời quay, đất xoay, sau đầu đập mạnh xuống đất, trước mắt xoay tròn rồi chìm dần vào bóng tối, trong lúc dần chìm vào tối đen còn rải rác xuất hiện vài ngôi sao nhỏ tròn tròn màu vàng.

Phanh ——

Một vật thể không hề nhẹ lại hóa vô đơn chí mà đè lên trên ngực nằng. Ngực như tắc lại, dạ dày trĩ trệ đau đớn, hô hấp ngưng lại, nằng ọc một tiếng, toàn bộ bánh mì thô ráp vừa mới nuốt vào dạ dày đều phun ra hết. Chỉ cảm thấy ánh tối đen trước mắt càng ngày càng đậm, xoay tròn ngày càng nhanh hơn, các ngôi sao nhỏ xuất hiện càng nhiều.

Đầu choáng váng, đầu đau, vai đau, lưng đau, mông đau, ngực đau, tay đau, chân đau. . . . (bị thương 10/10 lun XD) Từ chi bách hải (tay chân xương cốt cơ thể) đều đau đến muốn rụng ra, hoàn toàn không thể tự lại một chút khí lực nào. Cố gắng mở mắt, lại mờ mịt cái gì cũng không thấy rõ, thậm chí cứ như vậy mà nằm luôn, nằm luôn.

"La Chu a tỷ! La Chu a tỷ!" Vật nặng trên ngực tuy đã chậm rãi dịch chuyển đi, nhưng có một tiếng khóc loạn không ngừng bay vào trong tai, thân thể đã suy yếu đến không chịu nổi lại còn bị lay một cách mãnh liệt tàn nhẫn, lay đến đầu nằng càng choáng, thân thể càng đau.

Mẹ nó, Trác Mã ngu ngốc, uống cho chị đây tốt bụng làm đệm lưng cho người, người ít nhất cũng nên có lương tâm kiểm tra xem xương cốt ta có gãy chút nào không đi? Vừa động liền giống như chủ ngựa ngu xuẩn rít gào điên cuồng mà lay ta? Lại lay tiếp đi, ta thật sự sẽ chết vì chấn thương sọ não.

Giống như là hiểu tiếng nằng đang gào lên trong lòng, lay động kịch liệt bỗng nhiên biến mất, tiếng khóc thảm cũng thấp lại, một bàn tay to hữu lực chạy trên người nằng. Không tình dục, không tục tĩu, thực nghiêm túc mà xem xét mỗi một cái xương chịu tổn thương. Bàn tay to đụng đến hai cánh tay quấn băng của nằng, đột nhiên hung hăng nắm chặt.

"A ——"

Trong lúc kêu lên kinh thiên động địa, nằng cố gắng mở mạnh mắt, đồng tử rời rạc cuối cùng tập trung lại, xóa tan sương mù tối đen, thấy rõ thế giới đầy màu sắc.

Mây trắng giống như đai lưng vắt ngang bầu trời, tia sáng mặt trời sắc sỡ ánh vàng. Trong bóng râm hé ra khuôn mặt nam nhân tục tằng mà tàn nhẫn, hơi mỉm cười với nằng.

"Xương cốt không gãy, chỉ là người càng thêm bản càng thêm xấu." Thích Già Thất Tu nhếch miệng lộ ra một vòng cung màu trắng như sứ, nâng lên một cánh tay của nằng lắc lắc trước mắt. Hắn mạnh mẽ nắm chặt, trên vải trắng dần nhuộm từng tầng đỏ sẫm, nhìn thấy mà ghê cả người.

La Chu thất thần liếc mắt nhìn hắn một cái, sống hay chết đã không còn do nằng làm chủ, nằng cũng thật sự không còn khí lực để phản kháng.

Thích Già Thất Tu nắm bàn tay dính đầy máu của nằng đưa tới mũi ngửi, trong ý cười tàn nhẫn có thêm một tia tán thưởng, "Giết chết một ngao khuyên, đòi lấy ưu ái của Ngân Nghệ, cho dù hai tay đứt lìa cũng đáng." Hắn giờ lên chiếc dao nhọn trên mặt đất, nhíu mày, nói chắc chắn, "Là dùng nó."

Từ lúc ngã xuống từ trên cao, dao rơi khỏi tay, bóng đèn LED ở chuỗi dao cũng bị va vào đá, hỏng mất. Loại đèn hiện đại này hỏng đi cũng tốt, miễn cho bị người ta xem là yêu quái.

"Đưa ta!" Phản ứng đầu tiên của La Chu là đúng lý hợp tình mà đòi lại công cụ dao đa năng đã giúp mình sinh tồn trong suốt ba năm qua, khi nhìn đến ánh mắt cân nhắc của nam nhân mới giác ngộ lời nói cùng hành động dũng cảm của mình có bao nhiêu ngu muội. Lập tức mắt bò mới lo làm choáng mà hơi khép lại mắt, ngậm miệng nhanh chóng biến thành người gỗ.

"Chính người hướng Vương mà đòi lại đi." Nhìn phản ứng nhạy bén của nữ nhân bản giáo hoạt này, tâm tình Thích Già Thất Tu quả thật rất tốt, lộ ra một hàng răng trắng, cười đến vô cùng vui vẻ. Cũng không kiêng dè gì vết bản trên người La Cu, từ giữ chặt cánh tay nằng phúc chốc đem nằng nâng lên khỏi mặt đất khiêng ở trên vai, "Theo ta." Hắn từ trên cao nhìn xuống Cách Tang Trác Mã tinh thần sợ hãi đang ngồi trên đất, lạnh lùng nói, tươi cười trên

mặt giấy lát ngưng lại thành thị sát nghiêm túc.

Tay đứt lia, tay đứt lia, tay đứt lia! Cả người La Chu run rẩy treo ngược trên vai rộng lớn cứng như thép của nam nhân, bụng mềm mại bị vật cứng ấn vào, miệng hé ra lại phun ra dịch trong dạ dày, hầu như đều lưu lại trên áo khoác xa hoa của nam nhân.

Thích Già Thát Tu vỗ mạnh một cái trên hông nàng để trừng phạt, cũng không so đo gì thêm, sai bước đi trở về chỗ Vương, dưới đài, không chút nào thương tiếc đem nữ nhân bắn trên vai ném xuống đất. May mắn Cách Tang Trác Mã đang lao đảo đi theo phía sau tiếp được thân thể nàng, mới làm cho La Chu may mắn thoát được lần thứ hai rơi xuống đất.

"La Chu a tỳ, ngươi . . . . . Ngươi có sao không?" Cách Tang Trác Mã cố gắng hết sức mà hỏi han. Cả người nằm sấp trên mặt đất, cắn răng mà chịu đựng va đập.

"Nào. . . . . Nào chấn động, đầu choáng váng muốn nôn. . . . . Cả người đều đau. . . . . Không cử động được. . . . ." La Chu ngã vào trên lưng nàng, hít mắt nhìn bầu trời xanh, thành thực mà kể ra hiện trạng thể thảm của thân thể.

Nửa câu đầu Cách Tang Trác Mã nghe không hiểu, nửa câu sau tuy rằng hiểu, nhưng cũng không có khí lực cử động hoặc xoay người xem xét giúp đỡ người bệnh trên lưng, đành bất đắc dĩ nói: "Ta. . . . . Ta cũng không chuyển động được, La Chu a tỳ liền. . . . . Liền nằm trên lưng ta. . . . . Nghỉ ngơi đi."

Các nàng có được tính là một đôi nan tỳ nan muội không đây (chị em số khổ)? Trong lúc khổ sở La Chu lại suy nghĩ mua vui một chút, đột nhiên, phía trên đầu che phủ một cái bóng lớn, một cái đầu ngao cực đại màu bạc nhảy ra trước mắt, mắt tam giác màu lam thâm thúy hung tàn, độc ác, lạnh như băng.

Làm gì vậy? Muốn cắn nàng? Trái tim sắp ngừng đập lại bắt đầu điên cuồng đập mạnh, nàng tập trung tất cả khí lực còn lại hung ác mà trừng lại cặp mắt tam giác kia. Lão tử đã suy bại đến cái hoàn cảnh thể thảm này, cái gì gọi là đầu trục đầu sọ bị nắm tóc - vua cũng thua thằng liều, đằng nào cũng không sống được, có gì trước khi chết lại còn sợ một con chó.

Đầu ngao màu bạc hơi lắc lắc, một cái lưỡi đỏ tươi vươn ra, liếm lên khuôn mặt dơ bẩn lạ kỳ của nàng, liếm từ cằm lên đến trán. Cho dù cách một tầng máu bản thật dày, cũng vẫn có thể cảm nhận được thật rõ đầu lưỡi thô ráp ẩm áp kia.

La Chu cứng ngắt, không phải chưa từng bị thú cưng liếm qua, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ngao khuyến hung mãnh khủng bố đến có thể ăn thịt người lại không phải thú nuôi nhà mình liếm qua.

Sau khi liếm xong, đầu ngao lại dúc vào trên bộ ngực cao ngất của nàng, rồi cọ cọ trên vật mềm mại một lúc, có chút thích ý mà nheo mắt lại.

La Chu hóa đá, đây là . . . . . Một con sắc ngao sao? !

Hành động của cả người lẫn ngao dưới đài đều được hai nam nhân thu vào trong mắt, thần sắc hai người đều lộ ra một tia kinh ngạc hiếm có.

"Thật đúng là Ngân Nghê chọn nàng hầu hạ?" Tán Bó Trác Đốn hơi hạ mi.

"Hắn là như vậy." Thích Già Thát Tu nhắm lại mắt, khoe môi hơi nhếch lên. Vận khí của nữ nhân bản này cũng không tồi, Ngân Nghê là ngao khuyến nghìn con mới có một, rất được Vương sủng ái.

Tán Bó Trác Đốn ngấm ngấm con dao ngắn mà Thích Già Thát Tu đưa lên, đem các loại dụng cụ trong chuỗi dao lòi ra, ngón tay màu đồng mon trón vết máu khô lại trên thân dao, ánh mắt dần tối lại: "Liệt, nữ nô kia dùng con dao nhỏ này giết chết ngao khuyến?"

"Dạ phải"

"Thưởng cho ngươi." Hắn tùy ý ném con dao đi.

"Hạ thần tạ ơn Vương ban thưởng." Thích Già Thát Tu chuẩn xác bắt được con dao, vội vàng hành lễ tạ ơn.

"Ha ha, bắt đầu trò chơi kế tiếp đi." Tán Bó Trác Đốn xoa bóp mười ngón tay, phát ra một chuỗi răng rắc giòn tai. Nhân nhả đứng lên khỏi tháp y, bước thong thả tới phía trước đài, tầm mắt quan sát các nữ nô dưới đài trở nên cổ quái lại dữ tợn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 39: Trò chơi của cầm thú Vương (3)

Ba —ba — ba —

Hắn vỗ tay nhẹ ba cái, một đội binh sĩ lập tức tiến lên đem ba mươi mấy nữ nô đang quỳ bên phải đài đẩy xuống đất, mặc kệ các nữ nô giãy dụa khóc lóc, hai ba phát liền đem quần áo trên người các nàng kéo xuống, nháy mắt lột thành trần truồng.

Sau đó, Thích Già Thất Tu với ngón trỏ vào miệng, huýt một tiếng sắc bén. Mấy chục con ngao khuyến lập tức gật gù đắc ý chạy vội tới đảo quanh phía sau từng nữ nô, trong cổ gầm gừ sủa tràn đầy hưng phấn khó hiểu.

Chỉ thấy binh sĩ áp chế nữ nô lấy ra một viên thuốc ném vào trong miệng ngao khuyến, ngao khuyến lập tức giống như uống thuốc kích thích, trở nên ngày càng rối loạn khó kiềm chế. Mắt ngao dần chuyển thành màu đỏ tanh máu, miệng ngao mở ra, thò ra những tiếng động ồ ồ, dịch nước miếng tanh hôi không ngừng nhỏ xuống, khung bố nhất chính là từ dưới bụng mỗi một con ngao đều vươn ra một cây gậy dài màu đỏ vô cùng dữ tợn.

Mấy trăm nữ nô đang quỳ ở giữa đài bị binh sĩ cầm roi da mạnh mẽ đẩy mặt hướng qua phía bên phải, trên mặt mỗi người đều trở nên xanh trắng lẫn lộn.

"Cỗ Cách cần chính là cơ thể mẹ có thể nuôi dưỡng được nô lệ cường hân, nô lệ ngay cả chạy trốn cũng không dám chi xứng làm đồ chơi cùng thức ăn cho ngao khuyến." Tán Bố Trác Đốn đứng ở trên đài tựa như thiên thần đưa ra lời tuyên bố lãnh khốc đối với những nữ nô dưới chân.

Thích Già Thất Tu lại huýt một tiếng, đám ngao khuyến đang kiềm chế giống như được xóa bỏ lệnh cấm, gần như đồng thời chạy đến chỗ người. Chi trước khoát lên phía sau cơ thể trần trụi của nữ nô, không biết là do huấn luyện, hay là trời sinh thành thạo mà đem bộ phận sinh dục hướng hạ thân nữ nô đẩy vào.

"A —— không —— không ——"

"Không được! A a ——"

Cả nữ nô bị lột trần cùng những nữ nô bị bắt nhìn cảnh tượng trên đều hét lên thất thanh, tiếng kêu thê lương thống khổ vang vọng khắp khe vực, làm kinh động những con kền kền đang nghỉ ngơi trên bãi đá.

Khuôn mặt những nữ nô xích lửa vặn vẹo, toàn cơ thể co chặt, khóc thảm, kêu gào khản giọng, cực lực giãy dụa thân mình muốn thoát khỏi sự xâm phạm của ngao khuyến. Nhưng mà các nàng rất nhanh bị các binh sĩ dùng tay cùng chân tựa như kim sắt mà giam cầm chặt chẽ trên mặt đất, không có đường chạy trốn, không thể động đậy, chỉ có thể phát ra những tiếng khóc thét bi phẫn thảm thiết mà bất lực. Rất nhiều dững đạo mềm mại chưa đủ ướt át bị vật thô dài cứng rắn nóng bỏng của ngao khuyến xuyên qua xé rách, máu tươi trào ra theo sự đâm vào rút ra của ngao khuyến, làm ẩm ướt mảnh đất khô cằn.

Bên cạnh, tiếng roi da khua trên không trung đồm độp, những binh sĩ cho phép nữ nô được khóc thét roi lệ, kêu thảm thiết, nhưng nếu có nữ nô nào dám có can đảm che lỗ tai, nhắm mắt lại không xem lập tức sẽ bị quất đến trầy da tróc thịt.

Tán Bố Trác Đốn đã lui về ngồi dựa vào tháp y, một bên thưởng thức rượu ngon, một bên lạnh lùng thưởng thức hình ảnh người thú quan hệ dâm loạn với nhau dưới đài, khóe môi trào lên một nụ cười cao quý lạnh như băng.

"La. . . . . La Chu A Tỷ. . . . . Ta. . . . . Ta lại nhìn thấy. . . . . Thấy địa ngục. . . . . Địa ngục. . . . ." Lệ theo hai má Cách Tang Trác Mã cuộn cuộn chảy, mười ngón tay cào thật sâu xuống đất, môi không ngừng run rẩy, ngay cả thân thể cũng không chịu được mà run run.

"Địa. . . . . Địa Ngục?" La Chu nằm ngửa ở trên lưng Cách Tang Trác Mã, đầu chỉ cần lay động một chút liền bắt đầu phát đau. Nàng không nhìn thấy tình huống bị thâm phía bên kia, tầm mắt nhìn được chỉ có trời xanh mây trắng, còn có vách đá dốc ngược cùng mấy bụi cỏ dại mọc nhô ra trong khe. Tuy rằng nàng cũng nghe được những lời nói lãnh khốc vừa rồi của cảm thú Vương, nghe được tiếng gào thét thống khổ khua khóc của các nữ nhân, nhưng từ lúc nhìn thấy những hình ảnh ở giữa sân thôn Nạp Mộc A nàng đã không còn phản ứng nào thái quá nào, cũng không có hứng thú hiểu rõ. Nàng quá chú tâm vào đầu ngao khuyến khung bố đang ngù gật dưỡng thần trên ngực mình, ái biệt được cái miệng ngao kia có hay không lên con động kinh cần một ngụm trên người nàng?

"Ngao khuyến. . . . . Đang gian dâm nữ nhân. . . . . Súc sinh. . . . . Súc sinh cùng nữ nhân tăng tị với nhau!" Cách Tang Trác Mã cắn lóp cò khô trên mặt đất, thanh âm thống hận ghen ngào cùng bi thương. "Miệng ngao khuyến cắn lấy sau cổ nữ nhân, móng vuốt bầu vào bả vai nữ nhân, da thịt nữ nhân nơi nơi đều bị cào rách, nơi nơi đều là máu tươi đang chảy. Các binh sĩ áp chế chơi đùa vú các nàng, kéo nát đầu vú, còn quấy nhiễu miệng cùng hạ thể các nàng. Máu, chảy thật nhiều máu. Không phải là người, cũng không phải người, cũng không phải người. . . . ." Nàng kể lại những hình ảnh mà mình chứng kiến cho La Chu, cuối cùng dừng lại với những tiếng ní non đến gần như sụp đổ.

"Người nói đúng, không phải là người." La Chu vỗ nhẹ thân mình cô gái đang run dưới thân, cúi đầu ôn nhu an ủi nói, "Mấy con ngao khuyến đó không phải là người, nô lệ chúng ta cũng không phải người, còn lại tất cả đều là cảm thú đáng chém ngàn đao. Trác Mã, không có gì phải sợ, ngoan à, khóc ra đi, khóc thành tiếng sẽ không còn thấy sợ nữa." Nếu không phải bị internet cùng những phim AV hạng nặng trọng khẩu vị làm hỏng, tin chắc rằng tinh thần nàng cũng sẽ giống như Cách Tang Trác Mã thuần khiết cách không xa sự sụp đổ.

Nô lệ không phải người, hiện tại nàng càng thêm cảm thụ đầy đủ mà sâu sắc được câu nói này. Nguyên nhân chính là vì nô lệ không phải người, cho nên cảm thú Vương cùng với binh sĩ cảm thú sẽ đem việc nô lệ thô kệch kém cỏi chạy trốn ra làm trò giải trí, sẽ cười mà xem nô lệ cùng ngao khuyến giao hợp, sẽ đem sinh mạng nô lệ giống như rom rác.

Ánh sáng mặt trời đã chiếu nghiêng lên trên vách đá, nhưng tiếng khóc kêu thảm thiết vẫn quanh quẩn liên tiếp không chấm dứt. Thời gian trôi qua vô cùng gian nan, tiếng khóc của Cách Tang Trác Mã dưới thân cũng chưa có ngừng. Từ trong tiếng khóc than, nàng biết đã có nữ nô chết dưới sự gian dâm của ngao khuyến, còn biết ngao khuyến vẫn còn hưng phấn mà tiếp tục gian dâm thi thể, còn nghe thấy tiếng ngao khuyến sau khi thỏa mãn thú tính cùng với đám kền kền đậu trên bãi đá cùng nhau nhai nuốt thi thể nữ nô. Cũng biết phạm là nữ nô trong lúc nhìn cảnh này mà ngất xỉu không có ngoại lệ lập tức bị lột sạch quần áo kéo ra bên ngoài mặc cho ngao khuyến chà đạp, chết không toàn thây.

Ánh mắt đã hết sung đỏ của nàng lại trở lại giống như hai ngày trước, làm sao cũng không thể chảy nổi một giọt lệ, khô khốc như thế. Một bàn tay của nàng không ngừng vỗ về Cách Tang Trác Mã dưới thân, tay kia thì lại nhẹ nhàng đặt lên đầu ngao khuyến trên ngực, nàng gãi cầm, gãi lỗ tai cho nó.

Cứ qua một tiếng kêu khóc thảm thiết sợ hãi đối với đầu ngao khuyến trên người này lại bắt tri bắt giác mà vui đi một chút, từ đáy lòng nàng dâng lên một tia cảm kích kỳ lạ. Nếu không phải nhờ có đầu ngao này, nàng cùng Cách Tang Trác Mã đã sớm bị đám ngao khuyến trong đường hầm xoi mắt. Nếu không phải cái đầu ngao khuyến này nằm ghé vào trên ngực nàng, nói không chừng nàng cũng đã bị xếp vào đám nữ nô bị súc sinh trà đạp đến chết.

"Liệt, trong nhóm nữ nô chạy trốn chọn mấy người diện mạo xinh đẹp sung làm cung nữ, toàn bộ số còn lại đưa đến phòng lai giống." Khi trò chơi gần kết thúc, Tán Bó Trác Đồn phân phó với Thích Già Thất Tu bên cạnh.

"Vâng." Thích Già Thất Tu cúi đầu đáp, con người di chuyển, chỉ chỉ dưới đài, "Vương, vậy nữ nô mà Ngân Nghê lựa chọn thì sao?"

"Người không đề cập tới, ta thật thiếu chút nữa đã quên." Mi phải của Tán Bó Trác Đồn nhếch lên, trong sự mạnh mẽ ung dung lại lộ ra sự lãnh khốc tàn nhẫn, "Đây chính là nữ lệ đầu tiên mà Ngân Nghê lựa chọn." Hắn bung chén rượu đứng lên khỏi tháp y, nhảy xuống bãi đá, đi đến trước mặt La Chu.

Ngao khuyến đang nằm trên ngực La Chu chộp mắt liền ngừng đầu, dịu dàng mà sửa một tiếng, dưới mắt ung uy nghiêm lợi hại nhanh chóng lùi về phía sau.

Cách Tang Trác Mã dưới thân La Chu dưới sự uy nghiêm vương giả cùng sát khí tanh máu phô thiên cái địa mà sợ hãi đến quên cả khóc, La Chu nằm ngửa bị buộc phải đứng mũi chịu sào mà đối mặt với tầm mắt đang quan sát từ trên xuống. Lòng nàng thu nhanh lại, hô hấp gần như đình chỉ, tứ chi bất lực khẽ run lên.

Ánh mắt cảm thụ Vương hung ác nham hiểm mà lãnh khốc, bén nhọn mà sâu thẳm, tựa như ánh mắt kèn kèn đang thông thả mà tuần tra trên người nàng. Ánh mắt nâu đồng sâu không thấy đáy tràn ngập vô tình lạnh lẽo cùn đậm đặc, mà phía sau đó lại ẩn núp sự tàn bạo khát máu đến điên cuồng. Trong tầm mắt lạnh như băng, mỗi tế bào trên cơ thể dường như đông lại, từ da thịt cho đến linh hồn.

"Liệt, đem nàng đi rửa mặt." Tiếng nói trầm mạnh mang theo chút từ tính, cũng lạnh nhạt vô tình đến cực điểm.

"Dạ." Thích Già Thất Tu thuận tay nhấc lên La Chu, bước đi đến bên suối nước nóng, một tay chế trụ sau gáy nàng, đem đầu của nàng ấn toàn bộ vào trong nước, một bàn tay khác thô lỗ mà chà xát mặt nàng.

Dòng nước ấm áp trong nháy mắt tiến vào lỗ tai, lỗ mũi, vào mắt, miệng, làm cho nàng ho khan vì sắc nước, không kịp phản ứng mà nuốt vào mấy ngụm to nước suối. Bàn tay to nắm sau gáy tựa như thiết trảo, không để cho nàng có chút cơ hội giãy dụa. Bàn tay to đang tàn phá bờ bãi trên mặt thô ráp vô cùng, không hề mang nửa điểm thương hương tiếc ngọc, xoa nắn đánh thép giống như đang đang đối đãi với một khúc gỗ.

La Chu gần như nhịn đau đến choáng váng tùy ý cho nam nhân làm nhục, cuối cùng vào thời điểm sắp chết chìm tới nơi thì được lôi ra khỏi nước.

Tán Bó Trác Đồn cùng Thích Già Thất Tu đột nhiên nhìn đến khuôn mặt sau khi tẩy qua nước suối, đều hơi giật mình. Khuôn mặt vừa đỏ vừa sưng phù, phía trên loang lổ các vết trầy da, giống như là một con rắn đang lột da xấu xí đến làm cho người ta ghê tởm.

"Xấu như heo vậy. Nếu Ngân Nghê thích, vậy để nàng làm ngao nô tùy thân hầu hạ là được." Tán Bó Trác Đồn cười lạnh lùng, đi khỏi. Thị vệ thân cận đã bê tháp y da hồ lại đây, hai đầu báo tuyết cùng ngao khuyến màu bạc cũng đi theo đến bên tháp y. Hắn vén lên áo choàng, ngồi ngay ngắn trên tháp y, thản nhiên nói với Thích Già Thất Tu, "Đường vài ngày, sẽ đem đến bên người Ngân Nghê."

"Tuân mệnh, Vương." Thích Già Thất Tu quỳ một gối xuống hành lễ, cung nghênh Cỗ Cách Vương rồi đi.

Chờ cho Vương đi khỏi, hắn mới đưa mắt nhìn về phía nữ nô đang dựa vào tay mình gian nan hô hấp, ngón tay dùng sức búng vào da mặt đang sưng đỏ tróc da của nàng, chế nhạo nói: "Quả thực đúng như Vương nói, xấu như heo vậy."

La Chu đau đến hít vào một ngụm khí lớn, suy yếu mà phụ họa: "Đúng, ta xấu như heo." Thực may mắn mấy ngày nay chịu đựng gió lạnh cùng phơi nắng, làm cho làn da mẫn cảm của nàng bị sưng đỏ lại bong da, trở nên thay đổi hoàn toàn, không bị cảm thụ Vương nhìn trộm.

"Coi như vận khí của người tốt." Thích Già Thất Tu lại dùng sức đánh vào hai má nàng, thực hưởng thụ bộ dáng nàng đau đến hít vào một hơi khí lạnh.

"Liệt đội trưởng đại nhân, ngao khuyến trong đường hầm là ta cùng Cách Tang Trác Mã giết, xin cho nàng cùng ta trở thành ngao nô." Tuy rằng nam nhân đang ôm hồ chính mình cũng thật tàn nhẫn, cũng là cảm thù, nhưng trước mắt lại là cảm thù mà nàng tiếp xúc nhiều nhất. Hắn có quyền lực tuyệt đối, cầu hắn, là việc bất đắc dĩ.

"Đề thưởng cho sự may mắn của người, ta đồng ý với thỉnh cầu này." Thích Già Thất Tu lãnh lạnh cười, thổi khí vào trong tai nàng, nhỏ giọng dặn dò nói, "Nhớ kỹ lời ta nói trước kia, ngàn vạn lần đừng có ngu xuẩn mà tìm cách lên giường của Vương."

Trong lúc nàng đang kinh ngạc, hắn ôm nàng đi trở về chỗ cũ, đem nàng đặt lên người Cách Tang Trác Mã, tâm tình vô cùng khoái trá đi đến chỗ nữ nô khác.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dựa thật sát vào nhau, tựa lưng vào nhau, che lại lỗ tai, cố gắng không nghe không nhìn.

## Chương 40: Cảnh đông cung sống

"A ân . . . . . A . . . . . Đại nhân . . . . . Tha ta đi . . . . . Nhẹ . . . . . Nhẹ một chút . . . . . Ngồ ngồ . . . . ." Nữ nhân da thịt màu mật ong nằm trên giường thấp, dáng người trần đầy quyến rũ, mềm dẻo lại nóng bỏng. Nàng lúc thì khó nhìn mà giờ chân lên cao, khi thì tứ chi co rút mà run rẩy. Mi đen thanh tú nhắm lại, đôi mắt khép hờ đầy mơ màng, cả người đầm đìa mồ hôi. Chiếc trần xinh đẹp thỉnh thoảng lại lay động, nước miếng trong suốt theo bên khóe miệng uốn lượn chảy xuống, trong miệng không ngừng phát ra lời cầu xin cực kỳ thống khổ mà lại vô cùng vui thích.

Nam nhân cao lớn trên người nàng rong ruổi, một thân da thịt ngăm đen, gồ lên những khối cơ bắp mạnh mẽ đánh thép, tư thế cho thấy sức mạnh cường đại. Từng giọt mồ hôi bắn ra từ trên người hắn, lộ ra một sự gọi cảm vô cùng cuồng dã lại không kém phần hấp dẫn. Ngũ quan thô kệch tà ác của hắn lúc này có chút vận vẹo, con ngươi trước giờ vẫn sắc nhọn lạnh lẽo hung tàn đến cực điểm xuất hiện sự nóng bỏng đầy thú tính, nam nhân không giống như đang thâm mê trong tình dục, mà lại giống một con mãnh thú đang cắn xé con mồi. Trong họng phát ra những tiếng thở dốc như thú, bàn tay lớn rắn chắc như thép đang nắm lấy ngực đầy đặn của nữ nhân ngày càng ra sức, nhào nặn đôi gò bồng đảo kia giống như muốn chúng hoàn toàn thay đổi hình dạng.

Hắn không hề chú ý đến sự cảm thụ của nữ nhân, hoàn toàn dựa vào sự ham muốn của chính mình điên cuồng tiến công nhịp nhàng, phát ra những tiếng thân thể va chạm vang dội, xen lẫn vào đó là tiếng nước dâm mãnh do giao hợp tạo ra.

Một màn đông cung sống đầy dã man này làm cho La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đang trú ở phòng bên cạnh nhìn mà ghen hòng trần trối lại thêm mặt đỏ tai hồng.

Thời gian trôi qua thực nhanh, từ sau khi bị bắt trong rãnh, đến nay đã hơn mười ngày.

Thân là ngao nô được Vương cho phép dưỡng thương, La Chu được hưởng thụ đãi ngộ cực cao giống như là gấu trúc quốc bảo. Nàng được Thích Già Thất Tu đưa đến tĩnh dưỡng ở trong một cái hang dưới sườn núi, ngủ trên rom rạ cùng da thú trải lên trên một cái giường thấp, cái chính là có thêm chăn nhung thô. Được ăn bánh mì xịn, thịt bò phơi khô, rau tươi, uống trà bơ cùng trà sữa. Quần áo được cấp là trang phục vải nhung thô được đặc chế riêng dành cho ngao nô, đương nhiên, còn thưởng cho nàng một cái áo khoác da dê. Mặt khác còn mời một y sư đến kiểm tra thân thể, trị liệu vết thương trên cánh tay nàng, trước khi đi còn để lại đồng dược phẩm.

Nô lệ tàn tạ vô dụng như bèo, bình thường các chủ nô đều là một đao xong việc, miễn cho lãng phí lương thực, làm sao mà có thể nằm trên giường ấm, ăn ngon, mặc đẹp, được thầy thuốc chăm sóc tĩnh dưỡng? Là trùng tà sao? Lúc nàng thử một lần nói ra suy nghĩ muốn được tắm trong sữa dê với Thích Già Thất Tu, nhưng lại phả lệ nhận được sự đồng ý của hắn ngay lập tức. Thực . . . . thực là trùng tà sao? ! Không chỉ có ánh mắt nô lệ đưa đồ ăn thức uống cho nàng là quái dị, y sư khám bệnh cho nàng trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc, ngay cả chính nàng cũng không dám tin. Đến đêm sau khi nằm ngủ, tự cầu đầu mình vài ngày, sau khi để lại trên da thịt một mảng xanh tím, cuối cùng từ trong đau đớn mà nhận ra việc mình được đãi ngộ như gấu trúc là thật 100%.

Ngao nô, nói đi nói lại vẫn chỉ là nô lệ, hơn nữa không phải nô lệ hầu hạ người, mà là nô lệ hầu hạ ngao khuyến, nếu lý giải theo mặt chữ thì cấp bậc càng thấp hơn nữa, thế nào lại có thể hưởng thụ được đến loại đãi ngộ cao cấp đến không thường này? Đánh chết nàng cũng không tin Thích Già Thất Tu lại trùng tà phân phát tình yêu lan tràn. Sau khi vụng trộm trao đổi với Cách Tang Trác Mã về sự thần kỳ đến quái lạ này, cô gái nhỏ sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết trải qua vài ngày trở yên bình lặng tĩnh dưỡng lại khôi phục bùng bùng sức sống, cặp mắt dài sáng ngời đầy phong tình tự nhiên toát ra thần thái mơ mộng, không hề nghĩ nhiều đã đưa ra kết luận chỉ có thể là vì Thích Già Thất Tu đã yêu nàng.

Yêu nàng? Cái nam nhân khủng bố kia, một mãnh thú vô nhân tính lại yêu nàng? Không một giây chần chờ La Chu liền phủ định cái đáp án làm cho người ta mao cốt tung tành (sồn gai ốc) này. Không phải là nàng tự tăng bốc mình, nàng đã cân nhắc thật kỹ rồi mới cảm thấy được là nam nhân này khó gặp được một món đồ chơi sống thú vị như nàng, không muốn nàng bị chết quá nhanh, cho nên trước đường lạnh, rồi chậm rãi tra tấn để giải trí. Tựa như lần đầu bị bắt vậy, cho nàng đầu mới, dụ dỗ nàng chạy trốn, xem nàng giãy dụa thống khổ dưới móng vuốt răng nanh của chó ngao.

Hừm, món đồ chơi sống sao? Cũng tốt, ít nhất chính mình còn có giá trị giải trí với người khác. Tại cái thời đại mạng người như cỏ rác, giết người chớp nhoáng này, nàng giống như gà đã bị trói, từ thiếu nữ bất hạnh mà trở thành nô lệ cũng chỉ có thể dựa vào chừng đó giá trị để sinh tồn. Tồn nghiêm túc tính cái gì, khuất nhục tính là gì, giải trí cho người khác thì đã sao. Sống, không phải mới là điều quan trọng sao? Miễn man trần tục suy nghĩ, nghĩ càng xa, lại càng lo sợ không đầu. Nàng thâm quyết định, lúc có thể hưởng thụ, phải tranh thủ mà hưởng cho tốt. Khi bị bắt sắm vai hầu tử cho người khác giải trí, phải cố gắng giãy dụa mà sinh tồn, phát huy cái giá trị giải trí duy nhất của mình.

La Chu sau một lần lại một lần tiến hành xây dựng tâm lý mạnh mẽ cùng xác định vai trò, cuộc sống tĩnh dưỡng lại càng dễ chịu thoải mái hơn.

Sau ngày nàng trở thành ngao nô, cảm thú Vương liền tự mình dẫn quân xuất chinh đến Phò Lan (Burang - một quận của Tây Tạng hiện nay), đầu ngao tên Ngân Nghệ kia cũng hộ giá xuất chiến. Thích Già Thất Tu thân là tâm phúc trung thành của cảm thú Vương lại không cùng đi chinh chiến, nhiệm vụ của hắn là chân thủ Vương thành. Nhiệm vụ này so với ra sa trường chinh chiến cũng không thoải mái hơn chút nào, hết phòng ngự kẻ thù bên ngoài đánh lên, lại phải cảnh giác rối loạn bên trong. Trong vài ngày ở đây, La Chu mới hiểu được đội Hắc Kỳ là đội cận vệ trong các đội cận vệ của Hoàng gia, vai trò cùng nhiệm vụ của đội Hắc Kỳ là đối ngoại cùng quân sự, địa vị tương đương với quân đội xuất chiến, nói là quyền cao chức trọng cũng không ngoa chút nào.



Thời gian này, trong khu A Lý cũng đã hình thành Phổ Lan, Lạp Đạt Khắc (Ladakl - một khu vực ngày nay thuộc Ấn Độ nằm gần Tây Tạng), Cổ Cách; nhưng từ đời Cổ Cách Vương thứ tư bắt đầu xuất hiện biến động lịch sử. Lúc ấy có Thổ Phiên Vương thuộc chính dòng bị chính Vương Phi cùng huynh trưởng ám sát, mẹ đẻ của Vương Phi thuộc dòng thứ của Vương thất Thổ Phiên, họ Mục Xích. Sau khi bị huynh trưởng đoạt vị, trải qua cuộc tranh chấp tanh máu, cuối cùng cũng có được vương quyền của họ Mục Xích mới lên ngôi, truyền cho tới Cổ Cách Vương hiện tại là Mục Xích Tán Bồ Trắc Đôn, đã là đời thứ chín. Khi dòng họ Mục Xích nắm vương quyền, bốn giáo yếu thế trước đây đã đạt được đến sự hưng thịnh, cùng tâm nguyện của Cổ Cách Vương đệ nhị mời cao tăng Ấn Độ A Đề Hiệp (Phát âm Atisha) truyền bá, bốn giáo Tây Tạng cùng Phật giáo lại tiến thêm một bước mà dung hợp với nhau, sau đó lại tiến cử Tát Già (Sakya) giáo phái, cuối cùng hình thành giáo lý Phật giáo vô cùng độc đáo tại A Lý. Trước mắt, có địa vị tối cao trong Phật giáo tại Cổ Cách chính là người từ nhỏ đã xuất gia Liên Hoa Pháp Vương Bạch Mã Đan Cát, hẩn tinh thông hiểu mặt lưỡng tông trong Phật giáo, chẳng những được dân chúng Cổ Cách tôn sùng kính yêu, mà danh tiếng trên khắp nóc nhà cao nguyên này cũng không phải là nhỏ.

Vương thành Cổ Cách uốn lượn theo bờ Hà Nam, phía Bắc Vương thành đối diện với Hương Tư, Hương Ba, Đông Dát, Bì Ương, phía tây là Đa Hương, phía nam giáp Đạt Ba, Mã Na, thành Khúc Long Đẳng, thực lực bất kể là phòng ngự quân sự, hay là quy mô dân cư đều không thể xem thường. Cảm thụ Cổ Cách Vương từ một tháng trước đã dẫn đại binh xuất chinh Phổ Lan, mấy ngày trước lại tự mình ra trận phát ra mệnh lệnh cuối cùng phá hủy Phổ Lan. Tin tức truyền về thông báo đã chiến được Vương cung Phổ Lan, giết hết huyết mạch Vương thất Phổ Lan, bắt được một lượng lớn nô lệ. Nói cách khác, trước mắt Cổ Cách thống trị cả vùng đất từ phía Bắc núi Tư Nặc Ô, phía nam biên giới Ấn Độ, phía Tây Lạp Đạt Khắc, phạm vi thế lực phía Đông kéo dài tới chân núi Cương Đề Tư, đem thung lũng Không Tước thâu tóm trong bản đồ.

CÓ thể nói Cổ Cách vương triều thời gian này bởi vì huyết thống vương thất thay đổi, phát triển ngày càng cường đại. Cổ Cách có thể xóa bỏ tình trạng chia cắt mấy trăm năm nay, trở thành thể hệ thống trị mới của nóc nhà cao nguyên kế thừa dân tộc Thổ Phiên, làm cho lịch sử lệch khỏi quỹ đạo vốn có? Tất cả đều không thể đoán được, còn rất nhiều ẩn số lớn.

Ngoài những điều mà mười mấy ngày nay Thích Già Thất Tu nói cho nàng, đương nhiên, hẩn nói ra tương đương với việc tùy ý tiết lộ rồi rạc, thậm chí có chút mờ mịt, nàng dựa vào đôi câu trả lời của hẩn kết hợp với kiến thức xã hội hiện đại, tiến hành chỉnh sửa thay đổi lại mới tinh luyện ra những kiến thức mới. Nàng không biết vì cái gì mà hẩn lại nói với nàng những chuyện đó, chung quy cảm thấy nam nhân kia khi nói cho nàng biết gì đó khóe môi lại nhếch lên lộ ra một loại biến hóa kỳ lạ vô cùng sâu xa, làm cho nàng nhìn thấy mà hết cả hồn.

Nhưng mà nàng tin tưởng hoàn toàn vào câu họa từ miệng mà ra, hẩn nói, nàng liền cúi đầu giữ im lặng, cố gắng làm bộ mất điếc tai ngơ, trừ khi nào bắt đắc dĩ còn không tuyệt không hé nửa lời.

Thích Già Thất Tu cho người xem bệnh cho nàng vô cùng tốt, độ chấn động não sau vài ngày tĩnh dưỡng cuối cùng cũng được loại bỏ hoàn toàn, máu cũng được bổ sung. Miệng vết thương trên hai tay cũng bắt đầu khép lại, để lại mấy chục vết sẹo màu nâu đỏ giăng khắp nơi, thoát nhìn có chút dọa người. Những vết va chạm bầm tím trên người đều nhạt dần đi, hao mòn tinh thần cũng được dưỡng khá tốt, tứ chi bắt đầu có sức lại. Nhờ trời thương xót, nàng giống như siêu cấp tiểu cường (con gián) từng bị dẫm đạp dẹp lép lần thứ hai sống lại tràn đầy linh hoạt.

"Trắc Mã, người bây giờ còn cảm thấy nam nhân đó yêu ta không?" Nàng hướng nam nhân đối diện mình đang làm vận động kịch liệt mà bĩu môi, nhỏ giọng chế nhạo nói, "Người sẽ không nói với ta rằng hẩn cố ý hoan hảo cùng nữ nhân khác trước mặt ta, là vì muốn ta nổi lên ghen tị đi?"

Chỉ cách đây mấy tiếng trước, người mỗi ngày đều đến liếc mắt xem xét nàng mang theo một nữ nhân đi vào trong nhà. Sau khi đắc ý khoe với nàng vài câu về việc cảm thụ Vương chiếm được Phổ Lan, liền kéo nữ nhân xinh đẹp đến chiếc giường nghỉ ngơi của Cách Tang Trắc Mã đối diện với nàng không e dè mà bắt đầu vận động, hoàn toàn không biết liêm sỉ mà sử dụng đồ của người khác.

Thích Già Thất Tu co rúm lại mà nhìn nam nhân vẻ mặt dữ tợn, mắt lóe ánh đỏ, rất giống ma quỷ đang chiến đấu hăng hái phía đối diện kia, can đảm thu hồi ánh mắt, khó khăn mà lắc đầu.

Nữ nhân bị nam nhân áp chế dưới thân hầu hạ đã muốn chết ngắt, giống như búp bê vải vô lực phản kháng mà tùy ý dã thú trên người xâm phạm. Nàng có ba nam nhân, cho dù cả ba nam nhân có hợp lại cũng không có胆子 man khúng bố bằng nam nhân kia, quả thực là lo lắng cho nữ nhân dưới thân hẩn.

"La Chu a tỷ, có thể tránh xa. . . . . Liền tránh thật xa. . . . . Càng xa càng tốt."

Nàng ngập ngừng nhỏ giọng nói. Nữ nhân ngắt xiú đích thị là thị thiếp của nam nhân kia, nàng ấy còn bị đối đãi tàn bạo như vậy, huống gì thân nô lệ như các nàng, vốn là đối tượng cho những người quyền cao chức trọng tùy ý lăng nhục chém giết, bóp chết các nàng dễ dàng như bóp chết một con côn trùng vậy.

"Người hiểu được là tốt rồi." La Chu thành khẩn nói vỗ vỗ tay nàng, thả lỏng ngữ điệu. Mộng đẹp của cô gái nhỏ nên chấm dứt được rồi, miễn cho sau này đầu óc u mê mà gánh chịu thêm nhiều vết đao.

Lời nói còn chưa dứt, nam nhân như mãnh thú đối diện đã phát ra một tiếng rít gào sung sướng, cuối cùng màn đông cung sống đau mắt viêm tai này cũng đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 41: Ngao nô tên Heo

"Tiến vào."

Sau khi Thích Già Thất Tu phát tiết xong, liền gọi thị nữ đứng chờ ngoài cửa phòng.

Sáu thị nữ mặc áo xanh lam thêu hoa cú thấp đầu, cầm quần áo cung kính đi vào trong phòng. Hai thị nữ dùng khăn ẩm caanrt hận chà lau khắp thân thể hần, hai thị nữ giúp hần mặc lại quần áo gọn gàng, hai cái khác đem thị thiếp đang ngất nâng xuống mặt đất, nhanh chóng lau sạch chiếc giường dính bẩn.

Thị nữ nằm trên mặt đất, hai chân mở lớn, chất lỏng màu trắng đục chảy ra từ giữa hai chân mang theo chút màu đỏ sậm, hiển nhiên phần mềm mại bên trong đã bị sự thô bạo của nam nhân làm cho bị thương.

Chỉ chốc lát sau, Thích Già Thất Tu đã mặc xong đồ mới, sáu thị nữ nâng lên thị thiếp đang hôn mê cùng các đồ thay, lại cúi thấp đầu khom người nói đuôi nhau rời đi.

La Chu đi tới chỗ nam nhân đang đứng liền thu hồi lại tầm mắt, rất quy củ ngồi lên giường nhắm mắt lại dưỡng thần. Cách Tang Trác Mã đang ngồi phía sau giường, nằng cổ găng trấn định mà ở vuốt ve hai chiếc bánh mì trong thùng.

Hai tay Thích Già Thất Tu khoanh trước ngực, lẳng lẳng nhìn hai nữ nô. Một lát, hần đột nhiên cười nhạo một tiếng, hạ thấp thân thể, trực tiếp ngồi xuống giường bên cạnh La Chu.

"Vừa nãy ta đã nghe thấy các nguoi thì thầm to nhỏ điều gì? Bây giờ cư nhiên còn dám lộ ra cái bộ dáng chán ghét này với ta." Hần duỗi tay, mạnh mẽ kéo La Chu vào trong lòng, "Lại đây, để cho ta thử "kiểm tra" nguoi."

Hơn mười ngày điều dưỡng, Thích Già Thất Tu vẫn chưa từng động tay chân với nàng. Hôm nay là do thú tính chưa phát tiết hết, lại là thú tính phát tiết xong dẫn tới hậu di chứng phát xuân tình, mới ra tay với nàng.

La Chu hoảng trong lòng, cũng không dám trực tiếp nhìn hần, tiếp tục im lặng trong lòng hần mà ngo nguậy. Nhưng mà tự nhận ra sức trói gà không chặt của mình đối với nam nhân trước mắt này tựa như kiến rung cây, thật sự là nhỏ bé không đáng kể. Sau một hồi giãy giụa, áo bên hông nàng rớt ra, dây quần áo lót cũng tụt ra. Hai bàn tay thô to ngăm đen mãnh mẽ cắm vào giữa hai chân nàng, không kiêng nể gì mà qua lại sờ soạng trong hoa cốc mềm mại.

Không muốn! Không muốn! Nàng không cam lòng mà tiếp tục giãy đạp, không ngừng bới rối sợ hãi. Sớm biết hôm nay sẽ bị dã thú khủng bố này cưỡng bạo, nàng thà rằng trước đây cho Trát Tây Lăng Thổ, hần mới là một nam nhân chân thành rất xứng đáng để nữ nhân hiến thân.

Cách Tang Trác Mã ở phía sau giường bị làm cho khiếp sợ, khi nhìn đến ánh mắt tuyệt vọng của La Chu, lòng đầy ngang trái, cầm lên thùng gỗ hương lưng của Thích Già Thất Tu nện xuống.

Thích Già Thất Tu giống như có mắt phía sau, ôm La Chu nhẹ nhàng nghiêng người né tránh. Chân phải ở trên giường vẽ lên một đường vòng cung, liền đem Cách Tang Trác Mã đang bỏ nhào theo quán tính đá tới cửa phòng, ngã thật mạnh xuống đất.

Binh sĩ canh giữ sau cửa lập tức lao vào trong, đem hai tay Cách Tang Trác Mã áp sau lưng, khiến nàng không thể động đậy.

"Buông La Chu a ty ra!" Cách Tang Trác Mã dù thua vẫn không bỏ cuộc, dù từng bị nhốt trong tù, gương mặt nhỏ nhắn vẫn rất rạng rỡ, không sợ cái ác mà gào lên với Thích Già Thất Tu.

Đối với sự kêu la của Cách Tang Trác Mã, Thích Già Thất Tu một chút cũng không để vào mắt, không thèm quan tâm đến lý lẽ mà đậm mặc gặt đầu với hai binh sĩ, ý bảo bịt lại miệng nàng, đưa nàng nhốt sang gian phòng khác.

Hần hạ mắt nhìn nữ nô trong lòng từ lúc hần đá Thích Già Thất Tu đến giờ không hề nhúc nhích, vô cùng nghe lời giống như một con dê con, lộ ra một nụ cười sâu xa.

"Lựa chọn không tồi. Chỉ cần nguoi dụ ngoạn một chút, ta sẽ không tra tấn nữ nô kia." Ngón tay thô to sau khi chạm vào đóa hoa, liền đi vào bên trong miệng bông hoa nhỏ đang nhắm chặt, thanh âm thô lỗ khàn khàn sau tình dục, "Thật sự là một xử nữ ngây ngô, nhìn xong màn kịch tình kịch liệt như vậy, cư nhiên không ra một chút tình dịch nào."

Nhìn cái loại dã thú như nguoi hung tàn phát tiết, sợ còn không kịp, còn có thể động tình sao? Có lẽ phải ăn xuân dược vào mới động tình nổi. Không nói đến nằng còn là xử nữ chưa từng cùng nam nhân hoan ái, đến thực nữ như Cách Tang Trác Mã đã có ba nam nhân, không chừng cũng không sao động tình nổi.

La Chu oán thầm trong lòng, đầu cúi ngày càng thấp, mái tóc đen mượt toàn bộ rũ xuống đầu vai, che lại hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn. Chân nàng hơi giật giật, ngón tay đang vuốt ve giữ hai chân quá mức thô ráp, lực tuy rằng nhẹ, lại làm cho hoa cốc khô khốc của nàng có chút phát đau, rất không thoải mái. Lực đạo mạnh hơn cũng đã từng chịu, cô nương ta cũng đã trở lại từ trong địa ngục vào lần, chỉ cần khẽ cắn môi là có thể chịu được.

Thấy nàng không hề động tình, Thích Già Thất Tu bất thành linh mà ngừng lại xâm phạm. Hần đưa tay ra khỏi hai chân nàng, vén lên áo nàng, chuyển sang vuốt ve người nàng. Giống như đang đi chọn heo mà vừa lòng nói, "Không tồi, béo ra một chút. Mười ngày nay ăn uống thật tốt, cuối cùng có thể hồi phục lại vài cân thịt đã mất." Hai tay qua lại vuốt ve ở thắt lưng nàng, "Cảm giác ôm so với ngày trong khe đúng là thoải mái hơn nhiều."

Thế chất của nàng quả có dễ dàng đẩy dũa, thế thì đã sao? Dù sao thịt của nàng cũng không tập trung trên mặt, khung xương lại nhỏ nhắn, một bộ quần áo, từ ngoài nhìn vào còn không phải là một mỹ nữ thanh tú mảnh mai.

La Chu thấp đầu, mười ngón tay nắm lại, nói từng chữ một: "Liệt, đối, trưởng, ta, không, béo!" Đáng người nữ nhân là không thể vũ nhục, ai dám nói nàng béo, cho dù Thiên Vương lão tử chém xuống nàng cũng không sợ.

"Ta còn nghĩ cả ngày hôm nay cũng không nói gì chứ." Thích Già Thát Tu đem dây lưng cùng áo của nàng mặc lại như cũ, khoe môi nhếch lên một độ cong sung sướng, "Trong mười ngày này, ta tùy tiện nói với người một số chuyện liên quan tới Vương cùng bí mật quốc gia, người tuy rằng luôn cúi đầu không nói gì, nhưng phản ứng của người cho ta biết, người thật sự không phải gian tế do kẻ thù bên ngoài phái tới."

Mẹ cái dã thú âm hiểm! Nam nhân đáng chết! Nam nhân xấu xa! Thế nhưng vẫn nghi ngờ nàng, thử nàng, theo dõi nàng! Thì ra đãi ngộ may mắn mà nàng đang được hưởng, trên đầu lại treo một con dao mổ! Khốn kiếp. Miếng bánh từ trên trời rơi xuống quả nhiên chứa thạch tín bên trong. (Nghiêm cấm ăn đồ từ trên trời rơi xuống >

La Chu thấp đầu không nói một lời giữ yên lặng, nhưng bàn tay đặt cạnh người không biết nắm chặt từ bao giờ, hơi hơi run rẩy. Cuối cùng, sau khi nam nhân cười to bước khỏi phòng, nàng nắm lên chiếc thùng gỗ Cách Tang Trắc Mã đánh rơi dưới chân giường hung hăng ném đi, hai mắt trợn trừng tràn đầy tàn ác.

Mẹ nó, người mới không phải là người! Khốn kiếp, cả nhà người mới là heo!

Nàng hung hăng đâm xuống giường, nước mắt chảy dài trong lòng, mẹ nó vì cái gì không có can đảm nắn hấn a a a!

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Một ngày của ngao nô (1)

Gió tuyết bắt chợt thổi đến, gào thét suốt một đêm, mùa đông dài giá rét không hề báo trước mà chính thức tiến vào A Ly.

Ngày hôm sau, tuyết ngừng rơi, mỗi góc trong Vương thành Cổ Cách đều được phủ một lớp tuyết trắng thật dày. Mặt trời chói lọi ở trên cao, tỏa ánh sáng rực rỡ, nhưng trong con gió lạnh lại đánh mất đi hoàn toàn hơi ấm vốn có.

Loạt kèn sừng trâu thứ hai nổi lên trên tường thành, cùng với âm thanh của những con kèn kèn đang bay lượn quanh tường thành. Nó tuyên cáo cho thắng lợi của đại quân chinh chiến Phổ Lan, cũng tuyên cáo rằng Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bồ Trắc Đốn vĩ đại đã thắng lợi trở về.

Trong Vương thành, gần như toàn bộ dân chúng Cổ Cách đều đổ ra đường, ngừng lại toàn bộ công việc, không sợ giá rét mà thành kính quỳ lạy Vương ở hai bên đường. Các nhóm thương nhân tới Vương thành Cổ Cách cũng đều nhập gia tùy tục mà cùng dân chúng trong Vương thành cung kính quỳ lạy.

Liên hoa Pháp Vương của Thác Lâm tự là Bạch mã Đan Tăng dẫn dắt đông đảo tăng nhân ra khỏi tự, tự mình nghênh đón Cổ Cách Vương trở về. Đầu hấn đội pháp mạo (mũ nhà sư) đỏ đen, thân mặc áo cà sa xích hoàng (đỏ vàng), để lộ ra cánh tay phải màu mặt ong, cổ cùng cổ tay đều đeo tràng hạt Bồ Đề, ngồi vững vàng trên một con trâu màu trắng. Trên sừng trâu là vô số chuông bạc cùng cờ nhiều màu, trên lưng khiêng một cái ô kim ngư bát thụ (cái này ta chả hui hix) tuyệt đẹp cùng một cái đệm nỉ. Trên đường đi phủ đầy cờ ngũ sắc, trên cờ là những lời kinh văn chúc phúc cùng siêu độ. Các tăng nhân mặc áo tăng màu vàng cùng màu đỏ thắm theo thứ tự cấp bậc từ thấp đến cao, chia làm hai nhóm, một nhóm đứng ở hai bên, hai tay tạp thành chữ thập, nhắm mắt không ngừng tụng kinh, vì chiến thắng của Vương mà cầu nguyện tẩy trần, siêu độ cho những linh hồn tiêu vong trong chiến tranh. Một nhóm cầm pháp khí, hầu hạ bên cạnh Pháp Vương cùng người cung nghênh vương giá.

Đại quân Cổ Cách tiến vào Vương thành xong, liền chia làm từng nhóm đóng ở các ấp. Một vạn quân đã chia ra chiếm đóng các doanh trại xung quanh vương thành. Cuối cùng hộ giá phía sau Cổ Cách Vương nhận dân chúng quỳ lễ bái tạ cùng các tăng nhân tụng kinh nghênh giá chỉ có một ngàn cận vệ.

"Cung nghênh Vương trở về thành." Bạch Mã Đan Tăng ngồi ngay ngắn trên lưng trâu, hai tay kết hợp tạo thành thập ấn, cúi đầu thi lễ với Tán Bồ Trắc Đốn. Nhắm mắt cúi xuống, chuẩn mực từ tốn.

"Đa tạ Pháp Vương cung nghênh." Tán Bồ Trắc Đốn lập tức xoay người xuống tạo thành chữ thập tạ lễ. Lúc này, một gã hộ pháp thượng sư mặc áo cà sa bằng nhung dắt tới một con trâu lông trắng trên lưng trái bát bảo thụ cùng đệm nỉ đến. Hấn cười cười, leo lên lưng trâu, cùng Bạch Mã Đan Tăng đi song song tới Thác Lâm tự.

Trước khi chinh chiến, Vương sẽ tới chùa miếu để cử hành tế tự (cúng bái), sau khi chinh chiến, Vương cũng sẽ tới chùa cử hành tế tự tịnh trai ba ngày.

Địa vị cao nhất Cổ Cách là Vương và Pháp Vương cùng cười trâu trắng sóng vai mà đi, hai bên cùng phía sau chính là hơn một ngàn kỵ binh hung mãnh uy dũng cùng các tăng lữ tôn quý, uy phong thần thánh đến nhường nào? Dân chúng quỳ trên mặt đất trong lòng vừa kính vừa sợ, lại thành kính đến mức một chút cũng không dám nhúc nhích.

"Pháp Vương, hôm nay té phẩm trình đến là Vương thất bộ tộc Phổ Lan, không biết ngài có vừa lòng không?" Tán Bố Trác Đồn nhẹ giọng cười nói.

Bạch Mã Đan Tăng khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại ở trường đao ô kim bên hông Tán Bố Trác Đồn. Vô đao khảm hoa sen ô kim mười sáu cánh, ở giữa khảm khô lâu màu trắng hiện giờ trở nên đỏ sẫm, những oan hồn nhốt bên trong mới là té phẩm cao cấp nhất.

"Đầu lâu đã bị biến sắc, trường đao của Vương cũng nên siêu độ rồi." Hắn mỉm cười nói, nụ cười rạng rỡ, tựa như nắng hạn gặp mưa rào, mơ hồ tỏa ra ánh hào quang thánh khiết, khí tức tanh máu trên người binh sĩ đi theo vô thanh vô tức được thanh lọc.

"Đa tạ Pháp Vương." Bạch Mã Đan Tăng hít mắt lại, mùi máu tanh nồng đậm trên người nhờ nụ cười của Bạch Mã Đan Tăng mà đã phai nhạt đi rất nhiều.

"Vương, hơn hai mươi ngày trước, trong lúc ta thiền phát hiện có người nhìn trộm vào hồn nhân của trường đao." Hai tay Bạch Mã Đan Tăng đặt trên đầu gối kết ấn thiền định, ánh mắt hơi hạ xuống, vẫn đậm phong khinh hời, "Không biết ngài có từng gặp gỡ người nào kỳ quái hay không?"

Người kỳ quái? Tán Bố Trác Đồn nhủ mi suy nghĩ một lát, cuối cùng không ra kết quả đành lắc đầu: "Không có."

Bạch Mã Đan Tăng lại mỉm cười, giống như tuyết liên trong gió. Hai mắt nhẹ nhàng khép lại, thanh âm linh hoạt kỳ ảo như có như không: "Có thể nhìn trộm đến hồn mất của trường đao quả thật là người vô cùng thú vị. Nếu Vương tìm được, xin giữ té phẩm này nguyên vẹn tặng cho ta."

"Được." Tán Bố Trác Đồn hồ hững đáp, cũng nhẹ nhàng khép mắt không hề nhiều lời.

#####

Cổ cách vương Tán Bố Trác Đồn phải ở Thác Lâm tự tịnh trai ba ngày, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đã được Thích Già Thất Tu đưa vào Vương Cung trước khi hắn trở về thành.

Nơi ở của Cổ Cách Vương được chia làm hạ cung và đông cung, hạ cung là kiến trúc cung điện trên mặt đất, đông cung là thành được tạc trên nham thạch (cung xây trong núi), một kiểu kiến trúc hang động. Theo như khảo sát hiện đại kết luận, đông cung là nơi vương thất tránh đi gió tuyết lạnh của vùng A Lý, cũng là trái tim của Vương cung. Các cung được nối liền với nhau bởi một con đường, tuy là trong núi có nhiều hang động, nhưng cũng rất chú ý đến việc tạo ra các cửa sổ thông với bên ngoài. Hai bên là vách núi đá dựng đứng cao hơn mười thước, đứng ở trước cửa sổ có thể nhìn thấy quần thể các dãy núi phía xa, nhìn xuống có thể thấy thung lũng Tạng Tuyền. Mà những phòng không có cửa sổ thì tối vô cùng, nếu đi vào trong, phải đốt đèn mới có thể nhìn rõ mọi vật.

Sủng vật của Cổ Cách Vương là hai con báo tuyết được nuôi từ nhỏ đến lớn là Đại Tuyết và Tiểu Tuyết, Ngân Nghê đứng đầu mấy ngàn đầu ngao cũng không phải sủng vật chân chính. Nó vốn là một đầu ngao hoang dại sống trong núi sâu, hai năm trước bị Vương bắt được trong lúc đi săn, sau đó thuần phục phục vụ trong quân đội. Bởi vì các phương diện đều vô cùng xuất sắc, cho nên rất được Cổ Cách Vương sủng ái, thường xuyên cùng Vương săn bắn chinh chiến. Vào ngày thường, mọi lúc đều có hơn mười ngao khuyến hưng hân cùng binh sĩ canh gác, những ngao khuyến này tất cả đều là dã ngao tinh nhuệ theo Ngân Nghê từ trong rừng sâu, trải qua hoàn cảnh khắc nghiệt huấn luyện mà chọn lọc ra, so với ngao khuyến thuần dưỡng trong quân đội còn hung tàn gấp 10 lần, cũng tương đối được Cổ Cách Vương yêu thích.

Bất luận Cổ Cách Vương đi đến nơi nào, bên người đều có hai sủng vật báo tuyết cùng các ngao khuyến đi theo, thậm chí ngay cả tắm thất (buồng ngủ) cũng cho phép các mãnh thú này tùy ý ra vào. Nhưng lần này tịnh trai ở Thác Lâm Tự, không thể đem báo tuyết cùng ngao khuyến theo mình. Hang phòng của Cách Tang Trác Mã cùng La Chu được an bài ở trong phòng của ngao khuyến. Bởi vì sự yêu thích của Cổ Cách Vương đương nhiên đối với ngao khuyến hoang dại không giống với người thường, cho nên phòng của ngao khuyến nằm cạnh đông cung, mở ra một cửa sổ hình vuông ở hướng nam trên nền đá thạch bích quý giá, dài rộng của khoảng một thước sáu. Ánh sáng chiếu vào phòng coi như niền cường đủ để chiếu sáng khắp căn phòng hai mươi thước vuông, trên mặt đất được trải cỏ khô thật dày, thật mềm mại rồi trải da trâu lên trên. Trên da trâu có mấy con ngao khuyến màu đen đang chiếm giữ mấy cái đệm lót ni để nghỉ ngơi. Phòng của ngao khuyến mỗi ngày đều có cung nô quét tước, thân thể ngao khuyến mỗi ngày đều có người rửa sạch, cho nên trong phòng tuy rằng tràn ngập mùi thú vật, nhưng cũng không đến nỗi làm cho người ta muốn nôn ra.

Đối với việc bị an bài ở trong phòng ngao khuyến, La Chu không có oán giận gì. Rất nhiều nô lệ trên nóc nhà cao nguyên này đều không có phòng ở riêng, chăn ngựa sẽ nghỉ ngơi ở chuồng ngựa, chăn bò dê sẽ phải canh giữ ở trong lều chăn. Các nàng là ngao nô, tự nhiên nên ở cùng một chỗ với ngao khuyến. Nếu xem phòng này chỉ như một phòng bình thường, bên trong có cỏ, có da trâu, có đệm ni, bốn phía đều có thể che gió tránh mưa lại chắn tuyết giữ ấm, còn có một cửa sổ thông khí, đối với nô lệ mà nói, điều kiện như vậy có thể xem như là vô cùng xa xỉ. Mà thân là ngao nô của Vương, ở lại trong Vương cung, dựa vào vấn đề hình tượng bên ngoài, còn thêm phúc lợi có thể đứng giờ rửa mặt tránh tanh hôi. Nhưng mà điều này lại làm cho La Chu vừa mừng lại vừa lo lắng, mừng chính là nàng sẽ không đến nỗi bản thủ như tên khát cái, lo lắng là vạn nhất không cẩn thận để lộ ra da thịt vốn có liền xong đời. Dựa vào giọng điệu của Thích Già Thất Tu, dường như cảm thấy Vương có sở thích làm nhục nữ nhân da trắng. Muốn sống, nhất định phải chú ý che giấu.

Lại nói đến điều kiện được rửa mặt cũng chỉ là chuyện nhỏ, làm cho nàng sợ đến tay chân nhũn ra chính là đối mặt với hơn mười đầu ngao khuyến hưng hân đến điên cuồng. Màu bạc, màu đen, màu trắng, vẫn hồ, mỗi con đều cao một thước ba đến một thước bốn, đầu to vô cùng, lông dày đặc, thân hình nhanh nhẹn cường kiện, cơ thể cường tráng. Đôi mắt tam giác ngược hung tàn lạnh lẽo, miệng rộng như bồn máu cùng với những chiếc răng dài sắc bén. Trong đám ngao khuyến còn thêm hai đầu báo tuyết khỏe mạnh, nhìn vô cùng tao nhã cao quý, đáng yêu như mèo, trong ánh mắt báo màu vàng lại cũng là một sự hung tàn lạnh lẽo vô cùng.

Thích Già Thất Tu trước khi đi có nói đến điều gì nhỉ? Hình như là mỗi ngày đều có cung nô bị cắn bị thương hoặc bị chết. Từ hôm nay trở đi, việc quét tước phòng, tắm cho ngao khuyến mỗi ngày đều do ngao nô đảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 43: Một ngày của ngao nô (2)

Này là hơn mười đầu ngao khuyến ăn thịt người nha! Kia lại là hai con vật nổi tiếng lãnh khốc sát thủ báo tuyết nha! Hàm răng nhọn dài đặc kia so với dao kiếm sắc bén không thua chút nào. Một khi đàn mãnh thú này nổi cơn khủng giương nanh múa vuốt lao lại đây, thân thể giòn yếu nhu nhược của các nàng nhất định sẽ thành mảnh vụn trong chớp mắt.

Sau khoảnh khắc tưởng tượng quá khích, La Chu đột nhiên vô cùng hoài niệm chế độ bảo hiểm của thế kỉ 21. Tính đi tính lại công việc của nàng cũng coi như được gọi là nguy hiểm, ở hiện đại nếu mua bảo hiểm, bị thương tàn phế còn có thể dựa vào tiền bồi thường mà miễn cưỡng nuôi sống bản thân, mà ở nơi này nếu tàn phế là sẽ trực tiếp tiến đến cửa địa ngục, tương lai đen tối vậy gọi.

Dưới chân mềm nhũn, nàng cùng Cách Tang Trác Mã kiệt lực mà ngồi xuống đất, gất gao nhìn đám mãnh thú chạy tới, đến thở mạnh cũng không dám. Mồ hôi thấm ra đầy trán, bị gió lãnh thổi một hồi, cơ hồ ngưng đọng thành băng.

"Ngao ——"

Một tiếng sủa dài như sấm rền, đầu ngao khuyến xám bạc thủ lĩnh đột nhiên đứng lại cách các nàng chừng 2 thước. Hơn mười đầu ngao khuyến giống như nghe được mệnh lệnh, phứt chốc toàn bộ dừng lại bước chân. Không ngừng gầm gừ, bảo trì tư thế nửa nằm, móng nhếch lên cao, chỉ trước thấp xuống, là tư thế có thể tùy lúc lao lên cắn xé.

Hai đầu báo tuyết không dừng lại, mà nhàn nhả đi tới bên ngao khuyến, một trái một phải đứng ở bên cạnh đầu ngao màu xám bạc.

Ba đầu súc sinh lạnh lùng nhìn chăm chú La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, vẫn không hề nhúc nhích. Dường như đang đánh giá xem nên cắn vào chỗ nào thì thích hợp, lại giống như đang tiến hành đánh giá sâu sắc.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã dựa sát vào nhau, run rẩy mặc cho ba con súc sinh đánh giá, từng tế bào trong thân thể đều không ngừng run lên. Cách đó không xa là mấy cung nô khuôn mặt thanh tú, dáng người cao gầy. Các nàng đối với tình huống đối mặt mãnh thú đầy nguy hiểm này đã muốn quen thuộc không còn sợ hãi, tất cả đều cúi đầu, đứng im lặng bên cạnh bọn ăn thật lớn, ánh mắt bình lặng như nước, không có một chút gợn sóng, không có một tia sức sống.

Tay phải của La Chu bị Cách Tang Trác Mã bóp càng ngày càng đau, La Chu lại không thể giống như người khác la hét, giãy rút tay ra. Mắt liếc sang khuôn mặt cứng đờ đầy sợ hãi của Cách Tang Trác Mã, cả lòng đều chán nản, bộ dạng của cô gái nhỏ đã như vậy không thể trông chờ nàng cùng đồng tâm hiệp lực được. Nàng hơi thở dài, làm người phải có ý thức trách nhiệm, nếu nàng đã kéo theo Cách Tang Trác Mã trở thành ngao nô, nàng sẽ chịu trách nhiệm đối với tính mạng của cô gái nhỏ này.

Hít vào một hơi khí lạnh tựa như tuyết vào trong cổ họng, lạnh đến đem dạ dày cũng đông cứng lại, cũng dường như đem trái tim co cứng lại.

"Ngân. . . . . Ngân Nghê. . . . . Chào. . . . . Chào người. . . . ." Nàng dừng lại tầm mắt trên thân ngao khuyến màu xám bạc, cố gắng lộ ra một nụ cười ôn hòa lấy lòng. Đầu ngao khuyến này mới từ chiến trường trở về, toàn thân đều tỏa ra sự tàn ác khát máu, đã tính hung tàn, khí thế của nó so với ngày gặp ở thôn Nạp Mộc A còn khủng bố hơn, cũng làm cho nàng ngày càng thêm sợ hãi.

Đôi mắt màu lam hung ác của Ngân Nghê chợt lóe, đi thêm một bước tới phía nàng. Đầu ngao thật lớn tiến đến người người bên cổ trái của nàng, rồi lại đổi sang người phía bên phải. Hơi thở ẩm áp đầy ẩm ướt phả vào cổ nàng, nháy mắt cả người La Chu cứng lại, nụ cười đông lại, trong đầu nàng nổi lên một màn sương trắng mờ mịt. Nàng đỡ đầu nhìn ngao khuyến hạ thấp thân xuống bắt đầu người giày của nàng, dần dần di chuyển lên cẳng chân, đùi, giữa hai chân, thắt lưng. . . . . Người từng chỗ một trên cơ thể nàng, lại đi vòng quanh nàng cùng Cách Tang Trác Mã một vòng, rồi tiểu trên giày của nàng cùng Cách Tang Trác Mã, gừ nhẹ một tiếng nghiêng người lui về phía sau.

Tiếp theo hai đầu báo tuyết đi lên, chúng nó trước tiên người La Chu không ngừng, rồi mới chuyển qua Cách Tang Trác Mã, cuối cùng nhếch miệng lộ ra những chiếc răng sắc nhọn cùng cái lưỡi thật dài, đem nước tiểu tanh tươi tưới lên giày ngay trước hai ánh mắt thất thần của các nàng.

"Ngao ——" chờ cho báo tuyết tiểu xong, Ngân Nghê quay đầu sủa một tiếng với hơn mười đầu ngao sau lưng.

Hơn mười đầu ngao sủa nhỏ như đáp lại, rồi mới theo thứ tự lần lượt người La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, rồi tiểu lên giày các nàng.

Sau khi con ngao cuối cùng tiểu xong, hơn mười đầu ngao cùng hai đầu báo tuyết cùng ngửa cổ lên trời gầm lên. Trong tiếng gầm trở nên đầy đắc ý cùng vui thích, ánh mắt nhìn hai ngao nô trở nên ôn hòa hơn.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã từ đầu đến chân đều hóa đá không biết phải làm sao, toàn bộ não đóng băng, hoàn toàn nhìn không ra điểm biến hóa vừa rồi. Hai đầu báo tuyết ngậm lấy đuôi áo hai nàng, kéo các nàng tới trước bồn thức ăn thật dài trên mặt đất.

"Ngao —— ngao ——" hơn mười đầu ngao hướng tới mấy cung nô đứng trước bồn thức ăn gầm gừ, nhe răng trợn mắt mà giương vuốt, một bộ dáng chờ cắn người.

Sắc mặt mấy cung nô trắng bệch, "A" hét thảm một tiếng, sợ tới mức chạy trời chết, trong giây lát đã không còn bóng dáng, để lại trên mặt đất trống một bầy dã thú cùng hai ngao nô đã bị dọa choáng váng.

Ngân Nghê sửa một tiếng với La Chu, nhưng La Chu vẫn ngồi như tượng gỗ dưới đất không có bất cứ phản ứng nào. Đại tuyết bên kia cũng gầm một tiếng với Cách Tang Trắc Mã, tròn mắt của Cách Tang Trắc Mã đột nhiên hướng lên trên, rồi té xỉu trên đất.

"Ngao ——" Ngân Nghê nóng nảy gầm một tiếng, Tiểu Tuyết canh bên cạnh La Chu quệt quệt miệng, vuron ra chân trước, đánh mạnh một cái vào sau đầu La Chu.

Bịch ——

La Chu không hề phòng bị bị bàn chân hữu lực của báo tuyết đẩy một cái, cả khuôn mặt cùng bốn ăn đầy thịt trâu bò máu me đầm đìa tiếp xúc thân mật, mà cú đẩy này cũng đem linh hồn đang bay lên chín tầng mây của nàng quay trở về.

Hai tay nàng chống đỡ thành chậu ăn, chậm rãi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy vết máu bò liền biến thành màu nâu. Nàng lắc đầu vung hai bím tóc đang dính chặt vào má, then quá thành giận quát, "Con mẹ đứa nào đánh. . . . Ta. . . . ." Lời nói mới ra đến ngoài liền nhìn thấy chân một con báo tuyết xinh đẹp đang dừng ở không trung phút chốc trở nên thật nhỏ, (chị hồ rồi

Nàng là ngao nô, là ngao nô, ăn thức ăn qua miệng ngao khuyến là chuyện vô cùng bình thường, thực bình thường. Nàng không ngừng tự nhủ với chính mình, nhưng khỏe mắt lại không có cách nào ức chế được mà tràn ra hai hàng lệ trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44: Một ngày của ngao nô (3)

Nàng ăn xong hai khối bánh mì, một đám dã thú mới cảm thấy hài lòng, chúng đi đến bên bờ để bắt đầu bữa ăn.

Nàng đã ăn hết một khối bánh mì lạnh cứng đến muốn gãy răng, lại thêm một khối mềm ẩm dính đầy nước miếng ngao. Dưới sức mạnh ý chí vô cùng to lớn, con co rút ghê tởm nơi cổ họng cùng sự co thắt của dạ dày cũng tuyên bố chấm dứt, chỉ là trong bụng nàng thật sự không thoải mái, giống như có mấy con ký sinh trùng đang ngo ngoáy, lại giống như hàng trăm hàng ngàn con vi khuẩn chó đại đang sinh sôi, thật sự là một cảm giác rối loạn vô cùng khủng bố.

Có phải không lâu nữa dạ dày của nàng sẽ bắt đầu hư thối? Dịch thối rửa sẽ chảy xuôi khắp lục phủ ngũ tạng, khiến cơ thể nàng hao mòn từ trong ra ngoài? Hoặc là một ngày nào đó, nàng cũng sẽ bắt đầu sợ nước, rồi há mồm cắn loạn giống chó đại?

Con mẹ nó, xuyên không đúng là một việc vừa hại não vừa vô cùng mạo hiểm, mà vận số của nàng lại quá thấp. Nếu trước khi xuyên qua nàng đi thăm lăng mộ của Võ Tắc Thiên ở Tây An, phỏng chừng nàng có thể xuyên đến nhà Chu hưng thịnh. Tại trung nguyên dưới thời cai trị của Võ Tắc Thiên, tuy nàng không dám nói có thể trở thành Thượng Quan Uyên Nhi thứ hai nhưng ít nhất cũng không phải lưu lạc tới mức trở thành nô lệ cho chó ngao. Chẳng lẽ vì trong cơ thể nàng có một phần tư dòng máu Tạng nên vận mệnh mới bị đất như vậy, xuyên qua tới địa điểm nào, tất cả đều đã được định trước?

Tiểu thuyết trên internet thì mười người xuyên không có đến chín đều là hồn xuyên, còn một người thì xuyên đến xã hội nhân thú. Trước kia nàng cảm thấy, nếu là xuyên không thì xuyên linh hồn hay xuyên cả thân thể cũng không có gì khác biệt. Trải qua hơn nửa năm va chạm thực tiễn, nàng mới giật mình tỉnh ngộ, nhận ra hai việc đó khác biệt biết bao.

Đầu tiên, khác biệt lớn nhất chính là địa điểm, ở xã hội nhân thú, cho dù giới tính là nam hay nữ, chỉ cần nàng là con người, vậy thì nàng chính là báu vật đối với các thú nhân kia. Còn nếu xuyên tới xã hội loài người, nhất là loại xã hội cổ đại còn tồn tại chế độ nô lệ, nàng còn vô dụng hơn so với cỏ dại ven đường.

Tiếp theo là xuyên linh hồn và xuyên thể xác thì khác biệt còn lớn hơn nữa:

Xuyên hồn, nàng có thể có được gia đình và người thân một lần nữa; xuyên thân, từ đầu đến cuối đều là một người tứ cố vô thân.

Xuyên hồn, nàng có thể từ trẻ con hoặc trẻ sơ sinh lớn lên, rất có động lực cố gắng để bắt đầu cuộc sống thứ hai; xuyên thân, cơ thể đã được định hình, không có khả năng sống đến già để bồi dưỡng khả năng mới, về cơ bản chỉ có thể nói là số quá đen.

Xuyên hồn, nàng có thể xuyên vào hoàng hậu, phi tần, công chúa hòa thân, quý nữ nhà giàu, tiểu thư có tiền, hiệp nữ võ lâm, con gái rượu, bà chủ gia đình, danh kỹ thanh lâu, nha hoàn thông phòng, tiểu thiếp yếu đuối, hay cô vợ ngốc bị chồng bỏ rơi, quân kỹ bị thảm, nữ nô lệ tiện hoặc những thân phận khác từ thấp đến cao, tùy thuộc vào vận may, tiền đồ vô cùng rộng mở; xuyên thân, nàng là kẻ kì quặc xuyên thời không tứ cố vô thân, không có chút lựa chọn nào cho thân phận mới, lại chả hay ho gì bị đóng ấn nô rồi trở thành ngao nô.

Xuyên hồn, nàng sẽ có thời gian, thể xác mới, có tiền tài, có đất vườn, có núi rừng, ăn nên làm giả, xoay mình làm chủ cuộc sống; xuyên thân, nàng chính



là một kẻ nghèo hèn hai bàn tay trắng, là tầng lớp dưới đáy xã hội.

Xuyên hồn, nàng có thể xinh đẹp như hoa, nghiêng nước nghiêng thành, hồng nhan họa thủy, cho dù thành heo béo cũng có hi vọng giảm cân thành mỹ nữ; mà xuyên thân, vẫn là ánh mắt ấy, cái mũi cái miệng ấy, đáng người như cũ, nếu muốn dùng sắc đẹp thay đổi vận mệnh thật sự là vô vọng rồi.

Tổng hợp lại tất cả, nếu đem so với nhau, xuyên hồn không biết ưu việt hơn gấp bao nhiêu lần so với xuyên thân. Khó trách tuy muốn xuyên hồn thì con người ta phải chết một lần, có thể biến hình lại đôi tính, nhưng nó vẫn là dạng xuyên không chủ yếu, là vua của các thể loại xuyên không. (Kui: tâm đắc, tâm đắc a!)

Kẻ khốn kiếp nào dám nói vận mệnh của bản thân là do tự mình quyết định, không phải do trời? Thử đem hán tới nơi này thử xem! Hoàn toàn không có quyền lực, không tài năng, không dung mạo, có thể bị giết bất cứ lúc nào, còn nói tự nắm trong tay vận mệnh cái con khi mồi! Từ trước tới nay nàng chưa bao giờ nghĩ tới phải làm mưa làm gió, lưu danh sử sách. Nàng chỉ muốn tìm một nam nhân, tìm một nơi thật đẹp sống âm áp qua ngày, nguyện vọng này bình thường biết bao, chân chất biết bao, nhưng ông trời kia lại không cho nàng được toại nguyện. Nàng bất hạnh biến từ người tự do thành nữ nô đề tiện, hy vọng duy nhất là chạy trốn, phải liều mạng đâm chết chỗ ngao mới duy trì được sự sống; không muốn trở thành công cụ lai giống thì phải che dấu ưu điểm da trắng bên ngoài. Nếu nàng muốn sống chỉ có cách không ngừng tỏ ra khuất phục trước thể lực cảm thụ, coi chính mình không còn là người, chịu đựng các loại lăng nhục, thống khổ và sợ hãi. Dưới điều kiện ác liệt như vậy, nàng thật sự không biết làm thế nào mới có thể nắm được vận mệnh trong tay, càng không biết phải làm sao mới có thể giống như trong tiểu thuyết, xoay mình từ nô lệ lên thành tướng quân. (Cat: Muốn được chắc chỉ phải kiếm giày thủy tinh giống lọ lem v)

La Chu mím môi, thờ dài một tiếng trong lòng, cố gắng xua đi những ý nghĩ tán loạn trong đầu. Nàng kéo Cách Tang Trắc Mã đang ngắt xiu tới bên người, để nàng ấy gối trên đùi mình. Nàng chậm rãi xoa nhẹ gương mặt trắng bệch của nàng ấy, ngăn ngor nhìn đám dã thú đang dùng bữa trước mặt.

Ngân Nghê và hai con báo tuyết, mỗi con ăn riêng một cái chậu ăn, các con ngao khác thì cứ ba con chung một chậu. Trong các chậu ăn đều là thịt tươi máu chảy đầm đìa, phần thịt trong chậu ăn của Ngân Nghê và báo tuyết là phần tươi ngon nhất. Bánh mì cũng chỉ xuất hiện trong chậu ăn của Ngân Nghê, có lẽ là chuẩn bị cho riêng hai ngao nô là nàng và Cách Tang Trắc Mã. Với lại, các nàng là ngao nô hèn mọn, ngay cả phòng ở đều không có, làm gì có chuyện có bát ăn riêng? Đương nhiên là ăn cùng một chậu với ngao rồi.

Lời nói lúc trước của Liệt Thích Giả Thất Tu cũng không phải là vũ nhục, hán chỉ nói sự thật mà thôi. Hán cũng không nói sai, đồ ăn của Ngân Nghê quả là tốt nhất, nếu mỗi bữa nàng có thể ăn lên được hai khối thịt, tuyệt đối có thể cung cấp đủ nhu cầu protein cho cơ thể. Nhưng nếu như vẫn chỉ là nếu như, người Cổ Cách có thói quen ăn thịt sống, nàng có ăn nửa đời cũng không thể nào quen được a! Trước đây khi nàng ăn đồ Tây, thịt bò cũng phải làm chín toàn bộ.

Nghĩ một hồi, cuối cùng nàng vẫn đưa tay nhặt miếng thịt bò rơi trên đất, lau khô đi rồi bỏ vào túi. Người Nhật Bản ăn thịt cá sống, người phương Tây ăn cả tảng thịt bò một nửa vẫn còn dính tơ máu, người Cổ Cách ăn thịt tươi, ai cũng đều có hàm răng và thân thể vô cùng khỏe mạnh, nàng . . . . cũng có thể. Không tính đến việc rối loạn dinh dưỡng, không quen tập dần cũng thành quen. Nàng sẽ học theo người Cổ Cách, phơi thịt tươi tái đi rồi ăn, mùi tanh có lẽ giảm đi không ít. Nàng ngó Cách Tang Trắc Mã một cái, lại nhìn Ngân Nghê đang ăn uống rất vui vẻ, lặng lẽ dùng tay phải thò vào trong chậu thức ăn.

Mới vừa đụng đến một miếng thịt, cả bàn tay nàng đã nằm trong miệng ngao. Răng nanh sắc nhọn dính máu của nó nhẹ nhàng di động qua mu bàn tay nàng, ánh mắt màu xanh thâm thúy nhìn lên mặt nàng, một tiếng gầm gừ nho nhỏ toát ra từ trong cổ họng.

So với chó thường, chó ngao càng có tính bảo vệ đồ ăn. Chó ngao không được dạy dỗ tốt, cho dù là nuôi từ nhỏ cũng có thể nổi điên cắn chủ, ở xã hội hiện đại cũng có không ít trường hợp ác quỷ cắn chủ nhân. Huống chi trước mặt nàng lại là dã ngao ăn thịt người, chỉ sợ cho tới bây giờ cũng không có sinh vật nào dám thò tay vào đồ ăn của nó trong lúc nó còn đang ăn. Theo như nàng quan sát, tuy hai con báo tuyết bên cạnh nổi tiếng là loài thú sát thủ cực kỳ lạnh khốc, nhưng dù sao cũng được nhân loại thuần dưỡng từ nhỏ, dã tính không nhiều, cho nên khi đối mặt với con dã ngao màu bạc này vẫn sẽ sợ hãi, nhường nhịn nó ba phần.

Bàn tay phải của nàng bị ngậm trong miệng ngao nháy mắt căng cứng lại như đá tảng. La Chu thật sự là sợ hãi tới cực điểm, chỉ hận không thể tự tát mình một cái, nàng là bị chạm óc rồi mới có thể hăm đến độ thò tay vào trong chậu ăn của ngao.

“Đói. . . . . Ta sợ đói. . . . .”

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nàng lắp bắp nói. Nàng dùng tay trái vỗ vỗ mặt Cách Tang Trắc Mã, sau đó vỗ vào bụng mình, phó thác toàn bộ hi vọng vào trí lực của con ngao yêu quái này.

Lịch sử thay đổi, thế giới biến hóa khôn lường. Trong mắt của con ngao tên Ngân Nghê này xuất hiện một sắc thái giống như tự hỏi, nó dần thu hồi dã tính, nhả tay nàng ra, tiếp tục ăn thịt bò.

Đây . . . . .đây là cho phép nàng lấy thức ăn của nó? La Chu cắn môi, cô lấy dũng khí, tay phải cầm miếng thịt bò quơ quơ trước miệng ngao một lúc. Con ngao không để ý đến nàng, cũng không cắn nàng, lúc này nàng mới dám rút tay về.

Nàng giấu thịt bò vào trong túi, đồng thời cũng thở ra một hơi dài, lúc này toàn thân từ trong ra ngoài bỗng nhiên thật lạnh. Không biết bây giờ là giờ nào rồi, sắc trời cũng đã nhập nhạng, mây khói đã che khuất mặt trời, gió lạnh thổi qua, xen lẫn bụi tuyết thật nhỏ, lạnh đến cắt da cắt thịt, tứ chi tê dại.

Nàng lẳng lặng chờ đám dã thú dùng bữa xong, ước chừng có khoảng bảy tám đầu ngao được binh sĩ dắt đi tuần tra Vương cung. Hai con báo tuyết đi vào tâm cung Cổ Cách Vương, thân là sủng vật, chúng nó được phép nghỉ ngơi bên cạnh giường của Vương, có thể nói là được sủng đến cực điểm.

Ngân Nghê là ngao, bình thường nó cũng không có đặc quyền gì đáng nói. La Chu cũng Cách Tang Trắc Mã, nhắm mắt theo đuôi nó và tám con ngao

khác quay trở về ngao phòng.

Ánh sáng bên ngoài không mấy chói lọi khiến cho ngao phòng gần như tối đen. Tám con ngao vào phòng rồi thì tự tìm vị trí nghỉ ngơi. Trước tiên nàng đặt Cách Tang Trác Mã ở một góc khuất gió trong ngao phòng, kéo da trâu trải dưới cò khô đắp lên người nàng ấy, sau đó lại đắp chồng lên một mảnh chăn. Cũng may đang là mùa đông, không phải thời điểm thay lông của ngao, bằng không chỉ trong một ngày, toàn thân nàng sẽ dính đầy lông chó. Tiếp theo, nàng lấy ra hai khối thịt bò giấu trong túi áo, hong ở trên cửa sổ. Làm xong hết tất cả, nàng ngồi dưới đất, dựa người vào vách tường, chỉ cảm thấy từ thân đến tâm đều vô cùng mệt mỏi.

Nàng nâng mắt, nhìn thấy Ngân Nghê vẫn đứng im bên cạnh quan sát nàng, nàng khẽ nhếch khóe miệng cười cười. Ngao nô, nàng là nô lệ do đầu ngao này lựa chọn để hầu hạ nó. Thật con mẹ nó điên hết cả rồi, người lại cư nhiên trở thành nô lệ cho súc vật, trước kia cho dù nàng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra mình sẽ gặp phải kết cục này.

Nàng nhắm mắt lại, nằm thẳng người trên tấm da trâu. Kỳ thật cả người nàng đều lạnh thấu xương, không thể nào ngủ nổi, chỉ có thể tro mắt đối mặt với sự thật vừa đáng buồn vừa đáng sợ này. Cái nàng cần chính là nghỉ ngơi dưỡng sức, tranh thủ hồi phục thể lực để ngày mai tiếp tục với ý chí Tiểu Cường mẽ mẽ, nghênh đón cuộc sống ngao nô đen tối bi thảm.

Hơi thở ẩm áp ẩm ướt mang theo chút mùi tanh phun ở trên mặt nàng, thỉnh thoảng lại có chất nhầy mang theo độ nóng rơi xuống. Một cái lưỡi dài thô to nhẹ nhàng liếm qua lại trên mặt nàng, liếm đi vết máu của thịt trâu trên mặt nàng.

Rất nhiều động vật trong lúc thân thiết đều dùng đầu lưỡi liếm đối phương, chó cũng thường dùng nước miếng rửa mặt. Nhưng vì sao nàng lại thấy đây không phải là lấy lòng hay tỏ ra thân thiết, mà là một loại ban ơn sùng ái? Giống như. . . . . giống như nàng là sủng vật của nó?! La Chu lại liên tưởng đến biểu hiện của một đám dã thú ngày hôm nay, đôi mắt bỗng tròn to trong bóng tối.

Nghe nói, động vật có vú có trí lực cao hơn so với các động vật khác.

Nghe nói, loài chó thông minh nhất trải qua huấn luyện có thể đạt được trí lực ngang với đứa trẻ năm tuổi.

Nghe nói, chó nuôi trong nhà sau khi trải qua dạy dỗ, cũng có thể phát ra tiếng kêu giống như “Mama”.

Nhân loại có thể nuôi dưỡng động vật làm sủng vật, vì sao động vật không thể nuôi dưỡng nhân loại làm sủng vật? Vượn người Thái Sơn từ đâu mà có? Sói con, lợn con, gấu con. . . . các loại động vật hoang dã nhỏ làm sao để tồn tại? Không phải đều do mẫu tính của động vật tác động sao?

Khi con thú lông xù khỏe mạnh mang theo mùi máu tanh nằm sát gần nàng, tay chân lạnh như băng của La Chu không kim chế được, nàng lặng lẽ rơi lệ, đứng cảm hướng về phía bộ lông dày để tìm kiếm ấm áp. Nàng cảm thấy việc này còn thê thảm hơn so với việc trở thành ngao nô, không biết nàng có nên nói ra phỏng đoán vớ vẩn này với Cách Tang Trác Mã hay không.

Nàng quay đầu nhìn về phía người con gái đang mê man, hoàn toàn không biết gì cả kia, trong lòng nhủ thầm: Trác Mã, xem như ta có lỗi với ngươi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 45: Một ngày của ngao nô (4)

La Chu mở mắt, vừa vặn thấy Cách Tang Trác Mã đang ngồi bên cạnh gặm bánh mì.

Thấy nàng tỉnh, Cách Tang Trác Mã vội vàng đưa hai ba miếng bánh mì đang ăn trong tay, lộ ra một vẻ mặt tràn đầy kinh hi: "La Chu a tỷ, buổi sáng tốt lành." Giọng nói thanh thúy như chuông bạc, khuôn mặt đỏ ngăm đen rạng rỡ mỹ lệ vô cùng, giống như đóa hoa hướng dương dưới ánh sáng mặt trời.

"Trác Mã, buổi sáng tốt lành." La Chu dụi đôi mắt còn nhiễm sương mù, trả lời theo bản năng. Chóp mũi người được mùi thú vật ấm áp, lúc này mới phát hiện con thú màu bạc gần như phủ lên nửa thân của nàng, bên hông còn có một bàn chân cường tráng đầy lông mềm mại. Từng hơi thở nhẹ nhàng ấm áp bên cổ, còn mang theo thoang thoang mùi tanh của máu.

"Ngao ——" bên tai vang lên tiếng sủa rầu rĩ, lông nàng liền run lên, thần trí bỗng chốc thanh tỉnh lên rất nhiều. Nghiêng đầu sang một bên, lại gần như thấy chính mình đã bị nhốt trọn dưới cái đầu lớn của Ngân Nghê.

"Sáng. . . . . Buổi sáng tốt lành, Ngân Nghê." Nàng vội vàng lộ ra một nụ cười, đưa tay gãi gãi dưới cằm nó. Dù là ngao nô hầu hạ ngao khuyến cũng tốt, là sủng vật mà ngao khuyến nuôi dưỡng cũng tốt, trước mắt cái chân mà nàng có thể ôm được cũng chỉ có cái chân thô lớn của cái đầu ngao khuyến này (ý chỉ là bộ đỡ ỷ). Cho dù sợ hãi lại khuất nhục đến đâu cũng phải học cách lấy lòng nó. Ngón tay vô cùng nịnh bợ mà gãi gãi, trong lòng không ngừng thổn thức. Đầu tiên nàng tính toán chính là nuôi một con dê rồi ôm qua mùa đông, sau lại gắp Trát Tây Lăng Thố, kế hoạch liên thay đổi thành ôm nam nhân qua mùa đông. Nhưng thế sự khó ngờ, kế hoạch không ngừng biến hóa, nàng hiện tại phải ôm đầu ngao khuyến này qua mùa đông. Tổng hợp lại tất cả, so sánh giữa ba lò sưởi bất đồng về chủng loại, nam nhân là tốt nhất, tiếp theo là dê sữa, tệ nhất là ngao khuyến. Bỏ qua hương vị dã thú không mấy dễ ngửi, sự nguy hiểm lại đặc biệt lớn. Trường hợp xấu nhất, lỡ như ngao khuyến nửa đêm đói bụng, cái đầu này không chừng sẽ bị cắn mất một miếng. Nàng sủa này. . . . . Còn muốn giành miếng ăn trong miệng ngao này sao? Tự nhiên, La Chu sinh ra thêm mấy phần bất an lo lắng không yên.

Cổ họng Ngân Nghê không ngừng phát ra tiếng âm thanh sung sướng, nhẹ nhàng nâng cằm, híp mắt lại đôi mắt tam giác ngược hung lãnh (hung bạo lạnh lùng) hừng thụ.

La Chu vừa gãi cho nó, vừa ngồi dậy, xoay xoay thân mình cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ngao phòng hiện tại sáng sủa lên không ít, trong phòng trừ Ngân Nghê ra, không còn một đầu ngao khuyến nào. Không nghĩ tới ôm cái lò sưởi lông xù này, nàng cư nhiên cũng có thể ngủ ngon giấc đến hừng đông! ? Đúng rồi, nó lẽ không phải nên thức dậy sớm hơn cả gà sao? Trời đã sáng trưng cũng chưa có người nào tới bắt nàng làm việc? Nàng nghi hoặc nhìn về phía Cách Tang Trác Mã mà hỏi: "Trác Mã, giám thị quản lý nô lệ trong Vương cung không có tới sao?"

"La Chu a tỳ, quản sự trong Vương cung từ sớm đã tới một chuyến. Nhưng người không cần lo lắng, ta đã làm xong tất cả mọi việc rồi." Cách Tang Trác Mã cười nói.

La Chu hơi ngậy ra, tiếp đó liền đỏ mặt, sờ sờ mũi ngượng ngùng nói: "Trác Mã, thực xin lỗi. Ta ngủ say quá, sao người không gọi ta dậy?"

"La Chu a tỳ nói gì vậy. Chẳng lẽ ta chỉ có thể nhận sự chiếu cố của người sao, ta không thể chiếu cố lại cho người sao?" Cách Tang Trác Mã giống như mất hứng mà quệt quệt miệng, đôi mắt nhọn dài tràn đầy ý cười cùng sự ôn nhu nồng đậm.

La Chu cười hi hi, lắc lắc đầu, hơi cúi thấp xuống, có chút tùy tiện sửa mà sửa qua loa lại mái tóc rối loạn trong lúc ngủ.

Bộ dạng này lại làm cho Cách Tang Trác Mã thấy buồn cười, La Chu a tỳ lúc không được tự nhiên thật sự là cực kỳ đáng yêu, khó trách Lăng Thổ huynh lại thương nàng. Chỉ tiếc. . . . Khóe miệng hơi mím lại, ánh mắt sáng ngời có chút ảm đạm.

Chạng vạng hôm qua nàng đã tỉnh lại từ cơn mê man. Trong lúc mơ hồ, nàng nhìn đến bóng dáng lơ mơ của La Chu a tỳ đang ngủ say bị ngao khuyến giam cầm bên người, nước mắt không ức chế được mà chảy ra. Là nàng vô dụng, thế nhưng lúc mười đầu dã thú này vây quanh lại ngất xỉu, để mặc lại một mình La Chu a tỳ đối phó với cả bầy dã thú. La Chu a tỳ chỉ là một nữ nhân tha hương, lại vô cùng chiếu cố nàng trong hoàn cảnh vô cùng đáng sợ như vậy, kéo nàng vào trong ngao phòng ngủ. Kiếp trước nàng nhất định là một người vô cùng lương thiện từ bi hi xả, nên kiếp này mới gặp được La Chu a tỳ.

Trong lúc gạt lệ, một cặp ánh mắt thâm thúy hướng tới phía nàng, làm nàng sợ tới mức run cả người, gần như chỉ muốn nhảy vào đám cỏ khô cùng đông chân cuộn mình lại lui vào trong góc.

"Ngao ——" Ngân Nghê sủa một tiếng nhỏ, tám đầu ngao khuyến đang nằm lập tức đứng dậy, vẫy vẫy cái đuôi, sủa đáp lại.

Có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên bên ngoài phòng, một nam nhân trắng kiện mặc trang phục người hầu trong Vương cung xách một cái lồng đèn đốt bằng bơ xuất hiện trước cửa, tay kia còn cầm một cây roi bằng gân trâu.

Nhìn thấy tám đầu ngao khuyến hung lệ cường kiện đứng thẳng nhìn chòng chọc vào mình, thân thể hắn không tự chủ được mà co lại một chút, nắm gậy gao chiếc roi trong tay, mũi cũng không dám vùng lên. Bầy ngao khuyến mà Vương yêu thích đều là dã ngao chưa thoát dã tính, roi tự nhiên có thể giáo huấn nô lệ làm biếng, nhưng nếu vùng roi với ngao khuyến sẽ làm chúng nó hiểu lầm là đang công kích, lúc đó hắn có chín cái mạng cũng dùng không đủ. Nghĩ đến số cung nô cùng cung thị chết dưới nanh vuốt của ngao khuyến, quả thật không rét mà run. Giọng nói vốn phải vô cùng lớn tiếng thô nhô lại rất nhiều, hướng về phía Cách Tang Trác Mã cất lên: "Ngao nô, còn không mau đứng lên dọn dẹp ngao phòng, rửa sạch thân thể ngao khuyến, hầu hạ chúng nó ăn uống." Nói xong đem đèn gác lên cửa, tiếng chân bước khỏi so với thở còn muốn nhanh hơn.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn, Cách Tang Trác Mã có thể thấy rõ đầu ngao khuyến màu bạc dùng tư thế bá đạo tới thể nào bao lấy La Chu a tỳ, La Chu a tỳ thế nhưng không sợ chết đem hai tay hai chân vói vào trong bộ lông rậm của ngao khuyến, cái đầu ngao vô cùng lớn vừa uy vũ vừa hung tàn lại nhẹ nhàng gác vào bên cạnh đầu La Chu a tỳ. Sau giây phút chấn động vừa rồi, hình ảnh người cùng ngao gần bó với tư thế kỳ dị khó thể tưởng tượng được làm giảm đi không ít nỗi sợ hãi trong lòng nàng.

Nàng dùng hết dũng khí nhìn thẳng vào cặp mắt ngao màu lam kia, trong ánh mắt thú hung lệ lạnh lùng tràn ngập cảnh cáo cùng ra lệnh, giống như. . . . Giống như kêu nàng mau đứng lên. . . . Làm việc? !

Chẳng lẽ sự thật mà La Chu nói, chính là. . . . Đầu ngao tên Ngân Nghê này đã thành tinh? ! Nàng liú cả lưỡi, lại thấy một ngao khuyến lưng đen chân nâu bốn mắt cùng một đầu ngao đốm bước thong thả về phía mình, đuôi sau mông đang nhếch lên hơi hơi rũ xuống, trước mệnh lệnh của Ngân Nghê cúi đầu khẽ rên nhẹ một tiếng đáp lời.

Chỉ thấy Ngân Nghê thu lại mệnh lệnh bằng ánh mắt với nàng, bước đi với lực đạo vô cùng nhẹ nhàng về phía nàng. Mà đầu ngao khuyến bốn mắt cùng ngao khuyến đốm ban nãy liền thay thế vị trí của nó, một trái một phải nằm bên người La Chu a tỳ, giữ nguyên sự ảm áp lúc đầu.

Cách Tang Trác Mã ngây ngốc. Thẳng cho đến khi Ngân Nhê giám sát xong chính mình hoàn thành nhiệm vụ dọn dẹp ngao phòng, rửa sạch thân thể cho mười đầu ngao xong, hầu hạ chúng nó ăn uống xong, nàng vẫn cảm thấy như bản thân mình vẫn đang ở trong mộng.

Cầm miếng bánh mì bữa sáng vừa lạnh trong tay mà gặm, thỉnh thoảng lại uống một ngụm nước lạnh, nàng mơ mơ màng màng mà nhớ tới câu chuyện a tổ đã kể lúc trước. Tổ tiên của ngao khuyến là từ trên trời rơi xuống, nó hùng tráng uy hung hãn, uy vũ như vương giả, có thể tranh cùng cùng lang báo, là thần thủ hộ của người Bắc Ba trăm ngàn năm qua. Bị bắt mấy ngày qua, nàng đã thấy được ngao khuyến trong quân đội của Cổ Cách Vương so với bất kì loài chó nào đã gặp qua đều hung tàn hãn mãnh hơn, lại vô cùng dâm độc khủng bố (chắc do cái màn nhân - ngao kia mà bị mang tiếng dâm XD), chúng nó cũng ăn thi thể người giống như kền kền, là loài vật làm cho người ta sợ hãi, khác xa với hình ảnh trong lời kể của a tổ. Liệt đội trưởng có nói hơn mười đầu ngao thủ hộ Vương cung đều dã ngao, chưa trải qua độ hồn (kiểu trải qua thăng cấp về linh hồn - trở nên thông minh như Ngân Nghê á), dã tính mười phần, mỗi một con đều là dã thú so với sói còn đáng sợ hơn, thường xuyên có cung nô bị chúng nó cắn chết. Dưới móng vuốt hung tàn của

dã thú, nàng cùng La Chu a tỷ thế nhưng vẫn bình an tới bây giờ, còn được chúng nó coi là vật sở hữu, quả thực là trời phật phù hộ.

Khi tắm sạch sẽ cùng hầu hạ ngao khuyến ăn, vẫn không thể tránh việc phải đi một vòng quanh núi tuyết, trên chiếc gậy động tuyết vẫn còn lưu lại mùi nước tiểu của dã thú. Có lẽ chính nàng cũng không dám còi ra giặt sạch, chỉ sợ không có mùi này, sẽ bị đám dã thú coi là kẻ địch mà xé thành trăm mảnh ăn tươi nuốt sống.

Sau khi nhóm ngao khuyến ăn xong, trừ Ngân Nghê, hơn mười đầu ngao khác toàn bộ đều theo các binh sĩ đi tuần tra Vương cung. Dưới sự ra hiệu của Ngân Nghê, lá gan của nàng liền lớn thêm một chút, cầm hai khối bánh mì trong chậu ăn của nó, còn có thêm hai khối thịt bò ngon nhất, rồi mới trở lại ngao phòng ngồi trông giữ bên cạnh La Chu a tỷ, vừa ăn vừa chờ nàng tỉnh lại. Mà Ngân Nghê sau khi ăn uống no đủ liền xua đi con ngao bốn mắt cùng con ngao đốm, một lần nữa vây lấy La Chu a tỷ lại bên mình.

Bánh mì thực sự là vừa cứng vừa khó ăn nha, nhưng dù sao cũng không có lẫn vỏ trấu bên trong. Chỉ cần làm nó mềm một chút, cũng không khó ăn lắm. Vừa ăn xong, La Chu a tỷ liền tỉnh lại.

"La Chu a tỷ, có đói bụng không?" Kiên nhẫn chờ La Chu sửa sang lại bím tóc xong, nàng nhanh chóng thu hồi ưu thương, lôi ra chiếc bánh mì ẩm giấu ở trong ngực.

"Người ăn đi. Ngày hôm qua lúc tối ta đã ăn luôn phần bánh của người rồi." La Chu đẩy miếng bánh trở lại.

"Không, cái này là thuộc về La Chu a tỷ, La Chu a tỷ ăn đi." Cách Tang Trác Mã tránh đi tay của La Chu, kiên quyết đem miếng bánh đến trước mặt nàng, còn thật thà nói, "Ngày hôm qua ta mê man, bốn không cần ăn bánh."

Lần này La Chu không đẩy tay Cách Tang Trác Mã ra, nàng đứng lên đi lại bên cửa sổ. Trên thành cửa sổ rộng 1 mét được pho một tảng tuyết thật dày, hai khối thịt bò phơi ở trên đã không thấy bóng dáng đâu. Cúi đầu nhìn xuống chân cửa sổ có đặt bốn khối thịt bò. Trong đó có hai khối máu chảy đầm đìa, bên ngoài thoạt nhìn là đồ tươi mới.

Xem ra tối qua gió tuyết quá lớn, đem thịt bò thổi vào trong phòng, buổi sáng lại bị Cách Tang Trác Mã nhặt được, mới đem chúng nó đặt dưới chân cửa sổ. Nhưng mà hai khối thịt bò kia. . . . . Nàng cầm lấy một khối thịt tươi mới xoay qua lại. . . . . Nhíu mày nhìn Cách Tang Trác Mã, quơ quơ khối thịt bò trong tay hỏi: "Từ đâu ra vậy?"

"A . . . . . Là nó đồng ý cho ta lấy ra từ trong chậu ăn." Cách Tang Trác Mã chớp chớp mắt hướng Ngân Nghê. Tuy rằng biết là đầu ngao khuyến thành tình này sẽ không tùy tiện xé xác các nàng, nhưng trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi.

La Chu đưa mắt nhìn Ngân Nghê, thăm nghĩ trong lòng: Ngân Nghê nếu có thể chủ động chia sẻ thức ăn, thì. . . . . Sẽ không vì nửa đêm đói bụng mà cần nàng đi? Nàng sau này có thể tiếp tục lấy thức ăn từ miệng ngao sao? Một lần nữa nàng cầm hai khối thịt bò bị gió thổi bay tới quá đi về chỗ Cách Tang Trác Mã, đưa cho nàng một khối.

"Chúng ta mỗi người một khối bánh mì, một khối thịt bò." Nàng tiếp nhận khối bánh mì còn ấm nhờ nhiệt độ cơ thể của Cách Tang Trác Mã, khước miệng nhếch lên, mặt mũi tươi tỉnh.

"Àn." Cách Tang Trác Mã cười khanh khách tiếp nhận miếng thịt bò, đang miếng há miệng cắn, bỗng dừng dừng lại, gờ khối thịt trong tay lên, chau mày khó xử, chỉ tăng da lông bên ngoài, gượng cười nói, "La Chu a tỷ, ta không sợ ăn thịt tươi. Nhưng mà, này. . . . . Lốp da lông này quả thực không ăn nổi, làm sao đây?"

La Chu nhìn theo tay Cách Tang Trác Mã chỉ lốp da lông bao ngoài khối thịt, lại nhìn miếng thịt trong tay mình, rồi lại nhìn qua cặp mắt tam giác ngược màu lam kia. Vật lộn, chân chừ một hồi, cuối cùng thờ dài, mặt mày như cha mẹ chết mà đưa miếng thịt bò tới bên miệng Ngân Nghê, kéo kéo lốp da lông, cần cần dục dục mà cười trừ nói: "Ngân. . . . . Ngân Nghê, phiền người xé bỏ lốp da lông này xuống."

Nơi mũi Ngân Nghê co lại tạo ra vài nếp nhăn, môi trên mở ra, lộ ra hàng răng trắng nhọn sắc, đôi mắt màu lam hình tam giác ngược tựa như tràn ra vài phần ý cười châm biếm. Nó dùng vuốt đề lại khối thịt, răng nanh sắc bén ngấm lốp bì xé một cái, một khối da lông cứng rắn liền dễ dàng kéo ra, lộ ra lớp thịt đỏ au.

Là thành yêu, hay là tiên đây, cái thân ngao khuyến trước mắt này, trí lực tuyệt đối không chỉ dừng lại ở trẻ em 5 tuổi.

La Chu bùi ngùi thu lại ánh mắt, vỗ vỗ nhân vật đang ngây ngốc, Cách Tang Trác Mã, trong lòng vô cùng áy náy nói: "Trác Mã, kỳ thật đồ ăn của ngao nô có dính chút nước miếng của ngao khuyến cũng. . . . Thực bình thường." Con mẹ nó, cảm thú Vương tại sao lại đoạt con dao Thụy Sĩ của nàng! Còn có, vì sao cả đêm qua gió thổi như vậy mà bên trong thịt bò vẫn còn nhiều máu như vậy! Rót cuộc làm sao ăn đây? Làm sao mới nuốt vô bụng được? Lòng nàng rối rắm thống khổ muốn chết, chỉ biết hướng lên trời mà cầu nguyện: lão thiên gia, xin người hãy phù hộ cho tiểu nữ có được một cơ thể cường tráng có thể kháng được ký sinh trùng gây bệnh cùng độc chó đại a!

Có bình thường hay không? Cái đầu ngao có thể hiểu được chính xác từng từ mà người ta nói, còn thường thường lộ ra ý cười cùng sự trào phúng trong ánh mắt, liệu có thể gọi là bình thường không?

Cách Tang Trác Mã tựa như tượng gỗ đem khối thịt của chính mình tới bên miệng Ngân Nghê, một lần nữa chứng kiến sự yêu nghiệt của đầu ngao khuyến màu bạc này.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 46: Một ngày của ngao nô (5)

Sau một phen khổ sở đấu tranh, La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã cuối cùng vẫn không thể ăn nổi miếng thịt bò sống đã phơi cả một đêm. Đành bắt đực đi đem khối thịt đặt ở vị trí đón gió trong ngao phòng, dưới sự uy hiếp của Ngân Nghê, đem cái bụng no một nửa theo sau mông nó, hành động này nói cho hoa mỹ chính là — dắt chó đi dạo.

Thế là, rất nhiều thị vệ trong cung cùng các cung thị cung nô đều bất gặp được một cảnh tượng kỳ lạ, hiếm thấy. Đi đầu là một đầu ngao màu bạc cao gần một thước rưỡi, bồm phía sau dựng thẳng vumon cao như sư tử đứng mãnh, ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bộ dạng nhanh nhẹn dũng mãnh, bước đi lại thông thả uy nghiêm tựa như vương giả. Phải trái phía sau là hai ngao nô đang cúi khom người, cúi đầu nhắm mắt theo đuôi, đi lại vô cùng cẩn thận, bộ dáng của ngao nô thấp hơn nhìn vô cùng thành thạo lại mang theo chút nịnh nọt lầy lóng.

Má nó chứ, có chỗ nào nhìn giống người dắt chó đi dạo, rõ ràng chính là kẻ hầu người hạ của "Đại vương cầu"! La Chu hơi cúi đầu, vừa đi vừa tồn hơi thừa lời lẩm bẩm, đến khi đến đến "con ngựa bừa" (cái chỗ này không bik là chỉ con ngựa hay là chửi thề, từ con ngựa bừa này giống với cách phát âm từ đmm trong tiếng TQ - chị Chu nhà ta thì khéo là chửi thề quá) thử một vụn, khó chịu trong người mới vui đi.

Đồng cung (nơi ở) của Cổ Cách Vương gọi là cung điện, nói trắng ra cũng chỉ là mấy chục cái hang lớn nhỏ trên đỉnh núi, đa số chỉ cao tầm 1,8 mét, so với đi chỉ nhìn thấy ở hiện đại cũng không khác là mấy. Hai bên hành lang được treo đèn hoa sen bằng lưu ly, ngoài ra còn có những bức vẽ rực rỡ đầy sinh động, quang cảnh dần thay đổi sang một không khí đầy thần bí xa xỉ. Cứ cách mười bước lại có một thị vệ cung đình mặc giáp da khoác áo bảo màu nâu, lưng đeo nỏ, thắt lưng đeo trường đao, tay cầm trường thương. Thân hình mỗi người đều thật cao lớn, khuôn mặt oai hùng trang nghiêm, đứng im bất động giống như tượng được đúc từ thép. Ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng đảo qua cảnh tượng hai nô một ngao trước mắt một lúc, rồi sau đó lại coi như không nhìn thấy.

Là do các nàng toàn thân không có một chút tính uy hiếp cùng lực sát thương nào, hay vẫn là do đặc quyền ghê gớm của Ngân Nghê? Nếu nàng thật sự là sát thủ, đây không phải là các thị vệ đã quá sơ sẩy hay sao, tất cả đều đáng chém đầu. La Chu đi theo phía sau Ngân Nghê có chút buồn bực mà liếc mắt nhìn các thị vệ cung đình như tượng tạc này, trong lòng không ngừng thầm oán trách.

Ngân Nghê đứng ở trước một cửa hang cao tầm 2,5 mét, trong tâm đèn hoa sen vàng lưu ly đặt một cái đài sen, giữa tâm là năm viên dạ minh châu cực lớn. Hai bên cửa động là bốn thị vệ dũng mãnh nhanh nhẹn bắt phàm đang canh gác, thấy các nàng đi vào, mắt cũng không nháy một cái. Ngân Nghê coi như bọn họ không có ở đó mà ngênh ngang bước thông thả vào trong tâm cung, thái độ tự nhiên giống như đã vào trong đó cả trăm lần.

Giờ đây? Cái hang này. . . . . Là tâm cung của Cổ Cách Vương, khác với vị trí so với đi chỉ hiện đại. Cũng đúng, cảm thú Cổ Cách Vương tuyệt đối cao hơn 2 thước, sao có thể ở trong hang thấp hơn 2 mét. Ở hiện đại khi đi tham quan, nơi ở của Vương là nơi thông khí nhất, sáng nhất, quang cảnh đẹp nhất, có thể quan sát toàn bộ thung lũng. Hiện giờ xảy ra sự biến hóa này, nơi ở của Vương xuất hiện thay đổi, không biết vận mệnh có thay đổi gì to lớn không? Bày trí trong gian phòng sẽ xa hoa đến thế nào đây? Ở hiện đại nó chỉ là một cái hang trống rỗng.

Cửa vào tâm cung tuy là rộng mở, nhưng cách cửa cung một thước được treo một tấm rèm lông cừu rất dày, đem mọi thứ bên trong đều lấp kín, người ngoài không thể nhìn thấy một chút gì. Trong lòng La Chu trôi dạt một cổ tò mò vô cùng mãnh liệt, làm cho La Chu có thêm dũng cảm bước theo Ngân Nghê đi vào.

"Phanh!", tiếng kim loại lạnh lẽo va vào nhau vang khắp phòng, hai cây trường thương sắc bén trong tay thị vệ nháy mắt chắn ngay trước mặt các nàng, cản trở đường đi.

"Lui ra!" Một thị vệ trong chỗ đó lạnh giọng quát các nàng, "Ngao nô ti tiện tự ý tiến vào tâm cung của Vương, chặt hai chân."

"Xích lạp —", lời còn chưa dứt, hai thị vệ khác đã tiếng lên trước một bước, đem trường đao bên thắt lưng rút ra một phần ba.

Dưới ánh sáng êm dịu của dạ minh châu, đầu thương bén nhọn cùng non nửa lưỡi đao lóe ra từng tia lạnh lẽo, từng đợt sát khí dày đặc trong nháy mắt đầy đe dọa hướng tới các nàng.

"A —"

Nàng sợ tới mức hét lên sợ hãi, không tự chủ được mà nhanh chóng thối lui hai bước, toàn thân mềm nhũn, vô cùng chật vật mà ngã nhào xuống đất.

Thị vệ đại ca, ta. . . . . Ta quả thực không phải cố ý oán thầm các người sơ sẩy công việc nhà. Các người đều có bộ dáng thực đẹp, là những thị vệ ưu tú của cấm thú Vương! Ta ta. . . . . Ta nhận là ta đã sai rồi còn không được hay sao? Tâm cung của cấm thú Vương, ta cũng không tiến vào nữa! Chúng ta không vào nữa! La Chu nắm chặt bàn tay không ngừng run rẩy của Cách Tang Trắc Mã, môi run lấy lấy không thể khép lại nổi.

Ngân Nghê vừa mới bước vào trong tâm cung nghe thấy tiếng hét liền dừng lại, xoay người đi tới bên người La Chu. Vumon lưỡi thô ráp ầm ập liếm mặt nàng hai cái, dùng thân hình khỏe mạnh che trước mặt nàng, trong ánh mắt tam giác ngược màu lam phủ kín sự âm ngoan cùng hung tàn, lạnh lùng lườm về phía mấy thị vệ. Cổ họng phát ra từng đợt gầm gừ ngắn, miệng nhếch lên để lộ ra hàm răng vô cùng sắc bén, chỉ trước hạ thấp xuống, bồm cổ cùng đuôi dựng ngược lên tựa như kim châm.

Bốn thị vệ liếc nhìn lẫn nhau, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, rồi mới nhanh chóng thu lại trường thương, rút đao vào vỏ, lui về vị trí cũ tiếp tục tư thế đứng gác.

Không chỉ có mình các thị vệ kinh ngạc, mà hai người mất hồn ngồi dưới đất là La Chu cùng Cách Tang Trác Mã cũng thực kinh ngạc. Nhưng mà sau một hồi suy nghĩ, La Chu liền bình thường trở lại. Ở trong mắt mọi người, các nàng là ngao nô ti tiện, nhưng ở trong mắt Ngân Nghê, các nàng lại là sủng vật mà nó nuôi dưỡng. Sủng vật nhà mình bị khi dễ, kẻ làm chủ đương nhiên phải bao che khuyết điểm.

A a a, người không bằng chó! Người thật sự không bằng chó mà! Không tính việc bị chó coi là sủng vật, còn phải dựa vào nó bênh vực mình! Thế giới này rốt cuộc là nơi điên khùng gì? La Chu thật muốn tới một nơi không có ai để gào thét một phen.

Ở dưới mái nhà người ta, không thể không cúi đầu. Mặc dù có đầu ngao hoang đại Ngân Nghê này che trở nàng, nhưng hung khí trong tay các thị vệ với mình lại như hổ rình mồi, toàn thân nàng vẫn mềm nhũn ra, căn bản không có dũng khí mà đưa mắt đầu cùng sát khí khốc lệ của bọn họ, cũng càng không có dũng khí trở thành chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng trở thành người dựa vào chó, không sợ chết mà xông vào tầm cung của cầm thú Vương.

Hít sâu rồi lại hít sâu, nàng tạm thời áp chế sợ hãi, nhin xuống tất cả sự xấu hổ cùng không cam lòng, đỡ Cách Tang Trác Mã cùng nhau đứng lên. Cũng không dám chạm vào ngao khuyến đang nổi giận đùng đùng, vận sức chuẩn bị tấn công, chỉ có thể úy khuất đứng phía sau Ngân Nghê mà nói: "Ngân. . . . . Ngân Nghê, ta. . . . . Ta đói bụng. . . . ." Khi Ngân Nghe quay đầu lại nhìn, lại cứng ngắc vỗ vỗ cái bụng.

Ngân Nghê nghiêng đầu nhìn hai nàng, lại quay đầu nhìn bốn thị vệ, lặp lại như thế ba lần, trong ánh mắt tam giác ngược hung tàn xuất hiện một tia đấu tranh.

Đấu tranh? Đấu tranh! Ông trời, hãy cho sét đánh vào đầu nàng đi! Chỉ là một đầu súc sinh thôi mà, thật sự không cần phải yêu nghiệt như vậy chứ. Phải biết rằng đây là một đầu súc sinh yêu nghiệt trí lực siêu việt của chủ nhân (Vương), nàng là kẻ được súc sinh này coi là sủng vật, thật sự là càng thêm đánh mất tôn nghiêm mà. Khóe mắt La Chu giật giật mấy cái, trên trán xuất hiện đầy hắc tuyến, gắng hết sức mà đè xuống cơn xúc động này.

"Rống — rống —"

Từ trong tầm cung Cổ Cách Vương truyền ra hai tiếng thú rống gào, tấm màn lông cừu nặng trĩu khẽ di chuyển, hai đầu báo tuyết xinh đẹp lần lượt bước đi ra, đó là hai sủng vật của Cổ Cách Vương là Đại Tuyết và Tiểu Tuyết. Chúng nó hiển nhiên vô cùng hưng phấn mà bước ra đón Ngân Nghê, phát ra từng tiếng gừ nhỏ tựa như đang chào hỏi.

Ánh mắt Ngân Nghê đang nhìn chăm chú các thị vệ thân nhiên quét về phía hai đầu báo tuyết, tùy ý lắc đuôi, không quá nhiệt tình mà chỉ đơn giản đáp lại lời chào hỏi.

"Ngân. . . . . Ngân Nghê, ta. . . . . Ta cũng đói bụng." Cách Tang Trác Mã rất ấn ý nói khi Ngân Nghê quay đầu nhìn về phía các nàng, khẽ cắn môi, mặc cho ánh mắt lạnh lùng dữ dằn muốn giết người của bốn thị vệ, học theo La Chu, nàng cũng vỗ bụng, nói lí nhí.

Hai đầu báo tuyết nghi hoặc mà nhìn xét nét bốn thị vệ, lại nhìn sang Ngân Nghê, đột nhiên một con hướng phía La Chu tiến tới, một con lại đi về phía Cách Tang Trác Mã. Đầu báo tuyết tuyệt đẹp lại đáng sợ cọ ở bên chân phải các nàng, tựa như hai con mèo nhỏ hiền lành đáng yêu, thỉnh thoảng lại hé miệng, dùng răng sắc bén ngậm lấy toàn bộ cẳng chân cọ cọ qua lại. Cho dù cách một lớp vải thô, vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được phần răng nanh đầy nguy hiểm của mãnh thú.

Quý dị, quý dị, thế giới này thật sự quá quái dị. Nàng có thể giải thích hai đầu báo này là đang giải vây cho bốn thị vệ đại ca sao?

Bốn bàn tay của La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đều nắm lại thật chặt, mặt mũi không hề còn chút huyết sắc nào. Trên trán chảy xuống từng giọt mồ hôi lạnh, thân thể căng cứng lại, các nàng hoảng sợ đứng im tại chỗ không dám nhúc nhích chỉ sợ hai đầu báo tuyết này tâm tình khó chịu sẽ ngoạm các nàng một miếng, bỏ qua khí tiết loài người mà hướng ánh mắt cầu xin về phía Ngân Nghê.

Ngân Nghê lạnh lẽo nhìn hai đầu báo tuyết đang làm bộ như vô cùng thân thiết nhưng thực chất lại đang uy hiếp, hừ nhẹ một tiếng, cuối cùng bỏ qua không tiếp tục so đo với các thị vệ, nhắc chân hướng đi tới một ngã rẽ.

La Chu bước theo, lại giống như dẫm lên bông, chân không chống đỡ nổi. Bùm một cái, té lăn ra đất, cũng kéo theo Cách Tang Trác Mã đang trong trạng thái đông cứng cùng ngã xuống.

Không biết là do bị sát khí của các thị vệ dọa đến, hay là do bị hàm răng sắc bén của báo tuyết đe dọa, mà có lẽ lại một lần nữa do các đầu súc sinh này quá hiểu chuyện mà bị đã kích. Tóm lại, sau lưng nàng đổ ra từng giọt mồ hôi lạnh, trán cùng chóp mũi tất cả đều là mồ hôi, tứ chi giống như biến mất, cả người vô lực.

Ánh mắt hai đầu báo tuyết bỗng nhiên sáng lên, không đợi hai ngao nô đứng lên, liền hé miệng, vô cùng gọn gàng chính xác mà ngậm cổ áo sau của La Chu cùng Cách Tang Trác Mã, kéo các nàng đi theo sau Ngân Nghê.

Bị báo kéo đi trong hang động hẹp này cũng coi như là hưởng thụ đi. Dọc đường đi vô cùng gập ghềnh, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh bang bang va chạm, kéo theo đó là những ánh mắt kinh ngạc của thị vệ ven đường cùng các cung thị cung nô, họ giống như là đang xem xét động vật quý hiếm vậy. Mà toàn bộ sự xấu hổ phần uất cùng khuất nhục bị thương linh tinh gì đó, đối với La Chu mà nói, lúc này đã bay lên tận tầng mây thứ chín rồi, nửa cuối cơn đường tâm trí nàng dần thoát khỏi sợ hãi, trong đầu nàng chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ:

Mùa đông cũng là một mùa thật tốt đẹp, ăn mặc thật nhiều, càng không dễ bị trầy da.



## Chương 47: Gặp lại A Lan Ni Mã

Sau quãng đường vô cùng lắt léo, một đầu ngao khuyến, hai đầu báo tuyết kéo theo hai ngao nô phía sau đã đi tới phòng bếp Vương gia.

Phòng bếp Vương gia được đặt ở một sân trời lớn, gồm ba gian thông với nhau tạo thành một nhà đá lớn. Một nửa nhà đá nằm ở trong lòng núi, một nửa kéo dài ra sân trời, tổng diện tích ước chừng hơn trăm thước vuông. Sân trời được vây quanh bởi ba bức tường lớn, bên phải núi cao là một lầu canh cực cao, trên tường tháp canh có các lỗ châu mai, được che giấu khá tốt rất tiện cho việc phòng ngự, mấy chục thị vệ hoàng gia được trang bị vũ trang hạng nặng thường xuyên qua lại tuần tra.

Tuy rằng Cổ Cách Vương chưa hồi cung, nhưng ở trong đông cung vẫn có mấy thị thiếp ở, nên phòng bếp hoàng gia vẫn ngày ngày tỏa ra khói bếp.

Khi Ngân Nghê bước vào phòng bếp, phát ra một tiếng gầm gừ hung ác, tựa như tiếng sấm rền, cơ hồ mọi người trong phòng bếp đều bị dọa đến tay chân mềm nhũn.

Hai đầu báo tuyết đằng sau thong thả bước vào, đem hai vật gì đó đang ngậm trong miệng tùy tiện quăng lại trên mặt đất bóng loáng, lững lờ đi lại chỗ bàn thấp được bày đầy cơm canh nóng hổi, đôi mắt báo màu vàng lạnh lẽo mà liếc nhìn mấy cung nô cung thị đang sợ hãi mà cuộn tròn lại tránh né.

Ở trong Cổ Cách vương cung, báo tuyết cùng ngao khuyến là hai loài vật mà Vương yêu thích, chúng nó có thể tùy tiện tấn công con người, cho dù cần chết người ăn thịt, cũng sẽ không bị trừng phạt. Đối với việc dã thú hung tàn này tùy ý dạo chơi trong Vương cung, trừ những binh sĩ cầm thương mang đao không quá sợ hãi, những cung nô cung thị bình thường không ai là không kinh sợ đến co rúm lại. Giờ phút này, tất cả đều co rúm lại, cúi đầu, liều mạng hạ thấp nhất sự tồn tại của bản thân mình, chỉ sợ bất hạnh bị mấy đầu dã thú này chọn làm con mồi.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo đầy khinh miệt của Ngân Nghê quét qua từng người một, đối với sự sợ hãi thần phục của họ có vẻ như rất vừa lòng. Nó đi đến ngồi xuống trước mặt La Chu, vươn lưỡi liếm chớp mũi nâng một chút, cúi đầu gừ nhẹ một tiếng, ý bảo nàng đi lấy chỗ thức ăn mà báo tuyết đang trông giữ.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã nhìn nhau, im lặng một lúc lâu, đến khi cả hai đạt chung nhận thức. Cùng lúc đều đi tới phía bàn thấp, vươn tay lấy chỗ đồ ăn nóng ấm thơm ngon.

Các nàng không sợ bị người ta mắng chửi là hèn mọn thói tha, nhân trương cầu thế (làm người mà lại ý lại vào chó), không sợ bị coi là giống súc sinh hèn hạ, các nàng chỉ hiểu một điều duy nhất là: sống sót, nhất định phải sống sót, hi vọng tương lai chỉ dành cho người còn sống.

La Chu cầm lấy một miếng bánh khoai tây cùng một cốc trà bơ sữa. Bánh khoai tây này được làm từ khoai tây lột vỏ nấu chín, trộn cùng với bột mì, rồi đem bao lấy thịt nhuyễn rang gia vị giống như bánh bao, lại rắc một chút thịt vụn phía trên, cuối cùng cho vào chiên trong bơ. Nếu không chiên nhiều dầu mỡ, ăn vào hương vị cũng không tệ, nhất là đối với người lâu ngày không được ăn thịt, thật sự là thiếu chút nữa nuốt cả lưỡi vào bụng. Kết hợp cùng với trà bơ sữa thơm ngon, lại làm cho nàng bỗng nhiên sinh ra cảm giác hạnh phúc.

Một cái bánh khoai tây kẹp thịt đầy dầu mỡ, một ly trà sữa mang chút mùi tanh, lại có thể mang lại cảm giác hạnh phúc đến vậy! ? Nếu đổi lại là lúc bình thường, việc này quả thực không thể nào tin được. Khi nào mà hạnh phúc của nàng lại hạ thấp xuống tận trình độ này? Là khi bị đóng nô ấn, định kiếp này trở thành nô lệ? Vẫn là khi đánh mất tôn nghiêm, cùng ngao khuyến ăn chung một chỗ? Ánh mắt đột nhiên cảm thấy thật trưởng, cô họ không hiểu sao có chút ngẹn ngào, nàng vội vàng ngửa đầu uống cạn cốc trà to, đem chất lỏng sắp tràn ra khỏi hốc mắt kéo ngược trở lại. Khịt khịt hít vào, nhắm mắt bỏ qua phần đa sâu da cảm lại phía sau, vừa nhẹ nhàng cắn bánh khoai, vừa thông qua khe hở mái tóc mà đánh giá phòng bếp hoàng gia đã bị nước lũ lịch sử của loài ngoài nhấn chìm.

Phòng bếp cũng như những phòng bếp bình thường đều có đầy đủ các dụng cụ nấu ăn, bếp nấu cùng các loại gia vị. Chỉ khác là, những dụng cụ được sắp xếp có cả đồ gốm sứ Thanh Hoa đến từ Trung Quốc, còn có các đồ dùng khác đến từ Nepal, Ba Tư cùng các nước khác. Thời Vương triều Thổ Phiên, nóc nhà cao nguyên kết giao vô cùng thân thiết với các nước Nam Á như Thiên Trúc, Kasmira, Nepal tùy theo văn hóa tôn giáo và quy mô mậu dịch. Lúc Vương triều Thổ Phiên diệt vong, truyền thống đối ngoại kết giao với các nước khác vẫn tiếp tục tồn tại và phát triển. Theo như lịch sử ghi lại, Vương triều Cổ Cách từ khi mới thành lập vẫn có quan hệ kinh tế văn hóa vô cùng chặt chẽ với thế giới bên ngoài, trong đó nhiều nhất chính là với Nam Á, cùng với Trung Nguyên đại lục. Từ lúc tiến vào A Lý, rồi vào trong Cổ Cách Vương thành, từ căn phòng tĩnh dưỡng mà Thích Già Thát Tu cấp cho nàng, cho tới phòng bếp hoàng gia, đều ít nhiều cho thấy sự dung hợp văn hóa cùng buôn bán phồn vinh của Cổ Cách vương triều hiện tại.

Khi nàng bị lọt vào vòng xoáy không gian, nàng được chứng kiến một mặt khác của lịch sử, nhưng mà trong lòng nàng không có một chút hưng phấn nào cả, chỉ có vô cùng vô tận chua xót. Nàng nuốt nốt miếng bánh khoai cuối cùng, mất nhẹ nhàng khép lại, môi khẽ nhếch lên một nụ cười tự giễu, hai tay ôm lấy cốc trà sữa, vô cùng trân quý mà uống từng chút một. Dù sao cũng đã mất tôn nghiêm, phải cậy vào chó mới có được thức ăn ngon, không có lí do gì để lãng phí, cho dù là một giọt.

Cách Tang Trác Mã cũng không thể nào tập trung vào ăn nổi. Lón lên trong vùng thung lũng này, suốt mười bảy năm qua nàng chưa bao giờ rời khỏi nhà quá ba trăm dặm nên có rất nhiều thứ chưa thấy qua, nhưng mà cá tính ngay thẳng cùng tò mò của nàng so với La Chu còn lớn hơn nhiều, thậm chí hoàn

toàn xem nhẹ đám cung thị cung nô đang co rúm lại ở góc bếp mà nhìn khắp căn bếp.

Nhất thời, trừ tiếng nhai nuốt, phòng bếp lâm vào một sự im lặng vô cùng quý dị.

Đột nhiên, tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa vọng lại, tiếp theo, trước cửa bếp xuất hiện hai cung nô trẻ tuổi mặc áo thêu hoa màu xanh nhạt. Hai nữ cung nô đều có dáng người cao gầy, mái tóc xen lẫn nhiều sợi tơ màu, màu da đen hồng khí khái bùng bùng lại không kém phần ngây thơ, non nớt, vô cùng đáng yêu.

Vừa mới tiếng vào bếp, hai nàng liền giật mình. Cung thị phụ trách trừ thiện (Nhà bếp cùng com nước) cùng các cung nô đều co ro lại ở trong góc, hai nữ nô khoắc áo choàng ti tiện nhất lại đang ngồi ở trên bàn no say. Trong bếp còn có hai đầu báo tuyết tao nhã nhanh nhẹn dừng mảnh, vô cùng quen mắt, ở giữa hai con báo tuyết còn có một đầu ngao khuyển màu bạc cao lớn trông vô cùng hung ác. Mà báo tuyết kia, chẳng phải chính là. . . . ? Là sủng vật của Vương sao? ! Nghe nói trong Vương cung có thêm hai ngao nô, chẳng lẽ chính là hai nữ nô kia? Đã là ngao nô, tại sao so với các phi tần còn dám lớn mặt mà tùy tiện ăn ngay trong nhà bếp?

Đối với ánh mắt kinh ngạc đang nhìn chằm chằm còn chưa liếc mắt một cái, tiếp tục động tác cúi đầu uống sữa. Nhưng Cách Tang Trác Mã sau một hồi ngây ngốc, hưng phấn quên hết tất cả mà hô to: "A Lan Ni Mã! Khúc Trân Mai Đóa!"

Hai người càng nghi hoặc mà nhìn Cách Tang Trác Mã, trên mặt vẫn lộ rõ sự khó hiểu.

"A Lan Ni Mã, ta là Cách Tang Trác Mã. Ngươi có nhớ ở trong hang đá ta là người thứ nhất xin ngươi cắt dây thừng." Cách Tang Trác Mã buông vật trong tay, vén làn tóc hai bên má đến sau tai, ngại ngừng cười nói, "Mặt ta khi đó thật bẩn, cũng khó trách các ngươi không nhận ra."

Về mặt mờ mịt của A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa bỗng biến mất, bốn mắt lộ ra vui sướng. Khúc Trân Mai Đóa đang muốn mở miệng, A Lan Ni Mã lại đột nhiên kéo ống tay áo nàng thật mạnh, thu hồi lại tươi cười trên mặt, thì lễ với đám người các đó mấy thước, cung kính nói: "Ma ma, nô phụng mệnh thị phi (phi tần hầu hạ Vương) Đức Ương Lạp Trạch đến lấy com canh."

Sau vài giây tĩnh lặng, một nữ cung thị trung niên run rẩy nâng lên cánh tay phải, chỉ chỉ vào chiếc bàn thấp dài, tiếng nói chứa đầy hoảng sợ: "Thức ăn đang được báo tuyết của Vương cùng ngao khuyển canh giữ, các người tự mình lấy đi."

Việc này —

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa vô cùng khó xử mà nhăn mi lại, nhìn Cách Tang Trác Mã cùng La Chu đang bên người ngao khuyển và báo tuyết mà vẫn bình an vô sự, cảm thấy có chút thả lỏng, cứng rắn tiến lại gần chiếc bàn, ngay lập tức lại nhận được một tiếng gầm gừ cảnh cáo.

Hai đầu báo tuyết lười biếng nhắm mắt lại mà nằm hai bên phải trái của chiếc bàn, nhắm chán mà lắc lắc cái đuôi báo, mắt khẽ mở ra, trong con ngươi vàng lười qua một tia ánh sáng lạnh, răng nhọn sắc như ẩn như hiện dưới đôi môi đang nhếch lên. Ngân Nghê vẫn đứng thẳng bên trong khe nâng đầu, tai cùng đuôi dựng thẳng, mắt xanh tắn ra làn khí lạnh như băng. Mồm mở ra đóng lại, một cuống nước miếng theo chiếc răng nhọn làm người ta kinh sợ chảy xuống, ẩn giấu sự đe dọa hung ác muốn cắn người.

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa cứng ngắc tại chỗ. Nhìn chi trước của Ngân Nghê dần hạ xuống, đầu ngao bày ra hàng răng sắc bén với những đường cong khủng bố, nỗi sợ hãi trong mắt các nàng ngày càng nồng đậm, hai khuôn mặt nhỏ nhăn dần mất đi sự hồng hào vốn có.

"La Chu a tỷ —" thấy cảnh tượng như vậy Cách Tang Trác Mã không đành lòng, khẩn cầu La Chu.

La Chu thờ một hơi dài, đối với Cách Tang Trác Mã xinh đẹp lại thiện lương này thật sự là hết cách. Dưới loại tình huống này, Trác Mã cư nhiên còn có dư thừa tình cảm cùng tâm tư để lo lắng, thương hại người khác? Hơn nữa không thấy nàng hai bên đều là sông sao — bản thân còn khó bảo toàn. Giờ khắc này nhìn giống như không có chuyện gì, nhưng ai biết được có thể hay không lại chọc giận ba đầu súc sinh này, bị cắn xé đến xương không còn? Trong lòng muốn làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ, nhưng dưới ánh mắt cầu xin tràn đầy thương xót, cùng vô vàn tin tưởng chờ đợi, sáng ngời tựa như sao trên trời, trong suốt giống như nước hồ trên núi tuyết đang nhìn mình chằm chằm, nàng cho dù kiên trì đến mấy, cuối cùng cũng phải giơ tay đầu hàng.

Đặt cái cốc trên tay xuống, nàng ngồi xuống bên cạnh Ngân Nghê, cẩn thận vron tay xờ cái trán nó một chút. Thấy nó không có phản ứng gì, lòng mới hơi thả lỏng mà gãi cổ nó, nhẹ nhàng lắp bắp nói: "Ngân. . . . . Ngân Nghê. . . . . Nghê, chúng ta. . . . . Ăn no rồi." Nàng phát hiện, sau khi ôm đầu ngao khuyển này ngủ say suốt một buổi tối, bản năng muốn run sợ quá thật cũng đã giảm đi rất nhiều, nhưng đối với hai đầu báo tuyết thì vẫn mạnh mẽ như cũ.

Cổ họng Ngân Nghê gừ gừ hai tiếng, xóa bỏ tư thế chuẩn bị tấn công, quay đầu đi, vron lưỡi ảm áp liếm lên khuôn mặt nàng.

"Trác Mã, Ngân Nghê đồng ý, để các nàng đến lấy đồ đi." Nàng né trái tránh phải muốn thoát đi lưỡi của nó, cố gắng giữ lại một mảnh khô ráo cho khuôn mặt mình. Mà lúc này, hai đầu báo tuyết cư nhiên cũng đứng dậy vây quanh lại chỗ nàng, hai đầu báo bỗng nhiên hiền dịu giống như mèo con liên tục qua lại cọ sát trên người nàng, có vẻ hết sức đáng yêu.

"Trác Mã, ngươi. . . . . Các ngươi có thể chuyển giúp ta đồ ăn qua đây được không?" A Lan Ni Mã nhìn hình ảnh người vật hài hòa lúc này, mắt to hiện lên một tia ánh sáng lạ kì, nở một nụ cười thật sáng lạn với Cách Tang Trác Mã. Trong phúc chốc, căn bếp tăm tối giống như có ánh dương chiếu sáng.

"Được." Không đợi La Chu cự tuyệt, Cách Tang Trác Mã đã vô cùng cao hứng trả lời.

Mắt thấy đã không thể ngăn cản, La Chu ủ rũ ôm lấy cổ Ngân Nghê, không chút nào để ý đến đám người lui vào góc bếp đều đang nhìn thăm dò về phía

mình.

Biểu tình xuất hiện nhiều nhất chính là kinh ngạc không tưởng nổi, xen lẫn sợ hãi chưa tiêu tan, đủ kiểu tò mò soi mói. . . . . Trên nét mặt phức tạp thậm chí còn có một chút ghen tị khó phát hiện.

Ghen tị? ! Ha ha, trở thành ngao nô, trở thành sủng vật của một đám súc sinh hoang dã cũng đáng để ghen tị?

Đáy lòng nàng liên tục cười lạnh, dù sao cũng đã ăn uống no đủ, liền giúp đỡ Cách Tang Trác Mã đưa đồ ăn cho A Lan Ni Mã rồi thuận tiện rời khỏi phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 48: Toan tính của A Lan Ni Mã (1)

Để lại ba đầu đã thú ở lại ngoài hành lang, La Chu theo hai người A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa khom người cúi đầu đi vào một hang động rộng hơn hai mươi thước vô cùng xa hoa mỹ lệ, cung kính đem khay đồ ăn đặt ở trên bàn.

Trong khoảnh khắc hành lễ rời khỏi, La Chu nhìn trộm thị phi Đức Ương Lạp Trạch, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Đức Ương Lạp Trạch tuổi chừng mười tám mười chín, thân khoác áo gấm da rái cả màu hồng, tóc xoắn đen nhánh, làn da đen bóng, lộng lẫy lại vô cùng khỏe khoắn. Giữa làn mi cong được điểm một dấu chu sa đỏ tươi, mắt to sâu thẳm quyến rũ, nhưng lại ẩn chứa ưu thương. Mũi cao thanh tú xinh đẹp, bên mũi trái được điểm một viên kim châu nhỏ nhỏ, cánh môi nâu hồng nhạt đầy đặn mà gợi cảm, môi dưới cũng được điểm ba viên kim châu nhỏ lóng lánh. Tuy rằng lớp áo khoác rất dày, nhưng vẫn giữ được tư thái yếu điệu, thướt tha động lòng người, mỗi động tác đều lộ ra mị lực phong hoa tuyệt đại.

Thân là thị phi của Vương đương nhiên bộ dáng phải xinh đẹp, đều làm cho nàng cảm thấy kinh ngạc chính là dáng dấp của nữ nhân này rõ ràng rất giống phụ nữ Ấn Độ. Nhớ tới thê tử người Nepal của Tùng Tân Kiên Bẩm nàng lặng lẽ bĩu môi, xem ra hậu cung của cầm thú Vương cũng thể hiện đầy đủ sự giao thương giữa các quốc gia thông qua các đám hỏi chính trị. Nàng có chút khó hiểu chính là cô gái Ấn Độ này có khí chất vô cùng tao nhã cao quý, không khó để nhận ra là người có giáo dưỡng cùng thân phận bất phàm, vì cái gì con cầm thú kia chỉ phong nàng làm thị phi thấp kém? Ở trong Cổ Cách Vương cung hai ngày, ngoài việc biết được ở phía đông ngoài cung có mấy thị phi ở, nàng cũng không nghe ngóng được tin tức gì liên quan đến chính phi và sủng phi của cầm thú Vương. Các nàng, là những nữ nhân như thế nào?

Cung nô chỉ có thể làm những công việc tạp dịch thấp kém, không có tư cách hầu hạ bên cạnh thị phi, tùy thân hầu hạ cho Đức Ương Lạp Trạch chỉ có hai cung thị có gia thế trong sạch.

Sức ăn của Đức Ương Lạp Trạch không lớn, bọn La Chu chỉ ở bên ngoài rèm cửa chưa đến mười phút, liền nghe được tiếng truyền nhẹ nhàng gọi mang thức ăn đi. Giọng nói kia giống như tiếng hoàng anh, thanh thúy điểm chút ôn nhu, thật vô cùng dễ nghe.

Thức ăn còn thừa được A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa bung đi ra, đặt ở chiếc bàn bên ngoài rèm, đây cũng chính là thức ăn của các cung nô hầu hạ thị phi.

"Trác Mã, các người đến nô phòng của ta cùng Khúc Trân Mai Đóa ngồi đi." A Lan Ni Mã lấy đi thức ăn thuộc về mình, rời khỏi đông cung đưa ra lời mời mọc với Cách Tang Trác Mã. Sau khi thị phi dùng bữa xong, cung nô sẽ có một khoảng thời gian để đi ăn cơm, rồi mới tiếp tục làm việc, thẳng cho đến lúc mặt trời lặn.

Cách Tang Trác Mã lo ngại nhìn về phía La Chu, thấy nàng nhẹ nhàng gạt đầu, đôi mắt dài sáng ngời tràn đầy thỏa mãn cùng vui thích.

"Được." Nàng kéo lấy tay A Lan Ni Mã, lại dắt tay La Chu, nhiệt tình giới thiệu, "A Lan Ni Mã, đây là La Chu a tỳ, nàng là a tỳ tốt nhất trên đời này."

Cô nàng này, La Chu bật cười lắc đầu, trong mắt toát ra dung túng cùng sùng nịnh đến ngay cả nàng cũng không nhận ra.

Ánh mắt A Lan Ni Mã có chút ái muội, cười nói với La Chu: "La Chu a tỳ, xin chào, ta là A Lan Ni Mã." Nàng kéo tay Khúc Trân Mai Đóa, cũng giới thiệu cùng La Chu và Cách Tang Trác Mã, "Đây là Khúc Trân Mai Đóa, là cô em gái đáng yêu nhất trên đời này." Nói xong, còn cố ý nhìn chằm chằm.

"A Lan tỳ, người nói vậy!" Khúc Trân Mai Đóa nhẹ nhàng dậm chân, hé ra khuôn mặt xinh đẹp trẻ con thanh khiết đang đỏ bừng lên, càng lúc nhìn càng đáng yêu.

Trên mặt bốn nữ nhân đều lộ ra ít nhiều ngượng ngùng hoặc ôn nhu cười, sự ngăn cách xa lạ dần bị cuốn trôi đi trong tiếng cười.

Xuyên qua con đường quanh co nhỏ hẹp, liền đi vào trong phòng của cung nô. Ngân Nghê cùng báo tuyết tiếp tục ở bên ngoài, bốn nữ nhân đi vào trong một hang rộng tầm bốn năm thước, bên trong rất tối, không nhìn rõ vật gì.

A Lan Ni Mã thấp sáng đèn bơ trên vách động, ngọn đèn mờ ảo lay động, có thể thấy rõ được một ít đồ dùng đơn sơ trong căn phòng nhỏ, một tầng cỏ

khô dày được đặt sát tường bên phải, trên lớp cỏ khô là một khối vải thô cũ nát, mặt trên là một lớp thảm ni được gấp chỉnh tề.

"Thật tốt." Cách Tang Trác Mã ngồi trên mảnh vải thô, hăm mộ mà đánh giá bốn phía, "Ta cùng La Chu a tỷ là ngao nô, cùng ở chung một chỗ với đàn ngao khuyến ăn thịt người đáng sợ, khắp nơi trong phòng đều là mùi dã thú, không có thảm ni trải trên, cũng không có giường nằm." Đầu hơi hạ xuống, nàng dụi dụi mắt, lại ngẩng đầu cười nói, "Bất quá vẫn có thể sống, không bị đi lại giống ta thấy cũng đủ rồi."

Nghe được lời nói của nàng, Khúc Mai Trân Đóa ít tuổi nhất cũng như nhớ lại gì đó, hốc mắt cũng đỏ lên, mắt lộ ra sợ hãi nhưng lại miễn cưỡng tươi cười nói: "Đúng vậy a, được chọn làm ngao nô so với những nữ nhân chết thảm dưới thân ngao khuyến cùng bị lôi đi lại giống không biết đã may mắn gặp bao nhiêu lần, nên thấy đủ."

"Không, ta không thể thỏa mãn." A Lan Ni Mã tiếp lời, giọng nói thật nhẹ nhàng nhưng lại mang khẩu khí như chém đinh chặt sắt, mặt mũi bùng bùng anh khí, khuôn mặt chợt ngưng trọng lại lạnh lẽ như băng, nàng chăm chú nhìn ngọn đèn, thản nhiên nói, "Cổ Cách Vương tuy rằng dùng mãnh thiện chiến, sở trường về quốc sự, được Cổ Cách coi là con thiên thần, nhưng hấn trời sinh tính tình tàn nhẫn hiếu sát, bạo ngược lãnh khốc, là nam nhân so với ma quỷ còn kinh khủng hơn. Ta vĩnh viễn cũng không quên được màn huyết tinh trong thôn Nạp Mộc A, hấn chỉ lệnh một tiếng, đã biết bao người bị chém đầu, lôi ruột, khui mắt cắt lưỡi, móc tim lột da, tiếng kêu rên thảm thiết vẫn chưa từng một lần dừng lại bên tai ta. Một đao chém xuống, ta tận mắt chứng ba mình biến thành hai nửa, còn thấy thi thể hấn bị ngao khuyến ăn tươi nuốt sống."

Mắt to ầm ập chảy ra hai hàng lệ, khuôn mặt xinh đẹp vì bị ai phẫn nộ mà trở nên vằn vẹo đến quái dị. Lời của nàng cũng làm gọi nên màn huyết tinh trong trí nhớ của ba nữ nhân còn lại, ba khuôn mặt liền trở nên trắng bệch, sợ hãi vô biên vô hạn không ức chế được mà tràn ngập trong lòng.

". . . . . Ngươi. . . . . Còn muốn nói gì?" La Chu hít một hơi thật sâu ép xuống nôn khan, tận lực cưỡng chế thân thể run rẩy, có chút nén giận mà nhìn chòng chọc mà A Lan Ni Mã đang bị cừu hận cùng vô tận bi ai bao phủ. Mẹ nó, thực muốn cho nữ nhân này hai phát tát, thật rất vất vả mới làm phai nhạt được ký ức khủng bố, nay lại bị lời nói ba láp của nàng kéo đi ra, hỏi nàng làm sao có thể tiếp tục ăn ngon ngủ yên?

A Lan Ni Mã mỉm cười với các nàng, khuôn mặt vằn vẹo xuất hiện vài phần biến hóa kỳ lạ, giọng nói phảng phất như u hồn âm lãnh: "Sự đáng sợ của Cổ Cách Vương còn nằm trong vận xui ác nghiệt của hấn, nghe nói năm hấn mười bảy bắt đầu thủ phi, từ đó đến ba năm sau, tất cả phi tử không một ai có thể sống quá ba tháng, chứ đừng nói chiếm được Vương sủng, sinh dục con nối dòng. Đến nỗi, quý tộc Cổ Cách thà rằng buông tha cho vinh hoa phú quý cùng quyền thế ngập trời, cũng không dám lại đem nữ nhân gả cho hấn. Hiện tại ở đông cung, ngoài Đức Ương Lạp Trạch là thị phi do một người quyền quý ở Thiên Trúc kính hiến cho hấn một tháng trước, còn lại năm thị phi kia đều là do Cổ Cách Vương chinh chiến các nơi, cướp từ các nhà quý tộc về."

"A Lan tỷ, ngươi. . . . . sao ngươi biết các việc này? !" Khúc Trân Mai Đóa kinh ngạc nhìn A Lan Ni Mã, vẻ mặt không thể tin.

A Lan Ni Mã âm u cười, "Sinh sống ở trong cung hơn mười ngày, chỉ cần có tâm, tự nhiên sẽ biết, huống chi mấy chuyện này cũng không phải bí mật gì lớn trong cung." Nàng cúi đầu nhìn ngón tay thon dài có chút thô ráp, ngẩng đầu hỏi ba người, "Các ngươi nói ta bộ dáng có xinh đẹp không?"

Ách, chuyển đề tài cũng không khỏi quá nhanh đi? Ba người không nói gì mà đánh giá nàng, cuối cùng đều gật đầu.

"Trước kia, ta từng nghĩ sẽ không có cơ hội tiếp cận Cổ Cách Vương cao cao tại thượng, chỉ có thể liều mạng nuốt vào cừu hận kia. Nhưng ta lại may mắn được trở thành cung nô trong Vương thành, có cơ hội tới gần hấn." Nàng xoa hai má bóng loáng, âm thanh lạnh lùng nhu hòa đi rất nhiều, "Các nữ nhân ở vị trí này trong Vương cung đều rất sợ Cổ Cách Vương, tin tưởng chỉ cần ta chủ động câu dẫn hấn, liền nhất định có thể báo được thù cho cha ta." Hai chữ báo thù được nói vô cùng rõ ràng.

Báo thù? A Lan Ni Mã lại muốn báo thù? !

Cách Tang Trác Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa đều giật mình mà nhìn nữ nhân trước mắt tràn đầy thù hận cùng quyết tuyệt, môi mấp máy, một chữ cũng không thể nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 49: Tính toán của A Lan Ni Mã (2)

Cổ Cách Vương, con của thiên thần, người đứng đầu của vương triều Cổ Cách, mặc dù chỉ nhìn từ xa, cũng có thể cảm nhận được sâu sắc khí chất vương giả cùng sự uy nghiêm, lãnh khốc dữ dội của hấn. Chỉ cần tới gần thêm một chút, loại sợ hãi này sẽ làm cho người ta cảm thấy từng tế bào trong cơ thể đều muốn hét lên, chỉ muốn cúi đầu nằm run rẩy dưới đất. A Lan Ni Mã rút cục đã ăn bao nhiêu gan báo, cư nhiên muốn báo thù với kẻ vương giả đứng đầu bao trùm chúng sinh khủng bố như vậy? !

"Ngươi. . . . . Thực sự có thể sẽ chết." La Chu yên lặng giây lát, nhẹ nhàng chỉ rõ.

"Ta không sợ." A Lan Ni Mã đưa mắt, cười trả lời, "Ta sẽ không bỏ qua cơ hội báo thù vất vả lắm mới có được này, ta sẽ dốc toàn lực cắm dao vào trái tim của Cổ Cách Vương, làm cho linh hồn cha ta chết thảm được an lòng nơi chín suối." (Bạn A Lan này nghĩ mình là siêu nhân sao đòi giết anh ấy @.@) Dưới ánh sáng mờ nhạt khuôn mặt nàng phát ra ánh sáng tựa như ngọc bích, cả người như có vàng hào quang tỏa ra bốn phía, lại giống như một đoá

hương dương vàng óng ánh, ấm áp, xinh đẹp vô cùng.

La Chu cười thâm trong lòng, cũng không biết có nên nói lời kính nể với cô gái không biết sợ chết là gì này không, hay là nên phi nhỏ nàng vì đã coi thường mạng sống. Mím môi một hồi, ánh mắt nàng nhìn xuyên qua khe hở tấm màn, dừng lại ở một vách mà bạc phía bên ngoài, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nhẽo, nhỏ giọng nói: "Vậy người còn cần chúng ta làm gì?"

"La Chu a tỷ thật sự là một nữ nhân thông minh." Ánh mắt A Lan Ni mã lộ vẻ tán thưởng, ngón tay cuộn lấy sợi tóc, nghiêng đầu cười khanh khách nhìn các nàng, "Ta hi vọng Mai Đóa có thể hỗ trợ ta tiếp cận Cổ Cách Vương, La Chu a tỷ cùng Trác Mã có thể ngăn chặn hai đầu báo tuyết cùng ngao khuyến của Cổ Cách Vương trong khi ta đang ám sát hắn.

Ý nghĩ báo thù đã được sinh ra ngay ngày đầu tiên khi bước vào trong cung trở thành cung nô hầu hạ trong đông cung. Nghe các cung nô khác nói Cổ Cách Vương cực kỳ yêu thích báo tuyết cùng ngao khuyến, cho phép chúng nó nằm ngủ ở trong phòng mình. Nếu thật sự là như vậy, nàng nếu có thể qua mặt các thị vệ, cũng rất có thể sẽ thất bại dưới móng vuốt của mấy đầu súc sinh hung mãnh này, điều này thật sự làm cho nàng lo âu rất nhiều. Nhưng sáng nay ở phòng bếp nhìn thấy mấy đầu súc sinh này đối xử với La Chu cùng Cách Tang Trác Mã vô cùng thân thiết, trong lòng nàng liền dâng lên một chút hi vọng.

Nô phòng trải qua một hồi yên lặng. Qua một lúc lâu, Khúc Trân Mai Đóa cảm tay A Lan Ni Mã, trình trọng mà kiên định hứa hẹn: "Mạng của ta là do A Lan tỷ cứu, A Lan tỷ cần ta làm gì, ta liền làm cái đó, ta nguyện ý vì A Lan tỷ mà hi sinh tính mạng này."

"Mai đóa, cảm ơn người, cảm ơn người." A Lan Ni Mã nức nở nói, nước mắt bắt đầu trào ra nơi khóe mắt.

"La Chu a tỷ. . . . ." Cách Tang Trác Mã chuyển hướng qua La Chu, ngập ngừng gọi, trong mắt lộ ra vài phần khẩn cầu.

Ánh mắt La Chu không gọn sóng liếc qua Cách Tang Trác Mã, nhìn thẳng A Lan Ni Mã, hờ hững nói, "A Lan Ni Mã, ta cùng Trác Mã không có khả năng hứa hẹn gì với người. Chúng chỉ là ngao nô địa vị thấp hèn, không phải chủ nhân thuần dưỡng của ngao khuyến cùng báo tuyết, tùy lúc cũng có thể chết dưới móng vuốt không nhân tính của mấy con súc sinh này, người tốt nhất không nên ôm hi vọng quá lớn." Nàng nắm tay Trác Mã, nhanh chóng đứng lên, "Trác mã, chúng ta cần phải đi."

"La Chu a tỷ!"

Ba nữ đệ khẩu đồng thanh (nói cùng một lúc) gọi, một người giữ lại cánh tay nàng, hai người khác kéo áo khoác nàng, ba đôi mắt xinh đẹp tràn đầy đau khổ cầu xin.

"La Chu A Tỷ, ta. . . . . Ba huynh của ta. . . . . Tất cả đều sống chết không rõ. . . . ." Cách Tang Trác Mã giọng nói ảm ách chứa vài phần nức nở, khó khăn nói, "Ta. . . . . Ta muốn trợ giúp cho A Lan Ni Mã."

La Chu ngăn ra, tầm mắt đảo qua Cách Tang Trác Mã đang chực khóc, dừng lại ở đôi mắt kiên định mà liêu lỉnh của A Lan Ni Mã. Nhìn hơn mười giây, bất đắc dĩ khuất phục mà thở dài: "Ta và các người không giống nhau, ta sợ chết, cũng không muốn báo thù. Ta chỉ có thể nói. . . . . Tận lực."

"Cám ơn La Chu A Tỷ."

A Lan Ni Mã không nén được nước mắt đang trào ra, Khúc Trân Mai Đóa cũng hướng chỗ nàng nói cảm ơn, vì A Lan Ni Mã mà cảm thấy vui mừng.

"Không cần cảm tạ." La Chu lắc đầu, "Ta tuy rằng nói ta sẽ tận lực, nhưng có thể giúp nhiều hay ít, hay có thể giúp gì hay không, ta tuyệt không dám cam đoan." Nàng nâng tay vén lên tấm rèm, xoay người rời khỏi nô phòng.

Cách Tang Trác Mã nhìn A Lan Ni Mã hai mắt run rẩy đầm lệ, dậm chân một cái, bỏ lại một câu: "A Lan Ni Mã, ta sẽ cố hết sức hỗ trợ." Nói xong, liền vội vàng vén rèm đuổi theo La Chu.

Lặng yên theo đuôi được mấy chục bước, Cách Tang Trác Mã đột nhiên đi thật nhanh, túm lấy cánh tay La Chu, khóc nói: "La Chu a tỷ, thực xin lỗi, ta. . . . . Ta vừa rồi đã làm người khó xử." Nàng biết tính tình La Chu a tỷ lạnh lẽo ích kỷ, hiểu được quan hệ của nàng với A Lan Ni Mã không liên quan gì đến La Chu a tỷ. Chính là. . . . . Chính là cừ hận của A Lan Ni Mã làm cho nàng nghĩ tới ba huynh nhà mình, nàng. . . . . Nàng không có cách nào làm phai nhạt nó đi giống La Chu a tỷ.

Bước chân La Chu hơi chậm lại, ngược lại kéo tay nàng tiếp tục đi, nghiêng đầu cười với nàng: "Không, Trác Mã, đừng khổ sở, người cũng không làm ta khó xử gì. Tục ngữ nói giúp đỡ là gốc rễ của sự hạnh phúc, nhưng dưới điều kiện nó không nguy hiểm đến tính mạng, kỳ thật ta cũng rất nguyện ý trợ giúp A Lan Ni Mã."

"Thật sự?" Đôi mắt khổ sở u ám hơi hơi sáng lên.

"Gạt người là con chó nhỏ." La Chu búng cái mũi nàng, nháy nháy mắt.

"La Chu a tỷ, người là nữ nhân thiện lương nhất." Cách Tang Trác Mã cuối cùng trút bỏ được gánh nặng, nhẹ nhàng hoan hô một tiếng, gất gao tựa vào người nàng, trên mặt thoáng qua một nét khó hiểu.

"Quá khen." La Chu xò lên đầu Ngân Nghê, không nói gì mà chỉ im lặng mỉm cười.

Nàng vẫn nhớ rõ câu nói mà mãnh thú Thích Già Thất Tu đã nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần "Ngàn vạn lần không nên có ý nghĩ leo lên giường của Vương".

Hiện giờ kết hợp với tin tức trong đông cung mà A Lan Ni Mã tiết lộ, đã có thể kết luận Cổ Cách Vương chẳng những là kẻ cầm thú hung tàn thị sát, lại có sở thích hành hạ nữ nhân thật biến thái.

A Lan Ni Mã, nàng đã khuyên rồi, nhưng nữ nhân này vẫn bướng bỉnh lựa chọn dùng thân thể cùng tính mạng để báo thù. Nàng ta không sợ chết, nhưng mà nàng sợ. Khảo sát di tích hiện đại được biết, đông cung có một đường bí mật nối thẳng ra ngoại thành. Cái nàng cần chính là tình tâm chờ đợi cho đến lúc phát hiện ra cửa con đường bí mật trong đông cung, rồi tìm thời cơ dẫn Cách Tang Trác Mã chạy trốn.

Đáp ứng tận lực, không phải là do bị ba nữ nhân kia khẩn cầu làm mũi lòng, cũng không phải lương tâm của nàng trời dấy, mà chỉ là nàng đột nhiên nghĩ đến, ám sát thất bại, người chết cũng không phải nàng, chỉ cần cẩn thận một chút, tánh mạng của nàng sẽ không bị liên lụy. Mà nếu ám sát thành công, đến lúc đó Vương cung rung chuyển, lòng người lo sợ bất an, cơ hội chạy trốn của nàng sẽ rất lớn.

Nếu A Lan Ni Mã dừng cảm không sợ chết, như vậy nàng cũng không ngại đáp ứng, nếu có thể giúp nàng tiếp cận cầm thú Vương. Như vậy mới có thể tạo cơ hội cho mình chạy trốn, lại cũng an ủi được tâm địa thiện lương của Cách Tang Trác Mã, nhất cử lưỡng tiện, có sao lại không làm? Nhưng cuối cùng giúp được đến đâu, liền tùy tình huống rồi quyết định. Người lúc nào cũng tính toán lợi dụng người khác như nàng mà lại là người có tâm tính lương thiện sao? La Chu nắm tay Cách Tang Trác Mã chậm rãi đi trong con đường hẹp, không cười nổi một nụ cười tự giễu.

Cuộc đời này, người mà nàng cần phải bảo vệ chỉ có một, đó là Cách Tang Trác Mã. Người khác, bất kể là già trẻ, nếu ảnh hưởng đến tánh mạng nàng, cho dù bị lăng trì ngay trước mặt nàng, nàng cũng sẽ không giúp đỡ dù chỉ một đầu ngón tay.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 50: Trò chơi của Ngân Nghê và báo tuyết

Nếu bỏ qua mùi tanh tươi trên người dã thú, chế ngự được nỗi sợ hãi tùy lúc có thể bị dã thú cắn xé, xét một cách công bằng, cuộc sống làm sủng vật của dã thú vẫn xem như là không tồi.

Buổi tối, có lòng thú giữ an, ban ngày, theo dã thú đến phòng bếp hoàng gia ăn uống. Ngày ngày quét tước ngao phòng sạch sẽ, tắm rửa cho ngao khuyến, chuyện còn lại chính là cùng Ngân Nghê và hai đầu báo tuyết dạo chơi khắp Vương cung, hoặc là cùng một đám ngao khuyến rảnh rỗi chơi đùa. Nếu ai dám rầy rà các nàng một câu hay phân phó thêm việc, liền bị đám dã thú bao che khuyết điểm kia coi là đối nghịch.

La Chu vẫn giả ngây giả dại dùng việc cùng Ngân Nghê và báo tuyết chơi đùa để che dấu, liên tục ba ngày đều tiêu tốn hai ba tiếng tìm tòi mọi góc ngách trong đông cung, lại thủy chung không thể tìm được cửa bí mật, nhưng lại chiếm được vô số ánh mắt đồng tình hoặc khinh bỉ của các cung thị cung nô cùng thị vệ. Lúc đầu Cách Tang Trác Mã còn cùng nàng cùng nhau chơi đùa với đám dã thú, sau vì chịu không nổi ánh mắt kỳ thị của đại chúng, liền kiên quyết ngồi xem, chỉ cung cấp nước cùng thịt cho đám dã thú đã chơi đùa mệt mỏi.

Bà má nó, rốt cuộc cửa vào ở đâu? Vì sao nàng tìm muốn chết cũng không thấy đâu? Vẫn là do lịch sử thay đổi, nên cửa ra vào không tồn tại? Không cần đã kích người ta như vậy chứ, cắt đứt mất con đường sống cuối cùng? A, đúng rồi, cửa bí mật nhất định là trong tầm cung của phi tử, hoặc là . . . . . Ngay trong tầm cung của cầm thú Vương! Mắt La Chu sáng lên, lại lập tức ảm đạm xuống, thân phận nàng chỉ là ngao nô ti tiện nhất, phải làm sao mới có thể vào trong cung thất đông cung để điều tra?

"Ngao ——"

"Rống ——"

Ngân Nghê cùng hai đầu báo tuyết bắt đầu phiên chán với mấy trò trong đông cung, cùng nhau rú một tiếng, đột nhiên đem La Chu đang uể oải cùng Cách Tang Trác Mã kéo ra khỏi đông cung. Đi qua khỏi một con đường hẹp, tới một nơi bằng phẳng, đẩy một cái cửa gỗ nhỏ, liền đi tới đình núi.

Hôm nay là một ngày mặt trời chiếu rọi rực rỡ, gió tuyết đã yếu đi rất nhiều, trên mặt đất bày ra một lớp tuyết động thật dày, ở dưới ánh dương hoàng kim phản xạ lại ánh sáng trắng vô cùng bắt mắt. Cách đó không xa, là một cung điện đỉnh bằng, nguy nga cao lớn, màu sắc vôi tường là một màu đỏ thắm, bên cạnh là các hình chạm khắc nối tiếp nhau, khám đầy những đồ trang trí rực rỡ, đó là hạ cung đã sụp đổ trong lịch sử.

Cách hạ cung một con đường dốc, là một tòa kiến trúc rộng gần hai trăm thước vuông, đó là phòng nghị sự của Cổ Cách, nơi Cổ Cách Vương triệu tập hội nghị quan trọng. lúc này vách tường vẫn hoàn hảo không có tổn hại gì, nóc nhà cũng vẫn chưa sụp xuống, mặt trước là một cửa lớn tinh xảo đẹp đẽ trông có vẻ nặng nề, khí thế trang nghiêm, trước cửa còn có hai đội thị vệ uy vũ đứng gác.

Nhìn đến kiến trúc Vương cung cổ hoàn mỹ trước mắt, La Chu đã không còn sự kích động cảm khái như trước. Ở trong mắt nàng, đây chính là nhà giam, là nơi giam cầm tự do, ban cho nàng vô vàn khuất nhục, là địa ngục làm cho nàng từ người trở thành vật.

"Ngao ——" Ngân Nghê rung đùi đắc ý sủa một tiếng về phía nàng, đưa ánh mắt đang nhìn xa xăm của nàng trở về, lúc này nàng mới phát hiện bên cạnh còn có mấy nam nô cùng bảy tám đầu ngao khuyến.

Một con ngao khuyến dùng móng vuốt đập vào trong tuyết, một khối tuyết lớn bay thẳng về phía xa. Một cung nô vội vàng chạy về hướng khối tuyết,



khó khăn lắm mới tiếp được viên tuyết tròn, ngao khuyến kia nhất thời cao hứng mà ngao ngao rú lên. Tiếp theo, lại có ngao khuyến không ngừng đập vung lên những viên tuyết lớn, mấy cung nô tựa như "xuyên hoa hồ điệp" (bướm bay giữa vườn hoa) vội vàng tiếp từng viên tuyết.

Này —

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã liếc nhau một cái, đầu hiện lên vô số hắc tuyến. Vì sao trò chơi của người và chó lại trở nên khô hài đến vậy? Nhưng mà không chờ cho các nàng kịp oán thăm, một thảm kịch làm cho người ta sợ hãi đã xảy ra.

Một cung nô trong lúc vô ý chạy đã trượt ngã, không tiếp được viên tuyết đúng lúc. Khi hắn vừa mới nhô lên còn chưa kịp đứng dậy, chỉ thấy một con tuyết ngao hung ác cán vào tay phải của hắn, một cái đầu ngao lớn nhẹ nhàng dao động. Trong lúc cung nô thê lương kêu thảm thiết, một miếng tay áo còn dính theo một khối thịt lớn bị xé rách xuống. Máu đỏ sẫm rơi đầm đìa xuống mặt tuyết trắng, dính cả lên lớp lông trắng của tuyết ngao, nhìn điêm lệ đến chói mắt.

Mà mấy cung nô khác đối với cảnh tượng này có vẻ rất quen thuộc tựa như đã thấy hàng trăm lần, thân thể chỉ hơi run lên một chút, sau đó càng thêm ra sức đón những viên tuyết bay đến. Cung nô bị cắn thương kia sắc mặt trắng bệch, vẫn cắn răng chịu đựng đau đớn mà tiếp tục đón các viên tuyết bay lại.

La Chu nhận ra con tuyết ngao kia, chính là đêm mà Ngân Nghê rời đi, nó đã thay thế Ngân Nghê nằm bên cạnh nàng, làm ấm cho nàng. Tuyết ngao cả người không có một cọng lông pha tạp nào ở hiện đại cũng là vô cùng quý hiếm, quý giá hơn các màu ngao khuyến khác, bộ dáng tuyết ngao có vẻ đáng yêu vô hại hơn rất nhiều, lúc ấy nàng còn lớn gan sờ sờ bờm của nó.

Vô cùng hoảng sợ khi thấy nó nuốt miếng thịt người rơi trên mặt đất vào bụng, lại còn tham lam liếm hết chỗ máu đỏ sẫm lây dính trên tuyết, cuối cùng còn giống như chưa thỏa mãn mà liếm liếm môi. Ánh mắt u ám lạnh lẽo kia dữ tợn nhìn quét qua người mấy cung nô, giống như đang đánh giá một khối thịt bò ngon miệng, cần nhắc xem nên cắn vào đâu.

Gáy cùng trán nàng đã toát ra mồ hôi lạnh, nàng từ từ thở ra một hơi khấp khểnh, di chuyển ánh mắt sang bên cạnh, Cách Tang Trác Mã cũng đã chạy mồ hôi lạnh ròng ròng, vẻ mặt trắng bệch, trong mắt đầy hoảng sợ. Nhưng mà "nhất ba vị bình nhất ba hựu khôi" (chuyện này chưa qua chuyện khác đã tới), hai con báo tuyết không kiên nhẫn mà đảo quanh hai bên chân nàng. Đột nhiên, chúng nó sủa nhỏ một tiếng, cái đầu lông xù liền nhắm thẳng giữa hai chân nàng mà húc vào.

"A, lưu manh!" La Chu sợ hãi tránh né, lại bị một con báo tuyết khác thấp người xuyên qua quần chui vào, nháy mắt đem nàng công lên. Giữa nỗi sợ hãi mất thăng bằng, nàng theo bản năng ôm lấy chiếc cổ cường kiện của báo tuyết.

Ngân Nghê phát ra tiếng sủa vui mừng, chân lớn đưa lên, một viên tuyết nhanh chóng bay ra. Báo tuyết dưới thân lập tức gầm một tiếng, tựa như tên rời cung mà nhảy né đi viên tuyết đang bay đến.

Tiếng gió gào thét bên tai nàng, da mặt đau tựa như có dao cắt qua. Thân thể vì di chuyển nhanh mà xóc nảy lên xuống, có mấy lần suýt rơi xuống, đều ở tình huống mãnh chí treo chuông mà ôm chặt được cổ báo tuyết, nhờ đó thân thể mới được kéo về trở lại trên lưng báo tuyết. Đỉnh đầu đột nhiên bị vật gì đó đập trúng, lập tức cảm thấy thật lạnh, bọt tuyết nhỏ vụn là tả rơi trước mắt, rơi xuống chiếc cổ ấm áp, làm nàng lạnh thấu xương.

"Rống —" báo tuyết dưới thân phát ra tiếng kêu hưng phấn, giống như tướng quân thắng trận ưỡn ngực trở về. Nàng đưa tay phui đi tuyết trên đỉnh đầu, đờ đẫn thấy ngao khuyến màu bạc xoay người chuyển qua hướng khác ném tới một viên tuyết khác, một đầu báo tuyết công Cách Tang Trác Mã vội chạy đi. Viên tuyết dừng lại chuẩn xác trên đỉnh đầu Cách Tang Trác Mã làm nàng thét chói tai, nó vỡ ra thành bọt tuyết, dưới ánh sáng mặt trời phản chiếu ra từng dải ngũ sắc, vô cùng xinh đẹp.

Thì ra, Ngân Nghê và báo tuyết muốn chơi loại trò chơi này, đầu các nàng chính là công cụ tiếp tuyết của con báo. Nếu bất hạnh để rơi xuống thân thể báo, hoặc đầu không chuẩn xác tiếp nhận được viên tuyết, các nàng sẽ bị báo tuyết dưới thân này cắn một miếng hau sẽ bị Ngân Nghê cắn một phát lên đầu? Tình huống bi thảm của cung nô kia vừa hiện lên trước mắt, thân thể của La Chu không ức chế được mà run rẩy, lông báo tựa như kim thép đốt nóng, đâm vào da nàng đau đớn khó chịu vô cùng.

Không muốn! Không muốn chơi loại trò chơi khủng khiếp này! Nàng chỉ biết cười ngửa, sẽ không cười báo tuyết nha a a a!

Nhưng mảy kiến của nàng căn bản sẽ không được dã thú tiếp thu, sự sợ hãi của nàng căn bản cho tới giờ chúng nó đều không quan tâm. Một Ngân Nghê, hai báo tuyết lần đầu tiên chơi loại trò chơi này, tinh thần hiển nhiên vô cùng cao hứng, một bên vui vẻ đá tuyết một bên chạy băng băng đón tuyết. Chỉ chốc lát sau, trò chơi của chúng nó làm cho đám ngao khuyến còn lại chú ý, vút lại đám cung nô, vây quanh bên người bọn họ, cùng nhau chạy tới tới lui lui trong tuyết vô cùng vui vẻ.

Ba —

Ngân Nghê khua chân phải, toàn lực tấn công, viên tuyết trắng noãn bay vút tựa như sao băng. Đại Tuyết công La Chu cũng không cam lòng yếu thế rít gào một tiếng, khom người chạy bắn tới.

"A a a —" La Chu kinh hoàng liên tục hô lên, liều mạng ôm lấy đầu báo, kẹp chặt bụng nó, cố gắng khống chế cân bằng bản thân. Cũng không biết cảm thú Vương tử nơi nào tìm được sủng vật này, báo tuyết dưới thân so với báo tuyết thông thường còn khỏe mạnh gấp nhiều lần, công nàng chạy trên tuyết nhanh vậy mà không cần cố sức chút nào.

Viên tuyết lần này Ngân Nghê ném đi thật xa, thẳng tắp tới con đường dốc phía trước. Kia. . . . . Kia chẳng phải là hướng phòng nghị sự sao?

Báo tuyết chạy tới càng gần, La Chu kinh hoàng mà nhắm chặt mắt lại khi thấy cửa lớn đột nhiên mở ra, từ bên trong một đám nam nhân cao lớn đứng

mãnh đi ra. Không kịp định thần nhìn kỹ, báo tuyết dưới thân đột nhiên tới gần đường dốc, chuẩn bị lao lên không trung, hướng tới viên tuyết đang bay trên không trung.

"A ——"

Khi báo tuyết khom người nhảy lên làm cho cơ thể của nàng hoàn toàn mất đi thăng bằng, hai tay hai chân đang ôm chặt bị sức bật mạnh mẽ đẩy bay, cả người ngã nhào khỏi thân báo, xuôi theo con đường dốc lăn xuống dưới. Thiên toàn địa chuyển (trời đất quay cuồng), đầu văng mắt hoa, tuyết lạnh lẽo đâm vào mặt vừa cứng vừa đau.

Phanh ——

Thân thể đang lăn nhanh đột ngột phải một vật thể cứng rắn, lập tức dừng lại. Đám tuyết dính trên người do va chạm kịch liệt mà tán ra, thất lung trực tiếp đụng tới vật cứng đau giống như muốn nứt ra. Bên tai lại nghe được tiếng cười nhạo quen thuộc, đó là tiếng cười của Thích Già Thất Tu, phải . . . . Là bị hấn ngăn lại? ! Lòng nàng âm thầm thở ra, chậm rãi mở mắt, tầm mắt đen dần rút đi, nàng đối diện với một đôi mắt nâu đang nhìn xuống.

Ấn tượng về sự lãnh khốc nham hiểm hung ác trong lòng giống như dùng dao khắc sâu vào tận xương. Đôi mắt nâu đồng sâu không thấy đáy tràn ngập vô tình lạnh lẽo cùng hồ hững, ẩn phía sau sự vô tình hồ hững đó là sự tàn bạo khát máu đến điên cuồng. Sự uy nghiêm vương giả cùng hơi máu tanh bao phủ xuống phủ thiên cái địa, áp bách thần kinh người ta, chấn động đến tận linh hồn.

Nàng. . . . . Nàng lăn tới bên chân cầm thú Vương! !

Mắt bên này liếc một cái, mắt kia chớp một cái, tất cả hình ảnh khủng bố trong trí nhớ toàn bộ đều trở lại.

Đáy lòng La Chu xẹt qua từng đợt tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 51: Tìm được đường sống trong chỗ chết

"Cung nghênh Vương hồi cung." Mấy cung nô đang cùng ngao khuyến chơi đùa kính sợ, nhanh chóng quỳ xuống bái lạy. Nếu quan sát cẩn thận, có thể thấy được thân hình quỳ xuống dù không nhúc nhích nhưng dường như đang co lại vì run sợ. Tương phản với nó chính là hai báo tuyết cùng một đám ngao khuyến vây đuôi đặc ý mà nghênh đón trước đó, chúng vô cùng nhiệt tình mà đảo quanh chân của Cổ Cách Vương, mỗi con đều phát ra tiếng sủa vui sướng.

Do bị Tiểu Tuyết cồng trên lưng, Cách Tang Trắc Mã khó khăn lắm mới có thể quỳ được xuống sườn dốc, tuy rằng quỳ không nhúc nhích, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xuyên qua khe hở giữa mái tóc mà hướng về phía La Chu đang nằm bên chân Cổ Cách Vương. Vừa thấy Cổ Cách Vương, thân thể nàng liền run sợ đến mức hóa đá, nhưng lúc này nàng càng lo lắng cho La Chu a tỷ hơn. Phật tổ từ bi, chư thần nhân từ, xin các ngài hãy phù hộ cho La Chu a tỷ. Mi dày chậm rãi hạ xuống, cái trán mềm mại thành kính đặt sát xuống mặt đất, đây không phải là sự thần phục đối với Vương, mà là nàng đang cầu nguyện vì La Chu a tỷ kính mến.

Cặp mắt nâu sâu thẳm kia dò xét từng tác trên cơ thể La Chu, ngũ quan sắc nét mang theo sự dừng mãnh làm cho người ta sợ hãi, không xinh đẹp như tiên giáng trần, không mê hoặc như yêu ma, không trong sáng như ánh trăng, không lạnh như băng sương, không xa cách như sao trên trời, cũng không dịu dàng như gió xuân. Cổ Cách Vương tựa như một con sư tử dũng mãnh đứng trên đỉnh ngọn núi tuyết, lạnh lùng ác nghiệt như kèn kèn, tao nhã như báo tuyết, lại xảo quyết tàn nhẫn như sói hoang, cao lớn khỏe mạnh như trâu. . . . . Toàn thân hấn đều tràn ngập loại hơi thở nguyên thủy của loài cầm thú hung ác mà tàn độc, nhưng bên trong lại là sự kiêu ngạo, uy nghiêm mãnh liệt làm cho người ta phải run rẩy mà thần phục.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cầm thú Vương là người đáng sợ, khủng bố nhất, nhưng không làm gì im lặng chịu chết vĩnh viễn không phải là phong cách của La Chu. Sau 5 giây hoảng loạn, nàng liều mạng mà điều khiển khóe miệng đã xơ cứng, cố gắng lộ ra một nụ cười hèn mọn nịnh bợ, tay phải yếu ớt nâng lên, đưa ra lời tiếp đón thân thiết nhất với cầm thú Vương đang nhìn xuống.

"Cung. . . . . Cung nghênh Vương. . . . . Vương hồi cung. . . . ."

Tiếng nói khiêm tốn kính sợ dường như bị băng tuyết làm đông lại, vừa cứng vừa nhám, giống như ngay sau đó chỉ cần nhẹ nhàng chạm vào một cái sẽ nứt ra làm nhiều mảnh nhỏ, bề nát thành phần.

Cổ Cách Vương không có phản ứng gì, vẫn chỉ lạnh nhạt nhìn nàng chăm chú. Chúng đại thần vây quanh bên cạnh Vương không nói một lời nào, tất cả đều im lặng nhìn chăm chú vào hành động kỳ quái của nữ nô nằm trước chân Vương. Ánh mắt mỗi người đều hồ hững bình tĩnh, giống như thứ họ nhìn chỉ là một con kiến nhỏ bé không đáng để ý.

Thích Già Thất Tu đứng bên trái Cổ Cách Vương nhìn cô gái trước chân Vương, nhếch mày, đuôi lông mi thoáng qua một ý cười mờ nhạt. Vừa rồi cũng chỉ có mình hấn - tâm phúc của Vương, đội trưởng đội hắc kỵ, là phát ra một tiếng cười như có như không.

Vì sao lại không có phản ứng gì? La Chu cảm thấy lạnh lẽo đến tận xương, trong nháy mắt không thể nào hiểu nổi ánh mắt lạnh lùng của người bên ngoài đang nhìn chăm chú. Suy nghĩ một lát, nàng gơ hai tay hướng cầm thú Vương, dùng giọng điệu giống như đang hát: "Con của thiên thần vĩ đại, Cổ Cách Vương kính yêu, nô cung nghênh ngài hồi cung." Kỳ thật nàng rất muốn nhào người về phía trước mà bày tỏ sự tôn kính, nhưng phần eo do va chạm mạnh, vừa cử động đã đau muốn chết, thật sự là hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức). Xin ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng có gãy xương, trở thành người liệt thì thật sự là sống không bằng chết.

Ách, nữ nô đang té trời hay là té thần? Cưng nhiên dám làm cản trước mặt Vương? ! Chẳng lẽ là chán sống? Ánh mắt hồ hững của mọi người hiện lên một tia kinh ngạc, khóe môi của Thích Già Thất Tu lại nhẹ nhàng nhếch lên.

Khóe môi Cổ Cách Vương Mực Xích Tán Bồ Trắc Đốn đột nhiên nhếch lên, khuôn mặt lạnh nhạt bỗng tràn đầy sự lạnh lùng khát máu, mắt ung khe khép lại, đồng thời nhắc chân đem vật gì đó đang dựa vào trên giày đá bay ra ngoài.

Gió chợt thổi, La Chu chỉ cảm thấy thất lưng vô cùng đau đớn, còn chưa kịp kêu lên, thân thể đã bay lên không trung. Bầu trời quang đãng vô cùng chói mắt, tiếng kèn kèn kêu như tuyên cáo rằng nàng sắp chết. Răng nanh cắn thật mạnh vào môi dưới, kiên quyết không để mình phát ra một tiếng kêu hoảng sợ nào. Có lẽ, nàng nên cảm ơn rằng giày của cầm thú Vương không trực tiếp dẫm xuống đầu nàng, làm cho nàng chết ngay tại chỗ. Nhưng loại lơ lửng trong không trung kéo dài thời gian chết này, chả khác gì lãng tử.

Cách Tang Trắc Mã vẫn nhìn trộm La Chu cả người đều bắt đầu run rẩy, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào bóng dáng người đang bay trong không trung, cả thể giới dường như trở nên mơ hồ. Không, La Chu a tỷ không chết được, không thể chết được! Chỉ là, nàng không cứu được La Chu a tỷ, cổ họng co rút lại thành một khối, thân thể cứng như đá tảng, ngay cả một tiếng khóc nàng cũng đều không cất lên được.

Ở trong mắt mọi người, việc La Chu chết đã là điều chắc chắn. Chúng đại thần cùng bọn thị vệ vẫn hồ hững nhìn như trước, trước mắt chỉ là một con kiến hèn mọn đến không hèn mọn hơn được nữa.

Ngân Nghê đột nhiên hú lên một tiếng dài, bảy tám đầu ngao khuyến vây quanh người Vương cùng hai đầu báo tuyết nhanh chóng đi theo nó về phía con đường dốc. Đi hơn mười thước, lại nghe Ngân Nghê hú lên một tiếng dài nữa, thân hình màu bạc lực lưỡng đột nhiên ra sức nhảy lên theo cơ thể La Chu đang bay trong không trung, tiếp theo đó một đầu báo tuyết nhảy lên lưng nó, chỉ sau lại cấp tốc ra sức nhảy lên một lần nữa, đuôi báo dài mạnh mẽ hướng về phía lưng La Chu, làm giảm tốc độ tiếp đất của La Chu lại.

Lúc này một đầu ngao khuyến đốm đã sớm nhảy lên từ phía sau, một đầu báo tuyết khác lại nhảy lên lưng nó, dùng lưng mình đỡ lấy La Chu, làm giảm đi một chút lực bay. Không ngừng có các đầu ngao khuyến nhảy lên, thay đổi vị trí liên tục, không ngừng dùng lưng mình làm giảm nhẹ lực bay của La Chu. Tùy theo độ cao mà rơi chậm lại, lực đá của Cổ Cách Vương không ngừng được làm giảm xuống. Cuối cùng, Ngân Nghê bỏ nhào về phía trước, ngâm La Chu ở trong miệng, khoảnh khắc sắp chạm đất, nhóm ngao khuyến liền dùng bụng lông mềm mại của mình làm đệm lót cho cả hai.

Trên nền đất tuyết, bất kể là Cổ Cách Vương cao cao tại thượng Tán Bồ Trắc Đốn, hay là các cung nô tì mò nhìn trộm, toàn bộ đều tròn mắt há hốc mồm. Cho tới bây giờ, báo tuyết cùng ngao hoang đều là những dã thú giết người hung tàn, mà nay, chúng nó lại giống như những vệ sĩ trung thành nhất, dùng trí tuệ không ai tưởng nổi cứu mạng một nữ nô cả gan mạo phạm Vương! ?

"Liệt." Hai tay Tán Bồ Trắc Đốn khoanh lại trước ngực, lạnh lùng nhìn nữ nô đang cố gắng cử động trên bụng ngao khuyến ở phía xa.

Thích Già Thất Tu nhanh chóng thu hồi lại kinh ngạc trong mắt, cung kính bước về phía trước, cúi đầu trang nghiêm nói: "Hồi bẩm Vương, đó là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn, nô danh Heo." (Bị đặt tên lun nà)

Tán Bồ Trắc Đốn nghe vậy đột nhiên thu hồi tầm mắt, thân nhiên dừng lại trên người Thích Già Thất Tu, nhìn tới nhìn lui, môi nở ra một nụ cười: "Liệt, người hơi nhiều lời."

Thích Già Thất Tu chợt rung mình, vội vàng vén áo choàng quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: "Hạ thần biết sai, thỉnh Vương trách phạt."

"Thứ cho tội của người." Tán Bồ Trắc Đốn không cho Thích Già Thất Tu đứng dậy, tầm mắt lại nhìn qua bóng dáng phía xa đang quỳ hướng về phía mình, khóe môi tràn đầy ý cười lạnh lẽo tựa như tuyết đang đọng trên mặt đất. Ở giữa vùng khắp nơi băng tuyết, hình bóng kia có vẻ bé nhỏ yếu ớt, giống như chỉ cần một đầu ngón tay đều có thể đem nàng giết chết. Nhưng mà Ngân Nghê thân là thủ lĩnh quân đội ngao lại đang rúc đầu vào bên người nàng, không ngừng dùng đầu nhẹ nhàng đẩy đẩy thân thể nàng, ngẫu nhiên lại nhìn về phía mình. Cách xa gần trăm mét, nhưng vẫn thấy vô cùng rõ ràng, sự âm độc lạnh lùng trong mắt ngao khuyến này đã vui đi rất nhiều, sự hung hãn tàn bạo trên người cũng đã giảm đi không ít.

Hai đầu báo tuyết được nuôi từ nhỏ nhẹ nhàng vọt tới, đầu báo thân thiết cọ sát bên cạnh ống quần mình, trong cổ phát ra tiếng mừng rỡ làm nũng. Nhưng mà vừa rồi, chúng nó lại nghe theo sự kêu gọi của Ngân Nghê, liền thủ cứu nữ nô ti tiện kia. Nếu không phải trong lòng cũng yêu thích, cho dù Ngân Nghê kêu gọi thế nào, hai con báo tuyết kiêu ngạo này tuyệt đối cũng sẽ không hỗ trợ.

Ngao nô sao? Theo như tình huống trước mắt, không giống như nô lệ hầu hạ ngao khuyến, mà lại giống như nô lệ được ngao khuyến nuôi dưỡng. Ha ha, thú vị, nữ nô vẫn là người đầu tiên có thể sống sót dưới chân của hắn.

"Liệt, dẫn thị vệ hắc kỵ, cho phép ngao nô hộ tống ngao khuyến tùy ý ra vào tầm cung của ta." Hắn thật sự muốn thử xem, đã ngao xưa nay luôn trở mặt vô tình, chưa trải qua độ hèn sẽ giữ gìn cái nữ nô kia đến tận khi nào. Lúc nào thì sẽ cắn xé ăn tươi nuốt sống nàng? Mắt ung khép nửa lộ ra một tia khát máu, chỉ giây lát lại tiêu biến.

Thích Già Thất Tu không đồng ý ngay lập tức, chặn tờ giấy lát, nói, "Vương, ngao nô có hai người." Hắn chỉ về phía Cách Tang Trắc Mã vẫn đang quỳ bên đường dốc, "Kẻ kia cũng là ngao nô."

Tán Bô Trác Đốn nhìn theo ngón tay hần, nụ cười bên khóe môi dường như đã bị gió tuyết thổi bay: "Như nhau." Nói xong, liền mang theo hai con báo tuyết rời khỏi.

Thích Già Thát Tu vội vàng đứng dậy đi theo bên cạnh, cuối cùng liếc mắt nhìn hình bóng nhỏ xinh trong tuyết, khuôn mặt lộ ra một nụ cười tà ác. Nữ nhân bản thủ này, muốn tiếp tục sống phải nhờ kỹ lời ta nói đừng toan tính leo lên giường của Vương.

Lúc những bóng dáng vừa rồi biến mất, La Chu mới tê liệt mà ngã xuống trên nền tuyết. Nỗi sợ hãi với tai kiếp này đã may mắn chấm dứt, tứ chi không không chế được mà run rẩy không thôi, vô cùng trung thực phản ánh lại bản năng sợ hãi của cơ thể. Cho đến khi đầu lưỡi thô dài ẩm áp tanh nồng liếm lên mặt nàng, nàng không hề né tránh, lần đầu tiên lộ ra một nụ cười thật tâm với Ngân Nghê: "Ngân Nghê, cảm ơn ngươi, lại cứu ta một lần nữa."

Trong khoảnh khắc bay lên, nàng thật sự nghĩ mình chết chắc rồi. Không làm sao nghĩ nổi, nàng sẽ được một đám dã thú hung ác vô cùng thông minh này cứu. Ngao nô, là sủng vật mà ngao khuyến nuôi dưỡng, hiện tại thật sự cảm thấy nó cũng không đến nỗi khua thịt nhừ đến không chịu nổi như mình nghĩ.

"La Chu A Tỷ, ngươi không sao chứ? La Chu A Tỷ!" Từ xa truyền tới tiếng gọi thất thanh đầy quan tâm của Cách Tang Trác Mã.

Nàng hơi hơi nghiêng đầu, thấy một cô gái vừa vấp ngã lại tiếp tục chạy tới, động tác vừa ngốc vừa buồn cười giống như một chú chó nhỏ. Nàng muốn cười, nhưng lại nhìn thấy trên mặt cô gái đã giàn dụa nước mắt, lại không sao cười nổi, chỉ cảm thấy mắt nóng lên.

"Ta không sao, ngươi chạy chậm một chút, đừng có té ngã như cụ già vậy chứ." Nàng nắm lấy cổ Ngân Nghê, cùng một con Tuyết Ngao, khó khăn ngồi dậy, khóe miệng khẽ nhếch lên nói với cô gái đang không ngừng tới gần mình.

Khi bị Cách Tang Trác Mã chạy tới ôm lấy, nàng đau đến nỗi thở hắt ra. Mẹ nó sao thất lưng lại đau như vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 52: Nương tựa lẫn nhau

Vì cảm thú Cổ Cách Vương đã hồi cung nên La Chu cùng Cách Tang Trác Mã cũng không dám . . . . dựa thế "cầu" mà ăn uống thả ga trong phòng bếp, vô cùng ngoan ngoãn mà ăn bánh mì trong chậu ăn của ngao khuyến, lại tránh ở trong ngao phòng mà ăn mấy miếng thịt bò phơi qua đêm cho no bụng. Vừa ăn vừa buồn ngủ về cuộc sống quãng đời còn lại, tiện thể lại đã kích sự tàn nhẫn lãnh khốc của cảm thú Vương, cuối cùng cũng ăn hết hơn phân nửa miếng thịt bò phơi khô lúc nào không biết.

Đêm nay số lượng ngao khuyến trong ngao phòng chợt giảm, chỉ còn Ngân Nghê cùng một con ngao khuyến bốn mắt màu nâu làm bạn, tất cả ngao khuyến còn lại đều đi bảo vệ ở cửa đông cung.

"La Chu a tỷ, nghỉ ngơi một thời gian, thất lưng của ngươi đã đỡ nhiều chưa?" Cách Tang Trác Mã ngã người nằm ghé vào con ngao bốn mắt, lo lắng hỏi La Chu. Cách đây không lâu, nhân lúc mặt trời vừa lên, nàng xem vết thương sau lưng giúp La Chu a tỷ, đã bị làm cho khiếp sợ. Cái lưng non mịn bóng loáng lại có vết bầm tím đỏ bao hơn phân nửa, quả thực nhìn thấy ghê người.

"Có thể cử động." Trong bóng tối, La Chu nhếch miệng cười khổ, nói, "May mắn không gãy xương sống, bằng không La Chu a tỷ đời này chỉ có thể ngủ ở trên giường, trở thành kẻ tàn tật liên lụy người khác." Tuy rằng nàng không thấy rõ Cách Tang Trác Mã ở đối diện, nhưng có thể cảm nhận được hơi thở thơm mát, thân thể ẩm áp cùng với ánh mắt quan tâm. Lòng ngực lạnh ngắt như có hơi ẩm vậy quanh, đầu đón nơi thất lưng cũng gần như không còn.

"Ta sẽ nuôi La Chu a tỷ cả đời." Cách Tang Trác Mã nghiêm túc nói, mơ hồ có thể thấy được tia sáng ánh mắt trong bóng tối.

"Ha ha, đừng nguyên rủa ta. Ta một chút cũng không muốn để cho ngươi nuôi dưỡng." La Chu lần mò ôm lấy cổ Ngân Nghê, hai tay vùi thật sâu vào lớp bờm dày sau cổ ngao khuyến, vui đùa nói, "Ta bỗng nhiên phát hiện ra rằng để cho Ngân Nghê nuôi dưỡng cũng rất thích." Trong một tháng ngắn ngủi, nàng bị nó săn một lần, cứu mạng hai lần, lại liên tục đêm đêm "thân mật" mấy ngày, sự sợ hãi với nó đã trở nên mỏng manh như khói, thậm chí dám thò tay vào trong chiếc mồm rộng đầy răng sắc bén.

Ngân Nghê, một con dã ngao khiến mọi người sợ hãi, một con ngao dẫn đầu mệnh lệnh cho mấy ngàn ngao khuyến, đối xử với nàng tuyệt không hề giống với người thường. Mà sự khác biệt này, hiển nhiên sẽ làm cho nàng mừng thầm, thậm chí sinh ra chút kiêu ngạo hư ảo.

"La Chu a tỷ, sao qua miệng của ngươi, ta lại thấy Ngân Nghê giống như là tình nhân của ngươi vậy." Cách Tang Trác Mã trêu chọc, nhắc nhở nàng, "Ngươi có thể tiếp tục tìm một người nam nhân yêu thương mình, nhưng dù sao cũng cần thận trọng yêu nhầm một con ngao khuyến hung ác."

"Phi, miệng chó không thể mọc ra ngà voi." (kẻ xấu không thể nói ra những lời tử tế) La Chu khẽ ngắt lời, buông cổ Ngân Nghê ra, cười thầm, nói, "Xem ta làm sao xử lý cô gái hay hồ ngôn loạn ngữ này." (nói xằng) Chưa dứt lời, tay nàng đã hướng tới Cách Tang Trác Mã mà làm bậy.

"Ha ha, La Chu A Tỷ bị ta nói trúng tâm sự, thẹn quá thành giận." Cách Tang Trác Mã cười lớn, không cam lòng chịu yếu thế mà đưa tay ra ngăn cản.

Hai người đang vui đùa với nhau, đột nhiên, tiếng hét phụ nữ cực kỳ thống khổ lại vô cùng thê lương đánh vỡ sự an bình của đông cung.

Cả hai nàng đều dừng lại động tác, giống như bị ai làm phép hóa đá, không hện mà gặp cùng nín thở lắng tai nghe. Tiếp theo đó tiếng gào thét khóc lóc qua tầng tầng lớp lớp ngăn cách đã trở nên thật yếu ớt, lại vẫn có thể nghe rõ được sự sợ hãi khủng khiếp ẩn chứa bên trong, kèm theo đó là sự đau đớn tuyệt vọng, làm cho người ta tưởng tượng ra một sự tra tấn khủng bố.

Theo chiếc cửa sổ không có gì che đậy, gió tuyết tràn vào biến hóa thành thứ âm thanh kỳ lạ như đang rít gào, tiếng gió hòa cùng tiếng khóc của người phụ nữ tạo thành một bản nhạc địa ngục khiến người ta dựng tóc gáy. Sự lãnh lẽo âm thầm xâm nhập vào tận xương, từng bước chiếm lấy mỗi góc nhỏ trong phòng. Da gà dần nổi lên, tóc gáy cũng đã dựng đứng.

"La. . . . . La Chu A Tỷ, người. . . . . Người nghe được tiếng nữ nhân. . . . . Nữ nhân. . . . . gào khóc không?" Cách Tang Trác Mã nắm chặt áo khoác, tiếng nói khàn khàn đầy run rẩy.

"Nghe được. . . . ." La Chu buồn bã nói, yên lặng nhìn khuôn mặt Cách Tang Trác Mã lơ mơ ngay trước mắt, thầm nghĩ: ngày đầu tiên cầm thú Vương hồi cung liền nghe được tiếng kêu khóc tuyệt vọng của phụ nữ, liệu có phải là bị cầm thú Vương hành hạ đến chết không? Đối với các nàng mà nói, liệu có nguy hiểm không?

"Vị. . . . . Vì cái gì ——"

Cách Tang Trác Mã còn chưa nói xong, thì thân thể run rẩy đã bị La Chu kéo vào trong ngực.

"Trác Mã, nghe này, bất kể có xảy ra chuyện gì cũng nhất quyết đừng lên giường cùng Cổ Cách Vương." La Chu nói nhỏ bên tai nàng, nói một cách kiên quyết. Hai tay ôm thật chặt cô gái trong lòng, bộ dáng này không giống như đang bảo vệ, mà là giống như người đang chết đuối vớ được cọc gỗ.

". . . . . Ừm"

Một lúc lâu sau, trong bóng đêm, Cách Tang Trác Mã đáp lại như có như không.

Hai người ôm chặt lẫn nhau, dựa sát vào nhau, ngao khuyến phía sau rất thức thời mà nằm sát lại, thân mình to lớn cường tráng duỗi dài ra, đem các nàng bao kính lại, tạo thành một bức màn bảo vệ ấm áp. Hơi thở lạnh lạnh mang theo mùi tanh của dã thú tiến vào trong mũi, làm cho hai trái tim đang đập mạnh cũng phải chìm vào vực sâu băng giá, hai thân thể mềm mại dần đông lại như đá.

Tiếng khóc của người phụ nữ ngày càng yếu dần, cuối cùng biến mất trong tiếng gió ồn ào. Hai thân mình ôm nhau vẫn giữ nguyên vị trí, không biết qua bao lâu, sự cứng ngắc mới biến mất mà trở về với sự mềm mại vốn có. Phần lưng tiếp xúc với ngao khuyến tiết ra một lớp mồ hôi mỏng, mà phía hai bên thân thể kẻ sát nhau cũng đã thấm đẫm mồ hôi, nhưng vẫn cảm thấy lạnh tận xương.

Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng bước chân rất nhỏ, có cái gì đó sù sù gõ gõ nối đuôi nhau tiến vào trong ngao phòng. (Sù sù thế là chó mà tỷ nhà ta còn thối mắc được...) Theo đó là một cỗ mùi máu tươi ủa ủa, nháy mắt lần át đi mùi tanh trên người ngao khuyến đang nằm trong phòng. Đêm nay khác với sự ấm áp quen thuộc của con ngao khuyến mọi khi bao vây lấy hai bàn chân mang giày vải, nhiệt độ hùng hục này thật sự làm cho người ta thích thú, nhưng cái bụng mà bàn chân đặt lên giường như phình ra, giống như vừa mới ăn xong bữa khuya. Liên tưởng việc này với tiếng hét của người phụ nữ ban nãy, càng nghĩ càng làm người ta hoảng sợ, càng muốn hưởng thụ sự ấm áp này lại càng thấy sợ.

"La. . . . . La Chu A Tỷ, chúng nó. . . . . Chúng nó ăn. . . . . Thịt người!" Cách Tang Trác Mã run rẩy sợ hãi kêu nhỏ, liều mạng lui bàn chân vào trong lòng La Chu.

"Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều, có Ngân Nghê ở đây, chúng nó cũng không dám ăn chúng ta." La Chu nhẹ nhàng trấn an, vỗ vỗ lưng nàng, lại xoay tay lại ôm lấy cổ Ngân Nghê, kéo kéo cái bờm sau cổ nó, rất thoải mái mà cười nói một cách đáng yêu, "Ngân Nghê, ta nói có đúng không?"

"Ngao ——" Ngân Nghê nằm rất sát các nàng, trong cổ phát ra tiếng gừ vui thích. Mắt tam giác ngược màu xanh vẫn dễ dàng tìm được vị trí La Chu trong bóng tối, nó vươn lưỡi cẩn thận liếm mặt nàng, giống như cam đoan, lại giống như đang an ủi.

Trong bóng đêm, sự lạnh lẽo lan tỏa; máu tanh, cũng lẳng lặng tàn đi trong đêm.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã bị sự sợ hãi dày vò, không ngừng ngẫm nghĩ: ngày mai, nếu gặp lại Cổ Cách Vương, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Nó Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 53: Đi vào tẩm cung của cầm thú (1)

Ngân Nghê là ngao hoang đã sống ở trong núi sâu, so với ngao thường nó kiêu ngạo, tôn quý, lạnh lùng, tàn nhẫn cùng trí tuệ hơn nhiều. Nhưng mà, nó cũng là quân ngao trong quân đội của Cổ Cách Vương, tất cả sự trung thành cùng cam tâm phục tùng của nó đều hiến hết cho Cổ Cách Vương.

Mỗi sáng sớm, sau khi tắm rửa sạch sẽ nó sẽ đến tẩm cung của Vương báo danh. Khi Cổ Cách Vương ở trong cung, nó thường cùng hai con báo tuyết

cùng nhau ở trong tầm cung, làm hết bốn phận của một "thủ vệ". Nếu chỉ có hai con báo tuyết, nó liền hò nhau cùng bọn chúng tuần tra hoặc là chạy chung quanh tìm vui.

Đêm qua, Cổ Cách Vương hồi cung, theo thói quen trước đây, Ngân Nghê vốn nên cùng báo tuyết nghỉ ở trong tầm cung của Vương. Nhưng bởi vì thất lưng La Chu bị thương, chỉ có thể miễn cưỡng đi bộ, hay ngồi dựa lưng. Dưới ánh mắt cầu xin, từ chối loanh quanh của La Chu, cuối cùng nó vô cùng khó khăn quyết định bỏ qua việc ở lại tầm cung, mà mang theo một con ngao khác về ngao phòng chăm sóc nàng.

Nhấn nại cả một buổi tối, sáng sớm hôm sau, nó liền mang theo La Chu cùng Cách Tang Trác Mã đi đến tầm cung của Cổ Cách Vương.

Đền hoa sen lưu ly tỏa ánh sáng dịu dàng, thủ vệ ở hành lang rõ ràng khác với ngày hôm qua, họ dùng thùng da trâu buộc lại áo giáp bạc, lấy dây buộc màu xanh hoa văn chữ thập buộc mái tóc quần thật cao sau đầu, sau mỏng đeo đoản đao, roi dài được cuộn chặt ở thắt lưng, tay cầm thương, ánh mắt nhìn thẳng ẩn chứa sát khí tanh máu. Một tốp bốn năm cung nữ mặc áo màu sắc rực rỡ, đeo những chiếc vòng khoa trương, phong thái lồi lạc, yếu điệu khỏe đẹp, bề các đồ vật đi qua lại im lặng dưới bức màn sắc sỡ, tựa như một bức họa đầy đặc sắc màu.

Từ lúc Cổ Cách Vương hồi cung, đông cung giống như trải qua thời kỳ tuyết tan, từ hoang vu lạnh lẽo trở nên tràn đầy sức sống. Nhưng mà chỉ cần chú ý, có thể nhận thấy đằng sau sự tràn đầy sức sống kia không phải nhẹ nhàng sung sướng gì, mà là căng thẳng tột độ, nơi nơi trong không khí đều tràn ngập sự đen tối cần nuốt tâm hồn con người cùng mùi máu tươi phảng phất.

"Ngân Nghê, xin người đi chậm một chút được không?"

Nơi góc tối trong hành lang đột ngột truyền đến tiếng xuyt xoa vô cùng đáng thương. Một vài hình bóng được ánh đèn chiếu rọi lên trên vách đá, những hình ảnh bị kéo dài tối tăm run rẩy.

Khuôn mặt La Chu đều nhiễm một sắc đỏ ửng, tay phải nắm lấy Cách Tang Trác Mã, tay trái đỡ ở thắt lưng, thân hình cong lại như con tôm, xiêu vẹo đi từng bước, bộ dáng đi đường so với cụ bà tám mươi tuổi lưng cong còn muốn vất vả hơn. Cũng không thể trách nàng đánh mất hình tượng nha, trải qua một đêm nghỉ ngơi phục hồi, vết bầm ở thắt lưng cũng đã tốt lên nhiều, nhưng phải cái mỗi lần bước chân lớn, lưng hơi thẳng lên một chút, là lại đau đau như châm kim xát muối. Chết tiệt, vì cái gì cầm thú Vương mới thúc một cú, thân mình đã bay đi như bóng, hậu quả này chỉ có thể dùng một chữ "thảm" để hình dung.

Suốt một buổi tối, nàng gần như chỉ nằm trên chiếc bụng ấm áp mềm mại của Ngân Nghê, bằng không chỉ mỗi việc đứng lên thôi cũng đã là cả một vấn đề. Toàn bộ công việc buổi sáng đều dựa hết vào Cách Tang Trác Mã, nàng thì ngay cả cầm lấy cái chổi thôi cũng đã vô cùng thống khổ, chỉ có thể ngắc ngoai ngồi một bên. Nhưng mà Ngân Nghê một chút cũng không có lo lắng cho tình trạng của nàng, chỉ chờ Cách Tang Trác Mã tắm rửa cho nó xong, ngay cả thịt bò cũng không ăn, đã gào rú chạy tới tầm cung của cầm thú Vương.

Nó chạy tới gặp cầm thú Vương còn chưa tỉnh, vì sao lại còn cố tình bức bách nàng đi cùng? !

Nàng chỉ là ngao nô, không có tư cách cũng không cần thiết phải yết kiến cầm thú Vương đi? Huống chi, quá khứ đáng sợ, cú đá vào lưng đầy đau đớn, tuyệt vọng muốn chết, tiếng phụ nữ kêu thảm thiết tới qua, không có thứ gì là không nhắc nhở nàng về sự khủng bố của cầm thú Vương, nàng làm sao có thể tự tìm đường chết mà chủ động dâng mình tới trước mặt cầm thú chứ? Sự đau đớn trên lưng so với ngày hôm qua còn kịch liệt hơn, bước chân ngày càng chậm lại, thậm chí còn xảy ra tình huống nực cười, tiến một bước lùi hai bước.

"Ngân. . . . . Ngân Nghê, thân mình ta bị thương nặng, có thể hay không. . . . . Không cần đi?" Nàng không không thêm đề ý đã thú phía trước có thể nghe hiểu hay không, chỉ ngập ngừng nói nhỏ ở phía sau.

Ngân Nghê bỗng nhiên dừng lại bước chân, quay đầu nhìn tư thế siêu buồn cười của La Chu cùng vẻ mặt hoảng sợ muốn lui bước, ánh mắt xanh lộ ra sự mỉa mai treu tức, âm ừ đưa cọt nàng một tiếng, liền quay đầu lại không thêm đề ý, chỉ có điều bước chân đã chậm lại rất nhiều.

Sắc mặt La Chu cứng đờ, lập tức nổi giận, mẹ nó nàng thế nhưng bị đầu súc sinh này cười nhạo! Thật sự là "thị khả nhẫn thực bất khả nhẫn"! (cái này có thể nhận được thì cái gì cũng nhận được) Nhưng nhận được sao? Con oán giận áp chế đi sự sợ hãi cùng đau đớn, nàng muốn đưa chân xông lên đâm đá một phen. Thân thể vừa động lại bị Cách Tang Trác Mã nắm chặt lại.

"Trác mã, buông, ta muốn dạy cho con chó hoang kia một bài học!" Nàng cố sức dẩy giữa, cố gắng thoát đi trôi buộc, muốn dùng chân đá bay cái con súc sinh kiêu ngạo xem thường người khác kia đi.

"Không thể." Cách Tang Trác Mã trọn tròn mắt, thẳng thắn cự tuyệt, "Muốn dạy dỗ nó cung phải chờ cho lưng của người tốt hơn nữa mới được, bằng không sẽ càng bị thương nặng thêm, nặng nữa sẽ liệt luôn đó."

"Trác Mã, cẩn thận cái miệng quạ của người nha, rõ ràng là cùng một giuộc với Ngân Nghê." La Chu cả giận nói.

"La Chu a tỳ, người đứng thẳng còn không nổi, có thể đấu lại nanh vuốt của Ngân Nghê sao? Tay chân người khỏe mạnh hơn Ngân Nghê sao? Ta thà giữ chặt người cũng không muốn người đi thí mạng." Cách Tang Trác Mã mặc kệ sự tức giận của nàng, tận tình khuyên bảo.

"Người ——" La Chu trừng mắt chán nản không nói nổi một câu. Nghiến răng nghiến lợi, tay đang đặt ở thắt lưng đập mạnh xuống một cái. Bỗng dưng, một tiếng thét chói tai lan khắp hành lang, khuôn mặt thanh tú lập tức biến đổi, thân thể mảnh khảnh bật ra khỏi tay Cách Tang Trác Mã.

"Câm miệng!" Hai thị vệ oai hùng nhanh nhẹn lập tức quát lớn, "Bên trong Vương cung, mà người dám lớn tiếng, chịu chết."

Phanh, bốn chiếc thương cùng giao nhau, đem dư âm tiếng thét của La Chu cắt đứt, thì ra trong lúc bọn họ cãi nhau đã đi tới bên ngoài tầm cung Cổ



Cách Vương lúc nào không biết. Nàng nhìn xuống bốn mũi giáo chỉ cách cổ họng chừng ba bốn tấc, miệng mở lớn, không tiếng động; miệng lại mở lớn hơn nữa, nhưng vẫn không hề phát ra âm thanh, cổ họng đã hoàn toàn phản chủ, chịu khuất phục trước mũi giáo sắc nhọn.

Một giọt mồ hôi lạnh không hề báo trước theo trán chảy xuống, nàng di chuyển mắt, ánh mắt vô cùng lấy lòng nhìn bốn thị vệ trang nghiêm tràn đầy sát khí kia, vì cơ thể đầu đòn mà nụ cười trên khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi, nàng bối rối mà xua tay lắc đầu xong, lập tức vô cùng quý cù mà quý cạnh cửa. Bị cản là tốt, bị cản rất tốt! Phải chịu đựng sợ hãi dưới lưỡi giáo này cũng rất có giá trị.

"Chúng tôi không vào, không vào." Cách Tang Trắc Mã một khắc cũng không trì hoãn vội vàng quỳ ở một bên ra sức phụ họa.

Bốn tên thị vệ lập tức nhớ tới lời căn dặn của Liệt đội trưởng, lạnh lùng nhìn xuống từ trên cao quét qua các nàng một lượt, lại nhìn Ngân Nghê đang rảo bước tiếng vào bên trong, sau khi xác định thân phận liền lập tức thu hồi giao quay về vị trí canh gác. Trong đó có một thị vệ vô cùng cứng nhắc nói: "Các người cùng Ngân Nghê đi vào đi, tránh lớn tiếng gây náo loạn."

"Không, không, chúng tôi thân phận ti tiện, ở . . . . . Ở bên ngoài chờ Ngân Nghê là được." La Chu cuối cùng cũng lấy lại giọng bình thường, vội vàng cự tuyệt. Nói giỡn sao, ngày hôm qua mới chỉ dựa vào chân cảm thú Vương, đã bị đá thành cả lưng đầy thương tích. Nếu không rõ tôn ti trật tự xông vào tẩm cung của hắn, không phải sẽ bị giết sống sao.

Ngân Nghê quay đầu lại liếc các nàng, không hề giận dữ một tiếng, mắt lam tràn ngập sự lạnh lùng tàn bạo, môi mở ra để lộ hàm răng sắc nhọn.

La Chu cùng Cách Tang Trắc Mã đều run rẩy, mặc dù sợ hãi bản tính dã thú, nhưng lại cần rằng một bước cũng không rời.

Ngân Nghê thấy các nàng vẫn bất động, có chút cáu kỉnh mà nhẹ nhàng gầm nhẹ, qua lại đảo quanh các nàng, dùng đầu cùn vào phía sau lưng hai người, thúc giục các nàng nhanh đi vào.

Cách Tang Trắc Mã thiếu chút nữa bị Ngân Nghê cùn lộn nhào, vội vàng lấy tay chống đỡ thân mình. Đưa mắt nhìn thấy ánh mắt Ngân Nghê ngày càng trở nên thâm độc, sự kiên định vốn có lập tức bị chọc thủng, lắp bắp hỏi: "La Chu a tỳ. . . . . Chúng ta. . . . . Chúng ta thật sự không vào sao?"

Đầu gối La Chu chạm đất, tay bám ghế vào bên tường, để giảm bớt sự đau đớn ở phần eo. Sau một hồi im lặng, kiên quyết lắc đầu: "Ta không vào đâu."

Đối với tẩm cung trước mắt, chỉ cần bước qua tấm màn nhung kia sẽ biết kết cấu bên trong, nhưng nàng đã sớm mất đi sự tò mò vài ngày trước, mà lúc này chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi muốn bỏ trốn khỏi đây. Nó giống như chỉ cần tiến thêm một bước, sẽ ngã xuống vực sâu; giống như chỉ cần đi vào, sẽ bị cảm thú cắn xé thành trăm mảnh, ăn đến xương cốt không còn.

"Ngao ——"

Đối với hai kẻ không nghe lời này, Ngân Nghê tức giận gầm lên, bộ mặt trở nên hung ác, miệng rộng cắn vào vai La Chu, rồi kéo nàng đi vào bên trong.

"A ——đau!"

La Chu hét lên vì đau, giãy dụa theo phản xạ, va phải nhất thời truyền đến một luồng đau nhức, cả thân thể lao đảo nhào vào bên trong cánh cửa. Thất lưng không thể dùng sức, cả thân thể xụi lơ để mặc cho Ngân Nghê hung ác kéo vào bên trong.

Cách Tang Trắc Mã quá sợ hãi, cuống quýt quỳ ở cửa đi vào, vén lên tấm màn để La Chu đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 54: Đi vào tẩm cung của cảm thú (2)

Đi qua tấm màn nhung nặng nề, khung cảnh tẩm cung Cổ Cách Vương hiện ra trước mắt khác hẳn với khi ở hiện đại. Không gian bên trong rộng một cách bất ngờ, tám tám mươi chín mươi mét vuông, bố cục đơn giản chia làm hai gian. Gian ngoài chừng khoảng chục mét vuông, trên sàn được trải lớp thảm lông cừu màu đỏ, nổi bật trên nền đỏ là hoa văn chữ thập màu đen ánh vàng, sáu cung nô xinh đẹp được chia làm hai nhóm quỳ hai bên. Có người hai tay cùn trán đều quỳ chạm đất, có người tay cầm khay bạc, bên trên khay có rất nhiều đồ vật, nhưng tất cả đều không hề nhúc nhích tựa như những pho tượng.

Đi qua phần động dài chừng một thước lộ thiên, phòng bên trong cũng được trải thảm lông cừu màu đỏ. Giữa thảm là một hình "kim cương bát bảo luân" chừng bốn thước vuông, đẹp tuyệt, ở giữa là hình "kim ngư đăng bát thụ". Bên ngoài bảo luân lớn là tám bảo luân nhỏ xếp vòng xung quanh, giống như các hành tinh quay xung quanh mặt trời. Rìa thảm là hoa văn rồng cùng mây màu đen ánh vàng. Trong tẩm cung ngoại trừ chiếc giường nằm, còn có một cái bàn thật dài, chân màn gối đệm dư thừa hầu như không có. Các vách tường quanh phòng được đặt một cái đèn cao chừng một thước, trên cùng của chiếc đèn là một rồng bao quanh. Miệng con rồng mở lớn, nó ngậm bên trong một chiếc đầu lâu màu xám, trên đỉnh đầu lâu là một đài sen lưu ly, trong đài sen là ba viên dạ minh châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng soi sáng mỗi một góc phòng. Bốn vách tường trong tẩm cung đều được treo những bức tranh vô cùng tinh xảo, màu sắc tươi sáng lại vô cùng sang trọng quý phái, làm cho người ta có cảm giác kính sợ kỳ lạ.

Cửa sổ được trở nhìn thẳng ra vách núi đen, được khảm một lớp thạch anh mỏng trong suốt để che gió tuyết. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua lớp thạch anh chiếu lên trên chiếc giường thật lớn bên dưới cửa sổ, dưới ánh sáng tranh sáng tranh tối, tạo ra một thế giới với ánh sáng và cùng quý mị.

Phía trước chiếc giường là một cái bàn dài, phía trên được bày đầy các loại thức ăn. Cổ Cách Vương ngồi sừng sững ở trên giường, vẫn mái tóc xoắn đen dài quá bả vai, bên mai được tết mấy bím tóc nhỏ, điểm trên đó là trang sức ngọc bích hình đầu lâu, trên cổ đeo một chuỗi chín hạt châu cùng hai viên hồng san hô. Trên người là một bộ áo tơ lụa trong, ống tay cùng vạt áo thêu hoa văn cây cỏ cùng rồng màu bạch kim, cổ tay cùng cổ áo được tô điểm một lớp da chồn tía màu nâu. Thân dưới phủ một cái giáp khô rộng bằng tơ lụa thêu hoa văn hình rồng, chân mang đôi giày da cao cổ, sườn giày dùng kim tuyết thắt lại, từ đầu đến chân đều toát ra vẻ ung dung hào hoa khó nói thành lời. Nhưng mà nước da màu đồng kia, cộng thêm ngũ quan mạnh mẽ, đôi mắt lạnh lùng khốc liệt như kèn kèn, thân hình cao lớn dị thường lại làm cho phần hào hoa ung dung sang trọng này tăng thêm một cổ khí thể dũng mãnh lạnh lẽo thấu xương.

Hai con báo tuyết hùng tráng lông lầy nằm ở bên cạnh chân hân, giờ phút này giống như những con mèo con ngồi dựa lưng liếm da lông, động tác tao nhã mà cao quý.

Tám cung nữ mỹ lệ dào dạt sức sống, người đứng người quỳ xung quanh chiếc bàn thấp, vô cùng hèn mọn và cẩn thận hầu hạ vị vương giả tôn quý nhất.

La Chu bị Ngân Nghê tha đi thẳng một đường, tuy cung cảnh tám cung của Cổ Cách Vương rất long lẫy ánh vào trong mắt của nàng, nhưng không có cách nào tiến vào được trong đầu nàng. Vai phải cùng thắt lưng vô cùng đau đớn làm cho lòng nàng tràn ngập sợ hãi, mà quanh quần đầu đó trong tám cung, mùi máu tanh như có như không kia làm cho lòng nàng lại thắt lại càng chặt hơn. Bất kể là người hay vật, tất cả mọi thứ trước mắt đều được nhuộm một tầng đen hồng tanh nồng, từ khắp bốn phương tám hướng giương nanh múa vuốt về phía nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

Phanh ——

Nàng bị Ngân Nghê đặt ở trước bàn, chấn động mạnh làm cho sự đau đớn ở thắt lưng truyền khắp cơ thể, làm nàng không khống chế được mà phát ra tiếng rên rĩ. Răng nhọn của Ngân Nghê đã rời khỏi đầu vai làm giảm đi chút bớt đau nhức, nhưng chất nhầy ẩm áp lại bắt đầu chảy ra từ đầu vai, thấp ướt áo ngoài.

Răng nanh cắn thật mạnh xuống môi dưới, nàng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng sự khát máu khủng bố đang đè áp trên đỉnh đầu, làm cho nàng gần như không thở được. Từng giọt mồ hôi tinh mịn tranh nhau chảy ra, nháy mắt đã thấm ướt đầm áo trong. Cúi đầu nhắm mắt, nàng chịu đựng đau đớn không nhúc nhích, chỉnh lại thân thể, dùng tư thế hèn mọn nhất quỳ xuống kính bái Cổ Cách Vương.

"Ngao ——"

Ngân Nghê nhìn thấy Cổ Cách Vương, liền sủa một tiếng hân hoan, vẫy vẫy đuôi đi tới. Thị nữ hầu hạ bên cạnh Cổ Cách Vương liền lập tức nhường vị trí cho nó.

Khóe môi của Cổ Cách Vương Mực Xích Tán Bố Trác Đốn như có như không nhếch lên, tay trái xoa đầu Ngân Nghê đang ngồi bên cạnh, tay phải cầm một miếng thịt bò thanh hoa ở bàn bên cạnh, vô cùng sủng ái đưa tới bên miệng Ngân Nghê.

"Làm tốt lắm, Ngân Nghê. Đối với nô lệ ti tiện không nghe lời không cần phải hết lòng quan tâm." Hân tán thưởng rồi lại ban cho Ngân Nghê một miếng thịt, âm thanh trầm khàn, nụ cười lạnh lẽo đến tận xương, "Nếu có nô lệ làm trái, ngươi liền ăn lỗ tai của nàng, cắn đứt cổ họng của nàng."

"Ngao ——" Ngân Nghê lẳng lặng sủa một tiếng mơ hồ, cũng không biết nó đồng ý với lời nói của Tán Bố Trác Đốn, hay là đang làm nũng.

"Ngân Nghê, nô lệ Cổ Cách thiên thiên vạn vạn (anh đang khoe nhà có điều kiện), ngươi muốn bao nhiêu nô lệ hầu hạ sẽ có bấy nhiêu." Giọng nói lạnh lùng lại thay đổi qua chuyện khác, thêm vào đó là vài phần hứng thú, "Nhưng mà nữ nô có thể đồng thời được cả người lẫn Đại Tuyết, Tiểu Tuyết đều ưu ái, ta thật cũng là gặp lần đầu."

Hôm qua, nếu không có ngao khuyến cùng báo tuyết cứu giúp hết mình, nô lệ ti tiện đang nằm úp mặt dưới đất này sớm đã "tứ phân ngũ liệt" (thân thể chia năm xẻ bảy) >.

Cái ngày gặp ở trong thung lũng, gương mặt hân nhìn thấy đã sung tấy, gần như thay đổi hoàn toàn. Hiện tại khuôn mặt kia chắc hẳn cũng đã tiêu sưng. Tiện tay cầm roi dài ở trên giường, vung lên một cái, liền cuốn nữ nô đang quỳ dưới đất lên. Cánh tay kéo về, nô lệ kia liền bay theo roi vọt qua chiếc bàn thấp, kéo tới trước mặt hân.

Roi được thu lại, nhìn nàng vô cùng cứng nhắc mà nhanh chóng quay về tư thế quỳ lạy, suốt cả quá trình, đầu cũng không nâng lên một cái, độ cong khóe môi hẳn không khỏi lại sâu thêm một chút, hân dùng giày nâng cảm của nàng lên.

Bím tóc được tết tỉ mỉ vì gương mặt nâng lên mà tản về hai bên, lộ ra hơn phân nửa gương mặt nhỏ nhắn. Nữ nô này ước chừng mười tám mười chín tuổi, có da thị trắng hồng khảm hân với phụ nữ Bắc Ba. Hai má ửng đỏ, cái tron bóng căng mịn, lông mi cong đen nhánh. Đôi mắt to trong suốt đối diện với ánh mắt hân, nó tràn ngập kinh hãi, giống như con thú nhỏ bị thợ săn bức đến đường cùng. Chiếc mũi nhỏ cao ngất, cánh môi giống như mất đi màu đỏ của máu không lớn không nhỏ, hơi dày, bên ngoài có chút da khô. Cánh môi tuyệt đẹp không có vân giữa, chỉ có hai đường viền môi cong cong, môi trên còn thoáng vênh lên, giống như hai cánh hoa đáng yêu lại hấp dẫn. Cái chính là cánh môi dưới còn loang lổ vết máu cùng dấu răng sâu, vừa nhìn là biết đã từng bị cắn thật mạnh.

Khuôn mặt này thực thanh tú, ở trong Vương cung chỉ nằm ở mức trung bình. Nhìn thoáng qua chỉ thấy sự khiếp đảm, vô hại, hèn mọn, nhưng trên thực tế nữ nô ti tiện nhu nhược này đã thoát được lễ chặt đầu hiến tế, sống sót qua việc in dấu nung, chịu được đói khát trên đường đi, giết chết một con ngao khuyến, giành được sự cho phép của Ngân Nghê, còn mang theo một nô lệ khác trốn thoát ra khỏi hầm ngục.

Nếu hần không đoán sai, Liệt là người con trai thứ nhất chú ý tới nàng. Hần thật muốn thấy nữ nô được Liệt chú ý, được ngao khuyến cùng báo tuyết yêu thích thú vị đến nhường nào? Ánh mắt dừng ở trên vai phải của nàng, nơi đó có một vòng màu nâu ướt át, tỏa ra mùi máu tanh ngọt tươi mới mẽ người.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 55: Đi vào tắm cung của cầm thú (3)

Hần bỏ đi đáng người tôn quý mà cúi người xuống, nắm vạt áo bên phải của nàng kéo nhẹ một cái, lớp lớp quần áo toàn bộ đều bị phá, lộ ra bờ vai trần trụi.

Trên đầu vai mượt mà lại bị in lên một dấu nõn ả của hoàng gia Cổ Cách, nõn ả màu đen lờm vào bên trong, bên ngoài là một vòng đỏ sẫm. Nếu muốn loại bỏ nõn ả, trừ phi khoét đi một mảng lớn thịt vào tới tận xương, may ra mới có thể xóa được. Phía dưới đầu vai, là một dấu răng nhiễm đầy máu, đó là dấu vết do Ngân Nghê tha đi vào tạo thành. Ngón tay thô to đi tới bên đầu vai đánh đầy máu, dùng sức cọ mạnh vài cái, mắt nhắm lại, thoáng qua một tia lạnh lùng kỳ lạ.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của các thị nữ, Tấn Bố Trắc Đốn thể nhưng lại đem La Chu ôm vào trong lòng, nắm lấy chỗ quần áo đã rách rưới tiếp tục kéo xuống, đến khi cả cánh tay phải đều lộ ra.

Trên cánh tay nhỏ xinh giăng kính các vết sẹo, nhìn qua cực kỳ đáng sợ. Nơi bị thương vẫn còn là một vết đỏ dài, vậy mà còn hơi hơi tróc ra nhếch lên, xem ra chỉ một hai ngày nữa sẽ tự động bong ra hết.

Ngón tay dài trượt đến chỗ vậy mà đang tróc ra, đầu ngón tay đặt dưới chỗ miệng vậy nhếch lên, hần cười một nụ cười nhợt nhạt lạnh lẽo với La Chu. Ngay lập tức ngón tay kéo xuống, đem toàn bộ lớp vậy khô trên cánh tay bóc hết ra.

Từ khi bị cầm thú Vương dùng roi kéo đến trước mặt, thể xác và tinh thần La Chu liền ở trong trạng thái sợ hãi cao độ. Không cần nàng phải ám thị gì nhiều, cơ thể tự lựa chọn thân phục dưới áp lực khủng khiếp tuyệt đối này. Sau sự nhói đau trên cánh tay, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn về phía cánh tay đã bị "xử lý".

Ở giữa vết thương đã bóc vậy là màu đỏ sẫm, bên ngoài là màu hồng đậm, bên cạnh đó là lớp da trắng hồng. Trắng hồng, trắng hồng. . . . . Thân thể La Chu không tự chủ được mà khẽ run lên. Vết thương sau khi lành đã để lộ ra màu sắc nguyên bản phần hồng của da thịt.

"Một ngao nô ti tiện, cư nhiên dám lừa gạt ta!"

Giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo cứng rắn thân nhiên vang lên bên tai. Bàn tay lớn màu đồng cổ cầm lấy cánh tay phải của nàng, tựa như kim sắt siết thật chặt cánh tay nàng. Bàn tay thô ráp giống như chiếc bào chậm rãi trượt lên trên cánh tay nàng, đi tới đâu lại loại bỏ lớp vậy khô ở chỗ đó. Một số miệng vết thương chưa khép lại liền nứt ra, máu đỏ nhanh chóng ứa ra, uốn lượn trên cánh tay giống như những sợi tơ hồng vô cùng bắt mắt.

La Chu cắn chặt răng, liều mạng áp chế xuống tiếng rên. Từng trận đau nối tiếp nhau, giống như da thịt đang bị lãng trì. Thân thể run rẩy ngày càng dữ dội, mồ hôi chảy xuống hai bên má giống như dòng suối nhỏ.

"Cút!" Khi bàn tay to tiến tới chiếc cổ mảnh khảnh, một tiếng quát vang lên, nàng bị ném mạnh ra ngoài.

Một con báo tuyết cầm đầu cầm cổ chạy bắn ra, ngay lúc thân thể của nàng rơi xuống. Mặc dù có tấm đệm đỡ mềm mại như vậy, nàng vẫn cảm thấy như trời đất đang rung chuyển, xương cốt toàn thân như muốn gãy ra.

Nàng vô lực nằm ghé vào người báo tuyết, qua khe hở của mái tóc nàng nhìn thấy máu của mình lây dính trên ống tay áo cầm thú Vương, xinh đẹp như đóa hoa mai hồng đang nở rộ, tỏa ra vẻ đẹp thê lương. Cầm thú Vương ngồi trên giường đưa bàn tay to dính máu tới bên miệng Ngân Nghê. Con ngao khuyến màu bạc mà nàng vẫn nghĩ rằng nó sẽ không cắn nàng, hại nàng vron chiếc lưỡi đỏ tươi liếm láp hương thụ máu của nàng, mắt tam giác ngược màu xanh đều là một vẻ âm u độc ác.

Cầm thú chính là cầm thú, có lúc nó có thể đối xử với mình vô cùng thân thiết, ngay sau đó có thể đem mình cắn xe thành mảnh nhỏ, ăn sạch sành sanh. Mất hạ xuống hồ hững, lạnh lùng nhìn báo tuyết dưới thân xoay đầu, cũng vron lưỡi dài liếm cánh tay phải đang chảy máu đầm đìa. Đầu lưỡi dài thô to của dã thú liếm lên da thịt non mịn vừa ngứa vừa đau, lòng nàng lại càng lạnh hơn, lạnh đến mức chết lặng.

Nàng nghe được cầm thú Vương phân phó với thị nữ bên cạnh: "Đ dẫn đi tắm rửa sạch sẽ lại kéo tới đây."

Thân thể bị mấy thị nữ mỗi người một tay một chân kéo vào phòng tắm chuyên dụng, cả người vẫn ê ẩm như cũ, nàng đau muốn chết lặng. Giống như một con búp bê vải mặc cho người ta kéo vào trong thùng gỗ rửa sạch từ trên xuống dưới, trong cơn đau, đầu chỉ không ngừng suy nghĩ về một vấn đề duy nhất đó là — sống.

Cách Tang Trắc Mã mới đi tới mảnh cửa, đã bị hai cung nô giữ chặt dưới đất, xuyên qua cửa tò vò hình vòm, nàng chỉ còn biết trơ mắt nhìn La Chu a tỷ bị Ngân Nghê cắn, bị Cổ Cách Vương làm nhục tàn nhẫn.

Khoảnh khắc thân thể La Chu a tỷ bay lên, nàng vô cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, răng cắn thật sâu xuống môi dưới, nuốt lại tiếng kêu sợ hãi đã muốn tiến tới cổ họng. Từng giọt từng giọt nước mắt nhỏ xuống chiếc thảm đỏ, khoảng ướt đầm không ngừng không ngừng lan rộng.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, nàng mới mở ra ánh mắt vừa khô vừa đau, tiếp tục quan sát mọi thứ qua khe tóc.

Chiếc bàn ăn trước giường đã được dời đi, bên chân Cổ Cách Vương được đặt một cái chậu lớn, bên trong là những phần thịt bò ngon nhất. Nét mặt hân mang một nét cười nhẹ nhàng, ném từng khối thịt ra bên ngoài, dụ dỗ Ngân Nghê cùng hai con báo tuyệt vời chơi đùa, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu uống một ngụm rượu mà thị nữ đưa tới. Nếu không phải bên ông tay trái hân đang dính một đóa hoa máu vô cùng chói mắt, thì cảnh tượng tàn nhẫn ban này tựa như chỉ là một cảnh hư ảo trong mộng.

Nàng nghiêng răng lại, La Chu a tỷ nói quả không sai, hân chính là cảm thú, là cảm thú đội lốt người.

Đột nhiên, nàng nhìn thấy bốn thị nữ đang kéo La Chu từ phòng tắm đi ra. Xem nàng giống như đồ bỏ đi mà ném tới trước mặt cảm thú Vương, rồi lại im lặng khom người lui về đứng phía sau giường.

Khi nhìn sang La Chu a tỷ đang vô cùng khó khăn cử động trong bộ áo vải thô, run lấy bảy quỳ trước cảm thú Vương, thân thể mảnh khảnh rung giống như cỏ khô trong gió mùa thu, ánh mắt khô của Cách Tang Trắc Mã bỗng chốc lại ướt tiếp lần nữa, hai bàn cuộn trên thảm của nàng nắm lại, áy náy tự trách vô cùng. Là do nàng vô dụng, một chút cũng không giúp đỡ được La Chu a tỷ.

La Chu a tỷ, người phải kiên cường chịu đựng. Ta tin tưởng người, tin rằng người nhất định có thể sống sót trước răng nanh của ngao. Người còn phải tiếp tục bảo vệ ta, ta nhất định cũng sẽ làm gì đó cho người.

Nàng gõ nhẹ trán trên mặt đất, nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng niệm kinh văn cầu phúc. Ở thôn Nạp Mộc A, vào mỗi buổi sáng, bọn họ đều thấy a tổ ở trong phòng thờ xoay ống kính, thành kính đọc kinh văn, cầu phúc cho mọi người trong nhà. Có khi, nàng cùng mẹ và hai em trai sẽ cùng a tổ cầu phúc cho mọi người trong nhà. Mà hiện tại, nàng chỉ cầu phúc cho một mình La Chu a tỷ, hi vọng tất cả thần phật có thể nghe được lời cầu nguyện của nàng mà ban phúc cho La Chu a tỷ, cho dù có đem tất cả may mắn của nàng chuyển qua cho La Chu a tỷ cũng không sao.

Tán Bó Trắc Đồn ném cho Ngân Nghê miếng thịt bò cuối cùng xong, ngay lập tức liền có hai thị nữ quỳ trước mặt hân, dùng chiếc khăn thorn giặt, cẩn thận lau sạch hai ngón tay hân.

Hân vẫy lui thị nữ, nhìn qua nữ nô ti tiện đang quỳ ở dưới chân, đôi mắt uy nghiêm lạnh lùng híp lại, thản nhiên nói: "Đi lại đây."

"Dạ" La Chu nhẹ giọng đáp. Dùng cả tay lấn chân, chậm rãi đi về phía trước. Mỗi khi tiến lên một bước, thắt lưng lại nhói lên từng đợt, nhưng nàng chỉ cố thể cắn răng mà chịu đựng. Trong lúc bị các thị nữ dùng sức tẩy rửa, nàng không thể suy nghĩ bất kì điều gì, chỉ có một thứ duy nhất rõ ràng, đó là bất luận thế nào cũng phải sống sót, sống để chạy thoát khỏi Vương cung địa ngục này.

Đi đến gần chiếc giày màu đen, nàng rụt rè dừng lại, nằm yên trên mặt đất.

Tán Bó Trắc Đồn ngắm nghía chiếc nhẫn ngọc siêu lớn ở ngón giữa, nhưng thực chất ánh mắt đang xăm xoi dò xét từng tấc trên người nàng.

Nữ nô hèn mọn đang quỳ dưới chân, mái tóc chải tỉ mỉ ướt sũng càng làm nổi bật màu tóc đen, qua những kẽ hở giữa các sợi tóc có thể mơ hồ nhìn thấy được da thịt trắng sáng bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 56: Đi vào hầm cung của cảm thú (4)

"Ngẩng đầu lên."

Nghe được giọng nói lãnh đạm kiên định kia, La Chu co rúm lại chậm rãi ngẩng đầu lên. Đối diện với cặp mắt lãnh khốc lợi hại, sâu thăm thẳm giống như có thể đem người đối diện nuốt hết vào trong, mỗi tế bào thần kinh trên cơ thể nàng đều kêu gào muốn chạy trốn. Nàng sợ người đàn ông khủng bố này, thật sự rất sợ. Vừa nhìn thấy hân, mản máu tanh ghê người ở thôn Nạp Mộc A sẽ lại hiện lên trong tâm trí nàng. Nàng sợ, sợ chính mình còn chưa kịp giãy dụa bỏ trốn, chỉ nhát mắt đã trở thành một khối thi thể không trọn vẹn trong địa ngục tanh máu đó.

Nữ nô này sau khi tắm rửa sạch sẽ, quả nhiên da thịt đã trở nên trắng hồng nhẵn mịn. Chỉ là hai gò má cùng cánh môi đều có dấu vết xanh tím, sự sợ hãi trong mắt so với lúc trước càng tăng lên, tinh thần mảnh mai tới mức tùy lúc đều có thể ngắt đi.

"Người không phải người Bác Ba." Hân đưa tay nắm lấy chiếc cảm nhỏ của nàng, đầu ngón tay có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng sự run rẩy nhỏ của nàng, vừa treu trọc vừa vạch trần nàng, "Chỉ có quý nữ Trung Nguyên được nuôi dưỡng nơi khuê phòng mới có thể có làn da trắng nõn như vậy. Nói,

ngươi là ai?" Dừng lại một chút, hần đưa giong thối một hơi nhẹ tới khuôn mặt thanh tú đầy vết xanh tím, môi hiện lên một độ cong sắc bén kiên định, đôi mắt lãnh khốc không hề có chút mềm mại nào, "Đừng nghĩ có thể lừa gạt ta, hậu quả ngươi chắc chắn không thể thừa nhận nổi."

"Hồi bẩm vương, thần. . . . . Thần không phải Trung Nguyên quý nữ, nhà của thần cách nơi này rất rất xa, thần. . . . . Thần đang chuyển kinh trên đường cầu nguyện, mờ mắt ta thì. . . . . Thì thấy mình đang đứng ở trong thôn Nạp Mộc A, rồi xa khỏi quê hương mình. Thần. . . . . Thần cũng không biết vì sao. . . . . Vì sao lại. . . . . Đi tới nơi này? Thần ở nhờ một nhà trong thôn Nạp Mộc A, nửa năm sau thì. . . . . Thì trở thành ngao nô." Toàn bộ nội dung đã kể với Thích Già Thất Tu, giờ lại được kể lại một lần nữa. Thực vớ vẩn, nhưng cũng là những lời chân thật nhất. Nàng lúc này càng cảm thấy may mắn vì lúc trước không nói dối với Thích Già Thất Tu.

"Liệt Thích Già Thất Tu đã từng đặt ra nghi vấn về lai lịch của ngươi?" Đôi mắt nheo lại một cách nguy hiểm, bắn ra từng tia ánh sáng lạnh. Nghĩ lại, hần đã biết ngao nô trước mặt này tuyệt đối biết cái tên Liệt Thích Già Thất Tu này.

"Dạ phải" La Chu run sợ mà trả lời.

Tán Bó Trác Đốn yên lặng suy nghĩ, Liệt từng đặt nghi vấn về nữ nô này, lại vẫn giữ lại tánh mạng của nàng, như vậy chứng minh lời nói của nàng tám chín phần là thật. Hần đột nhiên nhớ lại khi mới quay về Vương thành, Bạch Mã Đan Tăng từng nói với hần có người nhìn trộm mắt hồn của trường đao, cũng hỏi hần có gặp gỡ người nào kỳ lạ không. Lúc ấy hần trả lời là không, hiện tại nghĩ lại, chẳng lẽ người kỳ lạ mà Bạch Mã Đan Tăng nói chính là nữ nô lai lịch kỳ quái này? Hần đột nhiên nhắc La Chu dưới đất lên, kéo tới bên giường thấp, thân thể cao lớn đè ép lên, chớp mũi cao thẳng tiến đến bên cổ nàng cẩn thận ngửi ngửi.

Thân thể La Chu đột nhiên cứng lại, thất lung bị thương tổn quá mức đã làm tiêu tán toàn bộ lực giãy dụa của nàng. Nàng cũng không dám vuốt râu cọp, phản kháng vô ích. Chỉ có thể giống như một miếng thịt mềm ngồi ở trên giường, mặc cho người ta muốn làm gì thì làm. Tâm mắt nàng ngừng lại trên một đóa sen màu vàng kim, ánh mắt không hề có sự chuyển chú, mà dần dần trở nên mê mẩn.

"Trên người ngươi tỏa ra mùi xữ nữ." Không lâu sau, bên cổ phát ra tiếng nói nhỏ trầm, không mang theo chút tình cảm nào. Ngũ quan sắc bén chặn đi bóng hoa sen, đôi mắt ung lãnh khốc nhìn thẳng xuống nàng, tựa như mảnh thú sập vurun vuốt xé rách con mồi.

"Hồi bẩm vương, thần. . . . . Thần là xữ nữ." La Chu lúng túng khó hiểu, không biết vì sao đề tài lại chuyển qua vấn đề thân thể nàng, nhưng vẫn trả lời ngay không dám chậm trễ. Là xữ nữ, liệu có thể qua được cửa này, tiếp tục sống sót?

"Nhưng mà xữ nữ cũng không nhất định phải có màng trinh hoàn hảo." Tán Bó Trác Đốn cười lạnh, "Mở chân lớn ra, ta muốn kiểm tra."

La Chu hoảng sợ lắc đầu, môi cùng má càng thêm trắng bệch, thân thể giống như rơi vào hầm băng, từ trong ra ngoài đều lạnh thấu xương. Nàng tình nguyện bị Ngán Nghê cắn một phát, bị cầm thú Vương đá một cú, nhưng một lần cũng không nguyện để hần xâm phạm tàn bạo tám thân xữ nữ hơn hai mươi năm này.

"Mở ra." Tán Bó Trác Đốn hung ác đến đáng sợ nhìn nàng, môi hé ra nói những lời tuy hiếp tàn khốc, "Hay là, ngươi muốn giao thân xác cho ngao khuyến cùng báo tuyết?"

Thân thể lạnh lẽo thoáng chốc đông cứng nhưng cũng không dám kháng cự, nàng cắn chặt môi dưới, nhin xuống nỗi sợ hãi cùng khuất nhục, run rẩy mở đùi ra.

Bên trong áo khoác mỏng manh, không mặc bất cứ thứ gì. Bàn tay to của cầm thú Vương kéo áo nàng xuống, không có động tác dư thừa, cũng không có chút thương tiếc nào, nó cứ tần nhẫn mà đâm vào trong thân thể khô khốc nhỏ nhắn của nàng.

Từ trong nơi chưa từng có ai xâm nhập truyền đến sự đau nhức tựa như xé rách, tầng tầng lớp lớp thịt xinh đẹp mềm mại bên trong co rút kịch liệt, ý muốn đem thứ xâm nhập đẩy ra ngoài. Nhưng cố hết sức lực lại vẫn là vô cùng nhỏ bé so với người đàn ông cường hãn, ngón tay thô to vẫn chen vào, từng bước tách ra vách thịt, chen vào bên trong hoa kính chặt chẽ lại không kém phần mềm mại.

Ngón tay thô dài của Tán Bó Trác Đốn mới tiến vào một đoạn liền dừng lại, hần nhíu mi, ngón tay nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve lớp màng mềm dẻo, đột ngột cười ra thành tiếng, "Hừm, không ngờ lại là hình bán nguyệt hoàn nguyệt."

Cả người La Chu cứng ngắc, chỉ có thể run rẩy, ánh mắt thất thần không có tiêu cự mà nhìn người đàn ông khủng bố trên người, hết sức nhẫn nại chịu đựng sự khó chịu khác lạ trong thân thể truyền ra. Ở dưới thân Trát Tây Lăng Thố, nàng là trân bảo gìn giữ trong lòng bàn tay, trong lòng ngoại trừ e lệ chỉ có ngọt ngào ấm áp. Ở trong tay Thích Già Thất Tu, nàng là món đồ chơi có giá trị. Ở dưới thân cầm thú Vương, nàng chính là món hàng đang được kiểm nghiệm. Hình ảnh binh sĩ loi ra bộ phận sinh dục nữ từ trong thân mình các cô gái ở thôn Nạp Mộc A lại hiện lên, lồng ngực phập phồng nỗi sợ hãi cái chết. Nỗi sợ hãi kia lớn tới mức, nó dễ dàng áp chế đi sự xấu hổ của nữ tính và sự giận dữ khi bị làm nhục.

Tán Bó Trác Đốn tỉ mỉ sờ soạng một hồi mới chậm rãi rút ngón tay ra, ngón tay màu cổ đồng vẫn còn dính chất lỏng động tình trong suốt, đầu ngón tay còn dính theo một ít tơ máu.

"Tuổi?" Hần cầm lấy tay trái La Chu, ngón tay thô to ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay đầy sẹo của nàng.

"Hai mươi." La Chu tuyệt vọng nhìn ngón tay màu đồng chơi đùa chỗ da khô. Cánh tay trái của nàng có thể thoát được không?

"Hai mươi. . . . ." Tán Bó Trác Đốn nỉ non lặp đi lặp lại, mắt ung sâu thẳm khó dò vô cùng.

Hai mươi đã là tuổi giới hạn để làm đồ cúng, rốt cuộc hần có muốn đem nữ nô này hiến cho Bạch Mã Đan Tăng làm đồ tế hay không? Cánh tay giờ lên

đem nữ nô đang ở trong tay quăng ra ngoài, không ngoài ý muốn, liền thấy Ngân Nghê cùng báo tuyết cùng nhau thận trọng đỡ lấy nàng.

Thân thể nữ nô nhỏ xinh cuộn thành một đoàn, cũng không biết là do sợ hãi hay là do đau đớn. Mái tóc mượt mà đem khuôn mặt nhỏ che lại hết, thấy không rõ biểu tình của nàng lúc này. Ngân Nghê cùng báo tuyết bao quanh nàng, thỉnh thoảng lại liếm da thịt của nàng đang lộ ra ngoài, thỉnh thoảng dùng móng vuốt khảy qua khảy lại giống như đang nghịch bóng, có vẻ rất thích thú.

Bạch Mã Đan Tăng từng nói người có thể nhìn trộm mắt hồn của trường đao rất thú vị, hẳn thật sự cảm thấy nô lệ được ngao khuyến cùng báo tuyết xem là sủng vật chơi đùa lại càng thú vị hơn.

Trong lòng liền ra quyết định, đứng dậy để cho bọn thị nữ giúp mình thay đi áo ngoài dính máu. Hắn không hề cười lấy một cái, đi rất nhanh ra bên ngoài tầm cung. Đến khi ra đến bên ngoài, bước chân dừng lại một chút, đột nhiên đưa chân đá Cách Tang Trác Mã vào trong phòng.

"Nếu ngao nô tên "Heo" kia chết, người cũng đừng mong sống." Hắn thản nhiên bỏ lại một câu, rồi đi ra cửa tầm cung.

Ngay từ lúc ban đầu, hắn đã cảm nhận được một luồng ánh mắt như thiêu như đốt, khi thì nhìn hắn oán hận, khi thì lo lắng mà nhìn ngao nô đang bị hắn làm nhục. Thì ra cả hai ngao nô đều bất tuân như vậy. Chỉ là ngao nô quý gối bên ngoài không có hương thơm xử nữ, đã làm cho hứng thú của hắn mất hơn phân nửa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 57: Cuộc sống địa ngục (1)

Từ ngày đó, La Chu cùng Cách Tang Trác Mã chính thức trở thành ngao nô, Cổ Cách Vương gọi thì đến, vẫy tay thì đi.

Chỉ cần Ngân Nghê canh phòng ở bên cạnh Vương, trừ những buổi thương thảo việc quốc gia đại sự, thì đại đa số thời gian đều có thể thấy đoàn thị nữ cùng thị vệ đi phía sau Vương tăng thêm hai ngao nô thân phận thấp nhất.

Mỗi giây mỗi phút các nàng đều giữ tư thế cúi đầu khom người, mái tóc toi xuống hai bên mặt, che quá nửa khuôn mặt, làm cho người ta không thể thấy dung mạo rõ ràng. Nhưng mà gần như mỗi người đều biết ngao nô có vóc dáng hơi thấp, làn da trắng nõn, bởi vì chiếm được sự cứu giúp của ngao khuyến cùng báo tuyết đã trở thành người may mắn duy nhất còn sống từ dưới chân của Vương.

Nghe nói sớm hôm sau, Vương liền tuyên triệu nữ nô này, ban cho nàng quyền được phép cùng ngao khuyến tùy ý ra vào tầm cung, có thể nói là sủng ái đến cực điểm.

Chỉ là hai ngao nô dê tiện, lại có thể chiếm được Vương sủng như vậy, từ xưa tới nay, tuyệt đối là người duy nhất. Nhưng àm, quý dĩ ở chỗ là cả Vương cung, từ quan to quý tộc cho tới nô lệ chuồng bò, trừ bỏ mấy cung nô cung thị mới tăng thêm là trong mắt toát ra vài phần hâm mộ ghen tị oán hận, thì đại đa số đều là thờ hững bình tĩnh, cá biệt có vài người khi nhìn về phía các nàng, đáy mắt thậm chí sẽ xuất hiện một tia thương hại sâu đậm.

Thương hại cái mông, lão tử không cần có được không? Cái gì mà sủng ái đến cực hạn, lão tử cũng không thèm?

La Chu không ngừng gào thét ở trong lòng, cuối cùng chỉ có thể yên lặng nhận mệnh. Nàng thừa nhận, sau khi cảm thụ Vương làm nhục hai cánh tay của nàng ngày đó cũng không hạ độc thủ gì với nàng. Đương nhiên, với điều kiện là hành động thường xuyên đem nàng quăng lên không trung không tính là hung tàn. Dưới sự đồng ý ngầm của Vương, Cách Tang Trác Mã đã lấy một lọ rượu thuốc hết lòng mất xa vết thương ở thắt lưng cho nàng. Mặt khác có thể do cảm thụ Vương có một loại ham mê đặc biệt với nữ nhân có da thịt trắng mềm, nàng lại được phá lệ sủng ái mà dùng suối nước nóng thiên nhiên mỗi tối, còn được dùng được liệu trân quý pha chế thành dầu chống nắng. Trừ việc hàng đêm cùng dâm thú lẫn lộn cùng một chỗ, ngày ngày quét dọn ngao phòng, một ngày hai bữa không đủ no, thì nàng được đãi ngộ không thua gì một phi tử được sủng ái.

Nhưng mà, nàng thực không cảm nhận được mình sống những ngày qua có gì dễ chịu.

Bởi vì nàng nhớ vô cùng kỹ câu nói của Thích Giả Thát Tu "Ngân vạn lần đừng có ý đồ lên giường của Vương", cho nên sai lầm mà nghĩ rằng cảm thụ Vương là một vị vua hoang dâm vô độ. Nhưng mà sự thật lại không phải như vậy, cảm thụ Vương không ngờ lại là một người vô cùng thanh tâm quả dục (lòng dạ trong sáng không có ham muốn). Nàng cùng Ngân Nghê ở bên người hắn gần một tháng, tuy rằng bên hắn mỗi giây mỗi phút đều có một đám mỹ nữ, nhưng chưa từng thấy hắn động tay động chân với ai bao giờ, cũng không thấy hắn truyền gọi người nào thị tẩm. Hằng đêm ngủ cùng đều là hai báo tuyết, thỉnh thoảng lại thêm mấy con ngao khuyến. Nàng từng nghĩ đến sẽ bị xâm phạm tàn bạo, nào ngờ toàn là lo lắng không đâu, có khi thấy cảm thụ Vương sống nghiêm túc giống như một cao tăng đắc đạo, lại cảm thấy suy nghĩ của chính mình thật thiếu trong sáng cùng quá đa nghi.

Nhưng mà hẳn thật sự vô cùng xứng với danh hiệu "cảm thụ". Hắn tàn nhẫn lãnh khốc, hung ác nham hiểm, hi hi vô thường, coi mạng người như cỏ rác, chỉ cần. . . . . Có điều gì không như ý sẽ giết người, lấy việc thực thi hình phạt là bình thường như ăn cơm hàng ngày. Dù mọi loại hình ảnh máu tanh thì nhau tra tấn thử thách thân kinh yếu ớt của nàng và Trác Mã, làm cho các nàng cảm thấy mình dường như mình đang sống trong một địa ngục ngập máu.

Mỗi ngày đều được xem phim kinh dị, xem đến gần một tháng, cái đạt được không phải chết lặng, mà là sợ hãi chống chọi. Nàng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu, chỉ biết thật sự nếu không nghĩ được cách bỏ trốn, nàng thực sự sẽ trở thành người mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng do sợ hãi quá



độ hay dây thần kinh bị vỡ, hoặc bị mang trọng bệnh do kiểm chế quá nhiều uất ức.

Tấm mảnh dày sang trọng lại được cung nữ đứng hai bên nhẹ nhàng nhắc lên, một thị nữ xinh đẹp khom người, bước đi nhẹ nhàng tiến vào thư phòng chừng bốn mươi mét.

"Vương, mời dùng trà." Thị nữ thật cẩn thận đi tới quỳ xuống bên cạnh Tán Bó Trác Đốn đang ngồi phê duyệt sổ sách, cung kính nâng mâm bạc khắc hoa văn trong tay lên, trong mâm được đặt một ly trà bơ thượng hạng đang tỏa khói.

Nhưng Tán Bó Trác Đốn đang chìm ngập trong việc xử lý quốc sự, vẫn chưa hề trả lời thị nữ vẫn đứng giờ ăn định mà đưa trà tới cho hắn. Thị nữ thân phận thấp hèn nào dám lên tiếng thúc giục Vương, chỉ có thể im lặng mà nâng mâm bạc quỳ trên đất.

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã không cùng Ngân Nghê đang nằm bên tay trái của Tán Bó Trác Đốn, mà là cố gấn lui về phía sau, ở nơi ngọn đèn bơ không chiếu đến, trong bóng tối không ai để ý mà ngồi quỳ. Thấy tình cảnh như vậy, hai người nhìn nhau một cái, khẽ lắc đầu nhìn đi chỗ khác.

Một lát sau, La Chu nhìn không được liếc thị nữ kia một cái, trong lòng không khỏi bội phục. Không hổ là thị nữ trải qua huấn luyện khắc nghiệt, tố chất quả thật không giống người thường, cư nhiên vẫn còn cảm vững như núi. Đổi lại là nàng, cánh tay kia đã sớm run bần bật, không biết rơi vãi ra bao nhiêu nước trà.

Đợi cho Tán Bó Trác Đốn phê duyệt xong chỗ sổ sách còn lại, ước chừng đã qua hơn nửa giờ. Cánh tay thị nữ bưng trà cuối cùng chịu không được mà lắc lắc, đột nhiên, cái mâm lắc lư rơi xuống, trà bơ thanh hoa cực phẩm thuận thế đổ xuống trên thảm đỏ, phát ra một tiếng trầm đục.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng! Vương tha mạng. . . . ."

Khuôn mặt xinh đẹp của thị nữ dâng trà thoáng chóng trắng bệch, lộ ra sự sợ hãi cái chết. Cuống cuống quỳ xuống, đập đầu thật mạnh xuống đất, miệng không ngừng cầu xin tha thứ.

Đối với những lời cầu xin của thị nữ đang run rẩy vì sợ hãi, Tán Bó Trác Đốn làm như không nghe thấy, chậm rãi phê duyệt nốt quyển sổ cuối cùng. Rồi hắn ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi vỗ tay một cái.

Rèm cửa lại được nâng lên, hai thị vệ đứng mảnh, toàn thân đầy sát khí tiến vào, quỳ một gối nhận lệnh: "Vương, xin hãy ra lệnh."

"Mang thị nữ này chặt tay, rút lưỡi, cho ngao ăn." Tiếng nói trầm nhỏ nhẹ nhàng vô cùng lạnh lùng, giống như những lời vừa rồi hoàn toàn không quan trọng.

"Dạ, Vương."

"Không không, vương tha mạng, cầu vương tha mạng, cầu vương tha mạng. . . . ." Thị nữ phạm sai lầm toàn thân run rẩy, không ngừng khóc lóc cầu xin, đập đầu cái sau càng mạnh hơn cái trước, nháy mắt trán đã ửng đỏ một mảnh, đôi mắt đẹp lộ ra sự sợ hãi và tuyệt vọng.

Tán Bó Trác Đốn mệt mỏi tựa lưng vào đệm da hổ trên ghế, tay phải chậm rãi vuốt đầu báo tuyết, tràn ngập sùng ái. Khóe môi cong lên, giống như đỉnh núi tuyết vạn năm, lạnh thấu xương, lại giống như mây trắng trên cao nguyên, không cách nào nắm bắt được. Ngũ quan sắc bén không vì nụ cười mà trở nên mềm mại hơn, ngược lại lại càng lộ ra sự nghiêm khắc.

Hai thị vệ nhận lệnh không hề do dự, nhanh chóng bước lên, quỳ một gối đè lưng thị nữ phạm lỗi xuống thảm, bàn tay to bắt lấy hai cổ tay nàng đặt trên thảm, làm cho nàng không thể cử động. Một người rút ra đoản đao sau lưng, ánh sáng lạnh ánh lên, tiếp theo là một tiếng hét vô cùng thê lương, hai cổ tay xinh xắn đã bị lưỡi đao chặt đứt. Máu tươi đỏ sẫm phun ra từ hai cổ tay, làm cho tấm thảm ướt một mảng lớn, mùi máu tươi nhanh chóng phân tán ra khắp phòng.

Thị vệ thuận tay nhặt lên hai tay đã bị chặt rời, không cần nhìn mà ném tới trước mặt Ngân Nghê đang nằm ở bên trái Tán Bó Trác Đốn, tiếp theo một tay nắm hai má thị nữ, thô bạo bắt nàng há miệng lớn. Thị vệ cầm đao đưa tay kéo đầu lưỡi thị nữ ra, đoản đao kề nhẹ nhàng vào lưỡi xoẹt một tiếng, một đầu lưỡi đỏ hồng đã bị cắt đứt ném ra ngoài.

Ngân Nghê mở to miệng, vô cùng chuẩn xác đỡ được đầu lưỡi kia. Miệng ngậm lại, chỉ hai tiếng động phát ra, đầu lưỡi nho nhỏ đã bị nuốt vào bụng. Nó liếm liếm miệng, mắt tam giác ngược có vẻ không vui do chưa được thỏa mãn. Bất đắc dĩ nó đành cúi đầu, tha một cái cổ tay bị chặt đứt nhai tạm.

Tán Bó Trác Đốn liếc nhìn máu tươi tuôn ra, thị nữ kia đã ngất xỉu, hắn thân nhiên ra lệnh với hai thị vệ: "Tha ra ngoài cho các ngao khuyển thêm đồ ăn."

"Dạ, Vương." Hai gã thị vệ xách một thị nữ bị đứt cổ tay giống như đang tha xác chết mang ra ngoài, trên thảm lưu lại một dấu vết tối màu ẩm ướt. Mà cái mà họ mang đi, thật sự cũng sắp trở thành "thi thể" sống trong bụng ngao khuyển.

Quất roi, trượng tể, khoét mắt, rút lưỡi, cắt mũi, gọt tai, chặt cổ tay, chặt chân, rút gân, lột xương, in dấu sắt nung, cho ngao ăn. . . . . Trong gần một tháng đủ các chủng loại khổ hình không ngừng được biểu diễn, chỉ cần hầu hạ ở bên cạnh cầm thú Vương, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy một màn tanh máu, hầu như lúc nào cũng đều cảm thấy lo sợ tiếp theo có thể hay không sẽ đến lượt mình. Cuộc sống như vậy cũng không trách được thu hút nhiều ánh mắt ghen tị phẫn hận, cũng không trách được lại giành được ánh mắt thương hại của mọi người.

La Chu lại cắn môi dưới một lần nữa, cổ lăm lăm mới có thể khống chế được muốn hét lên, nhưng thân thể vẫn không chịu khống chế mà run bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 58: Cuộc sống địa ngục (2)

Cách Tang Trác Mã thấy hết tất cả cũng không ngừng run rẩy, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, một giọt mồ hôi lạnh từ trán xuôi theo má chảy xuống. Mắt dài sáng ngời cũng âm ảm vô thần, hoảng sợ cùng hãi hùng ở trong mắt thì nhau nổi lên, giống như mưa giông gió giật. Nàng dựa thật sát vào La Chu, cổ họng co rút một trận, dạ dày chột nổi lên một cổ ghê tởm, liền há miệng nôn ra.

La Chu nhanh tay lẹ mắt cầm lấy vạt áo dài chặn lại miệng nàng, đem đầu nàng ôm vào trong ngực, tìm cách ngăn chặn tầm mắt nhìn về phía nàng.

"Không cho phép nôn." Nôn ra sẽ mất mạng. Giọng nói khàn khàn thẳm thì như có như không, hai tay ôm Trác Mã càng chặt. Tầm mắt nàng không dừng lại trên người Cách Tang Trác Mã, cũng không dừng lại trên người cầm thú Vương, mà là dừng ở chiếc cổ tay phụ nữ trên miệng Ngân Nghê.

Với hàm răng sắc bén cứng chắc của dã thú, cổ tay cô gái xem ra có vẻ vừa non mềm vừa giòn tan. Ngân Nghê giống như đậu tằm nhai đi nhai lại, rồi khạc ra một cái xương ngón tay, sau đó lại là một cái khác, cuối cùng biến toàn bộ bàn tay mềm mại thành một đồng xương máu lẫn lộn. Hàm răng trắng đầy nhuộm đậm màu máu tươi, giữa các khe răng còn rất một ít da thịt, nước miếng trong suốt giờ đã biến thành màu đỏ tươi. Mắt tam giác ngược màu lam đã bớt đi sự u ám lạnh lẽo, giờ đây bày ra trước mắt nàng là một đôi mắt tràn ngập sự hưng phấn tanh máu cùng sự tham lam độc ác.

Gần một tháng trước, Ngân Nghê chỉ mới hơi ra sức cắn nàng một cái, lại liếm một chút máu của nàng trên tay cầm thú Vương. Ngay lúc đó, nàng hiểu được, cho dù trí tuệ Ngân Nghê có cao thế nào, cho dù nó có thích sủng vật là nàng đến mức nào, cũng không thể làm thay đổi bản chất dã thú tàn bạo của nó. Từ đó đến giờ, mỗi khi đối mặt với Ngân Nghê nàng đều cẩn thận, cảnh giác. Cũng không biết có phải do vừa lòng với sự nghe lời của nàng hay không mà từ những đêm ở chung sau đó, Ngân Nghê cùng cầm thú Vương kia đều không thương tổn gì tới nàng, mà còn đối với nàng rất giữ gìn.

Nó mỗi ngày đều dùng lưỡi ẩm ướt liếm mặt nàng, mỗi đêm sẽ dùng bộ lông dày ấm áp của nó để sưởi ấm cho nàng. Nó còn thường xuyên tỏ ra vô cùng thân thiết dùng đầu cọ cọ thân thể nàng, dùng vuốt gãi nàng, muốn nàng chơi đùa cùng với nó. Nó sẽ để lại cho nàng những miếng thịt bò ngon nhất, còn công nàng đi khắp Vương cung. Còn có thể ngâm tay chân nàng trong miệng, dùng răng nanh nhẹ nhàng cọ sát. Lực được khống chế vừa đủ, sẽ không làm cho nàng cảm thấy đau, chỉ tạo ra một loại cảm giác ngứa ngứa rất thoải mái.

Nó cũng không ngăn những hành vi tấn công cung thị cung nô của ngao khuyến khác, nhưng cũng không tham dự, bình thường chỉ đứng bên ngoài lạnh lùng nhìn vào, lỗ tai dựng thẳng lắng nghe, giống như đang thưởng thức một màn biểu diễn vô cùng kích thích.

Dần dần, sự đề phòng của nàng cũng hạ thấp xuống, nàng đã vô ý thức coi Ngân Nghê giống như một người bạn một người trong gia đình, thậm chí còn cho rằng Ngân Nghê cũng có tình cảm với nàng giống như vậy. Chỉ là hiện tại, sự thực tàn nhẫn đã làm tan vỡ tất cả những ảo tưởng tốt đẹp. Người mà nàng xem như bạn như người trong nhà chỉ là một con dã thú, là con dã thú muốn cắn người, muốn ăn thịt người. Nàng chưa bao giờ nhận được sự trung thành của nó, nó vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội chủ nhân cầm thú Vương mà nó đã nhận định từ sớm. Mà nàng, vĩnh viễn chỉ là một sủng vật, một món ăn sẵn bên miệng mà nó có thể nuốt vào bụng bất cứ lúc nào.

Tán Bó Trác Đốn ngoái đầu lại nhìn thì thấy nữ nô thú vị kia đang không chớp mắt nhìn bộ dạng ăn vô cùng hăng hái của Ngân Nghê.

Nàng ôm thật chặt đầu ngao nô kia vào ngực, thân thể mảnh mai hơi run rẩy. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn lộ ra vẻ u sầu, răng trên dùng sức cắn vào môi dưới làm nó tái nhợt, đôi mắt to đen lấy phản chiếu toàn bộ hình ảnh Ngân Nghê gặm xương tay người. Về mặt phải nói là vô cùng sợ hãi rụt rè, nói chính xác hơn là rơi xuống hố sâu tuyệt vọng không thấy ánh mặt trời, giống như những thứ tình cảm tốt đẹp mà nàng vô cùng ý lại đã vỡ nát thành bụi phấn, làm cho nàng không thể thừa nhận, cũng không có cách nào thừa nhận. Chẳng lẽ ngao nô này lại có một tình cảm trên mức bình thường với Ngân Nghê? Nghĩ đến đây, hẳn không khỏi lại tăng thêm vài phần hứng thú.

Hắn biết Ngân Nghê vô cùng yêu quý ngao nô mà nó chọn, nhiều lúc, nó thậm chí để lại sau lưng sự hung tàn lạnh lùng cùng bản tính cao ngạo độc ác mà lấy lòng ngao nô của nó. Vì ngao nô này, nó đã ra lệnh cho các ngao khuyến khác nằm bò xuống, cùng hai sủng vật bảo tuyết của hắn kết hợp, hoàn toàn không còn là vị vương giả uy nghiêm trong rừng sâu, cũng không giống thủ lĩnh của mấy ngàn quân ngao dũng mãnh. Lúc trước cũng bởi vì lý do không tương tượng nổi này, hắn mới có thể đột nhiên nghĩ ra ý tưởng nuôi dưỡng hai ngao nô này. Xem ra, tình hình càng lúc càng thú vị.

Hắn nghiêng người ra sau, tay đặt ở cằm, tò mò hỏi La Chu: "Heo, xem Ngân Nghê ăn thịt người rất thú vị sao?" Hắn không hề có hứng thú tìm hiểu xem tên của một ngao nô là gì, vẫn gọi nàng theo cái tên mà Liệt đã nói.

La Chu đang chìm trong thế giới riêng đột ngột bị hỏi làm cho giật mình, ánh mắt ngây dại chớp chớp, đầu nhất thời ở trạng thái trống rỗng, chỉ phản xạ theo bản năng nhìn về phía giọng nói phát ra.

Đôi mắt đen bóng tràn đầy tuyệt vọng, sợ hãi ngơ ngàng, ngao nô trước mắt này thật giống như chú nai con bị cha mẹ bỏ rơi trong hoang mạc. Ánh mắt lạnh lùng cứng rắn của hắn hơi hơi động, một loại dục vọng mãnh liệt muốn cắn xé hành hạ mãnh mẽ dâng trào.

"Ngân Nghê ăn tay người rất thú vị sao? Người sao lại chuyên chú đến ngay cả mắt cũng chưa nháy một cái." Tán Bó Trác Đốn kiểm chế xuống khát vọng làm nhục, cánh tay vịn xuống dưới giường, bàn tay chống má, viền môi đỏ sẫm hơi hơi nhếch lên, mắt ung híp lại, ánh mắt sắc bén dần trở nên nghiêm khắc mỉa mai, "Ta hôm nay tâm tình không tồi, đại phát từ bi mà ban thị nữ đứng ở cạnh rèm cửa thưởng cho Ngân Nghê ăn, cho người xem một lần đầy đủ, có được không?"

"Vương tha mạng." Hai thị nữ bên rèm cửa đột nhiên nghe được tin giữ, liền hồn phi phách tán, vội vàng quỳ xuống, miệng hô to xin tha mạng.

Âm thanh cầu xin thất kinh, tràn đầy sợ hãi đánh thức La Chu từ trạng thái ngây đại. Sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch, vội vàng buông ra Cách Tang Trắc Mã, dập đầu xuống đất phát ra những tiếng "bình, bình".

"Vương, nô không. . . . . Không dám nhận ân huệ của Vương, xin. . . . . Xin Vương. . . . ."

Bình — Bình — Bình —

Nàng úp sấp xuống đất, dường như không biết đau mà ra sức dập đầu cầu xin Tán Bó Trắc Đốn. Theo như một tháng tiếp xúc vừa qua, nàng biết rõ nếu như mình từ chối, cũng có nghĩa là đã nghĩ mình sống đủ lâu rồi. Cảm thù Vương ghét nhất chính là ai làm trái ý hân. Mặc kệ có có sinh mệnh hay không; cho dù là con người có trí tuệ cao hay thú vật trí tuệ thấp, nếu làm trái ngại hân, làm trái hân, kết cục tuyệt đối vô cùng thê thảm.

"Ngao —" Ngân Nghê nghe được âm thanh, ngẩng đầu nhìn về phía La Chu, nghiêng đầu suy tư một lát, lại quay đầu về phía Tán Bó Trắc Đốn, vẫy đuôi sủa nhỏ. Tiếng sủa có chút kéo dài, ẩn chứa một chút ý tứ làm nũng.

Tán Bó Trắc Đốn cúi đầu cười rộ lên: "Heo, dừng lại đi, Ngân Nghê không thích nghe tiếng dập đầu đâu."

Động tác của La Chu lập tức dừng lại, thân thể cũng không dám cử động, cái trán dính sát vào nền thảm, mồ hôi lạnh lẽo chảy xuống như suối. Giờ phút này, nàng vạn phần cảm ơn mái tóc rũ xuống hai bên đã cho nàng một không gian để có thể hít thở.

Nhưng mà không đợi nàng hít thở đủ, da đầu đột nhiên bị kéo căng, tiếp đó là một trận đau nhức, nàng bị bắt ngừng đầu lên.

Mắt ung uy nghiêm lợi hại chậm rãi dò xét khuôn mặt nàng, mang theo một chút nghiền ngẫm, lại lãnh lùng vô cảm: "Đêm nay, người cùng Ngân Nghê tới tẩm cung nghỉ ngơi đi."

Lời nói vừa dứt, cả người La Chu như muốn hét ầm lên, theo bản năng muốn tuôn ra từ "Không", nhưng lý trí mạnh mẽ đã ngăn lại được, răng nanh cắn mạnh xuống môi dưới. Ngừng lại, nàng run run, vô cùng khó khăn mà nhả ra một từ "Dạ".

"Nhớ kỹ, một mình người cùng Ngân Nghê vào tẩm cung, đừng mang thêm thức ăn cho báo tuyết." Tán Bó Trắc Đốn chỉ xuống Cách Tang Trắc Mã đang ngất xỉu trên mặt đất, khóe môi nhẹ nhàng nâng lên, "Người vừa rồi làm cho nàng ghen thờ, ấn đầu xuống quá mạnh, may mắn làm cho nàng ta ngất đi, ít nhất đầu cũng không sưng mề gì. Nếu không phải người đã dập đầu đến sưng vù lên, thì ngao nô dám bắt kính trước mặt Vương đã sớm bị phân thây." Dừng lại một chút, ngón tay hân kéo bím tóc La Chu hướng lên trên, chờ đến khi thân sắc nàng lộ ra thống khổ, mới thản nhiên nói, "Người là ngao nô mà Ngân Nghê đã chọn, sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời, lấy lòng nó." Ngón tay buông bím tóc ra, làm cho cái đầu nhỏ rơi mạnh xuống nền thảm, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Nhớ kỹ, mất đi tư cách làm ngao nô hầu hạ, sẽ không cần thiết sống."

Ha ha, hân muốn nhìn xem, ngao nô tên Heo này sau khi chính mắt nhìn thấy Ngân Nghê ăn thịt người, có thể tiếp tục xem như không có việc gì mà giữ nguyên sự thân thiết, hay là sẽ sợ hãi mà trốn tránh? Giới hạn mà Ngân Nghê tha thứ cho nàng là tới đâu? Cuối cùng có hay không sẽ đột phát thú tính mà một nhát cắn chết nàng? Chắc chắn, thật sự là làm cho người ta chờ mong.

"Dạ . . . . . Vương." La Chu quỳ sát đất, tiếng nói nhẹ nhàng giống như chỉ cần một làn gió thổi qua sẽ tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 59: Cuộc sống địa ngục (3)

La Chu đưa Cách Tang Trắc Mã đang hôn mê về một góc kín gió trong ngao phòng, cẩn thận trải một lớp thảm lông cũ, rồi lại trải thêm một lớp cỏ khô thật dày để giữ ấm.

Thảm lông này là do A Lan Ni Mã cùng Khúc Trần Mai đóa mang mấy tấm thảm bị rách mà các cung thị không sử dụng nữa tới, rồi khâu vá lại với nhau. Nó rất lớn, có thể bao kín được hai người. Hai người bọn họ may tổng cộng hai chiếc, một chiếc để dùng, một chiếc tặng cho mình và Cách Tang Trắc Mã. Lúc ấy, người nhận tấm lông các nàng chính là Cách Tang Trắc Mã, nàng giả vờ như không biết mà chơi đùa cùng Ngân Nghê.

A Lan Ni Mã cùng Khúc Trần Mai Đóa nếu không nghe nàng khuyên nhủ mà một lòng muốn báo thù, nàng cũng sẽ không nhiều lời làm gì, cũng sẽ không ngăn cản, thậm chí có thể sẽ giả vờ vô ý giúp các nàng có cơ hội tiếp cận cảm thù Vương, chỉ cần việc báo thù của các nàng tạo nên sự hỗn loạn, nàng sẽ nhờ đó mà trốn đi. Dĩ nhiên, nếu không có cơ hội thoát đi, nàng cũng sẽ không tổn hại gì, nhiều nhất lại tiếp tục chịu khuất nhục làm ngao nô. Chi tiết là dù có báo thù được hay không, A Lan Ni Mã và Khúc Trần Mai Đóa tuyệt đối đều không thể sống sót. Nàng cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với họ, lại liên lụy tình cảm, trong lòng nàng mặc kệ một mình Cách Tang Trắc Mã là quá đủ rồi.

Ngón tay nàng nhẹ nhàng mon trón quần thâm dưới mắt Cách Tang Trắc Mã. Cũng không hiểu tại sao chỉ trong một thời gian ngắn thể chất của Cách Tang Trắc Mã lại thay đổi nhiều như vậy: chỉ cần thấy máu tanh là sẽ nôn mửa, hai má cũng không còn đỏ hồng, cả người suốt ngày mệt mỏi bần thần,

chỉ cần nhắm mắt lại là có thể ngủ được ngay. Chưa nói tới ham ngủ, nàng còn động chút là xỉu, rồi ngủ thẳng đến ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Nàng biết nô lệ dễ tiện nhiệm bệnh sẽ không có tư cách được khám bệnh, nhưng nàng cũng không thể trơ mắt nhìn tình hình Cách Tang Trác Mã ngày càng xấu đi, cuối cùng suy kiệt mà chết. Nếu không, thử mạo hiểm tới phòng nghị sự, cầu xin Thích Già Thất Tu tìm đại phu cho Cách Tang Trác Mã thử xem? Tuy người đàn ông kia hung tàn lạnh lùng như mãnh thú, nhưng cũng không xem nô lệ giống như con rôi, nếu so sánh với cảm thú Vương khùng bố, ít nhất hẳn cũng hòa nhã dễ gần hơn nhiều. Dù sao, lúc hiến tế, hẳn từng buông tha nàng; lúc nàng đói khát, hẳn từng vớt cho nàng một miếng xương; lúc đường thương, mỗi ngày hẳn đều đến nhìn nàng một cái. Nàng là nô lệ được hẳn khắc ấn, hẳn là sẽ không tùy tiện đem nàng làm thịt đi? . . . . . Ách, hẳn là. . . . . Sẽ không đi?

La Chu nghĩ trái lo phải một lúc, cuối cùng cũng không thể xác định Thích Già Thất Tu có dùng một đao giết mình hay không. Mắt hạ xuống nhìn khuôn mặt vô cùng tiêu tụy của Cách Tang Trác Mã, thờ dài một tiếng trong lòng. Quên đi, mặc kệ kết cục thế nào, nếu nàng đã thế sẽ bảo vệ Cách Tang Trác Mã, sẽ nhất định không nuốt lời, qua hai ngày nữa sẽ đi cầu xin Thích Già Thất Tu.

Sau khi tính toán xong xuôi, nàng đứng dậy dùng một miếng đệm chắn cửa sổ lại, chỉ để lại một cái lỗ thông gió. Trong phòng chỉ có bảy tám con ngao khuyển đang nghỉ ngơi, hai con ngao khuyển trong số đó đột nhiên đứng dậy, chủ động dựa sát vào Cách Tang Trác Mã rồi nằm ngủ bên cạnh nàng. Nàng nhìn chăm chú, nhận ra hai con ngao này gần một tháng nay đều đi rất gần Cách Tang Trác Mã, cũng thân mật với nàng nhất. Mặc dù ngao khuyển là dã thú hay thay đổi nhất, nhưng nếu so sánh với Ngân Nghê, thì tính nết chúng nó đơn thuần hơn một chút. Giờ phút này chúng nó đang bảo vệ Cách Tang Trác Mã, nàng cũng có thể yên lòng một chút rồi.

"Ngao ——"

Ngoài cửa truyền đến tiếng sủa của Ngân Nghê, nó đang thúc giục nàng đi đến tẩm cung. Nếu nói thật tâm, La Chu vô cùng không muốn đi, nhưng vì để bảo toàn cái mạng nhỏ của mình, nàng không thể không đi.

Thân thể đã được tẩy rửa sạch trong nước lấy từ suối nước nóng mà cung nô mang tới, nàng đem toàn bộ quần áo mình có mặc hết lên người, từ quần áo nhung thô cũ cho đến áo khoác da dê, nhưng lại không có chút đồ trang sức nào cả.

Nô lệ trong Vương cung có thể nói là sống khá giả hơn so với nô lệ trong các nhà quý tộc bình thường, có thể tắm rửa đúng giờ, có nơi để ở, còn có quần áo mùa đông để mặc. So với cuồng phong, bão tuyết ngoài trời, quần áo đúng là có mỏng thật, nhưng tốt xấu gì cũng có thể miễn cưỡng che được một chút lạnh lẽo. Trước đây mỗi lần nghĩ đến điều này nàng đều nghĩ đây là một chút nhân tính còn sót lại của cảm thú Vương, nhưng sau mới biết loại đãi ngộ nô lệ cao cấp này này có liên quan đến tính kiết phích (bệnh thích sạch sẽ) quái dị của hẳn.

"Trác Mã đành giao cho các người chăm sóc." Nàng vỗ đầu hai ngao khuyển, cười tủm tỉm dạn dỏ, "Có thể ở gần một chút, cẩn thận đừng để cho Trác mã bị lạnh."

Hai con ngao khuyển hướng đầu lên nhìn nàng, miệng ậm ừ một tiếng, liền cuộn tròn lui mình, không thêm để ý tới nàng.

Mẹ nó hai con cầu này, thực dám xem thường bốn cô nương không có răng sắc, không thể cắn các người có phải không? Sắc mặt La Chu cứng đờ, phần nộ trùng mất hai con vật đã nhắm mắt nghỉ ngơi, hận đến mức răng cũng ngứa luôn.

"Ngao ——"

Ngoài cửa lại truyền đến một tiếng sủa quen thuộc, bên trong ẩn chứa sự không kiên nhẫn cùng nôn nóng.

Lòng nàng run rẩy, mặt trắng lại, cắn môi chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Ngân Nghê đứng ở ngoài cửa vừa thấy nàng đi qua, sự mất kiên nhẫn trong mắt tam giác ngược màu xanh liền biến mất, thay vào đó là hân hoan vui sướng. Chạy quanh nàng một vòng, đầu ngao to lớn cọ cọ vào hai chân nàng, răng cắn vào áo bào kéo kéo, ý muốn bảo nàng đi trước.

La Chu cười khổ, hạ thấp tầm mắt che dấu sự sợ hãi đang dâng lên, kéo lại áo bào của mình không để lại chút dấu vết nào, mềm mại nói: "Ngân Nghê đi trước đi, ta đi phía sau."

Trước mặt chính là một con dã thú vô tình dễ trở mặt, một con dã thú hung tàn chuyên ăn thịt người. Ngân vạn lần dừng để cho sự ôn thuận của nó lúc này làm cho mê hoặc, ngân vạn lần dừng xem nó là bạn hay người thân, dừng ý lại vào nó, phải biết rằng những người hề không nhớ những câu này mà chết đều là gieo gió gặt bão.

Nàng vẫn duy trì khoảng cách ba bước với Ngân Nghê, khom người cúi đầu đi theo, nhưng trong lòng vẫn không ngừng tự cảnh báo bản thân mình.

Những bức bích họa tuyệt mỹ hai bên vách lần lượt trôi qua, thảm hồng phía sau lưng ngày càng kéo dài, ngọn đèn hai bên hành lang nhẹ nhàng lay động, những thị vệ mặc giáp oai hùng cùng những thị nữ xinh đẹp đi qua đi lại nhẹ nhàng như gió thổi mây trôi giống như những người vừa thoát ra khỏi thế giới hắc ám, tàn mất ra sự biến hóa kỳ lạ dưới ánh đèn. Bóng dưới chân do ngọn đèn hai bên hành lang lay động mà biến hóa thành những hình thù quái dị, giống như là mớ đường cho người chết tới suối vàng. Mà nơi sáng ngời ở chỗ xa nhất kia, chính là địa ngục đang chờ đợi nàng. Nàng không thể phản kháng mà tiếp tục bước từng bước, dần thân vào địa ngục, linh hồn nàng như đang quay cuồng giữa đại dương của nỗi sợ hãi, mỗi lần đặt chân đều mềm nhũn vô lực.

Trước tẩm cung cảm thú Vương được đặt đèn hoa sen lưu ly, bên trong là biên dạ minh châu sáng trong, xa xỉ. Vàng sáng nhu hòa nằm giữa từng hai gờ thị vệ đứng mãnh ở hai bên, bốn con ngao khuyển nằm ngủ ở gần cửa, thấy Ngân Nghê đi vào đều mở mắt cúi đầu, thần phục sủa một tiếng.

Ngân Nghê thân nhiên liếc mắt quét qua bốn con ngao khuyển một cái, sủa nhỏ một tiếng rồi ngẩng đầu bước vào tẩm cung.

Nàng theo đuôi nó chậm rãi nâng lên tấm màn vô cùng nặng, bên trong là quang cảnh vẫn giống như trước đây, vẫn là sáu cung nô xinh đẹp đang quỳ xuống hầu hạ. Trong đó có một cung nô đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái rất nhanh, tiếp đó lại cúi đầu xuống rất nhanh, động tác mau lẹ làm cho nàng suyết chút nữa nghĩ mình hoa mắt. Bước chân hơi dừng lại một chút, lòng nàng bỗng kinh ngạc, cung nô kia hóa ra lại là A Lan Ni Mã! ? Nàng ta cũng thật giỏi, không có gì dựa vào, thế nhưng cũng có thể từ cung nô hầu hạ thị phi nhảy qua hầu hạ cầm thú Vương, từng bước tiến gần đến kế hoạch báo thù của mình. Tốt lắm, người thật có khả năng, hi vọng bỏ trốn của bốn cô nương lại có thêm chút hi vọng. Mong người có thể không ngừng cố gắng, mong rằng sự sẽ thành.

Đôi chân bước lên tấm thảm dày, La Chu khom người đi thêm mấy bước, hướng qua phía Cổ Cách Vương Tán Bó Trắc Đốn đang nằm ở trên giường quỳ xuống, khoe miệng hiện lên chút tươi cười khó phát hiện.

"Nô yết kiến vương." Âm thanh dập đầu đầy hèn mọn kèm thêm vài phần sợ hãi.

"Ngao ——"

Ngân Nghê vọt tới trước mặt Tán Bó Trắc Đốn, chân trước đặt lên giường, đứng lên nửa thân trên, liếm gò má trái của hắn một cách thân thiết, làm cho người ta cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hai con báo tuyết đã tìm được chỗ phía trước giường nhắm mắt cuộn tròn lại, vẻ mặt an nhàn tao nhã mềm mại giống như hai con mèo lớn nuôi trong nhà, khiến người ta cảm thấy vừa yêu vừa thương, nhưng chớ có xem nhẹ bản tính hung tàn cắn người của chúng.

"Ngân Nghê, ta chờ ngươi đã lâu." Tán Bó Trắc Đốn ôm cổ Ngân Nghê, đưa tay gỡ cầm nó, ánh mắt ưng lợi hại lại liếc xuống La Chu đang quỳ bên dưới. Đêm nay hắn chỉ đeo hai viên bảo thạch đỏ ở tai, còn lại không có phụ tùng gì. Trên người là một bộ quần áo tơ tằm rộng rãi, ống tay cùng vạt áo được thêu long vân. Nửa vạt áo mở rộng lộ ra cổ, nửa phần xương quai xanh hấp dẫn cùng non nửa phần cơ ngực cổ đồng kiên cố, hơi thở của giống cầm thú được dừng nhanh nhẹn đã tính lan tỏa khắp nơi, nồng đậm đầy mị hoặc. Áo khoác rải cá được khảm long vân màu xanh ngọc ở viền rộng thùng thình mặc trên thân hình cao lớn vạm vỡ của hắn không những không làm cho hắn trở nên mập mạp, mà ngược lại tăng thêm vài phần thanh nhàn mẽ người.

Uy nghiêm vương giả đầy ác liệt sắc bén bao phủ trên đỉnh đầu, làm cho thần kinh La Chu căng thẳng, đè ép từng tế bào trong cơ thể nàng, làm cho nàng căn bản là không thể nào thoải mái mà cảm thụ sự dụ dỗ của giống đực đối diện. Nàng hít một hơi thật sâu nhằm kìm lại bản năng sợ hãi, run run nói: "Vương thứ tội, là nô tri hoãn Ngân Nghê."

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười như có như không, tiếng nói trầm mạnh lại vô cùng lạnh lùng cứng rắn vang lên: "Ngân Nghê, ta mệt mỏi, ngươi mang ngao nô đã trì hoãn ngươi đi qua một bên ngủ. Đêm mai nếu lại trì hoãn, đừng trách ta lòng dạ độc ác mà trừng phạt ngươi."

"Ngao ——"

Ngân Nghê đáp lại thật vui vẻ, cũng không biết là nó nghe có hiểu hay không. Tóm lại, La Chu nghe là hiểu ngay: thứ nhất, ngày mai nàng phải tiếp tục ngủ ở nơi này; thứ hai, ngày mai nếu lại đến muộn, mạng nhỏ của nàng sẽ không còn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 60: Cuộc sống địa ngục (4)

Tẩm cung của cầm thú Vương vẫn trống trải như cũ, cả căn phòng rộng lớn chỉ có bốn chiếc đèn dạ minh châu, một chiếc bàn thấp dài và một chiếc giường thật lớn. Trên chiếc thảm đỏ thảm không có bất kì chương ngại vật nào, có thể lăn được từ đầu này qua đầu kia, từ đầu kia lại tới đầu khác, đường thẳng đường xiên, đường chéo mặc sức mà lăn lộn quay cuồng.

Vị trí nằm ngủ mà Ngân Nghê thích nhất không phải ở góc bên dưới chiếc đèn, cũng không phải trên chiếc thảm rộng rãi bên cạnh giường, mà là chiếc thảm lớn hình kim cương bát bảo luân ở chính giữa. Nó rời đi Tán Bó Trắc Đốn, lắc đuôi đến bên chiếc bát bảo luân rộng bốn thước rồi nằm xuống, rồi sủa một tiếng với La Chu đang đứng cách đó không xa.

La Chu cắn chặt môi, dập đầu thật mạnh ba cái với cầm thú Vương, dưới ánh mắt lạnh lẽo, đầy uy lực, thân thể nàng tận lực giảm bớt sự luống cuống, chậm rãi dùng tư thế khuất nhục nhất đi về phía Ngân Nghê. Khi ánh mắt kia đã khuất phía sau, hai hốc mắt nàng liền nóng lên, lăn xuống hai giọt lệ nóng, phút chốc rơi xuống thảm đỏ thẫm, tìm không thấy tung tích.

Nàng là người a, là người a, chỉ là hiện tại chả khác gì chó ——không, là thân phận dê tiện so với chó còn hèn mọn hơn, chỉ biết chấp nhận khuất nhục mà sống.

Mạnh Tử nói "Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi sở vị đại trượng phu." (Giàu có mà không phóng dăng, nghèo hèn mà không đổi tính, uy vũ không chịu khuất nhục, mới là đại trượng phu). Đại trượng phu phải mạnh mẽ đầy khí phách. Nhưng nàng không phải đại trượng phu thân cao bảy thước, nàng là chỉ là cô gái nhỏ sợ chết, cái mà gọi là khí phách gì đó quá mức trừu tượng, nàng thật sự không thể hạ quyết tâm đi tìm chết được, chỉ biết chịu đựng mà sống trong cái địa ngục này, chẳng sợ mình ti tiện không bằng một đám ngao khuyển. Răng nanh không ngừng ra

sức cắn xuống môi dưới, đầu lưỡi nếm được vị tanh ngọt quen thuộc, nằng cố gắng mà nghẹn ngào nuốt xuống, lau đi dấu vết ẩm ướt, đi lại chỗ kim cương bát bảo luân. Trăm ngàn năm qua, tất cả nô lệ đều là như vậy, là thứ mà người khác có thể coi thường làm nhục, tham sống sợ chết giống súc vật, nằng lại chả so bì cao quý được với ai, vì sao không thể chịu được?

Sợ tơ kim tuyến đen thêu nên bát bảo luân thật sự là đẹp tuyệt, tổng thể đều xoay tròn về bên phải, kim ngư châu bát thụ tạo nên ánh sáng kỳ ảo, nhìn vô cùng sống động, tập trung nhìn rõ lại có một cảm giác vô cùng thần bí, giống như chúng đang xoay tròn. Ngân Nghê to lớn nằm ở giữa, lông dày tăn ra xung quanh, hai tai dựng thẳng, trên mũi xuất hiện một nếp nhăn, mắt tam giác xanh sâu đầy thâm thúy, lạnh lùng cao ngạo, môi khép lại lộ ra một cái răng trắng sắc nhọn, giống như thần thú bảo vệ canh giữ nơi trung gian giữa sự sống và cái chết.

Lòng La Chu thất lại, tránh đi tầm mắt Ngân Nghê, cẩn thận đi tới bát bảo luân, nằm ở bên cạnh nó, cả người căng cứng như một xác chết. Thẳng cho đến khi luồng ánh mắt lợi hại lạnh lẽo dời đi, sự căng thẳng trong lòng mới nơi lỏng. Cứ thế mà ngủ đi, mặc dù cảm thụ Vương có uy hiếp, nhưng ít nhất vẫn chưa có hành vi gì nhục nhã nằng, nằng nên cảm thấy may mắn mới đúng chứ?

Mạnh Tử còn nói "Vua Ngô- Thuần được tín nhiệm từ nơi đồng ruộng, Phó Thuyết được tín nhiệm từ công việc xây tường, Giao Cách được tín nhiệm từ công việc bán cá bán muối, Quản Di Ngô được tín nhiệm từ trong ngục, Tôn Thúc Ngao được tín nhiệm từ vùng biển, Bách Lý Hề được tín nhiệm từ nơi chợ búa. Cho nên trên trời sẽ giáng xuống trọng trách nặng nề lên những người như thế, trước tiên nhất định phải khiến họ đau khổ trong lòng, khiến họ thân xác mệt mỏi, khiến họ chịu đói chịu khát đến khi cơ thể yếu gầy, khiến họ nếm mùi khổ cực bản hàn, khiến mỗi việc họ làm đều bị rối tung, đều không như ý, cho nên khiến họ lo sợ cảnh giác, khiến họ kiên nhẫn, tăng thêm cho họ những tài năng chưa có đủ." Không chừng những khuất nhục mà hôm nay nằng phải chịu đựng có thể sẽ tôi luyện nên huy hoàng cho ngày mai.

Nằng nhắc đi nhắc lại lời của Mạnh Tử mấy lần, cảm xúc khuất nhục đan xen đã bình ổn đi rất nhiều, xem ra noi theo gương người trước quả nhiên là một cách an ủi hiệu quả. Khóe miệng giật nhẹ một chút tự giễu, nằng nhắm mắt lại, giây phút đó trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái bát bảo luân màu đen ánh vàng thật lớn, phối hợp vô cùng ăn ý với bát bảo luân bên dưới thân. Trong đầu nằng hiện lên một ý niệm vô cùng kinh khủng: nằng . . . . . Giống như đã trở thành gia súc để hiến tế!

Bốn thị nữ hầu hạ trong phòng che lại đèn dạ minh châu ở bốn góc tường xong, liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Tâm cung liền chìm vào yên tĩnh tối tăm, mơ hồ có thể nghe được tiếng gió tuyết rít gào bên ngoài. La Chu lẳng lẳng mở mắt ra, hướng tầm mắt về khoảng không tối đen.

Trong bóng đêm như mực, nằng không thất bất cứ thứ gì, nhưng lại cảm giác chính mình đang đối mặt với một con lốc xoáy màu đen. Giữa trung tâm lốc xoáy dường như có một con mắt thật lớn, nó nhìn nằng thật chăm chú, dường như muốn bóc đi từng lớp quần áo nằng, xé rách da thịt gân cốt nằng, cướp lấy linh hồn bên trong cơ thể nằng, giống như chỉ cần một khắc nó sẽ nuốt chửng nằng. Thân thể giống như bị ghim chặt lại, trái tim co rút run rẩy, tầng tầng lớp lớp sợ hãi như sóng dâng trào cuộn cuộn. Rõ ràng là đã sợ hãi đến cực điểm, nhưng tầm mắt lại không thể rời đi chỗ khác, chỉ có thể giống như dê con bắt lực nằm chờ người ta đến làm thịt, tùy ý cho ánh mắt hù dọa trong bóng đêm kia tuần tra mô xé từng tác trên cơ thể. Thần trí dần mơ hồ, mí mắt vô thức chậm rãi hạ xuống, nằng dần lâm vào mê man.

La Chu ngủ say không có nhìn đến đôi mắt ung trên giường lóe ra ánh sáng âm u lạnh lẽo trong bóng tối, bên trong chứa vài phản kính ngọc cùng một chút đăm chiêu.

Quả nhiên không sai, dựa theo những phản ứng vừa rồi của nữ nô này, nằng quả thực có thể nhìn trộm vào mắt hồn do Bạch Mã Đan Tăng thiếp lập. Chà chà, có thể nhìn lên được mắt hồn của Bạch Mã Đan Tăng, làm cho trái tim băng đá nghìn năm như hắc cũng nổi lên gợn sóng, cũng không biết nữ nô này là may mắn hay bất hạnh. Nhưng mà hiện giờ hắc đang vô cùng có hứng thú với nằng, cũng không tính đem nữ nô kỳ quái này đi hiến tế. Ánh mắt u ám lạnh lùng nhìn xuyên qua bóng tối, vô cùng chuẩn xác mà dừng lại trên người nữ nô đang nằm trên mặt đất.

Hắn nhìn ra được màn ăn thịt người của Ngân Nghê ban ngày kia đã để lại cho nằng một nỗi sợ hãi vô cùng sâu sắc. Nhìn nằng giống như đang dựa vào Ngân Nghê, lại vô cùng cẩn thận chỉ để áo ngoài chạm vào bộ lông của Ngân Nghê, mà Ngân Nghê lại lựa chọn làm bộ như không biết nằng đang xa lánh chính mình, dung túng sự né tránh của nằng, thật đúng là nằm ngoài dự kiến của hắn.

Đối diện với hồn mất đã làm tiêu hao tinh lực của nằng. Tuy là mệt mỏi mà ngủ mất, nhưng thân thể mảnh khảnh kia vẫn cứng ngắc như đá. Nếu cứ như vậy, không chừng ngày mai sẽ không thể đi lại được, nếu vậy làm sao mà trừng phạt được nằng đây? Mắt ung khẽ cong lên, lông mày khóe mắt tràn đầy sự hưng phấn khi chơi đùa.

Nằng sợ hãi đến cực độ, khi đối mặt hắn, từ cử chỉ cho đến lời nói đều vô cùng hèn mọn, nhưng mà cặp mắt trắng ít đen nhiều kia lại vô thức xẹt qua một tia không chịu khuất phục, nhất quyết không cam lòng, đầy phần hận, bị thương cùng cô độc. Nhiều lúc, nằng co ro lại như một chú nai con bị làm cho kinh hãi, một con thỏ hoang bị đẩy đến đường cùng. Mà khi nằng giấu mình ở trong góc tối, lại giống như một con sói cô đơn trên thảo nguyên đang tự mình liếm láp, an ủi vết thương trên thân.

Nằng so với đại đa số phụ nữ khác càng thêm ích kỷ bạc bẽo, nhưng lại vô cùng chiều chuộng cho ngao nô bên người. Nằng cùng với đại đa số phụ nữ khác đều nhu nhược mềm mại, nhưng lại có nghị lực cứng cỏi tham sống không gì sánh bằng. Thân thể mềm mại tinh tế, da thịt trắng hồng, ngũ quan yêu kiều thanh tú hoàn toàn bất đồng với phụ nữ Bắc Ba sinh hoạt trường kỳ ở trên cao nguyên. Mà sự quả cảm kiên nghị, sự dũng mãnh gan dạ, tính tình lúc nhu lúc cương lại khác hẳn với quý nữ nhà Hán ở Trung Nguyên. Một nữ nô như vậy, cũng khó trách Liệt Thích Giả Thất Tu lại chú ý tới nằng.

Liệt Thích Giả Thất Tu, tên cũng giống với con người của hắn, một người đàn ông nửa thì từ bi như Phật, nửa thì hung tàn phóng đảng như Tu La. Bất luận là Thần Phật hay là Tu La, là từ bi hay hung tàn, thì bản chất của hắn vẫn là vô tình. Là đội trưởng của đội hắc kỵ hoàng gia cùng người đưa tin của Liên Hoa Pháp Vương, một nửa trung thành của hắn kính dâng cho chính mình, một nửa kính dâng cho Bạch Mã Đan Tăng. Bên ngoài, bất kì ai cũng không thể lọt được vào mắt hắn, càng không chạm được tới trái tim hắn. Chỉ là hiện tại, nữ nô này lại làm cho hắn đánh vỡ nguyên tắc.



Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ nhịp trên giường, khóe môi sắc lạnh câu lên một độ cong nhỏ. Tầm mắt hấn dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đang nổi lên sắc xanh trắng lẫn lộn, trở nên vô cùng rét lạnh sắc bén.

Một nữ nô đạt được Ngân Nghê quan tâm chiều chuộng, báo tuyết yêu thích, Liệt Thích Già Thất Tu chú ý, cùng Bạch Mã Đan Tăng hứng thú rốt cuộc có nên sống trên đời không? Con người hung ác nham hiểm hơi thay đổi, chuyển qua bờ vai phải của nữ nô.

Trên đầu vai của nàng được in dấu ấn của Mục Xích Vương gia, từ linh hồn tới thân thể đều là nô lệ của hắn. Hắn muốn nàng sống, nàng sẽ được sống, muốn nàng chết, nàng chỉ có thể chết. Trước mắt khi hứng thú của hắn với nàng còn chưa biến mất, không ngại để cho nàng sống thêm một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 61: Cuộc sống địa ngục (5)

Nửa đêm, La Chụ bị lạnh mà tỉnh dậy.

Tâm cung cảm thú Vương tuy là hoa lệ hơn ngao phòng rất nhiều, nhưng nếu nói về độ ấm thì lại kém rất nhiều.

Mỗi đêm trong không gian nhỏ hẹp của ngao phòng lúc nào cũng có tám chín con ngao khuyến nóng ấm dễ chịu. Buổi tối, nàng cùng Cách Tang Trác Mã nằm cạnh nhau, đắp cùng một cái chăn, phía trên phủ lớp cỏ khô thật dày, xung quanh là nhiệt độ cơ thể của dã thú, cho dù không có cửa sổ che gió tuyết, vẫn không cảm thấy lạnh một chút nào.

Nhưng trong tâm cung của cảm thú Vương chỉ có mỗi hai người và ba con dã thú nằm phân tán khắp nơi. Không khí vây quanh mũi không phải mùi dã thú tanh tươi ấm áp, mà là một mùi máu người nồng đậm lạnh lẽo âm u.

Thân thể sau một thời gian căng cứng liên tục, chỉ cần vừa thả lỏng, liền cảm thấy vừa đau đớn vừa chua xót, giống như vừa bị một chiếc xe tải cán qua vậy. Thân thể lạnh lẽo giống như được đặt trong hầm băng, tứ chi lạnh đến mức mất đi tri giác. Thật sự nếu không có biện pháp làm ấm, cơ thể cùng tinh thần của nàng chắc chắn có thể sẽ bị lạnh làm cho hỏng toàn bộ.

Nàng thần thờ bỏ ngón tay vào trong miệng, cả đầu lưỡi đều lạnh lẽo thấu xương, giống như thứ ngậm trong miệng không phải máu thịt trên cơ thể người, mà là một cái que đá ngàn năm. Phía bên phải truyền đến chút hơi ấm, nó hấp dẫn nàng tiến lại gần.

Nàng kiệt lực nhịn xuống sự khó chịu trong lòng, trong bóng đêm hai chân nhẹ nhàng cọ sát sưởi ấm, sợ sẽ gây ra tiếng động quá lớn, sẽ đánh thức cảm thú Vương đang nằm trên giường. Đợi cho ngón tay khôi phục chút tri giác, nàng ngồi dậy một cách khó khăn, cẩn thận còi đôi giày vải mỏng. Chạm vào một cái, hai chân quả nhiên lạnh như băng.

Thân thể nằm dưới đất lạnh không ngừng run rẩy, nàng vừa cắn môi vừa xoa nắn hai chân, trong lòng không ngừng thầm oán. Khốn kiếp, đông cung khi gió sao lại rách nát như vậy, ngay cả giường sưởi cũng không có, ít nhất nếu có một cái chậu than ngồi sưởi ấm cũng tốt a.

Chà xát lại chà xát, nước mắt rơi xuống tí tách như mưa. Nàng làm sao có thể chịu được, vừa cô đơn vừa giá lạnh. Ở hiện đại, nàng có máy sưởi, có thảm điện cùng điều hòa; ở thôn Nạp Mộc A, nàng có túi da trâu, có Trát Tây Lăng Thổ ôm ấp; ở ngao phòng, nàng có ngao khuyến, có Cách Tang Trác Mã nằm bên cạnh. Chỉ là hiện tại nằm trong tâm cung của cảm thú Vương, cái gì nàng cũng không có, thứ duy nhất có thể dựa vào chỉ là con dã thú trở mặt vô tình chuyên ăn thịt người. Lòng nàng tràn ngập sự sợ hãi đối với nó, có thể giống như trước đây không kiêng nể gì mà ôm nó sưởi ấm sao?

Từng giọt chất lỏng ấm áp rơi xuống mu bàn chân trần trụi, ngay lập tức liền mất đi độ ấm. Khí lạnh tựa như kim châm chui vào da thịt nàng, len vào trong mạch máu, làm cho máu nàng đông lại, đột nhiên một sự ỳ khuất như phủ thiên cái địa thổi quét toàn thân nàng, nước mắt giống như nước sông Giang Hà phá đê tràn ra. Từng chuỗi nước mắt dâng trào, thổi quét hủy diệt tất cả, dù có làm thế nào cũng không ngăn lại được.

Tí tách tí tách, đột nhiên bàn chân lạnh như băng lọt vào trong một không gian ấm áp mềm mại. Cả người nàng cứng đờ, thật nhanh lấy tay che miệng lại, cứng rắn nuốt lại tiếng thét chói tai.

Vật mềm dẻo thô ráp mà nóng ấm liếm qua lại trên bàn chân lạnh lẽo, từng cỗ khí nóng vây quanh bàn chân đã mất đi tri giác, cảm giác nhói nhói rõ ràng từng chút một làm thức tỉnh hệ thần kinh đã đông cứng, đó là Ngân Nghê đang dùng lưỡi liếm làm ấm chân cho nàng.

Hình ảnh Ngân Nghê tham lam cắn nuốt tay người ban ngày bỗng dừng lại hiện lên trước mắt, đầu lưỡi tanh hồng duỗi ra, từng giọt nước miếng màu đỏ nhỏ xuống đất, răng nhọn boang lõ vết máu, giữa kẽ răng còn dính ít da thịt. . . . . Cảnh này tựa như bức họa đã được cuộn tròn lại nay lại được mở ra. Thân thể mới nơi lòng một chút lại xơ cứng thành đá, lạnh như băng.

Không cần! Không cần! Không cần!

Mỗi một tế bào thần kinh trong cơ thể đều muốn gào thét, ánh mắt gắt gao nhìn vào nơi tối đen, môi dưới đã bị răng nanh dùng sức cắn nát từ lúc nào. Không biết qua bao lâu, hai chân thật lớn đặt lên đầu vai, một đôi mắt xanh của dã thú đột ngột xuất hiện trước mắt, làm cho ý nghĩ của nàng thoáng chốc trống trơn. Thân thể dưới ánh nhìn chăm chú đầy thâm thúy của dã thú mà từ từ nằm xuống, một thân mình đầy lông xù ấm áp bao trùm trên người nàng,

từng trận nhiệt ẩm mang theo mùi thanh tươi chuyển tới thân mình lạnh lẽo, hòa tan sự cứng ngắc của nàng.

Đầu lưỡi thô nóng nhẹ nhàng liếm mặt nàng, từng chút từng chút, chứa đầy sự thân thiết, đầy an ủi, khuôn mặt thấm đầy nước mắt dần được nước miếng tanh của ngao khuyến thay thế.

Sau hồi lâu, cuối cùng hai tay La Chu cũng ôm lấy đầu Ngân Nghê, ngón tay run rẩy sờ soạng tiến vào trong miệng đang mở lớn của nó. Đầu lưỡi thô to nóng ướt quần lấy từng ngón tay lạnh lẽo của nàng mà liếm mát, đem tất cả hơi ẩm ẩm tặng cho nàng.

Lúc sau, Ngân Nghê đột nhiên từ trên người nàng đứng lên, ngậm áo nàng tha nàng đứng lên. Trong bóng đêm, nàng không biết Ngân Nghê muốn đem mình đi đâu, nhưng sự sợ hãi với Ngân Nghê đã biến mất dần trong hơi ẩm truyền tới, hình ảnh Ngân Nghê ăn thịt người đáng sợ nhạt dần rồi biến mất trong bóng đêm, chỉ còn lại một chút thấp thỏm.

Đợi cho Ngân Nghê buông nàng ra, phủ lên người nàng một lớp thảm dày, nàng mới giật mình phát hiện ra Ngân Nghê đã đem mình tới góc phòng, cũng kéo một góc thảm đến đắp lên người nàng.

Này. . . . . Yêu nghiệt! Rất yêu nghiệt! Nàng giật mình kinh ngạc, không hiểu sao sự cảm động cùng ẩm áp lại như dậy sóng trong lòng. Có lẽ, trong cái Vương cung tàn khốc ăn thịt người này, Ngân Nghê đối với nàng là thật tâm muốn sống nàng; có lẽ, hàm răng sắc nhọn của Ngân Nghê vĩnh viễn sẽ không bao giờ cắn xé nuốt nàng vào bụng.

Nàng vươn hai tay, giống như mọi khi chen vào lớp bờm thật dày sau cổ nó, thân mình dán sát vào chiếc bụng mềm mại ẩm áp của nó, hai gối cuộn lại, chân nhỏ trần trụi chui vào giữa hai chân sau của nó. Chiếc thảm dày đem hơi ẩm của Ngân Nghê khóa lại trong không gian hẹp kín, chỉ chốc lát sau, cả thân thể đều tràn đầy hơi ẩm.

Không để ý mùi tanh tươi khắp cơ thể nó, khuôn mặt nàng vẫn dán vào bộ lông khô ráo bên gáy nó mà nhẹ nhàng cọ sát, nháy mắt nước tuôn ra lại làm ướt bộ lông khô ráo một mảng lớn. Nàng đã cảnh cáo chính mình vô số lần, nhưng vẫn không có cách nào cự tuyệt sự ẩm áp sùng nịnh của Ngân Nghê trong bóng đêm lạnh giá này. Nàng đã phải chịu đựng một mình lâu lắm rồi, trừ bỏ gia đình Cách Tàng Trắc Mã đã cho nàng sự ẩm áp trong suốt nửa năm qua, chỉ còn lại mỗi mình con đã thú này.

Ở trong Vương cung lãnh khốc này, nàng đã hao hết biết bao nhiêu tâm tư để vật lộn quả thực rất mệt mỏi, cho dù Ngân Nghê chỉ là một con dã thú tàn nhẫn vô tình, cho dù trong lòng nàng chỉ còn sót lại sự sợ hãi với nó, nàng cũng chấp nhận.

Từ lúc La Chu bắt đầu cọ xát hai chân để sưởi ấm, Tán Bố Trắc Đổn liền tỉnh. Hắn nằm nghiêng trên giường, phủ trên người là một chiếc chăn bông thật dày, tay phải chống đầu, giống như đang nằm thương thức nhất cử nhất động của La Chu.

Trong bóng tối, nữ nô kia giống như chú chuột già đang tất bật chà xát tay chân, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu cảnh giác xung quanh, tựa hồ như rất sợ hãi bưng tỉnh. Nhìn đôi mắt không có tiêu cự của nàng, hắn biết chắc rằng trừ bỏ bóng tối nàng không thể thấy bất cứ thứ gì khác.

Chà xát trong chốc lát, nước mắt nàng rơi xuống, nước mắt tựa như những hạt châu rơi không ngừng trên chân cùng tay nàng, chúng tựa như thủy triều lên không ngừng nghỉ. Chỉ chốc lát sau, Ngân Nghê liền đứng lên, nằm xuống bên chân nàng, ngậm tay nàng mà mát liếm.

Nàng nhanh chóng che miệng lại, ức chế chính mình, không dám phát ra tiếng động nào, thân thể chỉ biết run rẩy sợ hãi, nước mắt chảy càng nhanh. Nhưng trong lúc nàng đang áp chế thân thể sợ hãi Ngân Nghê, thì nó lại vô cùng thân thiết liếm mặt nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi thể nhưng dần dần biến mất, thậm chí nàng còn chủ động đưa tay vói vào trong miệng của Ngân Nghê để sưởi ấm.

Ban ngày không phải còn sợ đến muốn sống muốn chết sao? Vậy mà chỉ cần Ngân Nghê trấn an một chút, liền nhanh chóng thu hồi sự phòng bị, này cũng thật mất thú vị đi.

Hắn lạnh lùng nhìn Ngân Nghê tha nàng đến góc phòng, dùng miệng dờn dẹt trên mặt đất, kéo thảm đắp lên người nàng, rồi mới chạy đến giữa phòng ngậm chiếc giày rách lại của nàng về đặt ở góc phòng, cuối cùng vội vội vàng vàng chui vào trong thảm nằm im.

Liếc nhìn thâm ở góc nhà bị cuốn thành một bọc, đuôi lông mày hơi nhếch lên, mắt ung sắc bén như dao, trong lòng thoáng dâng lên một cổ dục vọng muốn làm nhục nàng.

Chờ trời sáng, hắn tuyệt sẽ không tha cho nữ nô dám can đảm tự tiện thay đổi vị trí, làm cho hắn thức giấc.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62: Pháp vương Bạch Mã Đan Tăng

Trong mật điện âm u tràn ngập làn khói màu xanh huyền ảo, mùi máu tanh cùng mùi đàn hương hòa lẫn nhau tràn ngập từng góc nhỏ.

Mặt trước của mật điện được dựng chuyển luân đồng gắn vào chín hạt gạo thật lớn, ống bên cạnh khắc trên đó là năm Không Hành Mẫu (Hộ Pháp của

Đức Phật A Di Đà ) tay cầm một nhánh dây leo được tết thành hình lưỡi câu cùng hình dây thừng, cổ đeo chuỗi ngọc, dung nhan đoan trang quyền rũ, đáng người xinh đẹp đầy đủ. Chuyển luân ở giữa là Pháp Thân của Tỳ Lô Giá Na Phật (Phật Như Lai), sát bên trái Phật Thân là vị Phật phương Nam Phật Bảo Sinh, sát bên phải là Tây Phương Phật A Di Đà, ngoài cùng bên trái là vị Phật phương Đông A Súc Bệ hay Phật Bất Động, ngoài cùng bên phải là Bắc Phương Phật Bất Không Thành Tựu. (Cái này là thể hiện cho Ngũ Phương Phật - bạn nào có hứng thú thì tìm hiểu thêm trên mạng nhá - đến khổ vì mấy cái liên quan đến Phật giáo).

Phật Thân vô cùng quý báu trang nghiêm, khỏe mỗi mỉm cười, từ đầu đến chân đều được đúc từ đồng thau, phản chiếu ánh vàng, chỉ có duy nhất mắt Phật là tòa ánh bạc sáng lạn, tràn ngập thần bí cùng kính cần, từ bi cùng nhân ái. Trên bàn thờ được sắp mười cốc đèn nhỏ theo thứ tự. Rất nhiều dụng cụ bằng bạc được sử dụng để đựng các đồ thờ cúng như đầu, trái tim, mắt, lỗ tai người; năm chiếc xương sọ được chế thành lư hương, phía trên được cắm chín cây hương màu nâu mảnh nhỏ.

Phía trước bàn thờ được đặt một bông sen làm từ vàng ròng đường kính ước chừng một thước. Mười sáu cánh hai bày ra những đường con lư loát, cánh hoa tinh xảo vô cùng. Người đang ngồi xếp bằng trên đài sen vàng chính là người được dân chúng Cổ Cách yêu kính, người vô cùng uy quyền danh tiếng được cả nóc nhà cao nguyên biết tới, Pháp Vương Bạch Mã Đan Tăng. Hai mắt hắn hơi khép lại, môi mỏng hiện lên nụ cười yếu ớt, hai tay kết ấn trước ngực. Áo cà sa xích hoàng (đỏ vàng giống Đường Tăng) cài lại trước ngực, quanh thân tỏa ra một vàng hào quang nhàn nhạt, tinh thuần thánh khiết, giống như một vị thánh. Ở trước mặt hắn, có một người đàn ông vóc dáng thành kính, chính là Liệt Thích Già Thất Tu.

Mắt phương mở ra, bên trong hào quang gọn sóng, phẳng phất như cát chứa cả vạn vật bên trong. Nhìn kỹ lại, lại thấy rộng lớn mênh mông như vũ trụ. Ngón tay thon dài chậm rãi mở ra kết ấn, vàng sáng trong mắt từ từ biến mất, trở nên thật ôn nhu từ ái, thần thánh tinh khiết, khiến kẻ khác cũng bái tín ngưỡng.

"Thích Già Thất Tu." Giọng nói kỳ ảo thu hút mang đầy ý cười ôn nhu, có thể dễ dàng cướp lấy tâm trí con người.

"Có."

"Ngẩng đầu đáp lời."

"Vâng" Thích Già Thất Tu cung kính ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Mã Đan Tăng trên đài sen.

"Bên cạnh Vương xuất hiện người nào kỳ lạ nào không?" Hắn ôn nhu nhìn Thích Già Thất Tu, khỏe mỗi mang ý cười như lưu phong hồi tuyết, trong trẻo mà tĩnh lặng.

"Ngân Nghê đã lựa chọn hai nữ nô hầu hạ, không lâu, Vương đặc biệt ban thưởng cho hai nữ nô này được tự do ra vào tầm cung của người." Thích Già Thất Tu dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp, "Không biết các nàng có được coi là kỳ lạ hay không?"

"Là hai người a. . . ." Bạch Mã Đan Tăng nhẹ giọng ni non, ánh mắt chuyển đến khuôn mặt tục tũn của Thích Già Thất Tu, ý cười bên môi lại đậm hơn một chút, "Thích Già Thất Tu, không lâu nữa, sẽ có tể phẩm vô cùng trân quý được dâng lên, đến lúc đó ta sẽ tiến hành nghi thức Quán Đỉnh (nghi thức xối nước lên đầu của người Tây Tạng) cuối cùng cho người."

"Tạ ơn Pháp vương." Trong mắt Thích Già Thất Tu lộ ra kinh hãi. Nghi thức Quán Đỉnh cao nhất cần có chín liên nữ song tu, hắn từng đưa lên rất nhiều người, nhưng cũng không được Pháp Vương ưa thích, cho nên trì hoãn mãi vẫn chưa thể thực hiện được nghi thức. Hiện tại lại nghe Pháp Vương nói tới tể phẩm cho nghi lễ Quán Đỉnh, trong nội tâm không thể không có chút phấn khích.

"Đến bên cạnh Vương đi, gắng hết sức bảo vệ tính mạng cho hai nữ nô kia." Bạch Mã Đan Tăng phát tay, thần nhiên nói, "Người lui xuống trước đi."

"Dạ"

Thích Già Thất Tu cung kính hạ thấp người cúi chào rồi rời khỏi mặt điện. Trong khoảnh khắc hắn xoay người, trong mắt không giấu được ngạc nhiên cùng nghi ngờ. Chẳng lẽ hai ngao nô kia chính là tể phẩm trân quý mà Pháp Vương nói tới? Nhưng các nàng đã có một người không phải nữ, một người đã vượt qua tuổi tốt nhất để làm nghi thức Quán Đỉnh. Hay là, có bí mật nào đó mà hắn không biết. Nghĩ đến món đồ chơi thanh tú kia, lòng hắn khẽ rung động, khỏe mỗi gọi lên một nụ cười tà ác. Nếu tể phẩm trân quý kia thực sự là nàng, hắn thật sự vô cùng chờ mong.

Nhìn theo bóng dáng mạnh mẽ cường kiện của Thích Già Thất Tu biến mất sau cửa, Bạch Mã Đan Tăng cười ôn nhu như nước, đôi mắt thánh khiết dần bị bóng tối âm lãnh xâm chiếm, nụ cười từ ái đọng lại bên khỏe mỗi trở nên thật lạnh lùng.

Thân thể khẽ cử động, từng luồng ánh sáng dần được thay thế bởi từng trận khí màu đen tanh máu, trong mặt điện bỗng nhiên có tiếng gió đầy bi thảm, từng cái bóng mờ ảo như đang nhảy lên gào thét bên trong điện phủ. Ngọn đèn lơ lửng động, lúc sáng lúc tối, trợn mắt nhe răng, tất cả hào quang thánh khiết cùng nhân từ trở thành hư không, cả điện phủ bị bóng tối đáng sợ cắn nuốt hoàn toàn.

Ngón tay màu mật ong chậm rãi gảy một hạt Bồ Đề, tay trái kết ấn, mắt phương u ám hơi khép lại.

Thế gian có năm loại mắt, mắt thường, thiên nhãn (mắt trời), tuệ nhãn (con mắt có thể nhìn thấu quá khứ tương lai), mắt thần (có thể nhìn được chân tướng của sự vật), mắt Phật. Mấy trăm năm trước hắn đã tu được đến mắt thần, chỉ kém mắt Phật vô hạn vô ngần một bước. Nhưng từ đó về sau cho dù tiềm tu (bế quan tu luyện) thế nào, hắn thủy chung không thể nào đột phá được mắt thần, mở ra mắt Phật, nhưng vô tình lại luyện ra được một loại mắt khác —mắt hồn.

Mắt hồn nhìn được lục đạo sinh tử luân hồi (cõi trời, cõi người, cõi Atula, cõi súc sinh, cõi quỷ đói, cõi địa ngục), có thể tới cùng trời cuối đất, chạm đến vũ trụ bao la, có thể biến vô hình thành hữu hình, có thể cắn nuốt hồn, giam cầm hồn phách của tất cả sinh linh. Nó giống như mắt quỷ đến từ nơi hắc ám

nhất, bất đồng hoàn toàn với mắt Phật tươi sáng.

Có thể nhìn trộm được hồn mắt của hấn mà không bị cắn nuốt, trên người kẻ này nhất định chảy dòng máu tinh khiết nhất từ thượng cổ xa xưa, linh hồn đã siêu thoát khỏi thế giới này. Tể phẩm thú vị hiếm có như vậy sao lại có thể không trân quý? Chỉ cần có được tể phẩm này, tu vi của hấn sẽ càng thêm thăng tiến, ngày mở ra mắt Phật sẽ không còn xa nữa.

Trong thế giới suy tưởng, hấn nhận thấy được có âm tính (chỉ giới tính nữ) nào đó nhìn trộm được mắt hồn. Lần đầu tiên nàng nhìn trộm mắt hồn là linh hồn trường đào của Tán Bố Trắc Đốn, trong lòng tràn ngập sự mờ mịt; lần thứ hai là nhìn trộm mắt hồn trong tấm cung của Tán Bố Trắc Đốn, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Bởi vì tập trung quá mức vào mắt hồn đã hao hết tinh lực mà ngủ mất. Thích Già Thát Tu nói là có hai nữ nô, vậy đến cuối cùng người nào mới là nàng?

Tán Bố Trắc Đốn, người lừa gạt ta. Nhưng mà, ta tha thứ cho người. Sớm hay muộn, người cũng sẽ phải chủ động đem vật thú vị trân quý đó dâng nạp.

Bạch Mã Đan Tăng khẽ cười, thoáng chốc quanh thân hấn giống như có hoa sen nở rộ, mùi hương hoa tràn ngập bốn phía, vàng hào quang từ bi xua tan đi bóng tối lạnh lẽo, sự nhân từ thiêng liêng như đang đi chuyển khắp hai gò má hấn. Trong miệng không ngừng niệm mật chú, tràng hạt đang lăn trong tay đột nhiên vung lên, một trăm lẻ tám hạt Bồ Đề bỗng phóng ra những tia nhọn. Những cái bóng đen tối đang gào thát trong đại điện giống như là thiêu thân lao vào lửa, không ngừng thu nhỏ lại rồi liêu mạng chui vào trong mắt phượng. Chỉ chốc lát sau, trong mắt điện lại là một bầu không khí trang nghiêm thần bí.

#####

Sáng sớm hôm sau, không đợi cho Tán Bố Trắc Đốn kịp trừng phạt, La Chu đã bị bệnh tật hành hạ trước.

Mặc dù lúc nửa đêm được Ngân Nghê chăm sóc, nhưng trước đó do ngủ một mình, nàng vẫn không thể chịu đựng được mà trúng phong hàn. Cái thứ nhất nhận thấy được sự khác lạ của nàng là Ngân Nghê, nhiệt độ cơ thể nàng đã nóng tới mức vượt qua cả độ ẩm của dãi thú.

Ngân Nghê liên tục gặm gừ bên tai nàng, dùng răng cắn vào tay nàng, dùng lưỡi liếm má nàng, dùng đầu xô vào thân thể nàng, dù đã dùng mọi cách nhưng vẫn không thể gọi nàng tỉnh lại. Quá hoảng, nó liền chạy vội tới bên giường, dùng móng vuốt ra sức lay Tán Bố Trắc Đốn, sửa một cách nôn nóng buồn bực.

Hai con báo tuyết đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng chạy tới bên người La Chu, cổ thù sức một phen, cuối cùng tay trắng ra về, cùng với Ngân Nghê bao xung quanh chiếc giường.

Tán Bố Trắc Đốn nhắm chán nhìn ba con thú đang nôn nóng, dường như một lát, mới chậm chạp đứng dậy, tiện tay nhặt lên áo khoác da bên cạnh giường. Cát bước đi tới bên cửa sổ, hấn kéo ra tấm thủy tinh trắng mờ, tấm thủy tinh liền rớt xuống vỡ vụn tựa như những khối băng nhỏ, không khí trong lành rét lạnh mạnh mẽ tiến vào trong phòng mang theo những bọt tuyết thật nhỏ, làm phai nhạt đi mùi máu tươi.

Hấn khoanh hai tay trước ngực, dựa vào bên cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống quang cảnh bên dưới. Những dãy núi nhấp nhô, suối đầu nguồn yên tĩnh chảy tạo thành một dải ánh sáng bạc thuần khiết, Vương thành phồn hoa náo nhiệt ban ngày tựa như còn đang ngủ say trong sáng động lạnh. Đây chính là Vương quốc của hấn, là lãnh địa của hoàng gia Mục Xích. Một ngày nào đó, hấn sẽ chinh chiến mở rộng lãnh thổ, khai sáng ra một vương quốc Cổ Cách hưng thịnh còn mạnh hơn cả dân tộc Thổ Phiên của Tùng Tán Kiền Bố.

Hấn muốn tất cả mọi người dân Bắc Ba đều phải thần phục dưới chân mình, lấy hấn làm trời, kính hấn như thần.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 63: La Chu sinh bệnh (1)

Thấy Tán Bố Trắc Đốn không đếm xỉa gì tới, Ngân Nghê lại càng nôn nóng, nhiều lần đảo quanh chân hấn, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu sủa một tiếng. Hai con báo tuyết tua rằng không thúc giục chút nào trước mặt Tán Bố Trắc Đốn, nhưng hai cái đuôi báo lại không ngừng đồng đưa trái phải, để lộ ra nội tâm đang vô cùng vội vã.

Ngân Nghê đột nhiên nâng lên thân thể, chân trước đáp trên cửa sổ, đầu ngao to lớn vừa ngay đứng tầm ngực của Tán Bố Trắc Đốn.

"Ngao ——" nó mở ra chiếc miệng vuông vắn, làm lộ ra hàm răng sắc, hướng về phía Tán Bố Trắc Đốn sủa một tiếng, mắt tam giác xanh chứa đầy sự nịnh nọt cùng lấy lòng.

Tán Bố Trắc Đốn thu hồi tầm mắt, hơi hơi nâng lên môi nở ra một nụ cười. Tay nhẹ nhàng xoa đầu Ngân Nghê, nói ra mấy lời trêu tức: "Ngân Nghê, bộ dáng này thật sự là không giống người. Thôi, nếu người đã cầu xin, ta đành phải giúp người nhìn xem Heo thế nào." Hấn rời đi cửa sổ, lững thững đi tới góc tường kín gió.

Ngao nô tên Heo này trên người đang đắp tấm thảm đỏ rực mà Ngân Nghê kéo tới, chỉ lộ ra mỗi cái đầu. Mái tóc đen nhánh mềm mại tỏa ra đất, lông

mỉ cong thanh tú xinh đẹp vì hơi khó chịu mà nhăn lại. Hai mắt nhắm nghiền, hai gò má đỏ ửng, đôi môi khẽ mở dù khô héo nhưng vẫn đầy hấp dẫn, da thịt trắng nõn trơn bóng, làm cho khuôn mặt thanh tú trở nên diễm lệ lạ thường, như đang tỏa sáng dưới ánh bình minh.

Tán Bô Trác Đốn hơi nhếch lên mí mắt, bàn tay to đặt trên trán nàng, vừa chạm vào đã cảm nhận được độ nóng của da thịt, hiển nhiên là do bị phong hàn mà sốt cao lâm vào hôn mê. Nếu như ngày hôm qua nàng không có bị kinh hãi, ban đêm không tiêu hao tinh lực xâm nhập vào hôn mê, cho dù ban đêm có bị lạnh, cũng sẽ không nghiêm trọng tới nỗi bị bệnh. Một ngao nô đề tiện mà thôi, chết thì chết thôi, còn trị liệu cái gì? Hắn nghĩ thầm như vậy. Ngón tay nắm chặt cằm nàng, chỉ hơi ra sức, trên chiếc cằm mượt mà liền xuất hiện vết tím.

Da thịt nàng thật sự là quá mềm mại, còn hơn cả quý nữ Bác Ba sống sung sướng từ nhỏ.

Ánh mắt hắn đảo lại gần vết tím hình trứng, thân nhiên hót môi, trong lòng hơi hơi xúc động một chút. Ngón tay thô dài dao động khắp khuôn mặt nóng bỏng của nàng, lòng ngón tay lơ đãng lướt qua đôi môi khô héo. Một cổ khí nóng dồn về đầu ngón tay, khiến cho nó dừng lại. Lặng lẽ cảm thụ hơi thở toát ra từ khe hở đôi môi, ma xui quỷ khiến thế nào ngón trở lại đẩy ra khe hở, tiến vào trong miệng.

Ngón tay cảm giác được đầu lưỡi trơn mềm nóng. Hắn chậm rãi nghịch tới nghịch lui đầu lưỡi mềm mại vô lực phản kháng này, sờ toàn bộ từ trên xuống dưới, dần dần hắn có xúc động muốn đem nó rút ra, cho vào trong miệng mình nhai nuốt. Ngón tay sờ từ chiếc lưỡi chuyển qua vách thịt, so với cái lưỡi nó càng thêm mềm mại trơn bóng lại nóng bỏng như lửa, kích thích đáy lòng hắn. Hắn tiếp tục chậm rãi sờ soạng, đầu ngón tay bắt giác muốn tăng lực để chọc xuyên qua tầng thịt non mềm ấm nóng này, muốn làm cho những chiếc răng trắng như ngọc kia tan nát. Nhưng đây là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn, được Ngân Nghê yêu sủng. Nàng có thể bệnh chết, nhưng trăm ngàn lần lại không thể chết dưới tay hắn, nếu không cho dù lòng trung thành của Ngân Nghê đã hoàn toàn dâng cho hắn, nó cũng sẽ bị chọc giận, tiếp đó sẽ trở mặt. Mà sau này lúc chinh chiến, còn rất nhiều thời điểm cần tới Ngân Nghê dẫn đầu đội quân ngao chiến đấu giúp hắn.

Sau mấy lần hầu kết lẫn lộn, cân nhắc một lát, hắn cuối cùng lưu luyến mà rút tay ra. Tuy rằng miễn cưỡng kiềm chế được cảm xúc, nhưng cảm giác ngứa ngáy kia còn chưa ngừng lại. Hắn quyết định đứng lên, vỗ tay ba cái thật mạnh, sáu cung nữ bên ngoài lần lượt ba cái đồ vật khác nhau tiến vào.

"Mang ngao nô này quay về ngao phòng, gọi thầy thuốc tới xem bệnh cho nàng ta." Hắn phân phó hồ hững với một thị nữ.

"Dạ"

Thị nữ ra phòng ngoài, gọi bốn cung nô đi vào. Bốn cung nô này mặc dù đều là nữ, nhưng nàng La Chu đang hôn mê vẫn thật dễ dàng.

Ngân Nghê lắc lắc cái đuôi, dùng đầu cọ vào sau chân Tán Bô Trác Đốn vô cùng thân thiết, sau đó liền chạy theo các cung nô ra khỏi tẩm cung.

Tán Bô Trác Đốn đột nhiên đưa tay nâng lên cằm của thị nữ vừa giúp hắn thất đại lung, mắt ung hơi hơi nheo lại, ánh mắt nguy hiểm đánh giá khắp khuôn mặt thị nữ.

Thị nữ bị bắt ngừng đầu lên, ánh mắt đầy hoảng sợ, hai má nếu không phải có chút ngượng ngùng mà trở nên đỏ ửng thì ngược lại đang dần dần trở nên trắng bệch.

Hai ngón tay màu đồng theo khe hở giữa đôi môi mà tiến vào trong miệng, đầu ngón tay tách ra hai hàm răng nhẹ nhàng mà đầy sức mạnh. Thị nữ không dám làm trái, miệng thuận theo ngón tay mở lớn ra, cuối cùng tạo thành hình chữ "O".

Tán Bô Trác Đốn di chuyển ngón tay, đầu ngón tay thô to chậm rãi vuốt ve phần thịt non mềm trong miệng, mảy kiếm không khỏi hơi nhăn lại. Ngón tay lại di chuyển từ vách thịt quay trở lại đầu lưỡi, tỉ mỉ vuốt ve.

Thị nữ mở lớn miệng, hai tay áp sát vào bên người, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, sự sợ hãi trong mắt ngày càng đậm thêm.

Đột nhiên, khoe môi Tán Bô Trác Đốn nhếch lên, hai ngón tay kẹp lấy đầu lưỡi thị nữ kéo mạnh ra bên ngoài một cái. Tức khắc, máu tươi liền phun tung tóe ra ngoài.

Thị nữ bị hắn rút đầu lưỡi ra ngoài không ngừng run rẩy, cổ họng phát ra những tiếng rên rỉ không rõ ràng, ngũ quan xinh đẹp vì đau nhức mà trở nên vụn vỡ, đầy miệng đều là máu đỏ sẫm.

Đối mặt với tình huống bị thảm bất thành linh xảy ra, mấy thị nữ còn lại vẫn cúi đầu khom người như cũ, tay vẫn không ngừng giúp Tán Bô Trác Đốn sửa sang lại quần áo trên người, chỉ là mắt họ ngừng trệ lại trong khoảnh khắc cho thấy nội tâm các nàng đang sợ hãi tới mức nào.

Vết đỏ sẫm bắn tóe ra dính lên gương mặt khắc sâu như phù phách đao tước (như rìu chặt dao vót) của Tán Bô Trác Đốn, làm cho những đường cong cương nghị tăng thêm một phần khắt máu của dã thú. Tà áo thêu Long văn màu bạch kim cũng không tránh được lây dính vài đóa hồng mai, chúng nở rộ đẹp đến thế lương như muốn đoạt đi hồn phách con người.

Mắt ung lợi hại chột nhìn về phía đầu lưỡi hồng nhuận đang cầm nơi ngón tay. Trên đầu lưỡi hiện rõ lên từng mạch máu, từ đó chảy xuống từng giọt từng giọt máu đỏ sẫm. Mỉ phong nhăn lại tạo thành một nếp nhăn, trong mắt ung xẹt qua một tia chán ghét. Tán Bô Trác Đốn niết chặt cằm thị nữ đã vì đau đớn mà ngất xỉu, làm cho miệng nàng mở ra, đem đầu lưỡi đang cầm trong tay nhét trở lại miệng nàng, rồi tiện tay quăng nàng xuống đất.

Mắt hạ xuống nhìn thị nữ miệng đầy máu đỏ đang nằm xụi lơ trên mặt đất, nâng lên hai ngón tay cọ sát lẫn nhau, giống như thấy có gì đó giống như trước, lại giống như có gì đó khác khác. Một lát, hắn nghiêng đầu thân nhiên nói với báo tuyết đang nằm sấp cạnh người: "Đại Tuyết, Tiểu Tuyết, cho các người thứ này xem như phần thưởng."

"Rống — rống —"

Hai con báo tuyết hưng phấn, chiếc đuôi dong đưa liên tục giống như chú chó nhỏ, hướng hẳn sủa hai tiếng. Trong đó một con báo tuyết một ngậm cắn vào yết hầu thị nữ kéo nàng ra bên ngoài, một con khác vô cùng hưng phấn đi sát bên cạnh.

"Thay bộ quần áo khác." Hần thu hồi ngón tay, mặt không chút thay đổi lạnh lùng ra lệnh với các thị nữ đang hầu hạ xung quanh.

"Dạ"

Đám thị nữ mới dừng lại liền lại lu bù chuẩn bị mọi thứ lại từ đầu, có người cởi bỏ quần áo cùng trang sức trên người Tán Bồ Trắc Đôn, có người lại đi ra bên ngoài mang tới một bộ quần áo sạch sẽ cùng trang sức mới, động tác càng thêm cẩn thận, sâu trong đáy mắt đều ẩn chứa sự sợ hãi, sợ người chôn chôn thấy trong bụng báo tuyết tiếp theo là chính mình.

#####

La Chu cảm thấy mình giống như bị dây thừng buộc chặt rồi ném vào trong một cái bếp lò đang cháy hừng hực, da thịt của nàng bị ngọn lửa nóng hun nung, không ngừng đem toàn bộ nước trong ngoài cơ thể bốc hơi ra ngoài. Đầu óc bị ngọn lửa thiêu đến dần dần, mơ mơ hồ hồ, lỗ tai cùng lỗ mũi như bị nhét bông, ánh mắt lại giống như bị nhựa cao su dính chặt lại. Nghe không được, nhìn không thấy, kêu không ra, không thể cử động, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn. Nàng giống như cá đã nằm trên chảo, mỗi một tế bào thiếu nước đều đang giãy dụa, mỗi một sợi dây thần kinh đều đang kêu gào thảm thiết.

Nước, nàng cần nước, vô cùng thêm khát được tưới nước lên người.

Có ai đó giống như hiểu được nỗi khao khát của nàng, một cổ chất lỏng man mát chảy vào trong miệng nàng. Nàng quá sức vui mừng, nhưng chỉ ngay sau đó lại nhũn mảy thật chặt. Đáng! Đáng quá! Mẹ nó thử nước này rồi cuộc đã cho bao nhiêu Hoàng Liên (tên thuốc)? Sao lại đáng đến muốn chết người như vậy.

Không được, nàng còn muốn sống nha! Nhất định phải sống sót! Không uống nước còn có thể sống được một thời gian, nhưng tuyệt đối không thể vì đáng mà chết được!

Một cổ nước đắng không ngừng tiến vào trong miệng nàng, lại bị nàng cự tuyệt, liền theo khóe miệng chảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 64: La Chu sinh bệnh (2)

"La Chu a tỷ, van xin người mau uống một chút đi, bằng không người sẽ chết đó. . . . . Ô ô. . . . . Sẽ chết đó." Cách Tang Trắc Mã vẫn ở bên cạnh chăm sóc La Chu, chỉ có thể nhìn nàng phun ra toàn bộ chén thuốc, nước mắt rồi cuộc không kìm nén được mà tuôn ra.

Sau khi La Chu a tỷ bị cung nô đưa về phòng, đã qua một ngày một đêm, nàng cũng đã sốt mà hôn mê một ngày hai đêm. Tuy rằng Vương mở lòng từ bi, phái thầy thuốc chuyên chức trong Vương cung đến khám và chữa bệnh, cũng hạ lệnh nấu thuốc mang đến. Nhưng khi nước thuốc được rót vào miệng La Chu a tỷ, liền theo khóe miệng chảy toàn bộ ra ngoài, có làm gì cũng không vào được trong bụng nàng, làm cho bệnh tình không thể chuyển biến tốt nổi. Trán vẫn y như cũ, nóng đến bỏng tay, môi vì khô nóng đã nứt ra đến chảy máu, tạo thành một lớp vảy khô thật dày. Mỗi khi nghe được La Chu a tỷ mơ hồ rên rỉ, tâm của nàng lại giống như bị dao cắt.

"Sống. . . . . Sống sót." La Chu a tỷ vẫn rên rỉ như vậy, chỉ là —

La Chu a tỷ, người có biết người hiện tại đang bị bệnh không! Bị bệnh đó! Nếu muốn sống sót nhất định phải uống thuốc nha! Uống thuốc a! Van xin người nuốt nước thuốc xuống đi mà được không? Uống hết đi được không?

Nước mắt nàng rơi xuống như mưa, cổ họng nghẹn ngào, thật sự muốn nắm lấy vai La Chu a tỷ mà gào to với nàng.

Tất cả là tại nàng, muốn trách cũng nên trách nàng, nếu nàng không ngắt đi, La Chu a tỷ cũng sẽ không bị Vương bắt tới tẩm cung ngủ một mình. Nếu không phải ngủ một mình, tỷ ấy cũng sẽ không bị nhiễm lạnh ban đêm mà bị cảm.

Đều là lỗi của nàng! Đều là lỗi của nàng! Tất cả lỗi đều tại nàng!

Cách Tang Trắc Mã cắn môi dưới tự trách, tay lại run rẩy rót một chén thuốc khác, nhẹ nhàng mở miệng La Chu ra, thật cẩn thận đưa thuốc rót vào miệng nàng.

Chỉ thấy đầu lưỡi La Chu hơi hơi nhấp máy, nước thuốc chảy vòng trong miệng nàng một lúc, liền theo khóe miệng chảy ra ngoài, thấm ướt thấm ni bên dưới.



"Hu —— hu hu ——" Cách Tang Trác Mã cuối cùng không nhịn được nữa mà khóc rống lên, "La Chu a tỳ, hu hu, không cần! Không cần chết! Hu Hu ——"

"Ồn ào muốn chết." Một giọng nói mang theo vài phần hắc ám bỗng nhiên vang lên cắt đứt tiếng khóc thảm thiết của Cách Tang Trác Mã, trong giọng nói có mang theo chút không kiên nhẫn, trong sự không kiên nhẫn lại có chút hài hước, "Chăm sóc người bệnh giống như người, không chết cũng muốn chết."

Bên cạnh khung cửa hẹp của ngao phòng, có một người đàn ông cao lớn đứng mảnh dựa vào. Hắn mặc một thân áo khoác màu chàm, viền quần áo lụa bên trong được thêu chữ Vạn bằng sợi màu bạc và màu xanh, áo khoác bên ngoài thì dùng sợi tơ màu đen cùng màu bạc thêu thành hoa văn hình mau cùng sư hổ, vạt áo cùng ống tay áo được viền vào lông rái cá quý báu. Thất lưng da buộc ngang hông được khảm các loại bảo thạch quý giá, đôi giày da màu đen ôm sát cao tới ống chân.

Người đàn ông này mang một đầu tóc đen rối dài tới vai, trên trán buộc một sợi dây được bên bằng gân trâu. Cánh tay phải chống xuống khung cửa, chân trái tảo nhả gác qua bên chân phải. Ánh sáng nhân nhật chiếu qua cửa sổ xuyên tới khuôn mặt tục tũn tàn tạ đầy oai hùng của hắn, đôi mắt sâu hẹp dài tựa hồ nhuộm đầy sắc sớm mang theo ráng vàng của ánh mặt trời cùng hơi lạnh của gió tuyết, nó đã bớt đi sát khí tanh máu tàn ác ngày trước, hơi lạnh đã trở nên yếu ớt, thay vào đó là một chút hơi ấm. Đôi môi hé mở lộ ra một đường vòng cung sáng trắng, nổi bật trên làn da ngăm đen, nhưng nụ cười bên môi lại có chút lời cuốn kích động người khác. Trong không gian tranh tối tranh sáng, toàn thân người đàn ông này đều lộ ra khí chất thần bí sạch sẽ lại cao quý.

Người đàn ông này chẳng phải là. . . . . Là đội trưởng đội hắc kỵ Vương gia Liệt Thích Già Thất Tu hay sao? !

Cách Tang Trác Mã không dám tin mà dụi dụi mắt, lau đi lớp sương mù trong mắt rồi nhìn lại. Không sai, người này hoàn toàn bất đồng với kẻ mà mình quen biết trước đây, người đàn ông này thật sự là Thích Già Thất Tu.

"Người. . . . . Người. . . . ." Nàng nghẹn họng trần trối nhìn Thích Già Thất Tu nửa ngày, trong đầu bỗng trống rỗng, mãi mới nói nổi một chữ, vẻ mặt tràn đầy mờ mịt thất thố.

"Ngày hôm qua ta nghe nói Heo bị bệnh, hôm nay đặt biệt tranh thủ lúc sáng sớm, bớt chút thời gian tới xem nàng. Dù nói thế nào, nàng cũng là nô lệ mà đích thân ta in xuống nô ần." Thích Già Thất Tu cười, giải thích. Chân dài bước từng bước thong thả tiến vào ngao phòng.

Bốn con ngao khuyến hưng hắn đang canh giữ trong ngao phòng chẳng những không có quay qua cản hắn, mà ngược lại, cúi nửa thân trên, vẫy đuôi, tạo ra tư thế thần phục.

"Đừng. . . . . Đừng lại gần đây!"

Nhìn người đàn ông càng ngày càng tới gần, Cách Tang Trác Mã vừa vội lại vừa sợ, dưới tình thế cấp bách nàng quay mạnh người, mở ra hai tay che trước người La Chu giống như gà mẹ đang che chở gà con, ngăn cản Thích Già Thất Tu tới gần.

Hình ảnh tên đàn ông cầm thú này chà đạp phụ nữ, khinh bạc La Chu a tỳ, còn tàn nhẫn đá nàng ra ngoài đang hiện lên vô cùng rõ. Đối lập với vẻ hung bạo man dại cùng hiểu sát tanh máu trước đây, người trước mắt này toàn thân đều tỏa ra sự sang trọng thánh khiết, nụ cười của hắn vô cùng ấm áp nhân từ lại có vẻ toát ra sự quý dị làm cho lòng người thêm hoảng sợ.

"Không lại gần, làm sao ta có thể xem xét bệnh tình của Heo?" Thích Già Thất Tu nhìn xuống nàng từ trên cao, đôi mắt hẹp dài đầy thâm thúy thần nhiên lộ ra một nụ cười trào phúng, "Ngao nô, toàn thân người đều phát run, thức thời thì nên tránh ra đi. Ta hôm nay tâm tình rất tốt, không muốn giết nô lệ." Hắn hơi cúi người, dễ dàng xước lên Cách Tang Trác Mã trước mặt, tiện tay vứt ra phía sau.

Cách Tang Trác Mã nhanh chóng trở mình lại từ dưới mặt đất, bắt chập đau đón trên thân thể, bỏ lại phía Thích Già Thất Tu, vì sợ hãi cùng lo lắng mà quát to: "Không nên đụng La ——"

Lời nói đột nhiên bị ánh mắt hung thần của Thích Già Thất Tu cắt đứt. Nàng ngồi phịch xuống đất, kinh hãi co rúm lại nhìn Thích Già Thất Tu, thân hình run lên không ngừng lại được. Người đàn ông đáng sợ này chỉ một cái quay đầu đã trở nên đáng sợ như vậy, từ nhân từ biến thành tàn ác.

Thích Già Thất Tu vừa lòng với ánh mắt của Cách Tang Trác Mã, hắn lạnh lùng hừ một tiếng, rồi mới quay đầu ngồi xuống xem xét La Chu. Ánh mắt dừng lại trên cái trán vì sao sột cao mà trở nên đỏ bừng, một tia sáng khác lạ thoáng qua trong đáy mắt, khóe môi hắn nhếch lên một cái đồng tình, lại giống như có chút gì đó châm chọc, "Chắc chắn, thật sự là một ngao nô đáng thương, đều sốt thành như vậy, cư nhiên còn không có giường để nằm." Hắn tỏ ra ghét bỏ nhón lên miếng đệm ni đã tiếp nhận toàn bộ chỗ nước trở ra của La Chu, lắc đầu thờ dài rồi nói, "Thứ này quá thô ráp, làm cho cảm Heo cũng đỏ hết cả rồi." Tay lấy chiếc khăn lụa trắng mềm mại trong túi ra, ôn nhu lau nước thuốc màu nâu tràn ra bên khóe miệng La Chu, lơ đãng hỏi: "Heo hôn mê bao lâu rồi?"

Cách Tang Trác Mã sững sốt, thân thể đột nhiên ngừng run rẩy. Giấy lát sau, nàng thật cẩn thận di chuyển ra phía sau hắn, kinh hãi nhìn liếc hắn một cái. Thấy hắn nhìn La Chu a tỳ vẻ mặt có vẻ thần nhiên, kì thực lại rất chuyên chú, trong lòng không khỏi dâng lên một chút hy vọng. Có lẽ. . . . . Có lẽ người đàn ông này thực sự có chút thích La Chu a tỳ? Ý nghĩ sẽ bị đối xử tàn nhẫn bỗng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, ý niệm sống lại được thay thế vào đó, nàng vội vàng nhẹ giọng đáp: "Tính cho đến lúc Liệt đại nhân đến đây, đã được một ngày hai đêm rồi."

Một ngày hai đêm?

Thích Già Thất Tu nhú khề mi, bàn tay lớn đặt lên trán La Chu, lòng bàn tay nhất thời cảm thấy nóng vô cùng. Bàn tay men theo trán đi xuống dưới,

chậm rãi mon trón hai má đỏ hồng, lòng ngón tay ấn lên đôi môi vì khô nóng mà nứt nẻ, mày không khỏi nhíu lại càng chặt. Pháp Vương hôm qua mới vừa dặn dò phải bảo vệ tánh mạng hai ngao nô, không nghĩ tới ban đêm mới từ Thác Lâm Tự trở về, lại nghe được tin ngao nô thú vị này bị bệnh.

Theo lời Pháp Vương nói, trong hai ngao nô này có một người là tể phẩm trân trân quý hiếm thấy nhất. Có nàng, hẳn có thể tiến hành lễ Quán Đỉnh cuối cùng, có thể đạt được thành tựu mới trong tu luyện Mật Tông. Dựa trên trực giác, hẳn lập tức loại trừ ngao nô bộ dạng xinh đẹp nhưng lại không phải là xử nữ kia. Chỉ là, hẳn tính toán luẩn quẩn trong lòng mãi, nhưng đến cuối cùng cũng không đem những gì mình hoài nghi bẩm báo cho Pháp Vương.

Hắn cũng không phản bội Pháp Vương, lòng trung thành của hắn với Pháp Vương vẫn trước sau như một. Chỉ là Pháp Vương không hỏi hắn cận kề, hắn cũng không chủ động bẩm báo mà thôi.

Đạt đến lễ Quán Đỉnh cuối cùng là một trong những tâm nguyện lớn nhất của người tu luyện Mật Tông. Khi mới biết được có thể tiến hành Quán Đỉnh, hẳn thật sự vui mừng cùng kích động. Nhưng không hiểu vì sao khi biết được tể phẩm Quán Đỉnh là ngao nô thú vị kia, sự kích động nóng lòng trong hắn lại biến mất, thay vào đó lại là sự vui mừng khác thường với lúc trước.

Từ nhỏ đến lớn, Quán Đỉnh hơn mười lần, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nảy sinh hứng thú đối với tể phẩm Quán Đỉnh, mơ hồ cảm thấy được vận mệnh cuộc đời cùng tu hành Mật Tông của chính mình mà chiếm được loại tể phẩm này thật sự sung sướng viên mãn.

Hắn không vội, nếu y theo lời nói của Pháp Vương, không lâu sau tể phẩm trân quý hiếm thấy này sẽ được chủ động hiển công. Cho nên hiện tại, hắn sẽ đem chú Heo này nuôi cho thật béo. Chẹp, mặc dù trước mặt Vương, nuôi con Heo này có chút khó khăn, cũng có chút phiền toái, nhưng cho tới bây giờ hắn luôn là người đàn ông không sợ khó khăn, lại ưa thích phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 65: La Chu sinh bệnh (3)

"Không phải Vương đã cho thầy thuốc khám chữa bệnh sao? Vì cái gì mà còn chưa hết sốt?" Bàn tay thô đen không còn sự thô bạo như trước đây, nó mềm nhẹ ôn hòa vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vì sốt cao mà trở nên đỏ hồng.

"La. . . . La Chu a tỷ không chịu uống thuốc. . . ." Nhắc tới vấn đề này, khuôn mặt tú lệ của Cách Tang Trác Mã lại nhăn lại thành một khối, đôi mắt đỏ lên, nước mắt dâng trào.

Bàn tay to di chuyển qua lại một chút, rồi bóp miệng La Chu. Thân trên cầu Thích Già Thất Tu cúi thấp xuống, đầu lưỡi mềm dẻo bất ngờ tiến vào trong khoang miệng tràn đầy mùi đàn hương, khuấy đảo một vòng ở bên trong rồi mới rút ra. Mỗi mím lại, đôi mắt hẹp dài hiện lên một tia thích thú, hắn cười ha hả đứng lên, "Thì ra là sợ thuốc đắng a." Ngón tay nhẹ nhàng đặt trên đôi môi kiên định, nửa yêu thương nửa trêu đùa mà nói, "Thật sự là một con Heo gốc gác ghéech mà."

Nàng hoa mắt rồi ! Hoa mắt rồi ! ! Nàng thật sự hoa mắt rồi ! !

Cách Tang Trác Mã nhẹ nhàng dụi mắt, rồi lại làm lại một lần nữa, cho đến khi xóa sạch nước mắt, nàng nhìn chằm chằm Thích Già Thất Tu không chớp mắt, trong con ngươi tràn ngập sự kinh hãi, một chút cũng không thể tin nổi. Nàng đoán rằng Thích Già Thất Tu thích La Chu a tỷ, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không dám quá mức ảo tưởng rằng một người hung ác tàn nhẫn như Thích Già Thất Tu sẽ có loại hành động này đối với người mình thích. Tuy rằng từ trong mắt hắn khó có thể nhìn ra được sự dịu dàng của tình yêu, nhưng hành vi của hắn thật khó thể tưởng tượng được.

Bàn tay thô bạo hung tàn dã man kia khi vuốt ve La Chu a tỷ thật sự là vô cùng ấm áp dịu. . . . Dụi — chờ đã, hai bàn tay kia ngày càng dôi xuống, đã đi vào trong chân! ?

"Người đang làm gì đó? !" Giọng nói của Cách Tang Trác Mã mang theo một chút thờ gấp, "La Chu a tỷ còn đang bị bệnh đó!"

"Đương nhiên là xem xét bệnh tình của Heo." Thích Già Thất Tu không vì sự bất kính của Cách Tang Trác Mã mà nổi giận, hắn thần nhiên đáp. Hai tay trong chăn không một giây ngừng lại mà kéo xuống chiếc thắt lưng của La Chu, sau đó lại linh hoạt cởi ra áo khoác, vén lên hai lớp áo nhung, rồi chui vào trong lớp áo vải thô.

Cái hắn cảm giác được là một làn da non mịn, hơi hơi ướt mồ hôi, nó tựa như một đóa hoa mềm mại, lại giống như váng sữa trắng mịn trong chén. Cho dù không kéo chăn lên để nhìn cho kỹ, hắn cũng có thể tưởng tượng được vẻ đẹp câu hồn đoạt phách của làn da hồng hào khi sốt cao. Lúc trước khi phụng lệnh Vương giám thị Heo dưỡng thương, cũng bởi vì luyện tiếu làm phá hư làn da này, hắn mới có thể không chút do dự mà đồng ý yêu cầu xa xỉ của nàng dùng sữa súc vật để tắm rửa, đây là một đãi ngộ quá đặc biệt cho một nữ nô, ngay cả quý nữ Bác Ba cũng chưa được hưởng sự đãi ngộ này.

Khung xương mảnh khảnh non nớt đến mức chỉ cần dùng lực một chút sẽ lập tức gãy, vô cùng chiếm được lòng người thương xót. Không biết có phải các chư thần đã quá mức yêu quý nàng hay không, mà gần một tháng làm ngao nô lại thêm hai đêm sốt cao, nàng cứ nhiên không giảm đi chút thịt nào, thân thể nhỏ nhỏ vẫn thật đầy đặn, tắn mát ra mùi trà sữa trong veo thơm mát. Chỉ cần vuốt ve, nhào nặn qua, không nam nhân nào không lưu luyến quên đường về, yêu thích không buông tay.

Bàn tay to không kim nỏ mà vuốt ve khắp cơ thể nàng, từ hai thất lưng tiến lên trên, cuối cùng đi tới đôi vú đầy đặn cao ngất, tùy ý xoa bóp nhào nặn. Hai mắt trở nên sâu không lường được, mơ hồ còn toát ra một ngọn lửa tình dục.

"Ân, hai vú Heo vẫn cao ngất mềm mại như vậy, đầy đặn non nót, vô cùng co dãn, làm cho ta sờ qua một lần cũng không thể nào quên nỗi cảm giác này." Không có nhiều kỹ xảo dư thừa, hắn chỉ vuốt ve tùy theo ý thích, hắn ngậm miệng lại, khước môi lại câu lên một nụ cười sâu xa, lời nói trêu đùa có chút trầm khàn, "Heo, năm ngoan, ta muốn kiểm tra xem ngươi có động tình không?"

Ngón tay nắm một viên bội lồi mềm mại đang dần dần dựng đứng lên, không nặng không nhẹ xoa nắn, một tay khác nói lỏng đai lưng tiến vào trong quần, vuốt ve bụng dưới. Nơi đó vừa non mềm lại khô cần, pháp phòng nhăn mịn. Lúc nắm trong lòng bàn tay gò bồng đảo xoa bóp, lòng hắn không khống chế được mềm đi vài phần. Ngón tay theo bụng phẳng tiếp tục đi xuống, tiến vào hang động, chạm được hoa cốc khê mở, nó vẫn như cũ không có một cọng lông nào.

Ý cười ở khóe môi Thích Già Thất Tu càng sâu, lộ ra một chút quý dị hung ác.

Hắn mỉm cười nhìn La Chu đang nằm hôn mê, đối với sự mềm mại không chút phản kháng của nàng vô cùng vừa lòng. Ngón tay thô dài thông thả di động ở trong hoa cốc, khi thì vuốt ve, khi thì vân vê, khi thì dùng ngón tay miêu tả lại hình dáng nó. Lòng ngón tay xẹt qua miệng hoa huyết xinh đẹp đang khép lại, vỗ nhẹ lên miệng cánh hoa nhỏ xinh, rồi quay trở lại với cánh hoa lớn. Nơi đó non mềm mảnh mai tựa như một đoá hoa sen, run rẩy tùy ý hắn sờ nhu, không bao lâu liền sưng lớn lên.

Hắn lấy toàn bộ kiên nhẫn cùng ôn nhu sờ lần toàn bộ bốn phiến lớn nhỏ của đoá hoa, cuối cùng đẩy ra tầng tầng cánh hoa sen, lấy đầy ngón tay nhẹ nhàng đẩy ra lớp vỏ thịt trên đỉnh hoa, bắt giữ lấy viên hoa để nhỏ nhỏ đang ẩn nấp.

So với cánh hoa thì hoa đế càng thêm mềm mại mượt mà, cũng vô cùng nắn cảm, lòng ngón tay cùng lắm mới chỉ khi nặng khi nhẹ xoay tròn hai bên trái phải, vật nhỏ đã chậm rãi đứng thẳng, bên tai còn nghe tiếng rên rỉ mơ hồ.

"Xem ra chỉ cần nhẹ nhàng chơi đùa chỗ nắn cảm một chút, thân thể ngây ngô này vẫn rất có hương vị nha." Thích Già Thất Tu cười, nói nhỏ, ngón tay niết bội lồi trên ngực bắt đầu ngày càng đậm nỉ hơn, nhẹ nhàng ma sát, ngón tay kim trên đầu hoa để bắt đầu ngày càng biến hóa, thay đổi góc độ khác nhau kích thích làm cho hoa đế dần trưởng lớn, đỏ lên.

Trong nháy mắt, dưới sự khiêu khích đầy kích tình, hoa hạch nho nhỏ đã trở nên lớn như ngón tay trẻ con, chỉ chạm liền run rẩy. Trong lòng Thích Già Thất Tu vừa mừng vừa sợ, số nữ nhân hắn chạm qua không ít, lại trăm triệu lần không nghĩ tới đài hoa sen của ngao nô thú vị này sau khi vương cư nhiên lại mồm mĩm tron mềm giống như thân thể của nàng, yêu thích không buông tay, đúng là trần phẩm hiếm thấy trong những người phụ nữ. Thật làm cho hắn hận không thể lập tức kéo bỏ lớp chăn, tiến lên hung hăng liếm hôn ngao căn một phen. Hắn như lấy được vật chí bảo, lòng kiên nhẫn trêu đùa người con gái này không khỏi lại tăng thêm một chút.

Yết hầu hắn cao thấp lẫn lộn, cổ sức kiềm xuống xúc động muốn kéo chắn lên liếm hôn, miễn cưỡng tỉnh tâm một lúc sau, hắn mới dùng ngón trở nhẹ nhàng vê âm đế đang sưng lớn, giống như chuồn chuồn vỗ cánh mỗi khi chuẩn bị chiến đấu, thỉnh thoảng lại lấy đầu ngón tay giữa gãi gãi phía dưới cùng hai bên âm đế.

"A ần. . . . . Ngồ ngồ. . . . ." Cho dù đang lâm vào hôn mê, La Chu cũng không thể nào ức chế được bản năng tình dục của thân thể. Đôi mắt nhắm lại hơi nhếch lên, môi hồng nứt nở thỉnh thoảng lại tràn ra từng tiếng ngậm nga nhỏ, mang theo sự quyến rũ mềm mại, hai má nóng bừng che kín một lớp sóng tình.

Thấy cảnh tượng như vậy, khóe môi Thích Già Thất Tu nở ra một nụ cười tà nịnh. Ngón áp út cùng ngón út song song trượt qua lại bên miệng hoa huyết, phối hợp với ngón giữa liên tục gãi gãi, đâm chọc quanh miệng huyết. Chỉ chốc lát sau, liền cảm thấy đầu ngón tay đã ướt đầm một mảnh.

Ngón giữa thừa dịp có mật dịch chảy ra mà tham tiến vào bên trong, cảm giác bên trong nóng ấm mềm mại, chặt dị thường. Bên trong đầy những nếp nhăn mềm mại tron bóng giống như có ngăn vạt cái miệng nhỏ có sinh mệnh riêng, liều mạng co rút lại, hỗn loạn muốn đẩy dị vật đang xâm nhập ra ngoài. Nếu có thể đem nam căn tiến vào trong nơi chật trót nóng bóng này, mạnh mẽ đưa đẩy, không biết sẽ có bao nhiêu mất hồn đây?

Đầu lưỡi tham lam và liếm liếm môi dưới, ngón tay tiếp tục tiếp sâu vào trong hoa kính. Tiến vào không bao lâu, liền chạm được một tầng niêm mạc mềm dẻo.

"Thực ngoan, còn chưa câu dẫn người đàn ông nào lên giường." Hắn vừa lòng mà nói khích lệ, ngón tay lại nhẹ nhàng vuốt ve lên lớp màng mềm dẻo tượng trưng cho sự trinh trắng thuần khiết, đầu ngón tay dao động ở khe hở của lớp màng bán nguyệt. Thấy Heo đang hôn mê mà khuôn mặt lại hiện ra một chút khổ sở, lòng hắn liền mềm nhũn, chậm rãi rút ngón tay ra. Cúi đầu hôn vào giữa trán nàng, rồi trượt tới bên tai, dùng âm thanh không để cho người ngoài nghe thấy mà ní non, "Mắt to trong trẻo linh động, mi dài cong vút, thân thể thơm mê người, da thịt tron nắn mềm mại, vú vênh cao đầy đặn, mông cong rất tròn, thật làm cho người ta không thể chán ghét, mà chỗ màng cũng hoàn hảo không có tổn hại gì. . . . . Ngay cả cái tron bóng lúc sốt cao tạo ra một đường đỏ ửng cũng thật đáng yêu. Heo, ngươi nói tại sao trước đây ta lại xem nhẹ ngươi, để cho ngươi chạy đi mất?" Những chữ cuối cùng vừa nói ra, môi kiên nghị cứng rắn của hắn liền ngậm lấy lỗ tai non nót của nàng mà nhẹ nhàng cọ sát, cắn cắn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 66: La Chu sinh bệnh (4)

Cách Tang Trác Mã nhìn trân trân một màn trước mắt. Tuy rằng chiếc chăn nỉ đã che khuất toàn bộ động tác của Thích Già Thát Tu, nhưng nàng đã không còn là xử nữ thuần khiết tựa như dê con mới sinh nữa rồi, từ vẻ mặt đen tối của người đàn ông, cùng tiếng nỉ non tà ma đó cũng không khó đoán ra trong chăn đang xảy ra màn ve vãn nóng bỏng tới mức nào.

Này. . . . . Này. . . . . Tại sao sự việc lại trở thành thế này? !

Thích Già Thát Tu rút cuộc là tới thăm bệnh La Chu a tỷ hay là thừa dịp La Chu a tỷ bệnh tật ốm yếu, muốn bỏ đá xuống giếng, khinh bạc dâm loạn nàng? Tuy nói kẻ bề trên có thể tùy ý lăng nhục nữ nô, làm chủ sinh mạng nô lệ. Nhưng các nàng nói cho cùng cũng là nữ nô được thống lĩnh quân đoàn ngao - Ngân Nghê lựa chọn, là ngao nô có thể tùy ý ra vào tẩm cung của Vương. Chẳng lẽ Thích Già Thát Tu thật sự kiêu ngạo tới mức không kiêng kị gì Vương, thật sự không sợ Vương nghi kị mà ảnh hưởng tới tính mạng? Hay là nói Thích Già Thát Tu quá mức chán chường rằng trọng lượng của các nàng trong lòng Vương quá mức nhỏ bé không đáng kể, cho nên hắn mới có thể lấy danh nghĩa thăm bệnh tiến vào ngao phòng, không kiêng nể gì mà khinh bạc La Chu a tỷ?

Trong lúc nàng đang lạc giữa sự ngạc nhiên lẫn nghi ngờ, nàng nhìn đến đôi mắt sâu nóng bỏng của người đàn ông, nghe được tiếng La Chu a tỷ rên rỉ theo bản năng, hai gò má bất chợt trở nên đỏ hồng, kim lòng không được mà nhớ đến quãng thời gian triền miên cùng với nhóm tình nhân của mình.

"Ngao ——"

Trong ngao phòng đột nhiên vang lên tiếng sủa như sấm rền, theo đó là những tiếng bước chân rất nhỏ.

"Là Ngân Nghê!" Cách Tang Trác Mã bừng tỉnh, thốt lên, "Nó thấy La Chu a tỷ sáng nay không chịu uống thuốc, từ sáng liền đi gọi Vương đến."

Thích Già Thát Tu nghe được lập tức dừng động tác, sự thích thú khi trêu đùa hạ xuống rất nhiều. Dù tiếc nuối nhưng hắn vẫn buông lỏng tai La Chu ra, đôi tay lưu luyến rời khỏi người nàng. Hắn dùng tốc độ cực nhanh thắt lại đai lưng của nàng, mặc lại áo, rồi mới chỉnh sửa lại góc chăn. Cổ Cách Vương Tán Bó Trắc Đốn mang theo hai thị vệ xuất hiện trước cửa ngao phòng, đi phía trước dẫn đầu vào trong phòng chính là Ngân Nghê.

Đầu lưỡi thô to màu hồng của Ngân Nghê vươn ra bên ngoài, lộ ra nửa hàm răng trắng sắc nhọn, mắt tam giác ngược màu lam tràn đầy lạnh lẽo âm tàn liếc nhìn bốn ngao khuyến qua cúi người chào đón đoàn người vào phòng, trong mắt lộ ra vài phần hờn giận. Nhưng mà khi nhìn đến Thích Già Thát Tu đang ngồi bên cạnh La Chu, sự cảnh giác trong mắt liền chậm rãi thu lại.

"Ngao ——", nó sủa nhỏ một tiếng, vọt tới trước mặt La Chu, vươn đầu lưỡi liếm hai má nàng, đôi mắt tam giác ngược càng trở nên âm u. Trong cổ liền tiếp toát ra những tiếng gầm gừ, tựa hồ như nó đang cảm thấy vô cùng nóng bỏng cùng lo lắng vì La Chu đã hôn mê hai ngày chưa tỉnh.

"Cung. . . . . Cung nghênh vương. . . . ." Cách Tang Trác Mã đã muốn lùi lại tới sát vách tường, nàng sợ hãi tới mức chỉ dám run run quỳ xuống lạy, còn không dám có động tác nào khác. Nàng sợ ngao khuyến cùng báo tuyết, sợ những thị vệ hiếu sát trong Vương cung, sợ Liệt Thích Già Thát Tu, sợ rằng sẽ bị chặt đầu bẻ cổ mà chết. . . . . Thứ làm nàng sợ hãi có rất nhiều, nhưng sợ nhất chính là Cổ Cách Vương Tán Bó Trắc Đốn.

Tất cả những màn tanh máu ở thôn Nạp Mộc A cùng cuộc chạy trốn tới khe thung lũng ngày đó, lại thêm hơn một tháng sống kiếp ngao nô, làm cho nàng biết thế nào là một Cổ Cách Vương lãnh khốc đến mức làm cho người ta phẫn nộ.

Cổ Cách Vương căn bản không xem nô lệ cùng chúng cung thị là người. Trong mắt hắn, bọn họ chính là đồ vật hạ đẳng có thể nói và hầu hạ. Giá trị so ra còn kém xa tàu chuong trong tay hắn, so ra còn kém một miếng thảm, thậm chí ngày cả những sợi tơ trên giày hắn cũng không bằng. Hắn hi vọng vô thường, ham mê tra tấn, giết người không chớp mắt, so với cảm thú càng cảm thú hơn. Những lời từ trong tim gan này nàng chỉ dám thủ thi trong lúc ngủ ở ngao phòng cùng với La Chu a tỷ, thần kinh mới được vài ngày nói lỏng nay lại càng thêm căng cứng. Hiện tại La Chu a tỷ đang hôn mê, nàng không có ai để dựa vào, phải học theo La Chu a tỷ tận lực giảm xuống sự tồn tại của bản thân để bảo hộ chính mình, cố gắng không gây sự chú ý với Cổ Cách Vương. Nàng phải giữ lại tính mạng để chăm sóc La Chu a tỷ, làm cho nàng mau chóng khỏe lại.

"Hạ thân cung nghênh Vương giá lâm" Thích Già Thát Tu tiến tới hai bước nghênh đón, quỳ gối xuống đất, cung kính vái chào Tán Bó Trắc Đốn.

"Ngẩng đầu trả lời." Tán Bó Trắc Đốn nhìn xuống người đàn ông đang quỳ bên chân, thần nhiên nói.

"Tạ ơn vương." Thích Già Thát Tu chạm trán xuống đất ba lần, rồi mới đứng dậy, cung kính nhìn Tán Bó Trắc Đốn.

"Liệt hạ mình tới ngao phòng để thăm bệnh ngao nô sao?" Tán Bó Trắc Đốn cất lời hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng không có chút gì giống như đang hỏi.

"Dạ phải, ngao nô này được đích thân thần hạ nô ẩn ở thôn Nạp Mộc A, hạ thần lại từng phụng Vương lệnh chăm sóc vết thương của nàng hơn mười ngày. Không hiểu lại sinh ra ràng buộc đối với nàng, cho nên không muốn nàng ta chết quá sớm, sáng nay cố ý bớt chút thời gian đến xem bệnh tình của nàng." Thích Già Thát Tu không hề che giấu điều gì, tất cả đều là một bộ dáng ăn ngay nói thật.

"À?" Vẻ mặt lạnh nhạt Tán Bó Trắc Đốn bị nhẹ nhàng phá vỡ, đuôi lông mày bên phải của hắn nhếch lên ra vẻ kinh ngạc, "Người nói nô ẩn của ngao nô này là đích thân người hạ xuống ở thôn Nạp Mộc A?"

"Dạ phải, khẩn cầu Vương đem ngao nô ban cho hạ thần, hạ thần xin khấu tạ Vương ân." Thích Già Thát Tu nhanh chóng quỳ xuống tiến lên mấy bước quỳ bái trước mặt hắn.

Tán Bô Trác Đồn hơi kinh ngạc, môi hé ra một nụ cười nhợt nhạt: "Liệt, khó có được lúc người cầu xin ta, ta vốn nên đồng ý. Nhưng nữ nô này là nô lệ mà Ngân Nghệ lựa chọn, người nếu muốn nên bàn bạc với Ngân Nghệ đi."

Vừa dứt lời, Ngân Nghệ đã xoay đầu qua, sửa một tiếng hôn giận với Thích Già Thất Tu, mắt tam giác ngược lộ ra ánh sáng lạnh lẽo tàn nhẫn.

"Liệt, xem ra Ngân Nghệ không muốn đem nô lệ của nó tặng cho người." Tán Bô Trác Đồn thu hồi lại nụ cười trên môi, khó xử đưa tay, "Người cũng biết rõ tính nết của nó, nếu muốn cướp đi đồ vật mà nó không muốn dâng ra, nó sẽ nghĩ mọi cách mà phá hủy đồ vật đó. Người nếu đã sinh ra ràng buộc với ngao nô này, làm sao có thể để cho nàng bị Ngân Nghệ cắn phá được?"

"Hạ thân hiểu rõ." Thích Già Thất Tu cười cười tỏ ra không có việc gì, "Hạ thân cũng không bắt buộc."

Tán Bô Trác Đồn đưa tay nâng hán dậy, vỗ vỗ bờ vai hán, đồng ý nói: "Để bồi thường, ban thưởng cho người tượng Phật vàng chín tấc, các loại da thú quý mỗi loại hai mươi tấm, ngọc trai đá quý, cộng thêm mười nữ nô xinh đẹp, như vậy được không?"

"Hạ thân đa tạ Vương ban thưởng." Thích Già Thất Tu chấp tay xoay người, đứng thẳng thi lễ với Tán Bô Trác Đồn. Thần sắc lạnh nhạt, cũng không hề tỏ ra chút gì là đang nén giận, cũng không hề câu nệ sợ hãi.

Kể từ lúc mười sáu tuổi, hán liền vừa theo Pháp Vương tu hành, vừa đi theo làm thủ vệ hầu hạ bên cạnh Vương. Hai mươi năm qua, hán coi Pháp Vương vừa là thầy vừa là cha, đối với Vương vừa là vua tôi vừa là bằng hữu. Trung thành của hán chia làm hai, một nửa hiến cho Pháp Vương, một nửa hiến cho Vương. Bất kể là ai trong hai người, hán đều có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén không gì phá nổi; bất kể là ai trong hai người, hán đều có thể kính dâng sinh mệnh và linh hồn mình.

Chỉ là ngao nô tên Heo này, làm cho hán ngoài sự trung thành lại nảy sinh ra một loại tình cảm khác.

Ngay từ đầu, một thân da thịt trắng mịn cùng đầu óc linh hoạt của nàng đã làm cho hán chú ý, rồi tới lại lịch hoang đường khác người mà nàng kể cho hán lại tạo cho hán một sự hứng thú khác. Một tháng trước, hán tuy rằng đưa nàng đem vào trong hậu cung xong chưa hề gặp lại. Nhưng từ một nơi bí mật gần đó, hán vẫn thỉnh thoảng lắng nghe những lời đồn đại liên quan đến nàng, tầm mắt thường vô ý thức nhìn theo bóng dáng tinh tế mơ hồ thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 67: La Chu sinh bệnh (5)

Hán lạnh nhạt nhìn Ngân Nghệ, nó từ trước đến nay vẫn cao ngạo hung tàn lại vô cùng dũng mãnh, tuy rằng nó đã hiến dâng cho Vương tất cả lòng trung thành, nhưng ở trước mặt nàng nó lại hiền lành giống như một con chó bình thường vậy. Không, nói cho chính xác Ngân Nghệ đối với nàng tràn ngập sự sùng ái của cha đối với con, giống như nó đối với nàng vô cùng hứng thú, loại tình cảm xa lạ này cùng với trung thành không thể nào phân ra được. Cho nên hán có chút luyến tiếc không muốn bóp nát phần tình cảm lạ lẫm mới bắt đầu nảy sinh này.

Hán tin tưởng lời nói của Pháp Vương, nàng cuối cùng sẽ trở thành tể phẩm liên nữ trân quý, trở thành một phần trong con đường tu hành của hán, cho nên hán cũng không nóng lòng cướp đi nàng dưới nanh vuốt Ngân Nghệ. Điều kỳ quái duy nhất mà hán cảm thấy đó chính là thái độ của Vương, người đối với mọi sự đều là lạnh lùng hà khắc, bạc Vương giả bạc tình cao cao tại thượng lại vì ngao nô này mà truyền thầy thuốc, lại còn tới ngao phòng từ sáng sớm để thăm nàng.

Tuy nói là do Ngân Nghệ lấy lòng khẩn cầu, nhưng hán đi theo Vương hai mươi năm, rất hiểu tính tình của Vương. Nếu là Vương không để ý, bất luận kẻ nào, cho dù là Pháp Vương cũng không thể bắt buộc Vương thay đổi dù chỉ sợi lông. Nếu là Vương muốn ban cho hán, cho dù Ngân Nghệ nổi giận, hán cũng có thể có được ngao nô này. Chính là Vương lại mượn Ngân Nghệ làm cớ để cự tuyệt thỉnh cầu của hán, hay là ngao nô này cũng khiến cho Vương có hứng thú? Hán thăm đoán trong lòng, sắc mặt lạnh nhạt cung kính cũng không lộ ra một chút gì là hán đang có ý nghĩ riêng.

Tán Bô Trác Đồn tiến vài bước tới trước mặt La Chu, đứng thẳng nhìn nàng một lúc lâu, trong mắt chớp qua một tia sáng phức tạp. Khóe môi hướng xuống rồi lại cong lên, nhẹ giọng hỏi: "Liệt, nói vậy người đã xem xét trước rồi, vì sao Heo lại không uống thuốc?"

Thích Già Thất Tu trả lời cung kính lại mang theo một chút ý cười bất đắc dĩ: "Hồi bẩm Vương, có thể là do nàng ghét bỏ vị đắng của thuốc."

Tán Bô Trác Đồn kinh ngạc nhích mi, ghét thuốc đắng tới mức cho dù đã hôn mê, tư tưởng vẫn cự tuyệt uống thuốc? Nô lệ này rốt cuộc là ở đâu dưỡng thành, tùy hứng còn hơn cả quý nữ, làm cho Ngân Nghệ mới sáng sớm đã chạy vào trong tâm cung đánh thức hán. Lúc rửa mặt chải đầu dùng com, còn không ngừng ở bên người hán đi qua đi lại, thường xuyên lại sửa một tiếng thúc giục.

Cũng may là Ngân Nghệ còn có giá trị rất lớn với hán, mà hán đối với nó cũng quả thật rất yêu thích, hơn nữa cảm xúc ảm áp non nớt mềm mại còn lưu lại trên tay đêm đó, nếu không phạm tội bất kính giống như Ngân Nghệ đã sớm bị hạ lệnh rút gân, róc xương tách thịt, nghiền thành bột phấn.

Hán tò mò ngồi xuống đánh giá cẩn thận, ngao nô tên Heo này vẫn giống như sáng qua, hai mắt nhắm nghiền. Mi dài cong vút, giống như hai cánh bướm, tạo thành một hình cánh quạt duyên dáng ở mí mắt. Ngày hôm qua hán còn chưa chú ý tới trán nàng vì sốt cao mà biến thành một dải mây hồng, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm phần xinh đẹp kiều mỵ. Hai má ửng đỏ tuyệt đẹp, nhưng đôi môi khô héo tạo ra những lớp vảy khô, máu đỏ tươi còn

như ẩn như hiện ứa ra giữa những khe nứt, lại có chút gì đó vô cùng đáng thương.

Đôi mày đang nhíu lại kia làm tăng thêm năm phần khó chịu, ba phần mảnh mai, hai phần ủy khuất trên khuôn mặt ngày thường luôn cúi xuống làm cho nó giờ phút này trở nên thật sinh động. Tuy rằng mắt chưa mở ra, nhưng lại làm cho hắn có một loại cảm giác, ở bên trong đó đang ẩn chứa thứ gì đó sống động, khiến gọi sự tò mò.

Ngón tay lại một lần nữa đẩy hai cánh môi khô nứt, tiến vào trong trêu chọc đầu lưỡi ướt át non mềm, vuốt ve hai bên vách tường mềm mại, từ đó có một mùi hương trà sữa trong veo tỏa ra quanh quần bên mũi hắn. Ngón tay một lần nữa lại được xâm nhập vào nơi nóng bỏng non nớt kia, làm cho cảm xúc muốn rút lưỡi ra cắn nuốt trong hắn lại bùng lên.

Trong đôi mắt của Liệt quả thật vẫn chứa đựng sự trung thành với mình như cũ, nhưng quả thật đúng như hắn nói, hắn đối với ngao nô này đã sinh ra một thứ tình cảm kỳ lạ. Không chỉ có sáng sớm liền tới ngao phòng thăm hỏi, còn dám cầu với mình muốn nàng. Nếu là lúc trước, chỉ cần hắn mở miệng nói muốn, cho dù chính mình có hứng thú với ngao nô này, thì niệm hai mươi năm hắn tận lực trung thành, đem ngao nô này ban cho hắn cũng không phải không thể. Nhưng kỳ quái chính là mới nghe hắn cầu xin, phản ứng đầu tiên của bản thân lại là cự tuyệt, thậm chí sâu trong nội tâm còn nổi lên một chút tức giận. Chỉ là một nô lệ so với kiến còn tầm thường hơn, hắn vì sao lại nổi lên ý nghĩ không muốn buông tha nàng? !

"Mang thuốc lại đây." Tạm thời bỏ qua một bên những suy nghĩ vừa rồi, hắn thân nhiên phân phó với thị vệ bên cạnh.

"Tuân lệnh." Một thị vệ tiến lên hai bước, mang chiếc bát bạc trong tay cung kính dâng lên.

Chén thuốc này cùng chiếc bát bình thường không khác nhau mấy, chỉ có điều ở một chỗ bên cạnh miệng vươn ra một cái ống dài, còn những chỗ còn lại vẫn là viền vòng cung.

Hắn tiếp nhận chén thuốc dưới những ánh mắt kinh ngạc, rồi dùng ngón tay banh miệng La Chu ra thật lớn, để cho chiếc ống dài trên bát tiến vào trong miệng nàng, nghiêng chén thuốc, đổ nước thuốc từ từ.

Khi nhận thấy cái lưỡi của La Chu bắt đầu nhấp nháy muốn phun thuốc ra, hắn liền đưa một ngón tay đè lên mặt lưỡi, khống chế chặt chẽ mọi hoạt động của chiếc lưỡi. Rồi đem đầu ống bát đưa sâu vào trong miệng thêm một chút, trực tiếp đổ thẳng thuốc xuống yết hầu.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ chén thuốc đáng không chịu nổi đã được đưa hết vào trong bụng La Chu.

Vương thế nhưng lại dứt thuốc? ! Vương cao cao tại thượng, lạnh lùng hà khắc lại dứt thuốc cho một ngao nô dê tiện hèn mọn? ! Cách Tang Trác Mã, hai thị vệ, cùng Thích Già Thất Tu người có thể tự xưng là vô cùng quen thuộc Vương, đều vô cùng kinh ngạc. Chỉ có Ngân Nghê, khi nhìn thấy giọt nước thuốc cuối cùng tiến vào trong bụng La Chu, ánh mắt nó như trút được gánh nặng, nó cao hứng mà đi đến bên cạnh Tân Bố Trác Đồn dụi đầu, ngoáy đuôi làm nũng.

Tân Bố Trác Đồn kéo bát thuốc ra khỏi miệng La Chu, đưa cho thị vệ bên cạnh. Thị vệ vẫn còn đang ngập trong khiếp sợ suýt chút nữa phản ứng không kịp phạm lỗi lớn, làm rơi chén thuốc.

Ngón tay khẽ bấm vào cái lưỡi không ngoan của La Chu, rồi nhẹ nhàng khép miệng nàng lại, thích thú khi thấy mày của nàng nhíu lại ủy khuất vô cùng, giống như sắp khóc đến nơi. Lúc rút ngón tay ra, một giọt thuốc màu nâu khế tràn ra bên khóe miệng nàng, hắn liền xấu xa bôi giọt thuốc lên trên môi nàng, không ngoài ý muốn vui sướng khi thấy ủy khuất trên mặt nàng lại tăng thêm một chút.

"Ngao nô, ngươi đã thấy cách dứt thuốc chưa?" Trêu chọc đủ, hắn thu tay lại, mắt ưng nhìn về phía Cách Tang Trác Mã đang đứng ở sát vách tường, ánh mắt hắn đầy uy hiếp, giọng nói sang sảng khắp không gian u ám.

"Thấy. . . . . Thấy rõ. . . . ." Cách Tang Trác Mã giật mình run rẩy, vội vàng dập đầu đáp lời.

Tân Bố Trác Đồn đứng lên, nói với Thích Già Thất Tu đang đứng gần đó: "Liệt, ngươi theo ta tới phòng nghị sự, sau này rảnh lại tới ngao phòng thăm hỏi."

"Dạ, Vương." Thích Già Thất Tu cung kính xoay người.

Cuối cùng, Tân Bố Trác Đồn trộm nhìn La Chu đang hôn mê một chút, khóe môi vênh lên một chút, rồi không chút lưu luyến mà xoay người rời đi. Nàng là ngao nô của Mục Xích Vương gia, có thể hầu hạ người khác, có thể bị người khác mơ ước, nhưng vĩnh viễn là nô lệ của hắn. Da thịt của nàng, đầu lưỡi của nàng, đôi mắt của nàng. . . . . Mọi thứ của nàng đều thuộc về hắn. Hắn mới là người sở hữu mọi thứ của nàng, là vị Vua nắm trong tay tính mạng của nàng.

Thích Già Thất Tu cũng nhìn La Chu, trong sâu đôi mắt lướt qua một chút ánh sáng mờ ám.

Xem ra Vương không chỉ sinh ra hứng thú với ngao nô thú vị này, mà còn sinh ra khát vọng chiếm giữ. Nhưng mà, chỉ cần Vương muốn hoàn toàn giữ lấy ngao nô này, nhất định sẽ phải nhờ tới sự giúp đỡ của Pháp Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



## Chương 68: La Chu tỉnh lại

La Chu hôn mê suốt ba ngày, cuối cùng cũng mở mắt, trước tầm mắt là mảnh mờ ảo sang sáng, đầu óc hỗn độn, giống như mọi thứ bên trong đều bị đảo lộn hết cả.

"La Chu a tỳ, người tỉnh!" Bên tai vang lên tiếng hét kích động đầy vui mừng của Cách Tang Trác Mã, tiếp theo đó là tiếng sủa như sấm rền của Ngân Nghê, trong tiếng sủa của nó tràn ngập sự hân hoan.

Khuôn mặt mỹ lệ ngăm đen dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt, đôi mắt hẹp dài sáng ngời phù kín tơ máu, con ngươi đen trong suốt ẩn chứa sự sung sướng vô hạn, khỏe mắt còn vương chút nước mắt.

"Cách. . . . . Cách Tang Trác Mã. . . . ." Nàng nháy mắt mấy cái, rồi lộ ra một nụ cười yếu ớt chứa đựng sự xin lỗi, "Thật có lỗi, ta cả người đau nhức vô lực, không có cách nào cùng người làm việc."

Cách Tang Trác Mã ngăn người, òa khóc, "La Chu a tỳ, người bị bệnh, hôn mê đã ba ngày nay rồi." Nàng vừa khóc vừa tự trách, "Đều là do ta vô dụng, ngắt đi trong thư phòng! Bằng không người sẽ không phải một mình ngủ trong hầm cung của Vương, cũng sẽ không bị lạnh mà sinh bệnh, hu hu, đều do ta vô dụng!" Nàng lấy tay lau đi nước mắt, nức nở nói, "Cũng may thần phật phù hộ, người cuối cùng đã tỉnh lại, hu hu, thật là may mắn."

Thì ra là bị lạnh mà sốt à? La Chu nhớ lại ký ức nóng như bị thiêu trong lò, bưng tỉnh lại được cũng thật sự là quá may mắn. Xem ra ông trời còn chưa tàn nhẫn đến mức bỏ rơi nàng, ngay lúc mùa đông trên cao nguyên cao bốn nghìn thước này, nàng cư nhiên có thể sống sót sau ba ngày hôn mê do sốt cao! Đối với phụ nữ yếu đuối không quen sống trên cao nguyên, đây tuyệt đối có thể nói là kỳ tích.

"Cô gái ngọc, đừng khóc, đây không phải lỗi do người. Ta sinh bệnh tất cả đều do cái tên cầm thú Vương kia." Nàng kéo tay Cách Tang Trác Mã an ủi, cười trừ ghẹo, "Ta còn sợ người sẽ tìm ta tính sổ đó chứ?"

"Ta tìm người tính sổ?" Cách Tang Trác Mã ngừng khóc, hoang mang nhìn về phía nàng.

La Chu nâng tay sờ trán nàng, giải thích: "Đúng vậy, ta ép người đập đầu quá mạnh, kết quả làm người xỉu mất. Trác Mã, người sẽ không đánh lại ta chứ?" Nói xong, nàng còn làm ra một bộ dáng giống như đang vô cùng sợ hãi.

"Sẽ không, vĩnh viễn không." Cách Tang Trác Mã dùng sức lắc đầu, bị nàng làm cho vừa khóc vừa cười, "Nếu không phải La Chu a tỳ che miệng không cho ta hét lên, nói không chừng ta đã sớm bị ——"

"Tốt lắm tốt lắm, La Chu a tỳ nằm nhiều, toàn thân đều mệt mỏi, người có thể giúp đỡ ta ngồi dậy được không?" La Chu cười khanh khách đánh gãy lời của nàng.

"Ân, La Chu a tỳ từ từ nha." Cách Tang Trác Mã luống cuống tay chân lau nước mắt, rồi nhanh chân nhanh tay đỡ vai La Chu giúp nàng ngồi dậy.

Ngân Nghê bị vắng vẻ, giận sủa một tiếng, nhanh chóng nhảy đến nằm sát sau lưng La Chu, trở thành một cái đệm dày ấm áp cho nàng dựa vào.

Có sự hỗ trợ mạnh mẽ của Ngân Nghê, Cách Tang Trác Mã thoải mái hơn rất nhiều, rất nhanh liền đỡ La Chu ngồi dựa lên người Ngân Nghê. Sau khi đem chiếc chăn cũ nát phủ kín đến tận vai La Chu, đảm bảo không có chút không khí lạnh nào tới được người nàng mới dừng tay.

Khuỷu tay La Chu hạ xuống vừa vặn đặt ngay trên chiếc đầu lớn của Ngân Nghê, nàng thuận tay xoa xoa đầu nó, thừa dịp nó ngẩng đầu lên, chọc một cái lên cái mũi ướt của nó, nhìn cặp mắt tam giác ngược màu xanh lộ đang lộ ra chút vui vẻ mà cười nói với nó: "Ngân Nghê, hại người lo lắng nhiều rồi." Ngân Nghê là dã thú khùng bố trở mặt vô tình, nhưng cho dù thế nào nàng cũng không thể nào quên được khi ở trong hầm cung của Cổ Cách Vương, con dã thú ăn thịt người này đã an ủi, mang lại ấm áp, che chở nàng qua con giá lạnh như thế nào.

Ngân Nghê nhếch miệng, vờn đầu lười thò rập liếm bàn tay trên đầu nó. Rồi nó quay đầu gầm lên một tiếng với bảy tám con ngao khuyển trong phòng.

Một con tuyết ngao lập tức nhảy lên trên đệm, nhanh nhẹn dừng lại ở bên trái La Chu, nằm dựa sát vào bên cạnh nàng, giống như một cái túi sưởi ổn định nhiệt độ của nàng.

"Cám ơn." Về mặt La Chu đầy chịu mến, tay đưa qua vuốt ve con tuyết ngao giống như nó chỉ là một chú mèo nhỏ.

Vì hành động này mà chiếc chăn phủ trên người nàng tuột xuống, làm cho Cách Tang Trác Mã phát hoảng, lập tức chạy lại bó nàng lại chặt như cũ.

"La Chu a tỳ, đừng cử động quá mạnh, cẩn thận lại bị cảm lạnh." Nàng oán hận nói.

"Được, ta không cử động nữa." La Chu cười mím nhìn Cách Tang Trác Mã dùng chăn vây khắp người nàng, chỉ cảm thấy sự đau đớn trong thân thể giảm đi rất nhiều trong hơi ấm này.

Ách, đúng rồi, Cách Tang Trác Mã đem chăn phủ lên vai nàng, vậy cái nàng ta đang đắp là cái gì nha? Nói cho cùng A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa chỉ chi viện được cho nàng mỗi một chiếc chăn cũ.

Nàng sờ lên chiếc chẩn, đột nhiên thấy có vấn đề. Nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn, trên đùi nàng chính là một tấm vải nhung thô, nhìn. . . . . Nhìn nó hình như có chút quen mắt? Nàng ngạc nhiên nghĩ ngờ đưa mắt về phía Cách Tang Trác Mã hỏi: "Này???" Tấm vải nhung này là do Liệt Thích Già Thất Tu mang tới?" Chẩn này rõ ràng chính là vật mà người đàn ông mãnh thú Liệt Thích Già Thất Tu kia cầm trong tay đường thương hơn một tháng trước mà. Khó có được lúc nàng nhiễm lạnh sinh bệnh, tên mãnh thú kia lại mang chẩn cho nàng dưỡng bệnh? Hắn có lòng tốt thật sao?!

Cách Tang Trác Mã gật đầu, nói: "Liệt đội trưởng đại nhân đã đem tới vào buổi tối hau ngày trước. Tổng cộng có hai chiếc chẩn bông, một cái được kê bên dưới La Chu a tỳ làm đệm giường."

". . . . .Thì ra mãnh thú kia. . . . .Cũng có điểm tốt. . . . .Là một người đàn ông tốt." La Chu rồi rầm lẩm bẩm, lại cũng không dám tin vào lỗ tai mình, "Sao lại có thể như vậy? Không thể a. . . . ." Đồi mảy thanh tú không tự giác nhăn lại tạo thành một chữ "Xuyên" trên trán. Hình ảnh Liệt Thích Già Thất Tu trước đây hiện lên trong đầu, nghĩ muốn nát óc cũng không thể nào hình dung nổi người đàn ông như mãnh thú toàn thân ngập tràn sát khí khát máu lại sẽ trở thành một chủ nô lương thiện mang chẩn cho nô lệ bị bệnh.

Cách Tang Trác Mã nghe được tiếng than thở của La Chu, mi tâm cũng dựng lên, vô cùng rối rắm mà nhăn mặt lại. Rốt cuộc, có nên nói cho La Chu a tỳ là, trong khi nàng hôn mê, cái kẻ mãnh thú mang tên Liệt Thích Già Thất Tu kia đã khinh bạc thân thể nàng, còn từng cầu xin Vương muốn nàng, muốn mang nàng về nhà chậm rãi tra tấn, may mắn mà bị Vương cùng Ngân Nghê cự tuyệt.

Suy đi nghĩ lại, nàng cuối cùng chọn lựa giấu giếm. La Chu a tỳ bệnh chưa lành hẳn, thân thể vô cùng suy yếu, lại vướng thêm chuyện nam nữ này, chỉ e sẽ bị dọa sợ, bệnh không dưỡng được thì nguy.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ. Tính theo thời gian, thì hẳn là cung nô mang thuốc tới. Nàng vội vàng dùng ống tay áo đem nước mắt còn sót lại trên mặt lau sạch, dặn dò La Chu: "La Chu a tỳ, ngươi trước cứ ngồi nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chút." Đỡ chân La Chu qua một bên xong, nàng mới đứng dậy xoay người đi tới phía cửa. Sau khi nhận thuốc cùng thức ăn từ tay cung nô nàng mới quay về, La Chu vẫn còn đang chìm trong cơn thất thần.

Nàng đem thuốc đồ vào trong chiếc bát đặc biệt, rồi nhẹ nhàng nếm thử, sau khi thấy thuốc đã bớt nóng, mới cẩn thận đem tới trước mặt La Chu nói: "La Chu a tỳ, đừng suy nghĩ nhiều. Nào, ngươi mau uống thuốc nha."

La Chu di chuyển mắt, tầm mắt mơ hồ nhìn vào chất lỏng màu nâu đang bốc khói, biểu tình cứng đờ trên khuôn mặt khế thay đổi: "Đây là. . . . . Ta phải uống thuốc sao?" Nàng chần chờ hỏi.

"Ân, La Chu a tỳ có thể hạ sốt tỉnh lại, hoàn toàn là nhờ vào thuốc này đó." Cách Tang Trác Mã không nhận ra chút khác lạ, mạnh mẽ gật đầu thừa nhận.

"Ta. . . . . Là dựa vào uống thuốc mà hạ sốt?" Không phải dựa vào hệ miễn dịch mạnh mẽ của thân thể sao? La Chu nhìn trừng trừng nước thuốc, biểu tình khuôn mặt ngày càng vẩn vơ.

"Đương nhiên rồi." Cách Tang Trác Mã vẫn xem nhẹ sự khác thường của La Chu, thích thú mà nói, "Thầy thuốc kê đơn này chính là người đã xem bệnh và chữa thương cho La Chu a tỳ trước đây đó."

"Chúng ta. . . . . Không phải là nô lệ sao?"

"A? Phải a" Cách Tang Trác Mã bị hỏi có chút không hiểu.

"Nô lệ. . . . ." Mày La Chu nhăn lại thật chặt. Trùng hợp lúc đó có một cơn gió lạnh thổi tới, mùi thuốc đông y được đưa tới bên mũi nàng, một cổ khó chịu liền nổi lên. . . . . Thực đáng nha. Thân thể không hiểu sao thối lui về phía sau, cách xa chén thuốc thêm một chút, mới tiếp tục nói, "Hắn là không có tư cách được thầy thuốc khám chữa bệnh." Vết thương ở tay được khám chữa là do cầm thú Vương đặc biệt vì Ngân Nghê mà hạ ân điển ban thưởng, không có khả năng lịch sử lại được tái diễn đi?

"Hi hi, cái này phải cảm tạ Ngân Nghê phía sau ngươi. Nếu không phải nó cầu xin Vương thì căn bản sẽ không có khả năng Vương truyền thầy thuốc chữa bệnh cho ngươi, càng không chủ động tự mình dứt thuốc cho ngươi." ĐỒi mắt dài của Cách Tang Trác Mã sáng rõ như lửa cháy, đầy ý cười châm chọc, "A Tổ nói thật đúng nha, giao khuyến quả nhiên là thần thú bảo vệ."

"Ngươi. . . . . Ngươi nói cái gì? Vương tự mình đem thuốc dứt cho ta? !"

La Chu hét thất thanh câu mấu chốt, độ lớn tuyệt không giống như người bệnh vừa mới tỉnh lại sau hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 69: Tỉnh cũng muốn ta dứt thuốc?

Chẳng lẽ thánh giá của nàng đã cháy sạch sau cơn sốt? Cầm thú Vương lại tự mình dứt thuốc cho nàng? Việc này quả thực so với chuyện mãnh thú

Thích Già Thất Tu tặng chần cho nàng dường bệnh còn rợn người hơn! Làm cho người ta sợ hãi khủng khiếp!

"Đúng vậy a." Cách Tang Trác Mã nhớ lại nói, "Khi đó mỗi đút thuốc vào miệng, La Chu a tỷ đều phun ra, căn bản không có cách nào chữa bệnh, ta gấp đến mức phát khóc."

"Ta phun thuốc?" Nàng không tin nhủ mảy.

"Ân." Cách Tang Trác Mã gạt đầu như chém đá chặt sắt.

La Chu im lặng, nhớ tới cảm giác đắng muốn giết người trong lúc bị nướng bởi hơi nóng. Nàng vì sợ đắng chết mà kiên quyết kháng cự mấy lần. Nay. . . . Có tính là gieo gió gặt bão không? Sự hối hận cuộn cuộn trong lòng nàng, hận tới mức không thể lập tức lấy dao mổ bụng.

"Sau đó Ngân Nghê mời Vương tới, Vương chủ động cầm chén đút thuốc cho La Chu a tỷ. Lúc ấy không chỉ ta, mà ngay cả tùy tùng bên người Vương cùng Thích Già Thất Tu đều sợ ngây người." Khuôn mặt Cách Tang Trác Mã tỏa ra một chút ánh sáng tự hào, "La Chu a tỷ, tuy rằng Vương thực khủng bố, nhưng thân là ngao nô có thể được một người giống như thánh thần tự mình rót thuốc, vinh quang này thật sự là vô cùng to lớn."

Nhìn biểu hiện hưng phấn giống như trúng xổ số của Cách Tang Trác Mã, La Chu không chỉ không có cảm giác vinh hạnh lớn lao, mà ngược lại cảm thấy lạnh hết sống lưng. Một cổ khí lạnh từ bàn chân dâng lên, men theo cột sống leo lên trên, sau gáy thậm chí cả đỉnh đầu đều cứng lại. Nàng thật sự khó có thể tưởng tượng được hình ảnh cầm thú Vương đút thuốc cho mình.

"A nha, nói chuyện sau, thuốc đều lạnh hết rồi." Cách Tang Trác Mã bỗng nhiên thốt lên, vội vàng đưa tay lấy chén thuốc cạnh đó, thân thiết nói, "La Chu a tỷ, nhanh uống thuốc đi."

Mùi thuốc đắng nồng đậm đột nhiên tiến vào trong mũi, nước thuốc màu nâu bập bềnh thành những gợn sóng xuất hiện trước mắt. Ngũ quan thanh tú của La Chu nhần thành một khối, nhanh chóng ngả đầu về phía sau, tạo thành một độ cong kỳ dị trên lưng Ngân Nghê.

Nàng không sợ trời, không sợ đất, không sợ bị cha mẹ coi thường vứt bỏ, không sợ đánh nhau cô lập, không sợ bị xuyên qua dị thể trở thành ngao nô hầu hạ, không sợ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, chỉ có duy nhất là uống thuốc Đông y, từ nhỏ nàng đã rất sợ rồi.

Trước đây nàng sợ uống thuốc Đông y, là bởi vì nước thuốc vừa đắng vừa chất. Lúc còn nhỏ sau mỗi lần uống thuốc Đông y, mỗi một ngụm thuốc đắng nuốt vào đều như quét sạch toàn bộ mọi suy nghĩ ẩn giấu trong trái tim nàng, cảm thấy như nước đắng kia chảy vào không chỉ là cổ họng cùng dạ dày của nàng, mà còn chảy vào trái tim nàng, chảy vào từng mạch máu, từng tế bào trong cơ thể. Một chén thuốc vào bụng, cả người trong ngoài đều như ngâm trong nước thuốc, đắng tới mức làm cho nàng muốn khóc.

Nàng ghét cái loại cảm giác đắng chất không chịu nổi này, càng chán ghét mình yếu đuối vô dụng. Cho nên, từ khi nàng bắt đầu cuộc sống một mình đến giờ, cho dù là sinh bệnh nàng cũng đều sử dụng thuốc tây. Chẳng sợ truyền dịch hơn mười ngày, mặt cũng sẽ không nhần lấy một cái. Trong lúc hôn mê, bị ép uống thuốc, nàng không thể nào kháng nghị, cũng không có sức phản kháng. Nhưng hiện tại đã thanh tỉnh, muốn bắt nàng ngoan ngoãn uống thuốc sao, nàng chỉ có thể tặng cho hai chữ —đừng hòng!

"Trác Mã, ta đã hồi phục rồi, không cần uống thuốc." Nàng ngượng ngùng nói, cẩn thận đưa tay ngăn cách bát thuốc với miệng.

"Không được, thầy thuốc nói, sau khi La Chu a tỷ hạ sốt, còn phải uống thuốc này hai ngày nữa mới hết bệnh." Cách Tang Trác Mã quả quyết bác bỏ. Đối mặt với sự kháng cự rõ rệt của La Chu, tinh thần hưng phấn mới vừa rồi của nàng liền biến mất. Thì ra mãnh thú Liệt Thích Già Thất Tu kia nói đúng, La Chu a tỷ trong lúc hôn mê nôn thuốc ra, chính là vì nguyên nhân ghét bỏ thuốc đắng.

Còn phải uống hai ngày? Dù chỉ nửa ngày nàng cũng không muốn! La Chu nghe được mà hết hồn, cẩn thận đẩy bát thuốc cách miệng mình thêm một chút, cười nói lấy lòng Cách Tang Trác Mã, "Trác Mã, ta biết người quan tâm ta, nhưng mà ta thật sự rất khó. Không tin, người sờ xem!" Đây chén thuốc ra, nàng kéo tay Cách Tang Trác Mã tới trán của mình, "Có phải không nóng chút nào đúng không?"

Lòng bàn tay chạm vào chiếc trán trơn bóng chỉ có chút hơi hơi ẩm áp, đích xác là không có phát sốt. Chỉ là —

Cách Tang Trác Mã chần chờ nhìn đôi mắt nịnh nọt sáng ngời, đầy trong mong của La Chu, lại nhìn qua bát thuốc trên tay, chần chờ một lát, khẽ cắn môi, kiên quyết đưa bát thuốc tới mặt La Chu một lần nữa.

"La Chu a tỷ, cho dù không sốt, cũng phải nghe lời thầy thuốc uống thuốc mới được!"

Không cần đâu? La Chu đưa mắt nhìn về mặt kiên định không thể thay đổi của Cách Tang Trác Mã, lại nhìn xuống bát thuốc đưa tới bên miệng, lòng dần chìm vào tuyệt vọng, nét mặt nhần lại như cái bánh bao lớn.

Trong phim từng có cảnh rít gào hất tay đánh bay bát thuốc, nàng sống hai mươi năm, còn chưa từng làm chuyện kiêu ngạo như vậy. Hơn nữa hành động này nhất định sẽ làm tổn thương một người thực sự quan tâm đến mình, nàng thật không đành lòng; còn cầm lấy bát thuốc, nín thở uống ực một ngụm, cái loại cảm giác cả người ngâm trong nước đắng này thật sự quá khó chịu, giống như đối xử quá mức tàn nhẫn với chính bản thân mình, nàng cũng không thể nào ra tay được. Nhất thời, nàng lâm vào thế khó xử, đấu tranh tinh thần kịch liệt.

"La Chu a tỷ, uống nhanh đi, thuốc sẽ lạnh, công hiệu sẽ yếu đi." Bên tai tiếng thúc giục trong trẻo như tiếng chim sơn ca của Cách Tang Trác Mã.

"Trác mã, ta. . . . ." La Chu xấu hổ mà liếc Cách Tang Trác Mã một cái, rồi cúi đầu, má ửng đỏ, lí nhí nói ra sự thật, "Ta sợ. . . . .Sợ đắng. . . . ."

Cách Tang Trác Mã sừng sốt, khỏe môi lập tức nâng lên. Ha ha, La Chu a tỷ thật đáng yêu nha. Nàng cố ý giả bộ giáo huấn: "La Chu a tỷ, người không thể trẻ con như vậy được, vì sợ đáng nên không uống thuốc? Nếu người không uống, cần thận Vương sẽ tới đây dứt thuốc nga."

"Cô gái xấu xa này, đừng có làm ta sợ." La Chu đầu miệng, có chút làm nũng nói.

"Ai nói là nàng ta hù dọa người."

Cách Tang Trác Mã chưa trả lời, một giọng nói trầm khàn lạnh lẽo lại mang theo chút tươi cười liền xuất hiện tiếp lời. Tiếp theo đó, một người đàn ông dẫn theo hai con báo tuyết đi thông thả vào trong ngao phòng.

Thân hình người đàn ông cao ngoài hai thước lộ ra sự dũng mãnh hơn hẳn người bình thường, thân mặc áo gấm màu vàng thêu hoa văn rồng được tô điểm bởi da chồn đen, thắt lưng khảm hai phiến mã não màu đen, chân đi một đôi giày da màu đen cao tới ống chân. Cổ hắn đeo một chuỗi chín hạt châu, san hô, mã não, trước sau hông là một thanh trường đao cùng một đoản đao, toàn thân đều tỏa ra khí thế vô cùng tôn quý xa hoa.

Mái tóc nâu dày của người đàn ông xõa sau lưng, hai bên mai được tết thành những bím tóc và dùng những trang sức hình đầu lâu tinh xảo buộc lại, tai trái đeo một viên bảo thạch đỏ sẫm như màu máu. Làn da hồng sậm đúng đặc trưng của người cao nguyên, ngũ quan mạnh mẽ, khắc sâu như búa chặt dao khắc. Hắn cao ngạo như sư tử, tao nhã như báo tuyết, âm hiểm tàn khốc như kèn kèn. Mỗi một bước đi, sự nguy hiểm, áp bách cùng lạnh lẽo lại tản ra thêm vài phần trong không khí.

Lời nói xen vào vừa rồi, rõ ràng thuộc về người đàn ông đang thông thả đi vào phòng, cũng chính là người đã làm mẫu rút thuốc cho Cách Tang Trác Mã hai ngày trước, Cô Cách Vương Mục Xích Tán Bố Trác Đốn.

"Vương. . . . . Vương. . . . ." Cách Tang Trác Mã sợ hãi nhìn chằm chằm kêu lên, sau đó liền nhanh chóng chuẩn bị quý xuống, trong lúc bối rối nàng lại quên mất tay mình đang cầm bát thuốc.

Vừa thấy bát thuốc sắp rơi xuống, Tán Bố Trác Đốn liền ra tay nhanh như điện, chuẩn xác đỡ được bát thuốc, tiếp đó hứng lại toàn bộ nước thuốc vãi ra trong không trung, không để sót một giọt.

"Xin. . . . . Xin Vương thứ tội!" Sắc mặt Cách Tang Trác Mã đã trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, cả người run rẩy. Thân thể hèn mọn cúi sát đất, trán đập thật mạnh xuống đất.

Tán Bố Trác Đốn đối với lời thỉnh tội của Cách Tang Trác Mã đang quỳ bên cạnh xem như không nghe thấy, bước tới ngồi cạnh bên La Chu. Thấy bộ dạng hóa đá của nàng, khỏe môi hắn khẽ nhếch lên, thản nhiên nói, "Heo, tỉnh rồi cũng muốn ta dứt thuốc sao?"

A? A!

La Chu đầu tiên là mờ mịt, chớp mắt sau vì kinh hãi quá độ mà quên cả chớp mắt, tiếp đó như bưng tỉnh mà rơi lệ.

Cái miệng của Cách Tang Trác Mã thật sự là quá thối rồi, vừa mới nhắc tới cảm thú Vương rút thuốc, thì cảm thú Vương liền xuất hiện, đúng là không muốn người khác sống mà. Tim nàng như ngừng đập, răng cắn mạnh một cái, rồi cười nịnh nọt: "Tiện nô sao dám làm phiền Vương dứt thuốc?" Để làm rõ, nàng đưa tay muốn đoạt đi bát thuốc trong tay Tán Bố Trác Đốn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 70: Cảm thú Vương dứt thuốc

Ai ngờ khi đầu ngón tay vừa chạm vào bát thuốc, tay Tán Bố Trác Đốn liền rút lại, bát thuốc liền rời thoát khỏi đầu ngón tay của nàng. Nàng mím môi lại, giả bộ như không biết, chuyển hướng tay, vói theo bát thuốc. Mọi việc lại diễn ra y như trước, ngón tay cứ chạm tới bát thuốc, thì Tán Bố Trác Đốn lại đưa tay đi chỗ khác, bát thuốc liên tục rời khỏi tay của nàng.

Này. . . . .

La Chu không đoán được cảm thú Vương nghĩ gì, không khỏi trở nên lo sợ, không dám lại đưa tay đoạt bát thuốc. Răng nanh cắn nhẹ vào môi dưới, hơi cúi đầu, giọng nói nhỏ xíu vô cùng cung kính: "Vương, xin. . . . .Ban thuốc."

"À? Không sợ đáng?" Tán Bố Trác Đốn chăm chú nhìn ngao nô bỗng nhiên trở nên khúm núm, nhếch lên mày trái một cách gian tà. Mắt ưng nâu sậm lợi hại lãnh khốc, sâu xa khó dò.

Giọng nói của cảm thú Vương lạnh lùng mà cứng rắn nhưng vẫn ẩn chút ý cười bên trong, nghe qua coi như có một chút thân thiết. Nhưng nghe kỹ, lại làm cho con người ta cảm thấy rét lạnh tận xương. Quanh thân hắn tản ra sự oai nghiêm vương giả xen lẫn sự tanh máu của dã thú, tạo ra một chiếc lưới nguy hiểm khủng bố. Một khi rơi vào chiếc lưới kia, một khi chiếc lưới kia được thu hồi lại, thì không có bất cứ thứ gì có thể còn sống thoát được.

"Tiện nò có thể được Vương sai thầy thuốc tới khám chữa bệnh đã là vinh hạnh tận trời, cho dù đáng cũng. . . . Cũng có thể uống." La Chu chỉ cảm thấy chiếc lưới to lớn khổng lồ kia đã vây quanh mình thật chặt, rồi từng chút từng chút co lại, toàn thân căng cứng, lại càng thêm không dám ngừng đầu nhìn cảm thú trước mặt.

Cho ta đi! Cho ta đi! Cho dù thuốc kia đáng gấp mười lần, trăm lần, ngàn lần so với Hoàng Liên, ta cũng có thể uống hết bằng một ngụm! Cảm thú Vương vĩ đại, van cầu ngài mở lòng từ bi, mang hơi thở tôn quý uy nghiêm của ngài rồi xa tiểu nhân, không cần áp bách thần kinh, gia tăng gánh nặng cho tiểu nhân nha, tiểu nhân sắp không chịu nổi nữa rồi!!!

La Chu bị phần gào lên trong lòng. Nhưng mà không như mong muốn của nàng, ngón tay thon dài màu đồng cổ dùng sức nâng cằm của nàng lên, bắt nàng nhìn thẳng về phía người đang ông khổng lồ kia.

"Ta hôm nay tâm tình không tồi, không ngại. . . . . dứt thuốc cho ngao nò một lần nữa." Mắt ung nheo lại che đầy đầy nguy hiểm, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười lạnh lẽo. Lòng ngón tay thô ráp lại chậm rãi vuốt ve đôi môi đầy da khô của La Chu, động tác có chút mờ ám, có chút tà tử.

La Chu kinh hãi nhìn hấn, động một cái cũng không dám, sắc mặt so với Cách Tang Trác Mã còn trắng hơn. Trái tim co lại như muốn ngừng đập, ngay cả thở cũng vì quá khản trương mà ngừng lại.

Ngón tay màu đồng cổ mãnh mẽ đẩy ra hai cánh môi của nàng, tiến vào bên trong khoang miệng ảm áp đầy mùi đàn hương, chậm rãi di chuyển bên trong, sờ soạng từng nơi một. Chiếc lưỡi mềm mại non nớt, vách thịt nhẵn mịn, từng chiếc răng nhỏ trắng sáng, lưỡi gà nho nhỏ yếu ớt trong cổ họng. Tán Bồ Trác Đốn vô cùng vừa lòng với xúc cảm này, đầu ngón tay lại tiến sâu thêm vào trong, làm cho cổ họng nóng bỏng co rút lại, gất gao bao vây ngón giữa, làm cho hấn sinh ra một loại khoái cảm mất hồn. Cổ họng mềm mịn không ngừng tiết ra nước miếng trong suốt, men theo khóe miệng không thể khép kín chảy xuống, cũng làm ẩm ướt ngón tay hấn.

Mắt ung khép nửa càng ngày càng âm trầm, vẻ mặt lãnh khốc không thay đổi một chút nào. Hấn không chỉ kiểm chế cảm ngao nò, mà còn đẩy ngón trỏ cùng ngón giữa vào càng sâu, xoay tròn bên trong cổ họng chật hẹp mềm mại.

Miệng La Chu bị đẩy ra đến cực hạn, cổ họng bị vướng víu vật làm cho nàng co rút họng nhiều lần vì buồn nôn. Vì khó chịu mà khóe mắt tràn ra chút nước mắt, nước miếng bị kích thích mà tuôn ra càng nhiều, nhưng không có cách nào nuốt vào, chỉ có thể không ngừng tích tụ, cuối cùng tràn ra, chảy xuống làm ướt chiếc cằm duyên dáng, tạo thành sự dâm mĩ đến câu hồn.

Sự khó chịu đã thúc giục nàng chiến thắng bản năng sợ hãi vốn đã ăn sâu, nàng nhịn không được mà đưa tay bắt lấy cổ tay cảm thú Vương, dùng sức kéo nó ra, hòng kéo ngón tay đang ở sâu trong cổ họng ra ngoài.

Đối với lực phản kháng nhỏ bé như kiến của nàng, Tán Bồ Trác Đốn khẽ mỉm cười, hai ngón tay khuấy đảo trong cổ họng đột nhiên cao thấp tách ra, một cái chặn lại chiếc lưỡi, một cái đẩy lên hàm trên. Trong lúc La Chu còn ú ớ, thì đầu dài nhỏ của bát thuốc đã tiến vào trong miệng nàng, cảm thấy tới yết hầu, nước thuốc chậm rãi chảy xuống.

Cơ thể bị co rút mạnh mẽ, nước thuốc đắng chát không có chạm vào bề mặt lưỡi của nàng, mà trực tiếp theo cổ họng xuống thẳng dạ dày. Không cảm thấy đắng lắm. Chát, lại lan từ cổ họng tới từng bộ phận trên cơ thể. Đôi mắt to sáng đóng chặt lại, nước mắt đọng ở khóe mắt cuối cùng cũng đầy mà tràn ra, thành hai hàng chảy xuôi xuống, chạm tới hai bên tóc mai hỗn độn.

Dứt thuốc bao lâu, thì nàng khóc bấy lâu.

Ngay lúc Tán Bồ Trác Đốn rút bát thuốc ra, đôi mắt sáng nhẹ nhàng mở ra. Bên trong vốn tràn ngập hèn mọn lấy lòng giờ đã trở thành hư không vô tận, con người bị nước mắt làm cho trở nên giống như trong suốt tràn đầy ủy khuất, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nháy mắt giống như trở nên có sức sống.

Hấn nhìn một lát, ngón tay thô dài liền rút ra khỏi miệng La Chu, đầu ngón tay còn lưu lại một sợi chỉ bạc. Ngón tay vẫn còn dính chỉ bạc trực tiếp đặt lên giữa đôi lông mày, không nói gì mà nhẹ nhàng ấn ấn.

"Thật đáng. . . . . Thật chát. . . . ."

Đôi môi khẽ mở, khẽ run run nói ra những tiếng thật nhỏ, giống như là thở dài, lại giống như khóc, lại vừa giống như đang làm nũng. Mắt to buồn đầy ủy khuất phủ kín một tầng u oán, nước mắt tựa như một chuỗi hạt lăn xuống, cả người La Chu giống như đang rơi vào thế giới cách biệt với bên ngoài.

Cái thế giới mà chỉ có một mình nàng co ro trong góc tường hoảng sợ nhìn cha mẹ mình cãi nhau kịch liệt; chỉ có một mình nàng ngồi dưới ngọn đèn bên đường bồi hồi, liếm những vết thương đánh nhau với người khác; chỉ có một mình nàng ngồi bên cửa sổ nhìn về cuối ngã tư đường, khát vọng nhìn thấy bóng hình cha mẹ. Một ngày chờ đợi, một tháng chờ đợi, một năm chờ đợi, nàng chờ đợi một chút yêu thương ít ỏi, chờ tới mức bị coi rẻ lạnh nhạt. Cho tới khi lòng giá lạnh, tình phai nhạt, cho đến khi cả cha lẫn mẹ cùng vĩnh viễn biến mất, nàng đã không còn chờ đợi nữa.

Nàng dùng mười bảy năm chờ đợi cha mẹ ngoài đầu nhìn lại, chờ đợi cha mẹ yêu thương, lại chung quy muốn mà không được. Vào thời khắc chôn cất cha mẹ, nàng thề từ nay về sau chỉ sống vì chính bản thân mình, cố gắng sống cho thật tốt.

Nàng chán ghét thuốc đông y, vô cùng chán ghét nó, chất lỏng đắng chát ảm áp kia làm cho nàng nghĩ tới hình ảnh chôn cất đã giấu kín trong đầu. Thân thể thật đáng! Thật chát! Trên lưỡi là đắng chát, máu cũng là đắng chát, da thịt cũng đắng chát, lục phủ ngũ tạng tất cả đều là đắng chát, đắng chát đến mức không thể nào không chế được nước mắt trào ra.

Tán Bồ Trác Đốn lạnh lùng nhìn ngao nò khóc không tiếng động, ngón tay đang ấn trán nhẹ nhàng trượt đi, đem nước mắt chảy xuống bôi khắp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng.

"Heo, thuốc thực sự rất đắng rất chát sao?" Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve cổ nàng. Giọng nói âm trầm bớt đi một chút lạnh lẽo, lại tăng thêm một chút hấp dẫn.

La Chu di chuyển mắt, nước mắt lại tiếp tục chảy dài, hít hít mũi, mơ hồ ưm một tiếng.

"Trực tiếp đổ vào cổ họng sao có thể nuốt được vị đắng?" Tấn Bồ Trác Đốn hừ nhẹ, khoe môi nhếch lên cực kì dữ tợn, "Ngao nô lừa gạt Vương chính là trọng tội, phải rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ."

Lời nói máu lạnh vô tình kéo La Chu ra khỏi thế giới đầy nước mắt cùng thống khổ vô tận.

Nàng vội vàng lau nước mắt, sống chết lác đầu, nói liên mồm: "Tiện nô nói sai rồi, Vương dứt thuốc tuyệt đối không đắng, tuyệt đối không chát. Vương, tiện nô nói sai rồi, xin người nể tình Ngân Nghê mà tha thứ cho tiện nô đi, tha cho tiện nô đi." Tiếng cầu xin mang theo tiếng khóc hãi hùng.

Nhớ rõ ở nóc nhà cao nguyên cổ đại có một bộ gọi là "Mười sáu pháp điển", bên trong có quy định đối với người hạ đẳng như sau: "Ba loại người lang thang, thợ rèn, đồ tể, mạng không bằng cây cỏ." Làm nô lệ, mạng của nàng còn không bằng một cọng cỏ. Phàm là nông nô, nô lệ cùng người hạ đẳng có hành vi phạm thượng, trừng phạt theo luật pháp vô cùng nghiêm khắc, dã man, nhục hình thi hành gồm có "Khoét mắt, chặt đầu gối, cắt lưỡi, chặt tay chân, quăng xuống vực, giết từ từ", có thể nói là hoàn toàn phủ định quyền sinh tồn.

Cảm thú Vương trước mắt nàng đã từng hành hạ không biết bao nhiêu người, hấn hi nô vô thường máu lạnh vô tình đã in thật sâu vào trong lòng nàng. Một tháng qua, nếu không phải có Ngân Nghê bảo vệ nàng, nếu không phải nàng từng giây từng phút chú ý lời ăn tiếng nói, hèn mọn tuân theo, không chừng đã sớm trở thành kẻ tàn tật, hoặc sớm là linh hồn nơi chín suối.

Nhìn xem hôm nay nàng đã làm gì? Có ý đồ đoạt bát thuốc từ tay cảm thú Vương, cào cấu tay hấn nhằm rút tay hấn ra ngoài, khóc lóc âm ỉ còn kêu thuốc đắng chát. Đây. . . . . Đây không phải là muốn chết sao? Càng nhớ lại, La Chu lại càng sợ hãi, thân thể không không chế được mà run rẩy.

"Nói sai rồi sao?" Tấn Bồ Trác Đốn nhẹ nhàng bóp chặt lại năm ngón tay đang nắm lấy cổ nàng, chữ cuối cùng nói thật nhẹ, ẩn ý khó đoán.

"Sai lắm rồi, sai lắm rồi, Vương, tiện nô sai lắm rồi." La Chu khóc thút thít nói, hai gò má lúc trắng lúc xanh, ánh mắt ghen lại cố không để rơi nước mắt trở nên hồng như mắt thỏ.

Tấn Bồ Trác Đốn buông cổ nàng ra, đứng thẳng dậy, đôi mắt sắc bén xẹt qua ý cười châm chọc: "Nếu biết sai rồi, liền phạt ngươi uống thuốc bốn ngày. Nếu để rơi một giọt, nhất định rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ!"

A? ! La Chu ghé vào trên người Ngân Nghê, ngơ ngác nhìn nam nhân trên cao, trong đầu trống rỗng.

Tin dữ! Đây là tin dữ ngang với rút lưỡi chặt tứ chi treo cổ!

Sau một lúc lâu, cho tới khi bóng dáng của Tấn Bồ Trác Đốn cùng hai con báo tuyết biến mất, Cách Tang Trác Mã đứng lên dùng sức lay nàng, nàng mới phun ra một ngụm khí độc, cảm hận nói: "Mẹ nó, đúng là rất cảm thú mà."

Cách Tang Trác Mã ngồi dựa vào bên người nàng mê mang đồng ý, rồi rảo nhìn ra cửa ngao phòng trống không.

Vương đối với tội đại bất kính của La Chu a tý cũng chỉ phạt nàng uống thuốc thêm hai ngày, thật sự đối lập với những khổ hình tàn bạo trước đây, quả thực không thể tin được. Hơn nữa, uống thêm hai ngày thuốc cũng là trừng phạt sao? Nàng chuyển mắt nhìn La Chu đang đau khổ sống không bằng chết, nàng giật mình. Đối với La Chu a tý mà nói, uống thêm hai ngày thuốc tuyệt đối đáng sợ hơn so với trừng phạt quá roi.

Vương, quả thực rất khủng khiếp!

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 71: Tới phòng nghị sự

Suốt nửa tháng, La Chu không làm gì cả, mỗi ngày chỉ phụ trách uống thuốc rồi ngủ trong ngao phòng. Thức ăn ngoài bánh mì, còn có trà sữa nóng cùng thịt bò nấu khoai tây thơm ngào ngạt. Theo lý mà nói, là một ngao nô, mà nàng có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy có thể nói là chưa từng có. Nhưng thực tế thì nàng sắp bị nhảm chán đến nên đến sắp mất chứng uất ức cùng dễ cáu kỉnh rồi.

Sau khi cảm thú Vương dứt thuốc, thực hiện toàn bộ hành vi cảm thú của hấn xong, liền đặc phái sáu cung nô lại đây giám nàng dưỡng bệnh. Nước thuốc đắng chát nhất định phải uống không sót một giọt, thức ăn đưa tới ít nhất phải ăn hai phần ba, chỉ được hoạt động trong phạm vi ngao phòng, mỗi buổi sáng trưa tối hàng ngày phải hoạt động một lần, mỗi lần không quá hai mươi phút, còn lại phần lớn thời gian nàng đều bị cưỡng chế nằm trên đệm tĩnh dưỡng. Trừ bỏ Cách Tang Trác Mã cùng các cung nô hầu hạ ra, những người không liên quan không được vào thăm. Tự ý bước vào ngao phòng, giết không tha.



Bốn ngày đầu, thân thể còn suy yếu, lại bị nước thuốc đắng chát tra tấn sống không bằng chết, nằm vẫn còn mê man, nhưng từ ngày thứ năm trở đi thì không còn nữa. Đúng như Cách Tang Trác Mã nói, y thuật của thầy thuốc quả thật quá mức cao minh, bệnh của nàng được dưỡng tốt lắm, ngay cả thân thể cùng tinh thần đều được dưỡng tốt quá mức cần thiết, lại được nằm tĩnh dưỡng, chỉ trừ có mỗi việc chịu tra tấn thông khổ lúc uống thuốc. Nhưng đối mặt với sáu cung nô tỳ tận tụy quan tâm nàng quá độ như hồ rình mồi, lại thêm Cách Tang Trác Mã lòng đầy sợ hãi, nàng ngay cả tự bụng thuốc uống cũng không có cơ hội, càng không thể nói đến đi ra ngoài ngao phòng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể lợi dụng ba lượt vận động hàng ngày để rèn luyện, sử dụng toàn bộ tinh lực bản thân, để đảm bảo chất lượng giấc ngủ. Mà thu hoạch lớn nhất của nàng là thuộc gần hết hai mươi đầu đã ngao dưới trướng Ngân Nghê, cơ bản là để đem chúng nó thành gối ôm tùy ý ôm ấp vuốt ve cũng sẽ không xảy ra sự cố gì.

Cứ như vậy dưới sự hầu hạ như rạp khuôn của các cung nô, sự an ủi mềm mại của Cách Tang Trác Mã cùng với Ngân Nghê và đám ngao khuyến khích, nàng giống như lão bà sống qua những ngày uống thuốc khổ hình, sống một cuộc sống chán ngán đến mức, cuối cùng đợi được cảm thú Vương hạ lệnh đặc xá, kết thúc hình phạt.

Vì lần bị bệnh này, La Chu thật sự lĩnh ngộ được ý nghĩa của lao động. Cuộc sống sâu gao này không phải người bình thường nào cũng tiêu thụ nổi, nếu muốn cuộc sống được phong phú, nhất định phải lấy lao động làm vinh quang. Chẳng sợ khổ chút, mệt chút, bi thảm chút, cũng phải chấp nhận. Cũng bởi vì lần bị bệnh này, nàng trở thành tâm điểm của cả Vương cung. Từ vương công quý tộc cho tới nô lệ tạp dịch, tất cả đều đồn đại không ngớt. Chỉ cần nàng vừa xuất hiện, những ánh mắt như tia X xuyên qua gân cốt tạng phủ của nàng, nhìn thấu vào trong xương máu, linh hồn nàng.

"Trác mã, ta. . . . . Ta cảm thấy áp lực quá. . . ."

La Chu chau mày, mắt chứa đầy bất an, đi tới chỗ rẽ không người nàng nhỏ giọng nói với Cách Tang Trác Mã. Ở phía trước hai nàng, có hai thị vệ đứng mảnh dẻ đường, đi thẳng hướng tới phòng nghị sự của Cô Cách Vương.

"Tất nhiên rồi." Cách Tang Trác Mã cũng nhỏ giọng đáp lại, "La Chu a tỳ chính là nữ nô duy nhất chiếm được sự ưu ái của Vương mà."

Ưu ái? !

La Chu nghe được mà thở ra một ngụm khí lạnh, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại: "Ai dám bịa ra chuyện này? Lão tử nhất định làm thật hần!"

"La Chu a tỳ không cần kích động, mọi người trong cung đều truyền nhau như vậy. Ai kêu người thân là nữ nô, lại được tự do ra vào tâm cung của Vương, được thầy thuốc chẩn bệnh, Vương tự mình dứt thuốc, rồi cung nô hầu hạ bên người, thật sự là vô cùng vinh dự, ngay cả tư cũng được hưởng đãi ngộ đặc biệt đến cả lũng." Cách Tang Trác Mã nói một hơi toàn bộ những chuyện xảy ra, thở một chút rồi lại nói tiếp, "Hiện tại Vương lại hạ lệnh cho người tới phòng nghị sự hầu hạ, người muốn bọn họ nghĩ sao chứ? A Lan Ni Mã cùng Khúc Trần Mai Đóa từng cố ý tìm lúc canh gác sơ hở tới tìm ta chứng thực, thuận tiện chuyển tới ta lời chúc mừng, nhắc nhở người tranh thủ cơ hội này."

La Chu thật muốn phun máu! Thở ra một ngụm khí lạnh, mẹ nó, hai người này còn chưa từ bỏ ý định ám sát cảm thú Vương! Quả thực giống như nàng vẫn không thể nào bỏ được ý định bỏ trốn, tinh thần này thật đáng khen, hi vọng tất cả đều có thể thành công. Nàng hít sâu một hơi, ngưng trọng hỏi Cách Tang Trác Mã: "Trác Mã, Vương để ý ta sao?"

Cách Tang Trác Mã lặng yên một lát, rồi thở dài một tiếng, nói: "Lời đồn cũng không phải vô lý. La Chu a tỳ, ta cảm thấy được ta miễn cưỡng cũng có thể được coi là một người phụ nữ Bắc Ba thông minh. Lấy kinh nghiệm phong phú của ta, người được Vương ban cho nhiều vinh hoa như vậy, đã khẳng định sự khác biệt của người trong lòng Vương. Nhưng mỗi khi nhìn Vương và người ở chung, ta vừa thấy lo lắng cho mạng mình, vừa lo cho cái đầu của người. Bởi vậy, Vương ưu ái người không giống như một người đàn ông đối với người phụ nữ mình thích." Nhưng mà Liệt Thích Già Thát Tu thật sự là ý muốn quấy rối với người a. Nhưng nàng lại nuốt lại câu cuối cùng, nhắm mắt lại cân nhắc xem có nên tìm cơ hội nói việc này cho La Chu a tỳ sau khi nàng khỏi bệnh hay không, để cho nàng cảnh giác, tìm kẻ sách phòng bị, miễn cho nàng chịu tổn hại.

Điều Cách Tang Trác Mã nói, La Chu kỳ thật cũng hiểu rõ trong lòng. Ngay từ đầu, Vương vì Ngân Nghê mà có hứng thú với nàng, nên nàng mới có thể sống sót. Chính là trải qua một thời gian, nàng phát hiện cảm thú Vương dường như đặc biệt thích khi dễ nàng, hơn nữa hăm mê thi hình giết người trước mặt nàng, lấy sự run rẩy, hèn mọn cầu xin của nàng để mua vui, đúng là biến thái mà!

Khốn kiếp, từ lúc nào mà nàng lại trở thành đồ chơi mua vui cho tên cảm thú đó cơ chứ. Nàng thở ra một ngụm khí đục, sự kiên định dần dần biến mất.

Khi nhìn thấy hai thị vệ đã dừng chân tại cuối con đường, nàng lập tức ngậm miệng. Cúi đầu hèn mọn bước vào trong, len lén nhìn qua hai bên hành lang.

Tới đây cũng đã được mười hai tháng, người Bắc Ba ở nóc nhà cao nguyên này, dù là giàu sang hay bản cùng, đều luôn ưa thích chuẩn bị cho lễ mừng năm mới. Dù Cô Cách Vương cung tràn ngập sự khủng bố tanh máu, nhưng vào đêm 30, nô lệ hèn mọn nhất cũng có được một miếng thịt cùng một chén rượu thanh khoa.

Trên hành lang sáng ngất, cứ mỗi mười bước lại được đặt những giá bằng gỗ lim, hình rồng, hổ, sư tử, rửa bằng bạc đẹp tuyệt mỹ, trên miệng chúng ngậm ngọc quý, trên lưng công bát bạc. Trong bát bạc được đựng mầm lúa mì thanh khoa ngâm trong nước tuyết, tới năm mới hạt mầm đã nảy mầm cao gần 2 tấc, đây là để cầu chúc cho mùa thu hoạch năm tới.

Bức bích họa tuyệt đẹp được thêu trên hai tấm lụa lớn. Bức tranh này chỉ dùng tơ lụa, lông dê, vải bông thêu thành. Tấm lụa bên trái miêu tả "Như ý đăng" thường xuất hiện trong chùa miếu, màu sắc lộng lẫy, nhắn nhủ lạ thường, thể hiện trí tuệ rộng khắp của Phật Tổ; tấm lụa bên phải miêu tả quá trình ra đời của Mục Xích Vương Gia, cảnh chinh chiến mãnh mẽ đầy lời oán, lễ đăng vị khoan thai mà hoa lệ. Hai bên sườn tấm lụa là những bức tranh liên hoàn, thêu bằng tơ tằm với những phong cảnh thiên nhiên hài hòa khác biệt, đủ để thấy sự kỳ diệu trong tay nghề chế tác của con người. Nếu có thể gặp

được ở thế kỷ 21, tài năng này nhất định có thể hiện được kết tinh thành quả lao động quý giá của người dân cổ đại.

La Chu cảm khái, bất giác trong lúc đi lại vừa nghĩ vừa nói ra miệng.

Trong lúc thị vệ mở cửa ra khỏi cung, gió tuyết lạnh lập tức tạt thẳng vào mặt, làm cho nàng lạnh run cả người. Xoang mũi bị khí lạnh kích thích, nhin không được hắt xì một cái.

"La Chu a tỷ! Người lạnh không?" Cách Tang Trác Mã khẩn trương lo lắng hỏi. Nàng là một lần bị rấn cắn, mười năm sợ dây thừng. Tuy rằng bị cắn không phải là nàng, nhưng khi vừa nghe La Chu hắt xì, lòng đột nhiên như thùng một lỗ.

Lạnh, tất nhiên rồi. Da thịt bị gió tuyết thổi vào đau giống bị bị dao cứa. Chỉ cần rời đi cơ thể ấm áp của ngao khuyến, trong thời gian ngắn ngủi tay chân nàng liền lạnh giống như cột băng, cả nhiệt độ thân thể cũng nhanh chóng hạ thấp, chỉ còn ngực là ấm áp. Nhưng mà chỉ cần không phải lúc ngủ, cái lạnh này nàng vẫn còn chịu được.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi." La Chu đem áo khoác trên người kéo vào thật chặt, dắt tay Cách Tang Trác Mã chuẩn bị bước đi.

"Chậm đã, Vương hạ lệnh, sau khi ra khỏi đông cung, chỉ có Heo mới có thể vào hầu hạ trong phòng nghị sự." Một thị vệ vườn trường mâu ngăn cản Cách Tang Trác Mã, nghiêm túc nói, "Người, chờ ở chỗ này."

La Chu cùng Cách Tang Trác Mã biến sắc, nhìn lẫn nhau, nháy mắt liền trở nên sợ hãi.

"La Chu a tỷ. . . . ." Khuôn mặt Cách Tang Trác Mã hiện lên vô tận lo lắng, nàng cầm ngược lại tay La Chu, trên mu bàn tay hiện lên đầy gân xanh.

La Chu nhắm chặt mắt, rồi lại mở ra, sợ hãi trong mắt đã được áp chế. Nàng đẩy ra ngón tay Cách Tang Trác Mã, khóe môi hơi nhếch lên: "Cô gái ngoan, ở chỗ này chờ ta, ta nhất định sẽ trở về."

". . . . . Ân, ta chờ La Chu a tỷ." Cách Tang Trác Mã gật đầu, bắt đầu đi thu tay lại.

La Chu xoay người, chống lại gió lạnh như dao cắt, đi theo thị vệ bước qua cửa nhỏ.

Thấy thân thể của nàng đã khỏi hẳn, liền khẩn cấp muốn trêu chọc tìm vui sao? Sống 20 năm, cũng không biết bản thân mình có giá trị giải trí lớn như vậy. Nàng nên cảm thấy may mắn hay đau buồn đây.

Còn có, tại sao gọi nàng là Heo chứ? Nàng rút cuộc giống Heo chỗ nào? Dù quần áo đầy trên người, nhưng thoát nhìn vẫn rất mảnh mai có được không?

Oán niệm khó chịu cùng sợ hãi không yên đan vào trong gió tuyết, theo những bông tuyết tung bay khắp trời.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 72: Tiến vào phòng nghị sự

Thấy nàng tới, thị vệ đứng ở trước phòng nghị sự lập tức đẩy ra chiếc cửa hoa lệ cực nặng phía sau. Nhất thời, một luồng khí ấm bao khắp toàn thân nàng, xua tan đi không ít khí lạnh trên người.

Bước vào chỗ tối, nàng đưa mắt cẩn thận tò mò nhìn xung quanh, thứ chiếm được ánh nhìn không phải con người, mà là sự hoa lệ mãnh liệt cùng sự uy nghiêm huyền bí. Hình ảnh di chỉ đồ nát trước đây sụp đổ trước đây đã sống lại, tạo nên một dấu ấn hoàn toàn mới.

Những cây cột trụ vuông màu đỏ cực kỳ đặc sắc, nền nhà được lát bởi những khối đá màu xanh, trên trần nhà phủ kín những hoa văn đầy màu sắc, vách tường bốn phía cũng ngập tràn những hình màu. Nội dung của những hình này chủ yếu đề cập đến Phật, Độ Mẫu, Kim Cương, người động, các loại động thực vật, chủ đề thì về biện kinh, lễ mừng, nhạc cổ, ca múa. Những đường cong sinh động lưu loát mà không kém phần tinh tế; bố cục biến hóa đầy ngẫu hứng, hợp tan đan xen; bố trí đầy màu sắc, đẹp không tả xiết, lấy màu đỏ là chủ đạo, thêm vào đó là những màu sắc đối lập như màu xanh dương, xanh lá cây. Mỗi bức hình đều thể hiện sự sáng tạo, trở thành vật trang trí lộng lẫy trong bầu không khí quý dị thần bí này.

Những bức bích họa sống tiên diễm này so với những bức tranh phai tàn ở di chỉ hiện đại càng thêm phản ánh rõ ràng nền tảng văn hóa độc đáo được dung hòa từ Ấn Độ, Kashmir, Nepal, Islam. Các họa sĩ vĩ đại không lưu lại tên tuổi này đã thể hiện được trình độ của mình đối với nghệ thuật tạo hình và tinh luyện, vận dụng những sức thái đối lập cùng sự hài hòa sáng tối, tốt đến mức mà người hiện đại cũng không thể tin được, rồi lại không thể không bị thuyết phục bởi những bằng chứng sống này.

Phòng nghị sự rộng mấy trăm thước, hai sườn được đặt rất nhiều bàn thấp, trên bàn được đặt đầy rượu cùng thức ăn, trước bàn rất nhiều người đang ngồi. Bọn họ người thì uống rượu, người thì thử món ăn, người lại thích thú thưởng thức ca múa. Dựa trên trang phục họ đang mặc, đa số đều là quan viên quý tộc, nhưng hình thức trang phục thì lại khác xa với người Cổ Cách. Nhìn sơ qua thì có Ba Tư, Ấn Độ, Ladakh, Nepal, còn có Û-Tsang. . . . ,

có thể không chút khoa trương mà nói hình ảnh trước mặt chính là một bức tranh miêu tả sự hợp mặt của các quốc gia Nam Á sống động nhất.

Đầu thế kỷ 17, thầy tu Adam Bolswert người Bồ Đào Nha tới Vương quốc Cổ Cách đã từng ghi lại rằng: "Cổ Cách là trung tâm giao thương của các nước xung quanh, các đoàn vận chuyển nguyên liệu lụa, gốm sứ, trà, gạo, quả sung, nho, đường. . . . . từ nhà Hán, Bruzha tới Sri Baja Bay (tên cổ của thủ đô Malaysia) đều phải thông qua nơi này. Đồng thời, các thợ thủ công Nam Á cũng không ngừng đi tới Cổ Cách, đưa văn minh của cải vào tay Cổ Cách. Mà lông dê, muối ăn, phen chua. . . . . những đặc sản của Cổ Cách cũng được vận chuyển tới Nam Á." Trong khoảng khác, nàng như sinh ra ảo giác hai thế giới đã được dung hòa làm một.

Trong đại sảnh, mười hai người đàn ông mặc áo đỏ sẫm, bên ngoài phủ áo khoác dày sắc sỡ tách ra theo trình tự hình quạt, mỗi người đều ôm một cái trống tròn bằng da dê, gõ lên những tiếng trống nhịp nhàng, tay kia . Ở giữa là hai mươi mấy cô gái trẻ đang nhảy múa, thân mặc những chiếc áo khoác điểm lệ, đầu họ đội mũ khảm đầy trân châu cùng vàng bạc, trên người đeo vòng cổ san hô, trên cổ tay là những chiếc vòng vàng bạc khảm đầy ngọc quý. Những chiếc áo choàng bên ngoài đã thể hiện đầy đủ sắc màu nơi nóc nhà cao nguyên này, màu hồng sậm cùng da cam được phối hợp với nhao cùng những trang sức quý giá tạo nên một hương vị đặc biệt mạnh mẽ. Mà mỗi màu sắc trang phục trên người vũ nữ đều giống với hoa văn áo choàng của họ, hình thành một chỉnh thể lạ mắt nhưng lại hài hòa tới mức đáng ngạc nhiên.

Trong tiếng nhạc huyền diệu, đám vũ nữ đưa tay múa rất nhịp nhàng, khi thì gấp lại đưa về phía trước, khi thì tiến tiến lui lui, tựa như những con đường uốn lượn bên trong Vương cung, chẳng những đem lại cảm giác bền vững kiên cố, lại còn mang đầy tinh thần đoàn kết, hơn nữa bên trong còn ẩn giấu sự cao quý nhẹ nhàng nơi Vương cung, đoan trang thanh lịch, xinh đẹp duyên dáng lại đầy sôi nổi. Nó cũng giống như bức tranh bên ngoài làm cho người ta ngạc nhiên không thôi.

Đây chính là điệu múa "Huyền" được sáng tác vào thời đại Cổ Cách, điệu múa này không cần nhạc cụ, chỉ cần dùng tiếng trống cùng âm thanh ma sát cạnh trống, hơn nữa những trang sức phụ tùng trên người vũ nữ va chạm lẫn nhau cũng tạo ra những âm thanh thật êm tai, vô cùng có tiết tấu.

Tương truyền, điệu múa "Huyền" là do một nghệ sĩ múa sau một thời gian liên tục nghiên cứu ngẫu nhiên tìm ra, nó dựa trên kết cấu của tòa thành Cổ Cách, có thể nói đó là tác phẩm xuất sắc để đời của người nghệ sĩ này. Trước tiên nó được tiến hành diễn thử trong cung và được các đại thần nhất trí thừa nhận, Cổ Cách Vương liền chọn nó trở thành điệu múa cung đình, để các vương công quý tộc thưởng thức. Mà trong các hoạt động chúc mừng, Cổ Cách Vương cũng sẽ mời bằng hữu, phú thương ở các quốc gia khác đến thưởng thức, và đã nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Ở hiện đại, điệu múa "Huyền" tuy rằng không còn giống như nguyên bản mấy trăm năm trước, những vẫn rực rỡ đến lóa mắt không thua kém gì điệu múa gốc, có thể nói là phát triển trường tồn, độc đáo đầy mỹ lực. Ở trong các trận đấu, chỉ tiết mục này của người A Lý cũng đã đủ áp đảo các tiết mục khác, giành được giải thưởng lớn. Mà nàng, cũng đã có vinh hạnh được xem qua.

Nhưng mà hiện giờ, nếu so sánh giữa hai bên, điệu múa "Huyền" cổ đại bất luận là trang phục hay động tác, tiếng trống hay vũ đạo cũng đều tăng thêm một phần thu hút đầy thần bí rung động lòng người.

Thẳng cho tới khi bị vật gì đó dùng sức lôi kéo, La Chu mới giật dỗi cúi đầu xuống nhìn thì gặp ngay Ngân Nghê đang đứng sát ngay cửa gác.

Ngân Nghê nhẹ đưa ra chiếc lưới hồng, mắt tam giác ngược màu lam có vài phản thức giục cùng lo lắng, nhìn nàng, rồi lại quay đầu nhìn về phía sau.

Nàng nhìn thuận theo tầm mắt của Ngân Nghê thì thấy cầm thú Vương.

Cầm thú Vương đang ngồi ngay ngắn ở chính vị trên đại sảnh lớn, trên người hắn vẫn là những phục sức xa hoa y như cũ. Hắn ngồi dựa lưng trên một chiếc giường hẹp thật lớn, trên giường được khảm đầy những viên ngọc quý báu, tạo thành một bức tranh Cát Tường. Trên giường được trải một tấm da hổ lông lầy, còn được đặt thêm mấy cái đệm dày êm ái. Trước giường có một chiếc bàn thật dài hơn những chiếc bàn khác, bên cạnh còn có hai thị nữ xinh đẹp đang quỳ, trước bàn là hai con báo tuyết tao nhã đang nằm, gặm nhấm những miếng thịt xương ngon lành. Sau chiếc giường cũng là một loạt thị nữ xinh đẹp, giống như là một tấm bình phong bằng cơ thể con người, tuyệt đẹp lại đầy màu sắc. Xung quanh chiếc giường là hơn mười con chó ngao khỏe mạnh, màu sắc khác nhau, lộ ra vẻ hung tợn trắng trợn, nhưng lại càng giúp hắn nổi bật hơn, phú quý không tả nổi.

Vách tường đằng sau giường của Vương là một bức tranh sinh tử luân hồi thật lớn, màu sắc tươi sáng, hình ảnh trong rất sống động, nền bức luân hồi là một mảnh xanh lam, phẳng phất giống như sự thâm thúy của vũ trụ, tay Không Hành Mẫu cầm hoa Mạn Liên tứ giác xoay tròn, đoan trang quyến rũ lại có chút lạnh nhạt từ bi, nó cùng với hình ảnh Diêm Vương miệng ngậm tay cầm vòng luân hồi trong tay hình thành hai lực lượng đối lập.

Chính sự uy nghiêm thần bí đến dọa người ẩn chứa trong bức bích họa cộng với vị cầm thú Vương đang ngồi ngay ngắn trên giường kia đã tạo thành một sức sức mạnh làm cho kẻ khác vừa thấy liền kính sợ không thôi, bất giác muốn quỳ xuống thần phục.

Cầm thú Vương cầm lên chiếc cốc bạc, hơi hơi mỉm cười, giống như đang thưởng thức điệu múa "Huyền" cùng với các sứ khách, nhưng tầm mắt nguy hiểm lạnh lẽo của hắn lại đang phóng về phía nàng.

Tia lạnh này lập tức kéo La Chu đang bay bổng theo ngôi sao chổi nghệ thuật trở về hiện tại. Sau khi thanh tỉnh, nàng hận không thể cho mình hai phát tát. Cái lúc khi gió nào rồi mà còn có tâm tình thưởng thức nghệ thuật, tán thưởng điệu múa "Huyền", xúc động với lịch sử. Thứ nhất nàng không. . . . . không. . . . . phải một nhà nghệ thuật, thứ hai không phải một nhà lịch sử, thứ ba không phải nhà khảo cổ, miễn cưỡng cũng có thể coi là một người có chút ít tri thức lịch sử, có điều, so với những là người say mê yêu những di chỉ cổ, thì nàng chỉ là một người thích phiêu lưu thám hiểm mà thôi. Chọc giận cầm thú Vương là chuyện nhỏ, không cần thận mật đầu mới là chuyện lớn.

Nàng nhanh chóng khom người cúi đầu, hạ sự tồn tại của mình xuống thấp nhất, dùng tư thế hèn mọn nhất theo Ngân Nghê đi tới bên cạnh cầm thú Vương. Thân hình mảnh khảnh quá mức nhỏ bé so với hội trường náo nhiệt rộng lớn này, gần như không có ai chú ý tới sự di chuyển của nàng. Đi tới gần khu vực giường của cầm thú Vương, những ngao khuyến nằm dày kín xung quanh liền tự động nhường cho nàng một chỗ. Nàng học theo bộ dáng của hai thị nữ bên cạnh bàn, cúi đầu khiêm tốn quỳ xuống.

## Chương 73: Vương cùng nữ nô vô cùng thân thiết

"Tiện nô khấu kiến Vương." Hai tay nàng dán sát đất, trán cũng nhẹ nhàng đặt trên đất, giọng nói mang theo chút sợ hãi, chút khấn trương, chút cung kính, chút hèn mọn lại có chút lấy lòng.

Tán Bó Trác Đốn nghiêng người nhìn nữ nô bên cạnh chân phải của hắn, mắt ưng khẽ híp lại. Chỉ ở trước mặt hắn, giọng của nô lệ này mới có thể mang nhiều cảm xúc phức tạp như vậy. Không biết từ lúc nào, hắn lại có ham mê phân biệt cảm xúc của nàng, đặc biệt thích nâng đầu của nàng lên, đánh giá cẩn thận từng biểu tình ẩn sâu trong ánh mắt nàng.

Cặp mắt trong suốt có thần kia tuyệt không khô khan chút nào, nó khác hẳn sự yên lặng kiêu lòi của nàng, thường xuyên không khống chế được mà để lộ ra nội tâm, ngẫu nhiên lại nở rộ ánh hào quang vô cùng sinh động. Bi phần cũng tốt, hoảng sợ cũng tốt, ủy khuất cũng tốt, ảm đạm cũng tốt, hung ác cũng tốt, thống khổ cũng tốt, đều làm cho hắn cảm thấy không biết chán. Đây là lần đầu tiên hắn gặp được thứ đồ chơi thú vị như vậy.

"Rót rượu." Hắn dời đi tầm mắt, thần nhiên nói.

"Dạ." La Chu trả lời thật nhỏ, đứng thẳng người, cầm lên bầu rượu trên bàn, thật cẩn thận rót vào chiếc cốc bạc trên tay cầm thú Vương.

Rót rượu, cũng là một môn kỹ thuật sống. Thân thể cùng cánh tay của người rót rượu tuyệt đối không thể đông đưa, lượng rượu rót ra phải được duy trì lưu lượng cùng tốc độ chảy, không thể rót quá ít, cũng không thể quá đầy. Trong quá trình rót rượu, không thể để rượu bị bắn ra ngoài. Nếu vô ý bắn lên tay đang cầm cốc của cầm thú Vương, nhẹ thì đánh gãy tứ chi, nặng thì loạn công đánh chết.

Đây là những hiểu biết mà La Chu đã tổng kết được dựa trên kết cục điêu tàn của không ít cung nô cung thị khi rót rượu. Trước kia là nhìn người ta rót rượu cho cầm thú VƯơng, giờ là đến phiên nàng, tìm đập càng lúc càng nhanh. Những tiếng gào thét, kêu rên thê lương, máu chảy đầm đìa từ cổ tay, những cổ thi thể bị phá nát thành mảnh nhỏ dần dần xuất hiện trong đầu nàng, tay ôm bầu rượu liền không nghe theo lệnh mà run run.

Nước rượu khi ngừng khi chảy, lúc to lúc nhỏ, lúc trái lúc phải, làm cho tay của cầm thú Vương ướt đầm, mà trong cốc lại chỉ có một phần ba.

Mùi rượu thơm lan khắp nơi, ba chiếc nhẫn trên ngón tay đều bị nước rượu thấm ướt. Hắc diệu thạch cùng ngọc bích được khảm trên nhẫn lóe ra ánh sáng âm u, cùng với thân nhẫn màu bạc cổ xưa hòa lẫn vào nhau, chúng giống như biến thành ba ánh mắt lạnh băng, ma quái cực điểm, mà cũng lạnh lẽo tới cực điểm.

Nàng gất gao cắn môi dưới, cố gắng ức chế những tiếng sở hãi tràn ra khỏi miệng, nàng run càng lúc càng mạnh. Ngay lúc nàng rót rượu đầy cốc bạc, dưới tay cầm thú Vương đã là một bãi rượu lớn, nó nghiêng theo chiếc bàn, chảy xuôi xuống dưới.

Đặt bầu rượu lên bàn, nàng lập tức quay về vị trí cũ: "Vương, xin. . . . .Xin. . . . .Thứ. . . . .Thứ tội." Một câu nói ngắn ngủn mà lắp bắp không thôi, nó tràn đầy khủng hoảng, có thể nghe rõ từng tiếng răng nàng va chạm vào nhau.

Lúc đó, tiếng trống lan truyền thật lớn, trang sức ngọc bội đồng loạt rung động, tiếng bước chân mạnh mẽ tràn đầy sinh lực, màu sắc rực rỡ của những chiếc áo choàng tạo nên vẻ diễm lệ cho những làn váy lượn sóng, điệu múa "Huyền" đã tiếng tới cao trào, hấp dẫn khiến cho tất cả mọi người say mê.

"Quất roi, chặt tay, trọng đánh, người chọn cái nào?" Tay cầm cốc của Tán Bó Trác Đốn vẫn không hề nhúc nhích, vẫn yên lặng dưới làn rượu tinh khiết thơm nồng. Giọng nói lạnh lẽo không chút độ ấm, không chút tức giận, chỉ đơn giản là liệt kê ra các lựa chọn.

Thân thể La Chu run lên, toàn thân như rơi xuống hầm băng. Cầm thú Vương chính là chờ cho cơ thể nàng được dưỡng tốt lên, rồi tìm cơ giết sao? Giống như là nuôi cho heo béo mập rồi giết thịt vậy. Không, tuyệt không thể chết! Nàng ngẩng phắt đầu, hải hùng nhìn về phía khuôn mặt không chút thay đổi của cầm thú Vương, hoảng sợ nói nhanh: "Ta không chọn, Ta. . . . .Ta lập tức liêm sạch sẽ cho người."

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tán Bó Trác Đốn, nàng ngã nhào tới, bất chấp tôn ti lấy đi cốc bạc trong tay hắn, dùng tay áo lau sạch rượu trên bàn, rồi mới ôm tay phải dính đầy rượu của hắn, chuyên chú mà thành kính nhanh chóng liếm láp. Tại đó không có nước lau, cũng chỉ có thể dùng lưỡi liếm sạch. Trong nhận thức của nàng, đây là phương thức lấy lòng hèn mọn ti tiện nhất. Người giống như chó, vì mạng sống, đừng nói là liếm tay, cho dù là bắt nàng liếm chân, nàng cũng sẽ bất chấp nhục nhã mà làm.

Xúc cảm mềm mại, ấm áp non nớt truyền lên từ đầu ngón tay, Tán Bó Trác Đốn chăm chú nhìn đầu lưỡi phấn hồng thông thả chạy khắp ngón tay, sự bạo ngược quay cuồng trong lòng hắn dần trở nên bình ổn.

Cái lưỡi kia giống như con cá nhỏ nghịch ngợm, bơi qua lại giữa ngón tay hắn, từ ngón út tới ngón cái, đảo quanh mỗi đốt ngón tay thô dày, thỉnh thoảng lại dừng lại ở những nơi ướt đầm rượu. Đôi môi có chút trắng đã mất đi lớp da khô, trở nên non mềm tươi tốt hơn, ngẫu nhiên cùng với lưỡi chạm vào da thịt hắn, mang đến một loại thoải mái khác biệt.

Ngao nô này mỗi lần bị uy hiếp tính mạng, nàng luôn hành động có chút ngoài dự đoán. Không xưng tiện nô, cũng không xưng Vương, nàng nghĩ rằng dùng môi lưỡi liếm sạch rượu là có thể bù lại sai lầm sao? Cứ cho là bỏ qua nước rượu dính trên tay, vậy nước miếng lưu lại đây tay thì nên trừng phạt thế nào? Cất lưỡi sao?

Khỏe môi Tán Bó Trác Đốn hơi nhếch lên, mắt ung lảnh khốc hiện lên một tia nghiền ngẫm, tay cứ để mặc cho ngao nô liếm láp. Tay trái nâng lên cốc bạc, đưa tới bên môi nhấp nháp, ánh mắt quay trở lại điệu múa "Huyền" đang diễn ra trên đại sảnh.

Liệt Thích Già Thất Tu ngồi ở hàng bên trái, lần này hần phụng mệnh lấy thân phận đại sứ của Liên Hoa Pháp Vương tham dự, toàn thân hần khoác một chiếc áo cà sa đỏ sẫm viền vàng, trước ngực đeo một tràng hạt Kim Cang, tay trái quán niệm một chuỗi hạt Atula.

Từ lúc La Chu tiến vào trong sảnh, hần liền chú ý tới thân mình mảnh khảnh của nàng. Từ sau kho đưa chân bông, hần đột nhiên bị Vương giao cho rất nhiều nhiệm vụ. Chờ tới lúc hần hoàn thành, Vương đã hạ lệnh ngoài cung nô hầu hạ cho ngao nô, bắt kẻ nào tự ý tiến vào ngao phòng thăm bệnh, giết không tha. Dục vọng chiếm giữ của Vương ngày càng mạnh mẽ. Hần bùi ngùi than nhẹ, có chút tiếc nuối tạm thời không thể chạm vào da thịt trắng mịn nõn nà kia.

Heo nhỏ được Vương dưỡng rất khá, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thoáng tia phấn hồng, khác hoàn toàn với màu hồng rực khi sốt cao. Vệt màu hồng giữa mày đã biến mất, vẻ mặt sợ hãi luôn khiến cho người ta có ham muốn chà đạp.

Nàng giống như con thú nhỏ tránh ở chỗ tối đưa mắt nhìn bốn phía, không biết thấy được cái gì, cảnh giác sợ hãi trong mắt dần được thay thế bằng sự say mê. Cho tới khi Ngân Nghê kéo áo choàng thì nàng mới chột tỉnh, hèn mọn đi tới bên cạnh Vương.

Nàng nhắc tay nhắc chân rót rượu, chảy ra tay Vương, thoáng nhìn thấy mắt Vương ngưng tụ lãnh lẽo, hần âm thầm nhủ mày, cần nhắc xem nên làm thế nào để phân tán sự chú ý của Vương.

Nàng liền dập đầu tạ tội, bỗng nhiên lại ngẩng đầu lên, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong lúc hần còn kinh ngạc thì nàng đã ôm lấy tay phải của Vương không ngừng liếm láp. Nhìn khuôn mặt của Vương biến hóa, hần lặng lẽ thở ra một hơi, hoàn hảo, Vương vẫn chưa tức giận lâu.

Nữ nô này so với heo còn ngoan hơn, ngay cả rót rượu cũng làm không xong. Hần khẽ giữu cột trong lòng. Nhìn đầu liễu phấn hồng phía xa không ngừng liếm láp qua lại quanh ngón tay Vương, cả người hần có chút khô nóng, dưới thân có chút trướng lên. Ngón tay gảy một hạt Atula, trộm nhìn về mặt thích ý của Vương, hần có chút yên tâm, lại có chút lo lắng.

Vương ít ham muốn, mọi người đều biết. Vương đối xử tàn nhẫn với phụ nữ, mọi người vẫn bàn tán bấy lâu nay, nhưng sự thật trừ những phụ nữ đã chết, người sống biết việc này không quá ba người. Nếu Vương chán ngấy heo nhỏ, liệu có tàn nhẫn hủy diệt nàng giống như những phụ nữ đã chết kia không?

Lần đầu tiên, trong lòng Thích Già Thất Tu nổi lên chút xiu hồi hận. Nếu lúc đầu, trước khi Vương chưa nảy sinh hứng thú cùng ham muốn chiếm giữ heo nhỏ, hần đoạt lấy nàng thì tốt rồi. Dù sao đem nàng hiến cho Pháp Vương, cũng an toàn hơn so với ở lại bên cạnh Vương hi vọng vô thường.

Điệu múa chấm dứt dưới tiếng vỗ tay cùng khen ngợi không ngớt, nhạc sĩ cùng vũ nữ lần lượt lui ra. Lúc này, mọi người đều thấy một nữ nô bị bím tóc che nửa mặt đang nâng tay Cổ Cách Vương liếm láp không ngừng.

Chúng thần Cổ Cách sau chút kinh ngạc liền trở lại bình thường, vì họ đều nhận ra nữ nô trước mặt kia là ngao nô được Vương sủng ái nhất. Mà những khách ngoại lai không hiểu biết Vương cung đều lộ ra ánh mắt kinh ngạc cùng tò mò.

Cổ Cách Vương đương nhiệm Mục Xích Tán Bó Trác Đốn là Cổ Cách Vương anh minh lỗi lạc nhất, tàn bạo hiếu chiến nhất, cũng là người bạc tình ít ham muốn nhất.

Hần thích nhất là báo tuyết cùng ngao khuyến mà không thích phụ nữ. Hậu cung vô cùng trống trải, trước mắt chỉ có năm thị phi. Nghe nói, kể từ tuổi mười bảy bắt đầu lập phi, cực ít người có thể sống hơn ba tháng bên cạnh hần. Các đại thần cũng không dám khoa tay múa chân, can thiệp gì tới hậu cung, chỉ sợ khuê nữ nhà mình bất hạnh bị Vương chiều vào hậu cung, sớm nhận cái chết không toàn thây. Đến lúc đó vương quyền phú quý không được hưởng, mất con con gái, còn làm cho Vương không vui, đây mới thật sự là ăn trộm gà không được còn để mất nắm gạo.

Trước đây, phú thương cùng hoàng thân quốc thích vương tộc cũng từng hiến các mỹ nhân muôn màu muôn vẻ, nhưng bất kể người đẹp thế nào, Cổ Cách Vương cũng đều dùng sắc mặt lạnh nhạt mà nhận lấy. Mỹ nhân có thể sống hay không mới là vấn đề, còn muốn dựa vào nhan sắc để mê hoặc Cổ Cách Vương thu thập tin tình báo hay để trục lợi, chỉ có thể nói là nằm mơ. Dần dần, khách quý bên ngoài cũng không còn hiến mỹ nhân nữa, bởi vì đơn giản là họ đang lãng phí tài nguyên quý giá.

Chính là hôm nay bọn họ thấy được Cổ Cách Vương bạc tình ít ham muốn lại thân thiết với một nữ nô đến như vậy. Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là Cổ Cách Vương đã thông suốt? Hiểu được thưởng thức tình cảm mỹ nhân.

Này là cơ hội ngàn năm có một, không thể tuột mất a!

Thoáng chốc, các khách quý trong đại sảnh mỗi người một tâm tư khác nhau, sóng ngầm nổi lên cuộn cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74: Thăm sát trong phòng nghị sự

Một người ăn mặc theo phong cách một quý tộc Bắc Ba, trang sức có nhiều điểm giống quý tộc Vương cung, cung kính hàng lễ với Tân Bố Trác Đốn đang ngồi trên ghế, cười khen: "Vương, đa tạ ngài đã nhiệt tình khoản đãi. Khi ta ở thành Lhasa đã từng nghe nói điệu múa "Huyền" của hoàng cung Cổ Cách tuyệt vời đến mức nào, hôm nay có vinh hạnh được xem, quả thực danh bất hư truyền. Đề tỏ lòng cảm kích, có chút lễ mọn, vạn lần mong Vương không ghét bỏ."

Tân Bố Trác Đốn còn chưa trả lời, một người phú thương mặc trang phục người Hán cũng đứng lên từ phía bên phải, cười đến mức đôi mắt híp tịt lại không thấy đâu, xoay người hàng lễ vô cùng cung kính, nói: "Vương, tiểu nhân cũng có lễ mọn dâng, mong Vương không chê."

Vừa dứt lời, một vị phú thương Ba Tư, mũi cao mắt sâu, chòm râu đậm, da trắng, thân hình cao lớn cũng đứng lên, nôn nóng nói: "Vương, ta cũng muốn dâng lên một phần lễ mọn, để thể hiện thành kính đối với ngài."

Tân Bố Trác Đốn đợi một lúc, không thấy người nào tiếp tục đứng lên, ý cười bên môi càng nồng đậm, mở lời nói: "Đem lễ mọn của các ngài trình lên cho ta xem thử."

Ba tân khách nhìn nhau, xác định suy nghĩ qua ánh mắt, vỗ vỗ tay. Tùy từng tờ phía sau bọn họ không hẹn mà cùng đi ra một người, tay người đó còn dẫn theo một người con gái che mặt.

Ngay lúc ba người con gái này được dắt tới giữa sảnh, rồi lật bỏ che mặt. Cả đại sảnh giống như trở nên tỏa sáng, khắp không gian vang vọng nhiều tiếng kinh ngạc tán thưởng.

Dáng người cô gái bên phải cao gầy đầy đặn, mi đen thon dài như Viễn Sơn, mắt dài trong suốt sáng ngời như sao, dưới chiếc mũ thanh tú thẳng thắn là đôi môi như hoa mới nở. Da thịt màu mặt ong bóng mịn, thần thái rực rỡ xinh đẹp, mái tóc đen dài được tô điểm bởi những viên bảo thạch đầy màu sắc, toàn thân được phủ lên bộ trang phục người Bắc Ba hoa lệ cao quý, hình dáng có thể nói là vạn người mới có một, tràn ngập sức sống thanh xuân.

Cô ở giữa thì xinh xắn lạnh lùng, mái tóc đen dài được búi lên, rồi cài lên một cây trâm Phi Thúy Hồ Diệp cùng một dải hoa bằng lụa, thanh tú lại không mất đi vẻ đáng yêu. Tóc mai đen được xếp gọn, mi thanh như lá liễu, mắt như hồ nước gọn sóng, dưới chiếc mũ ngọc là đôi môi anh đào khiến người khác ao ước. Toàn thân là bộ váy vàng nhạt thêu trăm con bướm tôn lên dáng người yếu điệu, lông mày trắng như tuyết được lót viền lam tôn thêm làn da nõn nà, trơn mịn. Chỉ đưa mắt nhìn quanh cũng thể hiện sự uyển chuyển phong lưu, mông lung như mưa bụi Giang Nam, thanh lệ có một không hai.

Đứng bên trái cũng là một cô gái dáng người cao gầy, ngũ quan lập thể sâu sắc, giống như một bức tượng Hy Lạp hoàn mỹ không chút sứt mẻ. Tóc quấn vàng kiểu mỹ, một chiếc vòng hình rắn nhỏ được đeo qua trán, đôi mắt xanh biếc sáng ngời như ngọc Lục Bảo. Bộ váy màu tím bó sát người ngắn trên thắt lưng với tay áo dài, đi kèm với một chiếc áo khoác bằng sợi bông lụa. Bộ trắng ngực trắng tuyết lộ ra non nửa bị quần áo bó chặt tạo thành một đường rãnh sâu hun hút, làm cho tốc độ tim đập của người đối diện tăng nhanh. Vòng eo mềm mại tinh tế, cái bụng phẳng rắn chắc không một chút sọc lõ, trên rốn được điểm một viên hồng ngọc rực rỡ, một cái đưa tay nhắc chân cũng tràn ngập đầy dã tính.

Vật báu! Lễ vật hiển lên đúng là ba báu vật sắc màu sống, phong cách khác nhau! Sắc đẹp này so với thị phi người Ấn Độ Đức Ương Lạp Trách có thể nói là trên một bậc.

La Chu không biết người khác thấy gì, cảm nhận ra sao, ít nhất nàng nhìn mà thấy choáng váng. Ở hiện đại, đại mỹ nhân gặp trên tạp chí điện ảnh và ti vi nhiều không đếm nổi, người đẹp ngoài đời thì diện mạo giống nhau nhất 3 phần, phong cách ăn mặc thì giống đến 7 phần. Kỹ thuật PS (photoshop) càng tinh tế, kỹ thuật chỉnh hình phát triển tới chưa từng có như ở hiện đại, lòng tin của nàng với các mỹ nữ trên tạp chí cũng như truyền hình chỉ có thể nói là nửa tin nửa ngờ. Mà sự thật cũng đã chứng minh, các mỹ nhân này sau khi tháo trang sức, xóa bỏ trang điểm, kỳ thật cũng chẳng phải tuyệt sắc giai nhân gì cho lắm.

Không thể tưởng tượng được tại cao nguyên cổ đại này. Nàng lại thấy được ba bảo vật tuyệt sắc quá mức nguyên bản tự nhiên như vậy. Có câu liên quan tới việc này, hình như là "Thiên nhiên khứ điều sức, thanh thủy trạch phù dung" (1). Mỹ nhân không trải qua PS, không cần chỉnh dung, không cần trang điểm, mà vẫn đẹp đến kinh động lòng người, quả thực là bảo vật trân quý còn hơn gấu trúc quốc bảo. Khi thật, tại sao nàng không xuyên vào người mấy bảo vật này cơ chứ?

Đột nhiên một cơn đau nhức từ đầu lưỡi truyền tới, nàng nếm thấy vị ngọt tanh của máu. Mắt nhìn xuống, hai ngón tay màu đồng cổ phồng đại mơ hồ trước mắt, đầu ngón tay không chút lưu tình bấm vào đầu lưỡi của nàng, máu tươi theo đầu ngón tay không ngừng ứa ra, đau thấu tim.

"Ba người phụ nữ kia xinh đẹp tới mức câu mắt hồn người rồi sao, làm cho người ngay cả động đậy lưỡi đều quên, hừm?"

Bên tai là tiếng trêu tức khàn khàn của cầm thú Vương, âm cuối còn thoáng qua sự lạnh lẽo thờ ơ không mấy phù hợp với nụ cười đầy chán ghét bên môi hẳn. Một tiếng "hừm" này làm cho La Chu cảm thấy nhiệt độ không khí quanh người nàng đã hạ xuống 0 độ rồi.

Nàng đưa mắt nhìn lên, cả người lạnh run, nắm chặt lấy cổ tay Tân Bố Trác Đốn, kinh hãi nhìn hắn, trong mắt tràn ngập sự cầu xin tuyệt vọng. Không dám lắc đầu, không dám phát ra tiếng động, nàng linh cảm chỉ cần mình lại làm thêm một động tác nào trái ý hắn, thì ngón tay đang bấm vào đầu lưỡi sẽ lập tức biến lưỡi nàng thành hai đoạn.

Trước mặt mọi người, tay trái của Tân Bố Trác Đốn không kiêng nể gì vuốt ve khuôn mặt trắng bệch của nàng, cũng làm cho mọi người thấy rõ ràng tay



phải của hắn đang bám thẳng vào đầu lưỡi của nữ nô.

Máu tươi đỏ sẫm không ngừng từ miệng của nữ nô trào ra, nhuộm đỏ ngón tay thon dài, thuận theo chiếc xinh xắn chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi vào trong cốc rượu.

Cả đại sảnh đột nhiên lâm vào im lặng, im lặng tới mức có thể nghe rõ từng âm thanh máu rơi vào trong cốc, chấn động mà ba báu vật tuyệt sắc kiêu diễm mang lại bị hình ảnh tanh máu xóa tan hầu như không còn. Hình ảnh luân hồi trong sinh tử đỏ như hiện hữu trước mắt, Diêm Vương tà ác đang nhe nanh cười như đang hòa thành một thể với vị vương giả khủng bố kia.

Tí tách, tí tách, tí tách. . . . . Cốc rượu bạc dần được lấp đầy.

Tấn Bô Trắc Đốn cuối cùng buông đầu lưỡi La Chu ra, ôn nhu khép lại miệng nàng, một tay nhấc nàng từ trên đất, kéo vào trong lòng một cách thô bạo. Hắn bung lên cốc bạc, đem thứ nước đỏ sẫm trong cốc uống vào. Buông ra cốc bạc, đầu lưỡi hắn liếm qua đôi môi dính máu, mắt tung thâm thút uy nghiêm lại vô cùng hung ác nham hiểm lộ ra một tầng một tầng say máu.

"Lễ mọn của ba vị ta xin nhận." Hắn thần nhiên nói, chờ tới khi ba vị khách quý hiển mỹ nhân trên mặt đều tỏ vẻ vui mừng, lại chậm rãi nói tiếp, "Nhưng mà hôm nay tâm tình ra không được tốt, để cho ngao khuyến Vương cung tới nhận lễ đi."

Mọi người sùng sốt, rồi tiếp theo họ nhìn thấy gần hai mươi con chó ngao đằng sau và bên cạnh giường của Vương bồ nhào về phía ba mỹ nhân, cho dù trong lòng tính toán thế nào, tất cả họ đều thay đổi sắc mặt.

"A —— a ——"

Ba cô gái hoa dung thất sắc, lớn tiếng hét, thân thể giống như lá bị gió mạnh thổi phát run, nhưng lại vì sợ hãi quá độ mà không thể cử động.

Ngân Nghệ nhảy ra nhanh nhất, phi thân lao thẳng hướng cô gái người Hán ở giữa. Cấn một ngụm, liền đem nửa đầu của cô gái cắn đứt. Nó chán ghét thống hận ba cô gái này, nếu không phải các nàng xuất hiện, sủng vật nó gìn giữ bấy lâu nay sẽ không bị Vương khi dễ đến bị thương. Mắt tam giác ngược màu lam đã bốc lên màu đỏ tươi, cổ họng không ngừng phát ra những tiếng rít gào. Tiếng rít này giống như một mệnh lệnh, gần hai mươi con chó ngao bắt đầu cắn xé ba cô gái.

Tiếng cắn nuốt, nhai xé rít gào đè ép các cô gái mỏng manh trông vô cùng thâm, hình ảnh chó ngao ăn người sống vô cùng tàn nhẫn đang được trình diễn trong đại sảnh.

Phản động khách khứa sắc mặt là trắng bệch, trong mắt tràn đầy kinh sợ, có chút muốn chạy ra ngoài. . . . . để nôn mửa. Chúng thần Cổ Cách đối với việc này đã thành quen không hề sợ hãi, tuy rằng mỗi người ngoài mặt thoát nhìn như đang thương thức chó ngao tàn phá lễ vật, thực tế tâm mắt lại dừng ở nữ nô đang run rẩy trong ngực Vương.

Vương, nhưng lại không đem nữ nô chọc giận hắn quăng cho chó ngao ăn. Chẳng lẽ lời đồn là thật, Vương xưa nay bạc tình ít ham muốn, tàn nhẫn lãnh khốc lại để ý nữ nô này.

Thích Già Thất Tu hạ thấp tầm mắt, ngón tay không ngừng gảy tràng hạt. Trong miệng không ngừng niệm tụng kinh văn, kiệt lực áp chế ý chí mãnh liệt muốn bám ba cô gái kia thành vạn mảnh, đôi mắt hẹp dài tàn nhẫn cũng đã chuyển qua màu đỏ tươi giống chó ngao.

Nhìn đến Heo nhỏ vì ba cô gái kia mà bị phạt, trong lòng hắn xuất hiện một tia đau lòng kỳ lạ. Nhìn đến từng giọt máu đỏ sẫm rơi vào trong cốc, hắn lại thấy miệng đắng lưỡi khô, cư nhiên nảy ra ý nghĩ đại bất kính muốn cướp lấy chiếc cốc trong tay Vương uống một ngụm. Hoặc là. . . . . Ngậm lấy đầu lưỡi kia tận tình cắn nuốt, đem tất cả chất tanh ngọt ấy uống vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 75: Lễ mọn quá mức yếu ớt

Máu tươi đỏ sẫm rõ nét chảy lan khắp trên sàn đá, làm cho bầu không khí trong phòng như đông lại, toàn bộ phòng nghị sự phảng phất mùi tanh làm cho người ta buồn nôn. Dưới ánh mắt mọi người, mối chỉ trong chốc lát, ba tuyệt sắc bảo vật đều bị phá thành từng mảnh nhỏ, rồi từ mảnh nhỏ trở thành thịt vụn xương thừa.

Vết máu cùng xương người rải rác khắp phòng. Lũ chó ngao gặm cũng không phải thực sạch sẽ, trừ bỏ những chỗ đã gặm trắng ra, đa phần xương đều còn dính lại chút ít da thịt. Phần nội tạng non mềm trừ bỏ phần mật đắng cùng ruột tanh hôi bị bỏ lại, thì tất cả đều nằm trong bụng chó ngao.

Ba cái đầu giai nhân đã mất hơn phân nửa thịt, cái thì sọ trắng lộ ra dưới mái tóc xơ xác, bên dưới toàn bộ hàm răng đều lộ ra ngoài, xương gò má thì trống diêm thêm chút ít màng thịt; cái thì đầu bên trái thì thiếu mất một miếng, mắt trái không biết đã bị con chó ngao nào ăn mất, trên mặt thì da thịt rách tung hết cả, gần như không có chỗ nào còn lành lặn; cái còn lại thì ngay cả bộ tóc quăn cùng cái mũi cao đã biến đi đâu mất, chỉ còn lại đầy những lỗ nhỏ lộ ra xương trắng đang rỉ máu, đôi mắt xanh biếc nay không còn là viên ngọc huyền bí nữa, nó nhô ra giống như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt.

Màu trắng, màu đen, màu đỏ; da rách, thịt nát, xương tàn. . . . . Thê thảm tanh máu, chẳng khác nào địa ngục.

Những con chó ngao khỏe mạnh thì phát ra những âm thanh thỏa mãn, rồi còn tham lam không ngừng liếm những vết máu trên mặt đất, đôi mắt dã thú của chúng nổi lên đầy tia đỏ, khát máu mà hung tàn. Trên lông chúng dính đầy máu tươi, mỗi một con đều giống như sứ giả tới từ địa ngục. Mà con chó ngao màu bạc cường tráng toàn thân dính đầy máu đang đứng ở giữa kia, cái đầu cực đại đầy dữ tợn, những chiếc răng nhọn bén ngót lộ ra ngoài, đôi mắt tam giác ngược màu lam ngập tơi máu, ẩn sâu trong đó là sự sâu sắc, lạnh lẽo ngao nghễ đầy độc ác, giống như một vị vua.

Từng mỹ nhân đều biến thành dữ tợn khủng bố, phong tình vạn chủng dưới móng vuốt của chó ngao cũng tan thành mây khói. Các cô gái trước khi chết đều kêu rất thảm thiết giống như một cái cây màu đỏ bị chó ngao quần quanh, vô cùng hãi hùng, tràn đầy thống khổ, tuyệt vọng cùng oán hận.

Trong suốt màn chó ngao cắn người đầy kinh hãi này, từ đầu đến cuối Tân Bố Trắc Đốn đều chỉ nhếch khóe môi lên một cách lạnh nhạt. Mắt ung nhăm hiềm khát máu thậm chí còn có chút ít chán ghét, giống như đang xem điều gì đó cực kỳ nhàm chán. Mà hắn, cũng thực sự thấy phiền chán cảnh tượng này, điều duy nhất làm cho hắn thấy thú vị là ngao nô trong lòng vẫn không ngừng run rẩy.

Khi các cô gái kia kêu gào thảm thiết, thân thể trong lòng chợt run rẩy mạnh hơn, làm cho hắn lo lắng không biết thân thể giòn nộn đó có thể nào run tới rụng ra không. Cho đến khi những tiếng kêu gào kia trở nên yếu ớt, thân thể đang run rẩy kịch liệt kia bắt đầu cứng ngắt, bất giác tiến sát vào trong ngực hắn, giống như muốn cuộn tròn lại chui vào bên trong thân thể hắn. Run rẩy yếu ớt đó giống như chiếc lá tươi bị gió thổi nhẹ, giống như tay đang gảy đàn, vuốt ngực hắn có chút thích thú, thoải mái.

"Heo, người không quay ra nhìn ba chiếc đầu xinh đẹp kia sao?" Một tay hắn ôm lấy thắt lưng nàng, một tay thông thả vuốt lưng nàng, ni non mang chút ý cười giống như tình nhân đang thì thầm bên tai.

Hơi thở nam tính mang theo chút vị tanh phun ra bên trên tai phải, mang lại cảm giác ngứa ngứa tê dại, dày đặc lực hấp dẫn giống đực. Nhưng mà thân thể cứng ngắt của La Chu cũng không theo bản năng nữ tính bị mê hoặc, nàng chỉ cảm thấy cảm giác ẩm ngứa kia giống như một ngọn giáo bằng băng đi qua tai, xuống cổ họng, tiến vào trong tim, làm cho xương cốt nàng lạnh lẽo, đau nhức.

"Không. . . . . Không nhìn. . . . . Không muốn nhìn nữa. . . . ."

Cái đầu bị chó ngao gặm qua. . . . . Cho dù không quay qua nhìn, nàng cũng có thể tưởng tượng được nó kinh khủng tới mức nào. Mối dưới bị ranh nanh cắm vào thật sâu, mỗi một chữ phun ra, cho dù chỉ là một chữ run run mỏng manh, đầu lưỡi cùng môi nàng cũng đều thật đau nhức.

Nàng không phải chưa thấy qua cảnh chó ngao ăn thịt người, nhưng là lần đầu tiên thấy chúng nó ăn thịt người sống. Ba sinh mệnh trong chốc lát liền chôn vùi dưới nanh vuốt của hơn hai mươi con ngao khuyến, nàng đã không còn cách nào phân biệt trong tiếng kêu thảm thiết kia ẩn chứa bao nhiêu tuyệt vọng bao nhiêu sợ hãi, đã không thể nghĩ nổi ba thân thể mềm mại kia rốt cuộc thừa nhận bao nhiêu kịch liệt cùng thống khổ.

Nàng yếu đuối, không có cách nào giống như những nhân vật trong tiểu thuyết xuyên qua không ngại hiểm nguy mà quở trách cảm thù Vương tàn bạo ác độc, mất hết nhân tính. Nàng sợ chết, sợ tới nỗi lổ tai cũng không dám che, sợ tới mức khóc lên cũng không dám.

Nàng chỉ là một ngao nô, một nô lệ thấp hèn nhất, một nô lệ không có quyền sinh tồn lại ham sống sợ chết. Nàng là người bình thường nhất trong những người bình thường, không dám đương nổi nữ cường, càng không dám đương được thánh mẫu, không dám đương nổi tiểu bạch hoa, cứu không nổi các nàng. Các nàng, không có quan hệ với mình, từ đầu tới chân không có chút quan hệ nào. Cho dù các nàng chết thảm, nguyên nhân cũng bởi vì sự thương thức của mình, cũng chỉ có thể trách các nàng bộ dạng quá xinh đẹp, trách các nàng đẹp lại không mê hoặc được cảm thù Vương, trách các nàng bất hạnh trở thành lễ vật hiến tế. Là lễ vật, tất nhiên sẽ bị xé mở, tổn hại là điều đương nhiên.

Cho nên, ba vị mỹ nữ, cho dù các người bị chết vừa oan vừa khuất, vừa đau vừa hận, cũng ngàn vạn lần đừng tới tìm ta. Muốn tìm thì tìm cảm thù Vương, là do hắn hạ lệnh, là chó ngao của hắn cướp đi tính mạng của thân thể các người nhà.

La Chu liều mạng thuyết phục bản thân mình, liều mạng áp chế run rẩy, liều mạng nuốt xuống cơn buồn nôn. Trốn không thoát, tránh không khỏi, nàng liền cố gắng cuộn tròn thân lại, giống như con nhím dính chặt lấy cảm thù Vương, làm cho hắn không thể dễ dàng tóm được cảm của nàng, bắt nàng quay qua nhìn cảnh chó ngao ăn thịt người. Chẳng sợ cuộn lại trong ngực dày rộng của cảm thù Vương giống như đang có cả vạn thanh kiếm đâm vào người, giống như biển lửa thiêu đốt.

Nghe được giọng nói run rẩy yếu ớt của nàng, khóe môi Tân Bố Trắc Đốn mở càng lớn, tràn ra một tiếng cười sung sướng. Tiếng cười trầm mạnh phá tan bầu không khí tanh máu còn đọng lại trong đại sảnh, bức tranh sinh tử luân hồi như đang chậm rãi xoay tròn trong tiếng cười của hắn, nụ cười trên môi Không Hành Mẫu như tăng thêm mấy phần yêu mỹ, Diêm Vương dữ tợn tăng thêm phần oai nghiêm. Gần hai mươi con chó ngao nhất tề đứng thẳng trong vũng máu xương tàn, toàn thân đều toát ra hung ác dữ dằn khiến người ta kinh sợ.

Không một ai dám mở miệng trong giờ phút này, cũng không một người nào dám hành động thừa thải, cả một phòng nghị sự lớn như vậy chỉ có tiếng cười điên cuồng rét lạnh của Cỗ Cách Vương Mục Xích Tân Bố Trắc Đốn vang vọng. Thẳng cho tới khi tiếng cười chấm dứt, sự áp lực uy nghiêm đầy cay nghiệt mới dần mờ nhạt.

"Lễ mọn của ba vị khách quý quá mức yếu ớt rồi." Tân Bố Trắc Đốn cười với ba người dâng lễ vật đang đứng cứng ngắt như tượng, nói "Ta thích lễ vật có thể chống lại sự tàn phá của ngao khuyến." Hắn dừng một chút, trên môi lộ ra chút tàn nhẫn, "À, tựa như thứ đang ở trong lòng ta chẳng hạn." Tiếng nói vừa dứt, nhưng cổ áo sau của La Chu lại bị xé rách lên, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đem nàng tùy ý ném vào chỗ đám ngao khuyến giữa sảnh.

"A ——"

Chúng thần Cổ Cách có mặt tại đây không nhìn được phát ra tiếng kinh hô rất nhỏ, Vương. . . . . Vương không phải rất ưu ái ngao nô kia sao? ! Tàn khách có người đã nhanh chóng nhắm mắt lại, không đành lòng, cũng không dám nhìn cảnh ngao khuyển ăn thịt người tàn nhẫn sắp tiếp tục diễn ra.

La Chu cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi, rồi mới bay lên không trung. Nàng không có kinh sợ mà thét chói tai, cảm giác bay lên không trọng lượng này đối với nàng mà nói rất quen thuộc. Một tháng qua, gần như cứ cách một hai ngày, cảm thú Vương hề có việc gì không như ý sẽ quăng nàng đi. Mà đám chó ngao siêu phẩm kia, sẽ vô cùng chuẩn xác đỡ được nàng. Tình huống này, giống như là người ta đang huấn luyện chó vậy, chẳng qua nàng đã bị xui xẻo trở thành công cụ huấn luyện chó mà thôi.

Khoảnh khắc bị quăng đi, thần kinh bị kéo căng của nàng thả lỏng ra không ít. Cuối cùng. . . . . Cuối cùng có thể rời xa cảm thú khủng bố kia! Nàng thả rảnh tiếp xúc với đám chó ngao người cùng mồm miệng dính máu người, cũng không muốn ở lại trong lòng cảm thú Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 76: Chiết dất nghệ nhân Côn Giáng Tang Ba (1)

"Ngao ——"

Con chó ngao màu bạc tựa như một nhà vua, gầm lên một tiếng hùng hồn giống như sư tử, đôi mắt tam giác ngược màu xanh dày đặc ánh sáng lạnh. Gần hai mươi con chó ngao đang đứng thẳng trong vũng máu liền thu lại về hung hãn vừa rồi, thân hình khỏe mạnh liền di chuyển nhanh như gió.

Nhưng lạ thay chúng nó không vurun móc sắ, không nhe nanh nhọn. Một con lông đốm nhảy lên lưng con bên cạnh, dùng lưng nó làm đà nhảy lên thật cao. Chiếc lưng dày lực lưỡng liền tiếp ngay thân mình mảnh khảnh kia, làm đệm cho nó, phân tán đi lực va chạm. Bốn chân của chưa chạm tới đất, một con ngao tuyết lại lập tức nhảy lên, đỡ thân mình kia thay cho con lông đốm, góp phần giảm nhẹ tiếp lực chạm đất.

Tiếp theo đó là con thứ ba, thứ tư, thứ năm. . . . . Sau vài lượt hít thở, một nhóm chó ngao lần lượt thay nhau nhảy lên, giống như đang biểu diễn xiếc vậy, từng lượt từng lượt làm biến mất lực tiếp đất của thân mình mảnh khảnh kia, giúp nó dần dần tiếp đất. Cuối cùng chừng mười con chó ngao nằm song song giữa bụng trên mặt đất, tạo thành một tấm thảm mềm mịn thật dày.

Bịch ——

Thân hình bị Cổ Cách Vương quăng ra đã bình an đáp xuống trên tấm thảm tạo nên từ chó ngao đã chấn động tâm hồn mọi người, cũng làm cho trông mắt của họ suýt rớt ra ngoài.

Không chết! ?

Vậy mà không bị quăng chết bởi tay Cổ Cách Vương, cũng không bị chó ngao hung tàn cắn chết! ? Phần lớn tân khách đều trờng thật to đôi mắt không dám tin.

Đó là nữ nô mặc chiếc áo da dê cũ kĩ mộc mạc. Nàng nằm trên bụng chó ngao nhúc nhích tay chân, có chút gian nan ngồi dậy. Nàng lắc lắc đầu, giống như có chút mê muội, mái tóc đen bóng bị ném qua phía sau, lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn.

Mi cong không dày không mỏng, phía dưới là đôi mắt to đen nhiều trắng ít. Lúc này, đôi mắt như phủ sương đầy sợ hãi mờ mịt, giống như còn chưa phục hồi lại tinh thần sau khi bị ném. Dưới chiếc mũ thanh tú là đôi môi cong không chút góc cạnh. Môi khẽ nhếch lên dường như thiếu chút màu máu, môi trên trên đầy đặn non mềm, môi dưới loang lổ vết máu, hiển nhiên đã bị răng nanh chà đạp. Da thịt tuy rằng trơn mềm nhẵn nhụi, lại có vẻ trắng quá mức, bên dưới còn lộ ra sự tái nhợt.

So với ba tuyệt sắc bảo vật khi nãy, nhan sắc nữ nô này chỉ được xem là thanh tú. Nhưng mà, nàng lại có thể ôm tay Cổ Cách Vương cao quý mà liếm láp, có thể cuộn tròn mình run rẩy trong lòng Cổ Cách Vương tôn quý. Mà chó ngao hung tàn không những không cắn nàng, mà còn trình diễn một màn đón người hết sức phấn khích.

"Ngao ——"

Con ngao màu xám bạc vẫn đứng một bên chỉ huy khi nãy sủa lên một tiếng, nhẹ nhàng dẫm lên bụng đồng loại, tiến tới chỗ nữ nô kia. Nó cúi đầu vurun liếm hai má nàng vô cùng thân thiết, đầu ngao to lớn vô cùng hung ác cọ qua lại bên tóc mai nàng, trong cổ không ngừng khò khè.

Tiếng khò khè kia cực kì dịu dàng, làm cho người ta khó có thể tin tưởng được đây là do một con chó ngao đáng sợ phát ra. Đôi mắt tam giác ngược thuần túy một màu xanh lam, sâu thẳm thẳm tràn ngập ôn nhu thân thiết mà không phải độc ác hung tàn. Trong sự thân thiết lại hàm chứa sùng nịnh dung túng cùng sâu đậm an tâm.

Này. . . . .

Cho dù chúng thần Cổ Cách, hay là khách ngoại lai, rất nhiều người đều xoa xoa mắt kính nghĩ lại cộng thêm mấy phần hoang mang. Trước mặt thật sự là chó ngao đi? Con chó ngao màu bạc tên gọi Ngân Nghê, con chó ngao được Cổ Cách Vương yêu thích nhất, là thống soái mấy ngàn quân ngao, là chó ngao vua lập vô vàn chiến công hiển hách, nhưng quan trọng là tại sao một con dã thú thiên phú dị bẩm, một con súc sinh lại xuất hiện ánh mắt giống như con người? !

"Thứ này là nô lệ được Ngân Nghê lựa chọn." Tán Bố Trác Đồn quan sát tất cả ánh mắt kinh ngạc cùng thần sắc quý dị của mọi người, giải thích. Hắn ra hiệu cho thị nữ rót đầy rượu, đuôi lông mày nhếch lên, giọng nói đầy bình thản kiên định, "Cũng là ngao nô ta sai sử suốt một tháng này. Sau này nếu các vị còn muốn hiến lễ mọn, đừng ngại nhìn ngao nô này mà cân nhắc, vật chỉ có hào nhoáng bên ngoài thì không cần lấy ra khoe khoang." Hắn đem cốc rượu uống cạn, con người lưu chuyển, cười như có như không, hướng ba người tặng lễ đang đứng như tượng đá nói, "Ba vị khách quý, các người nghĩ thế nào?"

Một luồng khí lạnh lùng hà khắc làm cho người ta hít thở không thông lao thẳng tới những người tặng lễ vật, chỉ thấy thân thể bọn họ run lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Vương nói phải, Vương nói phải, là tiểu nhân suy nghĩ không thấu đáo, xin thỉnh Vương tha thứ cho tiểu nhân."

Phụ thương người Hán tình ngộ đầu tiên, vội vàng xoay người, thất lễ chấp tay cười giữ hòa khí. Sau đó quý tộc Bắc ba cùng thương nhân Ba Tư cũng nhanh chóng thi lễ làm hòa cùng thỉnh tội.

"Ba vị khách quý chẳng qua chỉ là tặng lễ vật không hợp ý ta thôi, có tội gì lớn? Mau ngồi xuống." Tán Bố Trác Đồn nhếch môi, mở miệng trấn an, ưng mầu lại vô cùng nguy hiểm mà neo lại, quét về phía phản đông tân khách trong đại sảnh, "Thịt rượu sơ sài, hi vọng các vị khách quý không ghét bỏ, ăn uống tận hưởng."

"Vương khách khí."

"Vương khách khí."

Tiếp đó phòng nghị sự lại tiếp tục vang lên những lời đối đáp xã giao. Giữa những tiếng nâng chén cùng kính rượu, rất nhiều người không ngừng đưa ống tay áo lau mồ hôi nơi thái dương.

Cổ Cách Vương Mục Xích Tán Bố Trác Đồn, con thiên thần, trời sinh có thể gọi kèn kèn, chỉ huy báo tuyết, kêu gọi chó ngao, thân hình hần cường tráng như trâu hoang, ánh mắt uy nghiêm lợi hại hơn kèn kèn, khí lực khỏe hơn gấu, cao quý hơn sư tử, tàn nhẫn hơn sói hoang. Hần hiểu chiến thành tính, lãnh khốc vô tình, cũng là một quân vương vô cùng tài hoa, khiến cho chúng dân Cổ Cách vừa kính vừa sợ.

Trong không gian ăn uống linh đình, vô số ánh mắt vẫn liếc qua vũng máu cùng hài cốt vương vãi giữa sảnh, dáng hình ngao nô đang ngây ngốc bị đâm ngao khuyến tha đến bên cạnh giường của Vương.

Nhiều người không tiếng động thờ dài, những tính toán trong lòng gần như tiêu tan hết cả. So dung mạo, có nhiều người có thể thắng được ngao nô kia, nhưng so với vận may, xem ra. . . . . Có hi vọng sống sót dưới móng vuốt ngao khuyến quả thật quá mức xa vời. Mỹ nhân kế, xem ra hoàn toàn không thể dùng được với vị vua đang ở trước mắt này.

"Vương, nghệ nhân chiết dát Côn Giáng Tang Ba không lâu trước đây đã tới quốc gia của ta, hạ thần đã dẫn dò đưa hần tới Tây Môn, có cần triệu kiến hần vào biểu diễn không ạ?"

Qua một tuần rượu, Thích Già Thát Tu mới đứng hướng về phía Tán Bố Trác Đồn xin chỉ thị.

Mọi người chột nghe được tin, đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là kinh hãi, ánh mắt chờ mong không hẹn mà cùng hướng về phía Tán Bố Trác Đồn.

Côn Giáng Tang ba cũng không phải nghệ nhân chiết dát bình thường. Hần sinh ra trong một gia đình quý tộc xuống dốc, còn nhỏ đã xuất gia làm tăng, sau lại hoàn tục, nhưng mà trong thời gian ba năm đã trở thành một nghệ nhân chiết dát kiệt xuất tại Tuyết Vực.

Những câu hát của hần tuyệt đẹp mà cô đọng, nội dung vô cùng lời quán, đến cao trào có thể làm cho người ta nở gan nở ruột, nói đến hài có thể làm cho người ta ôm bụng cười to, nói đến bi thương có thể làm cho người ta rơi lệ âm thầm, nói cảnh đẹp thì làm cho người ta tha thiết hướng tới, nói quý dị thì làm cho người ta sồn tóc gáy, nói đạo lý thì làm cho người ta triệt để bình tĩnh. . . . . Một ánh mắt, một cái đưa tay, nâng chân, xoay người của hần đều vô cùng nhịp nhàng ăn khớp, rất sống động. Bỗng nhiên hóa thân thành Phật, bỗng nhiên hóa thân thành ma, bỗng nhiên lại là tiêu đồng lạnh lợi, bỗng nhiên lại là một người ngu si dốt nát, bỗng nhiên lại là một vị vua uy nghiêm, bỗng nhiên lại là một nô lệ ti tiện. . . . . Hần có thể hóa thân thành nghìn thành vạn, có thể hóa thân thành trời thành đất. Bất kể là vương công quý tộc hay dân chúng hèn mọn, bất kể là người Bắc Ba ở thành Lhasa hay là người Bắc Ba ở vương quốc Cổ Cách, không có một ai có vinh dự chính tai nghe hần hát một lần, tài năng siêu việt của hần thậm chí khuynh đảo rất nhiều người bên ngoài Tuyết Vực.

Một năm bốn mùa hần đều mặc áo da dê, mang mặt nạ da dê, trước ngực có một cái chén gỗ, tay cầm một cây côn gỗ, ngao du từ thị trấn phồn hoa cho đến sơn thôn hẻo lánh. Có khi xuất hiện trong hoàng cung huy hoàng, có khi xuất hiện trong lều trại cũ nát, có khi dùng hết biện pháp cũng không thể mời được hần đến hát, có khi hần sẽ tự chủ động tới cửa nhà chúc phúc. Hần chưa bao giờ tháo mặt nạ da dê trước mặt bất cứ ai; giọng nói của hần khi thì tinh trẻ con khờ dại, khi thì tang thương trầm ổn, khi thì cứng rắn lỗ mãng, khi thì trong sáng làm cho người ta không thể đoán ra tuổi của hần. Mọi người chỉ biết hần là một nghệ nhân chiết dát kiệt xuất, chỉ biết là có thể gặp được hần, mời được hần tới, có thể nghe được hần ca hát là chiếu cố lớn lao nhất mà Thần Phật đã chiếu cố.

Giờ phút này, sau khi trải qua một hồi đe dọa máu me, nếu có thể nghe được tiếng hát của Côn Giáng Tang Ba, kia quả thực là một loại hạnh phúc cực

hạn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 77: Nghệ nhân chiết dất Côn Giáng Tang Ba (2)

Nghệ nhân chiết dất của cao nguyên cổ đại? !

La Chu đã an tâm quỳ gối bên giường không khỏi giật mình, dâng lên vài phần tò mò.

Chiết dất, là một trong những loại hình nghệ thuật cổ xưa của người Tạng, tiếng Tạng có nghĩa "tinh khiết hoặc may mắn". Biểu diễn chiết dất, cũng có nghĩa là tặng cho ai đó vận may hay dẫn đường cho vận may.

Dân gian có lưu truyền, thứ kỳ thứ 7 sau công nguyên, mọi người bắt đầu kiến tạo Vương cung Bồ Lạp Đạt, đang bị ma quỷ quấy phá không thể hoàn thành. Lúc này có một người dân công đi tới hát và nhảy múa rất cổ quái. Ma quỷ cảm thấy kỳ quái và say mê, mọi người nhân cơ hội đó mà tiếp tục xây dựng. Tạng Vương Tùng Tấn Kiên Bồ biết được sau này đặt tên cho loại hình biểu diễn này là "Chiết dất". Từ nay về sau, hình thành nên loại hình ca múa "Chiết dất". Trên thực tế ở hiện đại, các tư liệu cũng không ghi lại gì nhiều về chiết dất, rất khó xác định niên đại hình thành, nhưng mà hình thức cùng với trang sức rất giống với thầy mo của Tạng tộc, có rất nhiều người cho rằng nó là khởi nguồn của tôn giáo Tạng tộc hiện nay.

Nghe nói đại bộ phận nghệ nhân chiết dất là dân du cư hoặc là khát cái chuyên môn ăn xin, có địa vị rất thấp trong xã hội. Bọn họ mang theo lương thực ngũ sắc, mặt nạ da dê chuyên chế, chiếc gậy ngũ sắc, đang sùng trâu cùng hình nhân đất nặn đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, dùng những lời chúc may mắn, sự biểu diễn khôi hài để cầu xin bố thí. Mỗi khi tới lễ hội, sự kiện buôn bán hay những chuyện vui, thường thường đều có nghệ nhân chiết dất tới biểu diễn. Bọn họ đến đâu, chắc chắn sẽ làm cho bầu không khí nơi đó càng thêm vài phần rộn rã, trở thành một loại hình nghệ thuật phổ biến được mọi người yêu thích.

Ở hiện đại, nàng cũng từng nghe qua chiết dất, ấn tượng cũng không tồi. Bất quá người này lại là nghệ nhân Côn Giáng Tang Ba được đích thân Thích Già Thất Tu mang tới biểu diễn, hơn nữa dựa trên biểu hiện kinh ngạc lại không kém phần mong chờ của các vị đại thần và tân khách, không chừng tài năng của người này không giống như nghệ nhân chiết dất thông thường, rất cuộc hấn là người như thế nào đây?

Nàng cẩn thận xoay người ngồi qua phía sau Ngân Nghê, đôi mắt to nhìn trộm phòng nghị sự từ đông qua tây, cũng chưa có dấu hiệu nào cho thấy hành động được coi là dấu điểm dấu vết của nàng bị Tấn Bồ Trắc Đốn và Thích Già Thất Tu phát hiện.

Tấn Bồ Trắc Đốn híp lại đôi mắt ung quét một lượt nét mặt mọi người trong sảnh, khoe môi kéo thành một đường cong tà ác, muốn tàn nhẫn đập nát biểu hiện kinh hi mong muốn của bọn họ, lại đột nhiên thấy được vật bên giường mình di chuyển. Tầm mắt nghiêng qua, chỉ thấy vật kia đang quỳ rúm ró nấp hơn phân nửa người đằng sau Ngân Nghê, mượn lớp lông dày của Ngân Nghê để che dấu, lẳng lặng nhìn vào cửa phía Tây. Trong đôi mắt đen lầy kia có cảnh giác, có tò mò, giống như chú chuột nhỏ hèn mọn nhút nhát đang trốn trong hang động.

Thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như trước của nàng, cánh môi loang lổ máu, lồng ngực hấn tựa như có chiếc lông chim nhẹ nhàng phát qua, tà ác bên khoe môi hấn phai nhạt đi đôi chút. Hấn chuyển tầm mắt, cười nói với Thích Già Thất Tu: "Truyền vào."

Hai chữ ngắn ngủn làm cho mắt mọi người như sáng lên, cả phòng nghị sự trong phút chốc trở nên sáng sủa thấy rõ, sự tanh máu trong không khí và nỗi sợ hãi dường như biến mất không còn tăm hơi.

"Tuân lệnh" Thích Già Thất Tu truyền lệnh cho người đứng sau, rồi quay qua nhìn nữ nô vói về mặt tò mò đang nhìn hướng về cửa Tây, trong đôi mắt dài nhuộm một lớp nuông chiều mà chính hấn cũng không phát hiện ra.

Cửa gỗ lim nặng nề được mở ra, tiếng đàn du dương như nước chảy vang vọng, như rửa sạch đi toàn bộ bụi bậm cùng sự mệt mỏi trong lòng mọi người. Một bóng người tiến vào vừa đi vừa nhảy theo tiếng nhạc, mang theo vàng hào quang rực rỡ xua tan giá rét.

Hấn không tính là cao, khoác một thân áo da dê cũ kỹ, trên đầu là chiếc mặt nạ da dê màu trắng. Mặt nạ vua Cách Tát Nhĩ tượng trưng cho trí tuệ chiếu rọi bốn châu, giữa mi tâm mặt nạ là chữ "A" trong tiếng Tạng, tăng cường sức mạnh Phật pháp, là ký hiệu mong sao cho vạn vật sinh linh trong tam giới được may mắn. Sau gáy là năm dải ruy băng màu đỏ, vàng, lam, lục, trắng, tượng trưng cho thiên thần, lịch thần, chiến thần, long thần cùng với lương thực tạo thành năm sắc màu hình thành thế giới. Bên tai phải của hấn đeo một con ốc nhỏ tượng trưng cho nam giới, bên tai trái là một viên đá tượng trưng cho nữ giới.

Bên hông hấn cầm một cây gậy gỗ dài ước chừng 2 thước màu sắc rực rỡ, trong tay là một chiếc huyền cầm dùng dây thừng mảnh tết lại vô cùng vững chắc, trong lòng hấn còn có mười con rối đất nặn mặc áo, năm nam năm nữ. Nàng nhận ra đó là "Như ý bảo đồng" (tiểu đồng canh giữ kho báu). Khi biểu diễn, nghệ nhân chiết dất sẽ tùy hứng mà điều khiển dây thừng trên tay điều khiển con rối cùng lúc với chơi đàn, nhằm thể hiện nội dung mà mình đang hát.

Nghệ nhân chiết dất Côn Giáng Tang Ba tiến vào đại sảnh liền cúi đầu hành lễ với Tấn Bồ Trắc Đốn, sau đó không quỳ lạy dập đầu dư thừa mà trực tiếp gậy đàn sùng trâu bắt đầu hát.

"Cổ Cách Vương vĩ đại a, xin cho ta đem những điềm báo, vận mệnh, mong ước hát thành một bài: ở dưới bát phúc thiên luân, ở trên tám cánh hoa sen, ở trên chiếc thảm mau mấn phú quý, hòa cùng với sao trên bầu trời, hòa cùng thời gian trên trái đất, hòa cùng những chòm sao trong không trung, nơi nơi đều viên mãn. Nha — kính thượng thiên giới, kính thượng Thần Phật, đầu tiên gọi bình minh đến, gọi mặt trời mọc nơi đằng đông, ba tiếng gọi hòa cùng trời xanh. Triều bái. . . . ."

Tiếng đàn vang vọng như có như không, giống như từ trên trời vọng lại. Âm thanh mộc mạc lại ẩn chứa sự thần bí từ xa xưa, lời hát đầy chân thành dâng lên các vị thần linh. Tay áo dài hất lên, bước chân đan chéo đầy tao nhã, tràn ngập đoan nghiêm thần thánh, phảng phất như đang tiếng hành lễ nghi cúng bái thành kính nhất. Nội tâm như gió bão dần dần bình yên trở lại, sắc mặt mọi người đều trở nên nhẹ nhàng cung kính, tất cả đều cùng nhau tán tụng chư thần vạn vật.

Tiếng đàn cao vút dần dần trầm lắng lại, chuyển từ linh hoạt kỳ ảo sang trong trẻo tang thương lại ẩn chứa sự vui mừng cùng mọi mặt, Côn Giáng Tang Ba đang kể lại cho người nghe những hiểu biết trên đường du ngoạn của mình.

"Ta trải qua đại nguyên A Lạp Thiện Minh, bốn ba khắp sa mạc, ánh trời chiều trải hoàng kim trên mặt đất. Ánh trắng trên mặt hồ tinh khiết, như đôi mắt cô gái ẩn xuân tình nhộn nhạo. Hồ dương đỏ đầy máu tươi, là linh hồn người chiến sĩ kiệt ngao, sinh mà ngàn năm bất tử, chết mà ngàn năm không già, già mà ngàn năm không bắt diệt. Thành lũy đen chắn ngang Tuyết Sơn, đã có kẻ địch không tự lượng sức mình. . . . ."

Trong lúc hát, chiếc đàn sừng trâu không biết từ khi nào đã dừng lại, Côn Giáng Tang Ba rút ra chiếc gậy ngũ sắc bên hông khi thì cười lên xem nó như ngựa, khi thì coi nó như cung tên, khi thì là đại đao chém xuống, khi lại là roi dài múa quất. . . . . Một cây gậy ngũ sắc lại có vạn cách biến hóa. Mà hẳn, trong nháy mắt là quân giặc hung tàn, trong nháy mắt lại là tướng quân uy phong, trong nháy mắt lại là chiến sĩ thà chết không chịu khuất nhục, trong nháy mắt lại là tù binh ti tiện cầu xin tha thứ. . . . . Thiên biến vạn hóa làm cho người ta không kịp nhìn. Chiếc gậy cũ nát dẫm ở trên nền đá khi nhanh khi chậm, khi nặng khi nhẹ. . . . . Dù thứ cảm xúc ừn ừ kéo đến, chỉ có một người một gậy thôi, đã có thể mang đến cho người ta một hoạt cảnh sinh động đến như vậy, giống như đưa con người lạc vào một thứ giới khác.

Ánh mắt mọi người không rời khỏi bóng dáng người đang nhảy giữa sảnh, về mặt khi thì thoải mái khi thì lo lắng, hoàn toàn bị rơi vào trong thế giới mà người kia tạo ra.

Khi La Chu nghe tới hai chữ Đại Nguyên thì như tỉnh mộng, trong lòng như có sóng biển cuộn trào, như dề bị Hoàng Hà đánh vỡ, phần chiến tranh Hắc thành vô cùng phản kích phía sau hầu như không có chữ nào lọt được vào tai nàng.

Đại nguyên? Đại nguyên? !

Sách sử có ghi lại, nguyên thế tổ Hốt Tất Liệt sau khi lập thủ đô ở Yên Kinh, theo như trong Kinh Dịch chính thức vào năm 1271 sửa đổi tên quốc hiệu từ "Đại Mông Cổ Quốc" thành Đại Nguyên. Chẳng lẽ. . . . . Lúc này ở Trung Nguyên chính là thời kỳ người Mông Cổ thống trị - Nguyên triều.

Trong lịch sử Nguyên triều là triều đại phân biệt đối xử có tiếng, đem người chia làm bốn loại; đứng đầu là người Mông Cổ, thứ hai là người sắc mục, chính là Tây Hạ, dân tộc thiểu số ở Tây Bắc, thứ ba là người Hán, thứ tư là người phía Nam, chỉ bộ phận người Hán ở phía Nam Trường Giang cùng các dân tộc thiểu số ở Tây Nam. Người Mông Cổ đâm chết người Hán, chỉ cần đánh năm mươi trượng, cho gia đình người chết tiền là được. Người Hán đánh chết người Mông Cổ, nhất định phải tử hình, bồi thường tiền bạc tới táng gia bại sản. Bi đát hơn, người nhà còn có thể bắt hạnh trở thành nô lệ. Có thể nói thời kỳ Nguyên triều, địa vị của người Hán trong xã hội là thấp nhất. Người Hán có tiền thì tốt hơn một chút, còn người Hán không có tiền thì tuyệt đối là thống khổ bội phần so với người Mông không có tiền. Nếu như nàng có thể thuận lợi trốn tới Trung Nguyên, là một người không quyền không thế, không tiền không sắc, bộ dáng giống như con gái nhà Hán, sinh mệnh cũng là không thể bảo đảm được a a a!

La Chu kim lại tiếng rít gào trong lòng, giấc mộng trước mắt như bị bôi đen, một cảm giác tuyệt vọng dần dần lan tràn trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 78: Nghệ nhân chiết dất Côn Giáng Tang Ba (3)

Trên nóc nhà cao nguyên, nhận người khi dễ, ngày ngày sống trong lo sợ; chạy trốn tới Trung Nguyên lại ăn bữa nay no bữa mai, cũng cùng một cuộc sống ngày ngày lo sợ. Thế giới lớn như vậy, rốt cuộc đâu mới là nơi nàng có thể yên tâm mà sống? Đời này liệu có thể tìm được một người đàn ông cùng nhau sống một cuộc sống âm áp bình thường hay không? Chưa có lúc nào, La Chu lại nhớ cái xã hội pháp chế hòa bình thế kỷ hai một như vậy. Ông trời ơi là ông trời, lão tử rốt cuộc có thù gì với người, người mới có thể cho lão tử xuyên tới cái thế giới hắc ám hỗn loạn này!

Trong lòng nàng bốc lên một cảm giác tuyệt vọng bi phẫn, nàng gắt gao nhìn bóng dáng người không ngừng nhảy múa kia, giống như muốn cắn nát nó ra vậy. Con mẹ nó, chính là nghệ nhân đáng ghét này hủy hoại hi vọng của nàng! Vì sao không chờ nàng chạy tới Trung Nguyên rồi mới phát hiện ra sự thật tàn khốc này? Vì sao phải dập tắt hy vọng xa vời chạy trốn tới Trung Nguyên của nàng? Có biết loại hành vi này cực độ tàn nhẫn và không đạo đức tới mức nào không?

Đôi mắt không ngừng phun ra lửa oán hận, giống như muốn đem nghệ nhân đáng giận kia đốt thành tra bụi. Ngũ quan của chiếc mặt nạ da dê trắng không ngừng hiện lên rõ ràng trước mắt, rõ ràng tới mức làm cho nàng hoảng hốt. Bên tai tựa như đang có tiếng đao kiếm không ngừng va chạm, tiếng



ngựa hí đầy phần nộ, tiếng kêu thảm thiết, không ngừng tiến vào tai. Trước mắt đầu đầu cũng là một màu đỏ! Màu đỏ nóng bỏng! Màu đỏ khủng bố! Từng cái bóng màu hồng chém giết nhau lập lóe, đứt thân gãy chân, luồng sát khí phổ thiên cái địa hướng nàng thổi đến, như muốn tằm lấy linh hồn nàng kéo xuống địa ngục.

Một sợi dây lạnh như ướp đá từ sâu trong linh hồn tiến ra ngoài thân thể, men theo lưng tiến tới sau gáy, đây là bản năng xuất hiện khi con người đối mặt với sự nguy hiểm cực độ.

Không! Không cần! La Chu hoảng sợ la hét, miệng như cá rời nước không ngừng khép mở, nhưng cổ họng lại không tràn ra nổi một chút âm thanh, thân thể giống như bị buộc chặt cứng, không thể động đậy.

Đang lúc nàng cảm thấy như linh hồn sắp bị hút ra, nội tâm tuyệt vọng tới cực điểm thì, da đầu đột nhiên đau xót, thân thể bay vọt lên, rồi rơi vào vòng ôm rộng lớn âm áp lại đây khủng bố tanh máu. Hơi thở giống đực âm áp hỗn loạn cùng mùi trâu bò tanh nồng bỗng vây quanh nàng, đem nàng bao bọc thành chú nhộng, cũng đem linh hồn sắp thoát ly của nàng giam cầm chặt chẽ.

Nàng lại bị cảm thụ Vương kéo vào trong lòng!

Không còn sự sung sướng trong suốt quãng đời còn lại, cũng không còn hy vọng tìm được đường sống khi chạy trốn, linh hồn từ thoát khỏi tuyệt vọng kinh hãi sáng một thứ tuyệt vọng sợ hãi, giống như người bị cuốn trong mạng nhện. Nàng, chính là chú sâu nhỏ đã lọt lưới, vô luận giãy giụa thế nào cũng thể thể thoát ra. Thân mình, lại một lần nữa không chịu nổi khổ chế mà run rẩy. Nhưng mà nàng biết rõ, lúc này đây ở trong ngực cảm thụ Vương thoáng có chút bất đồng với lúc trước. Hai tay cường kiện ôm gắt gao chính mình trừ gây cho nàng sợ hãi, còn cho nàng một chút an tâm.

Không nên a, điều này thật không nên! Nàng làm sao có thể đối với một tên cảm thụ tàn nhẫn lấy tra tấn mình làm vui cảm thấy an tâm? ! Nàng muốn chạy trốn! Nhất định phải trốn! Chỉ là. . . . . Tại thời không hắc ám này, nàng không biết trốn làm sao? Bị thương chảy xuôi trong lòng, làm cho nàng mất đi phương hướng.

Tán Bô Trác Đốn dùng sức đem La Chu ôm vào ngực, mắt ung uy nghiêm lợi hại có chút tức giận trừng về phía Côn Giáng Tang Ba. Tên vô liêm sỉ dám ăn gan báo, dám thi "mị" với ngao nô của hắn.

Tán Bô Trác Đốn nhẹ nhàng thay đổi bước nhảy, người từ từ tiến về giữa trung tâm trước giường của Vương. Tiếng đàn vang lên, giọng điệu bỗng nhiên thay đổi, trở nên vang vọng có lực, vui mừng đầy xúc động, giống như tuyên bố cho thắng lợi cuối cùng của hắc thành.

Tán Bô Trác Đốn hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ xoay đầu La Chu, ánh mắt thẳng tắp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, giọng nói lạnh lẽo hơi hơi mỉm cười: "Heo, nghệ nhân hát về cuộc chiến hắc thành chẳng lẽ còn làm cho người sợ hãi hơn chó ngao ăn thịt người? Nhìn người bị dọa thành như vậy." Hắn hài hước kéo chiếc răng nanh đang cắn vào môi dưới của nàng, ngón tay thô thô nhẹ nhàng vuốt cánh môi bị cắn rách.

La Chu dờ dẫm nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh vô hồn, giống như đã mất đi toàn bộ sự sống.

Tán Bô Trác Đốn khẽ nhíu mày, hai ngón tay tiến vào đôi môi vô lực khép hờ, dùng sức sờ vào chỗ bị thương, vừa lòng nhìn ánh mắt đen kìa lóe lên một tia thông khổ.

Rút ra đầu ngón tay dính máu, hắn kim đầu nàng vào trong lòng. Giống như đang trấn an một đứa bé hoảng sợ, bàn tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve sau gáy nàng, lạnh giọng trào phúng: "Đại Nguyên thì có gì đáng sợ, chúng vài lần phái binh tới Cổ Cách ta, đều là có đến mà không có về."

Cái gì? ! Trong đôi mắt vốn đang ngập tràn bóng tối bỗng dưng lấp lóe một ngọn lửa mỏng manh, La Chu vô cùng bất kính giẫy khỏi ngực hắn ngẩng đầu lên, kinh ngạc mà khiếp sợ nhìn hắn.

Sau khi sụp đổ dân tộc vương triều Thổ Phiên, nóc nhà cao nguyên tiếp tục trong tình trạng chia cắt, cho tới khi Tát Già phái xuất hiện. Năm 1247, con của Oa Khoát Đài (con trai thứ ba của Thành Cát Tư Hãn) là Khoát Đoan cùng Tát Già Ban Trí Đạt gặp mặt ở Lương Châu, thương định điều kiện nóc nhà cao nguyên quy thuận Mông Cổ. Tát Già Ban Trí Đạt thừa nhận quyền lực của người Mông Cổ tại nóc nhà cao nguyên là cao nhất, tất cả người dân cũng như tăng ni, thủ lĩnh của nóc nhà cao nguyên đều là thần dân của Mông Cổ. Những quan viên đứng đầu đều do phái Tát Già đề cử, những vị trí khác đều do Mông Cổ gửi chiếu thư cắt cử, dùng danh nghĩa "Đạt Lỗ Hoa Xích" quản lý quan dân của nóc nhà cao nguyên, các quan viên cấp cao từ Đạt Lỗ Hoa Xích trở xuống đều tuân theo ý chỉ của Hãn Vương Mông Cổ. Chùa miếu tăng chúng, tôn giáo sự vụ, Mông Cổ đều ủy thác cho thủ lĩnh phái Tát Già quản lý. Phái Tát Già thống lĩnh toàn bộ tôn giáo ở nóc nhà cao nguyên, khai sáng ra lịch sử các giáo phái hợp nhất. Năm 1264, Hốt Tát Liệt rời đô về Yên Kinh, xây dựng quy chế quản lý Phật Giáo cả nước cùng việc quản lý nóc nhà cao nguyên, bổ nhiệm Tám Tư Ba là người kế nhiệm Tát Già Ban Trí Đạt, lấy thân phận quốc sư kiêm tổng quản chế viện, thống kê dân số, thiết lập dịch trạm, đồn trú quân đội, đem nóc nhà cao nguyên chính thức đưa vào bản đồ Nguyên triều.

Mà hiện tại, nàng nghe được cái gì?

"Đại Nguyên thì có gì đáng sợ, chúng vài lần phái binh tới Cổ Cách ta, đều là có đến mà không có về."

Không nói tới giọng điệu nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, làm cho kẻ xâm phạm phải run sợ, thì những lời nói đó có nghĩa là cho dù lịch sử xuất hiện Oa Khoát Đài cùng việc Oa Khoát Đoan bàn bạc với Tát Già ban Trí Đạt, xuất hiện quốc sư Tám Tư Ba, thì nóc nhà cao nguyên vẫn chưa được cho vào bản đồ Nguyên triều, A Lý cùng lân cận cũng không bị người thống trị Nguyên triều phong làm A Lý Tam Vạn Hộ.

Khi gió, nàng làm sao có thể quên đây là không gian lịch sử đã bị thay đổi. Vương quyền của dòng chính dân tộc Thổ Phiên đã chuyển sang cho dòng thứ Mục Xích, quốc gia dưới sự thống trị của cảm thụ Vương phát triển vô cùng cường đại. Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, tin rằng không bao lâu, Cổ Cách sẽ độc chiếm được A Lý, thống nhất sức mạnh nóc nhà cao nguyên.

Nếu gót sắt của Mông Cổ không đạp tới nóc nhà cao nguyên, thì hơn phân nửa là lịch sử Nguyên triều thống trị Trung Nguyên cũng thay đổi đường ray. Chiều theo bộ dạng phú thương người Hán kia, có thể cuộc sống người Hán ở Trung Nguyên cũng không bị thâm lấn? Ngọc lửa hi vọng lại chuyển mình thành lớn, đôi mắt một lần nữa tỏa ra sự sáng ngời của sự sống.

"Câu trả lời này đúng rồi." Tán Bó Trác Đốn xoa khuôn mặt nhỏ của nàng, lại vỗ vỗ vào hai má tái nhợt, khen ngợi nói. Dừng một chút, mắt ung lại ngưng tụ sát khí dày đặc, ni non những lời vô nghĩa, "Heo, một ngày nào đó, ta sẽ dẫn binh san bằng tất cả trở ngại, thống trị cả cao nguyên, khai sáng ra một Cổ Cách huy hoàng thịnh thế."

"Ác. . . . ." La Chu ngơ ngác lên tiếng. Nháy mắt mấy cái, khuôn mặt sắc bén kia liền nâng lên, khóe môi mỉm cười vẻ mặt lạnh lùng tiếp tục thưởng thức Côn Giáng Tang Ba biểu diễn.

Nàng giật mình nhìn về đường cong chiếc cằm mê người của cầm thú Vương, sự vui vẻ ngạc nhiên vừa rồi làm cho sợ hãi của nàng với hấn hòa tan đi không ít. Hấn ở trước mặt nàng giết người như quý, trình diễn một lần lại một lần khổ hình; hấn hờ chút lại đem nàng ném đi, không chút lưu tình tổn thương nàng, tra tấn nàng, đe dọa nàng, nhưng vì sao giờ phút này lại đem nàng ôm chặt trong ngực, nói chút gì đó giống như an ủi, thậm chí còn lộ ra đã tâm với nàng? Hừ, hấn chẳng lẽ không biết thứ nàng muốn tránh xa nhất chính là hấn.

La Chu hạ tầm mắt, nhếch miệng mỉa mai. Không chừng an ủi kia cũng giống như đút thuốc, hay là hấn sợ món đồ chơi thú vị của mình chết quá nhanh, không thể chơi cho tận hứng nên mới miễn cưỡng ra tay? Cánh môi cần thương bị hấn kéo liên đau, ứa ra chút ẩm ướt. Đầu lưỡi cũng là rát rát đau đau, khắp miệng đều là mùi rỉ sắt, này đều là do cầm thú đó ban cho.

Nàng liên tục hừ lạnh không tiếng, nội tâm không còn rồi rẫm, sự an tâm vừa mới sinh ra quả nhiên là do quá sợ hãi mà sinh ra ảo giác.

". . . . .Chiết dất mang lại đại phúc, chiết dất vô cùng uy lực, chiết dất vô cùng lợi ích, không có ta chiết dất không thể tới mọi nơi, không có ta chiết không có nơi dễ đến, Cổ Cách Vương vĩ đại a, con của thiên thần vinh quang, chiếu sáng muôn chúng dân Cổ Cách, ta mong ước ngài. . . . ."

Tiếng hát như suối róc rách từ trên trời chảy xuống quán quanh khắp thân thể, lúc nào biểu diễn tới phần mong ước may mắn, viên mãn rồi vậy? La Chu di chuyển đầu trong lòng Tán Bó Trác Đốn, một bộ mặt nạ da dê bỗng nhiên phóng đại trước mắt.

Sau chiếc mặt nạ là đôi mắt màu nâu trẻ trung quý dị, mang theo hơi hơi ánh kim, giống như có nắng hè rót vào, lại giống như chứa đựng cả hồ nước mùa xuân, sáng lạng thuần khiết, ấm áp màu nắng. Khi nhìn chăm chú vào ánh mắt này, tất cả mọi hắc ám ghê tởm phức tạp trên đời đều như không còn tồn tại, chỉ còn lại sự trong sạch tốt đẹp.

Đẹp quá! La Chu kinh ngạc, không khỏi ngây dại. Ánh mắt như dính lên chiếc mặt nạ, dao động theo nó. Giấy lát, một cổ khí nóng phả lên tai trái.

"Heo, nếu ngươi không phải ngao nô mà Ngân Nghê yêu quý, ta đã sớm đem ngươi ra băm thây vạn mảnh."

Hấn cúi đầu mỉm cười lạnh như băng tuyết ngàn năm, cánh tay giữ bên hông cũng ngày càng dùng sức. Vòng eo truyền đến đau nhức, bị kẹp chặt sắp không thở nổi. Nàng rung mình, thân thể nhất mất căng như dây cung. Răng lại cắn xuống môi dưới, lặng yên quay đầu, như con rối không nói một lời.

"Thật sự là im lặng làm cho người ta chán ghét." Tán Bó Trác Đốn cười nhẹ, cánh tay thu mạnh một cái.

La Chu mở lớn miệng, đôi mắt tràn ra thống khổ, rồi bị ghim ngất xỉu.

Đôi mắt Tán Bó Trác Đốn rét lạnh, tiện tay đưa người đang ngất trong ngực cho Ngân Nghê, nói: "Mang về tắm cung, để cho nàng ngủ ngon giấc."

Ngân Nghê sửa nhỏ, đem La Chu khảy lên lưng, cùng hai con ngao khác lui xuống, rồi đi giường Vương, theo hành lang âm u rồi đi tĩnh lặng, ra cửa bên hông.

Tầm mắt mọi người trên sảnh đều dính trên người Côn Giáng Tang Ba, thần trí đều rơi vào lời hát động lòng người, căn bản không chú ý tới một ngao nô nho nhỏ biến mất.

Thích Già Thát Tu nhìn theo hình bóng La Chu cùng Ngân Nghê biến mất sau cửa, nâng lên cốc bạc, hạ mắt từ từ uống, khóe môi gợi lên một độ cong mờ nhạt.

Hàng động của Vương rất không bình thường a, ánh mắt kia bỗng nhiên hiện lên mềm mại, chỉ sợ ngay cả hấn cũng không có phát hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 79: Lại quay về tắm cung cầm thú Vương

Trong lúc La Chu mơ mơ màng màng mở mắt, hiện lên rõ ràng nhất chính là khuôn mặt vui sướng kích động của Cách Tang Trác Mã.

"La Chu a tỹ, nguoi tinh!" Tiếng nói như chim sơn ca chứa đầy sự mới mẻ.

"Ân." Ý thức còn chưa thật thanh tỉnh, nàng mơ mơ màng màng lên tiếng, hoảng hốt nhớ lại lúc mới sinh bệnh, "Đây là chỗ nào?" Trần ngập trong mùi không phải mùi dã thú tanh nồng, mà là mùi máu người nhân nhát. Đập vào mắt không phải khung cảnh đơn giản của ngao phòng mà là những tranh vẽ tuyệt đẹp, nhìn có chút quen mắt.

"Là tẩm cung của Vương." Cách Tang Trác Mã dụi dụi mắt, có chút nức nở nói.

Tẩm cung cảm thụ Vương? ! Tim nàng phút chốc lên tới tận cổ họng, đầu óc hỗn loạn đột nhiên trở nên rõ ràng, ánh mắt sương mù thoáng chốc thấy rõ cả bát bảo luân hắc kim trên đỉnh đầu, vẫn thần bí quý dị như trước, phảng phất có thể hút hồn phách người ta. Trái tim run lên, lại nhớ tới nghệ nhân chiết dát trong phòng nghị sự, hần giống như. . . . . Giống như có thể cắn nuốt thân hồn người ta. Khốn kiếp, những thứ không biết về cao nguyên này cũng thật quá khủng bố đi!

Nàng dùng sức lắc đầu, dứt bỏ mọi tạp niệm. Nhanh chóng nhìn quanh bốn phía, hoàn hảo, ngoại trừ mấy con ngao nằm bên cạnh thì không có ai khác, tâm trạng căng thẳng lúc này mới được thả lỏng.

"La Chu a tỹ!" Cách Tang Trác Mã có chút cáu giận vì nàng vừa tỉnh liền mất hồn mất vía nhìn đông nhìn tây, có chút lớn tiếng, "Có biết lần này nguoi làm ta sợ thế nào không! Đi vào êm đẹp, tại được Ngân Nghê công đi ra, hại ta thiếu chút nghĩ nguoi bị Vương giết mất? May mà, ngực nguoi còn phập phồng, hơi thở cũng bình thường, chỉ là. . . . ." Nàng lẩm bẩm cần nhân.

Nghe được lời tâm tình của Cách Tang Trác Mã, La Chu có chút dờ khóc dờ cười. Nhìn cái miệng khép mở của nàng, ong ong liên tục bên lỗ tai, nàng lại không hề thấy phiền chán một chút nào. Ngược lại, một dòng nước ấm tràn đầy lồng ngực. Ha ha, thì ra được người thân cần nhân, là một việc hạnh phúc đến như vậy.

"Trác Mã, nguoi còn lải nhải nữa sẽ thành bà cụ à nha." Nàng không để ý vết thương trên môi, nhếch miệng trêu trọc.

Cách Tang Trác Mã đặt tay ngang hông, hung hăng nói: "Vây cũng chỉ trách La Chu a tỹ, là do nguoi biến ta thành bà cụ."

"Được được, tại ta tại ta." La Chu vui cười nói, vừa định ngồi xuống. Mây đột nhiên nhú chặt, ai u một tiếng rồi nằm lăn ra đất.

"La Chu a tỹ, nguoi xảy ra chuyện gì?" Cách Tang Trác Mã lộ vẻ kinh hoảng, vội vàng tới trước mặt nàng truy vấn.

"Cô gái tốt, giúp ta nhìn thất lưng xem, có phải bị thương hay không?" Nàng nghiêng răng tháo dây lưng. Thoáng thấy Ngân Nghê nằm bên cạnh, liền tựa người vào nó.

Cách Tang Trác Mã nhanh nhẹn cởi quần áo La Chu, nhìn chăm chú, không khỏi hít một hơi lạnh, kinh hô: "Này. . . . .Ai đã gây ra vậy?"

La Chu cúi xuống nhìn lại, trên chiếc eo nhỏ đầy vết tím hồng, càng làm tăng thêm vẻ trắng nõn của da thịt, thoạt nhìn có chút hơi khủng bố. Lập tức con đau như thất lưng bị bẻ gãy làm cho nàng khó thở, trong lòng không khỏi tăng thêm vài phần phẫn hận với cảm thụ Vương.

"Trừ cảm thụ Vương, còn có thể là ai?" Nàng nhẹ nhàng xoa nhẹ vết thương, le lưỡi nhìn Cách Tang Trác Mã, giận dữ nói, "Không chỉ thất lưng bị thương, mà ngay cả đầu lưỡi cũng suýt bị hấn xé thành hai đoạn."

"La Chu a tỹ ít nói thôi." Cách Tang Trác Mã nhanh chóng dặn dò, rồi giúp nàng xoa vết thương, bỗng buồn bã nói: "La Chu a tỹ, tối hôm qua ta nằm mơ. Thấy a tổ kê cho ta nghe truyện cổ, mẹ ngồi trước bếp lò đun nấu, ba cùng ba huynh uống rượu, ba đệ thì chạy đuổi nhau, cười rất vui vẻ. Ta còn mơ thấy ba huynh đệ nhà Vương Tất vây quanh ta ca hát, không ngừng bày tỏ tình ý từ đáy lòng."

La Chu không lên tiếng, cúi đầu xoa vết thương bên hông, lẳng lặng nghe.

Bàn tay màu mật ong có chút thô ráp đối lập hoàn toàn với bàn tay trắng nõn mảnh dẻ. Tuy rằng các nàng đều trở thành nô lệ, nhưng chung quy các nàng vẫn là khác nhau.

Nửa năm sống với gia đình Trát Tây là một giấc mộng ám áp ngăn ngại đối với nàng, tỉnh mộng, liền lưu luyến, giấc mộng đẹp kia thậm chí đã trở nên mơ hồ trong tâm trí nàng. Nàng hiện tại chỉ còn vướng bận một mình Cách Tang Trác Mã mà thôi, mà Cách Tang Trác Mã cũng chỉ vướng bận một mình nàng. Trong linh hồn Cách Tang Trác Mã vẫn luôn nhớ thương thân nhân của nàng, cùng người yêu của nàng.

"La Chu a tỹ, chúng ta thật sự có thể thuận lợi trốn khỏi Vương cung sao? Ta thật rất muốn quay về thôn Nạp Mộc A." Cách Tang Trác Mã cúi đầu nói nhỏ đến mức La Chu ngồi cạnh cũng nghe không rõ.

Đau xót bị thương trong lòng nàng đã hiện một chút ra ngoài.

Hiện đại cùng cổ đại, ở cả hai khoảng không gian họ đều không có nhà, không có người đợi họ trở về. Nàng tính toán trốn tới Trung Nguyên, nhưng Cách Tang Trác Mã tâm tâm niệm niệm trở về lại là thôn Nạp Mộc A. Là nàng sơ sót, là nàng làm không tốt, nếu đem Cách Tang Trác Mã coi là người quan trọng nhất trong cuộc đời, nên đứng ở góc độ của cô ấy mà suy nghĩ mới đúng.

Hít một hơi thật sâu, nàng ngừng đầu kiên định nhìn Cách Tang Trác Mã, trịnh trọng hứa: "Trác Mã, nguoi yên tâm, La Chu a tỹ nhất định sẽ đưa nguoi bình an trở về thôn Nạp Mộc A."

"Ân." Cách Tang Trác Mã nở một nụ cười từ tận đáy lòng. "Ta tin La Chu a tỳ."

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân rất nhỏ. Hai người rùng mình, luống cuống sửa lại quần áo. Vừa mặc lại chỉnh tề, ngoài cửa liền vang lên tiếng thị vệ nghênh giá.

Tiếp theo rèm cửa bị nhấc lên, một cỗ nùng đậm mùi rượu tiến vào, Thích Già Thát Tu đỡ Tán Bố Trác Đồn vào tẩm cung, thật cẩn thận đặt hân nằm trên giường. Xoay người, nhìn về phía hai ngao nô mờ mịt quỳ dưới thảm, cười cười, ánh mắt xẹt qua một tia biến hóa, nói: "Yên hội hôm nay, Vương tâm tình không tốt, uống hơi nhiều rượu, đem toàn bộ thị nữ hầu hạ giết sạch. Đêm nay các người tạm thời đến hầu hạ Vương đi, cần gì tùy ý sai sử cung nô quý bên ngoài."

Giết . . . . . Giết sạch? ! Mẹ nó thật sự là khủng bố mà! Rất tàn bạo! Rất cảm thú!

"Dạ" La Chu cùng Cách Tang Trác Mã sợ đến không dám nói thêm một lời dư thừa, lập tức cúi đầu nhận lệnh.

"Tận tâm hầu hạ Vương." Thích Già Thát Tu đi đến bên La Chu thì dừng lại, ngồi xổm xuống đem nạng ôm vào trong ngực, cắn lỗ tai của nạng thấp giọng nói, "Heo nhỏ, Vương say rượu. Người ngàn vạn lần nhớ kỹ lời của ta, đừng nên có ý lên giường của Vương."

Nàng tên La Chu, không phải Heo nha, người đàn ông mãnh thú này thực sự xem nàng là Heo sao? Phàm là người con gái bình thường, có ai không muốn sống mà lao lên giường tên cầm thú không vui là đem toàn bộ thị nữ giết sạch chứ.

La Chu tròn trắng mắt nhìn hân, gãy ra khỏi lòng hân. Mới gặp, nàng đối với Thích Già Thát Tu là vô cùng sợ hãi, nhưng từ khi Thích Già Thát Tu thu dân sát khí dữ tợn cùng khát máu trước mặt nàng, nàng đã chậm rãi không còn sợ hân.

Thích Già Thát Tu cười ha ha hai tiếng, thừa lúc nàng chưa chuẩn bị, liền néo bóp vật cao ngất của nàng một cái, rồi mới nghênh ngang đi ra.

La Chu bất ngờ không phòng kịp, đợi tới khi phản ứng lại, thì đã quá muộn. Nàng đỏ mặt, giận giữ trừng chỗ rèm cửa lắc lư, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: "Lưu manh!"

Cách Tang Trác Mã nhìn thấy, trong đầu lại bắt đầu rối rắm, Thích Già Thát Tu thật ra đã làm rất nhiều hành động lưu manh với La Chu a tỳ. Nàng rốt cuộc có nên đem việc này nói cho nàng ấy biết không? Suy nghĩ lại, cuối cùng vẫn là bỏ qua. Chỉ là xờ ngực thôi, La Chu a tỳ đã phản ứng lớn vậy, nếu biết được Thích Già Thát Tu sớm đã đem toàn thân nàng xờ hết từ trong ra ngoài, chắc chỉ còn nước lấy dao chém người.

Một nô lệ lại đắc tội với đội trưởng Hắc kì của hoàng gia, không nghi ngờ là lấy trứng chọi đá, cũng là phạm trọng tội, nàng một chút cũng không muốn mất La Chu a tỳ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 80: Muốn ra tay?

"La Chu a tỳ, chúng ta. . . . . Chúng ta cứ hầu hạ Vương ngủ trước đi đã nhỉ?" Nàng từ đề nghị, ý muốn đòi đi sự chú ý của La Chu, miễn cho La Chu chìm ngập trong sự xấu hổ và giận giữ mà lại phạm phải trọng tội không tha thứ được.

La Chu nghe tiếng liền thôi trừng mắt về phía rèm cửa, nhìn qua cầm thú Vương đang nằm tựa vào giường, mày nhăn lại thật sâu. Tuy nói một tháng trở lại đây, nàng cũng từng rót trà, đưa nước, nâng áo, đóng cửa sổ cho cầm thú Vương, nhưng mà đúng là chưa từng rửa mặt, rửa chân, lau người, mặc quần áo cho hân bao giờ, vì việc này là của người khác.

Trước mắt trong tẩm cung chỉ có ba con ngao khuyến cùng Cách Tang Trác Mã, không có người giám thị nếu không. . . . . Nếu không chỉ cần bằng mặt không bằng lòng một chút. . . . . Chỉ mới tưởng tượng thôi, nàng liền muốn loại bỏ ngay suy nghĩ này khỏi đầu. Nếu ngày hôm sau cầm thú Vương tỉnh, phát giác ra người hầu hạ hân không thỏa đáng, người sạch sẽ quái dị như hân chắc chắn sẽ vô cùng tức giận, tiến tới cho nàng cùng Cách Tang Trác Mã một đao, nàng vẫn là không nên mạo hiểm.

"Được." Nàng căn môi đồng ý, cũng lười nói nhiều. Bỏ qua Ngân Nghê bên cạnh, nhin đau đi tới bên giường.

Mùi rượu nồng đậm tiến vào mũi, thân hình cầm thú Vương dừng mạnh nhanh nhẹn hơn nhiều so với đàn ông Bác Ba bình thường, khi dựa vào càng cảm thấy cao to vững chắc. Lông mày dày thô sắc như kiếm, tiếp theo đó là đôi mắt uy nghiêm lạnh lẽo hung ác như chim ưng đang khép chặt, hai hàng lông mi dày hạ xuống tạo thành bóng đen dưới mắt, làm dụ đi cỗ cao ngạo tanh máu của vương giả. Sống mũi thẳng tắp cao ngất, chóp mũi góc cạnh tạo cho hân đường nét lãnh khốc vô tình. Viên môi rõ ràng, cánh môi nở nang hiện rõ màu đỏ hồng, giống như đang mở lại giống như đang khép lại, khóe môi câu lên như có như không, mang lại chút sự sắc bén. Chiếc cằm cương nghị tạo nên một độ cong đầy mị lực của đàn ông, hai gò má vì say rượu lộ ra ửng hồng, nhưng lại làm cho khuôn mặt này có một vẻ anh tuấn khác thường.

La Chu liếm liếm môi dưới đang bị thương, trong lòng lại giống như chú thỏ nhỏ đang lịch bạch đứng dậy sau kinh hoàng, bắt đầu phán đoán. Không gian

này đúng là muốn đòi mạng mà, một tên cầm thú cũng có thể anh tuấn như vậy? Không có khả năng nha!

Ba —

Nàng nâng tay tát vào mặt mình một cái thật mạnh, cũng đem Cách Tang Trác Mã đứng sau giật nảy mình.

"La Chu a tỳ, ngươi tự đánh mình làm gì vậy?" Nàng thét hỏi, đau lòng thấy bên má trắng nõn hiện lên năm dấu tay rõ ràng.

"Ta choáng đầu hoa mắt, nhìn lầm cầm thú Vương thành mỹ nam. Phải chịu đau một chút, mới có thể tỉnh ra." La Chu dùng sức dụi mắt.

"Vương bộ dạng vốn anh tuấn bất phàm, giống như con trai thiên thần." Cách Tang Trác Mã bất đắc dĩ nhìn nàng, "Ngươi trước kia bởi vì có thành kiến sợ hãi Vương, mới xem nhẹ việc này. Hiện giờ phát hiện sự thật lại thả tự đánh mình cũng không chấp nhận. La Chu a tỳ, ngươi không biết hành vi này của mình thật rất ngu ngốc không?"

"Ha ha, phải không?" La Chu bị nói trúng tim đen, xấu hổ cười mĩa hai tiếng, phẫn nộ chà xát da mặt, chán nản nhận thua. Được rồi, bị một cô gái nhỏ tuổi hơn mình phê bình chỉ sai, cũng thực mất mặt. Nàng liền rộng lượng một chút, thừa nhận Cổ Cách Vương là một cầm thú có bộ da vô cùng tuấn tú. Nhìn cầm thú Vương say nằm trên giường, lại cau mày khó xử, hỏi, "Trác Mã, hầu hạ thế nào?" Nếu là nàng nói, tốt nhất là hầu hạ hẩn một đao, đem hẩn làm thịt. Đáng tiếc, làm thịt cầm thú Vương là chuyện nhỏ, mổ thịt xong, trốn không thoát được Vương cung mới là chuyện lớn, mất nhiều hơn được. Thật đáng tiếc a, thế nhưng chỉ có thể trở mặt nhìn cơ hội giết người phóng hỏa tốt như vậy trôi qua lãng phí! Nàng thổn thức trong lòng không thôi.

Cách Tang Trác Mã nghĩ nghĩ, đoán nói: "Nếu vậy thì. . . .Lau mặt, rồi lau người?"

La Chu đối với việc này không hề tranh cãi, quay đầu gọi với qua rèm cửa: "Lấy nước cùng khăn vào."

Hai cung nô khom người cúi đầu, một bê chậu nước bạc, một mang khăn vào lặng yên không tiếng động, quỳ bên cạnh giường.

"La Chu a tỳ, thất lưng ngươi bị thương, đừng lộn xộn." Cách Tang Trác Mã xoay người lấy khăn từ cung nô làm ướt, chuẩn bị tiến tới lau mặt cho Tán Bó Trác Đốn, thì khăn lại bị La Chu đoạt mất.

"Trác Mã, ngươi giặt khăn, ta lau."

La Chu phân công, rồi đem khăn ướt lau nhẹ nhàng khuôn mặt cầm thú Vương. Cầm thú Vương say thật hay giả, có tỉnh lại hay không, ai cũng không dám khẳng định. Phải bảo vệ Cách Tang Trác Mã, biện pháp tốt nhất là để cho nàng tránh xa cầm thú Vương hi vọng vô thường.

"Cám ơn." Cách Tang Trác Mã nhẹ giọng nói, hốc mắt ươn ướt. La Chu a tỳ vì sao lại giành khăn lau cho Vương, nàng cũng không phải đũa ngọc, sao lại không biết nguyên nhân.

Tay La Chu hơi run một chút, tiện tay lau khắp mặt cầm thú Vương. Tốt lắm, cầm thú không có tỉnh lại. Kế tiếp nên lau người. Cởi bỏ dây lưng áo cầm thú Vương, gạt ra chiếc áo gấm xa hoa, ngón tay dừng lại ở nút buộc áo trong, làm thế nào cũng không thể tiếp tục.

Lúc trước khi ngủ cùng Trát Tây Lăng Thố, đều là chính hẩn tự cởi quần áo bò lên giường. Nàng cũng là một thực nữ nha, vì sao có thể cởi quần tháo thất lưng cho cầm thú Vương? Nhưng mà vừa nhìn thấy dấu vết rượu dây mờ nhạt bên trong áo, thì lệ liền lập tức bị thay thế bởi sợ hãi. Không thay quần áo bản, cầm thú Vương tỉnh rượu chắc chắn sẽ chém người. Ngón tay cầm lấy nút buộc, sắc mặt nàng lúc trắng lúc hồng, nội tâm giao tranh, giấy dựa trái phải, thật sự khó có thể vượt qua trở ngại tâm lý để đi tới hồi kết.

"La Chu a tỳ, để ta làm đi." Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói quen thuộc.

Nàng quay đầu thật mạnh theo tiếng nói, đã thấy cung nô bê chậu nước ngẩng đầu lên, cười yếu ớt với nàng, đó đúng là A Lan Ni Mã vừa gặp cách đây không lâu.

Nước do có chút trắng hơn so với thiếu nữ cao nguyên bình thường, gò má ửng hồng, sống mũi thanh tú, môi dày khêu gợi, dưới làn mi dày là đôi mắt to dài, thanh xuân mỹ miều, khí khái tràn trề. Một tháng sống kiếp cung nô khuất nhục không hề làm thay đổi sự kiên định trong đôi mắt sâu, giờ phút này nàng vẫn là một cô gái cao nguyên với ánh mắt sáng ngời đến kỳ lạ.

Cung nô bên cạnh nàng cũng ngẩng đầu lên, nước da nâu nhiễm sắc hồng, ngũ tạng xinh đẹp mà non nớt, đó là bóng dáng vẫn hiện hữu bên cạnh A Lan Ni Mã, Khúc Trân Mai Đóa.

Ánh mắt nhìn A Lan Ni Mã một lúc lâu, La Chu mới cúi đầu hỏi: "Ngươi. . . . Muốn ra tay?"

"Đúng, cởi bỏ áo, cởi hết thì càng tốt." A Lan Ni Mã cúi đầu trả lời, "La Chu a tỳ hiện tại có thể cùng Cách Tang Trác Mã lui qua một bên, giúp chúng ta chặn lại ba con ngao khuyển là được."

"Không. . . .Không được!" Cách Tang Trác Mã vội vàng ngăn cản, "Cho dù thành công, các ngươi cũng không ra nổi tầm cung này, chỉ có một con đường chết."

"Không sao, mấy cung nô bên ngoài đều bị ta đánh bất tỉnh. Chỉ cần làm mọi việc gọn gàng chút, không để cho thị vệ ngoài cửa nghe được động tĩnh, vẫn có thể giả bộ ra khỏi tầm cung, tìm chỗ trốn." A Lan Ni Mã nói nhẹ như gió thổi may trời, "Đó là cơ hội ngàn năm có một, cho dù bị bắt, ta cũng không ngại chết. Nói không chừng kiếp sau còn có thể luân hồi làm quý nữ gia đình quý tộc, kia dù sao cũng tốt hơn làm cung nô."

"Ta cũng không để ý, ta cùng A Lan tỷ cùng nhau hiến thân báo thù." Ý chỉ Khúc Trân Mai Đóa cũng kiên định như vậy, hoàn toàn không tương xứng với gương mặt non nớt.

"Tùy các người, bọn ta đi ngủ đây." La Chu kéo Cách Tang Trác Mã còn đang muốn khuyên bảo lại, thản nhiên để lại một câu, "Chuẩn bị tốt hãy ra tay." Nàng không phải thánh mẫu, ngăn cản không nổi người khác báo thù; cũng không phải máy móc máu lạnh, không có cách nào nhìn cảm thú bị giết. Cho dù nàng cũng muốn làm thịt cảm thú Vương, nhưng chung quy cũng chỉ là nói ngoài miệng, phát tiết bớt cho hả giận. Nếu A Lan Ni mã đứng ra, như vậy có theo kế hoạch ban đầu, lựa chọn chờ đợi cơ hội trốn thoát mới là tốt nhất.

"La Chu a tỷ. . . . ." Cách Tang Trác Mã giả vờ quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn đầy sự không đành lòng.

"Cảm miệng." La Chu quát nhẹ, "Đây là các nàng tự lựa chọn." Nàng kéo Cách Tang Trác Mã về chỗ chó ngao đang nằm.

Cách Tang Trác Mã quay đầu nhìn La Chu với khuôn mặt bị tóc che hơn phân nửa, lại quay lại nhìn A Lan Ni Mã cùng Khúc Trân Mai Đóa. Trong lòng không ngừng thờ dãi, không nói gì đi sát theo La Chu. La Chu a tỷ nói đúng, đây là do các nàng tự mình lựa chọn, nàng ngăn cản không nổi.

"Ngân Nghê, thất lung của ta bị Vương ném thương rồi, vừa cử động liền đau, nên mới để cho hai cung nô kia thay ta hầu hạ Vương." Nàng làm nũng với Ngân Nghê đang ghé mắt lên nhìn, thân mình thiếp lại gần, đem nó đặt dưới thân, "Người không cần mách Vương được không?"

Ngân Nghê liếc nàng một cái, cúi đầu sủa một tiếng, thuận theo làm nệm cho nàng, mắt ngao trước khi khép kín xẹt qua một tia hung tàn. Không phải nó không nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài, cũng không phải không biết suy nghĩ của sủng vật, chỉ là còn chưa tới lúc nó phải ra tay. Trước cứ để cho nàng nghịch chán đi, chỉ cần nàng cao hứng một lúc là tốt rồi.

"Ngân Nghê là tốt nhất." La Chu hôn nhẹ mũi nó, lại quay qua ôm một con ngao đốm khác, nàng dùng ánh mắt liếc Cách Tang Trác Mã ý bảo nàng làm theo.

Cách Tang Trác Mã do dự một chút, quay đầu lại nhìn A Lan Ni Mã đang coi thất lung cho Vương. Dứt khoát nằm xuống, học theo La Chu ôm lấy tuyết ngao bên cạnh.

"Ngân Nghê, người vì sao lại chọn nằm ngủ giữa Bát Bảo Luân vậy? Ta không thích." La Chu vừa nói vừa di chuyển thân thể, tìm khe hở quan sát động tĩnh bên giường.

Ngân Nghê không đáp lại nàng, ngao đốm cùng tuyết ngao cũng không lên tiếng, ba con chó ngao đều nhắm mắt, tựa như đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thề Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 81: Kiến càng lay cổ thụ

La Chu cảm thấy từ sau khi trở thành nô lệ, lòng của nàng càng ngày càng ích kỷ, thần kinh càng ngày càng cứng cỏi.

Giống hiện tại, nàng có thể nhìn một sự kiện chết người thờ ơ không chớp mắt lấy một cái, mà trong lòng lại mong hung thủ có thể đạt được mục đích. Cần thận phân tích, sự lạnh lùng này cũng không thể trách nàng. Chính cái gọi là hoàn cảnh xô đẩy, tin tưởng sau một tháng liên tục nhìn thấy hình ảnh người chết liên tục dù là ai cuối cùng cũng sẽ trở nên máu lạnh. Tự ái, tự tôn, thông cảm, không đành lòng linh tính gì đó sớm đã không còn trong nàng, thứ còn lại sau cùng ngoại trừ sợ hãi chính là quyết tâm kiên định muốn sống sót.

Giết người phải đền mạng. Cho nên, cảm thú Vương, kết quả chết chóc này là do chính sự tàn bạo của người tạo thành, chẳng thể trách được ai.

Nàng mở to hai mắt, quan sát toàn bộ nhất cử nhất động của A Lan Ni Mã và Khúc Trân Mai Đóa.

Ngược lại với sự chần chừ của nàng, mười đầu ngón tay của A Lan Ni Mã hết sức linh hoạt cởi bỏ từng lớp quần áo trên người cảm thú Vương, Khúc Trân Mai Đóa thì làm như cời giấy cho Vương, dùng thân thể che lên, hai tay ôm thật chặt hai chân hân.

Hai chiếc đai lưng nạm đầy ngọc quý lần lượt rớt xuống mặt đất, quần áo lót màu trắng bên trong bị A Lan Ni Mã nhẽ nhàng cời ra, lộ ra phần cơ ngực màu đồng cổ cường kiện bóng láng, ở ngoài ánh sáng lộ ra tia sáng bóng hấp dẫn như ngọc trai. Tay trái A Lan Ni Mã phủ lên trên ngực đầy, tay phải nâng cao, dưới cổ tay áo ẩn ẩn chớp chớp một tia sáng lạnh. Mà cảm thú Vương, vẫn nằm im không nhúc nhích như cũ.

Tim La Chu đột nhiên đập mãnh liệt, tới mức ngừng thở. Nàng biết chỉ cần A Lan Ni Mã hạ cánh tay xuống thuận lợi, thì tất cả cực khổ, khuất nhục mà cảm thú Vương mang lại đều sẽ kết thúc.

Nhưng mà ngay lúc tay phải A Lan Ni Mã vừa chuẩn bị rơi xuống kia, một tiếng rên rỉ tràn ra từ trong cổ họng cảm thú Vương, cặp mắt đang nhắm chặt kia đột ngột mở ra. Mắt nâu đồng đầy rẫy tơ máu, trong lúc đôi mắt ung đầy sương mù mờ mịt thì sự uy nghiêm hung ác lại nham hiểm giảm đi rất nhiều.



Dù lúc này cái trợn mắt của hắn không làm cho người ta hít thở không thông như thường ngày những cũng không thể phớt lờ. Ánh sáng lạnh trong tay áo A Lan Ni Mã phút chốc biến mất, ẩn giấu thật sâu trong tay áo dày.

Ai, hành động ám sát thất bại!

La Chu thở ra một ngụm khí mờ, nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng phức tạp. Trong mớ hỗn loạn tiếc nuối, tiếc hận, ầm ạch, uể oải, thất vọng thế nhưng lại có cả may mắn, còn có cảm giác nhẹ lòng. Này. . . . . Này. . . . . Nàng nhanh chóng quy kết niềm may mắn quý dị vừa rồi là do nhân tính còn sót lại khuấy phá.

Sau khi nghiền răng oán hận, nàng âm thầm phỉ nhổ chính mình vô dụng. Mẹ nó mới ở bên người cảm thú Vương một tháng, lão tử lại vẫn còn sót lại một chút nhân tính với hắn? Này không phải đáng bị coi thường sao? Ngón tay nắm lấy bờm ngao không khỏi siết chặt, làm cho chó ngao gầm gừ nhẹ một tiếng, nàng lại không hề phát hiện ra.

"Nước!" Tán Bố Trác Đốn tạm thời tỉnh lại từ trong cơn say, nâng tay xoa huyệt thái dương, mi nhíu lại, thần nhiên đưa ra mệnh lệnh.

"Mai Đóa, trước đừng thoát. . . . .Giày cho Vương nữa, đi lấy nước lại đây." A Lan Ni Mã phân phó cho Khúc Trân Mai Đóa vẫn còn ngây ngốc ôm đùi Tán Bố Trác Đốn. Tay phải hạ xuống dấu điểm dấu vết, rồi hai tay cùng nhau đặt lên trên ngực màu đồng cổ.

"Ác. . . . . Ác, tiện nô đã đi lấy, xin Vương chờ một lát." Khúc Trân Mai Đóa đang dại ra như bưng tỉnh liền đáp lời, trong mắt xẹt qua sự hoảng loạn, vội vã lùi ra bên ngoài.

"Vương, để tiện nô đang lau người cho ngài." Giọng nói của A Lan Ni Mã yêu kiều ngọt ngào, mắt to híp lại, chớp chớp, tỏa ra hào quang kiều mỹ. Thân thể mềm mại tựa như rắn dựa sát vào lồng ngực Tán Bố Trác Đốn, hai tay dao động như đang vuốt ve khiêu khích trên ngực trần của hắn.

Muốn chết sao? Thế nhưng lại tìm cách dụ dỗ Tán Bố Trác Đốn? ! La Chu thấy mà thở ra một hơi lạnh, đáy lòng ngập tràn lạnh lẽo. A Lan Ni Mã tuy rằng diện mạo xinh đẹp, nhưng làm sao có thể thắng được ba mỹ nhân trong phòng nghị sự khi này? Đối mặt với giai nhân tuyệt sắc như vậy, cảm thú Vương còn có thể không thương tiếc mà cho chó ngao ăn, sao có thể bị mê hoặc bởi một nữ nô tư sắc tầm tạm? Mười hai cung thị xinh đẹp kia, cũng không phải chỉ một lời của hắn đã bị giết sạch? Đối mặt với một cảm thú lãnh khốc tàn bạo như vậy, A Lan Ni Mã sao vẫn còn gan để câu dẫn hắn? Mà làm sau câu dẫn được?

Nàng không ngừng hút khí than thở, nghĩ đến một màn bi kịch chết chóc sắp diễn ra, mà Tán Bố Trác Đốn nằm trên giường đối diện lại tựa như không ý định bẻ gãy hai tay A Lan Ni Mã đang làm loạn trên ngực hắn, cũng không có vẻ đầu nàng ném đi.

Hắn dừng lại hành động nhu huyệt thái dương, ngón tay nâng lên cầm A Lan Ni Mã, mắt ung hơi hơi nheo lại, khóe môi cười như có như không: "Dùng khăn lau, hay là dùng thân thể lau?" Giọng nói trầm lạnh, khàn khàn quyết rũ khi nhiễm chút men rượu, lại thêm chút ý cười xấu xa.

Đùa sao? Cảm thú Vương đang đùa giỡn phụ nữ? ! Đây là. . . . . Thần chí không rõ ràng vì say rượu sao? La Chu kinh ngạc trừng lớn mắt, miệng không tự chủ biến thành hình chữ O, nội tâm uể oải không yên lại đột nhiên dâng lên ánh sáng. Nếu cảm thú Vương thần chí không rõ ràng, vậy càng dễ dàng ám sát.

"Vương muốn tiện dùng gì để lau, tiện nô sẽ dùng cái đó." Giọng nói A Lan Ni Mã càng mềm mại, tay trái vuốt ve hai điểm đỏ trên ngực cảm thú Vương, đầu ngón tay nghịch ngợm như đang vẽ tranh. Tay phải quấn quanh cổ hắn, hơi thở nhẹ nhàng như hoa. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên một nửa nở ra một nụ cười mê người, bên trong thì êm dịu như dạ minh châu, bên ngoài lại như hoa hướng dương, lấp lánh ánh sáng, hòa tan lòng người.

Mà cánh tay phải đang đặt sau gáy cảm thú Vương, lại lộ ra chút ánh sáng lạnh. Cổ tay hất nhẹ, một thanh đao ngắn lộ ra, hướng thẳng gáy cảm thú Vương.

"Vậy người dùng thân thể lau đi." Tán Bố Trác Đốn cười ha hả, đột nhiên nắm hay tay nàng, nhanh như điện xẹt kéo thân thể của nàng ngã xuống bên cạnh hắn.

A Lan Ni Mã kêu đau một tiếng, đao ngắn rút khỏi tay, ngã lên giường. Còn không chờ nàng phản ứng tiếp, Tán Bố Trác Đốn đã muốn nắm lấy áo nàng, dùng sức xé nát.

Chỉ nghe một tiếng xoẹt, thân dưới A Lan Ni Mã liền trơn bóng như trứng bóc khỏi vỏ. Bụng bằng phẳng rắn chắc, cái mông đầy đặn, đùi dài thon bóng loáng, khu rũng màu đen tươi tốt, không chỗ nào không tăn ra sự dịu dàng hấp dẫn của thiếu nữ trẻ tuổi.

"Không! Không cần! Buông! Buông! Ta không cần!" A Lan Ni Mã hồi phục tinh thần kịch liệt giãy dụa, khóc khàn cả giọng, khuôn mặt mới đầy còn tràn đầy kiêu ngạo sáng lạn liền trở nên sợ hãi khôn cùng.

Nhưng mà lực giãy dụa của nàng đối với Tán Bố Trác Đốn mà nói giống như kiến càng lay cỏ thụ, nhỏ bé không đáng kể, hắn đưa tay cho A Lan Ni Mã hai cái tát.

A Lan Ni Mã nháy mắt tê liệt ngã xuống giường, hai gò má mềm mại sưng vù, lỗ tai, lỗ mũi, khóe miệng chậm rãi chảy ra máu tươi.

"Tiện nô." Tán Bố Trác Đốn hừ lạnh. Nhìn nữ nô đang hoa mắt trên giường, chậm rãi cởi bỏ quần áo vướng bận, kéo quần xuống. Sau đó, cổ họng tràn ra một tiếng cười đầy giả tạo, hai má say rượu ngày càng đỏ, đôi mắt ung cũng biến thành một màu đỏ nóng bỏng, con ngươi màu nâu giống như ngọn lửa đang cháy ngày càng lớn. Đầu lưỡi hưng phấn liếm lên môi trên nở nang, khóe môi mở ra chứa đầu máu tanh tà ác.

Hắn dùng hai tay nắm chặt đùi A Lan Ni Mã, tách ra hung ác, xốc lên để ở hai bên thất lưng cường kiện, thất lưng dùng sức đỉnh về phía trước một cái.

"A ——"

Một tiếng kêu thê thảm vang vọng khắp tấm cung, cũng làm cho tim La Chu thất lại. Da đầu co lại, run run ôm lấy con ngao đốm.

Sống hai mươi năm, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy đàn ông cường hiếp phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 82: Cường bạo tàn nhẫn

Chiếc giường nặng bắt đầu kịch liệt lay động, phát ra âm thanh kéo kẹt.

Bàn tay Tấn Bồ Trắc Đốn như chiếc kim sắt, tận lực nâng hai chân A Lan Ni Mã lên, cùng với hai cánh tay của nàng, giam cầm chặt chẽ ở hai bên sườn, khiến cho cơ thể nàng nhìn như sắp gãy lìa. Từ thế này làm cho chiếc mông đầy đặn nhếch lên thật cao, cũng làm cho La Chu có thể nhìn rõ toàn bộ quá trình cường bạo.

Cằm của A Lan Ni Mã ngẩng thật cao, cùng chiếc cổ duyên dáng tạo thành một đường cong thông dài, ngũ quan xinh đẹp cũng trở nên vặn vẹo vì đau đớn. Sắc mặt trắng bệch, ướt sũng, phân không rõ đâu là mồ hôi đâu là nước mắt, miệng mở lớn không ngừng phát ra những tiếng kêu thảm chói tai. Nàng phát điên giãy dụa, nhưng chỉ có thể cử động mỗi cái đầu, chỉ có chiếc ngực cao ngất không ngừng phập phồng.

Dưới mông nàng không ngừng bắn ra những vệt máu đỏ tươi, nháy mắt đã thấm đầy trên đệm trắng. Từ khe hở giữa hai thân thể đang kịch liệt va chạm, có thể thấy một cây hình trụ màu nâu đỏ đang dùng tốc độ cực nhanh ra vào giữa hai chân nàng, trên chiếc bụng rắn chắc không hề có một chút sụn lỏng bị gò lên một một vật hình trụ lớn, vô cùng quý dị.

Toàn thân Tấn Bồ Trắc Đốn nổi lên một màu đồng cổ, những sợi gân chạy khắp cơ thể, một khối cơ thể hoàn mỹ, thất lưng mạnh mẽ di chuyển, từng giọt mồ hôi tinh mịn chảy ra, làm cho những vết sọc mờ nhạt trên thân hắn tỏa ra một sức hấp dẫn phái mạnh không gì sánh kịp.

Nhìn kỹ lên phía trên, tóc nâu dày cùng những bím tóc được tết ngang vai, môi hồng khê mở, tràn ra những tiếng thở dốc. Hai má cổ đồng đỏ như lửa, lông mày chau lại, cùng với thân thể tạo thành một vẻ đẹp phong phú. Chỉ có cặp mắt ung khê hí lại kia, ngập một màu đỏ, tràn ngập sự hưng phấn, thích sướng của dã thú đến không kìm chế được. Nhân tính, là thứ duy nhất không thể tìm thấy trong cặp mắt ung kia. Máu tanh cùng sát khí tràn ra từ thân thể hắn, tràn ngập mỗi góc trong tấm cung.

"A ——"

Theo mỗi một lần đâm vào của hắn, A Lan Ni Mã lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết. Nửa thân trên dường như muốn rời khỏi chiếc giường rồi lại nặng nề quay trở lại, hai bím tóc đen che khuất hơn nửa khuôn mặt. Sau mông, máu tươi chảy không ngừng, thân thể nàng giống như dây đàn đứt, phụt chốc xụi lơ. Giấy dụa kịch liệt khi này dần dần dừng lại, tiếng kêu rên thống khổ cũng mỏng dần.

Xi —— xi ——

Trong tấm cung phiêu đảng tiếng nước, ngay cả La Chu người chưa bao giờ trải qua chuyện nam nữ cũng biết được thứ nước kia không phải là tinh dịch của con gái, mà là nước dính máu tươi. Một số vật thể mềm mại lẫn máu không ngừng được vật trụ to lớn kia mang ra, chảy xuống giường.

Không, điều đó không có khả năng, sao có thể? Đàn ông cùng phụ nữ giao hợp sao có thể xuất hiện tình trạng quý quái này? ! Cho dù là cường bạo chảy nhiều máu, cũng không nên có cái gì đó mềm mại dính dính kia rơi ra, giống như là. . . . .Hình như là. . . . .trong bụng. . . . .Nàng dừng lại, không dám đoán vật mềm mại kia đến cuối cùng là bộ phận nào trong cơ thể phụ nữ.

Giờ phút này, nàng quên che giấu mình, quên cả quay đi hay nhắm mắt lại, ngây ngốc ôm con ngao đốm, không chớp mắt nhìn thảm kịch đang diễn ra trên giường.

Nàng thấy Khúc Trần Mai Đóa kinh hãi và phần nộ vọt tới, gương dao ngắn hướng tới phía sau lưng cầm thú Vương; nàng thấy cầm thú Vương tùy ý đưa tay trái về phía sau, chiếc đầu Khúc Trần Mai Đóa liền rời khỏi cổ rơi xuống đất. Thân thể không đầu ngã xuống trước giường, máu phun tung tóe lên lưng trần của cầm thú Vương, nhìn giống như một bức vẽ diêm dúa bằng máu tươi. Hắn giết người, đồng thời hành động của thân dưới vẫn không hề dừng lại, vẫn nhanh đến kinh người. A Lan Ni Mã đau khổ thừa nhận và chạm, tiếng kêu thảm đã gần như dừng lại hoàn toàn.

Cầm thú! Đó rõ ràng là một con cầm thú! Một con cầm thú mang bộ da người, một kẻ còn cầm thú hơn cả cầm thú!

Nàng dùng sức ôm chặt chó ngao, thân thể run lẩy bẩy, cảm thấy cái lạnh như ngấm vào tận xương. Cả thể xác và tinh thần đều bị sợ hãi cuốn lấy, hoàn toàn quên đi sự khác lạ của Cách Tang Trắc Mã bên cạnh mình.

Giống như lại thật lâu lại giống như trong chớp mắt, cảm thú Vương ở đối diện bỗng ngửa đầu rít lên một tiếng sung sướng, xương hồng hân kề sát với A Lan Ni Mã đang nằm lặng yên, cơ mông rắn chắc không ngừng run rẩy. Qua một lúc lâu, hân mới lùi thân thể lại, lỗ mông ném A Lan Ni Mã xuống giường, đè lên thân thể Khúc Trân Mai Đóa. Tiếp theo ngồi xếp bằng trên giường, hai mắt nhắm lại, hai tay đan kết thành một hình ấn kỳ lạ phức tạp.

Bên dưới những bím tóc nhỏ lộ ra khuôn mặt vụn vụn của A Lan Ni Mã. Thắt khiếu đỏ máu, đôi mắt nhô ra, hai má trắng xám. Quần áp nửa người trên của nàng coi như là chinh tề, nửa người dưới trần trụi lại vô cùng thâm thắm. Từ đùi đến cẳng chân đầy vết xanh tím, giữa hai chân vô lực không khép lại nổi đầm đìa máu tươi, tinh dịch trắng sữa cùng vô vàn khối vật không biết tên. Chiếc đầu mới đó còn lác mẫm liệt nay đã không còn nhúc nhích, chiếc ngực mới đây còn phập phồng nay đã trở về yên tĩnh.

Đây, chính là kết quả của việc kiến càn lay cô thụ.

Mẹ nó, vì sao không biết quý trọng sinh mạng mình? Vì sao không tìm hiểu rõ đã hành động? Vì sao không nhẫn nại, tìm cơ hội chạy trốn? Biết rõ phải đối mặt với một cảm thú khủng bố, lại cố tình rút râu nó. Hiện tại đã vừa lòng chưa? Chết có nhắm mắt được không? Chẳng những bị giết sống, lại còn bị cưỡng bạo mà chết, mẹ nó quả thực ngu đến không thể biện hộ được!

La Chu nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất, ánh mắt khô khốc cay cay, không chảy nổi một giọt nước mắt, trong lòng vốn đang ngập trong sợ hãi đột nhiên lại trào lên một nụ cười lạnh. Tầm mắt di chuyển, nhìn về phía người đang ngồi xếp bằng.

Hai gò má ửng đỏ đã biến mất, da thịt cổ đồng vẫn sáng bóng dưới lớp mồ hôi. Ánh mắt kia giống như đã rút bớt đi sự bạo ngược của dã thú, một lần nữa quay trở về sự cuồng ngạo của vương giả. Sát khí máu tanh giống như những sợi xích tầng tầng lớp lớp quấn quanh người hân.

Đột nhiên, cặp mắt khép kín kia mở ra, một tia sáng nhuốm máu đầy nguy hiểm xuất hiện. Mắt ung khôi phục sự nguy hiểm mờ ám, hướng thẳng phía nàng, khoe môi nhếch lên một độ cong lạnh lẽo.

Trái tim La Chu thất lại, không phản ứng nổi gì. Cách Tang Trác Mã bên cạnh đã thét lên một tiếng chói tai, buông tuyệt ngạo bên cạnh ra, lao đến quỹ trước giường Tán Bố Trác Đôn.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng!"

Nàng giống như đã mất đi lý trí, điên cuồng đập đầu xuống đất, phát ra những tiếng bang bang, cũng làm cho độ cong nơi khoe môi Tán Bố Trác Đôn càng cao.

Thoáng nhìn thấy khoe môi nhếch cao lên của cảm thú Vương, La Chu vốn đang kinh ngạc liền tỉnh ngộ, thân thể lao về phía trước, đưa tay ôm lấy thân thể Cách Tang Trác Mã.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng! Vương tha mạng!"

Cách Tang Trác Mã vẫn điên cuồng gào lên trong lòng nàng, không biết lấy khí lực từ đâu, nàng đẩy ra La Chu, tiếp tục đập đầu hướng Tán Bố Trác Đôn.

Bím tóc mảnh thắt chặt tạo thành một đường hình cung trong không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng che kín sợ hãi. Ánh mắt nàng không còn tỏa sáng, không còn tiêu cự, rõ ràng đã rơi vào trạng thái thần chí không rõ ràng.

"Trác mã! Tinh tinh! Tinh tinh!" Đấy lòng La Chu lướt qua sự hoảng sợ, xông lên ôm chặt lấy nàng.

"Vương tha mạng! Vương tha mạng!" Cách Tang Trác Mã kêu thảm thiết, tựa như chú chó bị tóm được, đưa tay đẩy loạn trong lòng La Chu, thậm chí còn đập vào người nàng.

Ba —

La Chu bị bất ngờ không phòng bị dính phải một cái tát, nàng không chút nghĩ ngợi đưa tay trả lễ lại hai cái, đem Cách Tang Trác Mã đánh đến sững sờ.

"Trác Mã, nguoi tỉnh lại cho ta!" Nàng cảm hai vai Cách Tang Trác Mã, nhìn thật sâu vào cặp mắt dài kia, nặng nề nói.

Cách Tang Trác Mã che hai má, đại ra nhìn nàng. Thật lâu, đôi mắt của nàng đã khôi phục lại tầm nhìn, khoe môi mới giương lên một nửa, đột ngột lại đẩy La Chu ra, hai tay chống mạnh trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 83: Cảm thú chính là cảm thú

La Chu gạt mình kinh ngạc ngồi trên thảm, nhìn Cách Tang Trác Mã đang nôn đến trời đất quay cuồng.

Uế vật tán ra mùi thối khắp không khí hòa cùng với mùi tình dục cùng máu tanh khi nầy thành một hỗn hợp dâm mĩ khiến người ta buồn nôn, cổ họng không nhin được mà co rút từng cơn. Nàng hít sâu một hơi, ngăn chặn cảm giác muốn nôn mửa đang như sóng thần kéo tới. Đánh giá sắc mặt tiêu tụy của Cách Tang Trác Mã, khuôn mặt nàng tái nhợt, lại liên tưởng đến khoảng thời gian nàng uể oải trước đây, thềm ngủ lại hay chóng mặt, hờ một chút liền nôn mửa, trong đầu nàng liền xuất hiện một tia sét vang dội.

Cách Tang Trác Mã không phải đã. . . . .Không phải đã mang thai chứ?!

Nàng tuy rằng chưa từng mang thai, nhưng dựa vào các biểu hiện khác thường học ở hiện đại, dù không có chuyên môn những ít nhiều cũng biết qua một chút.

"Trác Mã, . . . . .Ngươi? ? ? ? Có phải ngươi đã mang. . . . .Mang. . . . ."

Nàng cứ cà lăm mãi, thế nào cũng không phun nổi ra chữ cuối, chỉ sợ chính mình đoán đúng. Mang thai! Mang thai! Một người lớn còn bảo vệ không xong, thêm một đứa nhỏ, nàng phải làm sao mới có thể bảo vệ tính mạng bọn họ?!

Dường như Cách Tang Trác Mã đã muốn nôn xong, nàng phun ra chất lỏng chua chát cuối cùng, hai tay đặt lên bụng, ngẩng đầu đón lấy ánh mắt La Chu.

Hai ánh mắt đều mờ lớn, tràn đầy kinh hãi, sợ hãi cả tuyệt vọng nữa. Mà Cách Tang Trác Mã trừ bỏ kinh hãi, sợ hãi, tuyệt vọng còn chứa sự khẩn cầu.

"Hừm, còn có thể mang thai, so với những nô lệ khác thật làm cho người ta mở rộng tầm mắt." Người trên giường hạ xuống một câu trào phúng. "Cái thai trong bụng sẽ không phải là của một trong số ngao khuyến chứ?" Tân Bố Trác Đốn bị các nàng xem nhẹ một lúc, vẫn tiếp tục giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng, khuỷu tay phải của hắn đặt trên đầu gối, chống má cười nói. Mắt ung hơi hơi neho lại chứa đầy thâm thúy, cái nhìn lạnh lùng không dễ phát hiện.

"Trác Mã mang thai con người đàn ông của nàng!" La Chu phản xạ có điều kiện quay đầu hét to. Vừa dứt lời, mặt liền một xanh một trắng, thân thể nhanh như chớp quỵ xuống, dập đầu xuống thảm, sợ hãi cầu xin tha thứ, "Vương tha mạng, tiện nô. . . . .Tiện nô nhất thời lỡ lời, cầu Vương tha thứ." Nàng là điên rồi mới có thể rống lại với cảm thú Vương.

Cách Tang Trác Mã giật mình trong giây lát, cũng chạy lại, dập đầu thật mạnh với Tân Bố Trác Đốn: "Cầu Vương tha cho La Chu a tỳ, cầu Vương tha mạng."

Trong mắt Tân Bố Trác Đốn ngập đầy sát khí, hần hung ác nhìn xuống nữ nô đang quỳ trên mặt đất, không nói 1 lời. Qua một hồi lâu, sát khí quay cuồng mới bình ôn trở lại, khóe môi khẽ nhếch, thần nhiên nói: "Một ngao nô nếu mang thai con của người đàn ông khác, vậy nên rời khỏi ngao phòng, đưa tới phòng gây giống mới đúng."

Rời khỏi ngao phòng, đưa tới phòng gây giống.

Lời nói mang theo ý nghĩa mờ nhạt lại lời Cách Tang Trác Mã quay trở về vận mệnh bi thảm hơn tháng trước; Ý câu nói như xóa bỏ tất cả toàn bộ cố gắng, kiên trì cùng chịu đựng của nàng suốt thời gian vừa qua.

Cách Tang Trác Mã nghe tin dữ, thân thể cứng đờ lập tức xụi lơ ngã xuống đất, không chịu nổi kích thích mà hôn mê bất tỉnh.

"Vương, xin ngài giờ cao đánh khê, cho nàng ta tiếp tục ở lại ngao phòng." La Chu thận lực dẩu đi sợ sợ hãi trong mắt, co lại thân thể, hèn mọn nhìn lên Tân Bố Trác Đốn.

Tân Bố Trác Đốn nở một nụ cười tà ác, nói từ từ: "Trừ phi xóa bỏ thai nhi, nếu không sẽ không có tư cách ở lại ngao phòng."

Phá thai?! Không, không được. Mọi La Chu run run, liên tục lắc đầu ở trong lòng. Cho dù là phá thai công nghệ cao, chỉ cần vô ý một chút cũng sẽ bị xuất huyết liên tục, để lại di chứng tắc ống dẫn trứng. Cách phá thai ở nơi cao nguyên lạc hậu này. . . . .Nàng không dám lấy sinh mệnh cùng thân thể Cách Tang Trác Mã ra đánh cược. Hơn nữa không cần nghĩ cũng biết, sau khi mất đi ba người anh, mất đi người yêu, rời xa gia đình, giọt máu được kết tinh từ tình yêu ngọt ngào này đã an ủi cho trái tim của Cách Tang Trác Mã rất nhiều, trở thành động lực giúp nàng có thể kiên cường sống tiếp.

Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Cách Tang Trác Mã đang bất tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy ngập tràn sợ hãi, mày nhăn lại thật chặt, đôi mắt phong tình lẳng lặng khép kín. Nàng quên không được, ánh mắt đó khi nhìn thẳng nàng, đôi mắt dài đó ẩn chứa đầy khẩn cầu, sâu thẳm nào, đậm thẳm nào, đau thẳm nào, ẩn chứa tình yêu không thể buông của một người mẹ đối với con. Cách Tang Trác Mã. . . . .Sẽ không giống như mẹ của nàng, sẽ trở thành một người mẹ thật tốt đi?

Hai tay nàng bắt tri bất giác nắm thành hai nắm đấm. Nàng ngưng mắt hồi lâu, cuối cùng chậm rãi quay đầu, mặt không chút thay đổi cười với cảm thú Vương kẻ so với sói còn vô tình hơn, nhẹ nhàng nói: "Vương, ngài phạt ta đi. Xin ngài đừng bắt Trác Mã phá thai, cũng đừng đem nàng ném vào phòng gây giống." Lời cầu xin vô cùng bình tĩnh, tim không thấy một tia bi thương.

"Phạt ngươi?" Tân Bố Trác Đốn nâng cao mày, không e ngại thân thể trần trụi, không ngần ngại tách chân ngồi cạnh giường, nghiền ngẫm hỏi lại, "Ngươi đã làm sai điều gì sao?"

"Biết rõ hai cung nô ý đồ làm bậy, còn cố ý bắt Cách Tang Trác Mã cuốn lấy chó ngao, để các nàng tự do ám sát Vương, tội này đáng chém" La Chu hạ mi, trần thuật câu chuyện như lẽ thường, "Ta là chủ mưu để mặc cho hung thủ gây án, chỉ cần Vương có thể bỏ qua cho Trác Mã, ta tùy ý để Vương xử trí."

"Ha ha, thì ra ta vì sao nổi giận, trong lòng ngươi biết rất rõ." Nghe được lời thẳng thắn của La Chu, Cách Tang Trác Mã cười lớn, "Ta không buông tha nàng, cũng có thể tùy ý xử trí ngươi." Dừng một chút, giọng cười trở nên cương ngạnh, "Tối gần chút nữa."

La Chu ngưng mắt một lát, rồi mới bắt đầu di chuyển. Bước được hai bước, đầu vai đã bị một lực rất mạnh kéo tới, ngã nhào vào giữa hai chân Tán Bó Trác Đốn. Nhất thời, bộ lông rậm rạp thô ráp đâm vào mặt sinh đau, một cổ tanh hôi đánh úp lại, nàng thiếu chút nữa không kiềm chế được mà nôn mửa, không kịp dòi đầu, cằm đã bị ngón tay sắt mạnh mẽ nâng lên.

Tầm mắt uy nghiêm lợi hại đâm thẳng vào nàng, tuần tra từng tác trên khuôn mặt, không tha dù chỉ chút ít. Mắt ung càng lúc càng sâu, tựa như bão tố nổi lên có thể hủy diệt tất cả.

"Nói cho ta biết, vì sao ngươi lại đối tốt với ngao nô kia như vậy?" Ngón tay thô to nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên cánh môi, tiếng nói lạnh lẽo như từ cõi âm vọng lại, "Đừng nói dối, bằng không hậu quả ngươi sẽ không thể thừa nhận nổi."

La Chu lặng yên, môi mím chặt lộ ra bộ dáng đánh chết cũng không nói. Ngay lúc Tán Bó Trác Đốn sắp hết kiên nhẫn, muốn hung ác ném nàng đi, đôi môi liền mở ra, cúi đầu nói một mạch: "Người nhà của nàng nhận nuôi ta. Nàng quan tâm ta, lo lắng ta, là người thứ nhất giúp ta đánh nhau, cũng là người bạn tốt nhất của ta ở thế giới này. Ta thích sự ấm áp mà nàng mang lại cho ta, thích cảm giác có một người để quan tâm lo lắng. Ta nguyện ý đem tất cả khả năng bảo vệ nàng."

"Chẳng sợ mất cả mạng sống của chính ngươi."

Thân thể nàng run lên, không trả lời ngay lập tức. Chần chờ một lúc, mới gật đầu thật mạnh, ừm lên một tiếng.

"Ta thật muốn nhìn xem ngươi đem hết khả năng bảo vệ nàng thế nào." Tán Bó Trác Đốn bỏ cằm của nàng ra, tay to chế trụ gáy nàng, áp chặt đầu nàng, cười giả tạo nói, "Ngươi không phải thích dùng lưỡi lấy lòng ta để bù lại sai lầm sao? Vậy liếm nó sạch sẽ đi."

Theo hành vi và tác của hắn, cây gậy thịt màu đỏ sậm thật lớn đang dang trào giữa cánh rừng rậm đầy máu tươi giữa hai chân hắn. Trên thân nó là những sợi gân xanh quấn quanh như rồng châu, quy đầu cực đại to bằng cỡ nắm đấm tay, giữa đỉnh nắm bóng loáng trời sinh cao hở ra một khe nhỏ ước chừng đến nửa tấc, giữa khe là một cái lỗ nhỏ. Cả cây gậy thịt ước chừng 30 cm, đường kính 5-6 cm, từ đầu đến chân đều loang lổ vết máu, hai ba chỗ còn dính những mảnh niêm mạng đỏ sậm kì dị.

Này không phải là bộ phận gì đó của con người sao?!

Kinh hãi cực độ hoàn toàn áp chế bản tính ề lệ của con gái. La Chu nhìn chăm chăm vào vật hình trụ to lớn trước mắt, khí lạnh thấm xương từ lòng bàn chân tiến đến khắp mọi nơi trong thân thể.

Thân hình Cổ Cách Vương cường kiện như trâu hoang, ánh mắt uy nghiêm lợi hại như kèn kèn, khí lực đáng sợ như gấu, tốc độ nhanh lẹ như báo. . . . .  
.Phía sau còn một thứ đáng sợ hơn nữa "Dương vật còn thô dài khủng bố hơn lửa?" Quả thực, cảm thú chính là cảm thú? Là một cảm thú đúng nghĩa đen?

Trong lúc hoảng hốt, nàng từng nghĩ đến một tin tức có thực trên mạng. Một người bởi vì dương vật quá dài, nên khi lên máy bay đã bị nghi ngờ là giấu vũ khí, thường xuyên phải chịu đãi ngộ coi quần kiểm tra. Lúc ấy, nàng phản ứng thế nào nhỉ? Cười như điên ba tiếng. Chỉ là bây giờ, có khả năng thấy nhân viên kiểm tra quần đối mặt dương vật với kích thước như thế này, nàng thế nào cũng cười không nổi.

Nàng cuối cùng đã biết A Lan Ni Mã chết thế thảm như vậy do đâu. Cuối cùng biết vì sao mỗi phi tử của cảm thú Vương lại đoán mệnh như vậy. Cuối cùng biết vì sao Thích Giả Thất Tu ngăn lần dặn dò nàng. Vật khủng bố như vậy đã vượt qua mức phụ nữ có thể chấp nhận. Hắn chỉ cần cùng phụ nữ giao hợp một lần, nữ nhân kia tuyệt đối sẽ bị chọc thủng bụng, không có cơ may sống sót.

Từng nhìn thấy cảnh binh sĩ móc bộ phận sinh dục sống từ người phụ nữ cùng hình ảnh hạ thể A Lan Ni Mã máu thịt bê bết lúc này, mồ hôi lạnh theo hàng vạn lỗ chân lông chen chúc nhau ra ngoài, nàng chỉ muốn xoay người chạy như điên khỏi đây, muốn đem vật hình trụ màu đỏ sậm trước mắt này chặt bỏ.

"Heo, nếu ngươi liếm sạch sẽ, ta sẽ tạm tha cho ngao nô kia, cũng tha thứ cho sai lầm của ngươi." Tán Bó Trác Đốn bắt lấy tóc trên đỉnh đầu La Chu, đem đầu của nàng nhấc đến, cười tà ác, "Các ngươi đều đến từ thôn Nạp Mộc A ngoài Cổ Cách đúng không? Hầu hạ ta vừa lòng, ta còn có thể thả ngao nô kia rồi cùng quay về thôn tìm người đàn ông đã gieo hạt cho nàng."

Đồng tử La Chu co rút mãnh liệt, ngũ quan vì kích động mà vặn vẹo: "Thật. . . . .Thật sao?!"

"Ngươi nghĩ sao?" Tán Bó Trác Đốn cười âm u, lại đem đầu nàng ấn xuống, "Nào, đừng làm ta thất vọng, cho ta xem cái mà ngươi gọi là đem hết khả năng bảo vệ."

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 84: Heo ngoan, ngoan ngoan liếm

Vật hình trụ đồ sộ cao ngất như thanh kiếm sắc bén dựng lên trước tầm mắt, gần tới mức có thể thấy được gân xanh quấn quanh. Nửa số máu dính trên đó đã biến thành màu đen, có chỗ còn dính ít dịch trắng.

Đối với bộ phận sinh dục phái nam, nàng cũng không quá xa lạ. Ở hiện đại, kết cấu bộ phận sinh dục nam nữ đã được giảng trong các tiết sinh vật ở trường trung học. Bởi vì tò mò, nàng từng tìm hiểu qua những hình ảnh liên quan. Đi tới cao nguyên cổ đại, nàng cũng đã từng chạm qua. Đến giờ nàng vẫn nhớ rất rõ cảm giác nắm lấy phần thân dưới đang dâng trào của Trát Tây Lăng Thổ, lòng thoáng chút kinh hoàng, hai gò má nóng nóng. Khi đó nàng trong lòng đầy e lệ, lại có chút tò mò, có thể nói là ồm ồm thuận theo ý muốn Trát Tây Lăng Thổ.

Nhưng mà giờ phút này, nàng đối với mặt không phải bộ phận sinh dục nam, mà là hung khí giết người. Nàng không thể dùng tay lau, chỉ có thể dùng miệng liếm sạch sẽ vật giết người bẩn thỉu kia.

Đường chỉ có một cái, không đi chỉ còn cái chết.

Nàng cắn chặt răng, tay run rẩy đưa tới. Thật to! Một bàn tay căn bản nắm không hết! đành phải dùng thêm tay còn lại, hai tay nhẹ nhàng cầm lấy hung khí, không ngừng run rẩy. Hung khí trong lòng bàn tay giống như một cây sắt nóng, không chút mềm mại. Dưới sự thô ráp là những nhịp đập mạnh mẽ, nàng sợ tới mức suýt chút nữa buông tay chạy trốn.

Trên hung khí còn dính máu tươi và niêm mạc của A Lan Ni Mã, trộn lẫn tinh dịch của cảm thú Vương, tanh hôi không chịu nổi, dơ bẩn không chịu nổi.

Vật khủng bố ghê tởm như vậy, nàng sao có thể liếm được? Nàng là người, rõ ràng là người, thật sự. . . . .Thật sự không thể có nổi một chút tôn nghiêm sao?

La Chu nhắm chặt mắt, nội tâm giằng xé kịch liệt.

"Heo, đây là cái mà người gọi là lấy hết khả năng bảo vệ?" Không biết qua bao lâu, từ đỉnh đầu truyền xuống giọng nói trào phúng mang theo ý cười của cảm thú Vương, "Nếu liếm không được, vậy đừng miễn cưỡng."

Lời còn chưa dứt, da đầu đột nhiên căng lên tê rần, nàng bị quăng ra ngoài. Ngồi dưới đất, nàng kinh ngạc nhìn lên Tán Bố Trác Đốn.

"Người tới!" Tán Bố Trác Đốn nhân lúc nàng nhìn chăm chú, kéo áo da phủ lên, cao giọng hô.

Rèm cửa khẽ động, tiếng bước chân nặng nề cất lên, sáu thị vệ mặc giáp đi tới, cung kính quỳ trên mặt đất.

"Chuẩn bị nước tắm. Đem toàn bộ nô lệ nằm trong tắm cung ra ngoài băm làm thức ăn cho chó ngao." Tán Bố Trác Đốn không thèm nhìn tới La Chu, lạnh giọng hạ lệnh cho thị vệ.

"Tuân lệnh"

Thị vệ lập tức đáp lại, triển khai công việc. Hai thị vệ chuẩn bị nước tắm, một thị vệ nhanh chóng rửa sạch hỗn hợp Cách Tang Trác Mã nôn trên mặt đất, ba thị vệ khác di chuyển hai cỗ thi thể cùng Cách Tang Trác Mã đang ngất trên mặt đất.

"Không, không cho động tới cô ấy!" La Chu bừng tỉnh, đột người quay người lao tới, nắm chặt cánh tay thị vệ, ý muốn ngăn hãm kéo Cách Tang Trác Mã đi.

Thị vệ dừng mảnh thoáng dùng sức vung cánh tay, nàng đã bay xa đến cả thước.

"Không ——" Nàng gào lên một tiếng, lại lao tới, ngón tay lướt qua chiếc áo khoác của Cách Tang Trác Mã, cả người nặng nề ngã xuống nền nhà, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cách Tang Trác Mã vị thị vệ kéo đi khuất sau rèm cửa. Trước mắt trở nên mờ ảo, tuyệt vọng cùng bất lực như tạo thành một tấm lưới bao phủ quanh nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

"Đây là do người chọn." Phía sau truyền đến giọng nói lạnh lẽo của Tán Bố Trác Đốn.

"Vương, ta liếm, ta liếm! Xin ngài bỏ qua cho Trác Mã."

Nàng vội vàng hèn mọn cầu xin, hai tay run run đẩy ra áo khoác, cầm lấy hung khí đồ sộ, không chút do dự vuron đầu lưỡi, liếm lên.

Chiếc lưỡi mềm mại liếm nhẹ qua dương vật, chớp mắt một cái, Tán Bố Trác Đốn cảm thấy một sự tê dại nổi lên từ dưới sống lưng. Mới bắt đầu nó chỉ nhỏ như sợi chỉ, dần dần lan rộng, tiến đến tứ chi bách huyết. Ngàn vạn lỗ chân lông toàn thân đều thư giãn thoải mái, so với giao hợp cùng người phụ nữ khác còn mất hồn gấp mấy lần.

"Đúng rồi." Hắn thở dài một tiếng sáng khoái, tay lớn nhẹ nhàng chòm lên chiếc đầu nhỏ giữa hai chân, giọng nói lạnh lùng trở nên có chút dịu dàng, "Ng ngoan, ngoan ngoan liếm."

"Ta. . . . . Ta ngoan. . . . . Xin. . . . . Xin Vương. . . . . Tha. . . . . Tha cho trác. . . . . Trác mã. . . . ."



La Chu cẩn thận nắm lấy vật đàn ông đồ sộ, vừa lấy lòng, vừa nôm nớp lo sợ cầu xin.

Trên dương vật đồ sộ, có một chiếc lưỡi mềm mại phần ngọn dính sát vào, di chuyển thong thả, giống như chiếc đuôi của chú cá nhỏ đang qua lại tuần tra, gây cho hắn sự tê dại không gì sánh được. Mỗi khi chiếc môi xinh vô ý chạm vào thân, mang lại sự ngứa ngáy vào tận sâu trong lòng hắn. Những vết bản trên vật đầy gân xanh dần được chiếc lưỡi đáng yêu đến cực điểm kia liếm đi, bên tai còn nghe được tiếng thở nhẹ hên mơn, tâm tình hắn không khỏi trở nên thư sướng.

"Được. . . . . Ta ngày mai sẽ phái người đưa ngao nô kia về nhà. Ngân Nghê, đi ra ngoài!" Tân Bố Trác Đốn lưu luyến mở mắt, ngàng đầu quát Ngân Nghê vẫn đang im lặng chiếm cứ Bát Bảo Luân trong tâm cung.

"Ngao ——"

Ngân Nghê đứng dậy sủa nhỏ một tiếng, mắt tam giác ngược màu xanh lóe lên chút thay đổi. Nó nhìn nhìn Tân Bố Trác Đốn, lại nhìn qua La Chu một chút, rồi mới cùng hai con chó ngao chui ra ngoài rèm cửa.

Là kêu Ngân Nghê đi ngăn cản thị vệ sao? La Chu trong lòng bỗng vui mừng, thu lưỡi nhìn qua động tĩnh bên rèm cửa, đầu lại bị một bàn tay to giữ lại, không thể động đậy.

"Heo ngoan, chuyên tâm một chút, nếu không đừng trách ta trở mặt đôi ý." Trên đầu là giọng nói ám ách đầy khêu gợi của Tân Bố Trác Đốn đang cảnh cáo, "Đến lúc đó ngươi sẽ không có cơ hội bù lại nữa đâu."

La Chu bắt đầu đi, tiếp tục cứng rắn ngừng thở, liếm lên bộ phận tanh hôi kia. Nhịn nhịn, tiếp tục nhịn, cơ hội quý giá chỉ có một lần, nhất định phải đưa được Cách Tang Trác Mã mang thai bình yên trở về thôn Nạp Mộc A. Nàng cố gắng không nghĩ tới lý do vì sao bộ phận kia lại bản đến như vậy, cố gắng xem nhẹ hương vị cùng sự đau đớn nơi đầu lưỡi, dùng hết khả năng đem tất cả vết bản kia nuốt vào miệng.

Nước miếng vì bị kích thích không ngừng chảy ra, nàng không cách nào nuốt vào, chỉ để mặc nó tràn ra hai bên khóe miệng.

Trong cổ họng Tân Bố Trác Đốn lại tràn ra những tiếng rên rỉ mơ hồ, mi đen dày nhếch lên, nhưng tụ đầy sự sáng khoái. Dương vật giữa hai chân bắt đầu lại lớn thêm vài phân, hắn không kìm được thỉnh thoảng đỉnh lên trên vài cái, thờ gấp ra lệnh: "Heo ngoan, nắm chặt một chút, di chuyển. Ân, chính là như vậy. Tiếp tục liếm, không được ngừng. A. . . . . Ân. . . . . Thật ngoan. . . . . Heo ngoan. . . . ."

Vừa ra lệnh, vừa hành động.

Cho dù trong lòng La Chu muốn siết chặt mười đầu ngón tay, bẻ gãy hung khí kia từ tận gốc, nhưng sau màn dọa nạt vừa rồi, lá gan khiêu khích tên cầm thú động dục này hoàn toàn biến mất.

Hai tay máy móc làm theo lệnh nắm chặt lấy vật đàn ông cao thấp di chuyển, lưỡi không rời một tấc không ngừng liếm đảo khắp phần cán. Nhưng mà cho dù ngừng thở, mùi tanh hôi vẫn không ngừng tiến vào chóp mũi, tiến vào trong miệng, qua yết hầu vào trong dạ dày. Axit trong dạ dày điên loạn réo gào, không ngừng tìm cách phun ra ngoài.

"Heo ngoan, ngậm lấy đỉnh dương vật mót vào." Tân Bố Trác Đốn ăn một lần đậm nghiền, lại thêm một bước yêu cầu, mắt ung hung ác nham hiểm tỏa ra ánh sáng tình dục, gò má đồng cổ toát lên màu hồng không phải do say rượu. Hai tay ôm lấy gáy La Chu, khó chịu xoa xoa qua lại.

Sắc mặt La Chu xanh mét nhìn phần đỉnh nắm cao chừng nửa tấc, đỉnh thịt to như quả óc chó, cái lỗ ở giữa không ngừng phun ra dịch nhầy, bên cạnh đỉnh thịt còn có một phần niêm mạc đồ sộ, giống như. . . . . Giống như phần còn sót lại từ từ cung bị vỡ nát của người phụ nữ! ?

Dạ dày mãnh liệt co rút trào trào lên tận cổ họng, nhanh tới mức nàng không kịp kìm lại, cũng không kịp quay đầu, liền "Oa" một tiếng, há mồm phun ra một ngụm nước chua. Tiếp theo, lại "Oa oa" hai tiếng, liên tục phun lên dương cụ của cầm thú Vương, làm cho khu rừng cùng trên bụng của hắn đều dính tung tóe.

Vị chua cùng mùi máu tanh lại tràn ngập tâm cung. Trong chốc lát, tất cả động tác đều dừng lại, tất cả âm thanh đều biến mất, cả tâm cung rơi vào trong sự yên lặng tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 85: Càng liếm càng nôn

Giờ phút này, tình dục ngừng lại, không khí đông lại, thời gian ngừng trôi.

Môi lưỡi như có kim châm vào, hô hấp gần như dừng lại, ngay cả trái tim cũng không muốn đập nữa.

Ở trong trạng thái khiếp sợ tới cực độ, La Chu phát hiện đầu óc chính mình không hề trống rỗng. Ngược lại, có một loại ý niệm cảm thấy may mắn

không ngừng truyền khắp nơi.

May mắn từ trưa tới giờ không ăn gì mấy, chỉ có thể nôn ra ít nước chua. Bằng không đem gì đó nôn ra ăn trở vào sẽ thành bi kịch nực cười gì đó trên internet.

Sau gáy đột nhiên truyền đến đau nhức, có bàn tay cứng như sắt kẹp chặt, chỉ cần dùng thêm lực sẽ đâm thật phá vỡ da thịt nằng, xuyên qua xương sọ, bóp nát óc nằng.

Trái tim co lại, mồ hôi lạnh toát qua da đầu, trán, hai gò má, cổ, trước ngực, sau gáy, đùi. . . . . Nỗi sợ toát ra từ mỗi góc trên cơ thể, mỗi sợi thần kinh, mỗi một tế bào đều thu lại đau đớn.

"Giỏi — lắm —"

Âm thanh lạnh lẽo đánh vỡ sự tĩnh lặng, nó giống như chui ra từ kẽ răng, cuốn theo toàn bộ dự vọng mãnh liệt.

Da đầu của nằng gần như sắp phải tạm biệt xương sọ, để chống lại nó đầu nằng từng chút từng chút nâng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt hung dữ tựa như ác quỷ địa ngục kia.

"Không. . . . . Không giỏi. . . . . Vương. . . . . Vương. . . . ." Răng La Chu cao thấp chạm vào nhau, hơn nữa nói nửa ngày không ra được một câu đầy đủ. Nằng sao lại non ra chứ? Nằng sao có thể nôn ra? Nằng sao có thể chán sống nôn ngay lên cái chỗ đó đó của cảm thú Vương? Nằng sao lại quyết định không nuốt mấy ngụm nước chua kia ngược lại cổ họng? Làm vậy không thể sống, làm vậy không thể sống mà! Vấn đề rốt cuộc người nào làm vậy a! Người nào a a!! Vì sao nằng phải sợ hãi?! Người mất hồn mất vía lúc nào cũng là nằng? !

Mặc cho trong lòng các cảm xúc đan xen phức tạp, nằng lại chỉ có thể trở như gỗ ngơ ngác nhìn cảm thú Vương, từ cặp lông mày dày sắc bén như sao đến đôi mắt ung như đang đem từng tác cơ thể nằng lăng trì.

Đôi mắt to phần lớn lại dưới lí kia kích thích thật lớn đến thần kinh Tân Bố Trác Đốn, hắt hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra một hơi khí đục, nói tiếp: "Vương — không — giỏi — người — giỏi"

Vẫn là từng chữ nhả ra, giống như phải khó khăn lắm mới chui ra khỏi kẽ răng. Gân xanh trên trán căng đầy, mắt ung sắc bén giống như một vực sâu đầy bão táp, sát khí tanh máu cùng sự uy nghiêm như mưa gió thét gào bốc lên. Ngón tay tóm lấy mái tóc thu chặt lại, các đốt ngón tay đều biến thành xanh trắng, mu bàn tay màu đồng cổ cũng xuất hiện đầy gân xanh.

La Chu cảm thấy da đầu đau đến chết lặng, khóe mắt chịu không nổi lóe ra chút ánh lệ. Nhưng nằng biết, nếu không phải cảm thú Vương thù hạ lưu tình, nằng sớm đã biến thành không đầu giống Khúc Trần Mai Đóa. Tuy rằng không rõ vì sao hẳn lại cực lực giảm đi sự thèm khát giết chóc, nhưng thời gian không cho nằng cơ hội nghĩ nhiều, đành phải vội vàng quy kết là do cảm thú Vương còn say xin dẫn đến khác lạ. Nằng không thể ngồi chờ chết tới lúc hẳn khôi phục lại bình thường, nhất định phải nắm lấy cơ hội, tìm ra đường sống.

"Nô tỳ. . . . . Không. . . . . Không tốt. . . . . Nô tỳ muốn quay đầu. . . . . Nhưng lại. . . . . Quay không được. . . . ." Nằng nhát gan hạ giọng biện hộ cho chính mình, ý muốn làm cho cảm thú Vương hiểu nằng là bất đắc dĩ. Lúc ấy nằng quay đầu không kịp, cho dù nằng muốn quay đầu, là do bàn tay cảm thú Vương đặt trên đầu, làm cho nằng không thể di chuyển.

"Thì ra vẫn là do ta sai, không nên đề đầu người lại." Ngực Tân Bố Trác Đốn bị kiềm hãm, bão táp trong mắt càng thêm ác liệt, nhiều lần ức chế đem vật chướng mắt kia xé thành mảnh nhỏ, "Còn nếu nói cho đúng là ta không nên bức bách người liếm, bằng không người sẽ không nôn mửa đúng không?"

Xong rồi, chữa lợn lành thành lợn què, phản. . . . .Phản tác dụng! Chân tướng mà cảm thú nói ra càng mang thêm ý nghĩa là hẳn thẹn quá thành giận.

"Không? ? ? ? Không phải vương sai, là nô tỳ sai! Tất cả đều là nô tỳ sai lầm rồi! Nô tỳ. . . . . Nô tỳ sai từ lúc miệng!" Nằng hoảng sợ nói ra những lời trái lương tâm, tay không ngần ngại đánh thẳng vào miệng mình.

Ba —

Tiếng và miệng trong tầm cung trở nên hết sức vang dội, cũng làm cho lửa giận trong lòng Tân Bố Trác Đốn lại đạt thêm tầm cao mới.

Hắn buông tóc La Chu ra, kiềm chế hai cổ tay nằng kéo lại gần chính mình.

"Heo, người không muốn dùng lưỡi mình bù lại sai lầm nữa sao?" Giọng điệu lạnh lùng mang theo lửa giận, mắt ung hung tợn nhìn nằng thật sát, hơi thở nóng cháy tỏa đến trên mặt nằng.

"Nô tỳ sợ, càng liếm càng nôn."

La Chu mở to đôi mắt sợ hãi, nghĩ sao nói vậy, không biết là do quá sợ hãi, nằng đã vô thức đem câu này nói ra.

Nhìn đến sát khí trong mắt ung của cảm thú Vương như sắp vỡ đê mà ra, lòng nằng càng trầm xuống, cơ thể hoàn toàn cứng ngắc. Họa từ miệng mà ra mà! Hiện tại đừng nói và miệng, chẳng sợ cắt lưỡi cũng không ngăn được cái chết.

Càng liếm. . . . . càng nôn?!

Tán Bó Trác Đồn vừa nghe được, ngực lại như bóp lại. Tim đập nhanh, tiện thể nổi giận, đưa tay đẩy La Chu ngã vào giường. Hai mươi ba năm, lần đầu tiên hắn gặp cái loại phần nộ muốn đem vật gì đó ra bầm lăm ngàn mảnh, nuốt ăn vào bụng.

"Miệng lưỡi không được, hay dùng thân thể nguoi để lau rửa!"

Hắn rống giận, áp đè lên người La Chu, giống như một con sư tử nổi điên, xé rách quần áo nàng.

"Buông! Buông!"

La Chu sợ hãi tới cực điểm, không nín được hét ầm lên, tay chân cao câu loạn xạ, thân thể vận vẹo, cực giống chú mèo hoang đang giương nanh vuốt với sư tử.

Cho dù dùng hết sức lực giương nanh múa vuốt thế nào, cũng không thể địch lại sư tử cường tráng. Trong chốc lát, áo khoác của nàng đã biến thành mấy phiến lá khô, ly khai thân thể. Càng khủng bố hơn chính là tình huống của nàng so với A Lan Ni Mã còn thảm hơn. Lúc trước A Lan Ni Mã chỉ trần trụi mỗi thân dưới, nàng lại toàn thân không sợ nhò, cơ thể trắng nõn, đầy đặn nhìn không sót gì.

Hai chân bị tay lớn giữ chặt, mạnh mẽ chia thành chữ nhất, cự vật cứng rắn dễ sát thân dưới, chỉ cần dùng sức tiến lên, nàng sẽ rời trần thứ như A Lan Ni Mã.

"Không cần! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!" Hai chân không thể cử động, nàng liều mạng dùng hai tay mình đập vào hai tay Tán Bó Trác Đồn, khóc thảm thiết. Nước mắt sợ hãi cứ thế tuôn ra, nháy mắt ướt đầm cả khuôn mặt.

Tán Bó Trác Đồn nhìn chằm chằm vào chú thỏ tuyết, tron bóng đầy đặn đang nhảy tung tăng trước mắt giống như một miếng pho mát cao cấp. Đình nộ hoa màu phấn hồng, dưới ánh trắng phiếm màu hồng nhạt quyến rũ mê người. Dưới ánh sáng êm dịu của nền càn thêm sáng loáng mị hoặc, mê người chả đập.

Cổ họng hắn không nhin được lẫn lộn cao thấp. Dương vật dưới thân phút chốc chường tới sắp vỡ ra, đó là một loại đau đớn hắn chưa từng trải nghiệm. Hắn bức thiết muốn phóng thích tới không thể chờ thêm giây nào nữa. Chỉ là một ngao nô đề tiện mà thôi, vu vật xinh đẹp, trắng trẻo hơn nàng hẳn gấp trăm không xuể, vì sao chỉ đối với nàng mới sinh ra loại dục vọng mạnh mẽ này? Nàng rõ ràng đã phạm tội đại bất kính, vì sao hắn không bẻ gãy đầu nàng?

Phần nộ tới cực độ, dục vọng tới cực hạn đan lẫn vào nhau, mỗi cái đều vô cùng xa lạ, đều làm cho hắn có cảm giác không không chế được.

"Ô ô, ta không muốn chết! Ta không muốn chết! Ta không muốn chết!"

Tiếng khóc lạnh lạnh bên tai, đâm vào màng nhĩ sinh đau, càng làm cho hắn tâm phiền ý loạn. Hắn đột nhiên buông đuôi nàng ra, thân mình cao lớn liền phù kín lên cơ thể trắng nõn mềm mại. Một tay che miệng nàng, một tay theo ý muốn nắm chú thỏ tuyết, xoa nắn thật mạnh.

Sức nặng đè lên làm nàng sắp thở không nổi, ngực bị chà đạp đưa đến từng trận đau đớn. Tất cả tiếng hét thống khổ lại bị tắc lại nơi cổ họng, chỉ có nước mắt không ngừng trào ra, xối ướt cả bàn tay Tán Bó Trác Đồn đang che miệng La Chu.

Thân hình hùng tráng của cầm thú Vương chen vào giữ hai chân nàng, cho dù hai chân được tự do, cũng chỉ có thể mở ra, không thể đá loạn. Chỗ non nót kiều nhuyễn dính sát vào hung khí đang đâm loạn dưới thân, làm cho nàng vừa đau vừa hoảng.

Bỗng nhiên vật cứng nóng kia hướng nơi nào đó đâm vào một chút. Nhất thời, cảm giác xé rách đầu dói từ dưới tràn lên, hình ảnh A Lan Ni Mã bị cường bạo xẹt qua giây lát, làm suy sụp hoàn toàn sự chống cự non nót của La Chu.

Nàng vô lực níu lấy bàn tay che miệng, ánh mắt tràn đầy nước, nức nở một tiếng, rồi hôn mê.

Nhận thấy được cô gái dưới thân thả lỏng, Tán Bó Trác Đồn buông bàn tay che miệng, miệng ngậm mút lấy đỉnh nộ hoa trên đồi tuyết. Đem hai chân của nàng khép lại, không hề quan tâm hoa cốt non mềm yếu ột có chịu được hay không, hắn đặt cự vật sát vào dùng toàn lực đâm chọc ma sát hoa cốt giữa hai đùi.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 86: Nắm mạng sống trong tay

Chiếc giường nặng nề kịch liệt rung động lần thứ hai, phát ra tiếng kéo kẹt vang dội.

Thân thể trắng nõn bị một người đàn ông cường tráng đùa nghịch các loại tư thế, tiếng thở gấp ầm ập cùng tiếng rên rỉ dễ chịu thỉnh thoảng lại đan vào nhau, hòa cùng với tiếng kéo kẹt của chiếc giường, tạo ra bản hòa tấu sôi động cổ xưa.

"A —"

Tán Bó Trác Đốn đột nhiên ngửa đầu gào lên một tiếng đầy khoái ý, tóc ẩm ướt mồ hôi tán loạn trong không trung, chiếc cổ cùng yết hầu tạo thành một đường cong duyên dáng. Cả cơ thể buộc chặt, mồ hôi chảy trên cơ thể màu cổ đồng, tỏa ra sự gọi cảm nồng đậm của giống đực.

Trong khoảnh khắc, một cỗ mùi tinh dịch tỏa ra khắp trong không khí.

Hắn có chút thất thần hạ thấp mắt, giống như đang cảm thụ dư vị sau khi thưởng thức món ngon. Chân mày hắn hoàn toàn thả lỏng tỏa ra sự thích ý sung sướng, lại có chút mất mát cùng bất mãn.

Sau cao trào, lửa giận trong lòng cũng chậm rãi biến mất. Mắt ung sâu thăm khôi phục lại sự lợi hại, lóe ra tia sáng nguy hiểm hung ác.

Hắn cúi đầu, đánh giá nữ nô đang nằm ngửa trong người.

Mái tóc đen tán quanh mặt theo má, che khuất khuôn mặt xanh xao. Mi cong như trăng non, bên khóe mắt nhắm chặt vẫn tẩm đẫm nước mắt. Dưới chiếc mũi cao thanh tú là đôi môi bị cắn rách, loang lổ vết máu. Tất cả đều giống như lần đầu tiên gặp mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc, đôi môi tổn thương không chỗ nào lành lặn.

Đối mặt với hắn, nữ nô này thông thường thì co rúm lại run rẩy, trong mắt chỉ toàn sợ hãi. Nhưng bất kể tra tấn thế nào, bất kể gặp tình huống bi thảm cỡ nào, nàng cho dù sợ thế nào cũng chưa từng ngất xỉu, trong đôi mắt to thường xuyên toát ra khát vọng mãnh liệt, bất đồng hoàn toàn với những nô lệ khác.

Chưa kể tới việc Ngân Nghê có hứng thú với nàng, hắn vẫn là lần đầu tiên thấy một nữ nô kỳ quái như thế, bất giác làm cho hắn có hứng thú trêu chọc. Càng ngày càng thích cô ý tra tấn, đe dọa nàng. Hắn muốn thử xem, tới lúc nào nàng mới có thể đánh mất niềm tin cuộc sống, trở nên câm lặng như những nô lệ khác? Còn muốn thử xem, dùng thủ đoạn như thế nào, mạnh tới mức nào mới có thể dọa nàng tới mức ngất xỉu tại chỗ?

Trước hắn còn chưa biết, nhưng bây giờ hắn cuối cùng cũng được như ý.

Trong lòng không ngừng đắc ý, nhưng trong ngực lại có chút buồn bực. Nữ nô chết tiết này, hóa ra sợ nhất là hắn dùng sức mạnh cường bạo nàng!

Tầm mắt hắn hạ dưới nơi vai phải, nơi đó có một dấu sắt nung hình nô ấn của Vương gia. Bên trong dấu ấn là một chữ "Nô" đỏ sậm, khắc bên trong hình dấu lâu, bốn phía là mười sáu cánh hoa sen. Hình vẽ này nằm trên chiếc vai trắng mịn nhìn phá lệ nổi bật, cũng là minh chứng cho thấy nàng là nô lệ của Vương gia.

Nàng là nô lệ của hắn, mọi thứ của nàng, cho dù là thân thể hay là linh hồn đều thuộc về chủ nhân là hắn. Dạng cho chủ nhân tôn quý trình tiết và tính mạng, thật sự khùng bỏ như vậy sao? Cứ như vậy bị dọa ngất xỉu!

Ngực hắn dâng lên một chút tức giận không rõ ràng, bàn tay đặt lên nô ấn hơi dùng lực, nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần thống khổ, mới chậm rãi buông ra. Ánh mắt nham hiểm hung ác như kèn kèn quét qua đỉnh núi tuyết trắng, nụ hoa hồng nhạt xinh đẹp, giống như một bữa ăn ngon miệng bày ra trước mắt.

Trên thất lưng và sau lưng đầy những vết xanh tím, đều do hắn chán ghét sự im lặng của nàng, trong lúc tức giận đã để lại, cũng không phải muốn bóp nàng tới ngất xỉu. Nhẹ nhàng xoa vết thương, đè xuống một chút liền nghe được tiếng ngấm đau nhẹ nhẹ. Hừm, bên hông đầy vết bầm, mới này còn giấy dựa bán mạng vậy mà, lực nhấn nài của nữ nô này quả là phi thường.

Khóe môi khẽ nhếch, tầm mắt tiếp tục lui xuống, lướt qua phần bụng mềm mại cùng chiếc rốn đáng yêu, dừng lại ở giữa hai chân.

Gò đất trắng bóng loáng mềm mại, hoa cúc sung đỏ còn dính dịch trắng đục, trong ngoài cánh hoa dính đầy đặc thứ dịch phát ra loại mùi chỉ thuộc về hắn.

Chút tức giận trong lòng liền càng thêm phai nhạt, lưỡi không ngừng liếm xuống môi dưới, hắn đưa tay kéo nàng ôm vào ngực.

Nàng khác với những phụ nữ Bắc Ba bình thường, khung xương nhỏ nhắn, thân hình mũm mĩm như heo nhỏ, xa thịt mịn màng mềm mại. Da vừa trắng vừa mềm, vừa mịn vừa bóng, nổi bật màu hồng phấn. Đem thân thể mũm mĩm này ôm vào ngực, giống như ôm một con búp bê không xương, thoải mái vô cùng.

Hắn nhìn không được đưa tay xoa lên da thịt mềm mại, răng bống ngứa ngứa, khát vọng muốn cắn lên da thịt kia một cái. Môi vừa chạm đến đầu vai trắng nõn, thân thể đột nhiên cứng đờ, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng.

Phịch —

Hắn không chút thương tiếc ném nữ nô trong lòng về trở lại giường, mắt ung ngập đầy sát khí, khi thì âm u lạnh lẽo, khi thì phức tạp khó lường.

Khoảnh khắc sắp cắn xuống, hắn bỗng nhiên nhớ tới dục vọng muốn phóng thích trong lòng mà trở nên hoang mang.

Từ lúc nào, nữ nô này có thể dễ dàng loại trừ giận dữ trong hắn, làm cho hắn nhiều lần ngoại lệ, một lần lại một lần dễ dàng bỏ qua cho sự mạo phạm bất kính của nàng. Ngay cả việc phạm trọng tội nôn mửa lên người hắn, hắn giận dữ thế nào, cuối cùng cũng buông tha cho nàng. Khi loại bỏ sạch sẽ áo quần nàng, chạm được vào thân thể nàng, hắn thế nhưng nảy sinh dục vọng mạnh mẽ với nàng. . . . . Ham mê? ! Việc này kể từ lúc hắn sinh ra chưa

từng gặp qua. Lại cần thận hồi tưởng, hấn càng trở nên hoảng sợ, một tháng này, cho dù là trêu chọc, tra tấn hay đe dọa, tất cả những lúc hấn nhàn rỗi, toàn bộ tâm tư của hấn đều xoay quanh nữ nô này. Nàng, đúng là thứ nguy hiểm làm cho hấn sa ngã không không chế được!

Một tia khát máu xẹt qua mắt hấn, hấn nhanh như chớp đưa tay bóp cổ La Chu.

Chiếc cổ nhỏ nhỏ mềm mại, chỉ cần hấn thu ngón tay lại, có thể dễ dàng chia lìa nó khỏi thân thể trắng nõn kia. Mắt ưng chậm rãi nheo lại, năm ngón tay đồng cổ cũng đồng thời ra sức thu lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi trở nên trướng hồng, ngũ quan vì thống khổ mà trở nên vặn vẹo, đôi cánh hoa xơ xác mờ lớn, lộ ra đầu lưỡi phấn hồng.

Đầu lưỡi xinh xắn còn lưu lại vết thương mà hấn gây ra cho nàng trong phòng nghị sự, chiếc lưỡi trước mắt đã luồn lách qua ngón tay hấn, đã liếm lên dương vật của hấn. Cái loại cảm giác mềm mại ướt đẫm tê dại nơi đầu ngón tay khơi mào ngọn lửa bên thân dưới của hấn, dương cụ vừa mới phóng thích lại dâng trào một lần nữa, đục hóa bốc cháy hùng hực.

Một tay hấn chống phía trên nàng, chăm chú nhìn chiếc lưỡi xinh, hít một hơi thật sâu, lại thở ra thật mạnh. Giống như bị mê hoặc, sát khí trong mắt ưng biến mất, đầu cúi thấp xuống, ma xui quỷ khiến thế nào đem lưỡi vói vào trong miệng nữ nô vừa mới nôn xong.

Lưỡi hấn cần thận chạm vào lưỡi nữ nô kia, rồi lập tức lui ra. Tiếp theo lại tiến vào, chạm nhẹ vào lại lui về, giống như thế lặp lại bốn năm lần.

Ngón tay ở cổ họng bắt giác buông lỏng. Ngay khi lưỡi chạm vào lần cuối, hấn không lập tức rút khỏi mà kè sát, chậm rãi liếm mút. Mềm mềm, trơn trơn, có chút vị chất cùng mùi trà sữa. Không thể tưởng được đầu lưỡi phụ nữ có thể liếm dương vật, khi nếm thử hương vị cũng tuyệt vời như vậy!

Kè sát thân thể mũm mĩm này làm cho thân thể hấn thoải mái từ trong ra ngoài, ý muốn giết người ngày càng mờ nhạt. Hấn là Cố Cách Vương, là con thiên thần, chẳng lẽ chỉ một nữ nô đã làm hấn không không chế được? Chỉ cần đem nàng nhiễm mùi của hấn từ chân đến đầu, giữ chặt trong tay, nguy hiểm hay không đều nằm trong lòng bàn tay hấn.

Tán Bó Trác Đốn liếm hôn từ dò xét đến mê mẩn, từ ngây ngô đến thành thạo, từ nhẹ nhàng tới kịch liệt, cuối cùng quên hết tất cả mà mút cắn. Hấn ôm La Chu hôn triền miên trên chiếc giường rộng lớn, đôi tay lớn chạy khắp thân thể mềm mại, tùy ý vuốt ve, tỏ ra sự tham lam muốn đem nàng hòa nhập vào trong xương máu hấn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 87: Bị cầm thú Vương cưỡng hiếp

Trong đêm tối không nhìn nổi năm ngón tay trước mắt, La Chu gian nan tiến về phía trước.

Đường dưới chân gồ ghề cao thấp khác hẳn bình thường làm cho nàng đi lại lảo đảo, đi bảy bước mà ngã tám lần. Yêu quái đáng ghét lợi dụng nàng nhìn không rõ mà thỉnh thoảng nhảy tới chỗ nàng vung tay múa chân, xờ nắn xoa bóp, làm cho cả người nàng đau đớn không chịu nổi. Thân thể của nàng dường như bị hạ cấm chú, chạy không nổi, trốn không xong, ngay cả lực đề phản kháng cũng không có, chỉ có thể cắn răng thừa nhận.

Nơi này giống như là xích đạo vậy, khí nóng vây quanh thân thể. Nhưng chỉ có da thịt bên ngoài là nóng cháy, máu thịt bên trong lại lạnh giống như đang lọt vào hầm băng. Hơi băng lạnh tiến tới xương cốt nội tạng bên trong, làm cho bụng nàng quặn đau tới muốn khóc thét.

Mơ hồ trong đêm tối nàng nghe được tiếng dã thú gào rống. Một giọt mồ hôi lạnh toát ra, không biết là do đau đớn, do lạnh lẽo, hay do bị dọa sợ.

Đột nhiên, nửa chân rơi vào trong một cái ao, đầu gối nàng mềm nhũn, thân thể mất đi trọng tâm ngã ngồi xuống đất. Giống như người đi đường xa, nếu tiếp tục di chuyển thân thể còn có thể miễn cưỡng cử động chậm chạp, một khi đã dừng lại sẽ không thể nào nhấc nổi chân bước tiếp. Nàng cũng như vậy, thân thể nặng nề đau đớn ngồi xuống không còn chút sức lực nào đứng lên.

Nàng quyết định nghỉ ngơi một chút, chờ khôi phục thể lực một chút lại đi. Lui hai chân lại, hai tay gắt gao ôm lấy bả vai, có chút khiếp sợ nhìn bốn bề bóng tối. Thật giận tên yêu ma quỷ quái kia, thừa dịp nàng không thể nhúc nhích, chẳng những đụng chạm thân thể, còn cắn da thịt nàng.

"Cút đi!" Nàng múa may cánh tay, muốn đem vật quỷ quái gì đó đuổi đi.

Cánh tay vung lên lại chạm phải đồ vật nào đó, lại bị nó cản vài cái, đau đến nước mắt suýt nữa chảy ra. Con mẹ nó lão tử trên người cũng không phải thiếu thịt nhưng cũng không phải để cho thứ quỷ quái nhà các ngươi cắn nha!

Nàng càng thêm nổi cáu hua mạnh cánh tay xua đuổi tà ma, nhưng tiếc rằng một cơn lạnh lẽo làm bụng nàng quặn đau, nháy mắt rút đi toàn bộ khí lực của nàng. Mồ hôi cùng nước mắt chảy xuống ròng ròng, nàng đột nhiên nghĩ đến, nơi này không phải nơi mà mình nên ở lại.

Đúng rồi, hấn là nàng đang nằm mơ, chỉ có cảnh trong mơ mới đen tối, lại vừa lạnh vừa nóng, lại còn xuất hiện yêu ma quỷ quái. Hiểu được là mình đang nằm mơ, khủng hoảng trong lòng nàng giảm đi rất nhiều. Khó hiểu rồi lại thuận theo, vì cái gì cảm giác đau đớn trong mơ lại chân thật như vậy? Sẽ không

phải là có người đang đánh nàng ở hiện thực đi? Không được, nàng phải lập tức tỉnh lại, mở lớn mắt xem con rùa rút đầu vô liêm sỉ nào dám động thủ với nàng.

Nàng dùng một tay chặn lại con đau ở bụng, một tay dùng sức dụi mắt. Mở mắt ra, trước mắt vẫn một màu đen tối; lại dụi, lại mở ra, vẫn là bóng đêm. Lặp lại liên tục mấy lần, trước mắt vẫn là một màu đen, yêu ma quỷ quái lại tiếp tục tàn sát bừa bãi cơ thể nàng. Nàng. . . . .Nàng không tỉnh được a a a a a!

"Ha ha, thú vị, lại có thể dùng máu làm vật dẫn, tiến vào thế giới mắt hồn."

Trong lúc nàng bị đau bị dọa tới bức mình, thì từ trên cao buông xuống một tiếng cười dịu dàng. Phảng phất như gió xuân, như mưa rào rơi giữa trời nắng hạn, xua đi mọi ma quỷ, xóa tan mọi sợ hãi tuyệt vọng của nàng không còn lại chút gì.

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa bầu trời đêm đen có một tia sáng nhàn nhạt. Ánh sáng dần dần mở rộng, một bóng người nổi bật như thần thánh chậm rãi hiện rõ.

Người đó ngồi xếp bằng giữa đài hoa sen vàng, da thịt trơn bóng màu mật ong, mặc áo lót màu đỏ vàng, bên ngoài khoác áo cà sa đỏ thẫm. Cánh tay phải để trần, hai tay kết ấn trước ngực, lần một chuỗi hạt bồ đề. Trên đầu là một bộ tóc quấn ngắn, trên trán có một khối thịt nổi lên cỡ quả hạnh đào màu đỏ sẫm, mi dài đen cong vút, mắt phượng màu đỏ tím mờ khê, bên trong chứa đầy sự thần bí. Sống mũi thẳng tắp hiền hòa như dòng nước chảy, môi mỏng khê cười từ bí, nhưng lại cho nàng một cảm giác trang nghiêm của nhà Phật, tao nhã mà nhân từ.

"Người. . . . . Là ai? !"

La Chu cực kỳ kinh ngạc, nàng không phải người tu hành, cũng không thờ phụng tôn giáo, tại sao trong mơ lại xuất hiện tăng nhân Phật giáo? Thậm chí còn có thể nhìn rõ ràng tướng mạo của hắn.

Tăng nhân kia cười cười với nàng, trong phút chốc băng tuyết như hòa tan, bóng đêm như đang có ngàn vạn đóa sen tuyết đang nở, chẳng những có thể nghe được âm thanh cánh hoa tách ra, mà còn mơ hồ ngửi được mùi hoa sen nhàn nhạt.

"Còn tiếp tục ở lại, linh hồn của ngươi sẽ bị tan rã." Hắn không trả lời vấn đề của nàng, mà chậm rãi phóng hào quang trên tròng hạt xuống đầu nàng.

Một khoảng sáng buông xuống khiến nàng không sao mở nổi mắt, nàng mơ hồ nghe được tiếng cười ảm áp.

"Thật sự là đùa ngốc thú vị hiếm thấy."

Gi? ! Ở trong mơ nhưng còn nghe thấy tiếng cười khinh thường cùng đùa cợt! Lão tử không ra oai người cao lão tử là mèo bệnh sao! Dù sao cũng là mơ, ai sợ ai!

"Mẹ ngươi mới là đồ ngốc hiếm thấy!"

La Chu gần như không chút do dự gào lên chửi lại, ánh mắt mờ to, thẳng tắp chống lại đôi mắt ung sắc bén.

"Ngươi đang mắng ai?"

Mắt ung nguy hiểm híp lại, tiếng nói lạnh lẽo ẩn trong đó là một ngọn lửa đen đang trực bùng cháy.

Mắng ai? La Chu bị hỏi ngược lại bỗng sững sốt. Trong đầu vô cùng lộn xộn, tựa như có rất nhiều thứ đang vướng lại với nhau thành một bó, làm sao cũng không nhớ ra nổi.

"Ta làm sao biết mắng ai? Nằm mơ cũng giống như say rượu, người tỉnh rất ít khi có thể nhớ rõ nội dung." Nàng xem thường xoay mình được một nửa thì bị kẹt lại.

Chờ đã. . . . . Từ từ! Là cảm thú Vương đang hỏi nàng, nàng. . . . . Nàng sao lại trả lời thiếu não như vậy? Nàng mới hai mươi tuổi, đang quãng thời gian tươi đẹp, không cần thiết phải đi đầu thai. Đầu óc mới tỉnh cuối cùng đã lấy lại sự tỉnh táo, nàng nhớ chính mình không phải ngủ, mà là ngất trong lúc bị cảm thú Vương cưỡng ép.

Trí nhớ nhanh chóng làm thân thể thức tỉnh, mặt đau, miệng đau, vai đau, ngực đau, tay đau, chân đau, lưng đau, thắt lưng đau, hông đau, đùi đau. . . . . Toàn thân từ trên xuống dưới không chỗ nào là không đau, đặc biệt là bụng cùng thân dưới.

Bụng đau quặn từng cơn, thân dưới nóng rát như phỏng, thỉnh thoảng có một cổ nóng bỏng trào ra, vô tình mang nhiệt lượng trong cơ thể ra ngoài, làm cho thân xác nàng lạnh như rót vào hăm băng.

Cũng không biết sức lực từ đâu mà có, nàng dùng hai tay đẩy thật mạnh, cảm thú Vương bị bất ngờ không kịp phòng bị ngã qua một bên. Tiếp theo nàng nhìn khắp người từ trên xuống dưới, ánh mắt bỗng dừng trọn tròng.

Khắp người nơi nơi đều là dấu răng, nơi nơi đều là vết tím, nơi nơi đều là dịch trắng khô cạn. Hai ngọn đồi trước ngực nhìn không ra màu trắng nõn nguyên bản, nhũ tiêm sưng đỏ xước da, chảy ra từng giọt tơ máu. Bụng cùng sườn đùi đều sưng đỏ rách da, dính đầy dịch đục. Giữa hai chân là máu tươi chảy đầm đìa, giữa chân đau đớn kịch liệt.



Trong bụng lại tiếp tục quặn đau, một cổ nóng bỏng theo sự đau đớn chảy ra. Mùi máu tanh ngọt xông thẳng vào mũi, nàng có thể nhìn rõ ràng một mảnh niêm mạc đỏ sậm trào ra.

Thân thể run lên nhẹ, sắc mặt nàng như người chết, đưa tầm mắt lên nhìn hung khí của kẻ cầm thú bên cạnh. Bụng và đùi hần cũng dính đầy vết máu đỏ, khu rừng rậm màu đen cũng ướt dính một mảnh, hung khí thẳng tắp ở giữa phủ đầy. . . . . Máu tươi.

Nàng bị cầm thú Vương cường hiếp!

Việc này giống như nàng vừa bị ngã đập đầu vào đá đau đến hoa mắt chóng mặt, trái tim ngừng đập vì kinh hoàng.

Trình tiết của con gái không gì hơn một lớp màng, bị một người đàn ông bình thường cường hiếp, nàng có thể coi như bị chó đại cắn một cái. Nhưng bị cầm thú Vương cường hiếp, kia chính là cái chết mà nàng sợ nhất.

Tuy rằng bây giờ nàng còn có thể mở mắt, còn thở, nhưng đau đớn dưới thân cùng với máu tươi không ngừng trào ra đã tuyên cáo nàng chỉ còn cách quan tài một bước.

Chết, chỉ là chuyện sớm muộn.

Tất cả hy vọng, tin tưởng sụp đổ ngay trước mắt, cả người rơi vào hố băng đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 88: Ta đánh chính là cầm thú

Tán Bó Trác Đồn vẫn chưa vì La Chu mạo phạm mà tức giận, ngược lại liền dựa theo lực đẩy mạnh của nàng mà nằm thê nửa nghiêng trên giường. Tay phải của hần chống lấy đầu, thoải mái phô bày thân thể cường kiện không hề che giấu. Da thịt màu đồng khỏe mạnh bóng loáng, cơ thể pháp phồng thoải mái, hứng thú sôi sục, bên trong ẩn chứa sức mạnh to lớn đến đáng sợ.

Tóc dài nâu đậm buông xõa hỗn loạn trên vai, cùng sợi dây trang sức hình đầu lâu khảm ngọc bích lóe sáng trong đêm, ẩn giấu sự lạnh lẽo vô tình. Đôi môi nở nang vẽ ra một hình vòng cung hồ hững, mắt ung lóe lên tia cười nhạt nhòe như tia sáng lạnh lẽo của băng tuyết. Chiếc cầm cương nghị tạo nên một vòng cung mê người mà lạnh lẽo, thêm một chút râu lõm chồm lăm cho phần lạnh lẽo này thêm chút gì đó lười biếng. Kẻ này đích thị là Cô Cách Vương cao quý như sư tử, uy nghiêm như kền kền, tao nhã như báo tuyết, tàn nhẫn như sói hoang.

Ánh mắt hần chậm rãi chu du khắp các vết thương loang lổ trên người La Chu, giống như đang thưởng thức một cảnh đẹp tuyệt mỹ, lưu luyến quên đường về. Ngay khi ánh mắt hần dừng lại ở cánh môi đang sưng đỏ, không khỏi chép miệng tắc lưỡi, vươn tay trái vuốt lên những sợi tóc rũ xuống trán nàng, nói: "Heo ngoan, người hầu hạ ta rất vừa lòng, ta sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa thả ngao nô kia ra." Tiếng cười nhẹ mang theo tình dục thật sự quá mức gợi cảm, lại mỉa mai hoặc không nổi tâm trí La Chu.

Hầu hạ người? !

Ha ha, đúng là. . . . .Ba chữ quá mức châm chọc! Nàng chỉ ngất đi, thân thể bị hần tùy ý sử dụng, loại hầu hạ bị động lại có thể làm cho cầm thú vừa lòng này, nàng cả đời cũng không muốn làm! Ha ha, đời người ngắn ngủi, thoát cái trăm năm. Đời nàng lại càng ngắn, chỉ có hai mươi năm! Hai mươi năm!

Bụng lại quặn đau kịch liệt, đau tới mức muốn gãy làm đôi. Những cổ dịch nóng như máu đang chảy ra khỏi cơ thể, từng cổ niêm mạc đỏ sậm lại chảy ra, hoàn toàn chặt đứt tia hy vọng sống sót của nàng.

Dưới ánh mắt tuần tra của cầm thú Vương, tuy rằng toàn thân nàng đã trần như nhộng, nhưng cơ thể không chút sức lực để phát huy cái gọi là thẹn thùng nữ tính. Trừ thứ dịch nóng vừa trào ra, thân thể không hề cảm nhận được hơi ấm, thứ đau đớn trời buộc cùng sự lạnh lẽo thấu xương này làm cho thân thể nàng chết lặng.

Khóe môi đưa lên một nụ cười trào phúng, La Chu lặng yên nhìn cầm thú Vương trước mắt, từ từ nói: "Vương sẽ tuân thủ lời hứa thả Trác Mã ra?"

Mi phải Tán Bó Trác Đồn khẽ nhú, khóe môi lại câu ra một nụ cười lạnh: "Đương nhiên."

"Bất luận có việc gì xảy ra, cho dù tình huống nào, Vương cũng sẽ tuân thủ lời hứa thả Cách Tang Trác Mã về thôn Nạp Mộc A?" Nét mặt nàng không vì câu trả lời của Tán Bó Trác Đồn mà vui sướng, vẫn là không chút thay đổi, giọng nói không chút gọn sóng.

"Heo ngoan đã bồi thường bằng thân thể non mềm, ta thân là vua Cô Cách, sao có thể thất tín với người?" Hần cuốn cuốn mái tóc nàng, bàn tay to đặt trên ngực tùy ý nhào nắn, miệng lại thờ dài tiếc nuối, "Nhưng mới dùng sức một chút, thân thể liền biến thành bộ dáng khó coi này?"

Nàng ban đầu chỉ muốn dùng thân thể này, không phải là tính mạng nha!

Mồ hôi lạnh theo hai bên trán chảy xuống. La Chu cố nén đau đớn, thấp giọng nói: "Vương. . . . Vương có thể lập tức phái người đưa Cách Tang Trác Mã trở về được không?"

Động tác tay của Tân Bố Trác Đốn đột nhiên dừng lại, nhìn nàng thật lâu, rồi cao giọng hạ lệnh với người sau rèm: "Phái người đưa ngao nô tên Cách Tang Trác Mã đuổi về thôn Nạp Mộc A. Trên đường không được có sai sót, nếu không mang đầu tới gặp ta."

"Dạ, Vương."

Thị vệ phía sau rèm đáp lại, sau đó không còn tiếng động nào.

Hắn ngoái đầu lại nhìn về phía La Chu, nụ cười trên môi ngập mùi máu, "Heo, ngươi là người đầu tiên có lá gan nghi ngờ Cổ Cách Vương Mục Xích Tân Bố Trác Đốn mà vẫn còn sống. Khó có người có thể phục vụ ta vừa lòng, ngươi đây là được sủng mà làm càn?" Ngón tay hắn nắm lấy cằm nàng, mắt ưng híp lại, nham hiểm nói, "Nhớ kỹ, tất cả những thứ dám can đảm khiêu khích Mục Xích Tân Bố Trác Đốn ta, đều chỉ có một kết cục, đó chính là ——" dừng một chút, từ giữa đôi môi toát ra một chữ, "Chết." Thân nhiên, lạnh lùng đến cực điểm.

Lại uy hiếp sao? Đối với một người sắp vào quan tài mà nói, uy hiếp mạng sống có bao nhiêu vô ích? Trở thành nô lệ hơn một tháng, để có thể chạy trốn, nàng luôn nom nớp lo sợ, sống đề tiện hèn mọn không bằng một con chó. Một lần hầu hạ, khiến cho tất cả mọi nhần nhục của nàng trở thành trò cười. Mà tên cầm thú kia, lại vẫn dùng cái chết để uy hiếp nàng!

Một cổ dịch nóng từ dưới lại trào ra, tầm nhìn đột nhiên mơ hồ, linh hồn trong cơ thể như dây đàn đứt "Phụt" một tiếng.

Nàng gạt mạnh bàn tay to đang nắm chặt cằm ra, đồng thời vùng mạnh tay tát vào khuôn mặt chuẩn không cần chỉnh màu cổ đồng.

"Ba ——"

Một tiếng giòn vang nóng bỏng, cánh tay trắng nõn nhỏ bé xẹt qua má trái của Tân Bố Trác Đốn, một giống màu hồng được khắc trên da mặt cổ đồng thật nổi bật.

Cái tát này xảy ra thật bất ngờ, không tưởng tượng được, làm cho lòng người sợ hãi.

Tân Bố Trác Đốn che lại má trái, thế nào cũng không dự đoán được con chuột nhỏ yếu vô hại này, nữ nô nhất gan sợ chết sau khi nghe hắn uy hiếp, chẳng những không sợ hãi lấy lòng, ngược lại còn vùng tay tát cho hắn một cái. Đây là lần đầu tiên trong hai mươi ba năm qua, hắn bị tát. Mà người đánh hắn, lại là một nô lệ, một thứ đồ chơi đề tiện! Khiếp sợ cùng kinh ngạc nháy mắt làm hắn thất thần, má trái không đau lắm, da thịt dần ngứa ngứa nóng nóng, tức giận như sóng trào, điên cuồng gào thét trong lồng ngực hắn.

"Ngươi! Dám! Đánh! Ta!"

Hắn vuốt vuốt dấu ấn màu hồng nhạt, nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói. Mắt ưng u tối sát khí muốn dọa người, ngập kín mắt hắn, kêu gào muốn hủy diệt mọi thứ.

"Ta đánh chính là cầm thú!"

La Chu không chút yếu thế rống lại. Thân thể mềm mại một lúc trước còn như thỏ muốn chạy trốn, giờ lại khiêu khích áp sát người Tân Bố Trác Đốn, nắm tay không ngừng hạ xuống trên người hắn, làm hắn không kịp trở tay.

"Cút!"

Tân Bố Trác Đốn chợt nghe lời nhục mạ, lại thỉnh linh trúng hai đám, lửa giận công tâm, đưa tay hất vật đang dính trên thân xuống giường, lớn tiếng quát.

"Ta liều mạng với ngươi!"

La Chu kiệt lực hét lên. thân thể ngã xuống lập tức lại bật dậy, như báo con phát cuồng xông lên, "Ngao ô" cắn lên đùi Tân Bố Trác Đốn.

Tân Bố Trác Đốn ăn đau muốn nhấc chân đá, lại nhìn thấy khuôn mặt đầy nước mắt cùng với hàm răng dính máu của nữ nô kia thì lại chần chờ.

Hắn chần chờ lại cho La Chu cơ hội. Không một chút chậm trễ, nàng đem toàn bộ chiêu thức trước kia đánh nhau hay dùng đem ra sử dụng bằng hết.

"Cầm thú! Ngươi con mẹ nó chính là cầm thú! Ta là người tha hương, sống dễ dàng lắm sao? Vì mạng sống, dù khổ sở thế nào, ta cũng không dám lớn tiếng khóc. Ta gặm xương, ăn bánh mì rồng, cùng chó ngao ăn chung một chậu, ngủ chung một phòng. Ta nắm toàn bộ tôn nghiêm, mặc cho đàn cầm thú các ngươi ba lần bảy lượt đe dọa tra tấn, ti tiện còn hơn súc sinh. Chỉ cần có thể tiếp tục sống, tất cả ta đều có thể chịu đựng! Mẹ nó chính là con cầm thú nhà ngươi! Cầm thú!"

Nàng bị phần gào rú, như điên như dại mà cắn, cào, đấm đá Tân Bố Trác Đốn, đem toàn bộ oán hận ở sâu trong lòng phát tiết.

"Vì sao cường bạo ta? Vì sao cường bạo ta? Ngươi là Cổ Cách Vương cao cao tại thượng, ta là nô lệ thấp hèn, ta có chỗ nào ngăn trở ngươi? Vì sao ngươi lại muốn cường bạo chết ta! Ngươi nói đi! Ngươi nói mau đi!"

La Chu gào một câu lại cắn một cái; gào một câu cào một cái, cả khuôn mặt nhỏ giàn giụa nước mắt cùng nước mũi. Hai cánh môi cũng trắng bệch như sắp chết. Nước mắt trong suốt lấp lánh, đôi mắt to một màu đỏ thẫm, phần nộ quyết tuyệt cùng bi thương tuyệt vọng đan lẫn vào nhau. Bên trong đôi mắt đã mất đi khát vọng sinh tồn mãnh liệt, nơi nơi đều là trống rỗng cùng cái chết.

Khi hắn thấy được điều đó, ngực hắn khó chịu còn hơn lúc thấy nàng ngất đi, thậm chí còn ngăn chặn toàn bộ lửa giận đang dâng trào trong lòng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 89: Bị giam vào địa lao

Hai người cha mẹ yêu nhau theo sát nhau, nhưng chưa bao giờ chú ý tới đứa con, tạo cho La Chu tính cách trở nên lạnh nhạt. Khuyết thiếu tình yêu thương, sẽ dễ bị tình thương của người khác làm cho cảm động, nhưng mà nàng yêu thương nhất lại chỉ có bản thân mình.

Nàng khát vọng nhất chính là được gả cho một người đàn ông tốt, trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc cả đời, điều làm nàng sợ hãi nhất là cái chết. Chỉ cần có thể sống, nàng có thể ba quỳ chín vái với tên cầm thú này, có thể ăn chung ngủ chung với ngao khuyển, có thể chịu mọi loại tra tấn lên cơ thể, ngay cả tôn nghiêm cùng trinh tiết quý giá cũng có thể cho qua. Chỉ là, hi vọng duy nhất này lại bị tên cầm thú cường bạo mạnh mẽ đập nát, cái chết tàn nhẫn sắp tới. Hiện giờ nàng đã hai bàn tay trắng, có chỗ nào phải sợ hãi, sao phải nén đi cơn giận này.

"Cầm thú! Ô ô. . . . . Cầm thú!"

Mười ngón tay nàng không ngừng cào cấu lên cơ ngực dày rộng của Tán Bó Trác Đốn đến chảy máu. Hai mắt đỏ hồng đều là lửa phần nộ, những giọt nước mắt tuyệt vọng không ngừng tuôn ra từ trong đôi mắt đỏ đó, làm cho hai mắt to phát ra thứ ánh sáng kinh tâm động phách.

Về mặt Tán Bó Trác Đốn như hàn băng ngàn năm, lạnh tới cực điểm. Dưới lớp hàn băng lại là sát khí tanh máu đang giương nanh múa vuốt vào lớp băng lạnh đang giam cầm nó. Một bàn tay, liền có thể dễ dàng khống chế đôi móng vuốt trắng nõn đang gãi ngứa trên ngực hắn. Cánh tay còn lại nâng lên, nháy mắt đem vật nào đó đang nằm trên người nằm xuống dưới.

"Ta không có cường bạo ngươi." Hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn gần như sắp điên mất, giọng nói lạnh lùng, "Ngươi còn sống rất khỏe mạnh." Trong ngực thật khó chịu lại mang theo chút đau tức. Cũng là tia đau tức này chính là dây xích kiềm chế cơn phần nộ muốn tàn sát của hắn đang dấy lên.

Cổ tay nàng bị hắn vặn tới sắp gãy lìa, sức nặng trên thân ép La Chu tới thiếu chút không thở nổi. Nàng cắn răng chịu đựng tra tấn không lồ trên người, không hề sợ hãi khóc rống lại với khuôn mặt lạnh lùng tàn nhẫn kia: "Lừa quỷ! Ngươi không cường bạo ta, ta sao lại đỏ máu? Tại sao bụng dưới lại đau? Tại sao lại đau bụng?"

"Ta không có cường bạo ngươi."

Tán Bó Trác Đốn lặp lại lần thứ hai, sự cương cứng trong giọng nói thể hiện rõ ràng hắn đang nhẫn nại, ánh mắt ngày càng u tối, như chất độc đang ăn mòn dần tầng băng dày.

Nàng giật mình, đột nhiên lớn tiếng cười thật quái dị, tiếng cười bi tuyệt mà thê lương. Một chuỗi nước mắt như trân châu tuôn ra, không ngừng tranh nhau tràn ra từ hốc mắt đỏ bừng.

Tán Bó Trác Đốn im lặng nhìn nàng, sát khí trong mắt càng lúc càng đậm, đôi môi mím lại thành một đường sắc bén.

"Không cường bạo ta? Ngươi không cường bạo ta?" Nàng cười quái dị hỏi lại, mở to hai mắt, lớn tiếng rít lên, "Không cường bạo ta, vậy tại sao cái vật cầm thú kia lại dính đầy ——"

Một bóng ma cùng tiếng xé gió mạnh mẽ thổi qua da thịt nện xuống bên cạnh, chặn đứt tiếng gào của nàng. Nàng còn không kịp nhắm lại mắt, một bóng ma thứ hai đã nhanh chóng chuyển hướng, nện xuống bên trái đầu nàng. Tiếp đó là một tiếng nổ lớn, thân thể đột nhiên rơi xuống, cả chiếc giường nặng nề phút chốc đổ sập thành phế tích, cả tấm cung bị chấn động.

Tai trái vừa đau vừa nóng, còn có chút dịch dính nóng chảy ra, mơ hồ còn cảm nhận được dư vị sau vụ chấn động. Lệ trên mặt bị gió tạt qua chặn đứt, lại bị bàn tay mạnh mẽ nào đó chặt đứt mất ít tóc. Nếu chương này mà đánh vào chính giữa mặt nàng, giờ phút này cái biến thành phế tích không phải chiếc giường mà sẽ là đầu của nàng.

Chữ máu cuối cùng kẹt lại trong cổ họng, không sao nhả ra nổi, mà nuốt cũng không trôi. Nàng ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt dữ tợn đầy phần nộ của Tán Bó Trác Đốn, thân thể cùng bộ não bị sức mạnh khủng bố làm cho kinh sợ.

Mắt to trong suốt đỏ hồng tĩnh lặng đối mặt với đôi mắt hung ác sắc bén, hai người không ai rời mắt khỏi nhau. Một người đại ra vì kinh hãi, một người giàn giụa sát khí; một người hoang mang, một người nhẫn nại.

"Ta, không, có, cường, bạo, ngươi." Tán Bó Trác Đốn chống một tay ngay cạnh tai nàng, nhả ra từng chữ một. Mắt hắn nhắm lại, chậm rãi nói ra một

câu, "Người tới kinh nguyệt."

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây. . . . .

Từng giây cứ thế trôi qua, ánh mắt ngây dại của La Chu cuối cùng cũng gọn sóng. Nàng hoang mang nhìn quanh, vừa rồi. . . . . Vừa rồi cảm thú Vương vừa nói gì ta? Vì sao nàng nghe không. . . . .Không rõ?

"Ta. . . . . Hình như ta chưa nghe rõ câu cuối." Nàng sợ hãi mấp máy môi, thành thực nói.

Sâu trong ánh mắt, tầng băng kia cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt, nhất thời, sát khí tanh máu ngưng tụ thành xích sắt, phá băng lao ra.

"Người tới kinh nguyệt !" Tân Bố Trác Đốn gầm lên một lần nữa. Mắt ung nhử lại, ánh sáng tanh máu lóe lên, hắn đưa tay, quãng La Chu đang trong trạng thái nửa ngây bay ra ngoài.

Phanh —

"Ai a —"

Tiếng va chạm mặt đất cùng tiếng hét thảm vang lên gần như cùng lúc, đại não đông cứng của La Chu cuối cùng cũng bắt đầu vận động. Đúng rồi, chỗ đau dưới thân hình như chỉ có bên ngoài, bên trong không có đau đớn gì, mà sự lạnh lẽo quặn đau trong bụng hình như có chút quen thuộc. . . . .Nàng vội vàng ngẩng đầu lên, không dám tin nhìn Tân Bố Trác Đốn đang đứng lên từ chiếc giường đã trở thành đồng phế tích, để chứng thực hắn nói có đúng hay không.

"Vương. . . . . Vương nói là. . . . . Là thật sao, ta. . . . . Ta chỉ là tới kinh nguyệt? Ta. . . . . Ta sẽ không chết? !" Hai má xanh trắng nổi lên một tầng hồng nhạt, hơi thở của cái chết dần dần biến mất.

"Vương?" Khóe miệng Tân Bố Trác Đốn kéo ra một chữ, tiến lên vài bước, nhắc chân đá nàng lăn một vòng, "Heo, hiện tại biết gọi Vương sao? Người không phải vừa rồi một câu cảm thú hai câu cảm thú, gọi không phải rất vui sao? Tiếp tục gọi đi?" Hắn cười lạnh liên tục, rồi đá La Chu lăn thêm vài vòng, cuối cùng một chân dẫm lên lưng nàng, giọng nói nhẹ nhàng làm cho người ta không rét mà run, "Ai nói người sẽ không chết? Người quên câu nói của ta lúc trước sao, tất cả những thứ dám có can đảm khiêu khích Vương, đều chỉ có một con đường chết."

Vừa biết chính mình còn chưa phải bước vào quan tài, nỗi sợ chết vốn cấm rễ sau trong nhanh chóng phá đất trọng sinh. Sống, nhất định phải sống! Niềm tin vốn bị dập nát lại càng trở nên kiên định, mãnh liệt. Nàng gian nan ngẩng đầu lên từ dưới chân Tân Bố Trác Đốn ngược nhìn hắn, dùng ngữ điệu thành thật của người Bắc Ba biện bạch, ý đồ đối trắng thay đen.

"Không không, toàn bộ cao nguyên đều hết lời khen ngợi Vương uy nghiêm như kèn kèn, cao quý như sư tử, tao nhã như báo tuyết, dương cụ còn thô to hơn lửa, toàn thân đều tràn ngập mị lực của dã thú. Tệ nạn gọi cảm thú không phải nhục nhã Vương, phải. . . . .Là đang ca ngợi Vương, đúng, là đang ca ngợi!" Ánh mắt hèn mọn, hoảng sợ lại cẩn thận nịnh nọt, khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, thoát nhìn thật sự có chút bản thủ lỗi thời.

Mặt Tân Bố Trác Đốn lúc trắng lúc đỏ, cuối cùng xanh mét một mảng. Chân lớn dẫm lên lưng nộn nộn thịt có chút run rẩy, cẳng chân buông lỏng, căng lại, lặp lại vài lần, vẫn là không thể dừng sức. Hắn thở một cái thật mạnh, thu chân xoay người, cười lạnh nói: "Heo, nhắc nhở người một câu, ngao nô tên Cách Tang Trác Mã kia còn chưa bị đưa ra khỏi biên thành đâu."

La Chu sùng sốt, lập tức sợ hãi, bỏ nhào về phía trước, ôm lấy sau chân Tân Bố Trác Đốn, hoảng sợ khẩn trương nói: "Vương, người đã hứa bất luận thế nào, dù phát sinh chuyện gì, tình huống nào, cũng sẽ thả Cách Tang Trác Mã về thôn Nạp Mộc A. Lời nói của Vương đáng giá ngàn vàng, người không thể nói không giữ lời!"

Thân thể Tân Bố Trác Đốn đột nhiên cứng đờ, hơi thở nguy hiểm cùng sát khí tanh máu dần hóa thành rắn quẩn quanh cổ La Chu, rồi dần dần thu chặt lại.

Mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống. La Chu ôm chặt chân cảm thú Vương, cúi đầu, cổ họng khô khốc, toàn thân căng thẳng.

Bỗng dưng, một tiếng cười trầm vang mà lại lạnh lẽo như băng cắt lên. Tân Bố Trác Đốn chậm rãi xoay người, cúi đầu nhìn nữ nô đang giấu đầu hở đuôi, đôi môi nở nang vẽ ra một độ cong hung ác nham hiểm: "Được lắm! Được lắm! Chỉ là một nữ nô đề tiện lại dám tính kế Mục Xích Tân Bố Trác Đốn ta!"

Tiếng cười vừa dứt lại, La Chu nghe được một tiếng gầm lên.

"Người tới, đem nàng nhốt vào địa lao!"

Nàng chỉ cảm thấy hai tay đang ôm lấy chân run lên, một sức mạnh đánh úp về phía vai phải, thân thể lập tức bay lên. Mà lúc này, lại không có chó ngao ở đây đón nàng.

La Chu sợ hãi hét thất thanh, ngã thẳng hướng rèm cửa to dày. Xoẹt xẹt một vài tiếng, rèm cửa bị kéo rơi xuống, đem nàng phủ kín.

Thình lình trong bóng tối, có hai bàn tay to đỡ được nàng.

Hai thị vệ lấy đầu nàng, thô lỗ dùng rèm cửa đem nàng quấn thành chả giò xong, liền túm lên đi thẳng hướng địa lao.

## Chương 90: Chẳng qua là thích

Làn khói mỏng nhẹ nhàng tỏa ra từ bàn thờ nam hình đầu lâu bằng vàng, quanh quẩn men theo pho tượng Phật uy nghiêm cao gần 2 thước. Tượng Phật đều là dáng uy mãnh giận dữ, dưới ánh sáng mờ nhạt cùng làn khói trắng lượn lờ càng có vẻ khủng bố.

Bạch Mã Đan Tăng nhắm mắt, ngồi lẳng lặng xếp bằng trên đài hoa sen bằng vàng. Hai tay đặt trên đầu gối, kết thành ấn hoa sen. Phía sau bàn thờ là một loạt đèn bô, ngọn đèn tỏa sáng từ phía sau, tạo cho hán một vầng hào quang nhân nhật, giống như thần Phật hiện thân. Khuôn mặt an tĩnh ẩn giấu vẻ âm u, sự âm lệ khiến cho kẻ khác khiếp sợ, nhưng khóe môi kia lại nhẹ nhàng nhếch lên tạo thành một nụ cười như có như không.

Khi Thích Già Thất Tu bước vào trong tế điện, nhìn thấy cảnh tượng này. Hán lẳng yên không tiếng động quỳ trước mặt Bạch Mã Đan Tăng, kiên nhẫn chờ Pháp Vương mở mắt.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Bạch Mã Đan Tăng cũng mở mắt. Trong nháy mắt, băng tuyết như tan rã, cả tế điện phảng phất như có ngàn đóa sen tuyết nảy nở, tỏa ra vầng hào quang thuần khiết xinh đẹp.

Trong sáng thánh thiện cùng bóng tối mịt mờ khủng bố giao nhau trong nội điện, nhưng không có một chút đột ngột nào, ngược lại vô cùng hòa hợp tràn trề sức mạnh. Giống như tượng Kim Cương Phật Hộ Pháp Tướng làm cho người ta vừa kính vừa sợ.

"Người đã đến rồi." Bạch Mã Đan Tăng khẽ mở cánh môi, nhẹ nhàng nói, giống như gió xuân khẽ thổi, nước tuyết tan chảy róc rách vào tận sâu tâm hồn người ta.

"Vâng"

Thích Già Thất Tu cung kính ngẩng đầu, khuôn mặt oai hùng, nghiêm nghị, trong đôi mắt hẹp dài đầy tôn sùng cùng kính yêu.

"Khi bình minh, người mang chân đèn tới địa lao Vương cung một chuyến đi." Nụ cười khóe môi Bạch Mã Đan Tăng có chút sâu, không đợi Thích Già Thất Tu mở miệng lại nói, "Đúng rồi, lại mang thêm ít vật phẩm quý nữ Bác Ba dùng mỗi khi kính nguyệt nữa."

A? !

Thích Già Thất Tu kinh ngạc nhìn Pháp Vương mà hán tôn dùng nhất, một lúc lâu sau đều không thể đáp lại. Kêu hán mang những đồ kia tới địa lao Vương cung là muốn hán giữ lại tính mạng cho tội nhân nào đó, nhưng mà. . . . . Vật phẩm dùng khi phụ nữ tới kính nguyệt hàng tháng thì thật không tưởng tượng được, người Pháp Vương muốn bảo vệ chẳng lẽ là phụ nữ? !

Ở chung 20 năm, hán cùng tất cả người Cổ Cách đều vô cùng tôn kính sự từ bi nhân ái của Pháp Vương, rồi lại là người duy nhất biết được sự đậm đặc vô tình đến đáng sợ ẩn chứa phía sau.

Thần Phật yêu mến vạn vật, vạn vật chẳng qua chỉ là hạt bụi trong mắt Thần Phật. Tâm Thần Phật là sạch sẽ không chút tạp niệm, không có nửa hạt cát. Cho tới nay Pháp Vương trong mắt hán chính là một vị Phật cao cao tại thượng. Vì sao, bây giờ lại chú ý đến một người phụ nữ trong địa lao.

"Tâm tình Vương không tốt, đem tế phẩm quý giá nhốt vào địa lao." Bạch Mã Đan Tăng cười nhẹ nhàng, kiên nhẫn giải thích cho Thích Già Thất Tu.

Thích Già Thất Tu ngần ra, tiếp đó là giật mình. Hai ngao nô, ai là tế phẩm trân quý, hán đã sớm rõ trong lòng. Nếu nói vậy, người bị nhốt vào địa lao chính là. . . . . Là Heo nhỏ? Nghĩ đến đây, lòng hán co lại, ần ần đau đớn như có kim châm vào.

Bạch Mã Đan Tăng không hề để lộ sự lo lắng chột lóc lên trong mắt Thích Già Thất Tu, ý cười nơi khóe môi càng sâu, thần nhiên nói: "Thích Già Thất Tu, quả nhiên là người che giấu ta điều gì đó."

Sắc mặt Thích Già Thất Tu mạnh mẽ biến đổi, dưới ánh mắt phượng tím nhìn thấy vạn vật của Bạch Mã Đan Tăng, hai bả vai hán bắt đầu trĩu xuống. Hai mươi năm ở chung hán có thể hiểu rõ Pháp Vương. Pháp Vương cũng hiểu rõ nỗi một tiếng nói, nhất cử nhất động của hán. Muốn giấu diếm ánh mắt Pháp Vương, căn bản là không có khả năng. Chỉ là lần trước Pháp Vương chưa muốn vạch trần tâm tư của hán mà thôi, còn làm cho hán tưởng rằng có thể tạm thời giấu diếm được Pháp Vương.

Hán liền đem mọi chuyện kể từ lúc hán bắt được Heo nhỏ ở thôn Nạp Mộc A, in xuống nó ẩn thế nào, làm sao nàng thành ngao nô, kể lại toàn bộ.

"Đến từ xứ lạ, trên đường hành hương mở mắt liền tới thảo nguyên thôn Nạp Mộc A. . . . ." Bạch Mã Đan Tăng nhắm lại, ngón tay không nhanh không chậm lần tràng hạt Bồ Đề, trầm ngâm một lát, mắt phượng tím liền lóe lên một tia sáng kỳ dị, "Xem ra hồn phách của nàng, thật sự là món tế phẩm trân quý hiếm thấy."

Lòng Thích Già Thất Tu như lạc đi một phách, cẩn thận hỏi: "Pháp Vương, ngài làm sao có thể thấy được hồn phách của tế phẩm?" Thật vô lý, mắt hồn

được thiết lập trong tầm cung của Vương chỉ có vong linh mới có thể tiến vào. Heo nhỏ vẫn chưa chết, làm sao Pháp Vương có thể thấy được hồn phách của nàng, tiếp đó viết được tất cả tình hình của nàng?

Bạch Mã Đan Tăng nghe xong những gì mà Thích Già Thát Tu giấu diếm, mặt mày không có một chút gì là nổi giận, hần cười cười liếc gã đàn ông mà hần một tay chấm lớn, thần nhiên nói: "Kính nguyệt của tể phẩm thành lối dẫn, linh hồn bị vong linh kéo vào trong thế giới mất hồn."

"Thật sao? !" Thích Già Thát Tu kinh hãi, thất thố đứng lên. Nếu bị vong linh kéo vào mất hồn, sẽ bị ăn tươi nuốt sống hầu như không còn.

Bạch Mã Đan Tăng liếc hần thêm một cái, nói tiếp: "Người hoảng sợ sao, ta nhận thấy được mất hồn có động liền lập tức đem nàng mang ra ngoài."

Thích Già Thát Tu vẫn còn chút sợ hãi thờ ra một hơi, trên mặt không khỏi lộ ra vài phần ngượng ngùng: "Pháp Vương, thỉnh tha thứ cho sự bất kính của ta."

Bạch Mã Đan Tăng cười cười, lơ đãng nói: "Người chẳng qua là thích tể phẩm kia, nên thất thố bất kính cũng là lẽ thường."

"Không. . . . . Không phải. . . . . Ta không có thích. . . . . Thích." Thích Già Thát Tu vội vàng xua tay lắc đầu, nhưng càng nói lại càng chột dạ. Da mặt ngăm đen dần dần nóng lên, tay chân nhất thời cũng cứng ngắc không biết làm thế nào cho tốt, hình ảnh ngàn năm khó gặp này làm cho Bạch Mã Đan Tăng thấy thật buồn cười.

"Tiểu tử ngốc, nàng tuy là tể phẩm trân quý, nhưng cũng chỉ là một nô lệ dễ tiện, có gì đáng để yêu thích?"

"Ta không. . . . . Không có. . . . . Thích. . . . . " Thích Già Thát Tu muốn cãi lại nhưng mà dưới ánh mắt trêu tức của Bạch Mã Đan Tăng liền cứng họng, đành từ bỏ, cúi đầu, buồn bực nói, "Ta không biết từ lúc nào thì đã bắt đầu yêu thích nàng. Ta hỏi Vương muốn nàng, Vương không cho." Nói đến đây, hai mắt lặng yên che kín nỗi niềm giấu kín, hần sẽ không cùng Vương tranh đoạt Heo nhỏ, chỉ hy vọng chính mình có thể có cơ hội được giữ lấy nàng. Heo nhỏ là nô lệ dễ tiện, Vương tôn kính hần sẽ không có hứng thú lâu với nàng. Đúng rồi, nói không chừng hứng thú kia đã biến mất, bằng không Vương cũng sẽ không nhẫn tâm đem nàng nhốt vào địa lao. Trong đôi mắt đang có giấu diếm không khỏi lóe lên một tia vui sướng.

"Ha ha, người yên tâm, nữ nô kia cuối cùng vẫn sẽ trở thành tể phẩm cuối cùng giúp người quán đỉnh." Bạch Mã Đan Tăng nâng mi, mắt phượng đỏ tím chảy xuôi một vầng hào quang dịu dàng, "Không bao lâu nữa Vương sẽ mang tể phẩm đến đây, người trước hết mang mấy đồ vật kia tới địa lao đi, đừng để cho nàng chết dễ dàng."

"Dạ" Trong lòng Thích Già Thát Tu cũng có chút lo lắng, liền không hề nhiều lời, cung kính lui ra ngoài.

Ý cười trong mắt Bạch Mã Đan Tăng dần dần trở nên lạnh lẽo, động tác đẩy tràng hạt cũng ngày càng chậm dần.

Hần nhớ tới hình bóng vất vả lặn lội, sợ hãi bất an trong thế giới mất hồn. Đó là người đầu tiên có thể nhìn trộm đến hồn mất, có năng lực dùng máu làm vật dẫn tiến vào mất hồn.

Nhìn gần, linh hồn nàng thoáng hiện ra luồng hơi thở tinh thuần nhất đến từ viễn cổ, sạch sẽ đến không chút tạp chất, là thân thể cao cấp nhất để nâng cao tu hành.

Tán Bó Trác Đốn, chỉ cần người đem tể phẩm thú vị đó tặng lại đây, ta liền tha thứ tội lỗi gât của người.

Nhấc chân rời đài sen vàng, hần chậm rãi đứng thẳng, đi tới đài chuyển kinh bên cnahj. Một tay nắm châu kết ấn trước ngực, một bên chuyển kinh luân, một bên nhắm mắt niệm tụng kinh văn.

Trong điện phủ mờ ảo, ánh đèn nhấp nháy, khói trắng quấn quanh từng thân tượng đáng sợ, tăng nhân đang chuyển kinh, tất cả đều có vẻ xa xưa thần bí, yên tĩnh, an hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 91: Đa Cát, tiểu bằng hữu trong nhà lao

Phanh —

La Chu bị hai thị vệ vút bỏ trên đồng cỏ khô, tiếp theo đó là tiếng xích sắt va vào nhau cùng tiếng bước chân của các thị vệ đi xa dần.

Đầu óc choáng váng cùng với việc bụng cứ quặn đau từng cơn, làm cho nàng thống khổ không nhịn nổi tiếng rên rỉ. Đợi cho cơn choáng qua đi, nàng mới gian nan mà cử động cơ thể, ngồi dậy từ đồng cỏ khô.

Địa lao Vương cung cùng với hang đá nhốt nô lệ trước đây không quá khác nhau, chỉ là trên tường treo đầy các loại hình cụ, có vẻ có vẻ u ám tàn bạo, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi cùng mùi người hôi thối.



Nơi giam giữ nàng là một hang đá lớn, dùng cột gỗ chia thành ba nhà tù mỗi gian chừng mười thước vuông. Nàng ở ngoài cùng bên trái, nhà giam ở giữa mơ hồ thấy một cái bóng đen ẩn giữa đám cỏ, trên mặt loang lổ vết máu, tù phạm không hề có chút tiếng động, không biết còn sống hay đã chết. Đối diện cũng là một loại nhà tù, có hang đá là một gian tù, lại có hang đá chứa hai ba gian tù, một vài tù phạm phân tán nằm ở các gian. Tù phạm chủ yếu là nam giới, bản thủ không chịu nổi, quần áo rách nát, vết máu loang lổ.

Không có tù nhân nào chú ý tới nàng, nhiều lắm là lạnh lùng liếc một cái, nhưng chủ yếu là chà buồn ngó lấy một cái. Họ chỉ lẻ loi cuộn mình trong góc sáng của nhà tù, lặng im chờ đợi khổ hình tiếp theo, hoặc cái chết đang tới.

Dịch nóng giống như nước sông từng cô từng cô trào ra khỏi cơ thể, chích lát sau liền tắm ướt rèm cửa dưới thân. Hành kinh muộn mấy ngày, lượng máu lại nhiều hơn mọi lần, trong bụng đau muốn chết, hẳn là do bị lạnh.

Nàng chịu đựng đau nhức, cười cay đắng. Hơn một tháng qua, nàng chưa được ngủ trên giường, cũng không có chăn để đắp, lại bị mắc phong hàn khi ở trong tấm cung của cầm thú Vương, thân thể sớm đã bị cái lạnh ảm đạm, làm sao mà không đau cho được? Đất nơi này tuy không ẩm ướt, nhưng lại lạnh lẽo không gì sánh được, chỉ hy vọng sau khi hành kinh, nghén lần đừng để lại di chứng gì.

Dấu răng và vết thâm tím trên người đều do cầm thú Vương chơi đùa để lại, những vết trầy da và sưng bóng ở nơi sinh dục nhất định cũng do hành vi ghê tởm của hắn tạo thành. Ghê tởm, tên cầm thú kia còn bắn tinh khắp người nàng, khiến cho cả người đều lấy dính mùi xạ tinh khó ngửi.

Ai, cái đau quặn do lạnh lẽo, rồi niêm mạc bong chảy ra ngoài, nàng làm sao có thể nhầm lẫn cho rằng đó là do mình bị cưỡng bạo mà thành? Không chỉ bật thốt lên 2 không "Cầm thú" đã niệm hàng trăm ngàn lần trong lòng, còn cao cầu khẩn xé khắp người cầm thú Vương. Không bị hắn một cước đạp chết đã là phúc tổ mười tám đời để lại rồi. Ai, có trách thì trách A Lan Ni Mã đã để nàng ăn tượng xấu quá mức khắc sâu, nên cứ thấy hạ thân chảy máu cùng thân thể đau nhức là nàng lại liên tưởng tới chuyện đó.

La Chu không ngừng thở dài, ảo não trong lòng nàng khó có thể dùng mực bút mà hình dung, điều thoải mái duy nhất là Cách Tàng Trác Mã đã được thả. Chỉ hy vọng tên cầm thú kia dù nổi giận đến mấy cũng đừng hạ lệnh bắt Trác Mã quay trở lại làm nhục một lần nữa. Mong sao cô em gái nhỏ kia có thể quên đi toàn bộ ký ức khủng khiếp mà kiên cường sinh hạ đứa nhỏ, cùng a tổ, mẹ, em trai của nàng một lần nữa sống vui vẻ hạnh phúc.

Mà bản thân nàng, cuối cùng phải chết trong địa lao sao? Có người nào tới cứu nàng không? Thích Già Thất Tu sẽ lại ... mang chèn tới cho nàng chứ?

Nàng dựa vào tường đá lạnh lẽo, cắn chặt lấy môi dưới, lẳng lặng nhìn vào cây đuốc cắm trên bức tường đối diện. Chỉ có không ngừng phân tán lực chú ý, mới có thể chịu được cái lạnh và sự đau đớn đang dấn vật. Lần hành kinh trước, có Trát Tây Lăng Thổ ủ ấm cho nàng. Lúc này đây, liệu có xuất hiện kỳ tích nào sưởi ấm cho nàng không?

Đồng cỏ ở góc nhà lao bỗng nhiên lay động, một cái đầu tóc rơi từ trên chui ra, dùng sức kéo động rom dính trên thân ra ngoài. Cái mũi cao thẳng cau lại, theo mùi máu tươi, đảo mắt nhìn qua thì thấy trong phòng giam đã thêm một cô gái sắc mặt trắng bệch, thì đôi mắt màu nắng nhất thời sáng rõ. Một hai bước leo tới bên cạnh nàng, nhẹ giọng gọi: "Này! Này!"

Trong lúc La Chu đang không ngừng tự hỏi bản thân thì nghe được tiếng gọi từ phía bên phải. Vợ và quay đầu qua, dưới ánh đuốc nàng nhìn thấy khuôn mặt của một đứa bé trai.

Nửa phía trên đầu là tóc ngắn, phía sau lại là mái tóc quấn thật dài, dùng một đoạn chỉ năm màu buộc thành một bó, thả rơi trước ngực. Màu da đặc trưng cao nguyên có chút dính bần, hai gò má do phơi nắng mà thành màu đỏ thẫm. Lông mi đen vừa thẳng vừa dài, đuôi lông mày hơi vênh lên, rất đặc trưng. Dưới mí mắt là một đôi mắt màu râm nắng to tròn, sáng ngời như có ánh mặt trời chiếu vào. Mũi cao ngất, môi no đủ, khóe môi và đuôi lông mày đều trời sinh có chút nhếch lên phía trên.

Gương mặt thoạt nhìn chỉ độ mười một mười hai tuổi, giữa cái ngây thơ lại có chút nhanh nhạy, trong nhanh nhạy lại pha vài phần trẻ con, trong cái trẻ con lại có chút giao hoạt. Mắt môi đều nhuốm ý cười, tựa như đệ đệ nhà bên cạnh nghịch ngợm mà đáng yêu, lập tức đánh tan mất hơn phân nửa sự phòng bị của La Chu.

"Người... Gọi ta?" Nàng chỉ vào mình có chút không xác định hỏi.

"Ừ." Đứa nhỏ gật đầu khẳng định, mắt và lông mày rậm đều cong lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm sáng lạn, làm ấm lòng người.

Đây là lần thứ hai nàng thấy có người toàn thân đều tỏa ra ánh rực rỡ như mặt trời. Thứ nhất là A Lan Ni Mã, lại vì cố ý báo thù nên đã bất hạnh qua đời. Một nụ cười của tên họ này không chỉ sáng lạn ấm áp như A Lan Ni Mã mà còn mang theo sự nhanh nhạy, ngây thơ đáng yêu, làm cho nàng không tự chủ được muốn cười theo hắn.

"Người gọi ta làm gì?" Nàng không chế không được, bất giác nhếch lên khóe miệng, nhẹ giọng hỏi.

"Ta thấy tỷ tỷ trên người có mùi máu tươi, có phải bị thương hay không? Nếu không ngại, ta giúp tỷ tỷ băng bó." Giọng nam đồng thanh thanh vang vang, giống như dòng suối nhí do tuyết tan trên núi tạo thành, trong nhìn thấu đáy.

Khuôn mặt tái nhợt của La Chu bỗng như có lửa thiêu, cháy đỏ đến cả hai tai. 囧! 囧! Chỗ đó có thể băng bó được sao?

Nàng ho nhẹ hai tiếng, lắc đầu cứng ngắc: "Không... Không cần."

"Tỷ tỷ, máu chảy không ngừng, sẽ chết người đó. Người yên tâm, kỹ thuật băng bó của ta rất tốt." Đứa trẻ vỗ vỗ bộ ngực thon gầy như để chứng minh,

chiếc áo cũ nát sờn vải hắt ra đầy những hạt bụi to nhỏ, "Tỷ tỷ không cần vải lo về vải băng bó, quần áo của ta rất nhiều vải nga."

La Chu nghe vậy nhìn lại, áo to thật nhưng đều rách nát cả, cùng chỉ đủ để che kín thân thể đứa nhỏ, lấy đâu ra chỗ mà xé ra? Trong lòng không khỏi cảm động, lắc đầu cười: "Cảm ơn người, nhưng mà thật sự không cần băng bó." Cũng không phải rong huyết, chết sao được. Nếu chảy nhiều nữa, cùng lắm là bị thiếu máu.

"Tỷ tỷ ghét bỏ quần áo của ta sao?" Nụ cười của cậu nhỏ nhất thời trở nên ảm đạm, "Xin lỗi, tỷ tỷ." Hắn mệt mỏi buông áo xuống, mắt cũng mất đi sự ngời sáng.

Ách? ! Nàng lại vô tình làm tổn thương niềm khao khát giúp người của tiểu băng hữu. La Chu nhìn cái đầu đang cúi xuống của đứa trẻ, ngực không khỏi sinh ra vài phần tội lỗi và áy náy.

"Việc này... Việc này, tỷ tỷ không ghét bỏ y phục của người bản." Nàng nuốt nước miếng một cái, giải thích một cách nhặt nhẻo, "Tỷ tỷ không bị thương chi là... Chỉ là chảy máu thường lệ, thực sự không cần băng bó." Để giải thích cho một đứa nhỏ cổ đại về việc sinh lý của phụ nữ thật sự là quá xấu hổ, chỉ mong tiểu băng hữu không tò mò mà truy hỏi nàng về cái vụ "thường lệ".

"Tỷ tỷ thật không phải là chê bai quần áo ta bản?" Đứa nhỏ ngẩng đầu, khuôn mặt buồn rầu liếc sang ta, nửa tin nửa ngờ hỏi.

Vạn hạnh, tiểu băng hữu không hỏi tới vấn đề "kia".

"Ta cam đoan là thật." La Chu trong lòng không ngừng hoan hô, khẳng định như chém đinh chặt sắt. Lau mồ hôi xong, nàng quyết định chuyển sang vấn đề khác, "Tiểu băng hữu, tỷ tỷ gọi là La Chu, vậy người tên là gì?"

"Tỷ tỷ gọi ta Đa Cát là được." Đứa nhỏ cũng vui vẻ trả lời.

"Đa Cát? Là cái tên của Kim Cương Hộ Pháp." Thấy đứa trẻ cười rồ rồ như ánh nắng ban mai, bụng La Chu cũng vui bót đau đớn, ngay cả nỗi sợ hãi trong lòng cũng tán đi không ít, nàng kéo lại phần rèm bị đứa trẻ làm xô dịch, cười khanh khách hỏi thăm, "Ba mẹ của người hy vọng người lớn trở thành một Hộ Pháp sao?"

"Tất nhiên là người bảo vệ cho hạnh phúc cả gia đình." Đôi mắt rậm rắng to tròn lóe ra sự kiên định, gương mặt lem luốc cũng như trở nên xinh đẹp hơn.

"Tỷ tỷ tin tưởng người nhất định làm được." Nàng nghe được mà giật mình, chỉ hướng của tiểu băng hữu cũng thật xa nha.

"Cảm ơn tỷ tỷ, ta cũng tin mình có thể làm được." Đa Cát gật gật cái đầu, cười đến ngây ngốc.

Từ lúc xuyên tới đây, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một đứa nhỏ làm nô lệ lâu đến như vậy mà vẫn đáng yêu sáng sủa thế này, quả là hiếm có. Trẻ em quả nhiên là sinh vật inhiệt đáng yêu nhất trên đời này. Chỉ là đứa nhỏ này rốt cuộc phạm tội gì, sao lại bị nhốt vào địa lao tanh máu này?

"Đa Cát, người phạm tội gì, tại sao lại bị nhốt vào ngục?" Nàng tò mò hỏi. Mới mười một mười hai tuổi, còn chưa hiểu thấu pháp luật, lại chưa thành niên, lại bị bỏ tù.

Khóe môi Đa Cát đang nhếch lên hơi hơi sụp xuống, hần đầu cúi xuống, dùng giọng mũi lầm bầm mấy tiếng, mới nói: "Hai huynh của ta không vui, bọn hắn liền lột hết quần áo và đồ dùng hằng ngày rồi nhốt ta vào địa lao." Cuối cùng, hắn còn bắt mất hừ lên 2 tiếng.

Cái này... Huynh hắn là cai ngục sao? Dạy dỗ đệ đệ cũng thật khác người, tận dụng tới đa khả năng nghề nghiệp, cũng dọa đệ đệ sợ không dám mắc lỗi nữa. La Chu có chút phản nộ nói: "Địa lao là nơi tanh máu, căn bản không phải nơi dạy dỗ con người, ba mẹ của người thì sao? Sao không dạy bảo các huynh của người?"

"Ba và mẹ đã sớm tới bánh xe luân hồi." Đôi mắt sáng của Đa Cát tối sầm lại.

La Chu ghen tị, lặng lẽ trong chốc lát, nhẹ nhàng khuyên bảo: "Vậy sau này người đừng chọc các huynh người giận nữa."

"Các huynh của ta tính tình bất hảo, không như ý sẽ tức giận." Đa Cát xùy cười 1 tiếng, phát phát tay nói, "Tỷ tỷ yên tâm, ta từ nhỏ đã vào tù không biết bao lần, có chuyện tanh máu nào không gặp, sớm đã không bị hù dọa nữa. Hơn nữa ta trời sinh không sợ lạnh, tuyệt đối sẽ không bị lạnh chết. Qua vài ngày, các huynh sẽ thả ta đi."

Dù hắn còn nhỏ nhưng cũng đã trải qua thiên chuy bách luyện, tâm lý và thân thể sớm đã vượt qua sự chịu đựng vốn có. Các huynh hắn cũng biết điều này, cho nên mới không chút kiêng kỵ ba lần bảy lượt đem đệ đệ ném vào nhà lao để dạy dỗ. La Chu đột nhiên có một loại cảm giác bất lực.

"Tỷ tỷ, người tại sao lại bị nhốt vào đây?" Có qua có lại, Đa Cát đối với nàng cũng là tràn ngập tò mò.

Vừa nghe đến vấn đề này, trong đầu nàng lại hiện lên khuôn mặt giận dữ của cầm thú Vương. Nàng âm thầm rung mình 1 cái, tay trái dưới tấm rèm cũng nhẹ nhàng xoa lên vai phải. Cầm thú Vương cuối cùng còn đá nàng một cái thật đau, phỏng chừng trên vai nhất định đã bầm tím một mảnh.

"Ta mạo phạm Vương, nên bị giam vào địa lao." Nàng thần nhiên nói.

Đa Cát tròn tròn mắt, đang muốn hỏi rõ, lại nghe thấy tiếng bước chân xa xa đang tiến lại gần.

"Tỷ tỷ, chúng ta tạm thời dừng câu chuyện lại đã."

Hắn nhanh chân chạy về góc nhà lao, lao vọt vào trong đồng cỏ khô, đem đồng cỏ trở lại hoàn chỉnh như ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 92: Thích Già Thát Tu tới thăm tù (1)

La Chu đưa tay kéo rèm quần chặt quanh người, tai trái ép vào bụng để giảm đau đớn, tay phải vây quanh đầu gối, đầu chôn thật sâu vào khuỷu tay, mái tóc buông xõa che khuất đi khuôn mặt. Mắt nhìn nàng nhìn xuyên qua mái tóc, lặng lẽ xem xét động tĩnh nhà lao.

Từng tiếng bước chân nặng nề không giống nhau, cho thấy rằng tiến vào không chỉ có một người.

Đi phía đầu chính là người đàn ông cao to đứng mạnh mẽ lại có chút quen thuộc. Mái tóc xoăn dài ngang vai lay động theo từng bước chân. Áo khoác gấm hồng thẫm, vạt áo viền da báo quý báu, phía trước vạt áo dùng chỉ kim tuyến đỏ thêu chữ thọ và những hoa văn cây cỏ. Trên cổ hắn đeo một chuỗi sáu hạt thiên châu và một tràng hạt bồ đề sáng bóng; dây lưng được khảm ngọc trai viên hắc diệu thạch sáng chói, vừa đắt lại vừa trang trọng.

Tai trái người đàn ông đeo một chiếc khuyên hình rắn sáng loáng, lấp lóe dưới mái tóc đen, làm cho khuôn mặt thô lỗ của hắn thêm phần cứng rắn vô tình. Đôi mắt hẹp dài sâu thẳm, tỏa ánh hào quang như ẩn như hiện, làm cho người ta không thấy rõ được tâm tình của hắn, đây chính là đội trưởng đội hắc kỳ liệt Thích Già Thát Tu.

Phía sau hắn là mấy cung nô được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong tay cầm rất nhiều đồ vật, khom người cúi đầu, dáng đi cẩn thận khiêm tốn.

Ngược La Chu không kim được kích động. Cách Tang Trác Mã có nói khi nàng hôn mê do sốt cao, chính người đàn ông như mãnh thú đáng sợ này đã đưa tới đệm, chặn chống lạnh cho nàng.

Tuy nói tên mãnh thú này bắt nàng, in nôi ấn trên vai nàng, dùng thịt xương nhục nhả nàng, còn xé rách quần áo khinh bạc nàng, nhưng hắn cũng từng nhắc nhở nàng không được phép ngắtxiu do vết thương trên vai đau nhức, kiên nhẫn chăm sóc tới khi thân thể nàng khỏe lại, cần dặn nàng không được bỏ lên giường cầm thú Vương, khi nàng sinh bệnh còn quan tâm chăm sóc. So với cầm thú Vương, mãnh thú này có thể được coi là thiện lương, có nhân tính.

Đương nhiên, La Chu có chút hiểu sai cũng là bởi vì Cách Tang Trác Mã đã giấu đi việc nàng bị Thích Già Thát Tu dâm loạn. Nếu không, phỏng chừng bây giờ nàng cũng sẽ không để lộ khuôn mặt kích động vui vẻ, mà là muốn tránh càng xa càng tốt.

"Liệt... Liệt đội trưởng đại nhân! Người đưa chặn tới cho ta sao?!"

Nàng quần rèm cửa, nhào tới phía trước cửa lao, hô to với người đang đi cách đó vài mét.

Bước chân Thích Già Thát Tu dừng lại, đối với sự nhiệt tình của cô gái này, hắn có chút thụ sủng nhược kinh. Từ khi mới gặp mặt, cô gái này đối mặt với hắn không phải khóc sợ hãi thì là im lặng tuyệt đối. Cho dù là cười, hau giễu cợt, đều chỉ là lóe lên rồi biến mất. Mà bây giờ, nàng được bọc trong rèm, toàn thân đều áp vào song gỗ, hốc mắt sưng đỏ phồng lên, lạnh gặp trần sự chờ mong cùng vui mừng, nhìn đắm đắm về phía hắn. Đôi môi loang lổ vết thương khe cong lên, như mỉm như cười, mang theo chút ủy khuất, lại mang theo chút cảm giác tìm được nơi an tâm để dựa dẫm.

Trong chớp mắt, trái tim như bị một cây kim bạc đâm trúng, ê ẩm đau rồi hòa tan vào lồng ngực, làm cho ngực hắn cảm thấy khoan khoái.

Hắn thả chậm bước chân, nhẹ nhàng bước tới cửa nhà lao, hạ thấp người ngồi xổm xuống, trầm giọng cười nói: "Phải a, heo, ta mang chặn tới cho người. Mang sớm một chút, tránh cho người lại bị sốt cao hôn mê."

Con gái khi hành kinh rất yếu ớt, khi hành kinh bị nhốt trong tù lại càng yếu ớt hơn. Nếu cô gái đang hành kinh trong tù này đã trải qua một chuyện vô cùng kinh khủng hao tổn sức lực, thân thể vừa lạnh vừa đói vừa đau, thì phần yếu ớt này sẽ càng tăng thêm gấp bội.

Chợt nghe được lời quan tâm, Ngực La Chu đau xót, toàn bộ lo lắng cảnh giác đều bị hòa tan hết, liền mồm to khóc thét lên.

Cửa nhà lao nhẹ nhàng mở ra, Thích Già Thát Tu tiến vào trong. Không để ý tới quần áo quý giá, hắn liền ngồi xuống đất, đưa cánh tay ôm cô gái đang khóc đến khàn cả giọng, nghẹt cả thở, vào trong lòng.

Hắn không khuyên giải cũng không an ủi, chỉ để nàng dựa vào ngực, tùy ý khóc thét. Tay phải ôm chặt hông nàng, tay trái để trên sống lưng chậm rãi vuốt ve, cúi đầu chăm chú nhìn nàng gào khóc.

Nước mắt chảy ra rất nhanh thấm ướt lớp vải trước ngực hắn, tưới lên cả chuỗi thiên châu cùng tràng hạt làm cho những hạt châu sáng lên. Cô gái khóc lên vì vui mừng, hai tay nhỏ bé quệt vải cái lên mặt, làm cho khuôn mặt nhỏ phớt hồng giống như chú mèo con lấm lem với đôi mắt sưng đỏ, thoát nhìn vừa buồn cười vừa đáng thương.

Một cảm giác yêu thương mềm mại ngập tràn lòng hắn, thỉnh thoảng trái tim lại co rút giống như có thứ gì đó vô hình đang tìm cách chui vào trong. Đây là một loại cảm giác mà hắn chưa từng trải qua, giống như cơ thể bị trúng độc, mềm yếu vô lực. Giống như chỉ cần nàng mở miệng, bất kể là điều gì, hắn cũng sẽ không chút keo kiệt mà cho nàng. Thì ra đúng như lời Pháp Vương nói, hắn chính là thích. Trong lúc không hay biết hắn đã thích một nô lệ hèn mọn do hắn bắt được. Không nghĩ tới sống hai mươi sáu năm, Liệt Thích Già Thất Tu hắn cũng có ngày sẽ thích một cô gái. Thế nhưng, nàng bây giờ là nô lệ của Vương, còn chưa thuộc về hắn, hắn không thể tùy ý mà sung ái nàng. Khóe miệng mím lại thật chặt, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mà phức tạp.

Qua một lúc lâu, tiếng khóc mới yếu dần, nỗi sợ hãi cùng ủy khuất mà La Chu đè nén trong lòng đã vơi đi không ít. Nàng thút thít từng tiếng đứt quãng, co rúc vào trong lòng Thích Già Thất Tu, có chút vô si chỉ muốn được như thế này mãi.

"Khóc đủ rồi sao?" Giọng nói đầy nam tính của Thích Già Thất Tu vang lên thật dịu dàng, giống như tiếng đàn vi ô lông du dương giữa đêm tối tĩnh lặng.

"Ngô. . ." Nàng mơ hồ không thể nói rõ, kéo rèm chui hẳn vào ngực hắn.

Hàng động này, trong lòng Thích Già Thất Tu giống như một viên đá nhỏ làm rung động mặt hồ. Hắn vén lên mấy sợi tóc vì nước mắt mà dính vào mặt nàng, có vài sợi giống như bị cắt đứt, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc: "Heo, mấy sợi tóc này làm sao vậy?"

La Chu liếc mắt, ánh mắt sưng đỏ, giống như tùy lúc có thể vỡ lệ, mếu máo trả lời, "À... Là do Vương dùng tay chém đứt." Nàng dúi tay xuống, để lộ ra vết thương trên vai, "Ngươi xem, Vương còn... Còn làm cho lỗ tai của ta bị trầy."

Quanh năm chinh chiến trên sa trường, chỉ chốc lát Thích Già Thất Tu đã đoán được tình huống nguy hiểm lúc đó. Chỉ cần tay Vương lệch đi 1 chút, nữ nhân đang trong ngực hắn lúc này chắc chắn đã đi đầu thai rồi. Xoa xoa mấy bím tóc ngắn của nàng, ngực chấn trào lên ngọn ngang các suy nghĩ.

Vương nhốt Heo vào địa lao, xem ra không phải là do mất hứng thú với nàng, mà lại bị ép đến mức tận cùng lại không cách nào phát tiết. Vậy rốt cuộc Heo nhỏ đã làm gì để Vương nổi giận như vậy? Không chỉ thiếu chút nữa giết nàng, còn nhân tâm mãnh liệt nàng vào địa lao?

Hắn rút chiếc khăn thêu trong tay áo ra, nhẹ nhàng lau đi khuôn mặt nhem nhuốc của nàng, thấp giọng hỏi: "Vậy tại sao Vương nhốt ngươi vào địa lao?"

La Chu yên lặng trong chốc lát, rồi yếu ớt nói: "Ta mạo phạm hắn, hắn tức giận liền nhốt ta vào đây."

Không làm sai thì sao mà nổi giận được? Thích Già Thất Tu âm thầm bĩu môi, tiếp tục dụ dỗ: "Heo nhỏ, nói chi tiết một chút, không chừng ta sẽ tìm được cách cứu ngươi ra khỏi địa lao."

"Thực sự?!" Đôi mắt sưng đỏ của La Chu như sáng lên. Hoàn toàn chú ý tới chữ "nhỏ" phía sau chữ "Heo", nghe lên có vẻ thân thiết cung chiều hơn nhiều. (Nguyên văn là "tiểu trư" nhé)

"Ngươi nói trước đi."

Thích Già Thất Tu không trả lời khẳng định, nhưng có hi vọng thoát khỏi đây là tốt rồi. Lập tức, La Chu không hề do dự, đem toàn bộ câu chuyện mình mạo phạm Vương kể tỉ mỉ lại.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 93: Thích Già Thất Tu tới thăm tù (2)

Thích Già Thất Tu yên lặng lắng nghe, khuôn mặt ngày càng vô cảm.

"Nói tóm lại, ngươi bắt nạt vì Vương giết hai cung nô phạm tội mưu sát, dưới sự tức giận ngươi mắng Vương, cho nên mới bị Vương nhốt vào địa lao." Hắn dùng 1 câu tóm tắt toàn bộ câu chuyện của La Chu.

"Ừm." La Chu đáng thương nhìn hắn, mong được hắn hỏi thăm, "Liệt đội trưởng đại nhân, liệu có... Có cách nào giúp ta ra khỏi đây được arimasen?"

Hắn nhếch khe hàng lông mày, khóe miệng giật giật, cười như có như arimasen nhìn nàng, tay ấn nhẹ vào mũi nàng, nói: "Heo nhỏ, ngươi nói còn quá chung chung, ta chưa có cách nào cứu ngươi ra. Nào, lại nói chi tiết một chút, trước hết là về hai kẻ mưu sát, họn chết thế nào?"

Biến thái quá a! Biết chết là đủ rồi, vì sao còn hỏi cụ thể chết thế nào? La Chu oán thầm trong lòng, nhưng vẫn kiên trì hồi tưởng lại.

"...A Lan Ni Mỗ bị Vương cưỡng bạo tới chết, gương mặt vô cùng vặn vẹo, mắt trợn trừng, hạ thân trần trụi xanh tím, giữa hai chân bê bết máu, từ trên xuống dưới arimasen một chỗ lành lặn." Phảng phất như thi thể đó rinasu xuất hiện trước mắt nàng, làm cho cơ thể nàng ro rúm lại, hai mắt thất thần, giọng nói líu ríu, "Cánh tay Vương nhẹ nhàng vung lên, đầu Khúc Trân Mai Đóa nháy mắt bay tới góc tầm cung, từ cổ phun ra arimasen biết bao nhiêu máu, toàn bộ nhuộm đỏ thẫm lưng Vương, cảnh tượng lúc đó kinh khủng tựa như dưới âm ti."

"Có gan mưu hại Vương, dĩ nhiên phải có gan nhận lấy cái chết, chết như vậy thật quá dễ dàng cho các nàng." Thích Già Thất Tu ôm lấy La Chu, tiếp tục

lạnh lùng nói, "Nếu lúc đó ta canh giữ bên cạnh Vương, chắc chắn trước ném các nàng cho chó Ngao gian dân, sau đó bẻ từng khớp xương, lột da, rút gân, xẻ thịt làm thức ăn cho chó."

Trong đầu arimasen tìm được mà tưởng tượng ra hình ảnh Thích Già Thát Tu miêu tả, cổ họng La Chu co giật một hồi, thiếu chút nữa thì ói ra dịch chua. Hơi ẩm bao quanh nàng giống như bắt chợt hóa thành bụi gai, làm nàng arimasen cách nào phòng bị, arimasen cách nào quay đầu lại. Nàng đứng là nóng hồng đầu, lạnh đến đông não rồi mới có thể nghĩ tên đàn ông cầm thú này là người tốt. Đúng là người đàn ông bên cạnh này từng trợ giúp nàng rất nhiều, nhưng bản chất của hắn chính là hung tàn khát máu, lòng tốt bất quá chỉ như sao băng lướt qua. Nàng arimasen thể chỉ vì hắn đưa tới chấn động, nói vài ba câu an ủi đã thả lỏng cảnh giác như vậy.

Thân thể lại co cứng lại, arimasen nói arimasen rằng, tìm mọi cách thoát khỏi ngực mãnh thú. Nhưng mà cánh tay đặt trên lưng lại dùng lực, ấn nàng thật chặt vào ngực.

Khuôn mặt bị bàn tay thô to nâng lên, trước cặp mắt hẹp dài tàn nhẫn dữ tợn, dù rimasu cười cũng làm người ta mao cốt tung tiên đó lại có chút thân nhiên cung chiêu: "Heo nhỏ, người muốn đi đâu?"

"Đi... đi đâu?" La Chu vươn thẳng cổ, cứng rắn hỏi lại.

"Ta biết, người muốn bỏ trốn." Thích Già Thát Tu thấy nàng ngoan ngoãn gật đầu, hắn cười đôi mắt híp lại thành hình trăng non, nói "Ta chỉ muốn nhắc nhở người nào đó đừng như hai kẻ đê tiện arimasen biết điều kia, làm những chuyện ngu xuẩn."

"Ai... Ai làm chuyện ngu xuẩn..." arimasen nhìn được cái nhìn La Chu muốn phản bác, nhưng dưới cái nhìn xuyên thấu của Thích Già Thát Tu, nàng nhìn lại. Hoảng loạn cúi đầu xuống, suy nghĩ trong chớp lát, rồi cắn răng nói tiếp, "Lúc các nàng ám sát Vương, ta ôm Ngân Nghê cùng Hồ Ban ngủ say, arimasen biết gì cả." arimasen nên nói, tên mãnh thú này làm sao có thể viết chuyện hai người nàng đồng lõa đánh lạc hướng chó ngao.

"Thật là rimasu ngủ, thật là cái gì cũng arimasen biết?" Thích Già Thát Tu truy vấn arimasen tha, càng gần cuối, hắn càng cao giọng, giọng nói arimasen đang hoảng nhưng lại từng chút một vạch trần sự thật, "Heo nhỏ, người giáo hoạt ta arimasen nói, nhưng ta lại arimasen đoán được sao? Người cũng quá coi thường đội trưởng đội hắc kỳ hoàng gia rồi." Ngón tay hắn vuốt ve hờ má non mịn, arimasen nhanh arimasen chậm nói tiếp, "Người arimasen những xem thường ta, còn xem thường Ngân Nghê. Ngân Nghê là một con thú sinh trưởng nơi rừng sâu, trí tuệ tựa như đã thành tinh, nó làm sao arimasen đoán được các người muốn đánh lạc hướng nó tạo điều kiện cho các nàng kia mưu sát Vương. Chỉ là nó biết Vương rất mạnh, nên mới thả cho người chơi đùa mà thôi, con thú này đối với người, thật sự là quá nuông chiều." Hắn hừ lạnh một tiếng, dừng lại một chút, rồi nở một nụ cười nhạt bất đắc dĩ, "arimasen chỉ nó, ngay cả Vương cũng dung túng, mở một mắt, nhắm một mắt với hành vi phạm tội này của người."

"Dung túng gì chứ! Hắn lấy Cách Tang Trắc mã uy hiếp ta liêm dương vật ô uế của hắn, kinh tởm muốn chết!" La Chu nhất thời arimasen cam lòng, một mạch nói ra điều arimasen nên nói. Tới khi thấy ánh mắt ngạc nhiên đến quái dị của Thích Già Thát Tu, nàng mới tỉnh ngộ, nhưng bát nước đã hắt đi làm sao thu lại được. gương mặt nhất thời như có lửa thiêu, càng thêm arimasen dám nhìn về phía Thích Già Thát Tu.

"Người nói... người nói Vương arimasen chỉ cho người nhìn thấy dương vật của hắn, còn cho người ...Liêm?!" Thích Già Thát Tu arimasen thể tin nhìn nàng, trong mắt đều là kinh sợ. Tuy nói người Bắc Ba tôn trọng dương vật to lớn, nhưng tốt quá hóa dở, vật đã vượt qua cực hạn của con người thì lại thành thứ đáng nguyên rủa. Sở dĩ chuyện dương vật của Vương trở nên tuyệt đối bí mật là vì ngoại trừ cực ít người biết được, thì những người nhìn thấy tuyệt đối arimasen thể tránh khỏi cái chết. Thế nhưng, hôm nay Vương arimasen chỉ chủ động cho nữ nô thân cận, còn để nàng sống tới tận bây giờ. Cái này—

Nhảm nhĩ! Nói như vậy là sao chứ?! Cái thứ cầm thú Vương lộ ra vốn chẳng phải thứ gì quý báu, nhìn mà muốn lòi con mắt, liêm lên chỉ muốn ói có được hay arimasen? Đối với nàng mà nói, thì đây tuyệt đối chính là một loại nhục nhã được arimasen? Cho dù dùng giọng nói như nàng rimasu chiêm được thứ vinh quang quý giá gì đó, thì cũng arimasen cần lộ ra cái vẻ mặt kinh hoàng vậy chứ.

"Đúng. Cái vật xấu xí đó to dài kinh khủng, căn bản arimasen phải bộ phận của con người, phụ nữ dính vào nhất định sẽ chết. Cũng khó trách, người năm dạn mười dò ta tuyệt đối arimasen nên bỏ lên giường Vương, lại nói ta nhất định phải cảm ơn Liệt đội trưởng đại nhân." La Chu chịu đựng mặt nóng như lửa đốt, ngước mắt, lạnh lùng cười nói, "Nó vừa tanh vừa thô, ta liêm nửa chừng, arimasen nhìn được liền ói ra."

"Ói ra?" Thích Già Thát Tu nhìn chăm chăm vào Heo nhỏ rimasu cười đến mâu thuẫn gượng gạo, sau lưng arimasen khỏi toát mồ hôi lạnh.

"Ói ra. Toàn bộ nước chua đều ói lên cái vật đó của Vương." Lúc đó chỉ thấy sợ hãi arimasen chịu nổi, giờ nhắc lại lại thấy vô cùng thoải mái, thậm chí còn có chút đắc ý và tự hào. Nếu mãnh thú đã sớm đoán được, nàng cũng arimasen lo lỡ miệng, cứ thế vạch áo cho người xem lưng.

...

Một người đàn ông rimasu được hầu hạ sung sướng, đột nhiên bị tưới một bãi nôn. Cái này. . . Cái này. . . Thân là đàn ông, Thích Già Thát Tu quả thực arimasen các nào tưởng tượng nổi trên thái dương của Vương lúc đó nổi lên bao nhiêu gân xanh, sắc mặt có bao nhiêu kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 94: Thích Ca Thất Tu tới thăm tù (ba)

Ánh mắt hẩn tỉnh tể đánh giá, ngoại trừ khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch, ánh mắt có chút sưng đỏ, đôi môi hơi rách nát, thì xem ra nàng không có gì khác biệt so với trước đây. Trên người nàng thâm nhum quần quanh kín đáo, hẩn nhìn không ra nàng bị thương chỗ nào, nhưng theo phản ứng của nàng mà phỏng đoán, có lẽ sẽ không thiếu cái tay cái chân.

“Vậy nên... Vương rất giận dữ đem ngươi quăng vào địa lao?” hẩn nghi ngờ hỏi. Dám cả gan làm hành vi mạo phạm thế này, đừng nói là Vương tôn quý, cho dù nam nhân bình thường cũng sẽ nổi trận lôi đình.

La Chu bây giờ đủ bình tĩnh và tỉnh táo, nên lập tức biết rõ đúng sai phải trái. Nàng nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Vương giận dữ lôi ta lên giường muốn cưỡng bạo ta”. Giọng điệu nàng tuy phần nộ nhưng có chút run rẩy, nàng nhớ về khoảnh khắc tuyệt vọng và kinh khủng ấy, khuôn mặt trắng bệch thêm không ít.

Thích Ca Thất Tu vươn cánh tay ôm lấy thân hình đang co rúm vì sợ hãi trong địa lao. Đôi con ngươi u tối và tà nịnh kia xẹt qua một chút đau lòng. Bàn tay to lớn của hẩn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, âm thanh thô lỗ thường ngày nháy mắt trở nên ôn nhu hơn: “Heo nhỏ, đừng sợ, đừng sợ a.”

La Chu ở trong lòng Thích Ca Thất Tu lặng lẽ khóc một lát, đợi cho sự run rẩy khiếp sợ qua đi, mới chậm rãi nói: “Ta sợ quá liền hôn mê. Khi tỉnh lại nghĩ mình bị Vương cưỡng bạo nên...” nói đến đây nàng đột nhiên giật mình, những lời định nói đành nuốt trở về.

“Sau đó như thế nào?” Thích Ca Thất Tu tiếp tục truy vấn, hỏi.

Nàng dừng một chút, cố gắng khiến giọng nói mình trở nên thật bình thản, hồ hững đáp: “Sau đó ta mạo phạm Vương” trên lưng nàng đột nhiên căng thẳng. Cánh tay cứng như sắt thép của hẩn siết chặt vòng eo nàng đầy đau nhức.

“Ngươi mạo phạm Vương như thế nào? Heo nhỏ, nếu ngươi muốn thoát ra khỏi địa lao thì hãy ngoan ngoãn nói cho ta biết sự thật, ta không thích ngươi có điều gì giấu giếm” Thích Ca Thất Tu lạnh lẽo nói. “Ngươi càng ngoan ngoãn thì ta mới có thể càng thương ngươi.” hẩn là đội trưởng của đội Hắc Ky, bảo vệ Vương là trách nhiệm của hẩn, hẩn tuyệt đối không cho phép bất kì kẻ nào làm Vương nguy hiểm nửa phần. Cho dù Heo nhỏ là nữ nhân hẩn thích, hẩn tuyệt đối không tha thứ cho nàng.

Ai cần ngươi thương ta. Phản ứng đầu tiên của La Chu là tròn tròn mắt, âm thầm hung hăng phi nhỏ. Nhưng khi nàng nhìn thấy đôi mắt tà nịnh lạnh lẽo kia, ý nghĩ muốn mắng chửi bỗng nhiên nghẹn lại.

Nàng chỉ là một cô gái cô độc xuyên qua dị thể này, vì sao lại bắt nàng chịu đựng kiếp sống nô lệ nhục nhã như thế, vì sao lại dùng loại ánh mắt đáng sợ ấy nhìn nàng. Bao ụ khuất mạnh mẽ tràn vào trái tim lạnh băng, khiến nàng sợ hãi và mỗi một vô cùng. Nàng luôn kiên cường sống. Thế nhưng sau khi Cách Tang Trắc Mã bị bắt đi, nàng luôn muốn tìm một người để dựa vào. Nàng biết rõ nam nhân này rất đáng sợ, biết rõ mình cần phải nhẫn nhục, thế nhưng bao nhiêu cảm xúc ủa ra không nghe theo sự điều khiển của lí trí.

Muốn nói ra sự thật ta sẽ nói, dù sao người mất mặt không phải là nàng mà là cảm thú Vương.

Nàng có chút vui sướng khi có người gặp họa, thấp giọng nói: “Ta mắng Vương là tên Cầm Thú bại hoại.”

A —

Nữ nhân này -----

Quả thực muốn chết!

Thích Ca Thất Tu hít phải một ngụm lạnh khí, da mặt bỗng chốc co rút lại. hẩn buông thân hình mảnh mai trong ngực xuống, trực giác nói cho hẩn biết còn có chuyện đáng sợ hơn ở phía sau. “Sau đó thì sao?”

“Ta cho Vương một cái tát.” Nàng bình thản kể lại.

“... Sau đó?” Thích Ca Thất Tu càng hỏi càng kinh ngạc, lại không chế không được muốn biết được rõ ràng hơn.

“Dùng hết khí lực cắn hẩn! Cào hẩn! Đấm hẩn! Đá hẩn!” Bốn động từ được nàng sử dụng liên tục, nhấn mạnh rõ ràng, thể hiện bao hận ý cùng đắc ý.

Nàng vừa dứt lời, Thích Ca Thất Tu đã sợ hãi, đứng im như tượng đá. Qua một lúc lâu, hẩn mới xoa xoa cơ mặt đã xơ cứng, chậm rãi thờ ra, nhẹ nhàng cười nói: “Heo nhỏ, ngươi quả thật không đơn giản. Ngươi thế mà có thể khiến cho Vương tha thứ không giết chết ngươi.”

La Chu ngẩn ra, đôi mắt sưng đỏ lập tức ầng ậc nước, cảm giận lác đàu: “Vương sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta. hẩn hung hẩn đá mặt ta, đá chân ta.” Nàng cố gắng kìm chế nước mắt. Giật nhẹ tấm thảm bao quanh người, bà vai mướt mà lộ ra. “Cuối cùng hẩn đánh trúng vai phải ta, đem cả người ta ném ra ngoài.” Nếu đánh phụ nữ như vậy mà còn được gọi là tha thứ, thì thiên hạ này còn tồn tại bạo lực sao?

Vai phải vẫn dĩ trắng nõn bây giờ bầm tím một mảng, nhìn qua thật sự rất ghê người. Nàng cúi đầu thút thít khóc.

Thích Ca Thất Tu đau long vuốt ve đầu vai thâm tím của nàng, thật lâu không nói gì. Thế này còn không phải là tha thứ sao? Sức mạnh của Vương, cho dù chỉ dùng một ngón tay cũng có thể chọc thủng đầu của nàng. Tội của nàng là tội lớn, nhưng Vương cũng chỉ đá mấy đá. Tấm thảm trên người nàng hình



như cũng là ở trong tấm cung Vương. Trước khi đá nằng một cước, Vương còn cho nằng một cái giường chống lạnh bằng nhung. Nếu không phải là tha thứ, thì tay chân nằng, lưỡi nằng đã sớm lia khỏi thân thể nằng rồi. Nếu không phải Vương ngầm đồng ý, hấn có thể vào địa lao mang đồ dùng đến cho nằng ư? Tâm tư của Vương đã biểu hiện rõ ràng như thế, thế nhưng Heo nhỏ lại chẳng hiểu được. Xem ra Vương sẽ bị giày vò trong thời gian tới.

Ha ha, thú vị, thật sự rất thú vị.

hấn đột nhiên nắm chặt hai vai nằng, không có hảo ý nâng nằng lên cao.

“Ngươi làm cái gì vậy!?” La Chu sợ hãi hét lên, tấm thảm trên người theo động tác của hấn rơi xuống, lộ ra thân thể tuyết trắng. Cơ thể run lên, bụng dưới lại thêm quặn đau, một trận dịch nóng dính cứ thế trào ra.

Hai chân nằng không kịp khép lại, máu tươi theo chân chảy xuống, nhỏ giọt lên giày da thượng hạng của Thích Ca Thất Tu, một cổ huyết tinh ngọt ngào tràn ra trong không khí.

Thích Ca Thất Tu cười lớn đánh giá thân thể vô cùng thâm của nằng, ánh mắt hấn nhìn từ cặp nhũ phong xanh tím đến từng trận máu tươi đầm đìa giữa hai chân, cùng hai bên sườn bị trầy da, thương tiếc nói: “Heo nhỏ a, ngươi thật đáng thương. Bị Vương khi dễ khiến cơ thể toàn vết thương và dấu răng, giữa hai chân còn thật nhiều máu tươi, Hắc Kỳ đội trưởng ta nể tình ngươi như vậy sẽ không truy cứu tội của ngươi.” thì ra Heo nhỏ trùng hợp bị hành kinh, khó trách Pháp Vương dặn dò hấn mang đồ của nữ nhân đến đây.

Lạnh, thật sự rất lạnh. Xấu hổ nháy mắt qua đi, rét lạnh ùn ùn kéo tới. trên da thịt nằng thoáng chốc nổi lên từng đợt da gà, bụng cũng vì thế mà đau đớn hơn, hai hàm răng không nhin được mà va vào nhau lập cập.

Nước mắt nằng lại chực rơi xuống, cánh môi nằng vô lực hướng nam nhân cao cao tại thượng kia, nói: “Lạnh...lạnh quá a...”

Thích Ca Thất Tu vốn dĩ muốn đùa giỡn nằng một chút, lại bị bộ dạng này của nằng dọa cho hoảng hốt, hấn vội vàng đem nằng kéo vào trong lòng mới phát hiện cả người nằng lạnh như một khối băng, hấn nhặt lên thăm nhưng đem nằng bao bọc lấy. Vương rõ ràng không biết nữ nhân trong kì hành kinh sợ nhất là rét lạnh, không thể chịu được rét buốt, hấn chỉ mong Heo nhỏ đừng vì thế mà hôn mê.

“Được rồi, Heo nhỏ, không lạnh a không lạnh.” hấn kéo ra áo bào, đem nằng toàn bộ bao ở bên trong.

“Đau... Đau...”

La Chu nhíu chặt đôi mày, răng nanh va chạm môi, suy yếu rên rỉ. Mặt nằng trắng bệch như tuyết, mồ hôi lạnh rịn đầy trán từng giọt chảy xuống..

Nghe được âm thanh yếu ớt của nằng, Thích Ca Thất Tu nội tâm càng thêm đau lòng. Bàn tay ấm áp của hấn tiến vào thăm nhưng, che lấy bụng nằng, không mang theo chút tình dục nào xoa lấy.

“Còn không mau mang vào!” hấn xoay sang, đối diện với mấy cung nô ở ngoài cửa nhà tù, lạnh giọng quát.

“Vâng... Vâng...”

Bọn cung nô kinh sợ nâng nước ấm, chặn bông tiền vào trong nhà tù.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 95: Thích Ca Thất Tu đến thăm tù (bốn)

Thích Ca Thất Tu kéo bỏ thăm nhưng, nhanh chóng đem La Chu bỏ vào thùng tắm. Hơi nóng trong nước cùng được liệu được Pháp Vương điều chế có lẽ sẽ khiến nằng thoải mái hơn nhiều.

Cơ thể trần trụi lạnh như băng vừa chạm vào nước liền đau đớn như ngàn kim đâm vào, cảm giác đau buốt theo khắp tứ chi xông thẳng lên theo đại não, mang lại chút cảm giác tê ngứa, khiến La Chu cực kì khó chịu, nhin không được rên rỉ ra tiếng.

Đau đến nhe răng trợn mắt một lát, da thịt nằng mới dần dần thích ứng được với nhiệt năng xung quanh. Làn nước nóng hằm hấp bao quanh thân thể, hỗn hợp trà sữa thơm mát cùng được hương quanh quần nơi chóp mũi. Băng hấn cứ thế từng chút từng chút mất đi, lỗ chân lông trên người nằng thư giãn mở ra, ngay cả bụng dưới quặn đau cũng giảm bớt không ít. Nằng không nhin được phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, mắt đẹp liền hướng đến nam nhân bên phải kia.

Dưới làn hơi trắng như sương mù, cặp mắt tà nịnh của hấn như gần như xa. Khóe môi hấn giờ đây tươi cười ôn nhu, không còn vẻ lạnh lẽo, dữ tợn như lúc nãy. Nam nhân này thế mà có thể khiến cho người khác cảm thấy an tâm, thoải mái.

Này —

Nàng có phải là bị rét lạnh và đau đớn làm cho ngu ngốc không? Hay là do hơi nước và ánh lửa hòa quyện vào nhau tạo thành ảo ảnh, một kẻ độc ác, đáng sợ như mãnh thú có thể khiến cho người ta cảm thấy bình an ư?

La Chu thật sự khiếp sợ, dị thường chấn động. Nàng nâng tay lên dụi mạnh hai mắt, thoáng chốc khiến cho đôi con ngươi phiếm đỏ như con thỏ nhỏ.

Dưới cái nhìn chăm chú của nàng, nam nhân khẽ cười, chớp mắt liền cởi bỏ áo bào dài tay, tùy ý thoát cả dây lưng. Nội y màu xanh nhạt bị kéo đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay ngăm đen trắng kiết.

Nàng cảnh giác lui về phía sau, hai tay vội vàng ôm lấy ngực, cả người chìm trong nước chỉ còn lộ rõ một cái đầu. La Chu vừa kinh hãi vừa hoảng sợ quát hỏi: “Ngươi...Ngươi muốn làm cái gì?”

Thích Ca Thất Tu hơi hơi cúi người, hay cánh tay thon dài mở ra, kéo nàng từ phía cuối thùng tắm lại, đem nàng vây quanh đầy ái muội.

“Tất nhiên là ta giúp heo nhỏ tắm rửa nha.” hấn cúi đầu cười, bạc môi kiên nghị hơi hé, lộ ra chiếc răng nanh trắng nõn xinh đẹp.

Thế nhưng bộ dáng của hấn lúc này trong mắt La Chu giống như một con thú hoang chuẩn bị xé rách con mồi.

“Ta không cần!” Nàng hoảng sợ thét chói tai, bối rối xô đẩy Thích Ca Thất Tu, thân thể trong nước cố gắng trốn chạy thật nhanh.

“Ngươi cần.” Thích Ca Thất Tu nghiêng đầu tránh đi hơn phân nửa bọt nước, con ngươi sắc lạnh toát lên vẻ ẩn nhẫn. Bàn tay to tùy ý vói vào trong nước, dễ dàng đem Heo nhỏ kéo sát lại bên người.

La Chu nằm trong lòng hấn cố gắng giãy dụa thoát khỏi giam cầm. Nước trong thùng tắm vì thế kịch liệt rung động, bọt nước bắn tung tóe lên ngực, lên mặt Thích Ca Thất Tu.

“Heo nhỏ, đến bây giờ ngươi vẫn không hiểu rõ sao, ở trước mặt ta, tất cả mọi phản kháng của ngươi đều vô dụng.” hấn lau bọt nước trên mặt, đem khuôn mặt của nàng kéo lại, bốn cợt hôn nhẹ trán nhỏ xinh đẹp của nàng.

Cái hôn nóng cháy kia ngược lại không mang đến ngọt ngào cho La Chu mà còn khiến cho nàng thập phần kinh hãi. Nàng sợ tới mức thất thanh kêu to: “Buông! Buông! Buông ra ----- ngô....”

Miệng nhỏ đang kêu gào bị Thích Ca Thất Tu mạnh mẽ chặn lại, khuôn mặt tục tằn, tà nịnh của nam nhân trước mặt đột nhiên bị phóng đại nhiều lần, trở nên mơ hồ không rõ. Lưỡi nóng mềm dẻo chen vào miệng nàng, cùng đầu lưỡi nàng triển miên, dùng sức hút. Lưỡi nàng vốn bị Cẩm Thủ Vương cắn rách, bây giờ chịu sự đùa bỡn của Thích Ca Thất Tu liền đau đớn vô cùng.

Nàng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, khẽ nức nở một tiếng, răng nanh không do dự cắn xuống, trong miệng liền tràn ra hương vị máu tươi. Thích Ca Thất Tu nhũn nhũn, hấn siết chặt bả vai và lưng của nàng, bàn tay to hung hăng bóp mạnh hai mông Heo nhỏ, buộc nàng phải há miệng ra. hấn dường như mất đi lý trí, điên cuồng ở trong miệng nàng triển miên, dùng sức hút hết ngọt ngào, tưởng như muốn cắn đứt lưỡi La Chu.

Thân thể nàng không thể động đậy, miệng không thể khép kín, đầu lưỡi vừa đau đớn vừa tê dại. La Chu bắt lực thừa nhận loại hôn quá mức mãnh liệt này. Nàng mở to hai mắt thể nhưng lại không thể nhìn thấy cái gì. Nước mắt cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống, chảy qua tóc mai, rơi vào trong nước, tạo thành những gợn sóng nhỏ.

Thích Ca Thất Tu hơi thở dần trở nên nóng rực, hấn gần như tham lam hút hết nước bọt trong miệng nàng, say mê cái lưỡi đỉnh hương ngọt ngào, tuy động tác của hấn có chút thô lỗ nhưng trong lòng lại dần trở nên mềm mại, ôn nhu. hấn yêu thương liếm từng góc nhỏ, từ hàm răng bạch ngọc cho đến vách tường hai bên, kiên nhẫn tìm kiếm điểm mẫn cảm trong miệng Heo nhỏ.

Thân thể nàng càng ngày càng mềm, cuối cùng hoàn toàn tê liệt dựa ở khuỷu tay hấn. Nước bọt trong suốt hấn không kịp nuốt xuống liền tràn ra, thấm ướt cả hai người. hấn chậm rãi rút ra đầu lưỡi, sợi chỉ bạc dăm mĩ theo động tác của hấn càng được kéo dài ra. hấn cúi xuống tình tê liếm đi vết thương trên môi nàng, sau một hồi mới thỏa mãn rời đi.

Heo nhỏ nằm trong lòng hấn đôi mắt phiếm hồng, con ngươi đen nhánh thất thần, cả thân thể nhu thuận nằm trong lòng hấn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trắng bệch, viền môi nàng đỏ sưng hơi há lộ ra đầu lưỡi thương tích, vừa đáng thương vừa mỉa mai.

Nhìn Heo nhỏ như vậy cổ họng hấn không nhịn được ực một tiếng, nhiệt căn ở dưới bụng khô nóng, thoáng chốc dựng cứng lên. hấn âm thầm hít sâu một hơi, cố gắng chịu đựng loại đau đớn đầy khó chịu này..

“Heo nhỏ, không cần sợ. Ta nói rồi, chỉ cần ngươi có được Mục Xích vương gia nô ấn, ta vĩnh viễn sẽ không gian dân ngươi.”

âm thanh thô lỗ mang theo chút khàn khàn vì tình dục đầy gọi cảm, hấn cúi xuống nhìn ngắm lỗ tai đang bị thương của nàng, nhẹ nhàng liếm láp. hấn đối với nàng như đối với bảo vật trân quý nhất, bàn tay nóng bỏng cẩn thận xoa nhẹ những vết bầm tím trên cơ thể nàng, cùng với được liệu khai thông khí huyết.

Hơi thở nóng bỏng của nam nhân không ngừng phụt lên hai gò má và đôi tai mẫn cảm của nàng, mang đến cảm giác ngứa ngáy, nhột nhột và nóng bỏng vô cùng. Đầu lưỡi mềm mại của hấn liếm qua lỗ tai nàng một lần lại một lần, nhưng lại làm cho trái tim nàng mềm mại hấn đi.

Nàng tùy ý để bàn tay kia ở trên người mình xoa bóp. Cả thân thể dường như mất hết khí lực, ngay cả ngón tay cũng không có sức mà nâng lên. Trong

đầu nàng từng trận choáng váng, cái gì cũng không thể suy nghĩ được, hoàn toàn tê dại.

Chắc chắn, thật sự rất đáng yêu.

Thích Ca Thát Tu cười tủm tỉm nhìn Heo nhỏ còn đang chìm đắm trong tình triều, bàn tay niết chặt hạt đậu trên ngực nàng, trong lòng tràn ra cảm giác thỏa mãn khó nói thành lời. Hắn liền dời hai bàn tay đến giữa hai chân nàng, muốn làm cho tiểu hoa để xinh đẹp kia có thật nhiều khoái hoạt, nhưng sức nhớ ra nàng đang có kinh kì, nên đành dừng lại. Hắn lưu luyến rồi đi, khẽ hôn lên trán Heo nhỏ, ánh mắt nhu hòa, ấm áp vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 96: Thích Ca Thát Tu thăm tù (năm)

Tại nhiệt độ nước giảm xuống, hắn đem heo nhỏ từ đầu tới chân xoa bóp tẩy qua một lần. Thân thể phía trên xanh tím đáng sợ cùng dầu răng phai nhạt rất nhiều, da thịt trở nên hồng hào, ấm áp hơn, tỏa ra mùi trà xanh vị ngọt cùng thoang thoang mùi hương được. Ánh mắt hẹp dài cuối cùng cũng lộ ra thân sắc vừa lòng, tại khoảnh khắc bế heo nhả ra khỏi nước, lập tức dùng thăm nhưng mềm mại nhất đem nàng gắt gao bao lấy, đem hơi ấm khóa kín.

Cúi đầu nhìn trong lòng heo nhỏ đã cuộn tròn thành cái bánh chưng, trong mắt chớp động chính mình cũng không biết bao nhiêu thương sủng cùng ôn nhu ý cười. Đôi mi trắng rậm thanh tú không còn thống khổ mà nhả lại nữa, ướm sừng nùng kiều mẩn nhẹ nhàng lay động, giống như hai con bướm xinh đẹp, che đầy đôi mắt to đen nhánh sinh động. Cảnh môi điểm phấn hồng, mang năm phần xấu hổ, ba phần khản trương, hai phần co rúm lại, thật sự làm cho người ta thấy vừa yêu vừa thương. Đồng thời, ý niệm khi dễ nàng trong đầu cũng ở trong lòng mà rục rịch.

Nhìn không được tại cánh môi cong cong hồng hồng cắn một ngụm, lại lấy tay vô cùng thân thiết chạm nhẹ phần nộn khuôn mặt của nàng. Cẩn thận cảm thụ một phen hơi ấm của nàng, thế này mới gọi cung nô lại đây, đem heo nhỏ mái tóc nhất nhất cời bỏ.

Hắn cầm lấy khô ráo vài bố thấm bớt đi dư thừa hơi nước không ngừng mà khẽ vuốt mái tóc ẩm ướt, kiên nhẫn mà lau chùi. Mái tóc tinh tế như tơ, mềm như nhung, chỉ dài tới ngực, từng sợi từng sợi như sợi chỉ rơi qua kẽ tay hắn, giống một chiếc lông chim ẩm ướt theo của hắn lồng ngực trung nhẹ nhàng phát qua, chạm tới nơi mềm yếu trong hắn.

Đây là lần đầu tiên vì một nữ nhân tắm rửa, cũng là lần đầu tiên vì một nữ nhân hồng phát (mình bó tay, bạn nào biết chỉ mình nhé). Ngay cả chính hắn cũng không từng dự đoán được, đôi tay cầm đao giết người, nhiễm đỏ huyết tinh tay thì ra cũng có thể như thế mềm nhẹ tinh tế. Không có ra vẻ, không có xấu hổ, động tác liền như thế tự nhiên mà vậy làm. Có loại ôn nhu gì đó giống xuân thủy tại lồng ngực chảy xuôi, thấm vào trong lòng.

Ở thôn Nam Mộc A, khi mới gặp nữ nhân này, hắn chỉ cảm thấy nàng thật dơ bẩn, giảo hoạt, nhu nhược nhưng lại có một tính cách vô cùng cứng cỏi, không khỏi sinh ra vài phần hứng thú. Quả nhiên, nàng sống qua trận giết hại tàn khốc thảm thiết, sống qua đóng dấu nô ấn đau đớn, cũng sống qua lận lợi đường xa cơ hàn.

Nàng giết chết chó ngao đó đem kỳ dị đoán dao bị hắn tùy thời giữ ở trên người, giấu ở chuôi dao trong có rất nhiều đồ vật hắn xem hồi lâu cũng không làm sao hiểu được chúng nó có tác dụng gì. Mỗi khi cầm xem đoán dao đó, trước mắt sẽ hiện ra bộ dạng thương tích đầy mình, máu tươi đầm đìa cánh tay. Đại phu đồ thuốc chữa thương, nàng đau đến cả người phát run, nước mắt giàn giụa, nức nở khê rên. Nhưng một bộ dáng nhu nhược một quyền có thể đánh chết nữ nhân này thể nhưng lại có thể giết chết một con chó ngao, sức lực mà ba bốn cái binh lính bình thường mới có thể miễn cưỡng đối phó với loài chó ngao hung tàn, đó phần cường hân ý chí đủ để cho rất nhiều nam nhân tán thưởng thuyết phục, cũng khó trách nàng nhận được Ngân Nghê ưu ái.

Muốn tại ác liệt tuyệt vực sinh tồn, dựa vào là chính sự buh hân cùng ương ngạnh. Người Bác Ba tôn trọng cường giả, ghét bỏ người nhu nhược, kẻ yếu chỉ có kết cục bị giết hoặc bị nô dịch.

Nhưng điều mâu thuẫn là cái nữ nhân này lại chân chính là cái người nhất gan, nàng sợ hắn, sợ Ngân Nghê, sợ Vương, sợ bất kì kẻ nào hay điều gì tạo thành uy hiếp đối với sinh mệnh của mình. Cả ngày giống như một động vật nhỏ trên thảo nguyên lo sợ bất an, cơ hồ đối với ai cũng đều bảo trì nhất định cảnh giới. Nàng nhẫn nhục chịu đựng, hèn mọn phủ phục, đề tiện như súc sinh mặc kệ khác giẫm lên. Nhưng tại lúc lơ đãng, lại tổng có thể phát hiện cặp mắt to kia tuy hồ hừng nhưng xẹt qua một cổ mãnh liệt khát vọng.

Kiên cường hay nhu nhược nữ nhân không phải là chưa đựng qua, nhưng mà giống nàng như vậy vì mạng sống có thể ném xuống lòng tự trọng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Của nàng điểm máu chốt rất thấp, chỉ cần có thể sống, tựa hồ là có thể chịu được hết thảy. Bao gồm giống súc vật một loại, cùng chó ngao cùng ăn cùng ngủ, bao gồm bị nam nhân khi nhục làm nhục. Bất quá, nếu là ai đụng chạm nàng chỉ cần bảo vệ điểm máu chốt, liền ngay cả Vương đều dám đánh, tức giận mà chửi.

Này đầu heo nhỏ, thật sự là rất thú vị, lại thần kỳ mà chọc người tâm động tâm ngứa.

Thích Ca Thát Tu một trăm linh một lần hối hận lúc trước không có lập tức hướng Vương muốn heo nhỏ. Hắn chính là muốn nhìn một chút này cái nữ nhân trở thành ngao nô sẽ có biểu hiện thú vị như thế nào? Muốn nhìn một chút nàng đến tốt cùng có thể chịu được bao lâu? Kết quả lại tại lần lượt đề ý chăm chú, bất tri bất giác thích nàng. Nghĩ đến Vương hơn phân nửa cũng là giống hắn, tại lần lượt tự cho là đúng đùa giỡn nàng, bất tri bất giác bị câu tâm.

Nô lệ, cho dù là trong vương cung nô lệ cũng bất quá là thứ bé nhỏ không đáng kể, nói thẳng là đê tiện, thấp hèn nhất. Lấy hân cao quý hiển hách thân phận mà nói, đại khái tùy ý đánh chửi hay giết cung nô cũng sẽ không có vấn đề gì, muốn thân thể một cái nữ nô lại càng là việc nhỏ không đáng giá nhắc tới. Nhưng là, trừ bỏ Vương ban cho cung nô ra ngoài, hân cũng không dám gian dâm nữ nô có nô ân không thuộc về chính mình lạc Mục Xích vương gia, hân cố chấp cho rằng đây là đối Vương trung thành.

hân cũng không gấp giữ lấy heo nhỏ, hân sẽ kiên nhẫn chờ đợi, chờ Vương thỏa hiệp, chờ Vương đem nàng tống xuất đi. Đến lúc đó, hân tuy rằng sẽ không đi thù họ nàng giống như thù họ Vương cùng Pháp vương một dạng lấy trung thành, lại sẽ cho nàng sở hữu tình cảm của hân.

Khóe môi đậm cười mang sự nhu hòa như làn hương lan xa, hân để ý mái tóc đã khô, dùng một dải băng tinh tế buộc lại. Cúi đầu hướng nàng đỏ bừng lỗ tai phụt lên nhiệt khí: “Heo nhỏ, ta muốn cho ngươi bôi thuốc.”

Từ lúc Thích Ca Thất Tu vì nàng xoa bóp chỗ tím xanh ứ đọng, La Chu liền từ trong hỗn độn đau đớn mà cũng thoải mái, cả người mềm nhũn chậm rãi tỉnh táo lại.

Trong thâm tâm biết bàn tay đang chạy trên người mình là vì nàng chữa thương xoa bóp, cũng biết đôi bàn tay kia không có nửa phần dâm tà khiêu khích, hai má vẫn là không tránh được nóng lên, thân mình từ trong ra ngoài trào ra một cỗ khô nóng. Bao vây thân thể giống như hàm vô số nhỏ nhỏ kim châm, đâm vào nàng cả người đều không được tự nhiên. Cặp đại chướng che tại bụng nhu vừa lực, còn sót lại dòng khí lạnh lẽo bị một khí lực so với nước tắm còn nóng bỏng hơn xua tan, ần ần quặn đau cũng bị đó luồng nhiệt lưu hòa tan, nàng lại vừa thoải mái mà vừa thẹn, lại khản trương lại sợ hãi. Cho dù Thích Ca Thất Tu từng nói sẽ không gian dâm nàng, khả năng vẫn là sợ cặp đại chướng kia đột nhiên tham tiến giữa hai chân non nớt, thô bạo đùa bỡn đã muốn khó nhịn, phải biết rằng đó nhưng là đối đầu trước mãnh thú.

Nàng không dám mở to mắt đối mặt Thích Ca Thất Tu, thành thật nhu thuận theo như lời hân, của nàng bất luận cái gì phản kháng ở trước mặt hân đều là vô dụng. Này đó cảm thụ nam nhân chỉ biết tùy tâm sở dục hành động, căn bản là sẽ không quan tâm đến cảm nhận của nàng. Nàng chỉ có thể bức chính mình thả lỏng thân thể, âm thầm cầu nguyện trận tắm rửa giã vò này có thể nhanh chút chấm dứt.

Giã vò tắm rửa cuối cùng cũng xong, nàng còn chưa kịp thở phào. Môi đã bị đánh lén, hai má bị xâm chiếm, bím tóc bị tháo rời, mãnh thú nam nhân ôm nàng, lại tự tay vì nàng lau chùi cơ thể. Như thế khác thường mà khủng bố ôn nhu tới mức nàng không dám mở mắt, chỉ có thể nằm yên ở trong lòng hân, mặc hân muốn làm gì thì làm.

Mỗi khi ngón tay thon dài theo nơi da đầu căng thẳng chạm qua, nơi đó liền trở nên thoải mái. Nóng hừng hực máy sượt từ phía dưới bốc lên, dần dần thần trí của nàng hồi phục đầy hoảng hốt.

Mới trước đây, nàng ở tại ngõ nhỏ nhà ngôi thấp bé. một ngày tan học về nhà, nàng chính là đi về con ngõ quen thuộc ấy, bỗng nhiên thấy một người mẹ ôm cô con gái cùng nàng không sai biệt tuổi cho lắm, ngồi ở trước cửa nhà, ngón tay người mẹ tại mái tóc ướt sũng của cô con gái càng không ngừng vén tìm kiếm. cô con gái nhúng đầu xuống cái bồn plastic rẻ tiền, bên trong bồn nước có màu nâu, một mùi dấm chua xộc thẳng hướng cái mũi.

Người mẹ về mặt từ ái ôn nhu, còn cô con gái nằm ngửa đối mặt nhìn mẹ lấp lánh, khóe môi cong lên nở nụ cười, thoạt nhìn tựa hồ rất hạnh phúc.

“Dì à, các người đang làm cái gì vậy?”

Nàng nhớ rõ, lúc ấy nàng rất ngạc nhiên hỏi một câu.

Người phụ nữ đó ngẩng đầu, thấy nàng nhìn không chớp mắt chăm chú nhìn, bèn cười giải thích: “Con gái nhà dì trêu chọc đến con rắn, dì đang dùng dấm chua giúp nàng gội đầu, đuổi con rắn đi.” nói xong, oán trách vỗ nhẹ nhẹ lên má con gái nhà mình. cô con gái không có trợn mắt tỏ thái độ không thích, lại nhếch miệng đối mẹ mình làm cái biểu cảm nghịch ngợm, rước lấy bị mẹ oán trách vỗ nhẹ một cái.

Ngày hôm sau, nàng đến trường học nghe được ai bị rắn, liền thường xuyên có ý tiếp cận. không bao lâu, quả nhiên cũng bị con rắn leo đến lên đầu, khiến nàng ngửa quá thể, hận không thể gỡ trái tảng da đầu. Nàng vội vàng đem việc bị rắn nói một hồi cho mẹ, mẹ không có chuẩn bị bồn plastic nước dấm, cũng không có ôm nàng vào trong lòng, càng không có tại đầu nàng tìm kiếm con rắn, chính là đem nàng đưa tới cửa hiệu cắt tóc cạo cái đầu bóng lưỡng, sau đó mua mũ đội lên cho nàng.

Vào lúc ban đêm, trùng hợp trở về cha nàng và mẹ cũng cãi nhau ầm ỹ lên, chỉ trích lẫn nhau không quan tâm đứa nhỏ. Ầm ỹ đến cuối cùng, trong lúc tức giận hai người mỗi người ném năm mười đồng tiền, rồi tức khắc rời đi, chỉ còn nàng một người nằm trong ổ chăn không tiếng động rơi lệ.

Hừng đông, nàng nhặt trên chần một trăm đồng tiền, đem trong ngõ nhỏ nhìn thấy một màn mẹ bắt rắn cho con ở nhà nọ lặng lẽ vùi vào sâu thẳm trong trí nhớ, tiếp tục từng bước một tiến đến trường, tan học, ăn cơm, ngủ.

thì ra nằm trong lòng một người, được người đó mềm nhẹ chăm chút, là loại này cảm giác ấm áp thoải mái, trách không được khóe miệng cô con gái cong thật cao. Chính là, cái kia cô bé đó thực hạnh phúc. Còn nàng thì sao? Bên trong lòng nổi lên cái gì đó phức tạp mà không lý giải được?

Tác giả lời nói:

Ho ho, trước đây vô ý bị dính con rắn, đã bị mẫu thân đại nhân như vậy bắt con rắn. Tuy rằng liên tục bắt con rắn mấy ngày, nằm trong lòng nung lại không thể nhúc nhích, bất quá cảm giác chân thực hạnh phúc, lười biếng thẳng muốn đi ngủ.

Mà bạn đồng học cũng rất bất hạnh, mẫu thân sớm qua đời, người cha liền trực tiếp cạo đầu nàng bóng lưỡng, đội mũ che đi. Lớn lên, người bạn đó

thường xuyên nhắc tới đây là tâm hồn nàng vĩnh viễn bị thương.

Editor lời nói:

Có đôi chỗ vẫn chưa được hay hoặc không thoát ý, mong các bạn có kinh nghiệm hoặc giỏi hơn chỉ giúp mình nhé.

yêu các bạn nhiều

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 97: Thích Ca Thát Tu thăm tù (sáu)

Lỗi tai bị hơi thở nóng bỏng bao vây, ngựa ngựa đem nàng hoảng hốt tỉnh dậy.

La Chu đột nhiên mở mắt, thẳng tắp chống lại là khuôn mặt ngăm đen tục tũn mà oai hùng. Khuôn mặt, đôi mắt kia từng rất tà nịnh dữ tợn, là huyết tính quý sâu, nhưng giờ phút này lại có vài phần âm áp, hoà thuận vui vẻ và sùng nịnh. Tâm mắt mơ hồ, người trước mắt đột nhiên cùng trí nhớ ở trong sâu trí nhớ người mẹ hiền dịu bắt rận cho con gái, lại nhìn, hoàn toàn không giống.

*(\*chị nhà ta so sánh anh với mẹ mới sợ, đã thế còn liên tưởng vụ bắt rận nữa cơ! Khổ chị bị thiếu máu nên là hơi bị hoang tưởng tí nhé\*)*

Nhìn đôi mắt kia như trước sùng ám quốc sắc, nàng nghẹn họng nhìn trần trối, sau một lúc lâu không nói ra lời.

một tên cầm thú... lại đi sùng nàng ư?! Điều này làm quái có khả năng?!

Nhìn đôi mắt to đen thui có sự mê man đầy hoang mang, có khiếp sợ kinh ngạc, có bối rối, long lanh như con nai tơ, một chút một động tâm của hắn. thật muốn đem này đôi mắt to sinh động móc ra, nắm ở lòng bàn tay không cho bất kỳ kẻ nào thấy.

“không nói lời nào chính là đồng ý.”

Ngón tay chạm nhẹ khẽ cánh môi nàng, Thích Ca Thát Tu tiếp nhận trong tay cung nô thuốc mỡ, lấy ra một chút, ôn nhu cười nói: “Heo nhỏ, nhắm mắt lại.”

âm thanh thô nặng mà ý tứ mềm mại tựa hồ mang ma lực kỳ dị, lý trí thanh tỉnh nói với nàng phải phản kháng giãy dụa, thân thể lại cứng ngắc nửa phần cũng không động đậy được. Đối với nàng hung ác tàn khốc, lạnh nhạt vô tình, nàng mặc dù vô cùng sợ hãi lại tình tường biết nên phải ứng đối như thế nào, như thế nào bảo toàn sinh mệnh. Đối mặt một tên cầm thú đột nhiên đến xa lạ ôn nhu, nàng trừ bỏ cảm thấy kinh tởm mờ mịt ngoại, còn cảm thấy dị thường hoảng hốt cùng không biết phải làm sao, bức thiết muốn né tránh.

\*thô mẫn=thô lỗ +lỗ mẫn

Đúng vậy, là né tránh! Là trốn thoát đi!

Trát Tây Lăng Thổ đã cho nàng ôn nhu, đó là dòng nước chảy liên tục, yên lặng thấm vào, làm cho lòng nàng ấm áp như hương thơm lan xa, cảm giác nguyện ý trở thành người nhà. Cầm thú thể hiện ôn nhu lại làm cho nàng mơ hồ cảm thấy phía sau giống như có một con lốc đáng sợ cuốn vào hất động, hướng nàng há mồm tham lam dữ tợn muốn nuốt chửng. Nếu ngã xuống, chính là cả đời vạn kiếp bất phục.

Thần trí đã không còn hỗn loạn hoảng hốt, thân thể cũng sớm không còn mềm mại thoải mái thích ý, nàng thậm chí vì chính mình một lần chìm đắm vào cảm xúc đó cũng cảm thấy thẹn. Nhưng nàng cũng xác minh được nhận thức đến hiện tại chính mình căn bản không thể trong tay cầm thú đào tẩu được, càng không thể ngăn cản mỗi việc cầm thú làm. âm thầm hít sâu một hơi, bất buộc tâm trí đang kinh hoàng bình tĩnh trở lại, nàng tự nói với bản thân rằng thân thể cũng không phải của nàng, vô luận gặp cái gì dâm loạn khinh bạc đều có thể cho rằng không tồn tại.

Nàng tận lực bảo trì sự đạm mạc bình tĩnh nhắm hai mắt lại. Chỉ có tay nắm thành quyền bên người run nhẹ tiết lộ của sợ hãi khẩn trương của nàng cũng chỉ là lừa mình dối người.

Bó chặt ở trên người thăm nhưng bị vạch ra khe hở hẹp, tia khí lạnh tiến vào, nhưng thân thể ôm trong ngực cùng cánh tay lại tản ra khí ướt át nóng tức. Thô lỗ ấm áp ngón tay bôi thuốc mỡ lạnh lạnh về loạn lên mí mắt sưng đỏ, một mùi thơm thanh thanh tỏa ra, cảm nhận đau xót sâu sắc nhất thời giảm bớt rất nhiều. Ngón tay trượt đến cánh môi bị sưng, vẽ loạn một vòng, rồi tiến vào trong khoang miệng, đem bên trong cái lưỡi cũng đều đều bôi vẽ một lượt. Thuốc mỡ phát ra liên hương thoang thoảng, trong miệng lại mang vị hơi hơi ngọt.

Nước miếng bị được vật kích thích tiết ra, yết hầu theo phản xạ phát ra tiếng động cực nhỏ, nuốt xuống quá nhiều hỗn hợp liên hương thuốc mỡ và nước miếng.

Ấm áp ngón tay bôi thuốc mỡ chạm đến chỗ xước da sưng đỏ của nàng, một trận tê dại khởi chạy dọc theo xương sống. May mắn nàng đúng lúc hơi

nhếch cánh môi, mới áp chế thốt ra tiếng ngâm nga, thân thể nhưng không cách nào không chế run rẩy. Làm sao đây? Thân thể bắt đầu đổi tên cảm thú vồ về chơi đùa sinh ra phản ứng nữ tính theo bản năng?! Nàng rõ ràng là tránh không kịp, e ngại không thôi a!

Sợ hãi không biết phải làm sao, ngón tay thô kệch mà đầy ảm áp rời đi, dời đến phía trong đùi của nàng, đem thuốc mỡ mềm nhẹ bôi tại chỗ bị trầy da.

Bôi thuốc không giống như làm tiêu sưng, một cái là chậm rãi tán đều dường như vuốt thẳng một đường, trường hợp của nàng thì lòng bàn tay nhu ần chỗ vết thương ứ đọng. Nhắm mắt lại, mất đi sự cách trở do nước tạo ra sau khi tắm, thần trí thanh tỉnh, thân thể trở nên càng thêm nhạy cảm, nàng có thể rõ ràng cảm nhận được ngón tay ảm áp thô ráp vuốt ve phía trong đùi tiến dần lên đến bắp đùi, thập phần hơi thờ dăm mảy. Thân thể càng nhanh càng thẳng, hơi khô nóng bên trong dâng lên, giọt mồ hôi tinh tế toát ra da thịt. Trong căn phòng bao trùm bởi mùi hương, tùy ý mùi hương đóa hoa thượng lan giữa hai chân tràn ra, nàng cuối cùng không nín được khẽ rên um một tiếng, ngay lập tức gắt gao cắn môi dưới.

Giờ phút này, nàng cực độ sợ hãi cư nhiên không phải Thích Ca Thất Tu này đầu cảm thú tình dục bôi thuốc, mà là chính mình không khống chế được bản năng nữ tính.

không biết là do duyên có kinh nguyệt, hay vẫn là nhận thấy được nàng vừa buồn cười vừa đáng thương còn sợ hãi khản trương, nam nhân phát ra một tiếng không rõ ý cười nhẹ. Từ từ bôi xong thuốc mỡ, ngón tay cũng không có tiếp tục khinh bạc nàng, mà là nhẹ nhàng thành thạo tại nàng giữa hai chân đặt một dây lưng đệm dày êm. một luồng dính nóng trào ra, lập tức thấm vào đệm dây lưng bên trong.

Oanh ——

Khi phản ứng nhận ra được chuyện gì vừa xảy ra, La Chu quả thực xấu hổ quẫn, hận không thể đâm đầu vào chậu hũ mà chết, mắt mờ tròn to, trái tim co rút nhanh ngay cả không khí đều thiếu chút nữa đã quên thở. Toàn thân cao thấp nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ hùng hực cháy lớn, mỗi tác da thịt đều là một mảnh lửa nóng, so với vừa rồi nhiệt độ nước trong thùng tắm còn muốn cao hơn. Lần này không tính là quen thuộc, cảm thú thường xuyên làm cho nàng sợ hãi, thân thể như nhũn ra, đầu óc ngất đi thật muốn làm nàng ngu xuẩn luôn; bị này tên cảm thú vuốt ve khinh bạc nàng lại còn có phản ứng mới thấy nàng bị điên rồi, đủ loại nàng đều miễn cưỡng nhận thức qua. Vì sao tên cảm thú còn muốn giúp nàng chuẩn bị đồ tối riêng tư cho nữ nhân! Cái mẹ gì thể này... Đây tính là cái sự gì chứ?! Ước chế không được run run người, nàng muốn hét lên chói tai, tưởng nhảy lên Thích Ca Thất Tu trên người liều mạng cắn xé, dùng sức giẫm xuống.

Thích Ca Thất Tu đem nàng biểu tình biến hóa đều xem tại trong mắt, nhớ tới lần đầu tiên chạm vào nàng, thân thể non mềm, đôi mắt to hoảng sợ tuyệt vọng, tâm tình lại chưa từng có khởi vui. Hắn cười rộ lên, tiếp theo đem nội y cùng áo dày kẹp một tầng một tầng thay nàng mặc chỉnh tề, ôm cơ thể nhỏ bé của nàng hãy còn run rẩy đặt vào đồng cỏ khô mà cung nô đã sớm trải tốt dày đệm êm và chặn ở trên.

“Heo nhỏ, dây lưng mới để thay đặt ở hộp gỗ bên cạnh ổ chăn, đồ ăn đặt ở bên cạnh trong hộp, áo da đặt trên chăn, nhớ mặc vào.” hắn cúi đầu tại khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nóng có thể nấu trứng gà chín, khẽ hạ xuống hai nụ hôn, vừa muốn đứng dậy rời đi, vạt áo lại bị một cái phần hông cánh tay run run bắt lấy.

“Chờ... Đợi chút!” La Chu mở miệng gọi hắn, mắt vẫn là gắt gao nhắm, không phải không nghĩ mở mắt nhìn hắn, thật sự là dưới tình huống như vậy quá khó khăn.

“Xảy ra chuyện gì?” Mang thanh âm bất đồng lạnh lẽo cứng rắn, cảm thú mỉm cười, mang trên tức ảm áp dung hòa sùng nịch.

Vì cái gì một tên ác ma cảm thú giờ phút này lại có được loại này ảm áp thanh âm ăn mòn trái tim? Vì cái gì hắn không hướng nàng dữ tợn cười lạnh, trào phúng giọng mỉa mai, hung ác? La Chu dưới đáy lòng điên cuồng mà rít gào, kinh ngạc phát hiện đó thanh âm đang tại một tác tác làm tan rã sự sợ hãi, xấu hổ và giận dữ của nàng. Nó làm mất sự đề phòng, đánh sâu vào của nàng kiên định như thành lũy phòng hộ che xung quanh. Nàng không cần lại ở lao lý, cái quý dị địa phương này sẽ làm nàng trở nên ngu xuẩn, trở nên không biết xoay xở như thế nào, trở nên không bao giờ nữa giống chính mình.

“Người... Người nói ta tình hình thực tế có thể sẽ phóng ta ra địa lao không?” Nàng đỏ mặt, cắn răng nói. Cho dù không trợn mắt, nàng cũng có thể sâu sắc cảm thấy được có luồng đạo ái muội nóng bỏng dùng ở trên mặt.

Thích Ca Thất Tu nghe vậy ngẩn ra, tiện đà giương giọng cười ha hả, “Heo nhỏ, người như thể đại nghịch bất đạo mạo phạm Vương, không chết chính là kỳ tích, còn vọng tưởng ra địa lao?” Bàn tay chụp nàng đỏ bừng nóng bỏng khuôn mặt, đem của nàng bàn tay theo vạt áo thượng kéo xuống nhét vào trong ổ chăn, “Chộc giận Vương, ai cũng đều không có biện pháp thả người đi ra ngoài, người vẫn là thanh thân yên ổn ở tại trong địa lao đi.”

“Người cái kẻ lừa đảo!” La Chu bất chấp ngượng ngùng, đột nhiên trừng mắt tức giận mắng.

“Ta chỉ là nói cho người trước, nhưng cho tới bây giờ không hứa hẹn qua nhất định có thể thả người đi ra ngoài.” Thích Ca Thất Tu tà ác nhíu mày, như không có chuyện gì thành tâm an ủi nói, “Ngoan, chờ Vương hết giận, tự nhiên sẽ thả người ra.”

La Chu ghen hờn, đứng vậy, này tên cảm thú từ đầu đến cuối không từng nói nhất định sẽ thả nàng đi ra ngoài. Là nàng đầu óc mê muội ngu xuẩn a!

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).



# Chương 98: Thích Ca Thất Tu thăm tù (bảy)

Đáng giận! Đáng giận! Rất đáng giận! Nàng then quá thành giận, lại tưởng tượng tại kia bộ mặt kiêu ngạo kia mà xúc động hung hăng giẫm lên. Nhưng là mới vén chân lên, chính là luồng khí lạnh lẽo chui vào, đông lạnh nàng, lập tức sợ run cả người. Đối với việc mới hưởng thụ qua vô cùng ấm áp cùng thoải mái và thân thể sợ lạnh mà nói, gió rét lạnh lẽo thực là cực đại khiêu chiến rèn luyện thể xác và tinh thần.

Cầm thú vương hết giận sẽ phóng nàng ra địa lao? Đây là cái gì chuyện nói nhảm mà thôi? Chỉ bằng nàng đối với cầm thú vương mạo phạm, chết một nghìn một vạn lần cũng không đủ ấy chứ. Làm cho nàng còn thờ còn sống ở đây, không chừng là vì để giam cầm cả đời, tra tấn cả đời.

Nàng nắm chặt góc chăn, cắn răng nghẹn khuất trừng mắt Thích Ca Thất Tu, tưởng lầm cho rằng là hy vọng, kết quả cũng là kẻ lừa đảo, không nói được gì bị phần lên án.

Thích Ca Thất Tu chọc chọc hai má phồng lên vì tức giận của nàng, chỉ cảm thấy này chưa thấy qua bộ dáng heo nhỏ nghẹn khuất bị phần cũng rất đáng yêu. Bình tĩnh mà xem xét, hẳn giờ phút này muốn nhất làm là đem nàng ôm vào trong lòng, ôm về nhà tùy ý xờ nắn thương thức. Nhưng hẳn không dám mạo hiểm, lấy Vương tính tình mà nói không làm thịt heo nhỏ đã là hiếm thấy, nếu tự tiện phóng heo nhỏ đi ra ngoài, cho dù Vương bị nàng câu tâm thần, thực sự khả năng hội mất đi lý trí đối nàng dùng khổ hình. Này, đem heo nhỏ đặt ở Vương bên người, còn là có chút lo lắng a.

Trong lòng hơi hơi vừa động, mâu quang có chút như không xẹt qua phía bức tượng bên phải nhà tù. Hắn khẽ sát vào La Chu lỗ tai, lấy khả năng chỉ hai người nghe được thấp giọng nói: “Heo nhỏ, nếu Vương thả ngươi ra địa lao, sợ không thoát được trừng phạt cũng đừng làm trái mà phản kháng hắn. Người nếu sợ, liền dùng sức khóc, trăm ngàn không cần ản nhẫn.”

nói xong, hắn nhanh chóng đứng dậy, tại La Chu kinh ngạc ánh mắt ngênh ngang ra khỏi nhà tù.

Sáu cung nô đã muốn đem hết thầy đều vợi vàng thu thập thỏa đáng, đồ nào nâng được thì nâng, ôm được thì ôm, nhắm mắt theo đuôi hắn phía sau rời đi.

Cửa lao ngay lập tức bị khóa gắt gao, La Chu nằm ở trong ổ chăn mềm nhũn, nhìn theo đó cao lớn dừng mảnh bóng dáng. Ông tay áo da như trước vẫn còn vén cao, phía sau dính chút dơ bẩn vết, dài đến cánh tay áo còn không dùng, cùng so sánh với sự trang trọng đẹp đẽ quý giá có vẻ chật vật rất nhiều, cũng tựa hồ dễ dàng thân cận rất nhiều.

hắn vì cái gì chắc chắn cầm thú vương sẽ thả nàng ra khỏi địa lao?

“Nếu sợ, liền dùng sức khóc, trăm ngàn không cần ản nhẫn” là cái ý tứ gì? Chẳng lẽ cầm thú vương còn có thể sợ nữ nhân khóc?

hắn từng nhắc nhở nàng không thể tại lúc đóng dấu ấn nô lệ mà ngất xỉu đi, từng bảo nàng không thể bò lên giường của cầm thú vương, hiện tại lại dặn nàng sợ liền dùng sức khóc... Này cầm thú nam nhân thật sự... là thương sủng nàng sao?! Đó hẳn trước kia đối của nàng hung ác tàn nhẫn nên giờ đổi tính?

Nàng từ lúc xuyên qua tới nay mới được ngủ trên dày đệm mềm mại chần ấm, dần dần lâm vào thâm trầm mê mang.

#####

“Liệt đội trưởng đại nhân, ngài đi ra rồi sao?” Cai ngục trông giữ địa lao vừa thấy Thích Ca Thất Tu thân ảnh, lập tức khom người nghênh đón. đang nhìn đến tôn quý Liệt đội trưởng đại nhân ông tay áo, áo kép cùng nội y tay áo, trong ngực cùng tóc nửa ướt bộ dáng chật vật, trong lòng kinh ngạc bất định, trên mặt cũng không dám có chút vẻ mặt khác thường biểu lộ.

“Ừ.” Thích Ca Thất Tu từ chối cho ý kiến, chậm rãi buông cánh tay tay áo, lại gọn gàng khoác áo da. trên người y bào bị heo nhỏ hất bắn tung tóe khỏi bọt nước khiến bán nửa bị ướt, cái lạnh cũng không đối với hắn tạo bất kỳ thương tổn nào. Nghĩ đến lúc rời đi, heo nhỏ khát vọng đánh người, lại sợ hãi rét lạnh nghẹn khuất phần nộ bộ dáng, trong lòng vui sướng liền không tiếng tăng tăng nổi lên.

Nhấc chân bước ra khỏi hôn ám địa lao thăm nghĩ, một cổ mạnh mẽ âm hàn tuyệt phong hỗn loạn bông tuyết lớn nghênh diện thổi đến, tóc bị thổi bay lên bốn phía, áo giáp bào quay trong gió, vù vù rung động. Phóng tầm mắt nhìn lại, mặc kệ là dãy núi vẫn là sườn cốc, đều trải dài thật dày tuyết đọng.

hắn theo cung nô trong tay lấy qua mũ da cáo đội, ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời nhìn một màu xám u ám, xem ra sẽ có mấy ngày liền miền đại tuyết. Nếu đêm nay Vương còn không phóng heo nhỏ đi ra, cũng chỉ có thể đem Ngân Nghê rửa sạch sẽ sau đó đưa vào nhà tù cùng nàng. Bất quá hẳn cũng có chút lo lắng, nếu Ngân Nghê chịu không nổi mùi máu dục hoặc, thú tính quá ăn thịt người thì liền không xong.

Nếu không, đi trước xem xem Vương ý đồ. hắn khẽ dời cước bộ, tính lui về thăm nghĩ, tiến vào mật đạo dẫn tới hoàng cung, trước mắt bỗng nhiên nhớ đến ản nắp tại đám cỏ âm u có một đôi mắt to màu rậm nắng. Định nâng chân lên lại phút chốc dừng lại, hẳn sao vậy đã quên, nơi đó còn có một tên gia hỏa không bớt lo. Có hắn ở đó, heo nhỏ hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì.

Đuôi lông mày không chút để ý tà tà khoi mào, khoe môi cười tại âm lãnh gió tuyết trở nên không thể nắm bắt được. Bên hông trường đao đột nhiên bắn ra, tại không trung họa xuất vài đạo sáng như tuyết hoàn mỹ bán hình cung.

Xoẹt — Xoẹt — Xoẹt —

Máu tươi phun tung toé, tiếng vật rơi xuống đất.

Sáu cái cung nỏ theo đuôi phía sau toàn bộ bị trảm thành hai đoạn, máu máu đỏ sẫm cùng màu sắc rực rỡ từ bụng hỗn tạp linh tinh rơi tại trắng nõn tuyết trên đất, tươi sáng mà loá mắt. Mất đi hạ thân, sáu cái cung nỏ còn chưa có hoàn toàn tắt thở, các nàng xinh đẹp gương mặt hiện lên sự sợ hãi cùng thống khổ dữ tợn vụn vụn, tại trong tuyết giã dụn, lưu lại hình ảnh nhìn thấy ghê người huyết sắc uốn lượn.

Thích Ca Thích Tu tàn nhẫn nhìn đoạn thi thể chuyển động đầy đất, đao kiếm lợi hại vương nhẹ chút tuyết, cùng màu đỏ sẫm của máu chói mắt uốn lượn qua thân đao, một lát đọng lại thành màu đỏ trên thân đao. Của hắc mỗ, hai má, vai, lưng đều lấy dính máu như cánh hoa hồng hoa mai, ám sắc từ đôi mắt quay cuồng lạnh như băng tuyết, giống như một đầu hung tàn tàn nhẫn dã thú.

Đội cho các đoạn thi thể hoàn toàn chết cứng tại trên tuyết, hắc mỗ hướng cái ngực phía sau vẫn đang nghĩ, lạnh giọng phân phó nói: “Thu thập sạch sẽ, thi thể bầm nhỏ uy chó ngoạ.”

“Dạ.”

Thình lình xảy ra tàn khốc giết chóc làm cho trưởng cai ngục rùng mình, vội vàng xoay người cúi thấp đầu. Cánh tay vung lên, thẩm nghĩ nhanh chóng chạy đi kêu bay tám binh sĩ, tay chân lạnh lẽo thu thập vật cùng chân tay gãy mang đi.

Mất lạnh nhìn binh sĩ bận việc. Xoay người, cổ tay đột nhiên vung lên, trường đao oanh một tiếng thu vào vỏ đao, hắc nghiêng đầu hướng ngục trưởng thân nhiên hỏi: “Giám giữ ngoạ nô ở gian thứ ba địa lao trong tổng cộng có bao nhiêu cái tù phạm?”

“Hồi Liệt đội trưởng đại nhân, tổng cộng có hai mươi sáu tên.”

“Trừ bỏ ngoạ nô cùng bên cạnh phòng tù giam, còn lại tại tối hôm nay toàn bộ giết hết.” Lạnh lẽo ngữ khí cùng gió tuyết lạnh lẽo thổi, cắt người da thịt phát đau, xương cốt phát lạnh.

“Dạ.”

Ngục trưởng không có bất luận cái gì dị nghị cung kính lĩnh mệnh, cái trán toát ra mồ hôi lạnh. Tại Cổ Cách, vương gia thân vệ hắc kỳ đội Liệt đội trưởng đại nhân địa vị có thể so với phó tướng, được Vương tín nhiệm. Trừ bỏ kẻ chán sống, không ai dám can đảm khinh bỉ lời hắc nói cùng mệnh lệnh. Liệt đội trưởng đại nhân bình thường không dễ dàng xuất đao, một khi xuất đao chính là tu la địa ngục một loại đuôi tận giết tuyết. Theo một góc độ mà nói, hắc so với Vương càng thêm thị sát khủng bố.

Thích Ca Thích Tu chuyển mâu nhìn về phía nhà lao u ám kéo dài, lãnh lẽo cứng rắn khóe môi đẩy ra một chút ý cười, thân thủ vỗ vỗ vai hắc, quan tâm nói: “Vào đông rất lạnh, chú ý đừng để những binh sĩ đông lạnh, mặt khác nhớ rõ nhắc nhở bọn họ đừng có quá nhiều lòng hiếu kỳ.”

“Dạ!Dạ!” Ngục trưởng không ngừng mà gật đầu cam đoan, mồ hôi lạnh chảy ra được càng nhiều.

Biết được càng nhiều, thì chết càng nhanh. hắc không ngại tù phạm cùng cung nô thấy của hắc ôn nhu, biết được nhược điểm của hắc, khả là bọn hắc nghe được thân thể bí mật của Vương nên mới chết. Chắc chắn, không phải hắc tâm ngoan tàn nhẫn, chỉ đồ thừa heo nhỏ lúc ấy thanh âm ồn ào quá lớn chút.

Cúi đầu nhìn nhìn bàn tay sạch sẽ, tốt lắm, không có lấy dính đến mùi máu tươi nhi. Hai tay tiến vào ống tay áo bào, ngón tay lưu luyến ma chà xát lẫn nhau một chút, đó trên bề mặt tựa hồ còn lưu lại heo nhỏ da thịt tinh tế trơn mềm xúc cảm.

Mím môi cười, sai bước đi vào trong gió tuyết. hắc còn muốn chạy tới Thác Lâm tự hướng Pháp vương báo cáo chuyện trong địa lao, tin tưởng chuyện Vương bị heo nhỏ nện vào người, đánh chửi nhất định sẽ lấy được lòng Pháp vương.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 99: Cầm thú vương đen tối (một)

Ngày hôm qua, Vương tại phòng yến hội tùy ý trình diễn tiết mục "sống động" chó ngoạ ăn thịt người đã đem mười mấy cung thị bên người giết một cách tàn khốc không còn một mảnh tụy rằng khiến các tân khách sợ hãi. Nhưng đối Cổ Cách đại thần mà nói, này bất quá là chuyện nhìn quen lắm rồi, bọn họ kinh ngạc thì cũng kinh ngạc, e sợ thì cũng e sợ, nhưng không đến nỗi giống này mấy tân khách một dạng sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh ứa ra.

Lúc ấy khi yến hội tan, hai ba vị đại thần còn tụ cùng một chỗ cười nhạo này tân khách nhất gan. Tục ngữ nói, \*phong thủy thay phiên chuyển, ai cũng không dự đoán được chẳng qua một đêm dự yến tiệc, liền đến phiên bọn họ sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

\*phong thủy thay phiên chuyển: Ý là phong thủy thường thay đổi chuyển dời thường xuyên

Hôm nay Vương mặc bộ huyền hắc gấm da bào, áo bào bên trên thêu phi long giương nanh kim sắc múa vuốt. Hai tay áo cùng vạt áo dính trần quý báo

tuyết da, da bảo tuyết gắn chặt ngọc sắc xanh lên gấm vóc, mặt trên lấy kim tuyến vàng bạc mà thêu điểm tuyết. Trước ngực treo một chuỗi hạt cườm châu cùng hai vòng cổ khảm mạ vàng bên trong đính hắc hồng thạch san hô, kim thêu màu đỏ thắm song song đai lưng bên dưới giắt một chuỗi nhật nguyệt bằng vàng ròng khảm ruby tinh mỹ. Trước thắt lưng là một chiếc khoá ám dạ ô kim sắc mười sáu cánh hoa bao quanh ngọc bích hoa văn đầu lâu trên trường đao, giáp khó bọc lấy tơ lụa tuyết trắng ôm vừa khít một đôi giày da đồng ám màu đỏ.

Đây là phần đông đại thần tại hôm nay cẩn thận mà quan sát được, bọn họ cơ hồ đã ghi nhớ rõ ràng áo da lông báo tuyết của Vương từng chi tiết một. Có nguyên nhân của nó cả, đơn giản là không ai dám một dạng ngẩng đầu cùng Vương tùy ý thảo luận quốc sự.

Khi Vương vừa xuất hiện tại phòng nghị sự, có người phát hiện Vương tuy rằng vẫn là phong thái uy nghiêm lạnh nhạt, nhưng xung quanh dường như bao phủ một tầng nồng đậm huyết lệ hắc ám, đôi đôi mắt ung hung ác nham hiểm, so với kèn kèn ăn thịt còn đáng sợ gấp ngàn lần.

Chờ Vương ngồi lên trên vương tọa. Phía sau vương tọa là bức họa sinh tử luân hồi, tướng mạo diêm ma Quỷ Vương nham ác hung thần quả thực tựa như bám vào trên người Vương. Thâm thúy hắc ám vô hạn lan tràn, biến hoá kỳ lạ uy nghiêm mang theo sự run sợ vô ngần ùn ùn kéo đến, sát khí tàn khốc tầng tầng áp chế kẻ bên dưới, đánh thẳng vào trái tim. Ép tới bọn họ không chỉ không dám ngẩng đầu, không có khí lực mà hỗn hỗn hít vào thở ra, sau lưng mồ hôi lạnh ứa ra, nháy mắt ướt đầm áo trong.

Như vậy hình ảnh đáng sợ này của Vương bình thường chỉ xuất hiện trên chiến trường, xuất hiện trước mặt địch nhân. Vì cái gì giờ phút này lại kỳ diệu xuất hiện trước mặt bọn họ cơ chứ?! Hôm qua trong yến hội, Vương cho dù giết người, ngay lúc đó cảm xúc thoát nhìn cũng còn thực rất bình thường a.

Chúng thần kinh sợ, run rẩy, vụng trộm dùng khóe mắt liếc lẫn nhau trao đổi, lại chỉ nhận được sự mờ mịt. Mỗi người trong lòng đều là lo lắng, trong mắt ẩn giấu sự hãi hùng, bàn chân dâng lên một cổ hàn khí lạnh lẽo. Xong rồi, chẳng lẽ là trong đám quan thần bọn họ xuất hiện kẻ phản bội Cổ Cách, phản bội Vương?

Khi Tiên vương qua đời, Cổ Cách lâm vào hỗn loạn, Vương cùng sáu huynh trưởng cùng cha khác mẹ tiến hành tranh đoạt ngai vàng kịch liệt. Cuối cùng giẫm đạp lên đầu sáu cái huynh trưởng, mới mười bảy tuổi đi lên vương vị. Lúc đăng vị chuyện đầu tiên làm chính là đem con nối dòng của sáu cái huynh trưởng, vô luận nam nữ toàn bộ chém giết hiển té. Từ đó về sau sáu năm trôi qua, Vương một bên phát triển Cổ Cách lực lượng của đất nước, một bên chinh chiến các chiến trường xung quanh khuếch trương lãnh thổ. Nay, Cổ Cách đã là đất nước cường đại trước nay chưa từng có, thống nhất toàn bộ vùng tuyết vực.

Vương, Mục Xích Tán Bố Trác Đồn nhiều lần đảm nhiệm vị trí Cổ Cách Vương tối anh minh cơ trí, đồng thời cũng là Vương đế lãnh khốc tàn nhẫn nhất.

hắn xử lý vấn đề quốc sự quả cảm bình tĩnh, mạnh mẽ vang dội, thường phạt rõ ràng, tùy thời đem dân chúng đặt ở trên đầu, nhưng hắn tính nết lại hung ác nham hiểm bạo ngược, ham mê khổ hình, giết mạng người như chuyện thường, Cổ Cách dân chúng vô luận phú quý hay ti tiện đều đối hắn vừa kính vừa sợ.

Ba năm trước đây, từng có thần tử cùng Đại Nguyên triều cầu kết. Vương một khi điều tra rõ, lập tức đem này mọi người trong nhà đại thần này, chẳng phân biệt nam nữ già trẻ toàn bộ cho uống thuốc rồi để chớ ngao gian dâm. Cho đến khi chết, mấy chục cỗ thi thể bị ném tới quảng trường vương thành phơi bày ba ngày. Cuối cùng bằm thành thịt vụn, nhờ Pháp vương niệm niệm chú, nhốt vào mười tám tầng địa ngục, trọn đời không được luân hồi.

Sau khi những kẻ này bị chớ ngao gian dâm, mỗi một cái thần tử đều được vài tên trong đội thị vệ hắc kỳ đi cạnh hầu hạ, kì thực áp chế bắt ở đây quan sát, thẳng đến Pháp vương làm xong cúng bái hành lễ xong mới phóng thích về nhà. Sau khi về nhà, mọi người liên tiếp vài ngày đều không ngoại lệ gặp ác mộng liên tục, có người còn gặp ác mộng thậm chí dài đến mấy tháng, biến cả người trở nên mảnh dẻ, tiêu tụy không chịu nổi. Từ đó, ai cũng không dám lại không trung thực, khi đối mặt với Vương, đó phần kính sợ tuyệt đối là từ ở sâu trong nội tâm đáy lòng phát ra.

Hôm nay, Vương đến tột cùng vì chuyện gì, nhưng lại trở nên như thế hắc ám khủng bố? Trong triều đình thật sự có người ăn gan báo mà dám không trung thực với Vương?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, đảo mắt đã qua non nửa thời gian thượng triều. Vương ngồi ở ba bậc thang phía trên tọa thượng, trừ bỏ không ngừng mà phóng thích sát khí huyết tinh cùng uy nghiêm khiến người ta không dám ngẩng đầu ra, liền chưa nói qua một câu, mà khi không nói lời nào Vương càng thêm khủng bố.

Cái loại này khủng bố giống một cây đại đao sắc bén treo trên đỉnh đầu, không biết khi nào không hề báo động trước rơi xuống, chém đứt cái cổ yếu ớt của họ.

Đại tướng hơn bốn mươi tuổi bị ánh mắt của các đại thần khác bức bách, nom nóp lo sợ trước xoay người hành lễ, thờ hỏi: “Vương, ngày gần đây trong triều há nào lại có... có kẻ không trung thực?”

Tán Bố Trác Đồn lạnh lùng đưa tầm mắt, môi nhẹ nhàng sắc bén nhắc lên, hỏi ngược lại: “Đại tướng là nói ngày gần đây trong triều có kẻ không trung thực với Bốn vương?” Thanh âm hùng hậu cứng rắn bình mạc đến cực điểm, mà cực hạn lạnh nhạt phía sau tiềm tàng mạng ý khát vọng tàn sát thị huyết.

“không có! không có! Vương thấu rõ! Tuyệt đối không có!”

Đại tướng râu quai nón dài ngăm đen nét mặt già nua còn nửa huyết sắc, đi đứng mềm nhũn, phụng một tiếng quỵ rạp xuống đất. Các đại thần ánh mắt thẳm oán như đao như kiếm bắn về phía đại tướng đang quỳ dưới đất, rồi sợ hãi dùng sức lắc đầu phủ nhận. “Thưa Vương đế, thần hạ là ở già thiết đặt câu hỏi, không phải trần thuật sự thật, ngài đừng nghe lầm! Trăm ngàn đừng nghe lầm!”

“Vương thấu rõ, chúng thần đối Vương cam nguyện dâng tính mạng cả nhà, đời này tuyệt đối không có ý tưởng không trung thực đối với triều đình, với Vương anh minh.” Các thần tử xung quanh toàn bộ quỳ phục, trăm miệng một lời thể hiện chính mình trung tâm bao nhiêu.

Trong phòng nghị sự đông nghìn nghịt các đại thần quỳ xuống, làm cho tâm Tán Bô Trắc Đốn càng thêm hắc ám, khó chịu. Tầm mắt lạnh như băng uy nghiêm theo từng viên quan thấp đầu chậm rãi đi qua, khoắc lên vương tọa tay vịn thượng ngón tay rục rịch, vài lần đều thiếu chút nữa kiểm chế không được mờ hướng bên hông hờn đảo. May mà còn có một tia lý trí còn sót lại không ngừng mà nhắc nhở hắn, quỳ là thần hạ đối hân trung thành như một, điều hành quốc sự còn muốn dựa bọn họ. Nhắm mắt lại, hân hung hăng áp chế mãnh liệt quay cuồng dục vọng giết người, hờ hững nói: “Tan triều.”

Tan triều!

Này hai chữ đối các Cố Cách đại thần đang bị Vương uy ép sát tới ướt đầm áo kếp mà nói, không khác gì \*thiên luân giáo lý Phúc âm. Đến nỗi hôm nay vào triều chuẩn bị muốn tấu vài nghị sự... Đó không phải là trọng yếu, cách hai ngày rồi bẩm lại cũng là một dạng thôi.

\*kiểu như bình thường mọi người sẽ nói là “may có Quan âm Bồ Tát phù hộ” vậy (Sr mình chả biết dịch sao cho hay)

“Tuân chỉ.”

Các đại thần như được đại xá, khom người cúi đầu, dựa theo phẩm chất cao thấp, theo thấp đến cao, cung kính cẩn thận rút lui khỏi cửa phòng nghị sự. Cước bộ cẩn thận từng bước nhỏ, như là sợ ngộ thương đến tính mạng con kiến. Đợi cho rời khỏi phòng nghị sự, hoàn toàn thoát ly tầm mắt của Vương, chúng thần mới dám hờn hên thở ra một ngụm khí nghẹn tại trong ngực, giơ tay áo lau đi mồ hôi trên trán.

Trấn giữ tại đại môn phòng nghị sự là đội thị vệ hắc kỳ cầm đao chấp mâu, trên người toát ra khí như hổ rình mồi lúc nào cũng phát ra khí tức sát phạt. Uy hiếp xuống, chúng thần tại ngoài cửa phòng nghị sự chỉ dám hai mặt nhìn nhau một lát, thật sự không dám trước đám thị vệ châu đầu ghé tai, từng người mang nỗi lo sợ bất an mà về nhà. Trong lòng quyết định chủ ý, trở về nhà tất yếu trăm phương nghìn kế tìm hiểu ra nguyên nhân tại sao Vương lại trở nên thất thường. Còn tiếp tục ngây thơ không biết bị vương đe dọa điều gì, thì chả biết sống được bao lâu đều bị dọa sợ mà giám thọ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 100: Cầm thú vương đen tối (hai)

Đại môn (mình thích để vậy hơn dịch là “Cửa lớn”) màu đỏ nặng nề chậm rãi khép lại, phòng nghị sự trong ánh sáng ảm đạm hắt xuống, bức họa bốn phía trong không khí lạnh lẽo âm u trở nên lạnh xương sống, lơ lửng trong không trung biến hoá kỳ lạ thần bí nói không nên lời.

Đại sảnh âm u tối xảy ra biến hoá kỳ lạ tại chính thủ vị, ba bậc thang màu đỏ như máu, bên trên là vài dẹt hình thù con rồng trắng xanh cùng vân tự văn. Chính giữa căn phòng bày một tấm da hổ quý hiếm rộng thùng thình đặt trên vương tọa, trước vương tọa là một cái bàn thật dài, mặt trên xếp mấy cuốn sổ con.

\*vương tọa = ghế ngồi của Vương

Tán Bô Trắc Đốn lười biếng tùy ý dựa vào vương tọa, hai tay đặt tùy tiện trên hai tay vịn bên sườn, đôi mày nhíu lại, đôi mắt sắc như đóng như mờ, đôi môi đầy đặn tuy là đang mỉm nhưng lại tạo thành đường cong tuyệt đẹp kiên nghị mà sắc bén vô tình lạnh lẽo. Hắn tựa hồ lâm vào trong suy tư, lại tựa hồ như chỉ đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ai cũng không dám tùy tiện tiến vào phòng nghị sự quấy rầy Vương, đại sảnh rộng lớn trở nên trống trải tĩnh lặng cảm giác như một cây châm rớt xuống cũng có thể nghe được rõ tiếng.

Yên tĩnh không tiếng động, Tán Bô Trắc Đốn không có nhập vào cùng sự âm u xung quanh, ngược lại lấy tuyệt đối hắc ám mà theo bên trong sự âm u ấy đột nhiên hiện ra hình dáng tuyệt sắc lạnh lẽo. Mái tóc, vành tai, trước ngực, bên hông trang sức cùng bảo thạch trong hắc âm u lóe ra ánh sáng u ám lạnh lẽo, như là vô số đôi mắt âm trầm.

không thoải mái! Thực sự không thoải mái! Toàn thân từ trong tới ngoài đều càng ngày càng không thoải mái!

Khuỷu tay cùng ngực cảm giác như là mất đi cái gì đó, cảm giác thật trống rỗng, làm cho hắn phiền lòng cùng bất an, không biết làm sao để an tĩnh lại. Mọi thứ trong tầm mắt đều trở nên vô cùng đáng ghét, hận không thể chém một đao thành bụi phấn.

Huyết tính nồng đậm trong ngực thật lâu bởi hồi không tiêu tan, trước mắt không ngừng mà hiện ra cái kia khuôn mặt thanh tú trắng nõn của nữ nô. Khi thì hèn mọn, khi thì hải khùng, khi thì tuyệt vọng, khi thì thống khổ, khi thì đam mê, khi thì rơi lệ, khi thì phẫn nộ, khi thì nịnh nọt... Như loài bọ ký sinh bám chặt, làm sao cũng không đuổi đi được

một cái đề tiện nữ nô, dám không điều mà nhục mạ Vương, lại còn dám tát Vương, đối Vương quyền cước đấm đá, cắn xé, dám nói những lời đại nghịch bất kính, cho dù chém ngàn mảnh, nghiền thành thịt băm cũng là không đủ.

Những kẻ dám can đảm khiêu khích Cố Cách Vương Mục Xích • Tán Bô Trắc Đốn gì đó, kết cục đều chỉ có chết. Còn nếu sống cũng không chỉ đơn

giàn là mạng sống bị uy hiếp, mà sẽ là máu me chảy đầm đìa. Vì cái gì hần trong miệng nói được hung hổ ác sát, tâm lại mềm yếu?

Muốn chiếm đoạt nàng, ma xui quỷ khiến đang định đoạt thì lại thu tay. Nàng đến kỳ kinh nguyệt, hần để nàng nghỉ ngơi. Đêm nàng khi dễ trên giường, vô ý thức không chế lại lực đạo; lúc đó nàng, lực cũng kìm lại không hết sức; đâm chầm lên lưng nàng, mặc dù gãy dựa trong lòng, chân như muốn rút gân cũng áp chế không đập quá mạnh. Nàng tính kẻ hần, hần tuy rằng cuồng nộ lại vẫn là lựa chọn hết lòng tuân thủ hứa hẹn. Cuối cùng khi đã ra một cước, hần thậm chí cũng không đành lòng để nàng trần truồng bị đông lạnh, làm cho nàng rơi vào rèm cửa nhưng da dẻ dày. Giờ phút này hồi tưởng đến, hần quả thực không dám tin, hành vi ngu xuẩn như vậy cư nhiên là hần làm.

Nô lệ đó bất quá là từ Cổ Cách biên cảnh trong thôn Nạp Mộc A bắt được một món đồ chơi, khi đùa chán là có thể vứt bỏ thứ đồ chơi rách nát dễ tiện. hần chỉ là có chút hứng thú, có chút tâm tư đùa giỡn. Nhưng mà này đó chút hứng thú, chút đùa lại giống như tuyết đọng đầu xuân, bất tri bất giác lặng yên hòa tan, một chút một từng giọt thấm vào trong thân thể, ăn mòn linh hồn hần.

hần tình huống ý thức được đây là nhất gan, là ngu xuẩn, là nguy hiểm, nhưng thủy chung không hạ được tâm tiêu trừ căn nguyên hiểm họa. Xoay quanh tại trong đầu là nàng cánh môi vết máu loang lổ như đoá hoa, là cái lưỡi đỉnh hương linh hoạt âm áp, là một khối thịt mềm mềm, là thân thể trắng nõn trong suốt. hần từng có ý định loại bỏ nàng đem nguy hiểm nắm ở trong tay quyết định diệt trừ, lại không thể nghĩ tới bất quá chỉ ngăn ngừa trong một đêm, này nguy hiểm khiến cho hần càng ngày càng không khống chế được, càng ngày càng không giống chính mình.

hần bỗng nhiên phát hiện hần cảm thấy trống rỗng, không khoẻ, đầy phiền chán, dường như điều khiển tức giận chính là khi nữ nô kia rời đi. Hơn một tháng trôi qua, trừ bỏ mấy ngày bị bệnh ra, nàng cơ hồ thời khắc nào cũng hầu hạ tại bên người hần. hần đã có thói quen khi xử lý xong chuyện quốc sự, giường nệm liền thấy nàng hoặc là lặng yên quý phục bên chân, hoặc là thân ảnh cùng ngân nhè ôm nhau; cũng thành thói quen thường thường đùa nàng, khi dễ nàng, đe dọa cuộc sống của nàng một chút. hần thích xem nàng sợ hãi co rúm lại run run, thích xem vẻ mặt nàng lộ ra thống khổ tuyệt vọng. Trải qua đêm hôm qua, hần vừa vui thích mút vị trà xanh ngọt ngọt trong miệng nàng, thích dây dưa chơi đùa cái lưỡi phấn hồng của nàng, thích dùng sức sờ nắn cắn cắn thân mềm mềm lại cực co dãn của nàng, thích cái loại cảm giác thoải mái này khi ôm thân thể mềm mại không xương của nàng vào trong ngực.

Thân thể chậm rãi sinh ra vài phần khô nóng, sâu bên trong linh hồn tràn ra phiền chán cảm giác tức giận càng lúc càng thịnh, tại trong cơ thể điên cuồng mà gào thét kích động, tìm kiếm nơi để trút xuống tất cả buồn bực muộn phiền này.

Tán Bó Trác Đốn thân thể mỗi chỗ đều trở nên cứng ngắc, đột nhiên đứng dậy, rút đao hướng trường án dài chém tới. Liên tục vài cái vung tay hắc kim sắc hình cung chém xuống rung chuyển xung quanh, trường án nháy mắt đổ nát la liệt trên sàn nhà, rải rác khắp nơi mấy cuốn sổ con. Thanh âm rất nhỏ vang lên đánh vỡ không khí yên tĩnh mà âm u càng gọi lên sự biến hoá kỳ lạ.

Hai tay nắm chặt chuôi đao, con người trong đôi mắt như chim ưng cấp tốc co rút lại, hun hút như vực sâu, sắc bén như kiếm. Thân hình cao vợi vợi như núi từ đầu đến chân tràn đầy hắc ám cùng tinh sát, lộn tóc mai không gió mà tự động phảng phất bay, khoe môi nhếch lên có thể so với bức họa diêm ma Quý Vương hung ác phía sau.

Thích? Ha ha, hần cư nhiên cũng dính tới thích. Đường đường Cổ Cách Vương chẳng lẽ thật sự sẽ thích một cái nữ nô dễ tiện?! hần muốn phủ định, lại không thể không thừa nhận.

Nếu không phải thích, hần sao lại yêu thích khi dễ nàng, đùa nàng, đe dọa nàng? Nếu không phải thích, hần sao vậy hội đối với việc nàng mạo phạm dễ dàng mà tha thứ một lần lại một lần? Nếu không phải thích, hần sao vậy sẽ rõ biết nếu như chính mình không khống chế được nguy hiểm cũng không hạ được mà ra tay sát hại nàng? Nếu không phải thích, hần sao vậy hội tham luyến thân thể của nàng? Sao vậy cố nén dục vọng cuộn cuộn muốn chà đạp nàng?

“La —— chu!” hần gắt gao chăm chú nhìn đao sắc bén của mình, hắc ám vô ngần trong đôi mắt, dừng một chút, mới lại thật chậm rãi phun ra hai chữ, “Trư —— heo ——” hai tiếng phát ra từ mồm, coi như mạng thẩu hận tới tận xương tủy, lại coi như không chết không ngừng oán hận.

Hồn đao tại không trung tung bay lên như một đoá hoa ô kim sắc, lập tức bị hung hăng đưa vào vô đao, phát ra phanh một tiếng kim loại vang lảnh lớt.

Tán Bó Trác Đốn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười hùng hậu lãnh liệt vẫn vang lên quanh quẩn trong sảnh, xuyên qua các cột trụ trong căn phòng vang lại từng trận hồi âm.

Nam nhân Bác Ba chẳng phân biệt được kẻ giàu người khó, dám làm dám chịu, cho tới bây giờ cũng không biết trốn tránh. đã hiểu được chính mình thích, vậy nhất định phải đem nữ nô này lúc nào cũng giam cầm tại bên người, không thể làm cho nàng có ý tưởng rời đi. Nàng là nô lệ của hần, thứ nhất sinh mạng cũng thuộc về của hần.

Hôm nay sáng sớm, Liệt liền mang đồng đồ vật đi địa lao, này tâm tư đã muốn quá mức rõ ràng. Bất quá hần vĩnh viễn cũng sẽ không như tâm nguyện của Liệt đem này cái nữ nô thưởng cho hần, nhưng niệm tại sự trung thành thủ hộ hai mươi năm của hần, coi hần như huynh đệ như bạn bè, chỉ cần mở miệng cầu xin, nhưng thật ra miễn cưỡng có thể đem này cái nữ nô cho hần mượn chơi đùa vài lần.

(Góm miễn cưỡng lắm đấy)

Tiếng cười dần dần nhỏ lại, cuối cùng thu liễm thành khoe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo. Đầu lưỡi lướt qua môi dưới đầy đặn, giống như đang ném đến đó hương vị trà xanh ngọt ngào của người nào đó.

hần đẩy ra cửa chính phòng nghị sự, vài tên thị vệ đứng canh cửa lập tức xoay người rồi khom hành lễ. Trong đó hai cái thị vệ đi lên trước, kính cẩn thành thạo vì hần phủ thêm áo da lông rái cá quý báu may thành áo choàng, đội mũ da cáo khảm bảo thạch. Tiếp theo muốn giúp hần đeo bao tay da, lại bị hần hất tay ngăn lại.

Sắc trời đã muộn đen kịt, Tán Bó Trác Đốn cất bước xuống bậc thang đại môn chính của phòng nghị sự, da giày ám đỏ dẫm nát tuyết đọng thật dày trên đất, phát ra tiếng vang kéo kẹt kẹt. Mạnh mẽ gió tuyết nghênh diện đánh tới, như lưỡi dao cắt da thịt. Dù là hân da dày thịt thô, không sợ hãi rét lạnh, lúc này cũng không khỏi cảm thấy một tia lạnh lẽo đau đớn.

hắn bỗng nhiên nghĩ đến cái kia nữ nô tỳ tựa hồ trời sinh tính hàn, đêm qua rời khỏi ôm ấp của hắn, mặc dù là tại tẩm cung ấm áp, thân thể non mềm cũng là giấy lát liền lạnh lẽo như Hàn Băng, khó trách nàng thích ôm Ngân Nghê ngủ. Hắn không thích cái loại này lạnh như băng, liền đem nàng vẫn ôm ở trong lòng. Nàng đến kỳ kinh nguyệt, hắn không chỉ không buông nàng ra, còn phải đem dương vật cùng nàng dựa vào càng gần. Mỗi khi có dòng máu nóng trào ra, tưới lên dương vật, nơi đó sẽ cảm thấy một trận khó có thể dùng từ để tả, thật thụ sướng thích ý, quả thực làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

đi từ sườn dốc ra hơn mười bước, chỗ phía đỉnh sườn dốc lăm lăm một thân ảnh khoẻ mạnh nhanh nhẹn dừng mảnh màu xám bạc đang đứng, tuyết phong đem bộ lông xám bạc thổi bay phía, thân ảnh đó càng phát ra vẻ lãnh ngạo, mạnh mẽ vô cùng.

“Ngao ——” thấy hắn đi tới, Ngân Nghê xoay thân hình xám bạc, hướng hắn phát ra một tiếng trầm thấp hùng hậu thật dài.

Đôi mắt hơi hơi nheo lại, chống lại cặp mắt tam giác lúc sắc, hắn hơi hơi khoanh tay.

Cặp mắt tam giác lam sắc thâm thúy mà hung dữ thoáng chốc bật ra vui sướng, thân ảnh xám bạc trong gió tuyết run lên hòa vào cùng những bông tuyết, bông tuyết lập tức hóa thành ánh xám bạc, biến mất tại trong tuyết sắc mờ mịt.

một đầu chó ngao hoang dại hung tàn cao ngạo, một đầu ngao rèn luyện trong chiến hỏa máu tươi đẫm, thống lĩnh mấy vạn quân chó ngao, cư nhiên đối với một cái đề tiện nữ nô như thế đề bụng, mặc dù nói ra chỉ sợ cũng không mấy người tin tưởng.

Sắc giọng khỏe mỗi nở nụ cười đậm mạc yếu ớt tự giễu, lúc trước, hắn không phải chính là vì Ngân Nghê này có mấy phần quái dị mà đề bụng, do đó đối nữ nô kia sinh ra hứng thú, kết quả lại chiếm được một cái nguy hiểm cực độ làm chính mình không khống chế được.

Nhớ hơn một tháng trước, nữ nô đó bỗng nhiên lăn đến trước chân của hắn, ngăn lại đường đi của hắn. Lúc đó, hắn không lưu tình chút nào một cước đá bay, nay, hắn đá chân không còn mấy lực đạo a.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 101: Đa Cát an ủi (một)

không phải ánh mắt quý dị trong địa lao đánh thức nàng cũng chẳng phải tiểu bằng hữu Đa Cát gọi tỉnh La Chu trong cơn mê man, mà là thân thể lạnh như băng cùng phía dưới quần đau mà tỉnh

Mặc dù dưới thân lót hai nệm giường vô cùng dày cùng chăn ấm, tuy thân thể được nước ấm dội qua và được Thích Ca Thát Tu xoa bóp lưu thông máu. Nhưng khi nàng một mình một người ngủ, chân tay vẫn có dấu hiệu hạ thân nhiệt nhanh chóng. Ấm áp tựa như đầu mùa xuân trong làn gió thổi nhẹ nhàng trôi đi, chỉ để lại chút nhột nhột hơi ấm, còn lưu lại vẫn chỉ có cái lạnh đến thấu xương.

Cái lạnh lan tràn ra khắp cơ thể nàng, dường như nước bên trong bụng cũng muốn đóng băng lại. Lại một lần nữa quần đau từ phía bụng mang theo cái lạnh trào dâng trong cơ thể nàng, một trận máu nóng tuôn trào thoáng chốc cái làm cho mặt nàng trắng bệch cả ra, cả người đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Thích Ca Thát Tu đi rồi, đám cung nô cũng đi luôn, này trong phòng giam lại chỉ có một mình nàng. Nàng xoay thân mình lưng dựa vào vách tường phòng giam, vẫn không nhúc nhích cuộn mình trong ổ chăn. Nàng nhắm mắt lại, răng nanh gắt gao cắn môi dưới, kiệt lực ức chế tiếng rên rỉ cùng khát vọng quay cuồng trong đầu.

Liệt? Thích Ca Thát Tu, cái tên nam nhân cầm thú đó đối nàng là nhất thời vui thích mà đùa bỡn, vẫn là lòng dạ khó lường luôn tính kế, hoặc có thể là cũng có vài phần thương tiếc của nam nhân đối nữ nhân, nhưng nàng đã không còn tinh lực đi phân tích, cân nhắc cẩn thận từng chi tiết nữa rồi. Giờ phút này, cả đầu nàng chỉ hoài niệm lúc hắn dùng đôi bàn tay ấm áp ấy xoa bụng cho nàng. Bàn tay ấy tuy rằng thô kệch hung tàn, nhưng lại có thể tạm thời xoa tan băng hàn trong thân thể nàng, giảm bớt đau đớn ở bụng.

Nàng cũng hoài niệm Namtso thôn ngày, cùng Trát Tây Lăng Thổ cùng một chỗ ngủ khi, nam nhân ấm áp bàn tay to luôn luôn tại nàng bụng thượng nhuấn ấn, bên tai tới ban đầu tới chung đều bồi hồi a thương ôn nhu ni non, làm cho nàng vượt qua từ lúc chào đời tới nay tới thoải mái một lần hành kinh.

Nàng vẫn còn hoài niệm Ngân Nghê ở bên người mấy ngày, tuy rằng đã tắm rửa sạch sẽ vậy mà trên người Ngân Nghê lúc nào cũng phảng phất mùi tanh tươi của dã thú, nhưng bộ lông dày của nó vĩnh viễn cũng không giảm bớt độ ấm. Trong cái rét lạnh cắn cắn ở tẩm cung hắc ám kia, nó dùng thân mình bao bọc nàng bên trong, dùng cái miệng đầy răng nanh ngâm ngón tay như đã đóng băng lại của nàng để làm ấm chúng.

Nàng không biết phụ nữ khi sinh có bao nhiêu đau đớn, nhưng mỗi một lần bụng quặn đau lại làm cho nàng cơ hồ muốn cắn nát cánh môi. Tay chân dần



dần lạnh như băng cứng đờ, mồ hôi lạnh đua nhau xuất hiện một tầng lại một tầng mang đi hơi ấm còn sót lại của nàng. Nội y thấm ướt mang sự lạnh lẽo, hàn khí thấm dần ào cơ thể nhỏ bé, càng làm đau đớn bên trong bụng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, tưởng tượng như là có con dao sắc bén bên trong cứ từng dao từng dao chém nhiệt tình bên trong.

Cơ thể đau nhức khó chịu liên tục càng làm nàng hận tên cầm thú Vương hơn, thân thể nàng vốn tính hàn lại thêm hấn tra tấn cơ thể càng bị hàn khí ăn mòn. Nàng dường như đã cắn nát cánh môi, đáy lòng bất đắc dĩ cười lạnh, nhớ lại tựa hồ từ lúc bị bắt làm nô lệ, môi dưới của nàng không có nổi vài ngày là còn nguyên vẹn. Chắc Cách Tang Trắc Mã đã về tới thôn Nam Mộc A của nàng, về bên người a tổ, mẹ cũng như em trai của nàng, nàng đã thoát kiếp sống nô lệ thống khổ đó rồi. Còn nàng thì sao? Còn muốn chờ đến khi nào nữa? Trong lúc cơ thể vẫn cảm nhận thấy sự đau đớn, thần trí dần trở nên mơ hồ phảng phất theo trong không trung gió lạnh thổi đến thổi đi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người xảy ra chuyện gì vậy?”

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm lạnh lạnh, giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách, như ánh sáng rọi trong đêm đen. Thanh âm như gần trong gang tấc, âm lượng không lớn mang theo sự chân thành tha thiết.

Nàng hơi mở đôi mắt ra, thấy áo bào da dê cũ nát đã sờn từ lâu và đôi mắt có chút hoảng hốt chớp nhẹn nhìn nàng. Nàng cố gắng nâng lên mi mắt thì nhìn thấy khuôn mặt trẻ con giáo hoạt mà đáng yêu. Trời sinh cho hấn cặp lông mày và khóe môi như luôn nở một nụ cười nhẹ, và đôi mắt to màu râm nắng với ánh nhìn tràn đầy quan tâm.

Hóa ra là tiểu băng hữu mới quen trong lao - Đa Cát, nàng nhón môi đối hấn nở nụ cười, cơ bắp cứng ngắc khiến hai gò má khó mà nở một nụ cười tiêu chuẩn thay vì đó có chút vận vẹo khó coi.

“không... sao...” Chỉ cần sống sót qua hai ngày này là những ngày sau sẽ dễ thở hơn rồi.

Đa Cát vẻ mặt lo lắng cũng không có bỏ đi, hấn lắc đầu không tin, giờ lên tay áo có chút dơ bẩn cũ nát nhẹ nhàng mà lau đi mồ hôi lạnh trên trán La Chu, cánh môi đầy đặn biau môi bất mãn nói, “Tỷ tỷ gạt ta, mặt của người so với tuyết còn trắng hơn đó, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, cả mái tóc đầu ướt hết cả rồi.” Dừng một chút hấn cắn môi dưới, đôi mắt to màu vàng râm nắng âm thầm cúi đầu, có chút thương tâm nói “Ta tránh ở đông cỏ bên trong thấy Liệt đội trưởng giúp tỷ tỷ băng bó miệng vết thương. Tỷ tỷ nhất định là ghét bỏ quần áo của ta cũ nát bẩn thỉu cho nên mới không cần ta băng bó.”

Khụ Khụ Khụ—— Khụ Khụ Khụ ——

La Chu hít một ngụm khí lạnh vô ý bị nước miếng làm cho sặc luôn, hai má trắng bệch nháy mắt đỏ bừng giống như bình thường khi thoa son mang vài phần xinh đẹp kiều diễm. Mẹ nó! Thích Ca Thất Tu nhớ ra lệnh cho cung nô ngăn trở nhà tù phải trước, nhưng lại quên ngăn trở phòng tù bên cạnh! Mấy cảnh... Tắm rửa, thoa thuốc, kinh nguyệt toàn bộ việc làm ái muội đó đều bị thấy hết?! Bị thấy hết không quan trọng, vì sao kẻ thấy từ đầu đến cuối lại là một đứa trẻ mười một mười hai tuổi trước mặt này kia chứ?

“không... Hô hô... không có... Hô hô...” Nàng trốn ở trong ổ chăn, vội vàng lắc đầu phủ nhận. thật là cực kỳ xấu hổ, xấu hổ quá đi rồi, dưới sự bi ai nàng gặp phải trong tình huống này đối lại hành kinh tạm thời bớt đau đớn.

“Có nha! Tỷ tỷ coi thường ta!” Đa Cát tựa hồ nổi lên tính tình trẻ con, chu miệng dối, “Tỷ tỷ chính là ghét bỏ ta nhỏ! Ghét bỏ quần áo của ta bẩn thỉu!” Lời nói mang hơi ý căm giận bỗng chuyển thành thương tâm, “không nghĩ tới ca ca khi dễ ta, tỷ tỷ cũng xem thường ta.” Đôi mắt màu râm nắng hiện lên một tầng hơi nước trong suốt, hốc mắt cũng phấp phồng “Làm đệ còn tưởng rằng... tỷ tỷ cùng ca ca không giống nhau...” Thanh âm phát ra còn run run như rất ủy khuất cùng thất vọng.

La Chu há miệng định nói cái đó rồi cũng không phát ra âm thanh nào. Nàng không có kinh nghiệm cùng trẻ con nói chuyện nha, đối với những bạn nhỏ bướng bỉnh tỏ ra ủy khuất như này hoàn toàn là bó tay. Hơn nữa loại “tôn thương” như này mà nói vẫn là không biết phải làm sao vậy nên nàng lại càng bất lực. Nàng cố không nổi lên đứng khi đối cái bé trai cao nguyên cô đại lên lớp dạy về sinh lý nữ giới trưởng thành được, nên chỉ có thể hoàn toàn giả vờ câm điếc.

Đa Cát nhìn La Chu cúi đầu ngồi yên lặng một bên. Liếc mắt nhìn lên hung hăng cọ cọ chùi nước mắt vào ống tay áo. thật cẩn thận nằm xuống, cụng đầu mình vào đầu La Chu, run rẩy sợ hãi hỏi, “Tỷ tỷ, có phải người phiền chán ta không? Ta có phải hay không khiến người khác chán ghét ư?”

La Chu nhần nhìn một trận đau, kinh ngạc giương mắt xem hấn, đập vào mi mắt là một khuôn mặt đáng yêu đầy lo sợ bất an. Hai má hồng hồng dính chút chút bùn đất bẩn hề hề, mắt to trong suốt màu râm nắng vẫn còn hồng hồng vì khóc trước đó, còn vài phần sợ hãi gắt gao nhìn chính mình, cũng không dám nháy mắt như là sợ bị nàng phiền chán mà vứt bỏ.

“Ca ca luôn trách cứ ta, dù chỉ không như ý muốn một chút liền đem ta tổng vào địa lao, ta biết ta toàn làm ca ca phiền chán. Cho dù tỷ tỷ chán ghét ta thì cũng hiểu thôi...” Thanh âm sợ hãi càng ngày càng nhỏ dần, đến cuối cùng chỉ còn tự trách ảm đạm đáng thương.

Tam La Chu bỗng dưng đau xót, nàng thế nhưng trên người bé trai này thấy được ảm đạm đáng thương. Nếu không phải ca ca của hấn đối với hấn quá khắc nghiệt cực đoan thì sao một đứa nhỏ sáng lạn như ánh mặt trời lại có thể trở nên như thế mất cảm, lúc nào cũng trong trạng thái cẩn thận đề phòng? Đột nhiên nàng giống như theo trên người đứa nhỏ thấy được chính mình trước kia, không khỏi dâng lên cảm giác \*đồng bệnh tương liên. Khi đó nàng cũng là như thế cẩn thận lại sợ hãi gắt gao nhìn cha mẹ, mong đợi bọn họ có thể nhìn đến nàng, nhìn nàng bằng một khuôn mặt tươi cười ôn nhu, nói những lời yêu thương, tặng cho nàng những cái ôm ấm áp. Đáng tiếc, phần lớn nàng nhận được là bóng dáng lãnh đạm.

\* đồng bệnh tương liên = cùng ở một hoàn cảnh giống nhau thì người ta thông cảm với nhau.

Khuôn mặt ôn nhu tươi cười, lời nói yêu thương, cái ôm ấm áp chỉ tồn tại ở một góc rất nhỏ và mơ hồ trong trí nhớ của nàng, bưng bình trong cái hũ ảo

mở mắt gọi là kỷ niệm. Biết rõ là từng có được, tại sao cũng chạm không tới, cảm nhận không đến.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 102: Đa Cát an ủi (hai)

“Ta không có chán ghét đệ.” Nàng nhìn vào đôi mắt của Đa Cát, cố nén bi thương chậm rãi nói, “Đa Cát giống như ánh mặt trời mang tới ánh sáng ấm áp, tỷ tỷ làm sao có khả năng chán ghét chứ?”

“Tỷ tỷ gạt ta!” Đôi mắt to đang ảm đạm đột nhiên sáng ngời lên, long lanh như ánh mặt trời vàng rực, miệng lại cứng rắn không tin.

“không có gạt đệ nha.” Nàng thử nhe răng cười, hít vào khí lạnh tiếp tục nói, “Ta thật sự không có bị thương, thân thể rất khỏe mạnh, nhưng là phần lớn nữ nhân mỗi tháng sẽ chảy máu một thời gian, gọi là kinh nguyệt. Nó đại biểu rằng nữ nhân đó đã có thể lập gia đình và sinh đứa nhỏ, nó hoàn toàn là một hiện tượng vô cùng bình thường.” Nàng không nghĩ làm tổn thương tâm hồn của một đứa trẻ nên cũng chỉ có thể vứt xấu hổ ra sau đầu 囧 mà thành thành thật thật giải thích.

“Vậy sao trông tỷ tỷ giống như có vẻ rất đau nha?” Đa Cát nửa tin nửa ngờ, bàn tay thô ráp dừng ở cái trán của nàng, lo lắng nói, “Cái trán tỷ tỷ thật lạnh.”

một cảm giác thật ấm áp thoải mái bao trùm lên cái trán của nàng. La Chu cố gắng nở nụ cười, mi mắt sụp xuống, hai gò má vì khô nóng mà ửng hồng lên, nàng thấy giảng dạy nam nhân cao nguyên cổ đại về sinh lý nữ nhân vẫn là hết sức xấu hổ cùng lực bất tòng tâm, khó trách năm đó giáo sư từng nói cơ thể nam nữ là hoàn toàn khác nhau.

“Cơ thể đổ máu là do thể chất của cá nhân người đó, có những nữ nhân sẽ không thấy đau, có một số nữ nhân sẽ cảm thấy đau trong bụng, và có một vài nữ nhân sẽ cảm thấy rất đau, ví dụ như tỷ tỷ vận khí không tốt thuộc nhóm cuối cùng.

Đa Cát im lặng, tựa hồ là đang tự hỏi. Được một lát hần còn thật sự thấp giọng hỏi: “Tỷ tỷ sẽ... đau bụng trong bao lâu?”

“Hai ngày đầu thì sẽ rất đau, sau đó sẽ không còn đau nữa.” Mặt nàng giờ như có hàng ngàn ngọn lửa đốt lên vậy.

Ngón tay thô ráp mang hơi ấm nhẹ nhàng xoa cánh môi bị cắn đến nát tươm của nàng, “Thời điểm tỷ tỷ bị đau hãy cắn lấy tay của ta sẽ cảm thấy tốt hơn nha, đừng cắn môi của tỷ nữa.” Khuôn mặt tỏa ra ánh sáng mặt trời, nàng cảm giác như đang đứng trên đồng cỏ xanh có gió thổi mon man nhẹ nhàng, đôi mắt màu râm nắng ấy chăm chú nhìn nàng. Trong ánh nhìn đó không khỏi mang ấm áp nhưng cũng tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Nàng là thiếu nữ hai mươi tuổi trưởng thành, nay lại bị “trẻ nhỏ” mười một mười hai tuổi lo lắng, quan tâm, thương tiếc, mà bọn họ chẳng qua là gặp cùng cảnh ngộ, có chút đồng bệnh tương liên mà thôi. Cái đệ đệ này cũng xấp xỉ tuổi Đức Ưng, vậy mà cử chỉ ngôn từ rõ ràng lại còn già dặn hơn, càng hiểu được quan tâm chăm sóc người khác.

Ở đỉnh cao nguyên rộng lớn ác liệt này trừ bỏ những kẻ hung tàn như cảm thú giống Cổ Cách Vương, Thích Ca Thất Tu ra, lại có một Đa Cát như vậy thuần phác nhiệt tình, thiện lương biết săn sóc người khác. Khi cảm giác xấu hổ lui đi, trong lồng ngực nàng hoàn toàn chỉ còn ôn nhu ấm áp khiến nàng xúc động muốn rơi lệ.

Nàng theo trong ổ chăn duỗi tay ra cầm lấy ngón tay Đa Cát vuốt trên cánh môi, nở một nụ cười nhẹ nhàng từ đáy lòng: “Được.” Cho dù Đa Cát có như một đứa trẻ nói dối đi chăng nữa, nàng cũng cảm tạ giờ phút này hần an ủi cùng săn sóc nàng.

“Tay tỷ tỷ thật lạnh nha!” Đa Cát kinh ngạc hô lên, vội vàng cầm ngược lại tay nàng, dùng sức xoa nắn.

Đa Cát thoát nhìn chỉ là một đứa trẻ mười một mười hai tuổi, dáng người trông thập phần cao lớn, dong dỏng cao cũng cao gần 1m7. Hai tay thon dài thô ráp, bàn tay so với nam tử trưởng thành có nhỏ chút, xương ngón tay cũng tinh tế hơn một chút. Lòng bàn tay thô cứng đem da thịt non mịn cọ cọ có chút đau nhói, một chút ấm áp dễ chịu, giống như một cái lò nướng tự nhiên. La Chu cả người lạnh lẽo không khỏi tham luyến ấm áp đã lâu mất tích.

Chà xát nóng bàn tay, nàng tự đem cái tay còn lại vươn ra. Đợi cho tay kia chà đủ ấm, nàng lại đem trước cái tay đã trở nên lạnh vươn ra, như thế lập lại hai lần, Đa Cát lập tức phát hiện ra vấn đề.

“Thân thể tỷ tỷ không thể bảo trì ấm áp?”

“Ừ, tỷ thật chán ghét thể chất này.” La Chu hít hít không khí nhẩn nhện thêm một trận quận đau, cả tinh thần đều có chút mệt mỏi.

hần chà xát bàn tay cho thật ấm nóng rồi nhét vào ổ chăn, nghiêng đầu nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên nâng tay đem trên người da bào cũ nát đã nhanh chóng cời ra thật nhanh rồi vạch một góc chăn của La Chu, lấy tốc độ nhanh hơn tia sét chui vào trong.

“Tỷ tỷ, ta sẽ cho tỷ mượn thân thể ấm áp của ta dùng một chút.” hần không hề sợ cái lạnh, dang hai tay ôm lấy La Chu đang cuộn mình trong chăn, đem

nàng toàn bộ ôm vào bên trong lòng ấm áp của hắn. một đôi mắt to tròn như mạng ấm áp của ánh mặt trời hướng về phía nàng.

La Chu đơ ra nhìn trong ổ chăn đột nhiên nhiều ra thêm một kẻ ôm lấy mình chia sẻ sự ấm áp, đầu óc nhất thời vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần.

“Đệ —— đệ ——” lưỡi như bị dính kẹo đường, không phun nổi lời nói đầy đủ.

“Tỷ tỷ, ta trời sinh không sợ lạnh, ngươi không cần sợ lạnh chết đệ nha.” Đa Cát dễ dàng tiếp nhận ánh mắt của nàng mà trả lời.

“Đệ —— đệ ——” La Chu tiếp tục cố hết sức điều khiển cái lưỡi của mình. Mười một mười hai tuổi không tính là quá nhỏ tuổi nữa đi? Có phải hay không nên tránh hắn? Hơn nữa không phải rất không có đạo đức đi mượn hơi ấm của một đứa trẻ hay sao? Trong đầu thì nghĩ như vậy, thân thể lại như là ý thức tự động đem Đa Cát thành cái bếp lò nóng ấm. Nếu không phải nàng liều mạng nhẫn nại, thì tay chân nàng đã sớm vén hết quần áo của Đa Cát lên mà trực tiếp hấp khí nóng từ da thịt tên nhóc này.

“Tỷ tỷ, đệ cuối cùng cũng giúp tỷ làm được một chuyện nha.” Đa Cát bên môi nhoe nộ cười ngọt ngào, đôi mắt cong lên thật tinh nghịch hồn nhiên như lứa tuổi của hắn nên có.

La Chu ngẩn ra, lời cự tuyệt gần thoát ra khỏi cổ họng lại đè nén xuống. Cả hai đều đã ở trong ổ chăn, nếu lại giờ đuổi hắn ra phòng chừng lại làm hắn buồn, sẽ làm tổn thương tâm hồn thuần khiết của Đa Cát? Mà thân thể đang kề sát lò sưởi tự nhiên cũng làm cho nàng luyến tiếc cự tuyệt. Một lúc lâu giây dựa trong lòng cuối cùng nàng cũng đưa ra quyết định. ...nàng mặc kệ, thôi thì nàng liền trở thành kẻ xấu xa vô sỉ đi áp bức bóc lột sức lao động của trẻ em đi.

“Cảm... Cảm ơn đệ...” Nàng có chút thẹn thùng nói cảm ơn, vì không để chính mình có vẻ quá mức vô sỉ, nàng vội vàng bổ sung thêm, “Ngươi nếu chịu không nổi lạnh thì lập tức chui ra khỏi ổ chăn, trăm ngàn đừng để đông lạnh bản thân.”

Đa Cát cười tủm tỉm trấn an nói: “Đệ sẽ không bị đông lạnh đâu, tỷ tỷ yên tâm đi.” tay vươn đến bên hông của nàng, tự tiện cởi áo trong của nàng ra, “Tỷ tỷ mặc nhiều quần áo thế thì mất rất lâu mới hút được hơi ấm, ta giúp ngươi đem áo kẹp thoát bớt đi.”

“Ừ.” La Chu không hề từ chối. Điều Đa Cát nói là sự thật. Khi thời tiết trở lạnh mà ngủ trong ổ chăn thì mặc càng ít càng có thể hấp thụ nhiệt lượng nhanh hơn. Nhưng là thể chất của nàng dù có thể cũng không khả quan hơn là bao nhiêu, dường như chả có thay đổi gì. Tuy nhiên nếu có “lò sưởi tự nhiên” thì khác, mặc ít mới có thể hấp thụ hơi ấm nhanh được.

Cởi bỏ áo trong, nội y bên trong lại ẩm ướt dán vào người nàng trở nên lạnh lạnh.

Đa Cát kéo kéo tay lạnh như băng của nàng, nhẹ nhàng nhướn mày đề nghị: “Tỷ tỷ, hay đem nội y cũng cởi đi, nó đã muốn ướt đầm rồi, nếu ngươi đi ngủ mặc như vậy sẽ bị nhiễm bệnh đó.”

La Chu giật giật mình một chút, cuống quýt lắc đầu: “không, không được, ta không có thói quen ngủ lỏa thể a, nội y ở trong chăn ấm một lúc liền hết lạnh ngay ý mà.” nói đùa chứ. Nàng là không theo tư tưởng phong kiến hoàn toàn là nữ nhân lối sống hiện đại, cùng một cái mười một mười hai tuổi bé trai dùng chung một cái chăn miễn cưỡng cũng tạm có thể chấp nhận được. Giờ còn muốn lỏa thể ôm nhau ngủ á, cho dù là vì sưởi ấm vẫn là có mức độ khiêu chiến cao với tâm hồn bé nhỏ của nàng nha.

Đa Cát thấy thái độ La Chu cực kỳ kiên quyết liền cũng từ bỏ thúc giục nàng cởi nội y, đột nhiên bàn tay lại chạm đến bụng của nàng.

“Đa Cát, ngươi làm cái gì vậy?” La Chu sợ hãi kêu lên, hoảng hốt không ngừng bắt lấy tay của hắn.

“Tỷ tỷ không phải bụng đau sao? Ta cho ngươi xoa xoa, xoa xoa sẽ không còn đau nữa.” Đa Cát nghiêm trang trả lời, “Hồi trước đệ ngã bị đau ở đâu, mẹ đều sẽ xoa xoa cho đệ nha, có đôi khi ca ca cũng sẽ xoa xoa cho đệ nữa.”

La Chu thật sự hoài nghi Đa Cát có bị hành động của Thích Ca Thích Tu làm vẫn động tâm hồn hay không, nhưng mà nhìn nàng lại là một đôi đôi mắt thuần khiết tốt đẹp, thiện lương biết bao nhiêu a! Là nàng... Là nàng chỉ biết nghĩ xấu xa thôi? Dưới cái nhìn chăm chăm của nàng, một phần khát vọng muốn thoát khỏi thống khổ dày vò của kỳ kinh nguyệt, tâm phòng bị của nàng liền tiếp tục lui bại, cuối cùng đành buông lỏng tay hắn ra.

Đa Cát nhẹ nhàng xoa nắn bụng cho nàng, tay hắn không có lớn như Thích Ca Thích Tu, lại đồng dạng thật ấm áp xoa bóp có lực, thủ pháp không có thành thạo như Thích Ca Thích Tu, nhưng lại mang toàn tâm toàn ý của một đứa trẻ ngây ngô thiện lương.

“Tỷ tỷ, sẽ không đau nữa, sẽ không đau nữa. Đau đón chán ghét sẽ bay lên tít đỉnh núi tuyết...” hắn một bên xoa ấn, một bên nhẹ giọng dỗ dành. âm thanh dỗ dành từ chậm rãi biến thành tiếng cười nhô cực mềm nhẹ êm tai, ánh mắt vàng rực cong cong cười tỏa sáng như ánh mặt trời, làm tan biến những thứ hắc ám ghê tởm tối tăm trong căn địa lao này, chỉ còn duy nhất sự tốt đẹp. Ánh mắt đó giống như đã từng quen biết, lại giống như xa lạ vậy.

Tay chân nàng chậm rãi ấm áp dần, bụng cũng bớt đi đau đớn, La Chu mí mắt nhẹ nhàng khép lại.

Trong giấc ngủ mộng lung, nàng bỗng nhiên nghĩ đến đã xem nhẹ một vấn đề,

Đa Cát làm thế nào mà chui được vào phòng giam của nàng cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 103: Đa Cát an ủi (ba)

Tiếng cười chỉ vừa đủ nghe trong phòng giam dần chuyển thành lớn tiếng hơn, ban đầu rõ ràng là mềm nhẹ ôn nhu sau lại vừa giống như tiếng quái thú từ thời cổ xưa, nghe kỹ thì thấy nó cũng thanh thoát như hương sen trên đài sen của Phật tổ. Tiếng cười đó giống như sự loài răn mềm mại xuyên qua khói mù hắc ám trong địa lao trườn vào trong tâm trí những tên tù nhân. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ những ánh mắt tò mò hướng tới gian tù này đều biến mất tăm.

Đa Cát đứng dậy bước tới cửa lao nhìn ra các gian tù xung quanh, hắn thấy tất cả bọn chúng đều lẫn ra đất ngất xỉu, hắn thấy chả thú vị chút nào.

Người ta chỉ thấy có một cậu bé khuôn mặt nâu đỏ tròn trịa cười khanh khách, đôi mắt điểm ánh kim lay động long lanh, bên dưới lông mày và khóe môi mang hơi thở hồn nhiên, trẻ con. một khuôn mặt tươi cười sáng lạn như thái dương, vừa thuần khiết như chú dê con khiến người khác cảm mến.

Nếu nhìn gần mới thấy được hình ảnh con trùng độc với cái lưng đen tuyền, bụng dưới đỏ au, hai cái râu trên đầu âm đỏ lác lư rung theo từng bước đi của nó bò trên ngón tay của cậu bé. Ấy thế mà trên khuôn mặt cậu vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

Hình cảnh một cậu bé đáng yêu cùng con trùng độc ghé thăm cùng một chỗ vốn trông quái dị, nhưng lại vì khuôn mặt của cậu bé toát lên sự ấm áp khiến khung cảnh này trở nên rất đời thực. Giống như con trùng độc trên ngón tay cậu cũng chỉ là con sùng vật được nuôi dưỡng vậy.

hắn suy nghĩ không biết có nên đem đồng tù nhân biết chuyện trừ khử hết không? Đa Cát đem ngón tay mân mê râu trên đầu con trùng độc rồi quay qua nhìn mấy tên tù nhân đang nằm ngất phía đối diện. Suy nghĩ một lúc lâu, hắn hướng ngón trỏ nhẹ nhàng bắn lên không trung. Độc trùng nháy mắt bay theo hình vòng cung trên không trung rồi lặng yên không một tiếng động rơi vào góc tối âm u trong gian tù.

Mà thôi quên đi, hắn nghĩ vẫn là bớt lo việc của người khác. Sinh mạng của những kẻ tù giam này có Liệt đội trưởng trung thành với Vương sẽ giải quyết. Hắn cúi đầu nhìn đến nữ nô vì tìm kiếm sự ấm áp mà theo bản năng nắm tay chặt co lại vào trong thân mình tìm hơi ấm, nhìn lên thấy nàng chep miệng một cái thật to làm lộ ra hàm răng đầy đặn trắng muốt.

Nhớ lại chuyện hắn nghe được từ trong hoàng cung Cổ Cách, hơn một tháng trước Ngân Nghê lựa chọn hai cái ngao nô. Sau khi tiêu diệt Purang trở về, không bao lâu nó đã đem hai cái ngao nô giữ ở bên người hầu hạ. Hai cái ngao nô tuy thân thể dễ tiện lại được tự do ra vào tầm cung của Vương, được cho phép đại phu chẩn bệnh, Vương tự mình rót thuốc. Dù loại đồn đại thiếu chút nữa làm cho hắn há hốc mồm suýt rơi luôn hàm dưới nhưng mà điều khiến hắn không hiểu được đó là hai cái ngao nô cư nhiên lại sống thật tốt hơn một tháng trời bên cạnh Vương để tàn nhẫn lãnh khốc

Lúc ở phòng nghị sự, hắn chỉ nhìn thấy một cái ngao nô hầu hạ bên cạnh sườn của Vương. Chuyện kể tiếp thì là Ngân Nghê thực sủng ái cái nữ nô, Vương là đôi với nữ nô đó dễ dàng. Còn trong địa lao, hắn lại may mắn thấy được Thích Ca Thất Tu - Liệt đội trưởng bày ra hình thái như không thể ôn nhu cùng sủng ái hơn được nữa.

hắn chạm nhẹ vào khuôn mặt của nữ nô đang cuộn mình trong ổ chăn, bàn tay thô ráp của hắn đối lập với làn da trắng nõn tinh tế của nàng tạo thành hình ảnh đối lập. Nữ nô này có thể ở bên cạnh Vương sống sót qua hơn một tháng trời, này sự nhẫn nại cùng ý chí nghị lực có thể so với người bình thường cứng cỏi và cường hãn hơn rất nhiều. Điều kỳ quái là, tinh thần của nàng lại rất yếu, khiến hắn trong lúc suy nghĩ không để ý đôi mày cau lại.

Nàng có khuôn mặt nhỏ nhắn, hơi tròn tròn, hàng mi đen cong cong, thẳng dưới là cái mũi nhỏ thanh thoát, cánh môi đầy đặn cùng cái cằm mướt mà duyên dáng. Đề mà nói thì khuôn mặt này không xinh đẹp đến tuyệt mỹ câu hồn người, chỉ có thể gọi là ưa nhìn mà thôi. Cũng như phần lớn các cô gái tầm tuổi một dạng đoàn trang thanh tú. Nếu muốn chỉ sự khác biệt thì chắc là có khuôn mặt trắng bệch cùng cánh môi rách tươm ra. À không đúng, còn có đôi mắt của nàng, con ngươi đen nháy to tròn vô cùng sinh động, sau khi bị áp bức đến kiệt sức thì ánh mắt đó toát ra cảm xúc từ nội tâm của nàng, có vui vẻ, có tức giận, có buồn bã mà cũng có e sợ, làm cho hắn càng nhìn càng thấy thú vị đến cực điểm.

hắn chui vào ổ chăn thích chơi xấu thò tay vào trong áo quần của nàng tham luyến thân thể trần trụi. Nàng thật mềm, thơm thơm, chưa kể đến da trơn bóng, lúc này cơ thể còn rất ấm nữa nên hắn sờ nắn đến nghiện luôn, hận không thể cắn mấy miếng đem ăn sạch. Giờ hắn hoàn toàn có thể hiểu được vì sao Vương cần nàng toàn thân đều là xanh tím ứ hồng cùng loang lổ vết răng hắn trên da.

Ha ha, Ngân Nghê lựa chọn nàng, Vương đối nàng động tâm, Liệt đội trưởng đối nàng động tâm, làm hại hắn cũng nhịn không được sinh ra hứng thú.

Có thứ tốt thì mọi người cùng chia sẻ không phải vậy sao? Hắn rất muốn một lần cạnh tranh cùng bọn họ xem ai sẽ hết hứng thú với nữ nhân này trước, ai sẽ duy trì đến cùng? Trước hắn vẫn không thể so bì với bọn họ, mặc kệ lần nào nhìn trúng cái gì thì hắn cũng là người mất hứng thú đầu tiên. Vậy nên nếu có tỷ thí lần này thì có khi kết cục vẫn nhất định là thua a.

hắn đem nữ nô đang ôm trong lòng thả ra rồi nằm úp mặt gối vào bộ ngực mềm mại của nàng, hắn ngửi được mùi trà xanh ngọt ngào toát ra từ cơ thể nàng, trong đáy lòng cảm nhận thật thích ý thoải mái. Vẫn là thật thoải mái khi ôm thân thể nữ nhân, đặc biệt là thân thể nữ nô này nhiều thịt nên càng mềm mại, bộ ngực đầy đặn càng ấm áp thoải mái hơn.

Hắn giờ tay cởi bỏ áo ngoài, thoát đi cái yếm của nàng để lộ ra mảng thịt trắng nõn trước ngực mặc dù bên trên vẫn còn lưu lại những vết bầm tím. Đôi mắt cong cong tinh nghịch nhưng tay hắn cũng không chịu kém cạnh, kéo cái yếm xuống thêm chút nữa bộ ngực đầy đặn giống con thỏ nhỏ từ đâu nhảy ra. Bộ ngực bình thường trông cũng rất màu mỡ nhô cao và cho dù nữ nô có nằm thẳng thì nó vẫn như cũ kiêu ngạo ngẩng cao giống hai đỉnh ngọn núi tuyết.

Tuy bên ngoài cũng đầy vết tím xanh ứ đọng nhưng không chút nào mất đi độ tinh tế đàn hồi của nó, thôi thì cứ coi nó như là miếng \*pho mát cực phẩm vậy. Đỉnh núi là một vòng thiên phần sắc nhũ choáng váng, trung gian đứng thẳng nụ hoa chỉ có ngón út cái đại, kiêu xinh đẹp xinh, phần phần nộn nộn, rất là đáng yêu mê người.

*Pho mát khi để lâu sẽ xuất hiện đốm xanh đen (vì là lên men) thế nhưng pho mát như thế mới ngon. Đó là lý do anh so sánh “ngực” của chị với pho mát. Ảnh minh họa bên dưới nha.*

Đa Cát cẩn thận đánh giá hai con thỏ nhỏ này đến mức nước bọt muốn tiết ra được càng nhiều. hấn cứ nhìn chăm chăm như con sói đói lâu ngày chưa được ăn, cứ nhìn chăm chăm đến khi chúng không nhìn được rét run mà nổi da gà, lúc này hấn mới giật mình hoàn hồn.

hấn lập tức kéo chăn lên đem hai người từ đầu đến chân đều đắp cho thật kín. Trong bóng đêm, mùi hương vị ngọt trà xanh cùng một chút mùi máu tanh đan vào thành một loại mị hoặc, kích thích tà ác dục vọng chôn dấu sâu dưới đáy lòng hấn. Tay hấn không an phận, nắm lấy hai bầu ngực không nhanh không chậm vuốt ve sờ nắn. Điều duy nhất hấn cảm nhận được đó là sờ rất thoải mái khiến hấn không khỏi nhắm hai mắt lại nhỏ giọng ngân nga thỏa mãn.

Ngón tay tìm kiếm một bên nụ hoa chậm rãi ma xát vân vê, đợi cho nó trở nên cứng rắn hấn liền hé miệng chuẩn xác ngậm vào miệng. hấn ngậm nga như là nhấm nháp món ăn ngon ngọt nhất, một chút một dùng đầu lưỡi liếm một lần lại một lần, không kiềm chế được hấn dùng răng nanh nhẹ nhàng mà cắn cắn. hấn giống như đứa trẻ mới sinh một bên lấy tay nắn bóp bầu ngực, một bên mút vào phát ra tiếng chặc chặc.

Vị ngọt trà xanh mà không ngấy này quả thực quá tuyệt vời làm cho hấn nhớ lại bầu ngực của mẹ hấn luôn mang đến cảm giác ấm áp. Đa Cát ngoài ý muốn phát hiện ra thứ thú vị như vậy và không thể cưỡng lại, hấn hết nắn rồi mút, hết mút lại bóp chơi đến thích thú cho đến khi nghe được nữ nô ngâm nga rên rĩ, hấn càng vui sướng hăng say chơi cho thật đã.

Cũng không biết chơi được bao lâu, hấn mới vén chăn ra làm khí lạnh giảm nhiệt độ cái nóng bên trong hấn. Nửa khuôn mặt của hấn thể hiện sự thoải mái sau khi ăn vụng no nê, cái trán thì có một tầng mồ hôi trong suốt, dính dính vài sợi tóc xoắn nâu đậm trên trán. Tại khóe môi vẫn còn dấu vết nước bọt trong suốt tổ cáo hành vi vụng trộm của hấn.

Lấy tay quẹt quẹt miệng vài lần, hấn cúi đầu nhìn xuống người đang nằm trong ổ chăn, hai bầu ngực của nữ nô so với lúc trước đứng thẳng vênh cao. Nụ hoa từ màu hồng phấn trở nên đỏ bừng ướt át, phía trên đều nhiễm một tầng nước miếng bóng loáng trông đầy dâm mỹ dụ hoặc.

Càng nhìn hấn càng khó kiềm chế, đầu lưỡi hấn lập tức tìm kiếm hai nụ hoa liếm qua liếm lại như chú chó con tìm thấy cục xương yêu thích của nó, lại một lần nghe được âm thanh nữ nô ngâm nga. Nhận thấy có vẻ như nên kết thúc trò chơi ở đây, hấn lau đi nước miếng lưu lại trên người nàng, tay vẫn còn cố nheo thêm hai lần nữa mới lưu luyến đem quần áo mặc vào cho nữ nô.

hấn ghé vào trên người La Chu, thân thể hấn chậm rãi cọ xát cảm nhận chút kích thích trong cơ thể hấn thật thoải mái. hấn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của La Chu lên, vừa cười vừa nói, “Cuối cùng khuôn mặt của tỷ tỷ cũng hết trắng bệch nha.” Đa Cát hôn bẹp hai phát lên khuôn mặt nàng rồi đưa cánh môi gần sát lỗ tai La Chu, lặng lẽ thổi hơi, “Tỷ tỷ, nghe tiếng người rên rĩ vừa yêu ót lại vừa dâm dăng, có phải hay không nằm mơ trong mộng muốn có nam nhân âu yếm người?”

nói xong hấn bật lên cười càng thích ý, ngón tay chẳng ngại ngần mà phác họa lông mi cong cong của La Chu, “Tỷ tỷ, người nói chúng ta kế tiếp nên làm gì đây? Nào để đệ nghĩ thật cẩn thận.”

Đa Cát nghiêng đầu suy nghĩ, trong giây lát không khí xung quanh nhà tù chìm vào im lặng, rồi chính tiếng cười khe khẽ của hấn phá tan sự yên tĩnh đó.

P/S: Rất xin lỗi vì sự chậm trễ nhé! Mình vướng nhiều việc quá và sắp tới đi du lịch cùng cơ quan nên sợ mất mấy ngày không dịch. Dù sao mình cũng sẽ k drop nên chỉ cần chờ mình thôi hìhì

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 104: Đa Cát vs Ngân Nghê

“Đúng vậy tỷ tỷ, để ta thay vài băng chỗ chảy máu cho tỷ nhé. Tỷ xem, từ lúc Liệt đội trưởng giúp người mặc lên đến giờ hấn là qua nhiều ngày rồi, miếng vải chắc cũng đã sưng nước và để như vậy thì không thoải mái đúng không?” hấn thỏa sức bắn mị nhãn về phía La Chu đang ngủ ngon lành bên cạnh, “Tỷ tỷ, ta đếm đến năm nếu tỷ không đồng ý thì hãy bảo ta ngay nha”

“một, hai, ba ——” Mỗi lần hấn đếm liền giờ lên một ngón tay, “Bốn, năm —— Năm,” đếm đến số cuối cùng kéo dài đủ lâu, hấn quơ quơ năm ngón tay phải hướng La Chu nói, “Tỷ tỷ không từ chối đệ, ngay cả lông mày cũng không nhăn một tí nào thì có nghĩa là tỷ đồng ý với đệ đấy nhé. Tỷ tỷ yên tâm, ta tuyệt đối làm tốt hơn cả Liệt đội trưởng.”

hấn không để ý tới La Chu đang ngủ khi khi mà hoàn toàn tự tin quyết định thay nàng. hấn nhanh chóng cúi ra khỏi ổ chăn vẫn không quên dém chăn lại. hấn mở hộp gỗ đặt cạnh chỗ ổ chăn, từ bên trong lấy ra miếng vải đeo trắng mềm mại cho La Chu. hấn kéo kéo miếng vải trong tay rồi quay đầu nhìn về phía La Chu đang ngủ say, duỗi tay chạm dọc theo viền cánh môi của nàng động tác không nhẹ không mạnh, phớt phớt như chiếc lông chim.

“Tỷ tỷ, Liệt đội trưởng đối với người thật dễ ý nha, chuẩn bị cư nhiên là dây lưng tốt nhất mà Bác Ba quý nữ dùng khi đến kỳ kinh nguyệt. Ha ha, đệ càng ngày càng hứng thú hơn về tỷ đó.”

hắn ngồi xổm ở cuối ổ chăn chậm rãi nhấc lên. Khí lạnh lẽo lùa vào trong chăn làm nữ nô bên trong theo phản xạ rụt rụt chân lại. Thấy nàng sợ lạnh mà co người lại hắn dừng động tác chăm chú nhìn, trong con người ấy tràn đầy hứng thú khiến ý cười bên khóe môi thêm đậm

Cái nữ nô nhỏ bé này khi ngủ cũng không ngoan a, kinh nguyệt tràn từ bên cạnh sườn thấm đẫm khó quần màu trắng tạo nên những đóa hoa hồng trên nền tuyết vậy, ngay cả miếng vải lót trên đệm và chăn cũng in xuống vài điểm đỏ sẫm.

Tay hắn linh hoạt cởi bỏ dây buộc, đang cởi bỏ \*khố quần của nàng đột nhiên hắn dừng lại, thay vào đó toàn thân trở nên căng thẳng, trực giác nói cho hắn biết có một loại nguy hiểm đang dần dần tới gần.

*\*khố = quần chip chìm chip hồ hồ*

hắn chậm rãi quay đầu, trong địa lao tối tăm lẳng lẳng xuất hiện một con chó ngao màu xám bạc, xung quanh thân hình của nó dường như đang toát ra ánh lửa. một đôi mắt hình tam giác màu xanh lục mang cho người khác cảm giác hung ác, tàn bạo đang lạnh lùng nhìn thẳng chỗ hắn. Miệng con chó ngao đỏ hơi hé mở lộ ra hàm răng nhọn hoắt. Nó cất bước đi mà không tạo ra chút âm thanh, thân hình cao ngạo cường hãn cùng vẻ mặt giống như vương giả đang tuần tra lãnh địa của nó vậy.

“Ồ, Ngân Nghê, hoan nghênh người tới thăm tù a.” Đa Cát hướng Ngân Nghê nở nụ cười ngọt ngào, nhiệt tình vẫy tay chào đón xong lại tiếp tục quay lại làm việc đang dang dở. Ha ha, thật là một nữ nô thú vị, không chỉ Liệt đội trưởng mà ngay cả Ngân Nghê cũng đều tới thăm tù. Theo suy diễn của hãnthì chả mấy mà Vương hạ lệnh thả người ra thôi vì vậy hắn phải nắm chặt thời gian thật tốt.

Cổ họng Ngân Nghê trầm ngân một tiếng, bước đi thong thả đến trước gian tù giam giữ La Chu, nó há mồm cắn thanh gỗ chắn trước nó tại cửa lao, chỉ nghe tiếng rắc thật to chứng tỏ thanh gỗ đã gãy ra thành vài mảnh để lại một lỗ hổng thật to trước phòng giam của La Chu.

Đa Cát liếc mắt tán thưởng nói, “Lâu không thấy người, răng nanh của người vẫn như trước sắc bén a.” Dừng một chút, khóe môi nhếch lên treo một tia ác ý đùa cợt, “Bất quá ngày hôm qua yến hội tại phòng nghị sự, người chẳng lẽ chưa cần đã nghiền, cho nên hôm nay thừa hơi có ý đến đây cắn mấy thanh gỗ?”

Ngân Nghê trong mũi phát ra hừ lạnh khinh thường, đi đến bên cạnh người hắn rồi ngồi xuống. Lúc này, trùng hợp đúng lúc hắn đem dây lưng của La Chu cởi ra, một cổ máu nóng đỏ sẫm trào ra, thấm vào dây lưng đang được cởi bỏ. Mùi vị ngọt của máu trở nên nồng đậm quanh quần xung quanh không khí, bay thẳng hướng cái mũi của chủ nhân đôi mắt hình tam giác màu xanh lục khiến nó thoáng chốc biến thành màu đỏ tươi.

“Ngao —— ”

Yết hầu Ngân Nghê phát ra một tiếng trầm thấp tràn đầy hưng phấn. Bộ lông dày màu xám bạc dựng lên kèm theo đó suốt nước dãi đưa nhau tuôn ra từ kẽ những chiếc răng trắng nhọn hoắt, con chó ngao trông dữ tợn gầm to liền muốn hướng hai chân của La Chu cắn nuốt.

“Chậm đã!” Đa Cát tay mát lạnh lẹ đem đồng vải sũng máu tươi vừa đưa qua mắt nó thu hút sự chú ý vừa đánh vào chính giữa gáy Ngân Nghê “Bẹp” một phát, quát “Ngậm dây lưng này qua một bên chơi đi.”

“Ngao —— ”

Ngân Nghê hung tợn nhìn chằm chằm hắn, phát ra âm thanh uy hiếp từ hàm răng trắng bóng của nó, lộ ra những chiếc móng sắc bén bám sâu xuống nền đất gian, để chắc chắn kẻ phía trước cảm nhận được sự uy hiếp của nó, yết hầu không ngừng phát ra từng trận gầm gừ như loạt sấm rền.

“Người xem ánh mắt của người kia, đều bị mùi máu kích thích chuyển màu luôn rồi kia. Nếu để người tiếp tục, không chừng liếm mấy cái người nòi lên thú tính cần chết nàng luôn thì sao.” Đối mặt Ngân Nghê híp lại thể hiện sự tức giận uy hiếp, Đa Cát mặt không đổi sắc cũng không cam lòng yếu thế trừng lại nó rồi cười lạnh nói, “Huống hồ ta mới bắt đầu trò chơi, làm sao lại để người ăn mất đồ chơi được cơ chứ?”

Ngân Nghê giật mình và dần dần đình chỉ tiếng gầm gừ. Cái lưỡi hồng hồng thô ráp liếm liếm nước bọt rơi rớt ngoài mõm, vèo một phát chạy đến góc phòng cắn miếng vải đầm máu rồi nằm bệt xuống thỏa sức cắn.

Ừm, thế mới là chó ngoan nghe lời chủ a. Đa Cát vừa lòng gật gật đầu, mới xoay người đem thân dưới nữ nô cẩn thận đánh giá thưởng thức một phen lại nghe nàng mơ hồ nói mớ, hai đùi trắng như phau dính chút máu thì co rúm lại.

không xong, xem ra nữ nô mau tỉnh ngủ, thật sự là mất hứng mà. hắn không khỏi có chút ư ốai, không kéo dài thêm thời gian nữa mà nhanh tay mặc dây lưng sạch cho nữ nô xong, lại mặc thêm khố và quần cho nàng luôn. đang muốn buông chân xuống, Ngân Nghê phun miếng vải trong miệng đã muốn cắn nát ra rồi chui nhanh vào dưới lòng bàn chân của nữ nô nằm xuống.

Giờ chứ! Con chó ngao này thích chân sao

Đa Cát cười nhạt, vạch một góc chăn rồi chui vào. Vừa đem quần áo của nữ nô mặc về như cũ, nàng liền trở mình đôi mắt nhẹ rung như cánh bướm vỗ cánh dần mở ra.

Con người đen nhánh lúng liếng vẫn còn vương chút ngái ngủ, hiện lên một tầng sương mù như là vừa bước ra khỏi phòng tắm. Nàng chớp mắt vài cái



nhìn hần, sau khi tỉnh táo hơn, cặp mắt trở nên trong trẻo không gợn song.

“Tỷ tỷ, người ngủ ngon chứ?” hần nhẹ giọng hỏi, tay thì vẫn đặt tại bụng nàng nhẹ nhàng xoa ấn.

“Ừm, cảm ơn đệ.” Giọng nàng vẫn còn khàn khàn đặc trưng của kẻ mới ngủ dậy cảm ơn hần. La Chu cảm thấy cả cơ thể đều ấm áp dễ chịu, trong bụng khi lạnh cũng đã tan từ lâu, cái cảm giác vui sướng thoát nạn khỏi cảnh đau bụng mỗi lần kinh nguyệt làm cho nàng không nhận được mà chui sâu hơn vào trong lòng Đa Cát dịu dịu.

“không cần cảm tạ a, có thể giúp tỷ tỷ cảm thấy ấm áp hơn là vinh hạnh của đệ.” Đa Cát vừa tí mắt cười nói vừa dùng cánh tay kéo nàng gần lại hần, khiến ngực hần chạm càng gần ma sát cơ thể mềm mại nàng.

Vẫn đang trong tâm trạng thích thú, La Chu chợt cảm thấy một trận đau đớn đánh úp lên bộ ngực nàng, thần trí trong nháy mắt trở nên thanh tỉnh và cũng lập tức nhận thấy được biến hóa khác biệt trên thân thể nàng.

Đầu ngực có chút cứng rắn lên, bộ ngực thì cảm thấy hơi trướng đau. Mỗi lần đến tháng, ngực nàng lại dần dần to thêm một chút đồng thời cũng khiến nàng cảm nhận đau đớn, rồi thì đầu ngực trở nên mẫn cảm ngay cả khi vô ý ma sát quần áo cũng không chịu nổi. Lúc này lại càng trầm trọng hơn, khiến nàng chẳng những trở nên trướng đau mẫn cảm mà còn tại mơ giấc mộng xuân. Nghĩ đến cảnh tượng trong giấc mộng mà khuôn mặt không kìm lòng được nóng lên ửng hồng. Trong mộng, có một nam nhân không thấy rõ dung mạo tùy ý liếm láp vuốt ve ngực của nàng, gây ra cho nàng cảm xúc hỗn loạn có chút đau đớn có chút tê dại vui sướng. Trong lúc trầm luân bên trong sự thoải mái ấy, nàng khôngkhống chế được phát ra thanh âm rên rỉ cầu xin. Nàng cảm thấy thật là may mắn nó chỉ là một giấc mộng.

Đối diện đôi mắt ngây thơ trong sáng, khuôn mặt tỏa sáng của Đa Cát, giống như sau trận tuyết giá rét trời lại trở nên trong xanh. Điều này khiến La Chu cảm thấy quá đối xấu hổ ngượng ngùng khi mà nàng tỉnh dậy sau giấc mộng xuân và đối mặt với khuôn mặt non choẹt của hần. Càng không được tự nhiên khi cứ như nàng đang cố ý phạm tội vậy bản tâm hồn non nớt của Đa Cát.

“Này Đa Cát, đệ thả lỏng cánh tay ra chút đi, tỷ... Tỷ có chút không thở nổi.” Mặt nàng ửng hồng cố gắng gầy dựa tạo khoảng cách giữa nàng và hần.

“Được a.” Đa Cát rất nghe lời buông lỏng cánh tay nhưng vẫn chuyên chú nhìn La Chu nói với vẻ mặt hoài niệm, “Thân thể tỷ tỷ mềm mại lại thơm nữa, quả thực rất giống với mẹ đệ, đệ rất thích ngủ cùng tỷ tỷ nha.”

La Chu hơi hơi thất thần, xấu hổ cũng cảm thấy không mấy tự nhiên, làm cảm giác hổ thẹn vì làm chuyện xấu bồng chốc không cánh mà bay. Nàng giờ tay xoa hai má của hần, ôn nhu mà nói: “Tỷ rất giống mẹ của Đa Cát sao?”

“Ừm.” Đa Cát gật đầu khẳng định điều nàng nói, xong như nghĩ đến cái gì lại vội vàng bổ sung, “Cũng không hoàn toàn giống, tỷ tỷ so với mẹ đệ vẫn là trẻ đẹp hơn a. Đệ nói giống như là ... Chính là giống...” hần trông có vẻ khó xử gãi gãi đầu, nửa ngày cũng không tìm thấy từ ngữ thích hợp.

“Tỷ hiểu được ý tứ của đệ.” La Chu hảo tâm tiếp lời, cười cười nhẹ tay cầm lấy tay hần ngăn hần tiếp tục làm loạn mái tóc quăn ngắn.

“Hi hi hi.” hần cười ngốc nghếch nắm ngược lấy tay nàng đang đặt trên chính tóc mình, hướng ánh mắt mong mỏi nhìn nàng, “Tỷ tỷ, sau này khi đệ nhớ đến mẹ đệ cũng có thể lại cùng ngủ với tỷ ư?”

“Chỉ cần tỷ ở bên cạnh đệ thì đều có thể.” La Chu cũng không biết sau này mình sẽ như thế nào, nhưng giờ phút này nàng không nghĩ khiến đứa trẻ này thất vọng, cũng không nghĩ biến một người khác cũng phải trải qua như nàng, từ hy vọng thành vô vọng. Từ trước đến nay, tính tình nàng vẫn lãnh bạc cô đơn, nhưng có thể do duyên cớ gặp được hần khiến nàng mở rộng tâm lòng và trở thành một người biết quan tâm người khác.

“Cảm ơn tỷ tỷ, cảm ơn tỷ tỷ, ta thật là vui vẻ, ta thật là cao hứng, cảm ơn tỷ tỷ.” Đa Cát hạnh phúc nóiliền thoáng, đột nhiên thu hẹp vòng tay đem nàng ôm gắt vào trong ngực, còn đầu thì tựa vào gáy của nàng cọ đến cọ đi.

Mái tóc ngắn ngắn thô cứng quăn quăn ma sát tại cổ nàng truyền đến cảm giác ngứa ngứa, tê dại mà cũng vô cùng ấm áp, hạnh phúc, điều này làm cho La Chu nhận không được cười khanh khách như mộtđứa trẻ thơ.

“Ngao ——”

Tiếng kêu trầm thấp quen thuộc vang lên bên dưới ổ chăn khiến nàng sững sốt đuổi thẳng chân thử kiểm tra. Vừa đuổi chân đã chạm được bộ lông dày thô cứng mà rất ấm áp không hề giống bàn chân của lò sưởi Đa Cát nhà nàng a. Trong lòng nhất thời ngạc nhiên hỏi: “Là... Là Ngân Nghê sao!?”

“Ngao ——”

Cái lưới ấm nóng thô ráp mềm dẻo trong lúc La Chu không đề phòng liềm lên bàn chân nàng, bỗng những giọt nước mắt lập tức tuôn nước mà không hề có dấu hiệu trước đó. Nàng ôm chặt Đa Cát, vừa khóc vừa mắng: “Ngân Nghê thói tha, Mẹ nó tôi qua vì sao nhân tâm bỏ rơi ta? Hu hu, ta nghĩ đến lần này không sống nổi nữa, hu hu...”

“Ngao ——”

Ngân nghê thấp giọng kêu đáp trả, ở bên trong ổ chăn cũng dùng đầu cọ cọ chân nàng, sau lại cố gắng trèo lên đệm chăn bò đến sau lưng nàng.

Nàng cảm thấy được phía sau bốc mùi tanh tươi nhưng đầy hơi ấm áp liền biết Ngân Nghê ngay sau lưng mình, La Chu lập tức buông ra Đa Cát, gầy dựa xoay người tại trong lòng hần ôm lấy cái cổ cứng chắc của Ngân Nghê rồi chôn mặt vào đám lông xám bạc gào khóc thảm hại.

## Chương 105: Ánh đèn u ám trên lỗ chó

Đa Cát ngạc nhiên khi nhìn thấy trong mắt con chó ngao hung tàn lại toát ra sự dung túng cùng sự ái vô cùng. Khuôn mặt ngây thơ đáng yêu đột nhiên trở nên vận vẹo đến quái dị. Đôi mắt màu rằm nắng hơi hơi nheo lại, đuôi lông mày nhấc lên bắn ra những tia ác độc lạnh lẽo.

Cái nữ nô này trừ bỏ ôm lấy Liệt đội trưởng gào khóc ra còn có thể ôm lấy con chó ngao mà gào khóc. Chẳng lẽ trong mắt của nàng, một con súc sinh chó ngao cũng có thể đối xử như với người? Thú vị, thật sự rất thú vị.

Trong khi hắn còn đang thích thú với điều mà hắn vừa tìm ra, Ngân Nghê cúi đầu, đôi mắt tam giác xanh lục nhìn trông thật nhu mì, long lanh kệ cho La Chu giầy vò cọ cọ trên cổ của nó. Cổ họng không ngừng phát ra tiếng khò khè trầm thấp như là đang trấn an La Chu.

Tiếng khóc cuối cùng cũng nhỏ dần rồi biến mất, La Chu vẫn còn thút thít lau đi nước mắt, nàng chậm rãi vuốt lại lông trên cổ của Ngân Nghê bị ướt thấm bởi nước mắt và rồi tỉnh mù vì do nàng vò, lúc này tâm tình nàng cuối cùng cũng chậm rãi trở lại bình thường. Lúc gào khóc trong lòng Thích Ca Thất Tu là nàng trút hết tất cả sợ hãi từ việc trước đó; còn khi ôm Ngân Nghê khóc là giải thoát tất cả những ủy khuất cùng ảm ức suốt thời gian qua. Sau khi khóc suốt một hồi, mặc dù thân thể có chút mệt mỏi nhưng nàng cảm giác thật sáng khoái thoải mái. Đợi cho điều chỉnh hoàn toàn cảm xúc thật tốt, nàng mới quay người lại ngượng ngùng nhìn Đa Cát giọng cười nói: “Tỷ tỷ khóc khiến đệ chê cười rồi.”

Đa Cát lắc đầu trên mặt nở một nụ cười như ánh mặt trời ấm áp: “Mẹ đệ cũng từng nói, khi nào muốn khóc thì cứ khóc thật to, nhịn lại sẽ không tốt cho cơ thể. Đệ ngay cả khi khổ sở cũng không dám khóc a, vì đệ là nam nhân vừa khóc sẽ liền bị ca ca quát mắng. Tỷ tỷ là nữ nhân, có thể tùy ý khóc, nên tỷ không cần thấy thẹn thùng đâu.”

Nam nhân á? một nhóc con mười một mười hai tuổi cũng có thể gọi là nam nhân sao? Trẻ con cổ đại toàn tiếp nhận sự nuông chiều cho đến hư mà lớn lên thật đúng là thể loại giáo dục đi xuống! La Chu nhìn khuôn mặt cậu nhóc vừa đáng yêu vừa hồn nhiên trước mắt này, hắn có đôi mắt thật thân thiết ngay cả không nói gì cũng có thể khiến người khác đồng tình. Nữ nhân có thể sinh ra được một Đa Cát như tri kỷ thế này thật không uổng công chín tháng mười ngày nuôi dưỡng! Nàng không khỏi đối người mẹ đã qua đời của Đa Cát có chút yêu thích và ngưỡng mộ, nàng tự đáy lòng nói: “Đa Cát thật biết săn sóc người khác, cô gái nào mà gả cho người thì đời này nhất định sẽ rất hạnh phúc nha.”

“Tỷ tỷ, người nói vậy à?” Đa Cát lớn giọng nói, khuôn mặt toàn bộ ửng hồng, răng nanh trắng sáng cắn cắn môi dưới biểu hiện chủ nhân của nó không được tự nhiên, cặp mắt to màu rằm nắng hiện lên xấu hổ cùng ngượng ngùng, trông càng khờ khạo đáng yêu.

“Tỷ không có nói bất cứ điều gì, Đa Cát của chúng ta cũng không còn nhỏ tuổi nữa đâu.” La Chu vỗ vỗ khuôn mặt hồng lên vì ngượng ngùng của hắn, trong mắt nàng còn hiện lên ý cười đùa cợt. Đột nhiên nhớ tới vấn đề nàng xem nhẹ trước khi ngủ, Nàng tò mò hỏi, “Đúng rồi Đa Cát, đệ làm sao lại bị tổng vào đây vậy?” Chẳng nhẽ hắn cũng giống A Lan Ni Mã cũng biết phá khóa sao? Đây có phải hay không mà có thể chạy thoát khỏi địa lao này, có khả năng thoát khỏi hoàng cung?

“Sau khi Liệt đội trưởng rời đi, tỷ tỷ vẫn ở bên trong chấn dù đệ có gọi thế nào cũng không lên tiếng trả lời. Đệ thực lo lắng cho tỷ tỷ liền chui qua khe hở giữa các song chấn đến xem tỷ nha.” Đa Cát bình thản đáp lại.

Chui qua? La Chu nửa xoay người nhìn về phía song chấn nhà lao, nó được làm bằng thân gỗ to nặng mà khoảng cách giữa mỗi song cũng chỉ tầm mười bốn mười lăm centimet, nàng lại liếc tầm mắt cẩn thận đánh giá đệ đệ này trước mặt. Nàng vắt óc nghĩ mãi cũng không hiểu sao hắn có thể chui qua được?

“Đệ... có thể chui qua ư?” Nàng khoa tay múa chân, vẻ mặt vừa khinh ngạc vừa nghi hoặc.

“Tỷ tỷ, đừng có khinh thường đệ, đệ từ bé đã luyện tập Mật Tông nên việc chui qua song chấn này dễ như bốn với đệ.” Đa Cát đắc ý cười nói “Bất quá tỷ vẫn nên giữ bí mật cho đệ, trăm ngàn lần đừng nói cho ca ca đệ biết.”

Hắn luyện tập Mật Tông chẳng lẽ là cùng võ thuật rút xương là một? La Chu há hốc mồm vì kinh ngạc, do dự một lát cuối cùng vẫn quyết định buông tha cho. Mật Tông bắt nguồn từ Phật giáo Ấn Độ sau kết hợp với giáo phái nguyên thủy trải qua mấy trăm ngàn tuổi phát triển ra Tát già phái, là một nhánh của môn phái Mật Tông. Mỗi một nhánh của môn phái Mật Tông đều phải giữ kín không nói ra bí kíp. Nàng thân mình còn không giữ nổi, lúc nào cũng như lá phất phơ trong gió bão, dưới tình huống này quá hiểu kỳ cũng không phải một chuyện tốt, không biết chuyện vẫn là không cần đi tìm tòi đáp án. Trong lòng thật vất vả và lóe sáng một tia mong manh ngay lập tức biến mất luôn, nàng chỉ biết thương cái thân nàng, cũng chỉ là một người bình thường nên không chui qua được song chấn đó.

“Ừm, tỷ nhất định sẽ giữ bí mật.” Nàng run run trả lời, lại nhìn về phía Ngân Nghê, “Ngân Nghê làm thế nào mà vào vậy?” một con chó ngao hắn không có khả năng cũng luyện qua kỹ thuật rút xương của Mật Tông đi.

“Ngao —”

Ngân nghe nhe hàm răng sắc bén đầy mạnh mẽ của nó, dưới ánh lửa ngọn đèn lóe ra cái dài cái ngắn nhọn hoắt.

“Ngân Nghê là tên của nó sao?” Đa Cát tựa gần La Chu có chút hơi sợ hãi đặt câu hỏi, “Vừa rồi tỷ tỷ gọi nó thì phải.”

“Đúng vậy, nó là một con chó ngao rất thông minh.” La Chu gãi gãi cằm Ngân Nghê, nói được có chút tự hào. Tuy rằng Ngân Nghê không do nàg nuôi dưỡng, người mà nó trung thành cũng không phải nàg. Cầm thú vương mà ra lệnh nó cũng có thể ngoan ngoãn bỏ mặc nàg coi như không quen biết nữa ý chứ, bất quá nó như cũ vẫn là người bạn thân nhất ở cổ đại này mà nàg có thể dựa vào.

“Đúng là rất thông minh a. Nó cắn gãy mấy thanh gỗ chắn trong nhà lao rồi chậm rãi chui vào.” Đa Cát gật đầu thực đồng ý với lời nói của La Chu rồi chỉ tay phía góc gian tù, “Kia kia, tỷ xem, chính là cái góc kia.”

La Chu nhìn theo phía tay hấn chỉ thấy tại một góc bên trái gian tù sát bức tường thạch bích, nơi ánh lửa không chiếu tới tối tối chỗ âm u xuất hiện một cái hốc có đường kính \*một thước, trông nó to như một cái miệng động vậy, nàg hoàn toàn có thể thoải mái chui qua. Đây... Đây... Nàg lập tức thoát khỏi sự choáng ngợp xem xét xung quanh nhà lao rồi bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía hốc Ngân Nghê để lại chỉ thấy ánh sáng từ ngọn đèn leo lắt hắt lên mù mờ. Nàg trở nên kích động tựa vào người Ngân Nghe từ trong ổ chắn vội vàng đứng thẳng lên như là con sói đói phát hiện được miếng thịt béo ngậy, hai mắt như đuốc, gắt gao chăm chú nhìn cái hốc như lỗ chó mà nàg không nhìn được run rẩy.

Đó không phải lỗ mà rõ ràng là cái động! Nàg tự nhủ mình như vậy. Và đó là cái động gần trong gang tấc hướng tới tự do! Nàg cuối cùng có cơ hội thoát khỏi chỗ này! Mẹ nó Ngân Nghê thật sự là tuyệt vời!

“Tỷ tỷ, mau quay lại ổ chắn đi, cẩn thận không tỷ lại bị cảm lạnh a.”

Nhưng mà còn không chờ nàg kích động nhảy nhót đủ, một đôi tay gầy mảnh khảnh từ đằng sau ôm lấy thân thể của nàg, dùng sức đem nàg kéo về ổ chắn xong đắp lại thật kín cho nàg.

Đa Cát nâng lên khuôn mặt của La Chu, cặp mắt to màu rằm nắng chăm chú nhìn thẳng vào mắt nàg. Khuôn mặt đáng yêu trẻ con của hấn lúc này trở nên nghiêm túc: “Tỷ tỷ, người đừng vọng tưởng chạy trốn. Nhà tù tuy rằng không có người trông coi, nhưng những chỗ trọng hiểm đều có binh sĩ nghiêm mật trông coi, một khi tù nhân bị phát hiện trốn tù thì cái kết duy nhất có được là bị chém chết. Cho dù người có được Phật tổ phù hộ may mắn chạy thoát ra khỏi địa lao thì bên ngoài trời giá rét đông lạnh như này cùng cái cơ thể yếu ớt như vậy không đến nửa ngày sẽ bị đông chết.”

La Chu kinh ngạc nhìn khuôn mặt ngưng trọng của Đa Cát, ánh mắt kích động lúc này giờ đều rút đi sạch không còn bóng dáng, tâm tình nhảy nhót cũng trầm xuống. Đa Cát nói đúng vậy là nàg chân tay nhanh hơn nào. Ở đây mùa đông, nhiệt độ xuống cực thấp, có lúc xuống tới -20 độ -30 độ, nếu nàg tùy tiện trốn đi sẽ chỉ khiến nàg chết nhanh hơn. Mẹ nó, trở mắt nhìn về phía cái lỗ chó mà cũng không thể chui qua, này thật là phiền muộn quá đi!

Nàg kéo tay Đa Cát xuống, cố gắng gọi lên khoe miệng, che giấu bằng nụ cười mà nói “Đa Cát, người hiểu lầm tỷ rồi. Tỷ chỉ là sợ hãi ở lại trong địa lao mới có thể đột nhiên suy nghĩ lung tung, cũng không nghĩ tới chạy trốn.” Đa Cát, huynh đệ ạ, đệ có phải là một trong những nhân viên giám thị ở địa lao không vậy? Hay hấn là thần dân trung thành với Cầm thú Vương? Tóm lại mà nói tốt nhất vẫn là phải cẩn thận.

“Tỷ tỷ không nghĩ tới chạy trốn là tốt rồi.” Đa Cát nhẹ nhàng thở hắt ra, khuôn mặt nghiêm túc trong giây lát lại tỏa ra nụ cười vui vẻ, “Tỷ tỷ, Liệt đội trưởng đại nhân không phải có nói là chờ Vương hết giận sẽ tự nhiên mà thả tỷ ra sao? Đệ nghĩ là không được bao lâu Vương sẽ thả tỷ đây.”

Ha, Cầm thú Vương sẽ thả nàg ra á? La Chu bĩu môi từ chối cho hấn ý kiến. Đa Cát hấn là cũng nghe được nàg nói những lời mạo phạm Cầm thú Vương như thế nào, vậy mà vẫn còn có thể đồng ý với Thích Ca Thất Tu cái chuyện ma quỷ không bao giờ xảy ra ấy, nàg chỉ có thể nói rằng hấn thật sự là một đứa trẻ ngây thơ.

“Ừ, vậy tỷ sẽ chờ.” Nàg lười chả có tâm tình mà đáp lời nữa, trong ngực vẫn có cảm giác hết sức tiếc nuối.

“Tỷ tỷ đừng mất hứng, nếu Vương không thả người đi, chờ thêm vài ngày đệ sẽ lạng lẹ cầu ca ca thả người đi ra ngoài.” Đa Cát nhìn nàg cười nói lấy lòng.

“Đệ... Đệ nhỏ giọng chút!” La Chu bị kinh hãi nheo mắt lại, vội vàng lấy tay che cái miệng của hấn, “Tự ý thả tù nhân là tội lớn, người muốn hại ca ca đệ roi đầu à?” Nàg quay đầu nhìn qua bóng Ngân Nghê hướng ra ngoài cửa lao ngó nghiêng cảnh giác nhìn quanh.

“Tỷ tỷ yên tâm, ta sớm đi kiểm tra qua rồi, nơi này giam giữ tù nhân đều ngủ khi khi hết, không ai chú ý đến chúng ta đâu.” Đa Cát cười tủm tỉm cầm lấy tay nàg đang che miệng hấn, nắm ở trong tay nắn bóp, thăm oán nói, “Tỷ nhìn tỷ kia, mới chui ra khỏi ổ chắn một lát mà tay liền lại lạnh đông cứng vào.”

“Có đệ cùng Ngân Nghê ở đây tỷ sẽ không bị lạnh a.” La Chu cũng thờ phào nhẹ nhõm, vẫn là lo lắng ân cần dặn dò “Sau này không cho phép lại tùy tiện nói lung tung. Nếu... Nếu ta thực sự không thể rời khỏi địa lao này, sau khi đệ rời khỏi phải luôn luôn đến thăm tỷ là được.”

Thành thật mà nói nàg đối với đề nghị của Đa Cát không thể không động tâm. Nàg từng chứng kiến toàn bộ cảnh A Lan Ni Mã chết đi, các nàg ấy không chịu nghe lời khuyên càn cố ý muốn báo thù và rồi kết thúc tính mạng mình dưới tình huống đó. Nàg cũng chỉ thuận tiện lợi dụng kế hoạch của các nàg ý nên trong lòng cũng không có bất luận cái gì áy náy cùng gánh nặng. Nhưng đối mặt với Đa Cát, người mà nàg mới gặp mặt liền trở thành người bạn thân thiết, cũng trải qua tuổi thơ giống nàg nên có chút đồng cảm. Tuy nàg cũng muốn nhận lấy tấm lòng thiện lương cùng nhiệt tình của hấn nhưng lại càng không muốn bởi vì chính mình khiến cho Đa Cát cùng người nhà của hấn gặp điều không may.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 106: Đều là do kinh nguyệt gây họa

“Ta hướng Phật tổ thề nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của tỷ tỷ.” Đa Cát thay đổi ánh mắt nhìn nàng rồi trịnh trọng cam đoan. Bỗng nhiên vẻ mặt hắn trở nên có chút lo sợ bất an, “Tỷ tỷ, đệ... đệ nghĩ là cần phải thẳng thắn thành thật nói cho tỷ biết một việc.”

“Chuyện gì vậy?” La Chu thuận miệng hỏi, chứ nàng lại có chút buồn ngủ, phía trước là ẩm lò, đằng sau cũng là ẩm lò, thật khó cho nàng không khỏi díp mắt ngủ khi.

“Đệ... đệ thẳng thắn nói thật thì tỷ... tỷ đừng tức giận được không?” hắn nói áp a áp ứng như đứa bé phạm sai lầm mang mấy phần cẩn thận cùng sợ hãi.

“Trước tiên đệ cứ nói ra là chuyện gì đi đã.” La Chu chớp chớp mắt mở to hai mắt cảnh giác, nhìn người hắn từ trên xuống dưới mà đánh giá. Khuôn mặt Đa Cát toát vẻ khiếp đảm, có xấu hổ, có lo lắng, này... Chẳng lẽ hắn làm chuyện gì thực sự có lỗi với nàng ư?

Răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, mất một lúc đắn đo cuối cùng Đa Cát mới lắp bắp nói: “thậtra... thật ra cũng không phải chuyện gì to tát. Chính là... Chính là...” hắn lại dừng một hồi lâu rồi giống như cuối cùng hạ quyết tâm khước môi nhếch lên nụ cười như đã thông suốt, “Khi đệ vừa thấy Ngân Nghê tiến vào nhà lao liền bị dọa đến mức nhảy dựng lên, đệ nghĩ là nó đến ăn thịt chúng ta. Kết quả nó không thèm quan tâm đến đệ, chỉ cúi thấp đầu ở bên trong nhà lao không ngừng ngửi ngửi đánh hơi, đôi mắt màu xanh của nó dần biến thành màu đỏ tươi, miệng chảy đầy nước dãi, bộ dáng càng ngày càng hung ác đáng sợ. Đệ sợ nó phát cuồng lên sẽ cắn đệ và tỷ nên muốn ôm tỷ tỷ đi trốn, nhưng nó lại đột nhiên đem ổ chăn kéo qua một bên ngay lập tức nhắm thẳng... nhắm thẳng vào giữa hai chân của tỷ. Lúc đấy đệ thiếu chút nữa bị dọa ngất đi luôn, may thay đệ kịp hoàn hồn và nhận ra là nó bị mùi máu trên người tỷ kích thích thú tính bên trong”

Nghe Đa Cát kể lại, La Chu mới phát hiện phía bên dưới tựa hồ có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái, mà cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái này đối với người chưa thay băng quá lâu là chuyện không có khả năng. Trong lòng bắt đầu sợ hãi, phía sau lưng toát ra mồ hôi lạnh, dường như nào nàng bị tê liệt luôn rồi, nàng càng cảm thấy câu chuyện này càng kể càng kinh khủng. Nàng cố giữ vững bình tĩnh, thân nhiên nói: “Tiếp tục kể đi.”

“Đệ... đệ sợ nó cắn làm tỷ bị thương liền cố nén sợ hãi cời bỏ quần của tỷ, rồi đem dây lưng sừng máu ném cho nó. Sau đó thừa dịp lúc nó cắn cắn dây lưng đầy máu đó, ta học theo cách Liệt đội trưởng đại nhân làm thay cái dây lưng mới cho tỷ rồi lại một lần nữa giúp tỷ tỷ mặc quần.” Giọng nói lạnh lạnh như dòng suối nhỏ róc rách chảy, vừa ẩn chứa bối rối cùng xấu hổ, đôi con ngươi màu râm nắng đã sớm cúi xuống như để nhận tội, “không biết có phải hay không dây lưng sừng máu của tỷ khiến nó thỏa mãn nên mất màu đỏ đã nhạt đi trở về màu xanh như cũ, cuối cùng ngoan ngoãn nằm dưới lòng bàn chân tỷ. Tuy tâm đệ cũng thả lỏng bớt nhưng vẫn là không dám đuổi thẳng chân.”

La Chu hoàn toàn hóa đá. Mẹ nó nàng chẳng qua là ngủ có một lúc thôi mà sao lại phải gặp cái tình huống như thế này 囧囧?

*Người đàn bà hóa đá á á á!!!!*

“Tỷ tỷ đừng trừng mắt nhìn đệ mà không nói lời nào được không? Đệ biết đệ làm sai rồi, nhưng lúc đấy thật sự là bị Ngân Nghê dọa mà đệ sợ nó cắn tỷ bị thương mới có thể... mới có thể... Tỷ tỷ đừng tức giận đệ được không?” Đa Cát đem tay nàng đặt vào lồng ngực của hắn, giương đôi mắt bối rối vội vàng nhìn nàng, hốc mắt đã phiem hồng hiện lên một tầng hơi nước trong suốt, “Tỷ tỷ, đệ mà sớm biết nó thân với tỷ như thế, sẽ không sợ hãi nó cắn tỷ lại càng không có sự đồng ý của tỷ tự tiện thay mới dây lưng a. Tỷ tỷ, tỷ tha thứ cho đệ được không?”

Nàng những tưởng muốn rít gào cào tường cơ mà nhìn đến đôi mắt lã chã chực muốn khóc, khuôn mặt bối rối lại khiếp đảm vẫn cố đối nàng lộ ra một nụ cười lấy lòng, khiến bao nhiêu tức giận của nàng liền bị nghẹn ở cổ họng không làm sao thoát ra được. Nàng buồn bực muốn khóc luôn đấy, trong thâm tâm nàng đã gào khóc được hai ba lần rồi, cảm xúc trong lúc nhất thời thật sự khó có thể tả được.

Nghiêm khắc mà nói, Đa Cát cũng không có làm sai, mùi máu nồng đậm quả thật có khả năng kích thích tính tình hung ác của Ngân Nghê. Đệ ấy vẫn là sợ hãi nàng bị chó ngao cắn xé nên giúp nàng xử lý dây lưng sừng máu đó. Ngay cả Ngân Nghê đến thăm tù cũng vậy, nó cũng không nghĩ tới nàng sẽ chảy máu như sông thế này và khiến kích thích bản năng hung tàn của dã thú. Nó sau khi không chế được tính dã thú khát máu thì lập tức nhu thuận rúc dưới chân nàng vì nàng mà cung cấp hơi nhiệt. Cho nên, kẻ duy nhất sai là nàng, nàng sẽ không nên trong hai ngày này mà bị hành kinh! Từ lúc bắt đầu ở tẩm cung Cẩm thú Vương, tất cả sự việc thất thường xảy ra gần đây đều là do kinh nguyệt của nàng mà ra!

Mẹ nó có bài hát lời như này: 《đều là ánh trăng chọc họa》. Đặt ở trên người nàng không phải ánh trăng, mà là kinh nguyệt! \*Chỉ khác một chữ mà đi cả dạ! Nhưng mà mấy điều đó cũng không thể nói rõ sự bi thống nước mắt chảy dài như sông Hoàng Hà a.

*Chị kết hợp với câu “sai một li đi một dặm đó”*

“Tỷ... không tức giận...”

Tỷ chi là không còn mặt mũi gặp người khác nữa a! Tỷ thực sự xin lỗi đệ, thực xin lỗi ca ca của đệ, thực xin lỗi người mẹ quá cố và ba của đệ. Ngân Nghê là dã thú cũng không nói tới, lại để cho một đứa trẻ đi giúp nàng đối băng kinh nguyệt cho. không biết là sau khi chết đi Diêm Vương có phán tội của nàng do hãm hại đóa hoa của tổ quốc mà bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục không?

La Chu thở dài một hơi, nàng cảm thấy ưu thương muốn chết, xấu hổ không chịu nổi đành quay đầu nằm úp sấp vùi vào trong đệm chăn.

“thật sự ư?” Đa Cát nháy nháy mắt mấy cái, con ngươi muốn có bao nhiêu sáng ngời có bấy nhiêu sáng ngời, khoe môi gọi lên một độ cong quý dị.

“... So với trân châu còn thật hơn.”

Trong đêm chăn êm dày truyền ra thanh âm rầu rĩ nản lòng.

Ọc ọc — Ọc ọc —

Cái bụng không hề để ý tới nàng đang xấu hổ ưu thương, buồn bực nản lòng, do bị nàng bỏ quên nên cuối cùng không thể nhịn được nữa xướng bài ca “Vườn không nhà trống”

Đa Cát nở nụ cười lấy tay chọc chọc nàng trong chăn nói, “Tỷ tỷ giống như đang đối bụng thì phải, đệ vừa vận cũng có chút đối bụng, chúng ta cùng nhau ăn cái gì đi?” âm thanh ngọt ngào trong trẻo lại nói tiếp, “Ngân Nghê ăn dây lưng sừng máu của tỷ tỷ nên tựa hồ không quá đói, chúng ta sẽ không cần cho nó ăn a.”

Tên nhóc thối này! hắn cố tình nhắc đến chuyện làm cho nàng xấu hổ đến chết mới chịu? Nàng muốn chui vào lỗ nào đó, muốn đâm đầu vào đậu hũ, muốn dùng mỳ sợi thật cổ a! Ông trời hãy đánh vài tia sét xuống dưới, đem nàng đánh chết luôn đi! La Chu âm thầm cắn đệm cho đỡ tức, nhưng bụng vẫn cứ bô bô hát vang kháng nghị còn người thì vẫn nằm úp sấp trên đệm không nhúc nhích giả vờ chết.

Nhìn nữ nhân với mái tóc đen rối tung giả vờ chết, Đa Cát cười đến bắn tia nắng tứ tung, lơ đãng chống lại âm thanh cảnh cáo từ ánh mắt tam giác của Ngân Nghê, hắn lại càng cười đến thuần khiết vô tà.

hắn duỗi cánh tay đem hộp đặt cạnh ổ chăn kéo qua, mở nắp bên ngoài ra là một cái hộp đựng đồ, lại mở tiếp, bên trong vẫn là một cái hộp. Mở hết tầng này đến lớp kia, thẳng cho đến mở cái nắp hộp thứ năm, một hương vị đồ ăn tỏa ra khắp gian phòng, này đồ ăn thế nhưng vẫn còn ấm nóng. Ha ha, Liệt đội trưởng đối nữ nô này thật sự là vô cùng dễ ý nha.

“Tỷ tỷ, ăn vài miếng đi, Liệt đội trưởng đại nhân để lại thật nhiều đồ ăn nha.” hắn lại khề khề đẩy La Chu, vừa cảm lấy một khối thịt bò nhỏ mềm gợn lên trước đầu La Chu, “Tỷ tỷ, bên ngoài lạnh lắm, tỷ cứ ở trong ổ chăn ăn là được. Tỷ quay đầu lại đây, đệ sẽ đút cho tỷ.”

Đáp lại lời của hắn là một mảnh lặng im, hắn đang tính đem miếng thịt bò bỏ vào miệng chính mình, nữ nô giả chết cuối cùng cũng chui cái đầu ra và trưng khuôn mặt buồn thẫn đáp “Hảo”

Khi cái đầu vui trong chăn đem quay ra chỗ hắn, khiến phân tán mái tóc của nàng ra phía sau để lộ khuôn mặt thanh tú sắc mặt tươi tắn như ánh bình minh kiều diễm, má ửng hồng vẫn kéo đến hai bên mang tai, đến cái cổ mỹ miều, khéo léo tiến vào hai mắt hắn.

“Tỷ tỷ, ăn đi.” hắn làm bộ như không phát hiện rằng mây đỏ trên mặt nàng, trong tay sẵn sàng đưa miếng thịt bò đến bên miệng của nàng.

Ngón tay gầy thô ráp mà có lực bên trên có chút bụi, còn dính chút màu đỏ của máu trông thật khả nghi khiến nàng không khỏi xấu hổ mà nhiệt độ thân thể tăng thêm mấy độ. La Chu lệnh cho chính mình cưỡng không nghĩ về chuyện đó nữa, cố gắng trấn định ăn khối thịt bò này, nói với Đa Cát: “Ta muốn mặc quần áo, tự ngồi dậy chính mình ăn.”

“Tỷ tỷ chờ một chút.” Đa Cát đặt hộp thức ăn xuống, nhanh nhẹn giúp nàng mặc áo kẹp cùng cái áo bào da vào.

không qua bao lâu, La Chu liền ăn mặc chỉnh tề. Sau lưng còn dựa vào đệm lót là đám lông xù của Ngân Nghê, cũng mặc thêm áo bào da hơi sòn cũ nát của Đa Cát.

Chuyện lúc trước xảy ra là chuyện không thể kháng cự không thể tránh khỏi và ngoài ý muốn, Ngân Nghê khát máu là bản năng của dã thú, Đa Cát đối dây lưng kinh nguyệt cho nàng là việc giúp người làm niềm vui, nàng cũng tuyệt đối không có chủ động tiềm nhiệm suy nghĩ ghê tởm vào tâm trí thuần khiết của đứa trẻ này. không có ai làm chuyện không đúng cho nên không gì mà phải xấu hổ mất mặt cả. Nàng dùng sức cắn miếng thịt bò, kiên định tự nói cho chính mình nghe.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, La Chu ngẫu nhiên hướng Ngân Nghê ném vài miếng thịt, trong nhà tù âm u lạnh lẽo lại hiện ra một góc ấm áp hài hòa. Từ lúc bắt đầu ăn cho đến khi kết thúc, từ chỗ sâu trong nhà lao đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

“Có người đến đây.” Đa Cát ném miếng thịt trong tay vào miệng rồi nhảy ra khỏi ổ chăn nói, “Tỷ tỷ, ta chui trở lại đây.”

Sau đó, trong ánh mắt kinh hãi của La Chu, chỉ nghe được một tiếng động rất nhỏ rắc rắc, thân thể hãncoi như không có xương vậy, vận vẹo thành các loại hình dạng quý dị, trong nháy mắt liền chui qua song chắn nhà lao chưa đến mười cm. Trong cái nháy mắt, khuôn mặt thuần khiết đáng yêu khôi phục lại như cũ còn hướng nàng lộ ra tươi cười vui vẻ.

Này —

Là con sửa hay vẫn là bạch tuộc đây? Là tạp kỹ hay vẫn là ảo thuật đây? Là sự thật hay vẫn là hư ảo đây?

La Chu dùng sức xoa xoa mắt, song chắn hoàn hảo không thay đổi gì hết. Đối diện góc nhà lao âm u, giờ chỉ còn chính mình và Ngân Nghê làm cái đệm giữ ấm cho nàng thôi. Còn cậu chàng giúp nàng giữ ấm, vừa cùng nàng ăn và nói chuyện phiếm thật sự chỉ như không khí tiêu biến ngay lập tức.

hắn rốt cuộc tu luyện bí thuật rút xương là người thuộc môn phái Mật Tông, vì sao so với nàng khôngbiết về thuật rút xương huyền huyền quý dị này sớm

hon? Có thể dạy nàng không? Nếu nàng từ giờ bắt đầu tu luyện không biết có được không?

“Ngao nô, đi ra, Vương muốn gặp người!”

đang trong lúc ngần ngại vẫn chưa hoàn hồn, cửa lao đã bị mở ra. Hai thị vệ nhanh nhẹn dừng mãnh tiến vào nhà tù, đứng tại trước mặt nàng quát.

Sau khi mất một lúc lục lọi trong trí nhớ của mình, nàng chớp chớp mắt nhìn nhận ra đó chính là hai thị vệ đưa nàng tiến địa lao của hoàng cung a.

Đùa chứ sao hai tên này lại xuất hiện ở đây cơ chứ!? Tại sao giờ nàng hiện tại càng muốn ở trong gian tù này thôi?

--Hết chương--

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 107: Cầm thú vương thay đổi (một)

Sau khi thông báo cho nàng về việc Vương cho gọi, hai thị vệ hoàng cung không có nói thêm lời gì. Mặc kệ biểu tình trên khuôn mặt nàng như thế nào kháng cự cùng sợ hãi, cũng không chờ đến lúc nàng chui ra khỏi ổ chăn bọn họ đã hướng Ngân Nghê găt đầu thể hiện ý tứ, sau đó trực tiếp đem cả giường cùng đệm chăn buộc chặt găt gao trên người nàng, và nàng lên đi ra địa lao, lẻo đẻo theo đuôi đằng sau là Ngân Nghê.

La Chu nhìn lưu luyến về phía gian tù nhốt Đa Cát, nhìn thêm được một lúc nàng nhắm mắt lại, không hề có một chút giẫy dụa tùy ý mặc kệ hai tên thị vệ lực lưỡng nâng nàng dời khỏi nhà lao. Lúc này dời đi cũng không biết nàng và Đa Cát còn có thể gặp lại nhau nữa hay không? Trong đáy lòng nàng tràn đầy nỗi bi thương nhìn không được nhìn về phía xa xôi mà thờ dài. Nhưng mà so với sự đau khổ khi ly biệt thì thứ chờ nàng phía trước càng làm cho nàng sốt ruột là tên cầm thú kia.

Nàng không thích phải chôn mình trong tù lao nhưng mà nó tuyệt đối vẫn tốt hơn là đối mặt với tên Cầm thú Vương. Hơn nữa sau khi đã trải qua một loạt sự kiện, nàng càng sợ ở cùng một chỗ với Cầm thú Vương. A Lan Ni Mã cố chấp với việc báo thù cuối cùng đã chết, Cách Tang Trác Mã sống nương tựa cùng nàng cũng đi rồi, Đa Cát người cũng có số phận giống nàng thì bị nhốt trong nhà lao và chỉ còn lại có nàng một người bước vào chôn hoàng cung máu tanh lạnh lẽo hiem ác.

sẽ không còn ai gọi nàng La Chu tỷ tỷ, không còn người để nàng quan tâm chăm sóc, sẽ không còn conàng với đôi mắt xinh đẹp tiêu tụy lo lắng trông chừng đến lúc nàng tỉnh cũng không còn người sẽ cùng nàng nói chuyện, cùng nàng dựa sát vào nhau ngủ chống đỡ sự xâm nhập của gió lạnh. Thế giới của nàng đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết.

Lúc bị đưa vào nhà lao là tầm sáng sớm nên nàng ước chừng hiện tại hẳn là buổi tối đi. Nàng vẫn khó hiểu được đường đường là một Cổ Cách Vương lại thay đổi xoắn xoạch như vậy là sao? Chẳng lẽ tên đại cầm thú bị ghen trong lòng nên mọi tức giận còn chưa có phóng hết ra ngoài, thế nên đem nàng ra hung hăng tra tấn để xả stress? Mẹ nó hẳn còn chẳng bằng cầm thú! Nếu có thể lựa chọn, nàng thà rằng mở rộng hai chân mà đi hầu hạ Thích Ca Thất Tu còn hơn đi có tâm tư quyến rũ tên đại cầm thú đó dù chỉ một lần, càng không muốn ở cạnh tên cầm thú Vương chút nào.

không khí xung quanh trở nên khàn trương như trong thâm tâm nàng vậy, đột nhiên thị vệ dừng lại, sau đó nàng cảm thấy chính mình được nhẹ nhàng thả xuống dưới.

“Thưa Vương, ngao nô đã được đưa tới.” Bên tai vang lên tiếng thị vệ cung kính bẩm báo.

“Lui xuống.” âm thanh hùng hậu cứng rắn vang lên đúng hai chữ làm cho lòng nàng càng không yên đầy sợ hãi. Lúc này đây hẳn lại nghĩ ra cái trò tra tấn gì nữa cơ chứ? Là muốn tự tay giết chết nàng hay vẫn là làm cho dã thú ăn thịt nàng? Cũng có thể là bắt nàng xem hẳn tra tấn kẻ khác, hoặc bắt nàng nhìn hẳn cường bạo nữ nhân khác? Hoặc là... Trực tiếp đem nàng cường bạo đến chết luôn.

“Dạ.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong tâm cung rồi cũng biến mất, nàng chợt nhận ra bên cạnh đã không còn dấu hiệu của đám thị vệ lúc nãy nữa rồi. Cái lưới ẩm ướt nóng hôi nhẹ nhàng liếm qua mí mắt của nàng lập tức mùi tanh tươi của dã thú đập vào mặt La Chu. Nàng biết đó là Ngân Nghê và sự hiện diện của nó giúp nàng cảm thấy an tâm phần nào.

Nàng tự nhủ rằng mình không thể ỉu rũ như thế, nhất định phải bắt lấy cơ hội sống sót này.

Hít hít một hơi nàng mở to mắt, từ trong chăn đệm ẩm ướt cánh tay bám lấy cổ Ngân Nghê, mượn lực mà chậm rãi ngồi dậy. Nàng thật không ngờ là mình đã lượn một vòng ở nhà lao rồi lại quay trở lại tâm cung của Cầm thú Vương.

Trong chính giữa tâm cung trải một thảm nhung dề màu hồng, kích thước ước chừng hơn 100m vuông, bên trên được đính các viên kim cương đen lớn nhỏ, vòng bên ngoài thì được gắn chín viên ngọc nhò màu đen, còn bên cạnh lần lượt các hình thù dẹt rộng đen cùng áng mây đối xứng đan xen một cách kỳ lạ mà cũng kỳ diệu. Bốn cái vách tường là các chân cột chạm khắc hình con rồng lao từ trên trần nhà xuống. Ánh sáng phát ra từ chiếc



đèn lưu ly rơi lên tường lên mặt thắm khiến cả căn phòng tràn đầy màu sắc tuyệt đẹp. Nàng sẽ chẳng bao giờ quên được cái giường cỡ Kingsize ngay cạnh bên cửa sổ, mặt trên trải chăn đệm dày và mềm mại cùng đệm dựa, bốn vách tường được vẽ bởi các bích họa diễm lệ, quý phái, nhưng cũng mang một sắc thái thần bí khiến người ta cảm thấy kính sợ.

Cầm thú Vương lười biếng tùy ý nửa ngồi nửa dựa ở trên giường, trang sức mà hắn đeo trừ bỏ bên vành tai trái đeo khuyên tai đính đá ruby cùng viên ngọc bích hình đầu lâu thắt bím tóc thì trên người hắn không có bất luận cái gì khác. Nàng để ý thấy hắn mặc vải tơ lụa màu trắng bên trong cùng áo khoác da báo gấm rộng rãi, tùy tiện dùng một dây thắt làm đai lưng. Bên chân hắn là hai con báo tuyết nằm lười biếng, tao nhã hoa lệ mạnh mẽ. Ngoài ra còn có sáu nàng hầu xinh đẹp như hoa đứng bên cạnh cẩn thận hầu hạ hắn dùng cơm.

Hết thấy đều trông long lanh xa hoa, hết thấy đều trông tôn quý. Nếu không phải trong không khí có mùi máu tươi thì chẳng ai có thể biết được trong gian tâm cung này từng có vô số kẻ bị tàn sát thể thảm, từng chứng kiến vô số lần thảm sát.

Nàng ngồi dưới đất, cố gắng giấu giếm việc nàng vừa xem xét xung quanh, nàng nhẹ nhàng siết chặt cánh tay trên cổ Ngân Nghê như để tự thuyết phục chính mình phải bình tĩnh, nàng yên lặng cúi đầu nhìn xuống.

“Heo, tiến lại đây.”

Phía trước truyền tới mệnh lệnh, không có vẻ gì là tức giận, cũng không có chút ôn nhu nào, nó bình thường như một ly nước lọc, không mặn, không ngọt, không cay, không vị. Nhưng lại làm cho nàng sốt sáng rồi đột nhiên tìm muốn điên cuồng nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

không muốn đi qua đó! Nàng thể không muốn đi ra đó một chút nào!

Mỗi một dây thần kinh, mỗi một phần cơ bắp của nàng đều điên cuồng muốn chống đối lại. Nhưng thân thể lại giống như có ý thức tự động bỏ tay ra khỏi Ngân Nghê, từng bước từng bước hướng về phía Cầm thú Vương, sự sợ hãi dường như đã ăn sâu vào linh hồn của nàng vậy. Con đường duy nhất để có thể bảo vệ được tính mạng của nàng chính là phục tùng hắn.

Ngân Nghê nhìn thân ảnh La Chu đi về phía trước, nó nhìn về phía chủ nhân của nó rồi lại đưa ánh mắt về phía La Chu sau mới chịu nhấc chân bước theo sau.

Hơi ẩm còn sót lại từ lúc trước giờ cũng bị rút hết, cái lạnh xuyên qua quần áo của nàng, đâm vào da thịt không ngừng tiến sâu vào bên trong. Khi rời khỏi sự ấm áp của Đa Cát cùng Ngân Nghê, thân hình đã bắt đầu dần dần chuyển lạnh. Phía dưới bụng truyền đến cảm giác lạnh thấu xương tủy, nỗi ám ảnh của nàng lại quay trở lại, La Chu cắn môi dưới, đem âm thanh rên rỉ vì đau đớn chặn lại, không cho nó thoát ra.

Những cung nhân đang quỳ gối hầu hạ bên cạnh Cầm thú Vương rất tự giác mà rời chỗ và tạo cho nàng một đường thẳng tiến tới chỗ Vương. Nàng chỉ dám chăm chú nhìn phía dưới không dám ngẩng đầu lên, đập vào mắt La Chu là chân của tên Cầm thú Vương đang giẫm lên tấm thảm, khóe môi muốn chuốt rút luôn rồi nhưng vẫn phải cố nhịn, hơn nữa còn phải che dấu cả cảm xúc trong ánh mắt của mình. La Chu chậm rãi bước tới, vẫn luôn thể hiện bộ dạng hèn mọn quỳ ở bên cạnh cùng với báo tuyết chào hỏi.

Ngân Nghê vẫn đi theo phía sau nàng nên lúc này đây nàng cũng không cần canh cánh trong lòng rằng mình có thể hay không ngã gãy chân gãy tay.

Thân thể bỗng dưng bị một bàn tay sắt chắc nhấc lên kéo nàng ngã vào vòng ngực kiến cố ấm áp.

“Ngoan.”

Cầm thú Vương xoa xoa đầu của nàng, giọng nói hùng hậu cứng rắn tựa như có thêm chút ý cười nhẹ nhàng, tựa hồ đối với sự phục tùng của nàng hoàn toàn hài lòng.

Thân thể không có bị quăng đi, cổ cũng không có bị bóp chặt, đầu lưỡi không có bị đùa giỡn, bả vai không có bị chân hắn đá, tóc lại càng không có bị hắn túm. Nàng nghiệm ra một điều là chỉ cần đem chính mình thành kẻ không bằng sức sinh thì sẽ thoát khỏi nã.

“Liệt cho người mặc nhiều như thế này sao tay vẫn là lạnh như thế chứ?”

một bàn tay màu đồng thô ráp đột nhiên nắm lấy tay của nàng làm hại La Chu giật mình hoảng sợ. Cầm thú Vương thay... thay đổi ư?!

“Ngân Nghê chạy tới nhà lao để giữ ấm chân cho người mà vì cái gì chân vẫn lạnh như băng hà.”

Trái tim đập thình thịch liên hồi càng lợi hại, một chân của nàng bị bàn tay to khỏe nắm lấy khiến nàng cảm thấy như chạm phải lửa nóng vậy, thực sự làm nàng thoải mái không nói lên lời. Tuy là vẫn duy trì tư thế hèn mọn cúi đầu không nói nhưng trong lòng lại hung hăng mắng chính mình thể chất lạnh nên hại thân a.

“Đúng rồi, ta thiếu chút nữa đã quên, thân thể người một khi rời khỏi hơi ấm trong giấy lát sẽ lạnh như băng.”

Tán Bô Trác Đốn tùy ý cười nói, cởi bỏ đai lưng áo khoác da của mình rồi đem cả người nàng bao lại. Nhốt heo nhô này vào trong nhà lao một ngày và giờ nàng ta đã khôi phục thành lại trạng thái hèn mọn chỉ biết cúi đầu lặng yên. Nhưng mà hắn có thể cảm nhận được nàng căn bản là bài xích hắn, cũng có thể cảm nhận được nàng không thể kiểm soát được mà run run. Tuy nhiên vô luận là bài xích cứng ngắc hay vẫn là run run sợ hãi, tất cả đều không ảnh hưởng tới tâm tình sung sướng của hắn.

Nam nhân này trời sinh có thân thể ấm áp, chỉ cách một lớp quần áo mỏng cũng có thể đem hơi ấm truyền sang cho nàng, không những thế

trong không khí mùi tanh tươi của máu đan vào mùi của nam nhân trong nháy mắt đem nàng tầng tầng lớp lớp vây quanh. Biến nàng thành con kiến bé nhỏ, quay quanh một vòng lại một vòng, hoàn hoàn trôi buộc mọi sự gầy dựa, đồng thời xóa bỏ sự lạnh lẽo của thân thể nàng, nhưng cũng làm cho nàng hít thở không nổi.

Cầm thú vương thật sự bất thường!! Bằng không vì cái gì hắn lại sùng ái như đang ôm một đứa trẻ đối với nàng cơ chứ? Vì cái gì cởi ra áo bào rồi đem nàng bọc vào bên trong? Vì cái gì dùng nhiệt độ cơ thể của hắn để xua tan sự lạnh lẽo của cơ thể nàng? Hắn không phải đáng Vương tôn quý tộc sao, là kẻ không thể mạo phạm sao? không phải vẫn luôn lãnh khốc vô tình tàn nhẫn, thích tra tấn nàng làm niềm vui sao?

La Chu sau khi nhận thấy Cầm thú Vương trở nên thất thường thì càng thêm khủng hoảng tinh thần. Nàng không dám tưởng tượng hắn lại dùng ánh mắt cứ chỉ ôn nhu sùng nịch đối với nàng nhưng phía sau có thể ẩn chứa sự tra tấn khinh khủng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 108: Cầm thú Vương thay đổi (hai)

Người đàn ông đầu tiên dùng áo choàng bao trọn nàng ôm bên trong là Trát Tây Lăng Thổ. Được dựa vào trong lòng của hắn, được cánh tay rắn chắc cường tráng ôm trọn khiến nàng cảm thấy an tâm, toàn thân đều trở nên ấm áp cùng ngọt ngào.

Cầm thú Vương là người đàn ông thứ hai đem nàng ôm trọn bên trong áo choàng của hắn, thân hình của hắn cùng Trát Tây Lăng Thổ đều ấm áp như nhau, nhưng hắn cao lớn cường tráng hơn Trát Tây Lăng Thổ rất nhiều. Thân thể hắn giống như lời đồn đại của thiên hạ to lớn dung mãnh như trâu đen. Cho dù có mặc một lớp quần áo cũng vẫn như trước có thể cảm nhận được cơ bắp rắn chắc như đá ẩn chứa sức mạnh to lớn có thể dời núi lấp biển. Mặc dù đều cái ôm truyền hơi ấm cho nàng nhưng cái ôm của hắn lại như mạng ngàn chiếc kim liên tục đâm nàng chỉ chút vết thương.

Nàng trở nên cứng ngắc giữ khoảng cách sao không cho quá sát người Cầm thú Vương, mắt thì chăm chú nhìn vạt áo họa tiết thêu bên trên của hắn, nàng hoàn toàn duy trì sự yên lặng, cố gắng kìm nén không phát thét lên rồi bỏ chạy.

Mái tóc đen giờ xõa tung xù trên đầu nàng giống như bị giật điện mà thành. Ngón tay thon dài màu đồng của hắn vén tóc ra sau đầu cho nàng, hắn nhẹ nhàng cảm lợn tóc của nàng lên và xoạt một tiếng cắt đứt thành hai đoạn. Sợi tóc phát phơ rơi xuống nền đất, mang theo sự lạnh lẽo đáng sợ đến cho nàng.

*\*từ giờ mình đổi cách xưng hô của anh Vương đối với La Chu nhé*

“Heo nhỏ, nàng phải đem tóc bên phải cắt ngắn một chút mới cân xứng với bên trái.” Tán Bố Trác Đốn lấy tay nhẹ nhàng chải vuốt vài sợi tóc đen dài của nàng. Dù chỉ là việc nhỏ nhặt chả to tát mà có thể khiến tâm tình hắn lại có thể sung sướng đến thế. Bỗng nhiên hắn lạnh giọng ra lệnh cho mấy kẻ hầu bên cạnh: “Chải lại tóc cho nàng.”

“Dạ.”

Bốn cung nữ như đã được huấn luyện trước kia nhanh nhẹn yên lặng đi đến phía sau La Chu, mỗi người hai cánh tay đồng thời linh hoạt múa may giúp nàng chải tóc. Sau nửa canh giờ, trên đầu nàng đã được bện ra chín mươi chín bím tóc được thắt lại thật đẹp để gọn gàng. Hai bên thì là các bím tóc ngắn dài so le lẫn nhau không đồng nhất, không những thế vài bím tóc trên đầu của nàng có lẫn thêm vài sợi tuyến hồng, nó điểm dài đến tận cằm của nàng. Mỗi một đoạn đều dùng một viên thạch san hô hồng to bằng hạt đậu để trang trí.

Toàn bộ quá trình chải tóc, La Chu chỉ lẳng lặng cuộn mình trong lòng Tán Bố Trác Đốn, nếu để ý thì đang đang cắn môi dưới cố kìm nén không phát ra một tiếng phản đối mặc dù bên trong nội tâm thì đang khó chịu đến phát điên lên được. Trong khi đó, Tán Bố Trác Đốn vẫn ôm nàng suốt quá trình, hắn còn có hứng thú xem cung nữ chải tóc cho nàng, thỉnh thoảng hai cung nữ còn lại sẽ châm thêm trà đã được đun ấm cho hắn thưởng thức.

Sau khi việc chải tóc kết thúc, bốn cung nữ kính cẩn cúi người hành lễ về phía Vương của họ sau đó lui đến bên cạnh giường.

Hắn duỗi tay đem cái đầu bướng bình cúi gằm quá lâu của nàng ngẩng lên. Ánh mắt hứng thú của hắn biến mất dần đi và thay thế bằng hắc ám lạnh lẽo.

Vì lúc bị bắt ngẩng đầu lên, La Chu nhắm chặt hai mắt lại. Nàng thật sự không muốn thấy Cầm thú Vương, nàng có chút sợ hãi khi nhìn vào đôi mắt uy nghiêm đầy lãnh khốc.

Mặc dù ánh hồng từ phía những viên san hô khảm bạc lấp lánh tăng thêm độ tinh tế cho mái tóc đen mượt của nàng, nhưng khuôn mặt của nàng trông trắng bệch thiếu sức sống tạo thành hình ảnh đối lập hoàn toàn. Kể cả khi heo nhỏ nhắm mắt yên lặng không nói gì còn về mặt thì đậm nhạt khiến hắn cảm thấy khó chịu, chả thấy hứng thú như trước nữa.

Hai con mắt khẽ neho lại cẩn thận quan sát nàng một lúc. Hắn dùng ngón tay thô ráp của mình xoa nắn khuôn mặt trắng bệch của nàng cho đến khi nó ứng hồng một mảng thì thôi. Có vẻ như đứng theo điều hắn nghĩ, khuôn mặt của nàng đã có chút sức sống phù hợp với ánh sáng hồng từ viên san hô tỏa ra trên đầu nàng, trông nàng càng xinh đẹp đáng yêu. Nhưng chả được bao lâu, nó lại trở về với màu trắng bệch vốn có, còn màu hồng lúc trước đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi., Đôi mày rậm sặc bén như kiếm của hắn giờ dựng thành một đường thẳng thể hiện hắn có bao nhiêu tức giận với

nỗ lực giúp nàng trông có sức sống hơn.

“Thỉnh Vương dùng trà.” Cung nữ quỳ gối dâng chén trà.

Hắn quay nhìn chén trà, đôi mày lại nhăn lên ra vẻ suy nghĩ. Hắn cầm lấy chén trà trong tay cung nữ rồi tự mình đưa tới bên môi La Chu, nhẹ giọng mệnh lệnh: “Uống nó vào.”

Hương vị nhẹ nhàng tiến vào cái mũi của La Chu. Vốn dĩ khuôn mặt nàng đang rất bình thản, vậy mà sau khi ngửi thấy mùi này ngay lập tức sắc mặt trở nên trắng đến không còn trắng hơn được nữa. Nàng nghĩ hẳn bị điên rồi biết rõ nàng cực kỳ chán ghét uống thuốc mà Cẩm thú Vương còn bắt nàng uống chứ, hãy đây là kiểu tra tấn mới của hắn, bắt nàng uống mấy lít thuốc Đông y?

“Uống nó vào.” Mệnh lệnh lại một lần nữa vang lên, thanh âm so với lần đầu tiên còn muốn uy lực hơn, ý không cho phép từ chối.

Nàng bắt đầu dĩ mờ mắt ra nhìn về phía cái cốc đang ở cạnh bên môi mình. Bên trong cốc trà là nước trà màu nâu nhạt, bên trên có mấy con sâu nổi lênh bênh, mùi hương phát ra thoảng thoảng phả vào mặt nàng thật đáng ghét.

Nàng cũng không mấy xa lạ với loại trà này vì hơn một tháng trời cơ hồ ngày nào nàng cũng đều thấy Cẩm thú Vương uống nước đun bằng mấy con sâu này. Mấy con sâu nhỏ này chính là đặc sản của vùng núi cao nguyên này, chúng chính là loại thuốc được cho là có thể chữa bách bệnh, nó được gọi là đồng trùng hạ thảo.

Đồng trùng hạ thảo là hợp thể của côn trùng và thực vật, có hàm lượng vitamin phong phú, hàm lượng khoáng chất cũng tới 37 loại! Nó có rất nhiều acid amin hiếm đóng vai trò quan trọng trong chuyển hóa và tổng hợp protein cho cơ thể. Nó có tác dụng hỗ trợ điều tiết hệ miễn dịch, điều tiết hàm lượng máu trong cơ thể và tạo chúng, điều tiết chức năng của gan, của thận, ức chế sự hình thành của các khối u, kháng viêm, kháng nhiều loại virus, chống oxy hóa. Trong giới trung y, họ cho rằng đây là một loại thuốc Đông y duy nhất có thể đồng thời cân bằng, điều tiết âm dương, được xưng là huyền hoàng kim. So với tổ yến, nhung hươu, bào ngư, vậy cá mập mà nói, thứ này mới là thánh vật để điều dưỡng cơ thể, giữ gìn sắc đẹp.

Trời à... hắn là muốn làm gì kia?! Cẩm thú Vương thế mà lại đem loại trà sâu trân quý xa xỉ ban cho nàng một nô lệ dê tiện uống?! Nàng hoàn toàn chết não luôn rồi. Nhìn màu trà sâu đã hơi nhạt hẳn là lần thêm nước đun hầm cuối cùng. Uống trà xong sẽ ăn sâu, lúc này mới xem như hoàn toàn đem tất cả chất dinh dưỡng hấp thu.

La Chu đầy khiếp sợ, kinh ngạc, rối rắm, trong lúc nhất thời quên há mồm uống trà.

“Xem ra là muốn ta nuốt cho nàng sao.”

Tiếng cười trầm trầm vang lên cũng chẳng chờ nàng phản ứng lại, hắn dùng một bàn tay như kim sắt chặt chẽ bóp mạnh giữ cho miệng của nàng mở ra còn đầu bị ngửa lên để hắn đổ trà vào. trên hai má truyền tới sự đau đớn, miệng không thể khép được.

“Heo ngoan, trà sâu không có đắng.” Tán Bố Trác Đốn cúi đầu cười nhẹ nhưng mà điều đó càng làm nàng hoảng sợ hơn. Nàng không thể làm gì khác ngoại trừ nhìn cốc trà trong tay hắn chậm rãi nghiêng về phía miệng nàng, nước trà sâu tự lại thành cột nước hướng trực tiếp cổ họng của nàng tiến vào.

Mẹ nó! Có ai cần Cẩm thú Vương nhà người nuốt uống cơ chứ? Hồi trước nàng ở hiện đại tốt xaais gì cũng đã ăn qua vài món có đồng trùng hạ thảo rồi, nó có đắng hay không còn cần tên cẩm thú nhà người kẻ lè à? Đau! Đau quá! Mẹ nó chứ tên cẩm thú thì vẫn là cẩm thú thôi, quai hàm nàng sắp bị bóp nát rồi! hai mắt La Chu đầm lệ trừng mắt đối với khuôn mặt anh tuấn của kẻ đối diện mà oán niệm không ngừng. May mắn lúc còn ở thời hiện đại nàng đã luyện ra kỹ thuật uống bia không bị sặc chứ không giờ phút này sẽ bị tên dã man dùng phương thức “rót nước” làm sặc chết mất.

Đầu lưỡi hồng hồng non mềm của nàng nhẹ nhàng khẽ động ở bên trong cổ họng một lần lại một lần bị trà rót vào, nó không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng tránh bên tránh bên nọ. Vì bị ép ngửa cổ để “uống” trà nên nàng không nhìn được nuốt xuống khiến yết hầu nhấp nhô.

Tán Bố Trác Đốn nhìn đến phản ứng rất đối tự nhiên của nàng khi nuốt xuống nước trà khiến hắn cảm thấy miệng lưỡi khô nóng. Hắn đột nhiên dừng tay, cầm cốc đổ hết số nước trà còn lại cùng đồng trùng hạ thảo đổ vào trong miệng mình. Sau đó rất nhanh nhai toàn bộ rồi vứt cốc trà đi. Xong hắn quay qua nhìn nàng chằm chằm bằng đôi mắt sắc bén ấy từ từ cúi xuống gần nàng hơn.

Làm gì? Hắn muốn làm gì?

La Chu quá sợ hãi, nuốt ừng ực đồng nước trà vừa đổ vào mồm, hai tay dùng sức vừa chống vừa đẩy ngực của hắn ra xa. Nàng liều mạng muốn thoát khỏi sự kiềm chế của hắn, nàng muốn né tránh lồng ngực đang tiến lại gần phả hơi thở nóng rực cùng mùi nam tính của tên cẩm thú kia ra

Nhưng mà có lẽ chẳng kịp, một bàn tay mạnh mẽ chế trụ của phía sau đầu nàng, khuôn mặt anh tuấn trước mặt nàng càng ngày càng hiện rõ ra và rồi nàng có thể cảm nhận được cánh môi ấm áp chắc chắn của hắn chạm đôi môi của nàng. Tên cẩm thú truyền rất chuẩn xác đồng trùng hạ thảo cùng với nước bọt của hắn chui tọt vào trong miệng của nàng.

Trong họng cảm thấy một trận ghê tởm co rút liên tục, đầu lưỡi cố gắng muốn đẩy đồng sâu kia ra ngoài lại thỉnh thoảng bị một đầu ưỡi nóng bỏng cườnghắn khác tiến vào trong miệng tranh địa bàn, áp chế đầu lưỡi của nàng. Hoàn toàn đem đồng trùng hạ thảo đẩy về trong cổ họng nàng.

không cần! Ta không cần ăn những thứ ghê tởm đó! Đồng trùng hạ thảo dù có tốt nhưng má dính một đồng nước miếng của hắn thì còn tốt chút nào chứ!?

La Chu lại tiếp tục gào thét trong lòng vì thân thể nàng chỉ có thể ở bên trong áo choàng của hắn gầy dựa vô vọng, đầu như cũ bị giam cầm không làm

thế nào di chuyển được. Cổ họng co rút liên tục cố gắng đẩy cái lưỡi đang tung hoành trong miệng của nàng ra, qua một lúc nàng cũng bó tay đành nuốt xuống đám sâu kia.

Hu hu, thật là kinh tởm! Nước mắt tiếp tục tràn ra từ đôi mắt đã ướt đầm từ trước, còn tên nam nhân kia thì vẫn tiếp tục chơi đến vui quên trời quên đất.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 109: Cầm thú Vương thay đổi (ba)

Đầu lưỡi hắn cuốn lấy đầu lưỡi của nàng vờn quanh trên đầu, nó ngồng cuồng y như chủ nhân của nó vậy, liên tục cướp đoạt nước miếng của nàng, cũng dùng sức xâm nhập vào sâu bên trong khoang miệng khiến nàng vừa đau vừa tê dại. Sau một loạt tranh cướp hỗn loạn, hơi thở của cả hai trở nên gấp gáp, cũng chẳng để nàng có thể nghỉ ngơi đầu lưỡi của nàng tóm lấy cái lưỡi của nàng tiến vào trong miệng của hắn. Hắn không lưu tình dùng răng nanh cắn cắn lưỡi nàng, đem nước miếng của hắn bôi vẽ khắp nơi trong khoang miệng của nàng.

Khi Trát Tây Lăng Thố hôn nàng thì là nhiệt tình, còn Thích Ca Thất Tu hôn là tràn đầy dục vọng, riêng Cầm thú Vương hôn thì chỉ có lỗ mãng, ta thích ta cứ lấy.

không có thắm luân mê say đầy đam mê, không có ngọt ngào ấm áp, chỉ có cắn môi đau đớn, trong lòng nổi lên sự ghê tởm, mỗi một tế bào trên người nàng đều bài xích cùng kháng cự lại hắn. Nàng không biết Cầm thú Vương đến tốt cùng là mắc bệnh gì sao tự nhiên liền nổi lên hứng thú với cái môi của nàng.

Đội cho Cầm thú Vương cuối cùng cũng thoả mãn đòi đi miệng của nàng nhưng thiệt hại hắn để lại ngoài cánh môi bị sưng tấy của nàng thì những chỗ khác đều chẳng còn cảm giác gì nữa. Tầm mắt nhìn của nàng trở nên mơ hồ mông lung, trong cơ thể toàn bộ sức lực đều bị rút sạch, vì bị thiếu dưỡng khí mà mặt nàng trở nên đỏ hồng, đáng kể là hai má hắn các vết xoa nắn bóp mạnh mà hắn gây ra. Mặc dù tay của hắn đặt sau đầu nàng đã nói lòng đôi chút, nhưng bất cứ khi nào nàng có ý định xoay đi thì đầu nàng đều có thể chào từ biệt cái cổ đáng yêu ngay lập tức.

Trong cổ họng lại thêm một co rút muốn trào ngược đòi thoát ra ngoài, cũng may nàng mạnh mẽ áp chế lại. Nàng tự ra lệnh cho bản thân phải kiềm chế nhất định phải nhịn xuống, nước miếng của Cầm thú vương dù có ghê tởm thì so với lúc trước nàng phải liếm “cậu nhỏ” của hắn thì còn sạch sẽ gấp trăm ngàn lần. Tuy nhiên tốt nhất nàng không nên tiếp tục khiêu khích uy quyền và nhân nại của hắn lần thứ hai, không thể lại tiến vào nguy hiểm một lần nữa.

Tán Bó Trác Đốn ôm chặt lấy nữ nhân trong lòng, sau khi cảm xúc mãnh liệt được hắn ổn định trở lại, lúc này hắn mới dùng ngón trỏ thon dài của mình nâng cái cằm khéo léo tròn mịn của nàng lên.

Con người long lanh trong suốt như viên thạch đen nhúng trong nước, ôn nhu, hơi hơi phiếm hồng đồng thời lại lóe ra các loại màu sắc rực rỡ óng ánh. Trong đôi mắt xinh đẹp không có hiện lên bóng dáng của hắn mà nhiễm một tầng sương mù mông lung, giống như thánh địa hồ xuân thần bí thu hút cả người thường lẫn thần tiên.

Khuôn mặt trắng bệch giờ đã không còn mà thay thế bằng màu hồng ánh bình minh ló rạng, hai bên má còn lưu vài vết miết tay ửng hồng lên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm một tầng ái muội phong tình. Cánh môi đầy thương tích loang lổ chỗ hồng chỗ tím, cong cong lên trông thật buồn cười mà trông cũng thật giống như cô gái nhỏ đang làm nũng. Nước bọt trong suốt chảy xuống khoe môi dưới ánh sáng nhu hòa chiếu xạ lấp lánh những tưởng như nàng vừa uống nước chẳng may dề xot vài giọt. Cái cảm nhe nhỏ vẫn còn ướt đầm dính vài miếng đông trùng hạ thảo nhìn trông thật giống con mèo nhỏ ăn vụng chưa kịp chùi mép.

Đây là lần thứ hai hắn thân thiết với nữ nô, cũng là lần thứ hai từ lúc sinh ra hắn thân thiết với một nữ nhân. Vị trà xanh ngọt ngào trộn lẫn cùng mùi thuốc thoang thoang từ đông trùng hạ thảo quả thực làm cho hắn càng mê mị không thể tự kiềm chế nổi. thì ra thích sẽ sinh ra vị ngọt ngào khó tả này, muốn ngừng mà không được, một khi đã nếm thì càng trở nên tham lam muốn nắm giữ nó, sẽ cảm thấy mọi thứ đều trở nên đáng yêu, khắp nơi đều tràn ngập tình yêu, làm hắn hận không thể ám mùi của hắn lên toàn bộ cơ thể của nàng. Từ trong ra ngoài, mỗi chỗ cũng không buông tha để mỗi người biết nàng là thuộc về hắn Cổ Cách Vương Mục Xích • Tán Bó Trác Đốn. Những kẻ có suy nghĩ tiếp cận nàng đều phải có sự cho phép của hắn.

Ngón tay hắn lau đi những miếng đông trùng hạ thảo còn sót lại trên chiếc cằm của nàng, rồi lại đem chúng một lần nữa cho vào trong miệng của nàng. Khi hắn dứt thức ăn thì không cho phép nàng bỏ xot dù chỉ một miếng vụn.

Ánh mắt đảo qua phía cung nữ đứng bên ý bảo chuẩn bị miếng thịt nhỏ mang lên. Tần suất làm việc của cung nữ rất nhanh đã bê lên đồ ăn hắn yêu cầu, hắn nhanh chóng bỏ vào trong miệng nhai một lát rồi lại một lần chiếm đóng môi của nàng.

La Chu thật sự không nghĩ tới mình đã nhìn một lần giờ lại còn muốn nhìn lần thứ hai, cơ mà miếng thịt được tắm nước bọt của Cầm thú Vương đã được hắn mạnh mẽ phun vào trong miệng nàng. Nhưng mà lúc này đây, nàng không còn khí lực để mà giãy dụa kháng cự nữa rồi. Mẹ nó chứ! Nàng đành nuốt qua nước miếng của Trát Tây Lăng Thố, của Thích Ca Thất Tu, ngay cả nước miếng của Ngân Nghê cũng ăn qua, thì nếm thêm nước miếng của Cầm thú Vương cũng không tính là chuyện gì mới đi.

Nàng đơn giản tự an ủi chính mình, nhưng cứ vừa tưởng tượng đến việc ăn thức ăn dính đầy nước bọt của Cầm thú Vương thì trong lòng vẫn là một trận ghê tởm run rẩy. Có phải hay không nàng nghĩ quá nhiều, nào có mấy cái cục hình khủng bố đâu, chẳng qua hắn muốn dùng sự ghê tởm đến huấn luyện

tính nhẫn nại của nàng mà thôi? Bản thân vẫn không thoát khỏi sự nghi vấn trong lòng, La Chu không thể không thừa nhận sự ghê tởm này so với việc giết người, ăn thịt người, dùng khổ hình hay cường bạo mà nói vẫn còn nhẹ nhàng nhiều lắm, nàng hẳn là nên thấy đủ. Sau một phen cùng cố gắng cố gắng cho chính mình thì cô hòng nàng cũng đã bớt cảm giác buồn nôn hơn.

Nhìn nàng trong lòng hẳn như con thú nhỏ nhu thuận nuốt xuống đồ ăn hẳn đứt cho, tâm tình Tán Bố Trác Đốn lại càng vui vẻ, hứng thú đứt đồ cho nàng không khỏi tăng đều, đôi lúc nhin không được chọn mấy thứ này nọ nhai cho thật nát rồi mới đứt.

Chờ đến khi nghe được tiếng thỏa mãn do đã ăn no của nàng hẳn mới đứt nước muối cho nàng súc miệng.

Sau khi trong miệng đã súc sạch sẽ, La Chu như trút được gánh nặng thở hắt ra một hơi, gần như xụi lơ trong lòng Cẩm thú Vương chút thì tròn tuột xuống dưới giường. Bụng nàng lại bắt đầu có dấu hiệu muốn phản đối nàng rồi, may mà đã được Thích Ca Thất Tu cùng Đa Cát xoa bóp trước đó nên không có quá đau đớn. Cẩm thú Vương thích thú chơi trò đứt đồ ăn cho nàng đến như vậy có lẽ nàng hiện tại vẫn là món đồ chơi thú vị cho hắn. Ghê tởm liền ghê tởm đi, sinh mệnh ít nhiều vẫn còn bảo đảm. Đến nỗi nàng cuối cùng quyết định mặc kệ Cẩm thú Vương có hành động khác thường như ôn nhu sùng nịnh thì nàng cũng không thêm để ý nữa.

Tán Bố Trác Đốn ngồi ở cạnh giường, kéo qua tấm chăn da nhưng màu lam dày quấn lên trên người La Chu, ngón trở nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên cánh môi sưng đỏ của nàng, nhưng vẫn lạnh giọng ra lệnh cho cung nữ: “Thay dây lưng mới cho nàng.”

Hả?! La Chu đột nhiên như nghe được tin dữ thân thể xụi lơ trong phút chốc thẳng dậy.

Giọng nói mệnh lệnh uy nghiêm khiến sáu cung nữ bưng bình xong có chút hoảng hốt, một cái cung nữ như choàng tỉnh vội vàng ôm hộp gỗ nam vàng được bịt kín tiến gần đến nàng, một cung nữ khác khom người tiến đến cạnh giường, từ phía cuối vén chăn đệm lên cời quần La Chu.

“Ta không muốn đổi! Ta không muốn đổi!”

Dây lưng bị cời ra, khi thấy cái quần trong và quần lót sắp cời sạch. La Chu cuối cùng thoát khỏi trạng thái kinh ngạc nhanh chóng hoàn hồn liều mạng kêu to vừa đập vừa đá mấy cung nữ ra.

“Nàng không muốn đổi?” Tán Bố Trác Đốn nheo mắt, trong nháy mắt từ ánh nhìn ôn nhu lập tức bị thay thế bởi sự hung ác nham hiểm, khóe môi gọi lên độ cong lạnh lẽo có thể đông cứng nàng.

“không đổi! không đổi! không đổi!”

Khuôn mặt La Chu đỏ bừng vừa xấu hổ vừa tức giận, hờ hết không chịu. Nàng đã bị một nam nhân, một cậu con trai giúp nàng thay bằng rồi, giờ lại thay dây lưng mới ngay trước mặt tên nam nhân trước mặt này, nàng liền không có cách nào sống nổi nữa.

“không đổi cũng được vậy toàn bộ cời sạch, giống tối hôm qua để máu kinh nguyệt chảy.” Đầu lưỡi hồng đỏ tà mị liếm môi dưới, con ngươi hung ác nham hiểm tạo ra biểu hiện tham lam mê luyến của hắn. Hắn nghĩ về cảm giác thoải mái khi thứ chất lỏng ấm nóng dính dính chạm vào cậu bé của hắn, thử lại cảm giác đó một lần nữa cũng không tệ.

“Ta đồng ý đổi!”

La Chu nghe hắn nói cùng ánh mắt và động tác hắn làm khiến nàng sợ hãi nổi da gà, nàng đột nhiên nhớ tới trước khi rời đi Thích Ca Thất Tu đã dặn dò nàng “Nếu không sợ chết thì đừng có làm trái ý của Vương.” Đúng rồi, nàng không phải cũng đã nhắc nhở qua chính mình sao? Súc sinh khi đứng trước mặt kẻ mạnh thì tuyệt đối phục tùng; súc sinh không có cảm thấy xấu hổ. Huống hồ cho dù nàng có hoàn toàn chối bỏ thì cũng có hữu dụng sao? không có, nửa điểm cũng không. Thích Ca Thất Tu chính là mãnh thú có thể tùy ý khinh bạc đùa bỡn nàng, Cẩm thú Vương cũng có thể bừa bãi dâm loạn cường bạo nàng, nàng chính là so với súc sinh còn không đáng giá bằng nô lệ để tiện.

Giờ phút này nếu muốn thoát khỏi mọi vũ nhục trừ phi nàng cắn lưỡi đi tìm chết! Mà nàng lại cực kỳ sợ hãi, cực kỳ chán ghét khi nghĩ về cái chết.

Nàng nhắm mắt lại hai chân đang đập các cung nữ dừng lại, tùy ý để họ cời quần ra. May sao Cẩm thú Vương không có nhân cơ hội dâm ô nàng a. Cung nữ tay chân nhanh nhẹn thay cho nàng dây lưng mới sau lại lập tức kéo đệm chăn xuống rồi lui ra.

“Thế này mới ngoan.”

Giọng nói trầm thấp phát ra câu khen ngợi. một đôi bàn tay to với vào đệm chăn, cời sạch áo bào, áo kép, nội y từng cái một. Chỉ trong giây lát, trên người nàng trừ bỏ một cái dây lưng mới đổi ra, liền từ đầu đến chân chả còn mảnh vải nào khác. Ngay sau đó, thân thể ấm nóng kiên cố cường kiện dán lại phía sau lưng nàng, hai tay hai chân như cùm sắt bao vây giữ lấy đem nàng kìm bên trong.

Bên tai truyền đến thanh âm thích ý của hắn, ánh sáng cũng được giảm dần, có tiếng bước chân nhòe xa dần. Chỉ chốc lát sau, trong phòng liền vắng lặng không tiếng động, chỉ có duy nhất tiếng ngáy truyền ra từ cổ họng của mấy con dã thú đang ngủ khi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Y Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 110: Cầm thú Vương thay đổi (bốn)

Cầm giác cả người không mảnh vải cùng một cái tên nam nhân trần truồng ôm nhau ngồi trên giường da thịt cọ xát làm cho trái tim của La Chu run từng cơn, da thì sồn gai ốc. Cho dù là từng cùng Trát Tây Lăng Thổ thân mật qua nhưng bọn họ cũng không có cởi bỏ toàn bộ rồi ôm nhau như lúc này. Chỉ có Cầm thú Vương từ tối hôm qua đến đêm nay liên tục cùng nàng trần trụi ôm sát sao.

Tối hôm qua, nàng vì quá sợ hãi cuối cùng thậm chí sợ hãi đến ngất luôn. Còn đêm nay thì bị hấn hung ác bắt uống trà sâu, rồi thì lỗ măng hôn môi nàng khiến nàng không những sợ hãi mà chân tay còn luống cuống.

Chớp mũi hoàn toàn bị chìm đắm trong mùi xạ hương của nam nhân, hơi ấm nóng bỏng từ cơ thể hắt tóa ra đem nàng bao vây thật kín bên trong. Tâm tư không tự chủ được đập thình thịch, đôi mắt lặng lẽ chớp chớp mở ra đóng vào, ánh sáng bên trong đôi mắt đã trở nên mơ màng. Hầu kết Cầm thú Vương vừa vịn ngay tại trước mắt nàng, còn cánh môi của cả hai cũng chỉ cách nhau bất quá là 8- 9 cm.

Trong mơ màng, nàng nhớ là đã từng nghe ai đó nói hầu kết chính là nơi yếu nhất của nam nhân.

Nàng khẽ nheo mắt vài giây rồi suy sụp nhắm mắt lại cố gắng áp chế suy nghĩ muốn cắn nát cổ họng của hấn. Khoảng cách giữa nàng và yết hầu của hấn trở nên sát lại, dù có dùng cả thân thể của nàng để đẩy nhưng vô luận như thế nào cũng không tách ra khỏi Cầm thú Vương. Nàng nghĩ trong đầu rằng mắt không thấy thì tâm cũng sẽ không loạn.

Cầm thú Vương dùng hai đùi cường tráng của mình đem thân dưới của nàng kẹp lấy chặt chẽ mặc dù hấn chỉ dùng đủ lực không cho nàng gãy dựa thoát ra. Cánh tay sắt cổ định hai bả vai của nàng, một bàn tay thô ráp vuốt vuốt một bên vai của nàng còn một bàn tay khác thì xờ loạn ở phía sau lưng nàng, lòng bàn tay nóng bỏng chà xát da thịt nàng có chút đau mà cũng có chút cảm giác kỳ quái không thể miêu tả, nó toát lên dục vọng mãnh liệt.

Cơ thể chết tiệt này! La Chu hung hăng phi nhỏ chính mình, hai bàn tay đang đặt ở trước ngực vô thức mà nắm lại thành quyền, hô hấp dần trở nên càng ngày càng nhẹ. Nàng tận lực lui lui thân thể bên trong lòng hấn, ý đồ tách khoảng cách giữa nàng cùng Cầm thú Vương

Bàn tay to thô ráp mon trón làn da non mịn đằng sau lưng của nàng. Tay hấn dần dần trượt xuống bên hông nàng vuốt vuốt một lúc lại tiếp tục tiến lên phía trên thêm một chút ra đằng trước. Cuối cùng bàn tay cũng dừng ở bộ ngực tròn đầy đặn mềm mại của nàng. Năm ngón tay mở ra dùng sức xoa bóp.

“Ai ui!” Nàng bị đau kêu lên, mắt đột nhiên mở ra, trong nháy mắt đôi mắt đã ngập nước mắt. Thân thể bị đau đớn kích thích theo phản xạ cơ thể co rúm lại muốn tránh né cái tay xấu xa của hấn. Nhưng mà lập tức lưng lại dán chặt cùng thân thể mạnh mẽ rắn chắc của Cầm thú Vương.

“Giao chút bằng không đừng trách ta giống tối hôm qua thô bạo với nàng.”

Giọng nam tính trầm thấp cảnh cáo vang lên từ đỉnh đầu nàng còn bàn tay của hấn vẫn miết miết bộ ngực của nàng, từng ngón từng ngón hết xoa lại nắn. Tuy rằng rất đau nhưng so với ban đầu thì lực hấn miết cũng nhẹ hơn rồi.

Đột nhiên thân thể nàng bị xoay lại, người nàng đối diện với Cầm thú Vương và dựa sát vào ngực hấn, bộ ngực kề sát gắt gao cùng với khuôn ngực kiên cố của hấn. Hai cánh tay cứng như sắt thép giữ thắt lưng của nàng đảm bảo nàng không tách khỏi hấn nhưng chúng cũng chẳng chịu yên vị một chỗ ngay lập tức bao trùm hông của nàng, tùy ý mà miết mà xoa nắn. Trong giây lát, hai bàn tay tăng thêm lực như muốn đem hông của nàng dứt ra khỏi vậy.

Đầu nàng lẳng lặng chôn ở hốc vai kiên cố của Cầm thú Vương, nước mắt thống khổ vì đau đớn từng viên lại từng viên rơi trên cổ của hấn, trong chốc lát đã ướt đầm. không được, sao nàng có thể dễ dàng rơi lệ như vậy trước tên cầm thú này cơ chứ? Nhưng là... Nhưng là nàng thật sự sợ móng vuốt của hấn không thể chế được đem hông của nàng ngắt luôn ra mất.

Có lẽ là nước mắt của nàng đã nhắc nhở Cầm thú Vương vì thế hấn đạo xoa nắn hông nàng cũng nhẹ dần bớt, đỉnh đầu nàng truyền đến tiếng hừ nhẹ xen lẫn hơi thở có chút hỗn loạn.

“Heo ngoan, lực đạo của ta đã muốn đủ nhẹ. nhẹ nữa thì xoa nắn hông nàng sẽ không tận hứng, nàng phải nhẫn.”

Nhẫn cái con khỉ ỷ! La Chu thiếu chút nữa không nhẫn nhịn được chửi ầm lên. Cuối cùng cũng hiểu được vì sao buổi sáng hôm nay tỉnh dậy rõ ràng không bị hấn cưỡng bạo nhưng toàn thân từ trên xuống dưới nơi nào cũng toàn vết bầm tím như bị người chà đạp mà thành, sự thật hóa ra là do một tay tên cầm thú này nắn ra. hấn là kẻ chỉ cần hô một tiếng cũng có thể giết chết người, nàng thì dùng hết sức lực từ lúc bú sữa cho đến giờ miễn cưỡng lắm mới bề gầy được một cục xương. Với năng lực cách xa như thế như thế này, khi nàng phản kháng hấn thì cũng thừa biết ai thắng ai thua rồi!

Tán Bô Trác Đốn cố gắng khống chế khát vọng tàn sát bừa bãi của mình, cái trán đã thấm đầy giọt mồ hôi. Heo khi tỉnh so với lúc hôn mê thì thú vị hơn, lòng bàn tay hấn mon trón mỗi một tác da thịt của nàng có thể dễ dàng cảm nhận được nàng run rẩy co rúm lại. Lúc miết hông của nàng, vì quá đau đớn khiến nàng rơi lệ, thân thể non mềm theo bản năng run rẩy muốn trốn tránh, không tự giác ở trong lòng hấn xoay qua xoay lại làm hấn cảm thấy vô cùng thích ý cùng thoải mái. hấn biết hết thảy dù là phản ứng rất nhỏ của nàng, điều này cũng làm cho tâm tình của hấn phá lệ sung sướng.

Ngón tay hấn đẩy ra dây lưng đeo lúc kinh nguyệt của nàng ra luồn vào khe hở bên hông của nàng rồi chậm rãi ma sát. Bàn tay còn lại cũng trượt theo hông của nàng đến chỗ bắp đùi, nhẹ nhàng di chuyển từ ngoài vào trong lưu luyến mà vuốt ve da thịt non mịn bóng loáng như miếng pho mát của nàng. Ngay lúc hấn tà ác đè lại miệng hậu huyết yếu ớt của nàng, cơ thể nàng đang áp ở trên người hấn cơ hồ trong phút chốc buộc chặt, càng ngày càng run rẩy mãnh liệt, những chỗ da nàng tiếp xúc với cơ thể hấn đều bị mồ hôi làm thấm ướt.

“Heo ngoan, thời điểm nàng bị hành kinh, ta sẽ không cưỡng đoạt nàng.” hấn an ủi nói, thanh âm trầm thấp nồng đậm sự áp chế tình dục mãnh liệt. Ngón



tay đặt tại hậu huyệt thông thả chậm rãi âu yếm di chuyển qua các nếp uốn, đầu ngón tay đối với hoa cúc đóng chặt của nàng mà chậm rãi chọc chọc khẽ nhẹ, “Thả lỏng chút thì sẽ không quá đau, bất quá nếu nàng giống tối hôm qua mà ngắt xiù, ta sẽ không thể cam đoan có thể hay không khiến nàng đau đớn mà tỉnh.”

Cầm thú! Cầm thú! La Chu trong lòng rít gào thật to, cho tới bây giờ không nghĩ tới một ngày cúc hoa của mình cũng sẽ bị xâm phạm. Hắn nói sẽ không cường bạo tất nhiên làm cho nàng có đôi chút an tâm, nhưng ngón tay thô dài của hắn không ngừng tiến vào trong cúc hoa làm cho nàng không những cảm thấy nhục nhã mà còn cực kỳ sợ hãi. Trong nháy mắt hiện lên không phải là ảnh trong truyện đam mỹ trước kia nàng đọc trên mạng mà là cảnh máu me khinh khủng trước kia ở Nạp Á thôn.

Có một vị Vương đế như hắn tất có loại binh sĩ máu lạnh. Binh sĩ có thể thành thạo dùng dao lòi ra trực tràng mà mặt không đổi sắc, như vậy thì kẻ trị vì đứng ở vị trí cao nhất Vương đế thì sao? Dùng ngón chân cũng có thể nghĩ được là hắn còn khinh khủng gấp bội lần rồi. Nói không chừng đang đùa bỡn hân lại không kiềm chế được ngón tay xoạt một phát liền đem ruột của nàng lòi ra ý chứ.

La Chu cắn môi dưới, thân thể không nhịn được run rẩy, cực kỳ sợ hãi không làm sao thả lỏng thân thể được.

Tán Bó Trác Đốn không dự đoán được hắn tự mình an ủi cư nhiên lại tạo hiệu quả hoàn toàn ngược lại, thân thể heo cứng ngắc run run giống như lá khô bị gió thổi bay bất cứ lúc nào, đôi lúc còn nghe thấy được âm thanh răng nàng va vào nhau. Hậu huyệt ẩm áp của nàng không chỉ không có thả lỏng, ngược lại chỗ tiếp xúc với đầu ngón tay của hắn co rút lại thập phần lợi hại. Nếu hắn mạnh mẽ tiến vào nhất định sẽ đem vách tường thịt bên trong xé rách.

Cúc hoa của nàng nhấp nháy như là miệng đứa trẻ mút đồ, thật vất vả mút chặt đầu ngón tay của hắn, ngay lập tức tạo cho hắn cảm giác mất hồn khiến toàn bộ bàn tay đều tê dại. Nếu như bình thường, ngón tay hắn đã sớm theo tâm ý mà cầm ra rút vào. Nhưng là tại giờ khắc này, hắn lại thấy thích thú. Đó là một loại cảm xúc mới mẻ chưa từng có trước kia làm cho tâm của hắn tan chảy nhũn ra như nước.

“Nàng lại sợ hãi khấn trương cái gì?” âm thanh trầm ấm thiếu vài phần lạnh lẽo cùng cứng rắn trước kia thay vào đó là mỉa mai hoặc kêu gọi.

Đáp lại lời của hắn là sự im lặng, đôi mắt của nàng liên tiếp không ngừng chảy nước mắt nhỏ xuống cổ hắn, rất nhanh liền hội tụ thành dòng suối nhỏ chảy xuôi uốn lượn trên da.

hắn ngoéo môi nàng, nhâm nhi hung ác cười nói: “Heo, không ngoan ngoan trả lời, ta liền cầm vào đi đem ruột của nàng lòi ra cho Ngân Nghê ăn.”

“không cần!”

Ngay lập tức, La Chu hãi hùng thất thanh hô to. Thân thể giống con cá lúc gần chết hấp hối nhảy giãy đành đạch lên, nhưng trong chớp mắt bị cánh tay giống sắt thép của hắn áp chế lại.

“không muốn không muốn! Ta nói ta nói!” Nàng ra sức ngẩng đầu lên, lệ rơi đầy mặt, “Ta sợ... sợ Vương cầm ngón tay vào hậu huyệt của ta rồi đem ruột của ta lòi ra luôn!”

Tán Bó Trác Đốn thoáng chốc không nói gì, kỳ thực hắn thật sự không nghĩ tới lời hắn uy hiếp nàng cư nhiên cùng sự sợ hãi của heo nhỏ lại trùng hợp. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã rơi đầy lệ, đôi mắt to không dấu được sự kinh sợ khiến trong lòng hắn không khỏi lại khó chịu trong lòng.

“Đừng sợ, chỉ cần nàng ngoan ngoan, ta cho dù có rút ruột Ngân Nghê cùng hai đầu báo tuyết, cũng sẽ không rút ruột của nàng.” hắn rút tay ra, giống như yêu thương vỗ vỗ đầu của nàng, thay nàng lau đi nước mắt bên hai má, “Heo ngoan, ta còn muốn lưu lại ruột của nàng chậm rãi nhấm nháp, sao bỏ được rút ra ném cho Ngân Nghê ăn? Đó bất quá là hù dọa nàng thôi.” nói xong hắn nhẹ nhàng cười rộ lên, tiếng cười trong trẻo nhiễm đầy mùi máu tanh. Cánh tay vừa đối, hắn đã cùng La Chu thay đổi vị trí, thân hình to lớn rắn chắc của hắn áp sát thân thể mềm nhỏ của nàng.

không khí lạnh lẽo xung quanh nhanh chóng phục hồi sự ươn ướt ấm nóng, khí lạnh lập tức biến mất không dấu vết. Nàng nổi một tảng da gà còn trên người bị ngọn núi chính là năm ngón tay của hắn vĩnh viễn đè ép

La Chu giật mình hiểu được vì vô luận nàng cùng Cầm thú Vương ở chung xảy ra bao nhiêu ái muội thì nàng thủy chung cũng không chịu đựng nổi sự thay đổi đột ngột như thế này của hắn.

Thử hỏi, một người bình thường như cầm thú huyết tinh hung tàn lại có khả năng trước mặt nàng thẹn thùng như thế này sao?

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 111: Cầm thú Vương thay đổi (năm)

Cảm giác đau đớn bỏng như bị lửa đốt từ phía hông lan truyền khắp từng tế bào trong cơ thể nàng, trên làn da có thể thấy đầy vết ửng đỏ xanh tím, nàng tin là sáng mai tuyệt đối trông còn kinh khủng hơn nữa. Đáng thương cho làn da phấn điêu ngọc trác mềm mại lại bị móng vuốt của tên cầm thú tàn phá một cách thô bạo.

Đêm nay cùng trước kia so sánh thì Cầm thú Vương tuy rằng xuống tay vẫn là quá mạnh, nhưng thái độ rõ ràng không giống như trước có thể nói là khác thường đến quỷ dị. Nàng mà giữ im lặng, hẳn sẽ không cố gắng như giờ chờ được đến câu trả lời của nàng mà ở trước mặt nàng giết người tàn khốc, hoặc là trực tiếp đem gia tăng thống khổ trên người nàng, sau đó ở một bên trông như không biết mặt xem nàng vì sợ hãi vì áp lực run rẩy bấy khốc. Hẳn thường từ trên cao nhìn xuống, giống như quan sát một con kiến hèn mọn, cười lạnh lẽo nhìn nàng phục tùng, kính sợ.

Nhưng đêm nay hẳn không thích nàng lặng yên mà cố chấp bắt nàng trả lời hẳn, đôi mắt thô bạo huyết tinh lại lóe tia sáng thần nhiên sùng nịnh. Hẳn mệnh lệnh cung nữ cấp nàng chải tóc, đeo lên người nàng các trang sức quý tộc đẹp đẽ, hôn môi nàng, dứt nước trà cho nàng, vì nàng mà lau nước mắt, thậm chí hoàn toàn không ngại nàng đang trong kỳ kinh nguyệt mà tiếp xúc ở gần nàng. Đúng rồi, tính tình hẳn thay đổi khác thường giống như... giống như... từ tối hôm qua đã xuất hiện vài manh mối. Chẳng lẽ... chẳng lẽ hẳn thích nàng rồi sao?! Đây... Điều này thế quái nào có khả năng được?!

Trong ngực La Chu nổi lên từng cơn sóng gió động trời. Nàng vốn là không phải là người tri động khi cảm nhận tình yêu, hơn nữa suốt nửa năm tại thôn Nạp Mộc A, Trát Tây Lăng Thổ theo đuổi nàng thế nên về phương diện tình cảm này nàng càng hiểu rõ. La Chu không thể xác định chắc chắn là Cầm thú Vương yêu nàng, nhưng có thể kết luận hẳn đối của nàng quả thực có vài phần tình ý nam nhân đối nữ nhân. Bất quá nó chỉ tồn tại vài ngày mà thôi, Thích Ca Thất Tu thích nàng, Cầm thú Vương cũng thích nàng, việc này quả thực so với nước sông Trường Giang chảy ngược còn khó tưởng tượng hơn. Chẳng lẽ bởi vì nàng là người bình thường cho nên không theo kịp tư duy của mấy tên dã thú sao?

Tuy rằng tục ngữ có nói “Đánh là thương, mắng là yêu, yêu chính là hung hăng ngược”, nhưng trăm ngàn lần đừng nói với nàng là tên cầm thú này ngược nàng hơn một tháng vì che giấu tình cảm của hẳn đối với nàng nhé, nàng sẽ học máu, đến chết cũng không nhắm mắt nổi a.

La Chu chăm chăm nhìn khuôn mặt anh tuấn của Cầm thú Vương ở gần trong gang tấc, trên khuôn mặt nàng không có nổi một tia sáng vui sướng mừng thầm mà là sợ hãi hoảng sợ, cơ hồ xem nhẹ sức nặng của hẳn trên người nàng.

“Đôi mắt của nàng đã nói cho ta biết rằng nàng đoán được ta thích nàng, nhưng lại quá kinh hãi không tin được.” Tán Bó Trác đón ngón tay nhẹ nhàng miêu tả của khuôn mặt của nàng, ung mầu hơi hơi nheo lại, bên trong con ngươi tối dần lại âm u lạnh lẽo, “Vì cái gì không thể tin được?”

La Chu hơi nhếch môi nhưng vẫn là yên lặng nhìn hẳn, không nói một lời.

“Nàng muốn nói là ta vì Ngần Nghê mới sinh ra hứng thú với nàng, muốn nói rằng hơn một tháng qua nàng nhận không biết bao kinh hãi cùng tra tấn.” Ngón tay của hẳn đặt tại mí mắt của nàng chậm rãi vuốt ve làn da dưới tròng mắt, “Heo ngoan, ta thích nhất nhìn đôi mắt đen to tròn của nàng, nàng không cần phải nói gì chúng nó có thể thay miệng của nàng nói ra hết những gì nàng đang nghĩ.” Thanh âm hùng hậu càng phát ra trầm thấp tựa như xa xôi đầy mỉa mai. “Nàng biết không, ta thích ánh mắt trong suốt của nàng toát ra sự sợ hãi, thích chúng nó toàn bộ trở nên phiếm hồng, thích nhìn đến từng giọt nước mắt từ hốc mắt tràn ra. Ta không chỉ một lần nghĩ đem chúng nó móc ra ngâm trong nước thuốc chỉ một mình ta được nhìn thấy. Khi nàng co rúm người, run run quỳ gối bên chân ta, tựa như một con chuột nhỏ hèn mọn mà đáng thương, khiến ta nhìn không được càng muốn tra tấn làm nhục người.”

La Chu muốn trừng cũng không thể trừng mắt to đối với hẳn, chỉ cảm thấy có một cơn xà độc tại mí mắt mình uốn lượn di chuyển. Lưỡi độc của nó phun ra nuốt vào tê tê, tùy thời đều có thể hung ác đem răng nọc độc chui vào mắt nàng. Khuôn mặt anh tuấn trước mắt toát ra hơi thở thần nhiên mà dữ tợn, ngũ quan sắc bén tựa hồ có chút quỷ dị vận vận, đôi mắt như chim ưng giống như hai cái vòng xoáy không đáy toát ra sự lạnh lẽo. Đầu óc của nàng dần dần ngưng trệ trở nên trống không, trong lòng lặp đi lặp lại tiếng vọng của một từ — biến thái!

Ngón tay thon dài ở mí mắt của nàng cuối cùng cũng dời đi, tiến đến hai má trắng bệch rồi kế tiếp là cánh môi. Đầu ngón tay vẽ phác thảo viền môi đến những chỗ bị thương loang lổ thì ẩn ẩn.

“Đôi môi này không có đường cong rõ ràng, nó giống như hai đóa hoa non mềm mại tươi, chỉ là hơi rách nát tái nhợt chút, không khiến ta sờ được thích thú.” Tiếng nói trầm thấp truyền từ trên đầu nàng xuống, trong lúc đó ngón tay của hẳn không có để yên cạy mở đôi môi của nàng, chui vào sâu bên trong khoang miệng của La Chu. Đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt qua chơi đùa cái lưỡi mềm phần hồng của nàng, “Lúc nàng hôn mê vào thời điểm đó, ta phát hiện ra đầu lưỡi của nàng thật thú vị làm sao. Nó thật trơn mềm, ấm nóng, ta thật muốn bắt lấy nó rút ra bỏ vào trong miệng nhắm nuốt bốn phía.” Ngón tay vuốt ve khắp cái lưỡi không bỏ sót chỗ nào. Hẳn cẩn thận từng chút một như đang chạm vào một thứ trân bảo quý giá.

Biến thái! Biến thái! Biến thái! Trừ bỏ từ này, hai chữ này, La Chu tìm không ra từ thứ hai hình dung chuẩn xác về hẳn.

Hẳn tiếp tục chậm rãi sờ soạng, ngón tay chuyển qua chạm vào lợi của nàng so với cái lưỡi càng thêm mềm mại trơn mềm niêm mạc, đầu ngón tay hơi hơi ấn vào, “Heo ngoan, ta muốn cắt sạch đồng lợi của nàng ra.” Tiếp theo ngón tay lần xuống những cái răng trắng đều như hạt gạo nếp của nàng mà mòn trón, “Ta muốn đập nát từng cái răng chắc chắn đáng yêu này của nàng.” Khóe môi câu ra nụ cười quỷ dị, “Bất quá ngày hôm qua, ta rất thích cảm giác cái lưỡi liếm liếm ngón tay, thích tư vị nó nhắm nháp dương vật của ta.”

Hẳn rút ngón tay ra, hai bàn tay vòng sau đầu nàng, đem môi hẳn tại cánh môi của nàng như có như không ma sát, đem hơi thở nam tính hơi tiến vào trong miệng của nàng, âm thanh mỉa mai thì non: “Heo ngoan, tối hôm qua sau khi ta hôn môi của nàng, cắn cái lưỡi của nàng, nếm hương vị của nàng xong.” một chữ cuối cùng cũng thoát ra, đôi môi nở nang kiên nghị đã muốn đặt ở trên môi của La Chu.

Cánh môi nở nang tiếp xúc cánh môi bầm tím của La Chu, lực đạo rất nhẹ. Đầu lưỡi một đường tiến vào trong miệng La Chu, ôn nhu liếm của nàng lưỡi cuốn lưỡi của nàng không nhanh không chậm chơi đùa trên chóc, mơn mê tràn ra đầy nước bọt thoang thoang vị trà xanh thơm mát, nhưng cũng chẳng để nó phung phí hẳn ngay lập tức hút sạch dư vị ấy lại. Hẳn tham lam liếm khắp cánh môi khoang miệng từ trong ra ngoài, lực đạo như muốn đem tất cả đều liếm phá một phen.

La Chu bị bắt há miệng, nàng tròn to đôi mắt mê mang cùng sợ hãi, run rẩy không biết phải làm sao. Trong miệng nàng có cái lưỡi đang tàn sát bừa bãi khi thì mềm nhẹ, khi thì mãnh liệt khiến đầu óc nàng cũng lúc hỗn loạn lúc thì thanh tỉnh. Không hiểu nổi, nàng không dám đối đãi hẳn như với Thích Ca

Thất Tu hung hăng mà cắn hấn, chỉ có thể giống như trước đây mềm mại mà ghen khuấy thừa nhận, thừa nhận tên cầm thú tiếp tục gia tăng sự tra tấn lên người mình.

Tại lúc nàng sắp hít thở không nổi nữa, Cầm thú Vương cuối cùng buông nàng ra. Đầu lưỡi kéo ra một tía chỉ bạc trong suốt rồi dính vào cánh môi của nàng lấp lánh ánh sáng hắt lên giọt nước. Hấn cắn một ngum lên đôi môi nho nhỏ của nàng, đầu lưỡi lại xoát qua ni non nói: “Heo ngoan, nếu không phải ta hạ thủ lưu tình, nàng đã sớm chết hơn một ngàn lần rồi.”

Đúng vậy, nàng trong lòng biết rõ chứ, nếu không phải Cầm thú Vương hạ thủ lưu tình, nàng kỳ thực đã sớm chết ngay cả tro cũng không còn. Cho dù thích thú với đồ chơi thì cũng sớm trong hơn một tháng chơi đến phát chán mới đúng.

“Heo ngoan, ta hôm nay cuối cùng cũng suy nghĩ cẩn thận, thì ra ta dễ dàng tha thứ đều là vì thích nàng này con heo nhỏ đáng yêu.” Hấn nâng bàn tay to đặt lên bộ ngực của nàng, cảm hai cái bánh bao no đủ không nhìn được mà vuốt ve, “Nam nhân Bắc Ba chẳng phân biệt kẻ giàu người hèn, chỉ cần làm người dám làm dám chịu cho tới bây giờ cũng không làm kẻ trốn tránh người nhu nhược. Ta chưa thích qua nữ nhân nào, nay đã biết chính mình thích nàng liền nhất định không chút do dự chiếm giữ nàng.”

Đôi mắt như chim ưng toát lên ánh mắt tham lam chiếm giữ như là loài kèn kèn ngửi thấy mùi thịt, như sói hoang chiếm lĩnh địa bàn của nó. Ngón tay hệt niết lại niết đầu nhũ cao vút, nghe được La Chu phát ra một tiếng nức nở đau đớn mới lại chậm rãi lấy ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp xoa nhẹ an ủi.

“Nhớ kỹ, nàng là nô lệ của Cổ Cách Vương Mục Xích • Tấn Bồ Trác Đốn, chỉ thuộc về một mình ta, đối ta phải tuyệt đối thuận theo. Nếu được sủng mà kiêu khắp nơi làm trái ý, ta sẽ bẻ gãy tay chân của nàng, cắt đi đầu lưỡi, móc đi đôi mắt của nàng, biến nàng thành đồ vật sống trang trí cho tẩm cung.” Hấn cúi đầu thân mật cắn động mạch máu ở cổ nàng, thanh âm sáng giọng đe dọa hàm chứa chút ý cười khê, “Nếu nàng ngoan ngoãn, chờ ta đi vào luân hồi nàng chính là vật tối trân quý bồi tang theo.”

Biến thái! Trừ bỏ hai chữ này, La Chu vẫn không có tìm được cái từ thứ hai hình dung chuẩn xác về hấn. Lúc trước đối mặt với Thích Ca Thất Tu ôn nhu thỉnh thoảng ảo giác thấy sự hắc ám của hấn, nhưng mà lúc này đây trước Cầm thú Vương lại xuất hiện hắc động càng sâu, càng lớn, càng mãnh liệt hơn.

Trong tiểu thuyết đại đa số nữ nhân xuyên qua đều sống thật là thoải mái cuộc đời bình thản, được vô số vương hầu bên cạnh quý gối khom lưng yêu thương nhường nhịn. Sao nàng lại khác hoàn toàn cơ chứ. Chính là... tên biến thái ác liệt, duy ngã độc tôn như hấn thích nàng khiến nàng nhận không nổi! không tiêu nổi a a! Cũng không thể hướng ông trời xin đổi trở về hơn một tháng trước xuyên qua như người bình thường đi làm ruộng mỗi ngày trôi qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 112: Cầm thú Vương thay đổi (sáu)

Cổ họng truyền đến từng cơn đau đớn, nàng vô thức nâng cằm lên, cổ cong một góc độ duyên dáng đem khuôn mặt yếu ớt tiến gần thêm một bước đến trước Cầm thú Vương.

“Heo ngoan, nhớ kỹ nàng là nô lệ của ta.” Tấn Bồ Trác Đốn thấp giọng lặp lại, đầu lưỡi ẩm ướt nóng bỏng liếm láp cổ họng của nàng, răng nanh nhọn hoắt của hấn cắn cắn cái gáy mềm yếu của nàng khi mạnh khi nhẹ, về mặt thích thú mà lưỡi biếng cần như là một con sư tử đang gặm nhấm thưởng thức con mồi vừa săn được.

Hơi thở ẩm nóng nặng nề là lướt trên từng tác da thịt non mịn của nàng, cảm giác ngứa ngứa cùng đau đớn giao hòa cùng một chỗ làm nàng rên rỉ, âm thanh vừa muốn thoát ra khỏi cánh môi, bản năng của La Chu trỗi dậy cắn chặt môi dưới nhốt nó lại Trong họng.

Tấn Bồ Trác Đốn di chuyển chậm chậm dọc theo cần cổ duyên dáng của nàng tiến tới xương quai gầy gò nhọt nhọt, hấn không nhanh không chậm cắn cái miệng nhỏ của La Chu đem da thịt non mềm cắn cho đã nghiền thành những mảng đỏ hấn dẩu răng. Bàn tay to bao trùm hai vú đầy đặn non nớt của nàng mà giày vò, yêu thích nắn bóp không buông tay.

Đồng dạng là dâm ô bừa bãi, tối hôm qua Cầm thú Vương thô bạo không có chút nhân tính, ngực ngoài cảm giác đau ra thì chả cảm thấy gì khác. Mà giờ hấn rõ ràng không chế lực đạo bàn tay thô ráp ẩm nóng xoa từ ngoài vào trong, từ dưới lên trên. Ngực nàng có chút đau, nhưng trong đau đớn lại sinh ra cảm giác tê dại như điện làm cho cổ họng nàng rên rỉ thiếu chút nữa không kiềm chế nổi phát ra.

không thể!

Thân thể bị tên mặt người dạ thú Thích Ca Thất Tu dâm ô đã sinh ra phản ứng cũng đã quá đủ với nàng rồi, nàng nghĩ không thể lại bị tên Cầm thú Vương dâm ô sinh ra phản ứng nữa, tuyệt đối không thể! Cho dù là theo bản năng cũng không cho phép! Hai tay bên người nắm chặt nắm đấm, móng tay cơ hồ hấn vùi vết trong lòng bàn tay. Đau đớn từ lòng bàn tay càng trở nên rõ ràng hơn, nó giúp nàng cố gắng duy trì lý trí còn sót lại.

“Heo ngoan, mông và bộ ngực của nàng khiến ta bóp thật đã, cảm xúc thật tuyệt vời.” Tấn Bồ Trác Đốn không chút keo kiệt ca ngợi, “Này thân thể mềm mại không xương, vô luận là nắn hay bóp đều làm cho nam nhân phát nghiện.”

Ánh sáng tầm cung tuy rằng u ám nhưng hấn cũng không là một chút cản trở gì với hấn, trời sinh cho hấn một đôi mắt lợi hại sắc bén như m ung, như đã thủ trong màn đêm thấy rõ mọi vật. Đôi mắt ấy lóe ra ra ánh sáng lạnh mà đầy dâm tà, khoe môi nhếch lên đầy quỷ dị, mỉa hoặc, hai bàn tay chen chúc cùng với đầu vú mềm mại run rẩy của nàng, hai đĩnh nhũ hoa xinh đẹp bị nắn bóp đến ửng hồng dựng đứng lên thật là rất chọc người yêu thương đồng thời lại khiêu khích người ta làm nhục nó.

Đầu đón bao trùm kèm với sự tê dại ngứa ngáy, đôi mày nhăn lại đầy thống khổ, ánh mắt tan rã, ý thức còn sót lại mơ mơ hồ hồ cố gắng giãy dựa nhìn lên trên đỉnh giường bức họa, trong không gian tràn ra mùi hương vị trà xanh ngọt mà không ngấy. không cần cúi đầu xem cũng biết hai vú của nàng nhất định giống một dạng toàn vết loang lổ bầm tím.

hấn giương mắt thấy đôi mày của nàng nhăn lại cùng một chỗ, cánh môi cắn chặt không lối thoát còn khuôn mặt thì đỏ bừng đầy sức sống. hấn không khỏi nhẹ nhàng nhếch miệng cười rộ lên, tà ác mui phần. trên tay lại tăng thêm vài phần lực làm cho hai nụ hoa hồng phấn khẽ chạm vào cùng một chỗ cọ xát lẫn nhau vài cái.

“A ——” cảm giác đau đón không nói lên lời khi nụ hoa bị ma sát khiến đôi mắt La Chu tròn to, há mồm phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

“Heo, không cho phép cắn môi, ta không thích đùa bốn kẻ cầm điếu.” Tân Bố Trác Đốn gian tà cười dài rồi khẽ gần hai nụ hoa nhảy cảm sát nhau mà khẽ thổi hơi u lệ nói, “Nếu nàng cố ý không phát ra tiếng, như vậy sau tới nay không cần phát ra bất cứ tiếng nào nữa.” hấn cúi đầu, há mồm đem hai nụ hoa ngậm vào hung hăng mút cắn..

Đầu đón mãnh liệt cùng khoái cảm thoáng chốc đánh thẳng lên não bộ, La Chu run rẩy ngẩng cổ thất thanh kêu to. Hai nắm đấm vô lực buông ra, mười ngón tay liễu mạng nắm chặt lấy đệm giường dưới thân. Hai đôi mắt tròn xoe rơi từng giọt nước theo khoe mắt mà chảy xuống vài giây sau xuôi theo mái tóc đen mượt rơi xuống đệm.

Thỏa hiệp thôi, nàng không dám chạm đến điểm mấu chốt của Cầm thú Vương, nàng không muốn biến thành kẻ cầm điếu khiến bản thân trở nên càng bị thâm. Nàng hoàn toàn buông tha, để cho bản năng chiếm lấy cơ thể, vừa thống khổ mà lại mê ly khóc rên rỉ lúc lớn tiếng lúc dứt quãng.

Nữ nô run run rên rỉ càng kích thích Tân Bố Trác Đốn thêm hưng phấn dần dần trở nên không khống chế được. hấn càng mạnh tay bóp hai vú, dùng sức liếm cắn, không ngừng mà nuốt càng nhiều. Hầu gian trầm thấp vang lên tiếng thờ hồn hển giống như mãnh thú đang xé rách con mồi. Hai gò má màu đồng bị tinh dịch chiếm giữ mà chuyển ửng hồng, đôi sắc bén cũng hiện ra từng đợt từng đợt tơ hồng.

La Chu bị cuồng bạo làm nhục mà thống khổ kêu to, thỉnh thoảng biến thành rên rỉ, ngay lúc giọng nàng đã trở nên khàn khàn sắp muốn ngắt luôn thì cuồng phong mưa rào tàn sát bừa bãi ở trên người cuối cùng cũng dừng lại..

Bộ ngực từ vú đến nhũ hoa vừa nóng vừa đau giống như có vô số châm sáp chấy đỏ bừng ở bên trong không ngừng. trên mặt ướt đầm bởi nước mắt có lẽ cũng lạnh nữa. Cả người giống như mới đánh đàn dương cầm một lúc lâu vậy, mồ hôi chảy ròng ròng cả người mềm oặt vô lực.

Cuối cùng tra tấn đã xong sao? Nàng đờ ra xụi lơ trên giường, rõ ràng là vừa trải qua kích tình mà trước mắt lại trừ bỏ hỗn độn u ám ra cũng không thấy điều gì khác. trên người tiếp tục thừa nhận luồng khí tà dục, bên cạnh là Cầm thú Vương hơi thở hỗn loạn thờ dốc.

Nàng muốn động cái đầu đang ngưng trệ của mình nhưng cả người đều không có lực truyền lên tuy não nên càng không thể làm gì được.

Tân Bố Trác Đốn chờ sự kích thích trở nên ổn định một chút lại ôm La Chu xoay người ngồi dậy dùng chân đệm đem nàng bao vây kín lại. Đôi mắt chìm ưng hiện lên ý xuân vui vẻ. Đôi môi đỏ mọng như cánh hoa tròn bóng đầy dụ hoặc, khoe môi nở nụ cười yếu ớt dừng lại đến đáy mắt, đem uy nghiêm kính sợ lãnh khốc trở nên nhu hóa đi rất nhiều.

hấn liếm mi cong, đôi mắt thất thần, cái mũi thanh tú, cánh môi non mềm, cái trán, hai má, cằm, cổ ướt sũng của nàng, đem từng giọt nước mắt lẫn mồ hôi từng cái một liếm sạch. một tay sờ xuống chạm cái bụng mềm mại của nàng, chậm rãi xoa xoa ấn nhu thỉnh thoảng qua một tầng dây lưng đeo kính nguyệt mà xoa nhẹ. Giờ phút này mọi động tác hấn làm đều rất nhẹ nhàng, triển miên như gió thổi lướt mặt nước, thật dễ chịu, thoải mái.

La Chu chậm rãi hít không khí, trong mắt bắt đầu dần xuất hiện tiêu cự ngay lập tức bị môi Cầm thú vương che lên. Đôi môi đầy đặn cứng rắn vừa lướt vừa mút cánh môi đầy vết đỏ của nàng, giọng nói nam tính khàn khàn đầy dụ hoặc: “Heo ngoan, đem của dương vật của ta liếm sạch.”

hấn có ý gì cơ chứ?!

Vừa mới đặt một dấu chấm hỏi trong đầu, cả người nàng hoảng hốt đột nhiên bị bắt nằm úp sấp giữa hai chân Cầm thú Vương. Đạp vào mặt nàng là bộ lông đen dày cùng mùi hương nam tính nồng đậm cơ hồ làm nàng hít thở không thông.

Nàng không khỏi đột nhiên ngừng đầu, vách tường cạnh giường bên trong khám dạ mình châu đã bỏ chụp đèn ra, ánh sáng của viên minh châu nhu hòa chiếu tà tà lên trên người Cầm thú Vương đang dựa cạnh giường. Áo bào da hắc găm tùy ý khoác lên bờ vai rộng lớn cường kiện của hấn, ánh sáng chỉ dừng lại đến nửa ngực quan anh tuần khắc sâu sự tương phản giữa tối và sáng. Ánh mắt chìm ưng sắc bén, khoe môi khẽ nhếch thể hiện sự lười biếng trong cái cao quý ẩn chứa sự quý mỉ. Mái tóc nâu dài tùy ý thả rối tung, tóc mai bên mái bên mây sợi với nhau lất phất trên bộ ngực cường tráng vạm vỡ của hấn. đi xuống dưới là tám cơ bụng rắn chắc như hàng rào đều thẳng tắp, một dọc “rừng rậm nhiệt đới” đen nhánh từ bụng kéo dài qua rốn lan đến giữa hai chân, đem khuôn người gợi cảm của nam nhân tỏa ra mãnh liệt xung quanh.

Bàn tay to của Tân Bố Trác Đốn đặt lên trên đầu La Chu nhẹ nhàng xoa nhẹ hai ba cái, một cái ngón tay lần theo cái trán của nàng ở chính giữa kéo xuống cái mũi thanh tú cao ngất đi tiếp đến cánh môi phần hồng thì đầu ngón tay mạnh mẽ tiến vào cái miệng nhỏ, mò tới cái lưỡi thom tho của nàng, khẽ cười nói: “Heo ngoan, dùng cái lưỡi của nàng liếm nó đi và đừng làm cho ta thất vọng.”

hắn rút ngón tay ra, ngón tay bị thấm ướt đầm một mảng. Ánh mắt hơi hơi nhũn lại, ngón tay áy muội lướt qua cánh môi bị miết mà ửng hồng rồi đột nhiên cả hai tay đặt lên trên đầu La Chu kéo xuống đem nâng áp tới khu rừng bí ẩn giữa hai chân hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 113: Cầm thú Vương biến hóa (bảy)

Trong nháy mắt bị cưỡng chế đầu, La Chu nhắm chặt mắt.

Cầm thú Vương dùng sức ấn đầu của nàng làm khuôn mặt dán sát vào cơ bụng rắn chắc của hắn. Cái mũi thanh tú va chạm mạnh vào đồng cơ bụng cứng như đá khiến nàng đau đớn. Điều khiến nàng càng cảm thấy xấu hổ thẹn thùng là mặt, mũi, môi của nàng hoàn toàn vùi vào khu rừng rậm phía dưới. Vây quanh nàng là mùi xạ hương nam tính ấm nóng của hắn, khiến nàng nhớ tới màn trình diễn khuất nhục mà mình đã trải qua tối hôm trước. Nàng thừa biết chỉ cần Cầm thú Vương thay đổi chủ ý thì cho dù Cách Tang Trắc Mã có được thả ra, nàng ta bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng bị bắt lại. Mà nàng nếu sống sót dưới trướng hắn, trừ bỏ khuất phục và thuận theo thì cũng không còn lựa chọn nào khác.

Liếm một lần là liếm, liếm hai lần thì cũng vẫn là liếm dù sao trong sạch của nàng cùng mấy thứ như ngưng ngưng thẹn thùng khi đứng trước tên cầm thú này đã sớm không còn sót lại chút gì rồi. Huống chi đêm nay liếm nam căn của hắn so với tối hôm qua hắn là sạch sẽ hơn nhiều đi không đến nỗi lại như trước ghé tòm đến phun ra nước. Nàng tự nhủ là mình liếm một cây kẹo que cực đại là được, bất quá là liếm cây kẹo thôi mà.

Sau khi làm tốt công tác tư tưởng cho bản thân xong, La Chu chống tay lên đùi Tán Bố Trắc Đốn rồi tiến tới chỗ cây kẹo mút đang “ngẩng đầu” của hắn. Lọt vào trong tầm mắt là từng lớp từng lớp đám lông rậm rạp đen nhánh, ẩn sau đám lông là hai quả cầu thịt kích cỡ như quả bóng bàn, chúng dán sát gần cơ thể, sau đó ...sau đó phải là cái “kẹo mút” chứ. không phải nó gắn liền cùng hai quả cầu thịt à... Ồ... không có?!

Sao lại không có?! Nếu như giống tối hôm qua thì hắn là phải khá dài, cho dù có mềm oặt cũng phải khoa trương hơn người đàn ông phương Tây ở hiện đại, khi đi qua kiểm soát ở sân bay bị nhân viên an ninh hoài nghi mang theo vũ khí chứ.

Nàng kinh ngạc mở lớn mắt nhìn kỹ, thậm chí bởi vì quá hiếu kỳ mà quên luôn đồng thẹn thùng và xấu hổ, gặm dữ ra sau đầu, không những thế còn chủ động dùng tay đẩy ra đám lông làm cản đường mình. Ánh sáng nhu hòa từ viên minh châu chiếu xuống, nhưng mà dù có ánh sáng làm rõ hơn thì ở nơi đó cũng không có cái mà nàng tìm kiếm, sau cùng nàng cũng nhận ra rằng nam căn của hắn rút vào bên trong và chỉ để lộ ra non nửa cái quy đầu cùng nửa tác gậy thịt. Nó trông ngắn ngủn một đoạn như thế lại còn bị rừng rậm dày đặc che chắn như vậy khó trách khi mới nhìn giống như là không có vậy. Đột nhiên nàng để ý thấy ở đầu gậy thịt có cái lỗ nhỏ ướt đầm dính một loại chất nhầy trong suốt..

\*1 tác = 10cm

Này... Này chẳng lẽ là trong truyền thuyết \*Phật tổ 32 tốt tướng mã âm tàng?! Bộ phận sinh dục giống như loài ngựa, chỉ khi cương cứng mới lộ hết độ dài của nó. Theo như tôn giáo mà nói, đây là một loại Phật tướng, còn theo y học hiện đại mà nói thì đây là một loại dị dạng. Những người chọn tu hành thiền nói là một loại theo đuổi cảnh giới như Phật. Mã âm tàng đối với tính dục của nam nhân là tốt hay là xấu thì trên Internet xôn xao đủ loại cả, ồn ào huyền ảo mãi không có được kết luận cuối cùng. Nhưng xét nàng đã từng trải qua mà nói, Cầm thú Vương hơn một tháng mới chạm vào nữ nhân một lần, ít ham muốn hoàn toàn là chính xác mà một khi chạm vào nữ nhân liền cường hãn đến mức sát hại sinh mệnh người khác cũng là sự thật. Mẹ nó cầm thú quả thực chính là cầm thú, dương vật chẳng những hung vĩ hơn lừa, đã thế còn ẩn giấu như ngựa. âm tàng tướng của hắn rốt cuộc là trời sinh hay vẫn là tu luyện mà ra vậy? Vừa rồi hắn kịch liệt hôn môi đùa bỡn nàng như vậy, dương vật cũng không có lộ ra có phải hắn chưa có ý nghĩ động dục sao? Trách không được hắn nói đem của hắn dương vật của hắn liếm đi ra.

\* Đại loại ý của chị là anh có nam căn ẩn kín không lộ ra ngoài, tướng mã âm tàng là 1 trong 32 tướng đặc biệt của đức Phật. Vì tướng này giống như dương căn của loài ngựa (mã) nên gọi là Mã âm tàng - là tướng bậc đại nhân, nhờ các kiếp quá khứ, Ngài giữ mình nghiêm túc, xa lìa sắc dục

Tán Bố Trắc Đốn hạ tầm mắt cười cô ngốc vẫn đang chăm chú nhìn hạ thể của hắn, bộ dáng nữ nô khiếp sợ ngay cả đôi mắt cũng không chớp, ý cười trong mắt hắn đọng đầy khiến ngay cả chính mình cũng không biết là đang sùng nịch cùng dung túng nàng biết chừng nào.

“Heo ngoan, triều đại Thổ Phồn vương vô cùng cường hãn nhưng sau khi sụp đổ, mỗi một gia đình đều sẽ xuất hiện một hoặc hai người Phật tướng giả, chỉ cần có thể thuận lợi sống sót, bọn họ muốn xây dựng sự nghiệp, hay xưng bá hung vương, muốn trở thành cao tăng đắc đạo phổ độ chúng sinh đều sẽ thành và không có một ai thành hạng người vô danh.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, tiếng nói trầm trầm hơi hơi mang ý cười ngay tức khắc chuyển sang lạnh nhạt đến cực điểm, “Nhưng cũng làm cho bọn họ bị tộc nhân ghen ghét, mấy trăm năm qua, trong gia tộc Mục Xích thì bình thường những Phật tướng giả đều rất đoản mệnh. Ta che giấu bí mật này và may mắn sống đến mười bảy tuổi, sau đó giết sạch những tộc nhân mơ ước tới vương vị Mục Xích và không có sau đó kế vị Vương. Mà bí mật về thân thể của ta không chỉ có mã âm tàng tướng còn phát triển được cực kỳ yêu dị khác thường, trên đời này trừ nàng ra cũng không vượt quá ba người biết được.”

La Chu đáy lòng sinh ra một cỗ hàn khí len lỏi vào từng cái xương yếu ớt của nàng, lặng yên một hồi lâu mới gian nan mở miệng hỏi: “Vương, xin hỏi Liệt đội trưởng đại nhân hay không là một trong ba người đó?” Nàng đột nhiên nghĩ đến khi nàng ở trong địa lao từng đem bí mật này trước mặt Thích Ca Thát Tu lớn tiếng ồn ào nói qua, nếu... Nếu tên nãnh thủ đó chính là một trong ba người đó, có thể hay không vì bảo vệ bí mật của Cầm thú Vương sẽ giết sạch những tù nhân trong đó không?!



“Heo ngoan, người thật sự là nữ nô thông minh. Từ lúc ba tuổi, Mãnh liền làm người hộ vệ trung thành bên cạnh ta bầu bạn, cho tới nay đã được tròn hai mươi năm. Có thể nói, hần liền là cái bóng của ta. hần tự nhiên sẽ biết bí mật của ta, cũng tự nhiên không từ một thủ đoạn nào khiến bí mật vĩnh viễn là bí mật.” hần mò tay bắt hai cái lỗ tai mềm mềm của nàng, đầu ngón tay chạm tới vết thương đã đóng vảy ở tai trái, hần xoa một chút lột lớp vảy và ngay sau đó lộ ra một vết đỏ sẫm máu tươi, “Nếu những kẻ lăm lè trong địa lao nhớ có nói những điều không nên nói thì phỏng chừng giờ phút này trong địa lao đã muốn không còn tù nhân nào sống rồi.”

Tâm La Chu theo lời nói của Cầm thú Vương tiến thẳng vào vực sâu, những tù nhân khác còn sống hay đã chết nàng không quan tâm. Nàng chỉ để ý tới cậu nhóc cười rộ lên giống như ánh sáng mặt trời sáng lạn mà ấm áp, giống như dòng suối trong vắt, lúc thì giảo hoạt nhanh nhẹn lúc thì thuần khiết trong sáng, không, sẽ không. Đa Cát đáng yêu như vậy, tri kỷ như vậy, thông minh như vậy, đại ca của hần là giám thị đại lao, hần có thể thu gọn xương cốt rồi tự do ra vào nhà tù, nhất định sẽ không dễ dàng bị mãnh thú diệt khẩu đâu.

Nàng tự an ủi chính mình, sắc mặt lại bắt gặp trở nên càng trắng bệch, bàn tay siết chặt rùm rậm của Cầm thú Vương mà cũng không hề phát giác.

Tán Bô Trác Đốn thân nhiên liếc mắt nhìn mấy ngón tay trắng mềm nõn nà tím bộ lông đen nhánh của mình, bàn tay vì không để ý mà siết mạnh, hần thậm chí có chút hường thụ cảm giác đau nhẹ kỳ dị này. Nữ nô này quá yếu nhược chỉ cần hần dùng một ngón tay cũng có thể dễ dàng lấy tính mạng nàng. Mà nàng muốn hại hần lại không dễ dàng được như vậy.

“Tổ tiên Mãnh từng cùng quốc vương Thổ Phồn song song là hai gi tộc hùng mạnh nhất, họ hỗ trợ gia tộc Mục Xích đoạt được Cổ Cách quốc đoạt vương quyền Thổ Phồn, và được ban ân cho dòng họ là ‘Mãnh’. Toàn bộ đất phong Hương Tư đều là bộ tộc mãnh thi, bọn họ trở thành Cổ Cách quyền quý số một số hai. Mà Mãnh, chính là thủ lĩnh của gia tộc.” hần dùng ngón tay lau đi lỗ tai tràn máu tươi của nàng thân nhiên nói.

La Chu ngay cả mí mắt cũng không nâng dù chỉ một chút, tầm mắt như giao ở tại giữa hai chân Cầm thú Vương, hồ hững nói: “Ta chỉ là nô lệ dê tiện, cùng tôn quý Liệt đội trưởng đại nhân không hề liên quan, Vương không cần nói cho ta điều đó.” Đa Cát cũng không phải cái đứa nhỏ dễ đoán mệnh, hần nhất định có thể từ trong tay tên mãnh thú tránh được một kiếp.

“không sai, một nô lệ dê tiện không có khả năng trở thành thê tử của Mãnh cho nên vô luận hần thích người, người cũng chỉ là một món đồ chơi mà thôi.” hần đem mái tóc của nàng lửa xõa hai bên mái ôn nhu vén ra sau tai, “Nàng yên tâm, ta sẽ không đem nàng ban cho cho hần làm đồ chơi, nhiều nhất chỉ đem nàng đưa cho hần chơi đùa vài lần. trên người nàng có Mục Xích vương gia nô ấn thì cả đời này nàng đều là của ta, vĩnh viễn đều trốn không thoát của lòng bàn tay của ta.”

Còn không bằng đem nàng ban cho mãnh thú làm đồ chơi! La Chu thoáng chốc dứt bỏ lo lắng về Đa Cát đối cảm thú xúc động rít gào.

Nàng hoàn toàn hiểu được tư duy của Cầm thú Vương, hần trong lòng tuy rằng đối nàng có vài phần là nam nhân đối xử với nữ nhân hần thích nhưng nàng là nữ nhân không cùng địa vị ngang hàng với hần mà chỉ là một cái búp bê nữ. hần có thể yêu thích không buông tay đem ra chơi thoải mái, cũng có thể cho cấp dưới trung thành của hần mượn đem chơi, tính bướng bỉnh của hần là phải đối đồ vật là nàng hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của hần.

Nàng quen nhìn cha mẹ mình lúc yêu thương thì đầm thắm lúc ghét bỏ thì cay đắng nên giờ loại cảm tình này. Mặc dù xin miễn thứ cho kẻ bắt tài là nàng không hiểu yêu là gì nhưng đôi với tình yêu sẽ tồn tại cảm giác ham muốn độc chiếm đối phương. Nếu dùng tiêu chuẩn này đến cân nhắc thì Cầm thú Vương trước mắt đối nàng chả có nổi nửa phần yêu thương thực sự?

Xã hội phong kiến cổ đại thì các nhà quyền quý đều nuôi dưỡng cơ thiếp để hầu hạ chủ nhân, tùy ý bị đánh đập chửi bới, mua bán hoặc là trở thành vật phẩm đưa đi tặng thì chủ nô lệ cũng đồng dạng như thế, hơn nữa so với cuộc sống cơ thiếp càng thêm bi thảm. May mắn, nàng cho tới bây giờ không hề sinh ra chút tình cảm yêu thương nào đối với tên Cầm thú Vương hay là mãnh thú kia, nếu không hy vọng xa vời của nàng là thoát khỏi vận mệnh bi thảm sẽ không xảy ra mất.

Ý lời nói của Cầm thú Vương chính là làm cho nàng càng thêm khắc sâu nhận thức số phận bi thảm của nô lệ dê tiện, nhận thức được tư duy biến thái của cầm thú không thể xoay đổi, do đó nàng bước tới gần hơn sự quyết tâm kiên định phải thoát đi.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 114: Cầm thú Vương thay đổi (tám, H nhẹ)

La Chu chăm chú nhìn đám lông rậm rạp cùng cây gậy thịt dài nửa tấc không những thế bên trên cái lỗ nhỏ ướt át trào ra mấy giọt trong suốt. Nàng vô cùng khó khăn nuốt xuống nước miếng, nuốt đầu ra là một đao mà lui đầu vào cũng là một đao nên có muốn tránh cũng không thể tránh được nữa rồi. Nàng đành kệ trái tim cứ đập thình thịch còn đầu thì dần cúi xuống. Ngay khoảnh khắc đôi môi hàm trụ gậy thịt, nàng rõ ràng cảm giác được cơ thể to lớn của Cầm thú Vương run run bên tai vang lên một tiếng thờ hắt ra thoải mái mà vui sướng.

Mùi xạ hương đầy nam tính của nam nhân tràn ngập khoang miệng và mũi của nàng. Cảnh tượng trên giường không phải là nam nhân cùng nữ nhân mà là người sử dụng công cụ làm thỏa mãn bản thân hần. Nàng hiểu đây không phải quan hệ nam nữ hoan ái, không phải phong hoa tuyết nguyệt bất quá là hoàn thành nhiệm vụ theo mệnh lệnh Cầm thú Vương đưa ra. Vẫn nghĩ như vậy trong đầu làm đầy lòng nàng thậm chí có chút buồn cười.

Nàng không biết phải làm như thế nào mới có thể lấy lòng được Cầm thú Vương và hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. La Chu đành phải tham



khảo mấy tư thế trong tiểu thuyết hồi trước nàng có xem lúc còn ở hiện đại, nàng ngâm gậy thịt trong miệng ra sức mút thỉnh thoảng dùng răng nanh ở mặt trên nhẹ nhàng cắn còn cái lưỡi đặt ở cái lỗ nhỏ trên gậy thịt dùng sức liếm qua liếm lại, liếm thành từng vòng tròn.

Chất lỏng dính dính không ngừng trào ra từ bé miệng lỗ bé tí ấy, chúng lây dính trên đầu lưỡi thơm tho của nàng, hương vị có chút mặn chát nhưng so với vị dơ bẩn tanh hôi tối hôm qua thì tốt hơn rất nhiều. Cổ họng có chút ghê tởm nhưng có thể chặn kim chế lại. Đầu lưỡi dừng lại ở quy đầu của gậy thịt nhẹ nhàng đưa qua lại rồi chuyển qua nếp uốn bên cạnh tiếp tục cuộc hành trình. Nàng nên cảm thấy may mắn vì Cầm thú Vương có thói quen tốt mỗi ngày ngâm mình trong ôn tuyền nên mùi vị không có lẫn tạp chất, mùi tanh hôi cơ hồ như không có. Bất quá bởi hằng năm ăn thịt dê bò cũng như sở hữu cơ thể của người Bắc Ba nên trong cơ thể tỏa ra mùi vị tanh tưởi của dê bò.

Dương vật của nam nhân là bộ phận mãn cảm nhất và tập trung phần lớn tại quy đầu, hẳn lại từ nhỏ đã khác người như vậy vì thế bộ phận mãn cảm nhất nằm ở đỉnh quy đầu.

Là người có mã âm tăng trưởng hơn nửa nhiều năm hẳn tu hành Mật Tông vì thế rất khó động dục và càng khó khiến hán không thể khống chế được. Ngoại lệ duy nhất là cách hơn một tháng, hẳn sẽ cùng nữ nhân ái ân để điều tiết rèn luyện mạch luân trong cơ thể đồng thời đem khí luyện bên trong dùng hình thức dương tinh bắn ra bên ngoài cơ thể. Trừ bỏ hồi còn trẻ có chạm qua nữ nhân vì tò mò vô ý về chơi đùa ra thì nhiều năm trôi qua, hẳn không có vô ý về chơi đùa qua bất luận một nữ nhân nào. Chẳng sợ không có nữ nhân xinh đẹp như tiên khi lọt vào trong mắt của hẳn cũng không khác đầu lâu trát đầy phấn. Nữ nhân đối với hẳn mà nói chính là công cụ hữu dụng để tu hành. Mà công cụ thì không có tư cách chạm vào thân thể hẳn.

Nhưng giờ hẳn vì một nữ nô đề tiện mà tạo ra ngoại lệ. Hắn ôm nàng, hôn môi nàng, bón đồ ăn cho nàng, chạm vào mỗi một tấc da thịt trên người nàng, hẳn cũng ban ân cho nàng tới gần hẳn, đụng chạm hẳn, lấy lòng của hẳn.

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật ấm áp non mịn dán tại gậy thịt của hẳn không ngừng mấp máy mút vào đôi lúc còn dùng răng cắn hẳn tạo cảm giác đau đốn tê tê lại mang đến sự dụ hoặc không thể nói nên lời. Đầu lưỡi nhỏ nhỏ dùng sức liếm qua quy đầu cùng nếp uốn bên cạnh khiến cả người hẳn liền lâm vào một trận rung mình. Đầu lưỡi của nàng dừng lại trên lỗ nhỏ của dương vật không ngoan mà vẽ vài đường vòng tròn như là muốn tùy hứng chui vào chỗ sâu nhất vậy.

“Heo ngoan, uhm... Đầu lưỡi dùng chút lực nữa.” hẳn ôm đầu La Chu đang chôn ở giữa hai chân hẳn, thanh âm nhóp nhép nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy. Hai gò má màu đồng nhiễm một màu đỏ dâm mỹ, ung mầu hơi khép phiếm to máu tình dục, “Ng ngoan, lại dùng lực một chút, uhm... Đem cái lưỡi tiến vào lỗ nhỏ.”

hắn nói cái quái gì vậy, không cần được voi đòi hai bà trung chứ? Đầu lưỡi của mình cũng không phải cái dùi, có thể tiến vào chỗ đó mới là lạ! La Chu ở trong lòng cảm giận kêu la, đầu lưỡi vẫn ngoan ngoan nghe lời hoạt động như cái dùi hướng lỗ nhỏ đem hết khả năng chui vào. Mẹ nó đầu lưỡi có thể hóa thành cái dùi thì tốt rồi, nàng nhất định đâm chết tên cầm thú biến thái này! Để hả giận ngón tay nàng lặng lẽ túm đám lông bên dưới của tên Cầm thú Vương một chút.

Cảm giác tê dại ngưng tụ thành một đường từ lỗ nhỏ nhưng dần dần lan tràn ra bụng, ở chỗ sâu bên trong dấy lên một đám lửa. Lửa khói càng lúc càng cháy lớn hơn toàn bộ khoang bụng. Bên trong thốnng rực, bên ngoài cơ thể hẳn căng như dây đàn, dương vật lần đầu tiên sau từng ấy năm không chịu nổi khống chế tự động cương cứng dần dần vươn ra bên ngoài.

“Heo ngoan, sờ chúng đi.” Tán Bố Trắc Đốn kéo tay La Chu đặt lên hai quả trứng đã muốn lộ diện toàn bộ ra bên ngoài, ý bảo nàng nắm lấy hai cái túi da và xoa bóp cho chúng.

Sau lớp da mềm mại là hai khóa so với bóng bàn còn lớn hơn, vừa cứng rắn vừa mềm tràn ngập tinh dịch giống đực. La Chu sờ tình hoàn của nam nhân, nhưng trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng không những thế còn trở mặt nhìn dương vật Cầm thú Vương dùng tốc độ không hề bình thường chút nào mà kéo dài ra, không ngừng mà bành trướng, cuối cùng ngang đầu vượt qua rốn. Nó dài hơn 30 cm và bán kính khoảng 5-6cm, trên gậy thịt nổi lên những đường gân xanh dữ tợn, quy đầu hoàn toàn bại lộ không sai biệt lắm đã lớn hơn trước rất nhiều, đỉnh quy đầu gậy thịt cũng trở nên rất cứng rắn, lỗ nhỏ hơi hé phun ra hai giọt chất lỏng trắng đục. Cho dù không có tối hôm qua loang lỗ vết máu cùng niêm mạc bị tàn phá thì gậy thịt của tên cầm thú thoát nhìn cũng như trước khiến người kinh hãi.

Nàng sợ hãi giật mình nhìn chăm chú gậy thịt không giống người thường của Cầm thú Vương, trong lúc nhất thời lại quên tiếp tục lấy lòng hẳn.

Tán Bố Trắc Đốn cúi đầu trầm thấp hừ cười một tiếng, mở miệng của nàng đem đỉnh dương vật đưa vào trong, bàn tay to cầm lấy hai tay nàng đặt lên dương vật rồi di chuyển cao thấp lên xuống.

“Heo ngoan, đừng mãi nhìn đến mê mẩn như vậy mà hãy giống vừa rồi một dạng dùng sức liếm mút đi.” hẳn cảm thấy khó chịu dùng tay tách ra đùi nàng vẫn chụm lại trên đệm chăn rồi đem thân thể nàng sát vào chân hẳn mà ma sát.

Mẹ kiếp nàng mới nhìn mê mẩn! La Chu muốn vang câu chửi thề ra khỏi miệng nhưng nó lại bị banh ra để ngâm gậy thịt to dùng của hẳn. Muốn trả thù hẳn thì phải dùng tay gạt túm lông dưới thân cầm thú vương nhưng tay lại bị tay hẳn mạnh mẽ cầm chặt ma sát lên xuống dọc gậy thịt. Trong lòng bàn tay là cây gậy nóng bỏng cứng rắn vừa to vừa dài, mu bàn tay thì bị bàn tay thô ráp nóng như lửa siết chặt. Vốn là hai tay lạnh lẽo nhưng giờ thì cả trước và sau thì đều nóng muốn bỏng cả tay. Đóm lửa một tấc lại một tấc cháy lan ra toàn bộ da thịt, thân thể nhưng lại cảm thấy thoải mái tùy ý.

“Heo ngoan, heo ngoan, heo ngoan của ta.” Cầm thú Vương tại trần trụi thất lưng cùng mộng của nàng mà cọ xát, từ đỉnh đầu truyền xuống khăn khăn ni non triền miên thỉnh thoảng tràn ngập sự cảnh cáo. Cảnh cáo để nàng tập trung tâm trí nhớ kỹ phải phục tùng lấy lòng hẳn; ni non triền miên giống như đến từ địa ngục đầy dụ dỗ không ngừng mà mê hoặc lý trí của nàng.

Nàng thì tự động mà ra sức liếm láp mút, nhưng giờ phút này lại không rõ ràng lắm chính mình hành rốt cuộc vì sao nghe theo lời hẳn, là vì Cầm thú Vương cảnh cáo hay vẫn là bị triền miên mê hoặc.

đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại tại gậy thịt khi thì xoay tròn, khi thì mút, so với cá nhỏ còn nghịch ngợm giảo hoạt hơn. Viên môi trở nên sưng đỏ làm nổi bật dương vật hắc sắc. Nước miếng trong suốt theo cánh môi chảy ra, ở trên dương vật của hắn tọ ra hình ảnh đậm mờ ẩm ướt vô cùng, hắn nheo lại đôi mắt ưng mâu điểm hỏa, càng gia tăng tốc độ bàn tay nhỏ bé của nàng tại dương vật hắn thật nhanh. Gậy thịt càng ngày càng trở nên rắn chắc hơn trước, các gân xanh nổi rõ hơn và phình ra như muốn nổ tung, càng tích càng nhiều, làm cho hắn khó kìm lòng nổi thỉnh thoảng phát ra âm thanh thờ hồn hể.

không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên một tay chặt sau đầu của nàng, một tay cầm dương vật dùng quy đầu găt gao đặt ở cửa cánh môi của nàng. Mông hắn run rẩy mãnh liệt khiến ngay cả dương vật nắm trong tay cũng rung đến kịch liệt. Hắn ngửa đầu gầm nhẹ một tiếng, mạnh mẽ bắn dòng nước trắng đục ra, gậy thịt sau khi bắn ra cực hạn khuấy khoả rồi dần mềm đi.

Đầu nàng không thể di chuyển dù chỉ một chút, miệng bị bắn vào một đồng thứ nhầy nhụa. một loạt chất lỏng nóng hôi hổi phân bắn thẳng vào cổ họng khiến nàng thấy đau, mùi xạ hương nồng đậm tràn đầy khoang miệng. La Chu buồn nôn ho khù khụ, cổ họng theo phản xạ không ngừng nuốt xuống tinh dịch của giống đực. Eo ơi... thật ghê tởm!

Ước chừng sáu bảy phút sau, Tân Bố Trắc Đốn mới lấy dương vật đã mềm nhũn ra khỏi miệng La Chu. Cánh môi sưng đỏ không thể toàn bộ nuốt xuống chất lỏng trắng đục vì thế ở khóe miệng vẫn còn tràn đầy. Đôi mắt vẫn còn vương hơi nước mê ly trong suốt mông lung nhìn hắn dường như phảng phất cầu xin nam nhân yêu thương vậy. Tâm hắn vừa trải qua kịch liệt có chút căng thẳng sau lại mềm mại giống vải nhung vậy.

hắn đột nhiên bế nàng lên rồi xoay người đem nàng đặt ở dưới thân, lấy tay đem đồng chất lỏng trắng đục một chút lại một chút nhét lại vào trong miệng của nàng. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt cánh môi sưng đỏ của nàng, thanh âm trầm thấp như tiếng đàn trâu trong đêm hè: “Heo ngoan, phải ăn toàn bộ thật sạch sẽ.”

Bàn tay to đem bím tóc của nàng toàn bộ hất ra sau, đôi môi nở nang dừng ở thái dương của nàng, lướt từ tóc mai tính tể hôn đến lỗ tai bị thương của nàng, vừa hôn vừa phun ra hơi thở nam tính cực nóng. “Nhớ kỹ, nàng là nô lệ của Cỗ Cách vương, là của Mục Xích • Tân Bố Trắc Đốn, vĩnh viễn nàng đều không thể ngỗ nghịch ta.” Bàn tay to ở trên thân thể của nàng thông thả chuyển động, tùy ý xoa nắn bóp sờ, thanh âm trở nên lạnh nhạt, “Nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ yêu thương nàng thật tốt.”

thật tốt có đau không vậy?

Khi Cảm thú Vương hưng phấn, hắn không có mãnh liệt đem quy đầu to lớn của mình cưỡng hắn mà nhét vào trong miệng nàng, kéo căng khóe miệng của nàng thì được gọi là yêu thương nàng thật tốt á. Vậy thì hắn ở trên người nàng mà cắn cắn, tay thì nắn bóp nàng đến phát đau thì nên tính là cái gì?

La Chu cảm thấy chính mình tựa như một con gấu bông, không có chút quyền tự chủ chỉ có thể bị ai tùy ý cảm thú chà đạp thường thức.

sự mỗi một từ sâu bên trong linh hồn bắt đầu chiếm lấy, tinh thần ngay tại cảm giác đau đớn mà dần dần trở nên mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 115: Thế giới hồn mắt (một)

La Chu cảm giác ngay khi chính mình vừa rũ mắt xuống, thân thể liền đột nhiên rơi vào thế giới hắc ám không thấy nổi năm đầu ngón tay. Bốn chỉ có một màu đen tối không khí trở nên âm trầm lạnh lẽo. Đen đến đáng sợ

Thế giới thuần túy một màu đen như mực nhưng cũng không hoàn toàn vắng lặng không tiếng động. Ở sâu thẳm phía xa dường như có thể nghe thấy tiếng dã thú rú lên, yêu quái quỷ quái vô hình ở xoay xung quanh nàng mà gào thét, nó giống như ở chỗ sâu bên trong địa ngục truyền ra tạo thành những tiếng kêu réo rất thể thương.

Loại tình huống này có vẻ hơi quen quen, nàng... nàng vừa mới trải qua đêm hôm trước cũng như vậy! Chính là khi đó bụng của nàng quặn đau và phát lạnh run, cơ thể cảm giác bên trong bóng đêm nghiêng ngả lao đảo khó khăn. Đúng rồi, nàng còn giống như thấy một tầng nhân, hắn ngồi xếp bằng trên bờ đoàn kim sắc liên hoa, trông thanh khiết từ bi như một vị thần phật hạ trần.

Kỳ quái thật, vì sao thời điểm ban ngày nàng lại đem cảnh trong mơ hoàn toàn quên được nhỉ?! Theo lý thuyết giấc mộng khắc sâu như vậy cho dù tỉnh cũng nhớ lại được một chút cảnh trong mơ mới đúng. Nàng trong bóng đêm hết nhìn đông tới nhìn tây, muốn nhìn một chút tầng nhân kỳ quái kia có hay không từ trên trời giáng xuống.

Đột nhiên, cánh tay trái cảm thấy một trận đau nhức. Nàng bị đau kêu một tiếng dùng sức rút cánh tay liền nghe thấy tiếng cười kỳ lạ sắc bén từ dưới nách truyền ra. Tiếp theo là đùi, cái mông, bả vai, thắt lưng... Toàn bộ đều truyền đến nỗi đau đớn, xung quanh có rất nhiều quỷ quái nhìn không thấy đang hung ác cắn nàng. Thân thể tựa hồ bị cấm chế, khí lực dần dần tiêu hao mất, nàng cảm thấy chính mình giống như chậm rãi tan biến mất.. Điều này sao lại có khả năng cơ chứ?!

Lý trí nhắc cho nàng rằng tất cả đều là trong mộng, nhưng trong mộng hết thấy đều vô lý căn bản sao giống thật như này được. Nàng cảm nhận sâu sắc cơ thể đang tan rã truyền tới từng đợt cảnh cáo rằng sự nguy hiểm đang tới gần. Tâm không thể kiềm hãm được sự sợ hãi, mồ hôi lạnh từ thái dương

từng giọt đua nhau trào ra.

“Cút! Biến ngay đi!”

Nàng gào thét cố gắng liều mạng ở trên người xua đi những cái xúc tu hay những thứ không thuộc về cơ thể mình nhưng cái gì cũng không đụng tới. Thanh âm quái dị cười khè khè càng ngày càng thê lương lạnh lẽo, cảm giác đau đớn như bị xé rách từ tay chân truyền đến, máu từ gân tuôn trào ra càng tạo áp lực lên tinh thần của nàng. Xa xa tiếng kêu gào của dã thú đột nhiên tới gần hơn, nó phát hiện ra con mồi nên càng hưng phấn cùng tàn nhẫn. Trong giấc mơ này mà cũng có cả dã thú cơ á?!

La Chu hoảng sợ muốn chạy thoát khỏi lũ quỷ nhưng chân phải vừa mới đi chuyển thì bắp chân hoàn toàn phản chủ và trả về là sự đau đớn. Bước chân nói lên một cái nàng bị mất đi cân bằng, thân thể nặng nề mà ngã xuống đất. Yêu quái nhân cơ hội chồm tới bu lên khắp người nàng há cái miệng tham lam cắn vào người nàng, chúng cắn xé da thịt khiến nàng cảm thấy đau đớn hơn bao giờ hết, thêm việc cả người nàng trở nên vô lực càng làm cho tâm hồn La Chu sinh ra khủng hoảng. Cứu nàng! Ai đó tới cứu nàng với? Có ai tới cứu nàng! Trát Tây Lăng Thô, Ngân Nghê, mãnh thú, Cầm thú Vương, Đa Cát... Bất cứ ai cũng được chỉ cần có thể tới cứu nàng! Ai cũng được!

“A ——”

“Gràoooo ——”

Nàng kêu thảm thiết bị tiếng gầm của dã thú ầm ầm như tiếng sấm át đi trong thế giới đen như mực.

Những con yêu quái ở trên người ùn ùn bỏ chạy như là bị tiếng dã thú làm cho hoảng sợ, âm thanh thê lương trong nháy mắt tràn đầy run rẩy sợ hãi từ bên cạnh nàng tiêu tán không còn một mảnh.

“Grào ——”

Lại là một tiếng thét quen thuộc vang dội như sấm rền, tiếng dã thú gào càng gần thì những thứ hắc ám càng bị đẩy ra xa hơn.

Cảm giác kịch liệt đau đớn cùng tình cảnh nguy hiểm như loài hoa sáng nở tới thì tàn, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giống như cho tới bây giờ chưa hề xảy ra bất cứ những gì trước đó. Nhưng mà cái cảm giác sợ hãi vô cùng lại một lần nữa quay trở lại thân thể La Chu. Nàng nằm úp sấp như quỷ trên mặt đất nhìn không được cái lạnh lẽo nơi chốn này mà run bần bật, hai mắt nhắm nước nhìn tới Ngân Nghê đột nhiên xuất hiện đang đứng ngay trước mặt mình.

Cơ thể dừng mảnh hùng tráng màu xám bạc bao quanh thân hình còn có một tầng ánh sáng tinh thuần nhưng bản thân khuôn mặt dữ tợn vẫn chưa thu liễm sự nguy hiểm độc ác. Hai chân trước tạo thế đứng sẵn sàng chiến đấu, bộ lông đều dựng thẳng lên cảnh giác, răng nanh sắc nhọn lóe ra những tia sáng rợn người, đôi mắt tam giác màu lam đầy vẻ lạnh lẽo hung tàn, một bộ dáng khiến người ta nhìn thấy mà cũng sợ. Mà con mãnh thú hung dữ đáng sợ này cũng chính thứ an tâm nhất mà nàng có thể dựa vào.

“Ngân Nghê! Ngân Nghê!” Nước mắt không kiềm nể gì tiếp tục tràn ra, nàng không ngừng mà kêu. Một tiếng so với một tiếng con lớn hơn, cuối cùng là khóc rống lên, nàng dùng tiếng gào thét này để giải phóng sự hãi hùng ẩn sâu bên trong mà bản thân vừa trải qua.

Cái lưỡi ướt sũng mang chút mùi tanh tươi nhưng mà lại ấm nóng ôn nhu liếm gương mặt của nàng một lần lại một lần đem từng giọt nước mắt của nàng mà liếm sạch. Đầu lưỡi thô ráp ma sát trên da thịt nàng tạo cảm giác ngứa ngứa như ai đó phẩy lông chim, khiến trái tim và cả tinh thần đang căng thẳng của nàng cũng dần chậm rãi bình tĩnh lại.

Lão đại lông xù vô cùng vô cùng thân thiết mà cọ cọ đầu nàng, trong ngực rắn chắc của nó vang lên tiếng trầm thấp quen thuộc. Giống như hồi trước thật nhẹ nhàng mang cảm giác trấn an tinh thần thật kỳ diệu. Tựa như ánh sáng thuần khiết trên người nó tuy không quá chói mắt, không quá hào nhoáng nhưng lại có thể xua tan hắc ám, đuổi đi sợ hãi trong lòng nàng.

“Ngân Nghê! Ngân Nghê!” Nàng vươn hai tay ôm lấy cổ Ngân Nghê, toàn bộ cơ thể nhỏ bé của nàng áp lên trên người nó, âm thanh gào khóc của nàng dần dần giảm bớt. Nếu nàng ngược lên có thể nhìn thấy ánh mắt màu lam như mang chút đau lòng. Và giờ trong thâm tâm nàng đều cảm thấy an toàn và thỏa mãn.

Lặng lặng nằm úp sấp trên người Ngân Nghê, thỉnh thoảng nàng như cô bé năm nào khóc thút thít sụt sịt, khi bình tĩnh lại trong đầu một đám nghi vấn bắt đầu nổi gót hiện lên: Ngân Nghê vì cái gì đột nhiên xuất hiện trong giấc mộng của nàng? Sao trên người nó lại mang hào quang? Những con yêu quái đó nàng không biết chúng là loại gì nhưng vừa nghe đến tiếng gầm rú của Ngân Nghê liền đều bị dọa mà chạy té khỏi? Nàng vì sao hai lần liên tục mơ thấy những thứ kỳ lạ trong thế giới hắc ám này cơ chứ?

Mỗi một câu hỏi đặt ra đều không tìm thấy đáp án, trong đầu nàng tất cả đều là một đống hỗn loạn. Nàng đột nhiên nhớ tới Cách Tang Trác Mã từng nói qua chỗ ngao được người Bác Ba tôn thờ là thần thú hộ mệnh, chẳng lẽ... truyền thuyết là có thật?

“Ngân Nghê, người nghe được âm thanh cầu cứu của ta cho nên đặc biệt tới cứu ta sao?” Nàng vừa dứt mồm hỏi lão đại Ngân Nghê xong liền cảm thấy chính mình thật là khờ, nàng đã suy nghĩ quá nhiều. Ngân Nghê đột nhiên xuất hiện trong mộng rồi cứu nàng hơn nửa là vì ban ngày nàng ở nhà lao oán thán nó tới hôm qua không có nghĩa khí bỏ nàng một mình đối mặt với Cầm thú Vương. Cho nên khi nàng đi vào giấc ngủ nên tiềm thức vì muốn bồi thường tiếc nuối tới hôm qua đã tưởng tượng ra Ngân Nghê trở thành thần thú bảo vệ xuất hiện trong mơ cứu vớt nàng.

Vấn đề dường như đã tìm được đáp án. Nhưng là cường kiện cơ bắp ầm ầm, bộ lông dày thô cứng của Ngân Nghê vì sao giống thật quá vậy? Mấy con yêu quái cắn cơ thể nàng, cảm giác cũng rất chân thật khiến nàng đau đến run rẩy? Thế giới nàng đã ở đến tận cùng là giấc mộng hảo huyền hay vẫn

là sự thật kỳ lạ?!

“Heo nhỏ ngốc thú vị thật, nơi này không phải cảnh trong mơ của người, mà là thế giới hồn mắt của ta.”

Trong bóng đêm hiện ở trên đỉnh đầu nàng bỗng nhiên truyền xuống âm thanh ôn hòa mang chút đùa giỡn, nhẹ nhàng như gió thổi, ôn tồn như nắng ấm, ẩn chứa từ bi thương xót.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên thấy cảnh này cùng tối hôm qua giống nhau. Trong bóng tối đen như mực xuất hiện một luồng ánh sáng nhàn nhạt mờ lung. Ánh sáng dần dần trở nên rõ nét hơn thì trong không trung nổi lên dải hoa trên không trung, ngồi ở giữa bên trong dải hoa đó là một tăng nhân có dung mạo đẹp tuyệt trần đang ngồi xếp bằng.

hắn mặc áo màu vàng thêu chữ vạn bên trên, áo áo cà sa khoác lên mình là giáng hồng mười tượng, ở cổ có một chuỗi tràng hạt phượng nhãn bồ đề. Cánh tay phải rắn chắc để lộ gân, ở cổ tay trái đeo một chuỗi cừu mắt thiên châu, hai tay đặt trên đầu gối tạo hình kết ấn. Hắn có làn da trơn bóng màu mật ong, một mái tóc ngắn ngắn ngắn đen sẫm. Đôi mắt phượng ánh đỏ tím nửa mở nửa khép chất chứa thâm thúy thần bí, cái mũi thon thả cao thẳng, cùng khóe môi mỏng manh mang nụ cười yếu ớt từ bi. Pháp Tướng trang nghiêm, tao nhã nhân ái, thần thiện mà cũng tạo sự kính nhường làm cho người ta sinh ra tâm ý thành kính cúng bái.

“Là người!?” Nàng ngạc nhiên kinh hô. Hắn là tăng nhân tối hôm qua nàng gặp qua, hắn thế mà lại xuất hiện ở đây!

“Là ta.”

Tăng nhân ở trong không trung nhìn xuống nàng thanh nhã cười, thoáng chốc vạn đóa tuyết liên nở rộ, không một tiếng động lớp tuyết tan rã thành nước, ánh sáng thần thánh thuần khiết nở rộ trải rộng khắp nơi.

“Người rốt cuộc là ai? Vì cái gì xuất hiện trong giấc mộng của ta?” La Chu ôm chặt Ngân Nghê để lấy thêm can đảm cao giọng hỏi.

“Ta là Cổ Cách Liên Hoa pháp vương Bạch Mã Đan Tăng.” Đóa hoa tuyết liên trong không trung từ từ hạ xuống, mắt phượng đỏ tím tạo một độ cong trong suốt mà từ ái, “Heo nhỏ ngốc nghếch, người hai lần liên tục xông vào thế giới hồn mắt của ta mà dám nói ta chui vào trong giấc mộng của người.”

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 116: Thế giới hồn mắt (hai)

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cổ Cách Liên Hoa pháp vương Bạch Mã Đan Tăng?!

Ở Cổ Cách, Cổ Cách vương chính là người khiến dân chúng không những kính sợ mà còn khiến họ phục tùng, ngoài ra còn có một người được dân chúng vô cùng tôn sùng kính yêu, đó là Liên Hoa pháp vương. Trở thành thân phận nô lệ hơn 1 tháng ở Cổ Cách hoàng cung, nàng nghe được rất nhiều chuyện liên quan đến Liên Hoa pháp vương Bạch Mã Đan Tăng. Nghe nói lúc hắn hai mươi chín tuổi đã đạt đến cảnh giới Phật tướng, khi hắn chào đời trên bầu trời liền có rặng mây đỏ ở cả bốn phía, điều đó là biểu tượng khi một vị thần chuyển thế. Hắn từ nhỏ đã xuất gia, tinh thông giáo lý Phật giáo mật tông, hắn là người nhân ái từ bi, phổ độ chúng sinh.

Ở thời kì đỉnh cao, \*Lạt ma chuyển thế về lý luận tôn giáo còn chưa hình thành môn phái, tăng nhân danh hiệu cao nhất không phải là Lạt ma, mà là Pháp vương. Sau khi vương triều Thổ Phồn sụp đổ, các quý tộc trên cao nguyên rơi vào cảnh loạn chiến lẫn nhau, phần lớn dựa vào thế lực chùa miếu tăng lữ dần dần hình thành chính giáo hợp nhất. Tại những khu vực quy thuận theo, do triều đình phân công tăng lữ chủ quản chính vụ vì thế quyền thế của giáo phái thậm chí còn lớn hơn quyền thế quý tộc. Nhưng trong lịch sử lại chỉ có Cổ Cách quốc gia là ngoại lệ, vương quyền thủy chung bao trùm và cao hơn cả quyền thế tôn giáo, mãi cho đến khi bị diệt vong vẫn đều là như thế. Theo lời đồn đại thì nguyên nhân Cổ Cách vương triều bị diệt vong chính là do đệ đệ của Cổ Cách vương xuất gia sau muốn đoạt quyền thế tối cao đã cùng kẻ địch Ladakh ở bên ngoài cấu kết dụ dỗ Cổ Cách vương mở cổng thành dẫn đến hậu quả sau này..

Đương nhiên, cũng có nhà nghiên cứu nói rằng Cổ Cách bước đến con đường diệt vong là do lúc đó trong nội các vương triều đều rầm rộ xuất gia theo Phật giáo và cứ thế số lượng các quan viên giảm dần dần tới quốc gia trở nên tiêu điều suy bại. Hơn nữa Cổ Cách được bao quanh bởi những ngọn núi thần và thánh hồ, con sông Sutlej còn được cho là Thánh Thủy, vì thế mọi người từ các nơi tiến đến cúng bái càng ngày càng đông làm cho cảnh sắc nơi đây chuyển xấu, dần dần biến thành sa mạc không thích hợp cho người định cư.

Mặc kệ cho các nhà nghiên cứu tranh luận về nguyên nhân diệt vong của Cổ Cách thì ở thế kỷ 21, nó chính là một vùng đất hoang mạc to lớn. Nhưng tại thời điểm này, tôn giáo Phật giáo của quốc gia Cổ Cách nếu không được cao tăng Ấn Độ lưu truyền thì có thể nó đã bị diệt vong, bởi vì vương quyền bị thay đổi, giáo phái Ali ban đầu cường thế nổi lên, cuối cùng nguyên bản Phật giáo mang theo nồng đậm sắc thái của nhà Phật. Mà hai phái dẫn đầu là Tát-ca giáo phái bất đồng giáo lý cấm dục với giáo phái Cách-lỗ. Tăng nhân Cổ Cách có thể cưới vợ hoặc là cùng nữ nhân quan hệ nhưng con của họ thì hoàn toàn nghiêm cấm thân cận nữ nhân.

Dị biến về tôn giáo đã ngăn chặn sự suy giảm dân cư, đảm bảo sự cường thịnh của quốc gia, nếu ở trong thế kỷ 21, có thể tính toán là với quyền lực Chăm thú Vương có được từ các lãnh thổ hán chiếm đóng ở tứ phía khắp nơi thì vương triều Cổ Cách làm bá chủ hơn nửa thế giới chứ không vừa.

Mà giờ phút này, xuất hiện trước nàng cư nhiên chính là tăng nhân thuộc thế lực tôn giáo mạnh nhất ở Cổ Cách, Liên Hoa pháp vương, hán cũng là trụ trì kế nhiệm của Thác Lâm tự nổi tiếng. Việc này thực sự càng ngày càng trở nên ngớ ngẩn thật không thể tưởng tượng nổi! Nàng... hán là vẫn còn đang nằm mơ đi?

Đài hoa sen vàng đã hạ xuống thấp, kim quang thần thánh thuần khiết chiếu sáng trong phạm vi ba thước trái phải. Ở gần hán, nàng có thể nhìn thấy trên đầu Liên Hoa pháp vương Bạch Mã Đan Tăng là \*hắc tông hình xoắn ốc bên dưới là tóc uốn khúc gần như đỉnh kế của thần phật\*, làn da màu mật ong tròn bóng mịn màng, mi mắt dài đen nhánh xinh đẹp tuyệt trần, tóc mai thẳng tắp sát khuôn mặt. Đôi mắt nhìn thẳng nghiêm túc, con ngươi màu đỏ tím hơi gọn sắc hồng do ánh sáng chiếu vào, chúng lấp lánh không nhiễm bụi trần. Hai vành tai êm dày, môi phớt hồng như đóa hoa sen. Cái cổ thon dài lịch sự mà tao nhã, đầu vai để trần thể hiện da thịt no đủ, bộ lông bên dưới nách mọc dày và đầy đặn. Ngón tay đều thẳng và mềm nhẵn. Những chỗ hở da thịt đều bao trùm bởi các văn tự ký hiệu. Toàn thân ngàn vạn lỗ chân lông tựa như đang không ngừng tỏa ra lãnh mùi hương sen thấm vào ruột gan, thấm vào tâm hồn. Thân hình ngồi xếp bằng uy nghi đoan chính tỏa ra ánh hào quang như một vị thần thánh cao thượng, tao nhã trầm tuyệt không vương bận khói lửa trần gian.

*\*Sr các nàng mình không biết phải tả sao cho đúng nhưng các nàng có thể tham khảo hình cho dễ tưởng tượng*



Thế đây là đoạn khó nhất cho đến giờ khi edit của mình! Đoạn H còn chả khó thế này Nào bộ không hợp với những thứ nghiêm túc cao siêu như này. Hìhì

hán ngồi tư thế xếp bằng với áo cà sa che mắt làm cho nàng không thể đoán Liên Hoa pháp vương trước mắt này có hay không hai chân tròn thẳng như hai chân nai, quy đầu có như mã âm tương? Nhưng mà ở gần nàng đã có thể nhìn thấy vẻ ngoài giống phật tướng thì đã đủ để cho nàng ghen ghen nhìn trần trối.

Theo truyền thuyết \*32 phật tướng thì Liên Hoa pháp vương đã đạt được tám chín phần mười rồi! Khó trách hán được xưng là thần phật chuyển thế. Chẳng lo phật bốn giáo lý của hán không đủ tinh thông chỉ cần dựa vào phần diện mạo hán có cũng có thể dụ dỗ người đời thành kính cúng bái.

*\*trước có nhắc tới 32 phật tướng (có thể hiểu nôm na là tướng mạo của Phật), bạn có thể đọc cái này để hiểu vì sao lông nách cũng cần phải đẹp nhé.*



Bạch Mã Đan Tăng cúi người ghé vào trên người Ngân Nghê, ngẩn cổ ngây ngốc chăm chú nhìn cô gái đang ngẩn người nhìn hắn, khóe môi ý cười không khỏi sâu thêm. Hắn cúi ra \*trăng hạt niệm Phật cườ mắt thiên châu trên cổ tay trái, kéo tay trái của nàng ra rồi đem nó đeo lên cho nàng. Chỉ thấy các hạt ngọc màu đỏ lóe ánh sáng lên và nhảy mất tiến nhập vào bên trong da thịt non mịn.

“Ngươi... Ngươi đeo cái gì vào tay ta vậy?!”

Hiện tượng kỳ lạ đã đánh thức lý trí bị trôi đi của La Chu, nàng cuống quýt dùng sức rút tay về. Tay phải cầm lấy tay bên trái dùng sức ấn xoa nắn trên cổ tay nhưng trăng hạt tựa như đã hòa tan thành cùng một thể với máu của nàng rồi nên có sờ thế nào cũng không thấy, coi như điều vừa xảy ra chỉ như ảo giác mà thôi.

“Ta đeo cho ngươi một trăng hạt đã theo ta nhiều năm mà thôi. Nó có thể tăng cường tinh thần cho ngươi, giúp ngươi tránh đi yêu quái trong thế giới hồn mất và không bị tan rã khi ở bên trong.”

Ánh mắt đỏ tím truyền ra sự nhu hòa, từ ái khoan dung, đầy ảm áp. Như là đang chăm chú thân tình nhìn đứa nhỏ thân thiết âu yếm nhất của mình. Nàng đắm chìm trong ánh mắt của hắn, ngay cả tâm tình điên cuồng cũng sẽ yên ổn trở lại, hay vô cùng bị thương tuyệt vọng cũng sẽ biến thành yên tĩnh an nhiên. Trong lòng dâng trào một cảm giác thoải mái, một loại hạnh phúc, một loại sùng kính, thành kính.

La Chu là một người bình thường tuy rằng không theo tôn giáo nào cũng không tin vào thần phật hay bất kính với quỷ thần, nên đối với cái vòng hạt đã đặt tới cảnh giới cao siêu như vậy với nàng mà nói thì cũng chỉ đồng dạng tác phẩm nghệ thuật xuất sắc mà thôi. Thứ này có thể giúp nàng tránh đi đám yêu quái cắn phá, giúp nàng không bị tan biến thì trăng hạt này hẳn là thứ cực tốt đi? Nàng vừa cẩn thận đem cổ tay trái đánh giá một phen cũng không thấy biến đổi gì, cuối cùng tâm tình phòng bị không khỏi cũng rút bỏ.

“Ta... Ta rốt cuộc ở đâu vậy?” Nàng ngẩng đầu có chút mờ mịt hỏi. Nàng cảm thấy nàng là đang nằm mơ nhưng một Liên Hoa pháp vương trông rất sống động, trăng hạt quý dị biến mất, Ngân Nghê ảm áp khỏe mạnh ở cạnh có thể cảm nhận được hay sự đau đớn kinh khủng nàng trải qua. Mọi thứ đều rất chân thật như nhắc nhở nàng rằng mình tựa hồ không phải đang nằm mơ.

“Bên trong thế giới hồn mất của ta. Đây là một nơi cấm tù các linh hồn, dùng để luyện chế hồn phách, thế giới của ma quỷ cư ngụ.” Bạch Mã Đan Tăng vươn tay trái xoa cái cằm non mịn của nàng, thân nhiên cười nói, “Thế giới hồn mất chỉ được đặt một cái duy nhất tại tầng cung của Mục Xích - Tán Bô Trắc Đôn, ta cũng không nghĩ tới kinh nguyệt của ngươi thế nhưng có thể đem hồn người sống là ngươi kéo vào thế giới hồn mất.”

Kinh... Kinh nguyệt?! Dem hồn người sống kéo vào thế giới hồn mất?!

La Chu há hốc mồm hướng Liên Hoa pháp vương chỉ biết ứ ứ không nói được gì, hoàn toàn không biết phải phản ứng thế nào với sự thật quá huyền diệu như này. Tăng nhân đối diện rõ ràng nói rõ cho nàng biết là mình thực sự không có đang nằm mơ mà là linh hồn đã rơi vào một thế giới siêu kỳ quái.

Đôi môi phiếm hồng, ánh mắt đỏ tím cong cong như một loại ma lực thấy hết thấy thẳng tắp xuyên thẳng vào đôi mắt của nàng, dễ dàng lọt vào trong lòng nàng làm cho tâm nàng loạn cao cao hoảng hốt e sợ.

“Heo nhỏ ngốc nghếch, ngươi tới từ một thế giới xa xôi, linh hồn của ngươi đã siêu thoát khỏi thế giới này từ lâu rồi, máu chảy trong người ngươi ẩn chứa linh khí viên cổ thần sơn thuần khiết.”

Đôi mắt La Chu dõi theo thanh âm của hắn mặc dù giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại đem nàng vui mừng muốn phát điên. Chẳng lẽ Liên Hoa pháp vương thật sự có pháp lực cao thâm?! Thế mà liếc mắt một cái đã nhìn thấu lai lịch của nàng.

“Pháp vương, ngài... ngài có thể đưa ta trở về sao?” Nàng kích động cầm chặt cổ tay trái Bạch Mã Đan Tăng, thanh âm thỉnh cầu hy vọng mà trở nên run rẩy nhẹ nhàng.

Bạch Mã Đan Tăng nâng lên tay phải nắm lấy tay của nàng vừa tiện tay đem nàng từ trên người Ngân Nghê kéo lên lòng của mình. Một tay đặt ở trên vai của nàng, một tay khẽ vuốt gương mặt của nàng, nụ cười càng thêm nhu hòa.

“Ta mặc dù có thể nhìn ra lai lịch của ngươi, pháp lực để đảo ngược lại không đủ để nghịch thiên.” Khẽ vuốt hai má mềm mại của La Chu rồi chạm đếm đầu vai phải của nàng, khi đến vết nốt ả màu đỏ thì xoa một vòng rồi vuốt nhẹ, “Huống chi của thân thể cùng linh hồn của ngươi đều đã bị khắc nỏ ả của thế giới này rồi, trừ phi xuất hiện kỳ tích còn không cả đời này ngươi đều không thể trở về.”

Cảm giác mong ước mừng như điên trong phút chốc bị dập nát te tua, tâm La Chu trở nên lạnh lẽo so với gió tuyết còn lạnh. Quả nhiên, nàng không thể trở về được nữa. Mặc dù ở cao nguyên cổ đại sống hơn nửa năm qua, nàng đã sớm chấp nhận số mệnh rồi nhưng trong tiềm thức vẫn luôn ôm một tia hy vọng có thể trở về. Lúc này đây, ngay cả hy vọng mong manh đó cũng đã bị vô tình tàn nhẫn nghiền nát thành bùn lún.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.



# Chương 117: Thế giới hồn mất (ba, H nhẹ)

Thần sắc nàng dần trở nên âm trầm, mệt mỏi không buồn nói gì. La Chu muốn nở nụ cười xã giao cảm ơn Liên Hoa pháp vương nhưng mà khóe miệng cô nhấc lên cũng không sao ra nở ra được nụ cười, đành phải bắt đắc dĩ buông tha ý nghĩ trong đầu.

“Đứa trẻ bời ỉa xa nơi ở, rời xa người thân là đứa trẻ cô đơn, tình mệnh nhất.” Bạch Mã Đan Tăng nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt rơi ra của cô gái ngồi trong lòng hắn. Đôi mắt phượng màu đỏ tím tràn đầy sự ôn hòa cùng thương tiếc, giọng nói ôn tồn mang thương xót, giống như âm thanh của tự nhiên đi vào lòng người, kích thích linh hồn sâu bên trong rung động.

Tuy rằng giờ phút này nàng đang cuộn mình trong lòng của một tên nam nhân xa lạ... không, phải gọi là trong lòng tăng nhân xa lạ, nhưng kỳ quái là thân thể của nàng bên trong lẫn bên ngoài đều không có chút bài xích, cũng không có nửa phần xấu hổ hay không được tự nhiên. Da thịt ấm áp kề sát, mũi ngửi hương sen tươi mát, nàng giống như đắm chìm trong ấm áp gió mát ôn nhu, rong chơi bên cạnh hồ sen. Tâm tình trở nên an tĩnh lạ thường, thực sự thoải mái giống như tìm bến đỗ cho con thuyền vừa trải qua biết bao sóng gió, thả lỏng chính mình vô lo vô nghĩ ở bên trong cái ôm ấm áp này..

“Heo nhỏ ngộ nghĩnh, kể cả người đến từ thời không xa xôi thì máu của người đều phẳng phát linh khí thần sơn thuần khiết, tổ tiên của người nhất định là tu giả đã hấp thu tinh hồn của thần sơn viễn cổ.” Ánh mắt ấm áp ôn nhu không tiếng động đem cô gái trong lòng bao vây lấy, ngón tay nhẹ nhàng chĩa vào chính giữa trán nàng, tiếng nói trầm thấp thuần hậu bay lơ lửng trong không khí, “Ở vùng đất xa xôi quê hương của người, chỉ còn người là có nguyên tinh khí của thần sơn. Thần Phật từ bi nhân ái đã cho người may mắn về với nơi mang nguyên tinh khí, cho người cơ hội tìm được gốc gác của chính mình. Heo nhỏ ngộ nghĩnh, người nên cảm tạ thần Phật ban ân, mà không phải một bộ mặt oán thán.”

Ồ? Chẳng lẽ... chẳng lẽ một phần tư huyết thống Tây Tạng trên người nàng đã gây ra việc xuyên không á?!

La Chu kinh ngạc trừng mắt to, trừng trừng nhìn đôi mắt phượng màu đỏ tím thâm thúy thần bí cùng vô hạn rộng lớn toát lên sự cơ trí. Ở hiện đại, nàng đối với đỉnh cao nguyên có chút tò mò, hành hương không ngại đường xá xa xôi đến đây cũng chỉ vì từ sâu bên trong nàng muốn trở về tham gia lễ rửa tội. Hay là giống như tục ngữ nói sống hay chết của mỗi người đều có số cả rồi? Việc nàng xuyên qua về một ngàn năm trước không chỉ là ngẫu nhiên hay là điều tất nhiên xảy ra?!

Vũ trụ là một thứ thần bí, thế giới là một thứ thần bí, trên đỉnh cao nguyên này khi đến chập tối là lúc tiếp cận gần nhất với khoảng không lại có được phần lớn các núi thần, hồ thánh, vùng đất xung quanh lại ẩn chứa rất nhiều điều thần bí. Những hiện tượng có chút thần bí thậm chí khiến các nhà khoa học có vẻ bất lực bó tay, cũng giống vậy thân thể của nàng khi xuyên qua cùng hồn phách thoát ly thân xác; hay việc bực mình từ linh hồn, luyện chế hồn phách, thế giới hồn mất nơi cư ngụ của các loài ma quỷ; hay tăng nhân có thể nhìn thấu rõ lai lịch của nàng, mang trong mình hai mươi chín Phật tướng-Liên Hoa pháp vương.

“Heo nhỏ ngộ nghĩnh, ý của thần Phật không thể tùy tiện làm trái. Trung Nguyên có câu tục ngữ ‘Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh mà đương đầu’, người hẳn là phải vô cùng cao hứng khi nhận được ban ân của thần Phật, an tâm ở đây tiếp tục cuộc sống mới đúng.” Bạch Mã Đan Tăng ôn tồn cười yếu ớt, cánh tay nhẹ nhàng kéo bả vai của nàng sát lại làm cho nàng cảm thấy thân thiết hơn dựa vào trong ngực mình.

nói vớ vẩn, nàng bị kéo khỏi quê nhà, tách biệt gia đình người thân, bị coi làm nô lệ, bị coi là đồ chơi, nhận hết tra tấn cũng coi như thần Phật ban ân á? Cái tên Liên Hoa pháp vương suốt ngày trong miếu ăn chay niệm Phật sống an tĩnh thanh tịnh quen rồi nên ăn nói lung tung mị hoặc dân sao? Trừ phi đầu nàng bị lừa đá hồng rồi mới có thể tin tưởng điều hắn nói.

La Chu đem phần uất bức lên đến tận đầu vì thế đột nhiên giúp nàng thoát khỏi âm thanh như chỉ có thiên tiên mới có của hắn làm cho mê hoặc, nàng hơi nhếch cánh môi nhìn Bạch Mã Đan Tăng, đôi mắt to trong suốt không để ý mà niếm một chút sự trào phúng.

Ngón tay thon dài lướt qua tâm trán chạm đến hàng mi cong dài mềm mại của nàng. Kế tới đi xuống cái mũi nhỏ rồi tiến đến cánh môi duyên dáng của nàng, hắn dùng ngón tay chậm rãi miêu tả theo viền cánh môi. Mỗi một động tác rất nhẹ nhàng như đang chạm lên cánh hoa đẹp đẽ thanh nhã, hắn rất ôn nhu... rất là lưu luyến?!

Trong lòng La Chu nhảy dựng lên, cảm nhận được có chút không thích hợp. Đúng rồi, nàng sao có thể tự nhiên thần nhiên như này khi nằm ở trong lòng người xa lạ cơ chứ? Phải biết rằng tăng nhân Cổ Cách không có tuân thủ không sắc giới như Phật giáo của người Hán, chỉ cần họ không có con thì vẫn có thể cưới vợ hay quan hệ cùng nữ nhân. Từ xưa \*nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng sao cảnh giác của nàng lúc này đã ném ra sau đầu từ bao giờ vậy?

*\* Ý là nam nữ không được thân cận, ngay cả cầm tay giữa ban ngày cũng không được*

“Tâm trán thẳng, mi mắt vừa cong vừa thon dài thanh tú, mắt to trong trẻo linh động, cánh môi đầy đặn hồng hồng...” âm thanh trầm thấp hòa ái vang lên, ngón tay thẳng dài, nhấn nện tỏa mùi hương hoa lại chậm rãi tiếp tục tiến đến cằm và cổ của nàng. Khi ngón tay Bạch Mã Đan Tăng tiến dần chạm đến quần lụa trắng của nàng bỗng nhiên ánh sáng nho nhỏ phát ra từ đầu ngón tay của hắn, giống như đom đóm một dạng bay theo ngón tay hắn.

Nếu không phải quần lụa mỏng trở nên trong suốt rồi dần dần biến mất trên người mình, La Chu sẽ cảm thấy cảnh tượng hiếm thấy huyền diệu này rất đẹp. Nhưng lúc này, nàng đã hoàn toàn dùng tay ôm chính mình bởi vì tên Liên Hoa pháp vương cũng không giống như thoát nhìn, không giống như lời đồn đại không dính khói lửa nhân gian, nhân ái từ bi lại đoan trang thánh khiết. Tên Pháp vương này cũng không khác cảm thú là mấy! Nàng muốn từ trong lòng hắn tránh ra nhưng lại hoảng sợ mà phát hiện ra chính mình không thể khống chế được thân thể mình; nàng muốn mở miệng quát lớn nhưng miệng lại giống như bị cái gì cầm chế, mỗi một lúc cũng không thể phát ra khỏi cổ họng. Ở sâu bên trong tiềm thức như có một ý niệm nói với nàng rằng, người đang ôm nàng là thần Phật chuyển thể Liên Hoa pháp vương, nàng phải tôn kính hắn, thần phục hắn, tuyệt không có một chút bất kính đối với hắn.

Nàng không phải con chiên theo tôn giáo! Mặc kệ là Phật giáo, đạo giáo, hay là Chúa Giêsu, Hồi giáo, nàng hết thấy cũng không theo bất kỳ tín ngưỡng nào! Mẹ nó chứ! Thuận phục cái cộng đồng ý! Trong lòng La Chu điên cuồng hét lên mà thực sự bên ngoài môi chỉ có thể hơi mở ra phát

ra âm thanh nhỏ tí không nếu không chú ý chắc không thể nghe thấy. Nhìn tướng mạo của Pháp Tướng đoan trang cùng thánh khiết, nàng hoàn toàn hiểu được một điều, nếu Cầm thủ Vương là tên cầm thú đội lốt da người thì Liên Hoa pháp vương chính là ma quỷ khoác áo thần phật. Thân thể của chính mình khẳng định bị hãm hiếp thảm trọng! Toàn thân làm cho người ta cảm giác an tâm an lòng nhân ái từ bi, như thần thánh tao nhã ôn nhu, tất cả đều so với mây bay đi!

hắn là dao thót, còn nàng chỉ là con cá, muốn chặt đầu hay đuôi, hay đánh vảy cũng tùy hắn. La Chu lại một lần nữa khắc sâu cảm nhận về câu nói đó, ánh mắt có chút tuyệt vọng mà nhắm lại. Từ lúc bị bắt làm nô lệ, mặc kệ là do gặp ai; mặc kệ là do thân thể, là do linh hồn, nàng vẫn luôn trốn không thoát vận mệnh bị nhục nhã tra tấn.

Chiếc quần lụa mỏng dần tan ra trong những đốm sáng thưa dần, da thịt mềm mại hồng hồng lồ lộ trong không khí, tràn ngập mị lực của thiếu nữ ngây ngô, dào dạt sức sống thanh xuân. không có quần áo ngăn trở hương trà xanh ngọt ngào tỏa ra khắp phía cùng hương vị độc nhất của xử nữ tạo thành mùi hương tuyệt diệu mị hoặc giống đực.

“Da thịt trắng mịn non mềm, mùi hương cơ thể mê người.” Bạch Mã Đan Tăng cũng không thêm để ý cô gái trong lòng hắn nhắm mắt, cúi đầu tiến đến bên tóc mai của nàng ngửi. Ngón tay chạm đến bộ ngực của nàng, cảm lấy hai con thỏ nhỏ đang run rẩy thông thả mà xoa nắn, “Vú đầy đà rất cao, phật dục rất tốt.” Miệng hắn đánh giá lầm bầm lầu bầu nhưng bàn tay thì không chút lưu luyến buông ra vú, di chuyển xuống chỗ bụng đặt lên rốn của nàng, đầu ngón tay chui vào bên trong nhẹ nhàng đảo quanh, “không sai, lỗ rốn không quá sâu cũng không quá nông.” Bàn tay vuốt qua hờ ra âm vật tròn bóng, ngón tay với vào hoa cốc thân bí mềm mại giữa hai chân, triu mến mà ôn nhu vuốt ve viên đóa hoa, tán thưởng nói, “thật khó được âm đạo mềm mại nhưng lại không có một cọng lông tơ như này.”

Ngón tay ở trong đóa hoa chậm rãi vỗ về chơi đùa đến ửng đỏ nở rộ ra, đóa hoa tiết ra một chút mật nước trong suốt thoảng thoảng mùi hương. Hắn không dừng lại mà nhẹ nhàng áp lên một điểm nhỏ nhỏ, lặp lại động tác xoa vòng tròn, ngón giữa cắm vào miệng hoa nhỏ hẹp, một lần lại một lần rút ra cắm vào. Cơ hồ là ngay tức khắc thân thể mịn màng trong lòng hắn mẫn cảm đến run rẩy.

hắn cong đôi mắt mỉm cười, ánh mắt vui vẻ từ ái ôn hòa dừng ở đôi mắt đang nhắm chặt của nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thẹn lại vừa phần nộ. Đóa hoa nhỏ nhỏ dần dần nở rộ to cỡ ngón út đứa bé mới sinh, tròn bóng mon mon. Miệng hoa không ngừng mà phun ra hương vị của chất lỏng dính dính làm ướt đầm tay hắn, hắn xoay tròn rồi rút tay ra rồi lại tiến vào, động tác tạo nên âm thanh tiếng nước tí tách nhỏ nhỏ mà dâm dục.

“Ahh... Uhhmmmm...!”

Bị thúc giục khơi mào tình giục bên trong, La Chu hơi mở ra đôi mắt mê ly, hai gò má bị che kín bởi rặng mây đỏ, cổ họng khó lòng kìm nổi phát ra những âm thanh ngậm nga kiều mị. một cảm giác như bị điện giật tê dại từ phía dưới thân truyền lên tận óc, bụng cảm thấy ấm áp hư không vì thế theo bản năng nàng uốn người thờ dốc. Bộ ngực vú có chút khó chịu nhất là hai nụ hoa cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, cơ thể cực kỳ muốn ai đó có thể thỏa mãn khát vọng và dập tắt ngọn lửa đang nhen nhóm bên trong nàng. Hai chân ở trong lòng Bạch Mã Đan Tăng chủ động mở ra càng tạo cơ hội cho hắn tiến sâu vào bên trong. Thân trí hiện giờ của nàng hoàn toàn chìm đắm, đáy lòng vẫn là không cam lòng đây xấu hổ và giận dữ nhưng thân thể của nàng không chút nào có thể áp chế ngọn lửa tình dục bên trong, chỉ hoàn toàn dựa vào bản năng nguyên thủy của nữ nhân, lớn mật nhiệt tình hướng nam nhân bày ra tư thái cầu được yêu thương.

“thật sự là heo ngọc đáng yêu.”

Bạch Mã Đan Tăng dung túng cười nói, rất sẵn sốc mà ngậm lấy nụ hoa của nàng dùng sức thay phiên mút lấy. Ngón tay hắn vẫn không quên khéo léo đưa đẩy nụ hoa bên dưới, thỉnh thoảng gầy gầy khiến nàng mê mị chìm đắm càng sâu trong bể dục vọng. Ngón giữa lập tức cắm vào hoa huyết bên trong nhưng cũng rất cẩn thận nhẹ tay ồ ồ vách tường mẫn cảm mà khiêu khích.

không cần đến một giây La Chu ngây ngô non nớt của chúng ta ngay tại kỹ xảo dâm tà của hắn phát ra một tiếng ngân nga lẫn khóc lóc, ngón chân không chịu được cú kích thích mà cuộn lại, thân thể buộc chặt sau trong phút chốc rồi mềm như nước, ngồi phịch ở trong lòng Bạch Mã Đan Tăng run rẩy không ngừng. Mật dịch nóng bỏng phun ra làm ẩm ướt toàn bộ bàn tay của hắn cũng khiến áo cà sa hồng của hắn bị ướt một mảng to.

Bạch Mã Đan Tăng nhả ra nụ hoa đã chuyển thành màu ffor thắm của nàng trở nên ra. Hắn nhìn bàn tay bị mật dịch ấm nóng phun lên cười đến vô cùng ôn nhu từ ái. không sai, cô nàng này thu hút được sự chú ý của Thích Ca Thất Tu, thân thể linh khí thuần khiết của cô ta có thể trợ lực cho tu luyện linh khí trong cơ thể Tán Bố Trắc Đốn. Quả thực rất là thú vị.

“Heo nhỏ ngọc ngà, thần phật không chỉ có ban ân cho người có cơ thể \*liên nữ chi tướng, còn ban ân cho người tinh thuần linh khí thần son viễn cổ.” Đôi môi trắng như phấn, mắt phượng đỏ tím thâm thúy vô ngần lại không hề đồng nhất với những gì hắn nói, “Người nên trở thành tể phẩm song tu của Bạch Mã Đan Tăng ta.”

*\* tức là cơ thể mềm mại, đẹp đẽ, hương vị thanh khiết như hoa sen*

La Chu hoảng hốt mơ hồ nghe được mấy chữ như cái gì liên nữ, cái gì song tu, đến khi định hình tinh thần lại thì đầu óc cũng vẫn chỉ là một mảnh trống rỗng. Thân thể tê dại vô lực giống như ở trên tầng mây, cơ thể mềm nhũn không thể nói nói nên lời. Ý thức chậm rãi càng ngày càng trở nên hỗn độn...

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 118: Chương thế giới hồn mắt (bốn)

Bạch Mã Đan Tăng cúi đầu khoe môi hơi khê nhếch lên, ý cười ôn hòa nhất thời đã không có nửa phần cảm tình như trước đó. Nó giống như tuyết trên đỉnh núi vạn năm không tan chỉ độc một màu trắng xóa, lạnh lẽo. Đôi mắt phượng đỏ tím tỏa ra những tia sáng sắc bén, hào quang thần thánh bao bọc thân thể nhạt dần rồi bị thế chỗ bằng một tầng ánh sáng hồng hắc mỏng âm trầm. Tòa sen từ từ bay lên trên không trung vài thước, hất đuổi bàn tay nhiễm đầy mật dịch của cô nàng kia.

Ngân Nghê vẫn đang nằm liền đứng dậy sải bước tiến tới thè ra cái lưỡi màu đỏ tươi chậm rãi liếm bàn tay mềm mại hoàn mỹ của hắn. Đầu ngón tay, lòng bàn tay, kẽ tay... không có bỏ sót bất kỳ chỗ nào, thẳng cho đến khi mật dịch liếm thật sạch sẽ mới thôi. Đôi mắt tam giác màu lam hip lại thỏa mãn, đầu lưỡi vẫn còn liếm liếm khoe miệng như vẫn còn thèm thuồng.

“Ăn ngon sao?” Bạch Mã Đan Tăng thân nhiên cười hỏi.

“Ngao ——”

Ngân Nghê gào một tiếng hướng hắn quẫy quẫy cái đuôi làm lay động c bộ lông xám bạc.

Bạch Mã Đan Tăng rút tay lại cầm tràng hạt cổ phượng nhãn bỏ đề nhẹ nhàng phóng thích ánh sáng tinh khiết từ viên châu, chậm rãi nói: “Mật dịch linh khí tinh thuần, tế phẩm bình thường không có khả năng so sánh bằng. Nữ nhân này từ thời không xa xôi xuyên qua mang theo cả linh khí năng lượng của vũ trụ hồng hoang, nói là tế phẩm ngàn năm khó gặp cũng chưa đủ. Đây là thần phạt ban ân cho chúng ta, tuyệt đối không để cho Vương dễ dàng tổn hại năng.”

“Ngao ——”

Đôi mawts tam giác màu lam đột nhiên trở nên âm trầm hung tàn, bóng đen hắc ám tàn nhẫn tỏa ra khắp nơi. Nó há miệng để lộ ra hàm răng trắng nhọn hoắt dữ tợn hướng Bạch Mã Đan Tăng gầm gừ.

“Sao vậy, ngươi muốn cắn ta?” Bạch Mã Đan Tăng khê nhếch cặp mày, nụ cười trên mặt không hề thay đổi, ánh mắt vẫn như cũ mát lạnh như băng không hề có một chút cảm tình, “Ngươi là một con chó ngao hoang đã sống trên núi bị Vương trong lúc đi săn bắn thu phục và giờ đang sự trung thành của một con dã thú cho hắn. Ngươi cũng đừng quên, lúc người gần kề với cái chết là ai dùng hơn trăm ngàn hồn phách luyện chế đem ngươi cơ thể chó ngao rách nát cùng hồn tu bỏ chứ? Ta đã khai sáng thứ dã thú mong muội của ngươi, vô luận ngươi cam tâm hay không cam tâm thì cảm chế đối ta trung thành đã muốn khắc sâu dấu ấn trong ngao hồn của ngươi, vì thế đừng có làm mấy hành động khiến ta mất hứng.”

“Ngao ——”

Ngân nghê thu hồi răng nanh sắc nhọn, tuy đôi mắt vẫn như trước âm trầm uy hiếp nhưng bên trong sự hung tàn độc ác yếu đi không ít. Cái đuôi dùng sức lắc lắc biểu đạt thành ý cầu hòa.

Đôi mắt đỏ tím bên trong hào quang phút chốc rực rỡ lên, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, tràng hạt bỏ đề tách ra để lộ một viên hạt hoa sen đỏ thắm từ trong hào quang của tràng hạt bỏ đề bay ra bắn thẳng vào trong miệng đang hơi mở của Ngân Nghê.

“Ngao ——”

Ngân nghê ngửa đầu phát ra tiếng gầm như sấm rền thật dài, đôi mắt tam giác màu lam cấp tốc hiện lên từng tia lôi sét đánh, hai lớp lông xám bạc từng cái từng cái dựng đứng thẳng, ánh sáng trên người thoáng chốc sáng ngời hơn rất nhiều, toàn bộ thân hình như là to thêm một vòng.

“đi thôi.” Bạch Mã Đan Tăng thân nhiên nhả ra âm thanh, từ từ khép lại đôi mắt. Hai tay trong người tạo thành ấn, tràng hạt cuốn lại vào trong lòng bàn tay vòng tại ngón áp út. Tòa sen lập tức bay thẳng lên trên không trung, vừa chớp mắt đã tiến vào trong bóng tối đen như mực.

Ngân Nghê hướng phương hướng Bạch Mã Đan Tăng biến mất nhìn một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt. Trong cổ họng phát ra tiếng ư ừ không rõ trầm thấp, thân thể dần dần mờ nhạt rồi cũng tan ra trong không gian tối như mực.

#####

Phân cách tuyến đen hơn mực, đen không thấy ngày mai.

La Chu mơ mơ màng màng mở ra mắt, đập vào mắt nàng là bộ lông xám bạc cứng rắn, chop mũi ngửi thấy mùi không phải mùi xạ hương nam tính pha lẫn chút mùi tanh tươi của dê bò của Cầm thú vương, mà là quen mùi v dã thú thân nhiên quen thuộc. Nàng nhăn nhó cái mũi, kỳ dị phát hiện này người nó còn có một cái mùi hương sen thanh thanh. Mùi sen này giống như nàng đã từng ngửi thấy qua ở đâu, cẩn thận nghĩ lại cũng không nhớ ra được đánh phải buông tha.

Căng mắt nhìn xung quanh xem có bóng Cầm thú Vương ở đâu không, ngay khi xác nhận là không có nàng mới nói lòng tâm đang buộc chặt. thật cẩn thận ngẩng đầu nhìn quanh tầm cung phát hiện không có một bóng người, nàng ngủ no rồi tinh thần lại tự nhiên cảm thấy sáng khoái hơn hẳn. Tức giận sầu khổ nguyên một ngày, cao hứng khoái hoạt cũng phải giành cả một ngày, thế nên phải chớp lấy thời cơ hưởng thụ khoái lạc, làm người liên nhất định phải biết là sau khi khoái cảm đi qua thì phải tiếp tục tiến về phía trước. Tối hôm qua nàng khuất nhục cùng bị tra tấn thật vất vả mới chờ đến lúc Cầm thú Vương không ở đây nên muốn tranh thủ thả lỏng tâm tình ra càng nhiều càng tốt.

Giờ mới chú ý nhìn kỹ, thấy tư thế Ngân Nghê nằm có chút buồn cười, nó nằm ngửa trên giường mà nàng thì mặc một bộ nội y mỏng tang nằm úp sấp trên cái bụng mềm mại của nó. Sau lưng là một chiếc chăn nhung dày bằng da dê êm ấm đắp thật kín người nàng, chỉ để lộ ra đầu nàng cùng Ngân Nghê. Cùng một con chó ngao có thể chịu lạnh dưới -40, -50 độ C trên giường rộng đắp cái chăn nhung dày bằng da dê khiến cơ thể nàng cảm thấy ấm áp thoải mái vô cùng.

“Ngân Nghê, chính người tự lên giường sao?” Nàng tò mò hỏi.

“Ngao ——” Ngân Nghê thấy nàng tỉnh, ánh mắt trầm tĩnh bỗng trở bừng lên sáng ngời hung phấn. Nó lắc lắc cái đầu to đùng của mình, cổ họng ư ừ như đáp lại.

Tuy rằng Ngân Nghê chỉ có thể sủa, ư ừ, hay gầm gừ, nhưng ở chung hơn một tháng nàng có thể căn cứ vào âm thanh dài ngắn cao thấp của nó để hiểu điều mà nó muốn biểu đạt.

“Cầm thú Vương đồng ý cho người lên giường ư?!”

Nàng cực kỳ kinh ngạc vì Cầm thú Vương là tên quái dị cực kỳ thích sạch sẽ, thế mà chẳng những cho phép một nô lệ ngủ trên giường của hắn mà còn cho một con chó ngao trèo lên. Từ hôm qua đến bây giờ, hành động của hắn đúng là càng ngày càng khác thường! Để cho Ngân Nghê lên giường không ngoài vì giúp hắn sưởi ấm, bởi vì cơ thể hắn hoàn toàn có nhiệt độ ổn định ấm áp thì còn cần gì lấy thứ khác sưởi ấm? Ô mà chờ đã! Chẳng lẽ là sợ hắn sau khi rời đi, thân thể của nàng lại bị lạnh nên mới cho phép Ngân Nghê lên giường? Nàng tự nhiên rung mình, tim đập liên hồi đầy sợ hãi, không dám lại suy diễn lung tung. Chỉ biết càng nghĩ càng thấy thật khủng bố, không nghĩ nhiều mới là thượng sách.

“Ngao ——” Ngân Nghê thè cái lưỡi hồng thớ hồng hên mấy lần, trở mình nằm úp sấp lại khiến đệm chăn nhung bằng da dê bị xóc lên. Ở trong chăn dày đệm êm thêm nhiệt độ ấm nóng của Ngân Nghê làm cho cả hai cảm thấy không ổn chút nào.

La Chu cũng chú ý tới tình trạng quần bách của Ngân Nghê, nàng mím môi cười, tay với định tóm lấy cái lưỡi của nó để đùa giỡn. Ai ngờ mới duỗi tay ra, đôi mày lập tức gắt gao nhăn lại. Đau quá! Toàn thân từ trên xuống dưới trừ bỏ bên dưới còn lại đều mỗi như đau nhức cứ như vừa trải qua một cuộc ẩu đả vậy. Ánh mắt nhìn tới cánh tay trắng nõn giờ toàn mấy vết bầm tím lại còn thêm dấu vết răng cắn nữa. không cần nói cũng biết hôm qua vừa mới được Thích Ca Thất Tu mát xa làm lưu thông chỗ bầm những trải qua một đêm bị Cầm thú Vương chơi đùa nên lại biến thành một tấm vải rách bị giày vò đến xơ xác. Mẹ nó thật sự là đúng với cái tên cầm thú!

Nàng nhin không được âm thầm mắng chửi. Nhưng vừa nghĩ đến nguyên nhân Cầm thú Vương sỗ dĩ cho phép Ngân Nghê lên giường để bồi nàng ngủ, ngực lại không khỏi mềm đi một chút. thật sâu hít vào một hơi rồi lại thở ra, thật cẩn thận cử động thân thể mới phát hiện trừ bỏ đau còn có chút mỏi. Bụng vẫn luôn cảm thấy ấm áp một chút lạnh lẽo hay đau đốn cũng không có. Nhưng nàng có thể cảm nhận được sự ẩm ướt ở khu vực nguyệt cốc thần bí, cảm thấy không giống như khi bị kinh nguyệt vậy.

Hai má chậm rãi nhiễm một rặng mây hồng, nàng hoảng hốt nhớ rõ cảnh trong mơ, chính mình giống như nằm ở trong lòng của một nam nhân nhưng nàng vẫn mơ hồ không nhớ rõ khuôn mặt của hắn, nàng giống như con mèo nhỏ thuận theo tùy ý hắn khinh bạc dâm ô, tựa hồ còn... còn đạt cao trào. A a a, nàng... nàng thế nhưng ở tằm cung Cầm thú Vương mộng xuân! Chẳng lẽ nàng muốn ư? La Chu có chút xấu hổ vùi đầu vào chỗ lông cổ của Ngân Nghê, lặng im hai giây lại bỗng đứng ngẩn đầu, rằng nanh nhỏ nhỏ trắng muốt khẽ cắn cánh môi, mắt to lóe ra sự căm giận mãnh liệt. Hừ, nàng xấu hổ cái quần què ý, mẹ nó tất cả đều là lỗi của Cầm thú Vương! Nhớ rõ trước khi mê man, tên cầm thú đó vẫn còn sờ mó cắn cắn người nàng. Nhất định là do động tác sờ mó của hắn mới làm nàng mơ thấy mộng xuân, căn bản là không phải nàng muốn a.

âm thầm hung hăng chửi rủa cầm thú vài câu, cảm xúc không được tự nhiên cuối cùng cũng điều chỉnh lại trở nên bình thường, nàng lại bắt đầu cảm thấy hứng thú đùa đùa cùng Ngân Nghê.

“Ngân nghê, người có nóng không?” Nàng nhe răng trợn mắt nhìn đau lấy tay tóm miệng của Ngân Nghê sắp đóng lại, “Khi bị nóng sẽ muốn đem đầu lưỡi thè ra thở hồng hên. Ngoan nào, đem đầu lưỡi thè ra, ta sẽ lấy tay giúp người hạ nhiệt độ xuống.”

Ước chừng là tâm tư tà ác của nàng thể hiện quá rõ ràng khi nói nên Ngân Nghê chăm chú cảnh giác nhìn nàng, mặc kệ nàng cố gắng bắt lấy hay mềm giọng dụ dỗ nhưng chính là nó không há mồm thè lưỡi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 119: Cùng Ngân Nghê vui đùa âm ỉ

Đôi mắt La Chu đảo vòng quanh, ngón tay trắng muốt min màng cong lại hướng nách ở chân trước Ngân Nghê. Nàng có chút tò mò, không biết chó ngao có hay không giống phần lớn con người bực ngựa gáy há mồm cười to? Nếu bị cù thì một con chó ngao dữ tợn uy vũ như nó có thể nở nụ cười như thế nào? Đôi mắt hung ác sẽ cong thành bán nguyệt luôn chẳng?

Móng vuốt của nàng vừa mới ở nách của nó cù hai cái nhưng chỉ thấy dưới bụng mềm mại của Ngân Nghê run rẩy mạnh một cái, hai cái chân trước đang duỗi thẳng đột nhiên rút lại đặt lên đầu vai của nàng. Đôi mắt tam giác lam sắc sáng ngời không có cong lên như La Chu tưởng tượng mà biến chuyển thành màu đỏ mãnh liệt, ở cổ họng phát ra tiếng hừ hừ, như là từ phía dưới mặt đất truyền ra vậy, trầm thấp đậm buồn.

Cho dù nàng cùng Ngân Nghê từ từ trở nên thân mật nhưng mỗi khi mắt nó chuyển thành màu đỏ, trong lòng La Chu có chút không yên vì sợ nó đột nhiên nổi lên thú tính đem nàng ăn luôn hoặc là cắn đến chết. Hiện tại nàng không biết vì cái gì nhưng chắc chắn mười vạn phần là mặc kệ Ngân Nghê có biến hóa ra sao cũng không thực sự tôn trọng nàng. Trong cảm nhận của La Chu, Ngân Nghê không đơn giản chỉ là một con dã thú, cũng không phải người thân hoặc bằng hữu mà là ngọn núi cao có thể cho nàng dựa vào, trở thành bến cảng yên ả, cũng là bầu trời là đại dương luôn bao dung mọi thứ về nàng.

Nếu đem Ngân Nghê coi như là một con người, nó giống như một tử sĩ một lòng một dạ trung thành đối với Cầm thú Vương, ngoài sự trung thành thì toàn bộ cảm tình đều là giành cho nàng. Sống hai mươi năm, trừ bỏ Trát Tây Lăng Thổ đem nàng coi như tiên nữ mà yêu thương chiều chuộng cũng chỉ có Ngân Nghê đem nàng coi là trân ái bảo bối. Nàng đột nhiên nghĩ nếu có một ngày nàng thoát khỏi hoàng cung, liền cũng có nghĩa là vĩnh viễn không thể nhìn thấy Ngân Nghê nữa. Ngực bỗng dưng cứng lại cảm giác đau đớn khó nhịn. Nhưng là nếu không trốn đi liền sẽ phải ở cạnh Cầm thú Vương và chịu đựng tra tấn cùng nhục nhã vĩnh viễn. Nàng có thể sống sót qua một tháng, nhưng mà nửa năm thì sao? một năm có thể chứ? Có thể chờ đến lúc Cầm thú Vương đánh mất hứng thú đối với nàng sao? Ai có thể cam đoan sau khi đánh mất hứng thú với nàng, hắn có còn để nàng sống nữa hay không?

Ý niệm cố định trong đầu phải trốn thoát đi ngay tại giờ khắc này lại có chút dao động, do dự. Trong nháy mắt, tâm tư như điện loại vòng quanh trong đầu nàng, mãi vẫn không có kết quả. Nàng nở nụ cười nhạt nhẽo, quên đi nghĩ nhiều cũng vô ích, trước mắt cứ sống thật tốt trước đã. Có thể sống nhiều hơn một ngày thì phải nắm chặt thời gian ở cùng Ngân Nghê nhiều thêm một ngày, ít nhất sau này có thể giảm bớt tiếc nuối cùng đau lòng.

“Ngân Nghê, há mồm, há mồm nào.” Nàng giương nụ cười sáng ngời, đem móng vuốt của mình từ dưới nách của nó mò thẳng lên chỗ cổ, áp lên bụng của nó mà cọ xát vận vẹo làm nũng. Ngân Nghê không những là một con chó ngao thông minh yêu nghiệt, vừa là một con dã thú cường hãn đến đáng sợ hùng tráng. Nàng cao 1m62, thể trọng cả người hoàn toàn có thể yên tâm lớn mật ở trên người nó dùng sức vận vẹo.

“Hừ hừ hừ ——” Cổ họng Ngân Nghê trầm thấp hừ kêu dồn dập, cái mũi đen nhánh ẩm ướt phun ra nhiệt khí, ánh mắt toát ra càng nhiều màu đỏ sẫm, dưới tình huống La Chu không hề hay biết hai cái chân sau cường kiện của nó ghim siết chân dậm lại. Hơn nữa miệng của nó cắn thật chặt.

“Ngân NNghê, mở ra, mở miệng ra đi.” La Chu phát ra âm thanh trong trẻo kiều giòn như kim tước làm nũng mềm mại, như là mật ngọt, hai cái tay không sợ chết đặt bên ngoài miệng đang đóng chặt của Ngân Nghê. Hai bàn tay đầy đặn hồng hào không sợ cố gắng tách miệng nó ra, đối với hàm răng trắng toát nhọn hoắt hoàn toàn không e sợ chút nào.

Ngân Nghê nghĩ mãi trong đầu không biết phải làm sao với cái móng vuốt nghịch ngợm bằng mọi giá phải mở mồm nó ra của nàng. Cả tấm cung vang lên tiếng cười vui thích uyển chuyển như giọng hát của chim tước vậy. Đôi mắt tam giác màu lam nhú lại bên trong là những đốm lửa cháy bập bùng, nó cuối cùng cũng mở rộng miệng ra để cho móng vuốt của nàng xâm nhập vào.

“Haha! Bắt được đầu lưỡi của ngươi rồi nhé.” La Chu đắc ý cười thích thú, bàn tay chẳng những không có hoảng sợ rút lại mà ngược lại càng làm càn bắt lấy cái lưỡi thô ráp khê động của nó.

“Ngao ——” Cổ họng của Ngân Nghê phát ra một tiếng vang như sấm rền, thân hình hùng tráng đột nhiên vút một phát nhanh chóng thay đổi vị trí của nó với La Chu.

La Chu chỉ cảm thấy hoa mắt, thân thể đã muốn nằm ở trên giường. Sau lưng cảm thấy ấm áp dễ chịu dường như chính là chỗ Ngân Nghê mới nằm qua. Chân trước của Ngân Nghê đặt ở cạnh đầu nàng. Nó dần hạ thấp người nhẹ nhàng che trên người nàng, chưa tạo bất cứ áp lực nào lên người nàng, lại dùng bộ lông dày giúp nàng ngăn trở hàn khí xâm nhập.

một bàn tay của nàng vẫn còn ở trong miệng của Ngân Nghê, răng nanh nhọn hoắt nhẹ nhàng ngậm của nàng cổ tay mềm gòn, nước miếng bôi ở trên da thịt hồng hồng của nàng tỏa ra một chút mùi của hoa sen. một đôi mắt rõ ràng thuộc về loài dã thú nhưng so với đại đa số con người còn thâm thúy hơn, có thể dễ dàng thấy ở chỗ sâu bên trong đã thu liễm sự độc ác hung tàn cùng cao ngạo lạnh lùng.

Lần đầu tiên, Ngân Nghê đem nàng đẩy ngã trên thảm cỏ, nàng đối nó là sợ hãi đến cực điểm, lần thứ hai, Ngân Nghê cắn áo nàng lôi đi, nàng vẫn là đối nó sợ hãi dị thường; lần thứ ba, Ngân Nghê ngậm cánh tay của nàng, bắt nàng ăn cơm, nàng như trước đối nó tràn ngập sợ hãi. Sau đó, nàng ăn miếng thịt bò nóng hổi lấy ra từ trong miệng của Ngân Nghê, ôm chó ngao ngủ. Lại sau đó nữa, Ngân Nghê đem nàng trở thành sủng vật nuôi dưỡng bên cạnh, chiều chuộng nàng ăn, chiều chuộng nàng ngủ, thường thường cùng nàng chơi trò chơi. Làm nàng chậm rãi đem Ngân Nghê coi như người nhà như bằng hữu. Ở lúc nàng làm trái lại không nghe lời, nó hung tàn cắn thương bả vai của nàng, ở trước mặt của nàng mà ăn thịt người sống, làm cho sự sợ hãi vốn đã biến mất lại dâng lên. Tiếp đến, trong đêm tối đen lạnh như băng, nàng cuộn mình trên thảm trong tầm cung vừa xảy ra chuyện giết chóc tanh tưởi, cả người bị lạnh đến thấu xương thì chính là Ngân Nghê một chút một đem cho nàng sự ấm áp. Khi nàng mắc bệnh cũng là Ngân Nghê cầu Cầm thú Vương cho gọi đại phu đem nàng bị sốt cao hôn mê trung cứu trở về. Từ đó đến nay, nàng đối Ngân Nghê hoàn toàn rộng mở tấm lòng của mình, nàng coi nó như chỗ dựa của mình, biến nó trở thành đối tượng để nàng tha hồ làm nũng.

Trở thành sủng vật của một con súc sinh, không có tôn nghiêm thì làm sao? Nàng có cha mẹ, nhưng mà tình thân bọn họ giành cho đứa con duy nhất này lại mỏng như tờ giấy. Hai mươi năm qua, chỉ có Ngân Nghê đem nàng để trong tâm, người yêu thương nàng bất quá cũng chỉ có một Trát Tây Lăng Thổ mà thôi.

Nàng buông ra đầu lưỡi của Ngân Nghê, tay ôm lấy đầu nó rồi có chút đắc ý cười: “Ngân Nghê, ta hiện tại không có chút nào sợ ngươi nha.”

Ngân nghê cúi đầu, trong mũi phun ra khí nóng, cái lưỡi ở trên mặt nàng liếm qua liếm lại. Lực đạo rất nhẹ, đầu lưỡi thô ráp như chuồn chuồn lướt nước liếm tới cái trán của nàng, mặt mày, mũi, khuôn mặt, thậm chí còn mấy lần liếm qua cánh môi của nàng. Cả khuôn mặt ướt sũng còn có chút mùi tanh tưởi pha lẫn mùi hương sen thoang thoảng, so với trước kia thì dễ người hơn rất nhiều.

“Ngân Nghê, người ăn cái thứ tốt gì vậy? Mùi cứ nhiên lại thơm quá nha.” Nàng cười khanh khách lộ cả hàm răng trắng bóng hồng.

“Ngao ——” Cổ họng Ngân Nghê gào nhẹ, cái lưỡi càng thêm nhiệt tình ở trên mặt nàng mà ra sức liếm, thỉnh thoảng còn dùng bộ lông xù thô cứng của nó cọ xát cổ của nàng.

“không cần, rất ngứa! Ngứa lắm, Ngân Nghê, không cần liếm, không cần cọ a, rất ngứa đó!”

Cái lưỡi thô ráp ấm nóng, bộ lông cứng mềm vừa phải liên tục ở trên mặt cùng cổ nàng mà cọ, La Chu cười đến có chút hồng hèn không thờ nổi, đầu thì tránh phải né trái. Các ngón tay đầy đặn chỉ mãi lo đẩy cái miệng của Ngân Nghê ra, một chút cũng không phát hiện bên dưới thân Ngân Nghê ở trên người nàng bắt đầu thay đổi kích thích.

Lời nói của tác giả:

Ngẫu nhiên nảy ra trong đầu, mình cũng rất thích động vật, thế nên cho thêm cả nhân thú vậy, thỏa mãn đầy đủ các thể loại tình cảm nha. (^) hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 120: Tâm động xôn xang (một)

Tiếng cười theo khe hở rèm cửa dề nhưng nặng nề mà xa hoa len lỏi chui ra ngoài, làm cho hai nam nhân cao lớn nhanh nhẹn dung mãnh đang nghỉ chân bên ngoài đành nghe được đến dề mê. Từ lúc nữ nô hời Ngân Nghê cảm thấy nóng hay không nóng, rồi cả lúc dụ dỗ nó há mồm, bọn họ liền đứng ở bên ngoài rèm cửa.

Đột nhiên nghe âm thanh làm nũng ngọt ngào vui thích mà chưa bao giờ hắn được nghe qua, Tán Bó Trác Đốn cơ hồ là lập tức ngăn lại động tác vén rèm cửa cho hắn của Thích Ca Thất Tu.

Giọng nữ nhân trong trẻo giòn tan không có đậm đặc, không có sợ hãi, không có co rúm lại, không có bi thương, không có thống khổ, không có nước nôi. Âm thanh đó thật mềm mại, ngọt ngào, như là chim kim tước con mới đẻ ra kêu riu rít, vừa vui thích vừa yêu kiều. Tán Bó Trác Đốn cùng Thích Ca Thất Tu đều cảm thấy trong lòng đột nhiên như có thêm một cái móng vuốt nhỏ đang cào cào quả tim của mình, đau khổ vô cùng, hận không thể dùng tay cắm vào trái tim dùng sức ngăn nó lại, càng hận không thể đem con chim kim tước đang kêu kia nắm ở lòng bàn tay dùng sức mà nắn bóp.

Nghe đó một chuỗi lại một chuỗi âm thanh mềm mại, ngọt ngào của nàng, Tán Bó Trác Đốn cuối cùng nhịn không được lấy tay lạng lẽ vén lên rèm cửa. Trong phút chốc khuôn mặt tươi cười rạng rỡ hơn cả ánh sáng của nàng tiến vào tâm của hai nam nhân.

Khuôn mặt trắng bệch đã nhiễm màu sắc hồng hào, đôi mắt to tròn cong lên cười vui thích giống như viên thạch đen được tắm trong nước. Cánh môi phân hồng khép mở tạo ra tiếng cười khanh khách như chuông bạc đánh ra âm thanh trong gió. Cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều toả ra tinh thần phấn chấn cùng gió xuân mon mọn, làm cho người ta hoảng hốt như đang ở trên thảo nguyên nở rộ hàng ngàn đóa hoa Cách Tang.

Nàng ở trên người Ngân Nghê cọ xát vụn vụn, cùng nó làm càn vui đùa âm ỉ, hướng nó tùy hứng làm nũng. Khuôn mặt đỏ bừng xinh đẹp, khoe môi ngọt ngào yêu kiều, hoàn toàn ý lại vào Ngân Nghê, điều này như tăng tăng sóng to từng cái từng cái một đánh sâu vào lòng hai nam nhân.

Nàng chưa từng có trước mặt bọn họ để lộ ra biểu cảm, hành động như vậy,.

Tán Bó Trác Đốn hơi hơi nheo lại ung mầu, trong ánh mắt hắn chỉ tràn ngập hoa lúm đồng tiền trên khuôn mặt kia. Nữ nô từ lúc xuất hiện ở trước mặt hắn chính là một bộ yên lặng tĩnh mịch, bộ dáng nửa chết nửa sống. Cho nên khi nàng lộ ra vẻ mặt kinh sợ, ánh mắt hãi hùng, cả người co rúm lại phát run, thống khổ khóc lóc điều khiến hắn nhịn không được dâng lên khát vọng tra tấn chà đạp. Hắn nghĩ rằng là nàng rất sinh động, đáng yêu, khiến người thích, hắn không biết mệt mỏi mà thương thức mà thích nàng như vậy. Nhưng mà thẳng đến giờ phút này mới biết chính mình sai lầm rồi. Chưa bao giờ từng nghĩ tới nàng biểu lộ cảm xúc từ nội tâm vui thích, tươi cười đáng yêu, đặc biệt lúc nàng ý lại vào Ngân Nghê làm trái tim hắn xôn xao, như có gì đó va vào linh hồn khiến hắn sinh ra một loại cảm xúc mãnh liệt tê dại. Nếu người nàng cọ xát là hắn, nếu đối tượng nàng làm nũng vui đùa âm ỉ là hắn, vậy tư vị sẽ như thế nào đây?

“Ngân Nghê, ta hiện tại một chút cũng không sợ người nha.” âm thanh đặc ý làm cho trong lòng Thích Ca Thất Tu dâng lên một trận kinh hoàng, hắn gắt gao chăm chú nhìn cánh môi mở ra khép lại, đôi mắt cố gắng che dấu đi dục vọng đang trôi lên của hắn. Nếu câu nói đó đôi từ “Ngân Nghê” thành “Thích Ca Thất Tu”, có phải hay không nàng có thể ở trước mặt hắn tùy ý cười đùa vui thích làm nũng? Hắn từng làm cho mọi người nhượng bộ thoái lui khi dám bất đồng với Vương, cũng từng có nữ nhân ở trước mặt hắn cười đùa qua, hướng hắn sát yêu. Khi tâm tình hắn vô cùng tốt, hắn cũng sẽ tùy ý chòng ghẹo hai câu; khi tâm tình bình thường, hắn sẽ hồ hững lạnh nhạt; tâm tình không tốt, hắn trực tiếp rút đao ra chém. Nhưng hắn chưa bao giờ từng có khát vọng cùng tâm động, mong muốn nữ nhân này có thể ở trong lòng mình mà tùy hứng làm nũng, làm càn cười đùa như bây giờ.

Tán Bó Trác Đốn cùng Thích Ca Thất Tu không hẹn mà cùng liếm liếm đôi môi, sinh ra vài phần ghen tị với con chó ngao ở trên giường kia. Hai cặp mắt lợi hại lóe lên lúc sáng lúc tối, phức tạp khó lường.

Thích Ca Thất Tu sắp không thể ngăn bản thân mình vọt vào cạnh giường đem nữ nhân cười nở rộ như hoa Cách Tang hung hăng ôm vào trong lòng



mà yêu thương, dư quang nơi khóe mắt cố gắng giấu giếm dùng ở bên trái Vương của hắn.

Khuôn mặt anh tuấn của Vương không có một tia ôn nhu giống như quý thần dùng đao phủ chém hết những thứ cản đường mình, từ cái trán đầy đặn đến cái mũi thẳng tiếp đến cái cằm cương nghị đều tỏa ra dự kiến nghị. Mày rậm sắc bén như kiếm, xương gò má cao đi theo chóp mũi kéo thẳng tới khóe môi tràn ra lãnh khốc bề ngỗ. Mấy bím tóc nâu dài được bện tinh tế rủ trên đầu vai, trang sức ngọc bích hình đầu lâu lóe ra ánh sáng âm lãnh thần bí, vật áo làm bằng da chồn đỏ tím quý báu phối hợp với những họa tiết chỉ kim sắc phức tạp trên áo lót càng tôn lên sự uy nghiêm quyền quý của Vương.

Mà đứa con của trời từ nhỏ đã được thủ hộ ở trên cao ngạo nghễ xa rời trần gian cuối cùng cũng nhiễm lên cái được gọi là tình yêu nhân gian. Hắn tuy rằng mặt không có chút thay đổi, nhưng cặp mắt giống loài kèn kèn không hề nháy mắt dù chỉ một lần chăm chú nhìn nữ nhân đang cùng Ngân Nghê vui đùa âm ỉ giường. Ánh mắt nóng rực, hung ác nham hiểm đầy tham lam, rất giống muốn đem nữ nô non mềm đó toàn bộ ăn vào.

“Vương, thật sự nếu không đi vào thì quá tiện nghi cho Ngân Nghê.”

Hắn thấp giọng nhắc nhở, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn thân thể Ngân Nghê trên giường bị kích thích. Heo nhỏ ngốc nghếch cái gì cũng không phát hiện ra, hắn nhưng là rõ ràng nhìn thấy bên dưới dương vật Ngân Nghê vuron ra đỏ sậm thô dài. Lại nói Ngân Nghê hầu cận bên Vương cũng nhiều năm, hân thân là thân vệ bên người Vương, ở chung cùng Ngân Nghê cũng đủ lâu còn chưa có thấy qua Ngân Nghê cùng chó ngao cái giao hoan. Quãng nữ nô mềm mại rồi dứt được động dục cho nó, nó chỉ há mồm đã đem cả người nữ nô cắn sạch chỉ bỏ lại mấy thứ linh tinh như tóc với quần áo. Một con chó ngao được trưởng thành cư nhiên đến cả phát tình cũng đều không có. Hai lần nghĩ đến năm đó, nó đó bị Pháp vương cứu trở về một mạng, gây căn của nó bị thương. Cho đến khi nó lựa chọn heo nhỏ làm ngao nô cho mình, nhìn nó dùng hết sức lực vì heo nhỏ nhảy lên nhảy xuống đỡ cho nàng, hắn mới giặt mình tình ngộ Pháp vương cứu nó trở về, không phải chỉ có chữa trị căn mệnh giống được của nó mà còn mở ra sự mong mỏi của dã thú, trở nên trung thành với Vương đồng thời còn giống như người, có trí tuệ yêu thích cái gì.

Có chút buồn cười sờ sờ cái mũi, hắn đột nhiên phát hiện chính mình cùng Ngân Nghê thế mà thập phần giống nhau. Đồng dạng đều đối Vương dâng hiến sự trung thành vĩnh viễn không phản bội, đồng dạng đều thích một cái nữ nô. Mà nữ nô này, Vương cũng hoàn toàn thích mê.

Được Thích Ca Thất Tu nhắc nhở, Tán Bố Trác Đốn cũng phát hiện biến hóa dị thường của Ngân Nghê. Đôi mắt khẽ nheo lại, hừ lạnh một tiếng, cất bước tiến vào nội thất.

“Ngân Nghê, người đi ra ngoài.”

Mệnh lệnh lãnh đạm không lớn lại như sét đánh giữa trời quang, làm cho một người một ngao vui đùa âm ỉ nháy mắt đình chỉ động tác, biểu tình đóng băng. Thời gian như trôi qua thật lâu, hoặc như là chỉ trong giây lát, hầu gian Ngân Nghê lâu bầu một tiếng, cái lưỡi ẩm ướt thô ráp nóng bỏng của nó bay nhanh qua cánh môi đang hé mở của La Chu liếm một lúc, thân hình mạnh mẽ nhảy xuống giường. Hướng Tán Bố Trác Đốn lắc lắc cái đuôi của mình, nâng lên chân sau lộ ra dương vật thô dài đỏ sậm kề sát bụng nó.

“Nhớ kỹ, không có sự cho phép của ta, không được tự tiện gian dâm.” Tán Bố Trác Đốn hờ hững nhìn xuống Ngân Nghê, dùng một chút, khóe môi nhếch lên, “Bất quá nếu là vẫn trung thành nói không chừng ta sau này sẽ lo lắng.”

“Ngao —— ”

Ngân Nghê mất lộ ra ai oán, chán nản thấp hào một tiếng, lại lắc lắc cái đuôi, lưu luyến nhìn giường liếc mắt một cái, cơ hồ là cẩn thận từng bước đi ra khỏi tầm cung.

Làm Tán Bố Trác Đốn ngồi lên giường, đem đệm chăn một lần nữa đắp kín người La Chu, nàng đã muốn đem khuôn mặt tươi cười giấu đi không còn một mảnh. Cảm thụ Vương cảnh cáo Ngân Nghê. Nàng hoàn toàn nghe được từng chữ một, mẹ nó bản thân Cảm thụ Vương là một tên cảm thụ thể nhưng còn nghĩ Ngân Nghê cũng giống cảm thụ xấu xa như vậy sao. Vì sao lại kêu là tự tiện gian dâm? Ngân Nghê đối nàng săn sóc sủng ái như thế, sao có khả năng nói cứ như là nấy con chó ngao bị cho uống thuốc kích dục rồi tàn nhẫn gian dâm nàng cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 121: Tâm động xôn xang (hai)

La Chu không dám cũng không muốn đối diện Cảm thụ Vương, nàng kính cẩn rũ mắt xuống, nằm yên thật quy củ, tùy ý để cho hắn đánh giá. Tầm mắt của hắn tuần tra trên người nàng vẫn như trước một dạng hung ác nham hiểm lãnh khốc, sắc bén âm trầm, nhưng cẩn thận để ý dường như có chút không rõ, khó nói.

“Nhìn ta.” Thanh âm Cảm thụ Vương nhẹ nhàng từ phía trên bay tới, âm thanh trầm thấp hung hậu mà lại lạnh lùng cứng rắn. Khi hắn không tức giận, tiếng nói cũng không nghe ra được cảm tình chỉ có chút ý cười nhạt khóe môi. Bất quá nếu có ai tưởng hắn cười thật thì là quá nhảm to, nó mang hàm xúc như bạn đang đứng sát vách núi từ vong đen ngòm không đáy vậy.

Hắn là ông hoàng, nếu nàng ngỗ nghịch hắn chỉ có kết cục bị đánh gãy chân móc mắt cắt lưỡi, biến thành vật phẩm trang sức. Nàng là chịu đựng không nổi a.

Đối với việc Cầm thú Vương dùng huyết tinh cảnh cáo tối hôm qua, La Chu không dám quên chút nào, âm thầm hít sâu, củng cố tâm tình một chút chậm rãi nâng lên đôi mắt của mình, theo mệnh lệnh nhìn về phía Cầm thú Vương.

Đôi mắt đen nhánh long lanh mắt đi ánh sáng trong suốt, nó mắt đi sự xinh đẹp ngọt ngào đáng yêu, cũng mắt đi sự quyến luyến ý lại. Chúng nó giống nhau đắm chìm vào một tầng u tối mịt mờ, âm đậm tình mịch, không có chút giống nàng trước đó. Thứ sinh động duy nhất cả nàng là nỗi sợ hãi đang cố áp chế sâu bên trong con người. Trước kia hấn thích nhất chính là tra tấn làm nhục nàng, xem nàng vì bị áp chế sợ hãi sẽ hoàn toàn hiện ra qua đôi mắt, sự thống khổ tuyệt vọng xoáy chặt trong đôi mắt La Chu.

Đôi mày kiếm đen đặc của Cầm thú Vương tà tà chậm rãi cong lên, cánh môi đỏ mọng như cánh hoa lại tạo thành đường cong sắc bén lãnh khốc, một đôi mắt sắc bén tuy rằng không thấy hắc ám khiến người khác không cảm thấy được hấn hồn giận. Nhưng mà sự hờn giận thật ra đang không ngừng tích lũy, từng bước từng bước có xu thế tăng mạnh.

thật kỳ quái nha, tối hôm qua hấn làm ra bộ dáng chẳng sợ khiến cổ họng nàng co rút một trận lại một trận ghê tởm, nàng cũng ghi nhớ giáo huấn trước đó mà chết ghen không nhỏ ra. hấn muốn nàng sờ cậu nhỏ của hấn, nàng không sợ dùng tay sờ soạng đủ. hấn muốn nàng liếm, nàng anh dừng dừng lưỡi liếm. hấn ở trên người nàng cắn lại cắn, hết bóp lại sờ, nắn chỗ này xoa chỗ kia, nàng vút luôn cái gì gọi là thiếu nữ then thùng ra sau đầu, cắn răng chịu đựng mọi chà đạp đôi lấy một thân toàn vết bầm tím cùng dấu răng. Cho dù hiện tại nằm không động đậy thì toàn thân đều vừa đau vừa khó chịu. Là một nô lệ, nàng tự nhận không có ngộ nghịch làm trái, hấn đối nàng rút cuộc còn có chỗ nào không hài lòng đây? Đợi chút, chẳng lẽ là vừa rồi nàng có thể hiện tinh thần thoải mái khó có trước mặt hấn, hành vi vui đùa âm ỉ cùng Ngân Nghệ làm ngera mắt hấn à? Đây... không đến nỗi biến thái như thế đi? Ngay cả cao hứng gặp bạn cũng không được sao.

La Chu nhìn tầm mắt Tán Bố Trác Đốn càng ngày càng bén nhọn lãnh khốc thì hết sức duy trì biểu hiện nhơn mọn thân nhiên. Thân thể nàng trở nên cứng ngắt run lẩy bẩy, khi hấn bỏ chân đệm ra, La Chu không kiềm chế mà hơi run rẩy, tâm tư nghĩ tới nghĩ lui không ngừng cân nhắc.

“Cười.” hấn đột nhiên lạnh lùng phun ra một chữ.

Mọi suy nghĩ tâm tư của nàng trong phút chốc lập tức đình trệ, đầu óc trở nên mờ mịt. Đây là cái mệnh lệnh động kinh gì vậy?

“Cười!”

Từ tối hôm qua Cầm thú Vương rõ ràng khác thường cho đến tận bây giờ, mệnh lệnh lúc này thể hiện thái độ không cho phép trái nghịch hấn. Đôi mày kiếm càng ngày càng nhăn lại như sắp va vào nhau. Đôi mắt không thể hiện sự giận hờn nhưng lộ vẻ lạnh lẽo như băng. Sát khí quỷ dị hắc ám tản ra từ cơ thể hấn, xung quanh hiện ra một tầng ánh sáng bạc mỏng áp chế sự tàn khốc của hấn.

Quả nhiên, nàng cười làm cho Cầm thú Vương không vừa mắt!

Trái tim La Chu đột nhiên cấp tốc co rút lại, hấn khí theo lòng bàn chân cảm nhận giống như độc xà lạnh lẽo thông thả bò trườn trên khắp tay chân vậy, từng chút từng chút một áp bức đè nén thần kinh của nàng. Cơ bắp trên mặt sớm đã cứng ngắt nhưng Cầm thú Vương ra mệnh lệnh cũng không thể làm trái. Nàng cố gắng khê héch khóe miệng, cơ hồ đem hết toàn lực mới miễn cưỡng vạn phần tươi cười, cố gắng giữ nụ cười trên mặt để Cầm thú Vương thấy rõ ràng nàng thuận theo ý hấn.

Ứng mầu vẫn chú ý hành động của nàng bỗng dừng nửa khép, ám sáng lóe lên, triều dâng cuộn cuộn, đáy mắt ở bên trong ẩn chứa hờn giận không hiểu nổi đột nhiên biến thành phần nộ không thể giải thích nổi. Trước mắt ám ảnh bỗng hiện ra gió lớn thổi phàn phật xung quanh, rít gào như muốn cắt sạch mọi thứ. Nàng còn không kịp phản ứng gì, chỉ nghe một tiếng nổ âm ỉ, Khuôn mặt Cầm thú Vương trước mắt đột nhiên rung lên, thân thể đột nhiên bất động.

Tán Bố Trác Đốn đứng bên cạnh La Chu, hai tay tự nhiên rũ xuống, giống như thần tiên trên trời ở trên cao nhìn xuống nàng, ứng mầu lãnh khốc như tuyết đọng trên đỉnh núi quanh năm không tan.

Cho dù gặp biến cố đột phát thiếu chút nữa hồn phi phách tán, nàng vẫn miễn cưỡng như cũ ương ngạnh nở nụ cười trên mặt. Đầu óc La Chu ngay lúc vụ nổ ngắn ngủi xảy ra đã chết não luôn rồi, đôi mắt ngược nhìn Cầm thú Vương không hề chớp mắt như cá chết vậy.

Thời gian từng giây trôi qua, tầm cung lâm vào sự yên tĩnh quỷ dị. Ngay tại lúc La Chu cuối cùng khởi động lại đầu óc mình, nghĩ đến việc nàng cùng với hấn đối diện thật lâu, nghĩ đến nàng sẽ bị ánh mắt hung nanh lãnh khốc lăng trì xử tử thì Cầm thú Vương đánh vỡ sự yên tĩnh trước

“Cười thực xấu.”

Thanh âm cứng rắn lạnh nhạt không có cảm tình ý cười, không hề thay đổi tông giọng, chỉ có ánh mắt sắc bén như chim ưng hiện lên vài phần mỉa mai cùng chế bai. Sau đó, áo bào khoắc da chôn tẩm được khảm đá quý báu xa hoa trước mặt nàng bay theo góc hình cung rồi theo tiết tấu cộc cộc bước chân dần dần đi xa.

La Chu lẳng lặng nằm ở một đồng chăn đệm bề bộn trên giường, đập vào mắt nàng là khung ảnh nặng trên đỉnh với sắc thái tiên diễm. Sau lưng dựa vào đồng gỗ vụn thật sự không thoải mái nhưng nàng chính là di chuyển được cơ thể chứ chả nói gì đến đứng dậy.

Giờ phút này, từng chút căng thẳng tụ họp lại được giống như không ngừng kêu kêu trái tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, tuy rằng thân thể cứng ngắt nhúng bên dưới lại mềm nhũn vô lực. Lỗ chân lông nháy mắt trào ra mồ hôi lạnh, thân thể trở nên lạnh lẽo ướt đẫm giống như mới từ trong nước đi ra.

Nàng cười có xấu đến thế nào so với biến thái cảm thú cũng xinh đẹp gấp trăm lần a! Mẹ nó đều dọa nàng một lần rồi, vì cái khi gì còn muốn dọa lần thứ hai? hân có biết là hủ người có thể gây án mạng không? Nàng không phải cười có khó coi chút, có tất yếu phải đập vỡ cái giường không? Mặc dù hân ở ngôi vị cao cao tại thượng, cũng không nên vì quốc khổ giàu có mà tiêu xài lãng phí như thế chứ, phải biết là thu nhập của quốc gia là từ dân đóng thuế nhà.

Tìm nàng đập nhanh thật lâu không có dấu hiệu chậm lại, mũi thì ê ẩm, tầm nhìn có chút mơ hồ, trong lòng nàng cứ nhiên trào ra ngàn vạn ủy khuất. Mẹ nó cảm thú tới hôm qua không phải mới nói qua là thích nàng sao? Cho dù không có vài phần tình yêu thật đi nữa, tốt xấu cũng nên biểu hiện ra một chút thương hoa tiếc ngọc đi? Nàng tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương nhưng ít nhất cũng là bông hoa đại nho nhỏ nhu nhược mềm mại a.

Đột nhiên, một khuôn mặt oai hùng tục tăng cường đã xuất hiện trong tầm mắt của nàng, đôi mắt lợi hại ám sắc có chút dữ tợn, khóe môi gợi lên ý cười trên tức.

“Heo nhỏ, Vương không có nói sai, nàng cười thật đúng là xấu.”

Thích Ca Thất Tu ngồi xổm bên cạnh La Chu, đánh giá nàng vài lần còn thật sự nghiêm túc đánh giá mà nói.

Mẹ người cười mới xấu ý! Mẹ nó! Cả nhà người mới cười xấu! Tổ tông mười tám đời nhà người đều cười xấu!

hân vừa dứt lời, La Chu theo phản xạ tính trong lòng hung hăng ăn cần mà thăm hỏi hân cùng cả nhà và tổ tông mười tám đời nhà hân.

Trước mặt Cảm thú Vương, kẻ có thể đem người vạn tiền xuyên tim, bấm thây vạn đoạn, ánh mắt lãnh khốc lạnh lẽo có thể khiến người hít thở không thông nổi điên phát cuồng, người bắt ta cười thật xinh đẹp cho người xem. Lão tử có thể kéo khóe miệng xơ cứng là quá tốt rồi, còn soi mói cái quỷ! Mẹ nó thừa Cảm thú Vương thích đôi các thể loại tra tấn, một chiều này quả là ngoan độc, quá biến thái đi. Bắt nàng một nữ nhân nhu nhược nội tâm tràn ngập sợ hãi lại trước khuôn mặt huyết tinh lãnh khốc khủng bố của hân mà bật cười, chắc là trước muốn bức điên nàng, sao mới giết nàng sao? Nàng chăm chú thẳng tắp nhìn hân, tầm nhìn mơ hồ bỗng dưng tăng thêm, trước mắt là khuôn mặt oai hùng tục tăng của nam nhân trở nên mơ hồ không rõ nhưng lại có chút bất đắc dĩ sùng nịch.

“Vương đi rồi, khi dễ ta không bằng vương đáng sợ phải không, ánh mắt này là muốn bắt đầu mắng chửi đi?” Thích Ca Thất Tu buồn cười nhíu mày, tay giật nhẹ bóp bóp da mặt xơ cứng của nàng, lại dùng lòng bàn tay nhu nhu, cười nhẹ trách mắng, “Nàng a, thật đúng là một con heo ngọc.” Kỳ thực, nàng không nhất định phải cười, chỉ cần vừa rồi con người đen nhánh này có thể giống như một dạng như bây giờ tràn ngập cảm xúc, biến hóa muôn vẻ muôn trạng, Vương cũng sẽ không tức giận. Tầm cung bên trong xếp nhiều thăm êm dày như vậy, Vương thế nhưng có thể bước đi phát ra tiếng bước chân, này nội tâm tích tụ cũng có thể nghĩ ra. Bất quá, hân vẫn là có thể lý giải nỗi khổ của heo nhỏ. Vương là con trời mới nhiễm chút khói lửa nhân gian tình yêu, vậy nên thật sự không phải nam nhân hiểu được nói chuyện yêu đương như nào mới tốt đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 122: Tâm động xôn xang (ba)

Mẹ nó người mới là heo! Mẹ nó cả nhà người mới là heo! Tổ tông mười tám đời nhà người đều là heo!

La Chu không nói được một lời chỉ trừng trừng mắt nhìn Thích Ca Thất Tu, trong lòng thì hung hăng ăn cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà hân. Cánh môi mím thật chặt, nước mắt nóng hổi cuối cùng cũng tràn ra từ hốc mắt, từng viên trong suốt giống như những hạt trân châu thủy tinh tinh thuần.

Từ ngày hôm qua nàng nằm úp sấp trong lòng mãnh thú khốc lớn một hồi, hưởng thụ sự đối đãi ôn nhu hiếm thấy của hân, cho dù ở sâu trong nội tâm không ngừng chính mình ăn cần dạy bảo, luôn tự nhủ phải cảnh giác nhưng nó vẫn dần mong đi. Nàng là kẻ đến cả có cha mẹ cũng như không có, nàng cô độc thật vất vả gặp được gia đình Trát Tây Lăng Thổ, mới trải qua thời gian nửa năm ấm áp, rồi lại bị bắt đi, bị làm nhục trở thành nô lệ dè tiện. Nàng chỉ muốn tìm một nơi xinh đẹp ấm áp, không cần phải tìm người mà nàng thật thích, chỉ cần được ở cùng một nam nhân bình thường kiên định mà sống qua ngày. Nhưng tựa hồ giấc mộng nho nhỏ đó càng ngày càng cách xa. Nhìn giấc mộng đã bay xa, trong lòng bỗng nhiên bỗng nhiên trở nên mơ hồ, nó như biến thành mạng nhện dính chặt không tha, toàn sụmệt mỗi cùng cô tịch tràn đầy trong lòng. Mỗi khi gặp tình cảnh đó, nàng sẽ lựa chọn đi ngủ, ngủ cho đến khi trời muốn tối đen kịt mới tỉnh, lúc đó mộng lung trong lòng cũng không còn thấy tăm hơi. Rốt cuộc là không thấy nữa hay vẫn là hòa tan thành nước thấm vào trong tim, nàng cũng không muốn miệt mài theo đuổi nó làm gì chỉ cần biết lấy lại tinh thần là được rồi.

Thích Ca Thất Tu ôn nhu giống như một cái động cán nuốt hết thủy hắc ám, làm cho nàng sợ hãi không thôi, làm cho nàng vội vàng muốn bỏ chạy. Nhưng là trải qua hơn một tháng bị tra tấn làm nhục, hân tố thái độ thích thú còn từng nhiều lần giúp đỡ nàng, mọi khi nàng đã quen nhìn thấy hân khủng bố, hân cảm thú, giờ lại lộ ra biểu tình ôn nhu thể này đối với nàng mà nói giống như loại thuốc phiện yêu kiều hoa mỹ vậy. Biết rõ một khi mê đắm chính là kịch độc vạn kiếp bất phục, nhưng vẫn là nhìn không muốn xa rời dù chỉ một chút. Nàng nói với chính mình rằng chỉ cần hưởng thụ một chút ôn nhu nhưng mà nội tâm của nàng cũng biết nó giống như lần đầu tiếp xúc với thuốc phiện vậy. một lần sẽ có lần hai và cuối cùng sa vào nó không bao giờ thoát ra được nữa.

Nàng mâu thuẫn, rối rắm, do dự, khủng hoảng, sợ hãi, cuối cùng lại không cần được bản năng khát cầu từ sâu bên trong linh hồn mình, không thể hoàn toàn kháng cự sự ôn nhu của mãnh thú.

Cánh môi non mềm kiên cường mím môi, nội tâm heo nhỏ tức giận cùng úy khuất, rồi rầm cùng gãy dựa, không yên cùng e ngại, toàn bộ đều lộ ra trên đôi mắt tròn to long lánh của nàng. Nàng giống một con thú nhỏ bé hoảng sợ, đôi mắt với sự thân mật ôn nhu thì sâu trong đáy lòng có khát vọng muốn tới gần nhưng vì sợ bị tổn thương mà từ từ không bước tới.

Thích Ca Thát Tu không một chút tiếng động cười nhẽ, duỗi ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng. Những giọt nước mắt trong suốt mắt đi nhiệt độ làm ướt ngón tay hắn, làm cho của tâm của hắn nổi có chút ê ẩm đau đớn. Cũng không quá mạnh mẽ mà giống như sợi tơ tinh tế chậm chậm tiến vào trái tim hắn. Thanh âm thô nặng trầm thấp không tự chủ được mềm mại như nước: “Heo nhỏ, đừng khóc.”

Hắn duỗi cánh tay ôm cả người cả đệm chần từ trên giường ôm lấy. Hôn hai gò má ướt đầm của nàng cam đoan nói: “Khi dễ nàng là ta không đúng, ta xin lỗi. Sau này chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không khi dễ nàng nữa.” Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, hắn hướng một nữ nhân mà thực sự xin lỗi, hắn muốn loại trừ sợ hãi của nàng đối với hắn, làm cho nàng không còn sợ hãi nữa. So với việc nàng ở trong lòng hắn khóc rống, hắn càng thích nàng trong lòng hắn làm càn cười đùa, tùy hứng làm nũng. Bất quá, hắn sẽ không nói cho heo nhỏ biết, hắn cảm thấy chính mình đã làm được chuyện rất tốt đó chính là bắt được nàng, cũng tự tay hạ nỏ ấn lên nàng.

La Chu trừng lớn hai mắt đầm lệ đầy sưng mù, lộ ra bộ dáng ngây ngốc không thể tưởng tượng nổi. Nàng biết mãnh thú thích nàng, cũng không nghĩ tới hắn thích nàng đến mức khác thường như thế này. Từ cử chỉ ôn nhu, ngôn ngữ ôn hòa, đến triu mến thâm tình là một chuyện, hướng một nữ nô đề tiện xin lỗi lại là chuyện khác a. Từ hiểu biết của nàng về tính nết mãnh thú mà nói, hắn mà hướng nữ nô mở miệng xin lỗi không khác nói nhảm là mấy. Nhưng mà sự thật lại xảy ra trước mắt mình, chân thật đến đáng tin. thật không khoa học! Đây... Đây hiện tượng cực kỳ không khoa học a!

“Vui mừng đến choáng luôn rồi sao?” Thích Ca Thát Tu vô cùng thân thiết dùng cái trán cọ cọ cái trán của nàng, đôi mày ma mị, giọng nói thản nhiên thản nhiên, “Heo nhỏ đừng quên nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời, ta mới không khi dễ nàng nha.” Hắn ôm nàng tiến vào bên cạnh phòng tắm của tắm cung.

Cung nô sớm đem nước ấm ôn tuyền pha cùng với hỗn hợp trà xanh nấu cùng sữa đồ đầy một thùng ngâm mình, giờ phút này bọn họ đang quấy nước trong thùng như quấy nước thuốc, màu nước trắng bạc dần dần biến thành màu nâu. Mùi hương của trà xanh thoang thoảng vị ngọt cùng vị thuốc bốc lên theo hơi nước nóng tràn ngập từng góc trong phòng tắm.

không chịu bị khi dễ làm nhục liền là muốn ngoan ngoãn nghe lời.

Cầm thú Vương nói như vậy, mãnh thú cũng nói như vậy, này hai nam nhân không hổ là cầm thú, súc vật. La Chu ủy khuất, kinh hãi khủng hoảng chậm rãi bình tĩnh lại, dùng sức lau đi nước mắt, lặng yên thờ ra phiên muộn tích tụ bao lâu. Nàng có thể nhìn thẳng vào việc nàng cũng có đôi chút khát cầu tham luyến với sự ôn nhu mãnh thú, có chút ảo não chính mình đột nhiên lộ ra yếu ớt.

Răng trắng nhỏ cắn môi dưới, lặng yên cup mắt, không tính để ý tới Thích Ca Thát Tu. Hắn thích nói chuyện thì để cho hắn một người tự nói đi, dù sao nàng đã muốn vui mừng đến choáng váng luôn rồi. Nàng dưới đáy lòng oán thầm cười lạnh.

Thích Ca Thát Tu lúc này đối với sự cố chấp bướng bỉnh lặng yên của La Chu có chút khoanh tay. Nếu như trước kia, hắn có trăm loại biện pháp bức nàng phải mở miệng, nhưng là hiện tại muốn dùng biện pháp làm nhục nàng cũng không dùng được. Chỉ vì hắn luyến tiếc, dùng hình với nàng càng khiến tâm của hắn đau hơn. Nhưng heo nhỏ chỉ sợ là không tin đi.

Cúi đầu yêu thương nhìn nữ nhân đáng yêu trong lòng, thỏa thích mà hít vào một ngụm hương vị trà xanh ngọt ngào mê hoặc của nàng. Chạm rãi bỏ ra lớp chăn đệm bên ngoài, một tầng nội y mỏng manh trên người heo nhỏ sớm bị mồ hôi lạnh làm ướt hết, cả người đều lạnh lẽo đến tận xương. Mảnh vải giữa hai chân đã thấm được đồ sẫm, hiển nhiên là do máu kinh nguyệt nhuộm màu. Vết máu giống như đóa hồng mai đặt ở giữa mảnh tuyết trắng xóa, như một loại dụ hoặc thuần khiết.

Đôi mắt híp lại, hắn buộc chính mình mở to mắt. Động tác nhanh nhẹn bỏ đi quần áo, thoát đi dây lưng kinh nguyệt của nàng, nhanh chóng ôm vào trong ngực cẩn thận đánh giá. không ngoài tính toán của hắn, hôm qua thân thể da thịt mới một chút giờ hơn nửa lại bị che kín bởi vết bầm tím cùng dấu răng, hai nụ hoa xinh đẹp bị sưng đỏ ứ máu đọng, trên đỉnh toàn là vết răng. Da thịt mềm mại bên trong đùi cũng cực kỳ đáng thương, hầu hết đều bị cạo đến trầy da, toàn thân cao thấp cơ hồ không có mấy chỗ là không bị chà đạp qua, xem ra tối hôm qua Vương lại không không chế được lực rồi.

Bàn tay thô ráp nắm đen thương tiếc khẽ vuốt phần da trong đùi, môi nhẹ nhàng ngâm lấy một nụ hoa bị chà đạp qua, dùng lưỡi cẩn thận liếm mát. Thân thể cô nàng trong lòng hắn đang co rúm lại run rẩy vận vận muốn tránh né âu yếm của hắn. Heo nhỏ không phải thẹn thùng cũng không phải động tình, mà là do bị đau mới vậy. Hắn lập tức nhả ra nụ hoa trong miệng, giống như nâng bảo bối thật cẩn thận đem nàng bỏ vào trong thùng.

Hắn có thể hiểu được vì sao hôm nay Vương đặc biệt cho phép hắn thân cận heo nhỏ, không chỉ bởi vì hắn là người Vương cực kỳ tín nhiệm, là người cận vệ bên cạnh, còn bởi vì hắn thông hiểu về y học, có thể nắm điều khiển lực đạo trong tay, vì heo nhỏ chữa thương. Tâm tư của Vương hắn có thể đoán được, chỉ cần hắn tuyệt đối trung thành, Vương cũng không ngại cho hắn hưởng dụng nữ nô này vài lần đưa.

Cho dù nữ nô này rất được Vương yêu thích nhưng trong cảm nhận của Vương, nàng cũng gần như vật trần quý có thể cho mượn cũng có thể chia sẻ. Có lẽ hắn nên cảm tạ Vương đã bị lấy nhiễm tình yêu nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 123: Tâm động xôn xang (bốn)

Lúc này đây bị Thích Ca Thất Tu bế đặt vào vào thùng tắm, La Chu đã không có kinh hoàng cùng sợ hãi như ngày hôm qua nữa rồi. Nàng hiện tại thấu triệt rằng dưới móng vuốt của mấy tên cầm thú này, nàng mặc kệ là giấy dựa hay là gào thét, hết thấy kháng cự đều là uống phí khí lực a. Con kiến vĩnh viễn không lay động được chân tượng, lựa chọn duy nhất chỉ có thừa nhận mà thôi. Đau đớn cũng tốt, nhục nhã cũng tốt, bản năng tình dục cũng tốt, nàng khẽ cắn môi nghĩ chỉ cần sống là tốt rồi.

Bàn tay mát xa ở trên người nàng thật nóng bỏng thô lệ chạm qua từng tác da thịt, tiến đến chỗ nào chỗ đấy đều trở nên ấm nóng. Thân thể dần dần ấm áp, đau đớn dưới cái nóng chậm rãi tan ra, thay thế chúng là từng đợt thoải mái đánh úp lại. Ngồi ở trong thùng tắm, nước trong thùng vượt qua cả bả vai nàng. Hai tay Thích Ca Thất Tu ở trong làn nước nâu đục di chuyển tạo ra từng đợt sóng.

Nàng cúi đầu chăm chú nhìn mặt nước chuyển động lúc cao lúc thấp, tay Thích Ca Thất Tu không có ngừng nghỉ mà giống như ngày hôm qua đem xoa bóp thân thể nàng đến mê ly thần trí quay cuồng, giờ phút này thân thể ở trong nước có thể rõ ràng cảm nhận được tay hấn di chuyển dù chỉ là một động tác rất nhỏ.

Hai bàn tay to của hấn từ cổ của nàng bắt đầu nhu ần, chuyển đến đầu vai, tiến tới ngực của nàng, cứ thế vú, bụng, lưng, phần eo... tay chân nàng, từ cao đến thấp, từ trước ra sau đều nhu ần một lượt. không hề có chút tà vọng khiêu khích, chỉ có xoa bóp đơn thuần vì nàng cường gân thông mạch máu, trừ đau hóa ứ.

một cánh tay của hấn kéo thân thể của trong nước của nàng nghiêng sang một bên, một tay chạm tới da thịt trơn mềm no đủ mông của nàng rồi sờ tới đóa hoa nhạy cảm ần xoa nhẹ một chút. Cánh môi vẫn mím chặt của La Chu lúc này không cưỡng lại được rên rỉ. Tiếng rên rỉ vang lên nhưng không hoàn toàn mang màu sắc tình dục kiều mỹ, mà nhẹ nhàng hư hít hà vì đau đớn.

Tay Thích Ca Thất Tu phút chốc dừng lại, đôi mày hơi nhăn lại. Suy nghĩ một lát, hấn cúi đầu xuống, môi ghé sát bên tai La Chu ôn nhu nói: “Heo nhỏ, mông của nàng đầy dầu tay xanh tím của Vương, toàn bộ đều sưng lên, tình huống so với ngày hôm qua còn nghiêm trọng hơn. Nếu không mạnh tay đem những chỗ tụ huyết đánh tan thì ngày kế đừng nói là đi bộ, ngay cả ngủ đều chỉ có thể nằm úp sấp ngủ. Ngoan, giờ thì đem hai chân mở ra.” Cái tay còn lại vốn đang xoa bóp bụng cho nàng, sau khi hấn mới liền thuận theo di chuyển xuống cái mông đầy đặn của nàng.

Xoa bóp cái mông bầm tím của nàng thì có cái quan hệ gì với việc nàng phải mở chân ra chứ? Bởi vì đeo dây lưng hành kinh nên đóa hoa huyết cũng không có bị Cầm thú Vương chà đạp, hấn là không cần hấn giúp xoa bóp chỗ đó đi? Nhưng là tay hấn ở trong nước ấm nóng lại không ngừng mà ở đóa hoa yếu đuối vuốt ve, ngón tay thô ráp dài của hấn nhắm thẳng cánh hoa cố gắng chen chúc vào bên trong nhụy mà ma sát.

không biết là do ngâm nước nóng hay vẫn là do Thích Ca Thất Tu nhu ần lưu thông máu hiệu quả, tóm lại, hai gò má La Chu cùng thân thể dần dần ấm nóng. Nàng run nhẹ nhẹ, hai chân chẳng những không mở ra, ngược lại như là nhện đi vệ sinh khép càng chặt, ngay cả mông cũng xiết chặt lại. Từng trận đau đớn dồn dập đánh tới, không khỏi khiến mi mắt đen thui tú lệ của nàng cong lên, cánh môi phần hồng bị chính những chiếc răng trắng cắn chặt đến đổi màu.

“Heo nhỏ, nếu nàng không ngoan ngoan nghe lời, ta liền muốn hung hăng khi dễ nàng.” âm thanh thô mang nhiễm lên tiếng cười sùng sục nịnh nọt lại có chút thần nhiên mỉa mai.

La Chu cảm thấy có luồng khí nóng bỏng phảng phất bên tai, như có như không ngứa ngứa tê dại giống bị điện giật men theo dọc cột sống của nàng, cổ họng trong vô thức bật ra tiếng ngâm rên nhẹ. Đúng lúc nàng hừ ngâm thì bên dưới đóa hoa đột nhiên chen thêm một ngón tay nữa ma sát thành vách không ngừng. Đau đớn thình lình ập tới khiến cổ họng đang ngâm nga giữa đường quẹo biến đổi hấn thành âm. Răng đang cắn cắn môi dưới rên rỉ bỗng dừng mở ra phát ra tiếng kêu đau “A”.

“Heo nhỏ, ngoan, đem chân mở ra, ta không nghĩ khi dễ nàng” Thanh âm của nam nhân mang chút bất đắc dĩ thương tiếc cười nhẹ, lại giống như từ âm u địa ngục truyền ra, mỉa mai, làm cho người ta phát lạnh.

Ha ha, đúng vậy, nàng cần gì cảm thấy thẹn thùng, rụt rè làm gì, đối với nô lệ như nàng còn không bằng súc vật mà nói thì những thứ đó chỉ là mây bay, điều duy nhất đó là vương bản, là nàng bướng bỉnh. Nàng chỉ cần ngoan ngoan, cứ theo những gì vị cầm thú tôn quý kia nói mà làm. Có bị khihi dễ hay không cũng chả cần phải nghĩ nhiều. La Chu cúi thấp đầu không tiếng động cười lạnh, hai giọt lệ rơi nhanh hòa vào cùng nước trong thùng làm một, nó chỉ kịp gọn một chút sóng trên bề mặt nước và trong nháy mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hai chân theo sự chuyển động gọn sóng của nước mà chậm rãi mở ra, tùy ý để bàn tay của hấn không kiêng nể gì xâm nhập khu vườn nữ tính thần bí mềm mại, cũng là quý giá nhất.

“Thế này mới ngoan.” Thích Ca Thất Tu ngâm lấy lỗ tai của nàng, thấp giọng ní non, bàn tay bao lấy hoa cốt mềm mại, vuốt qua vuốt lại. Ngón tay miết qua hai tầng cánh hoa lớn nhỏ non nớt, liền ở bên trong nước mà tình tứ vuốt ve. Cho đến khi hấn có thể cảm nhận được thân thể nàng dần thả lỏng, hấn mới nhẹ nhàng đẩy ra cánh hoa nhỏ bé rồi dùng ngón tay ần ần hoa để xinh đẹp, không nhanh không chậm xoay tròn ma sát.

Thân thể trong kỳ kinh nguyệt vốn là mẫn cảm gấp mấy lần so với bình thường, từ lúc chỗ thần bí mềm mại giữa hai chân bị nam nhân nhu ần vuốt ve, thân thể La Chu liền không thể vẫn hồi trở nên mềm oặt. Hoa để mẫn cảm nhất vừa bị đâm ô xâm phạm cơ hồ lập tức liền có một dòng điện mãnh liệt nói không nên lời chạy toàn thân.

“A...” Nàng kêu một tiếng, thân thể chấn động, cúi gập người theo phản xạ tìm bắt móng vuốt của Thích Ca Thất Tu ở trong nước đang đùa giỡn nàng.

“Ngoan.” Thích Ca Thất Tu cách một tầng bím tóc đen dày của nàng mà hôn, khi nàng bắt được tay hấn, ngón tay của hấn ôn nhu mà trìu mến trên chọc



hoa để mẫn cảm của nàng. Chớp mắt, hoa để nhỏ nhỏ liền sung lên bành trướng giống như ngón tay cái của trẻ con, giống như lần trước hấn cảm nhận thật mềm mại màu mỡ trắng mịn đáng yêu khi nàng hôn mê. Hấn dùng đầu ngón tay tại hoa để khi thăm dò, khi thì tình tế nhuần ần, khi thì ma sát nhẹ nhàng, càng không ngừng biến hóa các kiểu đem hoa để kích thích được càng gắng gượng mẫn cảm.

Như một luồng điện khoáng ý từ dưới thân tràn ra khắp cơ thể, cảm nhận sự tê dại lan tràn toàn bộ hoa cốt, không ngừng mà chồng chất tích lũy. Hai chân không chịu được khổng chế run lên. Hai gò má như bị lửa làm bỏng, răng nanh đã muốn cắn nát cánh môi run rẩy của nàng, thanh ngâm ngâm nga kiều mị theo đôi môi đứt quãng thoát ra, thần trí nửa mê ly nửa thanh tỉnh làm cho La Chu hận không thể đắm đuối vào cạnh thùng nước.

Nghe âm thanh rên rỉ, cảm nhận được thân thể mềm mại đang không ngừng rung động, Thích Ca Thất Tu cảm thấy trong ngực chảy xuôi cảm giác sung sướng thần kỳ vô cùng thỏa mãn. Ngón giữa duỗi chạm đến sâu bên trong hoa để, đầu ngón tay lay dánh chất dịch không phải nước từ thùng tắm. Hấn trằm trập cười, đầu ngón tay như có như không xâm nhập vào bên trong, ở bên vách tường mẫn cảm xoay tròn. Chờ cho đến khi thân thể mềm mại của nàng rung động càng thêm kịch liệt, giọng yêu kiều mang chút nghẹn ngào muốn khóc, bàn tay bao trùm lấy mông nàng mới thừa dịp nàng chuyển động cơ thể đang chìm đắm trong mê mị theo bản năng tình dục, nhanh nhẹn mà nhuần ần.

“Heo nhỏ, ta thích nàng, nàng phải nhớ kỹ ngoan ngoãn nghe lời đó?” âm thanh mê hoặc ngân lên đầy cực hạn gọi cảm như muốn câu hồn người nghe, cái trán nhẹ nhàng cọ cọ bên thái dương của nàng “Nàng giống như con dê con dậu ngoan nhu thuận thì ta mới luyện tiếu khi dễ nàng a, mới có thể càng thêm yêu thương nàng...” Tiếng nói khàn khàn tà nịnh dụ dỗ càng ngày càng mị hoặc, càng ngày càng ôn nhu, càng không ngừng tại bên tai La Chu lặp lại. Thôi miên lý trí cùng lòng của nàng, từng chút tiến vào sâu bên trong linh hồn của nàng.

Cảm giác tê dại thoải mái như sóng nước vỗ vỗ tâm hồn, từng sóng tiếp sóng đánh vào thân thể nàng, sự ảm áp ở bụng cùng hạ thân dần dần tạo ra khát vọng ngựa ngáy bên trong, như càng mãnh liệt hy vọng cực hạn cao nhất xảy ra trên người nàng. La Chu gắt gao nắm lấy cánh tay kiên cố cường tráng như kim loại của hấn, móng tay trên bề mặt ấn xuống lưu lại vài dấu vết. Đầu trong lúc bất giác ngửa lên, cái cảm thanh tú cùng cổ tạo thành một điệu đường cong duyên dáng. Hai gò má như nhiễm tầng mây đỏ, đôi mắt đen nhánh bị lu mờ bởi một tầng hơi nước mỏng, cái mũi nhỏ nhắn phập phồng cố gắng hít thở không khí, cánh môi đỏ búng ướt át nửa khép nửa mở.

“Muốn... ừm... Muốn...”

Bộ ngực cao ngất mềm mại hướng cánh tay cường tráng kề sát cọ đi cọ lại. Vốn là hai chân mở ra đang run run hướng vào trong khép lại khó nhẹn vặn vẹo muốn bàn tay ở giữa hai chân nàng chuyển động đem lại cảm giác nàng cần, điều này kích động tạo ra từng đợt sóng nước trong thùng tắm.

Hết thấy điều dụ hoặc ánh mắt cùng tâm thần Thích Ca Thất Tu. Ánh mắt bùng lên từng đốm lửa cháy rừng rực, hung ác như có thể một ngụm đem nữ nhân trong thùng tắm ăn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 124: Tâm động xôn xang (năm)

hấn vừa cúi đầu hung ác tham lam như sói chộp ngay đôi môi sưng đỏ của nàng. Cái lưỡi theo kẽ hở môi nàng tiến vào, giống như một con mắng xà điên cuồng tàn sát càn quét bữa bãi cái miệng nhỏ nhắn tròn mềm ngọt ngào của nàng.

Miệng heo nhỏ vừa mềm vừa ngọt, từng giọt nước miếng đều mang một hương vị trà xanh ngọt ngào quả thực làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Cái tay nắm chặt ở thắt lưng nàng hung mãnh kịch liệt kéo nàng sát mình càng thu càng chặt, một tay đang mát xa tại mông nàng chuyển thành xoa bóp dâm mỹ mà nóng bỏng, ngón tay như cây thuốc phiện càng niết càng mê người. Nước trong thùng tắm do kịch liệt chuyển động mà bắn tung tóe ra bên ngoài, phát ra mấy tiếng thùng thùng lên thành.

không có cách nào khác, nhưng lời nói dụ hoặc như vậy kích thích khiến La Chu hoàn toàn trở nên tê dại, không thể nào thích ứng nổi, đôi mắt thất thần nửa khép nửa mở, trong đầu choáng váng hỗn loạn, thân thể bị bản năng tình dục thúc giục, quất roi, khổng chế. Hai chân ở trong thùng nước tắm khi mở khi đóng, đập đá xoay chuyển, mười ngón chân không chịu được khó chịu mà cong lại. Hai tay gắt gao túm lấy cánh tay trần trụi cường tráng của Thích Ca Thất Tu, móng tay găm sâu vào da thịt ngăm đen của hấn. Môi mặc dù bị nam nhân che lại, cổ họng kiều diễm mê loạn yêu kiều thỉnh thoảng ngâm nga nhẹ nhàng từng đợt từng đợt, mềm mại, nhưng lọt vào tai nam nhân thì giống như lửa tình cháy mạnh.

một tay Thích Ca Thất Tu ở trước ngực no đủ của nàng mà xoa bóp nhưng một tay vẫn không quên ở cái mông đầy đặn xoa nắn rồi mượn nước tắm ướt át mà thò một ngón tay không lưu tình chút nào hướng đóa học cúc đang nhắm chặt của nàng mà chọc chọc.

Dị vật xâm nhập phía sau truyền tới từng cơn đau nhức liệt, thân mình La Chu chợt ưỡn lên, cổ họng phát ra tiếng nức nở, hai con mắt hoàn toàn mở lớn tràn ngập tình triều mê muội thất thần ngay lập tức đổi thành kiều mị đau đớn. Ngay lúc hoa cúc của nàng bị đau đớn mà co rút lại, hoa huyết cũng truyền tới một cảm giác mê mị, hạ thể bộc phát ra cơn rút mạnh mẽ như có vụ nổ ầm ầm vang lớn trong đầu nàng, nàng có thể cảm nhận rõ ràng dịch thể từ sâu bên trong trào ra. Khoái cảm kinh người đem nàng bay lên chín tầng mây rồi đem nàng bao phủ từ đầu đến chân. Bị rơi vào khoái cảm vực sâu tình dục, nàng không khổng chế được cắn ngược cái lưỡi ở trong miệng nàng tàn sát bữa bãi, cả người La Chu ở trong nước run rẩy mạnh mẽ.

Cảm giác đau đớn từ đầu lưỡi làm cho nội tâm Thích Ca Thất Tu vốn chỉ như đã thú kêu gào giãy dụa khỏi cảm chế nầy đã giương nanh múa vuốt chạy như điên mà thoát ra. Cổ họng của hấn bật ra một tiếng gầm, thân hình cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh lập tức tiến vào bên trong thùng nước,



rầm một tiếng bắn tung tóe phần lớn nước trong thùng ra ngoài. hấn đem hai chân đã ềm nhũn như nước của nàng lên, hấn ôm lấy thân thể nàng run run như đón nhận mưa thu phảng phất, không để ý nàng vừa mới cao trào hấn càng ra sức hôn môi cắn nàng, tiếp tục dùng sức trêu chọc đùa bỡn hoa huyết mẩn cảm bên dưới, tay không ngừng nghi rút ra cắm vào hoa cúc mê người đằng sau. Ngón tay bị vách thịt hoa cúc bóp chặt tựa như cái miệng nhỏ nhắn của trẻ con mút vào khiến hấn cảm nhận được cảm giác điên đảo mất hồn chạy dọc xương sống.

“Ồ ô... Ô ô...” La Chu như một con chim nhỏ bị núi cao nguy nga cầm tù, cổ họng khẽ ngâm khúc. Thân thể thủy chung lạc trong đám mây đung đưa, không tiến cũng không lùi. Nàng như bị điện giật bên trong hỗn loạn sắc nhọn xé rách đau đớn, đau đớn lại kích thích thần kinh làm cho cảm giác tê dại trở nên càng thêm kinh hồn. Trải qua cao trào kéo dài cũng làm cho thân thể ngây ngô của nàng không thể thừa nhận, hấn không thể lập tức chết đi.

Khi hấn cuối cùng buông môi La Chu ra, tiếng khóc bị đè nén hồi lâu nhất thời thoát ra.

“A — a — không cần... không cần... A a — không cần!”

Cùng với một trận mạnh mẽ run run, hào quang màu trắng dần dần hiện ra, tay chân La Chu nhưng lại run rẩy ngắt trong lòng nam nhân.

Thích Ca Thất Tu hai tròng mắt hiện lên màu hắc ám, phảng phất như hỏa diễm thiêu đốt địa ngục. Từng giọt mồ hôi từ vầng trán chảy xuống, khuôn mặt tục tũn và nhếch nhếch như nhuộm đầy hương vị tình dục mà ửng hồng, vẻ mặt vụn vặt dữ tợn. hấn đặt nữ nhân bị ngắt nằm úp sấp trên người mình, quần áo đang mặc trên người ép chặt làm dương vật kiên định của hấn trướng đau. Bàn tay thô ráp nắm chặt mông cựa nàng ma sát đùa nghịch với dương vật của hấn, ngón tay giữa cắm vào hoa cúc của nàng phối hợp với động tác ra vào vừa nhanh vừa mạnh khiến nước trong thùng thỉnh thoảng phát ra tiếng bị bồm.

Nước trong thùng tắm bắn tung tóe đem tắm tắm nhưng bằng da dẻ bị thấm ướt sẫm, màu so lúc khô ráo tối thẫm lại hơn rất nhiều, cũng vô cùng ái muội. Hai cung nô lưu lại dấu vết giống như tượng khắc vẫn không nhúc nhích yên lặng quỳ sát đất cạnh góc tường phòng tắm, cái trán chạm đất một chút cũng không dám ngẩng đầu nhìn.

Cuối cùng, Thích Ca Thất Tu ngửa đầu phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú, thân thể nhanh nhẹn dùng mảnh căng lên như nô cung, vẻ mặt dữ tợn vụn vặt khi phóng thích khoái ý sảng khoái chậm rãi ngừng lại.

hấn rút ra ngón tay, hai cánh tay cứng như sắt đem nữ nô gắt gao áp chế trong ngực rồi như chưa đành nghiền vuốt ve thân thể mềm mại của nàng, hơi thở hỗn loạn dần dần vững vàng trở lại, vẻ mặt dữ tợn khoái ý cũng chuyển thành hiền từ ôn hòa.

hấn vén vài sợi tóc của nàng sau vành tai rồi chăm chú nhìn không chớp mắt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú ửng hồng sau cao trào, ở sâu đáy mắt là tầng tầng lớp lớp ôn nhu vô hạn sùng nịnh mà ngay cả chính hấn cũng không biết

“Heo nhỏ, heo nhỏ...” hấn thì thầm lặp đi lặp lại, ngón tay thương tiếc thay nàng xoa đi cặp lông mày đang nhíu lại. Lần này đùa bỡn heo nhỏ lúc thanh tỉnh thì tận hưởng hơn nhiều so với khi nàng hôn mê, đương nhiên cũng làm cho tự chủ rất mạnh của hấn thiếu chút nữa hoàn toàn sụp đổ. hấn giúp nàng giãn mi tâm ra sau lại ôm nàng ra khỏi thùng tắm, đem nàng đặt ở trên tấm lót giường, bàn tay nhanh nhẹn đem thuốc mỡ vẽ loạn mỗi một chỗ trên da thịt trắng hồng của nàng. Hoa dẻ bị xoa nắn đến sưng đỏ cùng hoa cúc đằng sau vô ý bị xé rách một chút cũng được hấn vẽ loạn lên không ít thuốc mỡ.

“Heo nhỏ, thực xin lỗi, lần sau ta sẽ nhớ ôn nhu một chút.” hấn có chút đau lòng hôn lên cái mông no đủ của nàng một cái, kế tiếp hướng hoa cúc nhỏ nhỏ của nàng nhẹ nhàng thổi thổi. Sự chính mình lại đột nhiên không khống chế được liền vội vàng đeo dây kinh cho nàng sau mới thay nàng mặc thêm quần áo, cuối cùng dùng đệm chăn gói cẩn thận lại.

“Thay quần áo.” Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua hai cái cung nô quỳ phục ở một bên, thân nhiên mệnh lệnh nói.

“Dạ, Liệt đội trưởng đại nhân.”

Hai cung nô sắc mặt trắng bệch lập tức đứng dậy, kính cẩn mà sợ hãi hầu hạ Thích Ca Thất Tu thay bộ quần áo ẩm ướt ra. Vừa mới muốn khom người thối lui, cái cổ yếu ớt đã bị hấn nắm lấy. không cho các nàng phát ra nửa lời cầu xin tha thứ hay là hoảng sợ thét chói tai, ngón tay như đúc từ kim loại làm tùy ý siết lại, chỉ nghe các một tiếng giòn vang, hai cái cung nô đầu đã rạp sang một bên tất tở bỏ mạng.

hấn thả lỏng cánh tay, nãy lập tức hai cổ thì thể rơi bịch xuống đất, khoe môi nhếch lên nụ cười tà ma. Cho dù là hấn có là thân vệ đội đội trưởng tối tin nhiệm tối nhờ cậy bên người của Vương, cho dù có tồn tại mối quan hệ thân thiết vừa là bạn bè vừa là bề tôi trung thành, cho dù được Vương cho phép tắm rửa chữa thương cho heo nhỏ, hấn cũng không nên quên chính mình ở trong phòng tắm dâm ô heo nhỏ. Nếu Vương bởi vậy mà sinh ra lòng ghen tị, trách phạt hấn là chuyện nhỏ, giận chó đánh mèo lên heo nhỏ liền không xong. hấn luyến tiếc heo nhỏ bị Vương tra tấn, vì thế nên hai cung nô chính mắt thấy một hồi dâm ô chỉ có con đường chết.

Từ trên tấm lót giường hấn ôm lấy heo nhỏ, đi ra khỏi phòng tắm, tấm cung của Vương bị đập tan nát ngay cả dấu vết của cái giường cũng đã được thị vệ hắc kỳ thay cái mới. Tấm cung tứ giác đều được trang hoàng bằng các loại vải nhập về từ Trung Nguyên, ầm lờ sử dụng cũng được làm từ đồng thau nạm vàng. Xóc lên chăm đệm mềm mại ấm áp trên giường, có thể liếc mắt một cái nhìn thấy bên dưới đặt ba cái túi da đựng nước ấm.

Đem heo nhỏ bỏ vào trong đệm chăn, hấn ngồi ở giường ngưng mắt nhìn một hồi lâu mới vỗ tay.

Sáu gã thị vệ hắc kỳ nối đuôi nhau tiến vào, hướng Thích Ca Thất Tu hành lễ xong căn bản không cần phân phó tự động sai bước đi nhanh tới phòng tắm, nhanh nhẹn đem hết thấy đồng hỗn độn bên trong thu thập được sạch sẽ, không những thế còn bê vác những vật nặng không tiếng động lặng yên lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 125: Tâm động xôn xang (sáu)

Vương vẫn còn chưa hồi cung, bất quá phòng chừng cũng không sai biệt lắm sắp nguôi giận rồi. Hồi tưởng lại lúc Vương rời đi sắc mặt hoàn toàn tối tăm hắc ám, hân không khỏi khẽ lắc đầu nở nụ cười. Hân xách lò than chạm rồng hình hoa sen tinh mỹ giữ ấm đến cạnh giường, rồi cầm lấy bím tóc ẩm ướt của heo nhỏ đặt lên trên bề mặt và chậm rãi quay.

Vương là quân chủ hùng tài trăm năm khó gặp, dù là xử lý quốc sự chính vụ, hay vẫn là hành quân đánh giặc đều vô cùng thuần thực, thành thạo. Nhưng cổ tình lại mang thanh danh là con trời nên từ nhỏ hân liền đối với nữ nhân không có hứng thú, về tình yêu thì càng không biết gì cả tựa như tuyết trắng tinh thuần. Trước mắt tuy nhận ra rằng chính mình thích heo nhỏ lại không đem nàng như nữ nhân hân thích mà đối đãi, chỉ cho rằng nàng là nô lệ mà mình thích.

Trong luật pháp Cổ Cách, giá trị nô lệ cùng một tấm da trâu là bằng nhau, không kể đến nô lệ phải làm việc chân tay, người sở hữu có thể tùy ý giết, gian dâm tìm niềm vui dè tiện này nọ. Mà thân là từ xưa hậu duệ vương thất của một quốc gia hùng mạnh, thừa kế sự quyền quý từ trong máu, hân đùa bỡn chiếm lấy một cung nô ti tiện hoàn toàn là chuyện nhỏ. Cho dù là nô lệ được Vương thích thì cũng không thay đổi được thân phận ti tiện cùng địa vị thấp.

Đương nhiên, hai mươi năm thủ hộ bên cạnh Vương cũng không phải giả dối, hân sẽ vĩnh viễn trung thành với Vương không thay lòng. Bất quá đối mặt với nữ nhân mà mình thích thì phẩm là Bắc Ba nam nhân đầu đội trời chân đạp đất cũng muốn loại bỏ vớ muông vãn khó khăn và cố gắng tranh thủ một vị trí mới được.

Ánh mắt bắt đầu nổi lên một tầng ánh sáng ôn nhu ấm áp chiếu đến khuôn mặt thanh tú đáng yêu trên giường. Ngón tay thô ráp ngấm đen nhệ nhàng mà yêu thương vuốt ve khuôn mặt trắng mịn hồng hào của nàng, thật muốn không màng đến bất cứ ai bất cứ điều gì đem nàng ôm vào trong lòng, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấy. Càng muốn đem nàng một ngum ăn luôn vào trong bụng khiến cho nàng vĩnh viễn cùng hân luôn cùng một chỗ. Vì cái gì càng ngày càng yêu thích nàng mãnh liệt hơn? Là một nữ nhân thì heo nhỏ không đủ xinh đẹp, không đủ mềm mại đáng yêu, không có nhiệt tình, ngay cả cười cũng keo kiệt cho hân, nhưng mà chính là hân càng mê đắm nàng. Mặc kệ lúc trước có hay không thích, từ lúc ở thôn Nạp Á, hân dùng dấm một chân lên lưng nàng, ánh mắt của hân liền dừng ở trên người nàng.

Nhìn nàng khăn cả giọng gào khóc sống sót sau đống máu nô lệ, nhìn nàng ở cạnh sông nhỏ bứt cắn ăn cỏ dại, nhìn nàng khúm núm trong đám xương dê bò trụi tìm kiếm thịt thừa, nhìn nàng gầy yếu không chịu nổi đến mức ngã xuống, một đôi tay dầm dĩa máu tươi, cùng chó ngao liêu chết đuối đến thương tích đầy mình. Nhìn nàng dưới nanh vuốt Ngân Nghê mà kinh sợ phát run, nhìn nàng bị Vương không ngừng tra tấn đe dọa. Đôi mắt to như bảo thạch yên tĩnh âm đạm, hải hừng co rúm lại nhưng vẫn toát ra khát vọng kiên định, nó lóe ra hào quang sáng ngời trong suốt sinh động.

Hân chậm rãi muốn tới gần nàng bảo hộ nàng, muốn đem nàng ôm vào trong ngực nắn bóp, muốn đem nàng đặt ở dưới thân mà hung hăng chà đạp, muốn nhìn nàng ở trong lòng hân cười đùa làm nũng hay khóc lóc, đây là dục vọng hai mươi sáu năm qua hân chưa từng có. Mà dục vọng này chính là thích a. Biểu lộ yêu thích của hân rất rõ ràng khiến Pháp vương liếc mắt một cái vẫn là nhìn thấu. Vương hơn phân nửa cũng đã nhìn ra. Giờ phút này, hân có thể thân cận bên cạnh heo nhỏ, không phải là Vương vì muốn lung lạc lòng hân mà ban cho sao?

Ha ha, trước mắt Vương đem heo nhỏ coi như món vật yêu thích lại có thể dứt bỏ cho người khác chơi đùa, dùng vật phẩm quý báu lung lạc lòng người, đối xử với nàng không đủ bá đạo cũng không đủ quý trọng. Như vậy càng tốt, tạo cơ hội cho hân. Hân thật vất vả mới gặp được nữ nhân mình thích, hân đã bỏ lỡ rất nhiều lần trước đó giờ hân sẽ lãng phí cơ hội tốt như thế này!

Cánh môi sưng đỏ của heo nhỏ được thoa một lớp thuốc mỡ, càng có vẻ mê người. Hân cúi đầu đang muốn chinh đồn trang phục như trước khi Vương đòi đi, bất thành linh hân đối diện một đôi con người đen nhánh mỡ to. Thì ra trong lúc hân suy nghĩ, heo nhỏ đã muốn tỉnh lại.

“Heo nhỏ, nàng tỉnh rồi sao?” hân ôn nhu hỏi, khóe miệng ý cười luôn thường trực.

Vô lý! Nàng không muốn tỉnh, chẳng lẽ là mộng du? La Chu đề phòng chăm chú nhìn hân, miệng mím chặt nhưng trong lòng vẫn hung hăng phun trào. Mới vừa mở mắt liền thấy tên khuôn mặt mãnh thú vốn dĩ tà nịnh oai hùng tục tằn giờ lại toát lên ý cười mang vẻ ôn nhu, ánh mắt chăm chú nhìn nàng lúc thì thân nhiên mông lung, như đang chuyên chú xem nàng, lại như xuyên thấu qua nàng.

Thân thể từ mũi chân đến sợi tóc như cũ vẫn còn trong dư vị cao trào lúc trước, mềm oặt, ấm áp làm cho nàng thoải mái lười biếng không muốn nhúc nhích. Chóp mũi ngửi được mùi thuốc mỡ quen thuộc, đau đớn do Cảm thụ Vương tra tấn như kỷ tích mà biến mất. Nhưng nàng sẽ không quên, hân nhục nhã đùa bỡn nàng như thế nào. Hân... tay hân thế mà lại... lại cắm vào hoa cúc của nàng! Lúc ấy nàng mặc dù hôn mê trong cao trào tình dục nhưng cảm nhận sâu sắc đã man xé rách như cũ vẫn hoàn toàn rõ rệt. Phía sau hiện tại đã không còn đau như trước nữa, nhưng cảm giác bên trong bị dị vật xâm nhập qua thật quái dị. Cúc hoa của nàng không bị hủy ở trong tay Cảm thụ Vương thế mà lại thất thủ bởi ngón tay của tên mãnh thú! Phẫn hận thật nhiều nhưng trong lòng cũng cảm giác đôi chút may mắn, vũ nhục là chuyện tránh cũng không thể tránh, nhưng ít ra ruột cả nàng cũng không bị lộ ra đi.

Đối mặt của nàng đề phòng cùng lặng yên quan sát hân, Thích Ca Thất Tu vẫn luôn giữ nụ cười tiếp tục ôn nhu hỏi nói: “Heo nhỏ, phía sau còn đau không?”

Cho dù La Chu đã sớm hạ quyết tâm đem mấy thứ nữ tính thẹn thùng cùng tự tôn cái gì vứt lên chín tầng mây, nhưng chưa chính thức trải qua chuyện

nam nữ mà giờ bị tên nam nhân này đột nhiên hỏi trắng ra chuyện tư mật như vậy, theo phản xạ cục hoa đột nhiên co rút nhanh, gương mặt “Oanh” một cái choáng váng. Nàng đột nhiên nhớ lại cảnh nóng bỏng trong nhà tắm, khi hắn làm càn dâm ô nàng thể mà chính mình lại dâm đang rên rỉ vụn vụn, trên mặt trở nên nóng đến nỗi có thể nấu chín trứng gà. Mẹ nó thật đáng xấu hổ! thật dâm loạn a! Ông trời sao không đánh chết tên mãnh thú đi, lại còn đánh thức nàng a!

Liên... liên quan quái gì đến người chứ! Nàng vừa xấu hổ vừa bức tức đến cực điểm, đôi mắt giận đến phát run tránh né tầm mắt mãnh thú, khoe môi mím được càng chặt. Răng bên trong thật ngứa đến phát điên, hận không thể lập tức biến thân thành Ngân Nghê nhảy chồm lên rồi dùng sức mà cắn vài phát vào mặt hắn.

“Heo nhỏ, lần này là ta có chút thô bạo, lần sau sẽ nhớ phải ôn nhu chút.” Ngón tay nhẹ nâng cằm nàng lên, vui sướng nhìn đến ánh mắt nàng trốn tránh xấu hổ và đôi chút tức giận, âm thanh trấn an, “Nàng yên tâm, chỉ cần nàng sau này giống như hôm nay ngoan ngoan nghe lời, ta tuyệt không làm đau nàng.”

Mẹ nó còn muốn lần sau! Thực sự coi nàng như búp bê tình dục, như là món đồ chơi, không có tôn nghiêm! thật không thể nhẫn nhịn được nữa, nghẹn đến oán giận xấu hổ và giận dữ không còn cách nào nhịn được nữa.

Đôi mắt mãnh thú thật mềm mại nhìn nàng tựa như đang nhìn vật quý báu mà hắn trân ái nhất. Ánh mắt dữ tợn khát máu, tàn lệ hung ác cứ nhiên không còn một tia bóng dáng.

Trái tim có đôi chút kinh hãi, oán giận xấu hổ và giận dữ thoáng chốc cũng tán thành mây khói, nàng thể mà lại mất đi dũng khí nhìn thẳng vào hắn. Đầu nhanh chóng lui tiến vào trong chăn đệm, không thể dây vào thì liền trốn a, nàng không nên nhìn tên mãnh thú này!

Bên ngoài chăn đệm truyền đến tiếng cười khê trầm trầm, nàng cảm thấy có hai cánh tay kiên cố cứng rắn như sắt cách một tầng đệm chặn vòng xung quanh người mình. Tiếp theo... tiếp theo vẫn như vậy ôm vòng quanh người nàng thật lâu, cũng không sợ buồn chết nàng a.

Ở trong chăn đệm tối đen nàng mặc kệ hắn, tùy ý để cánh tay mạnh mẽ ấy vây quanh mình. Hô hấp cùng nhiệt độ cơ thể nóng bỏng của mãnh thú lâu dài tựa hồ xuyên thấu qua chăn đệm êm dầy, nhẹ nhàng quanh quẩn bên nàng tại nàng, làm da thịt nàng muốn bong luôn. Tim đập thình thịch dần dần cũng ổn định trở lại, tâm sinh ra cảm giác được trân ái ấm áp yêu thương.

“Mãnh... Liệt đội trưởng đại nhân.” Lặng im trong chốc lát, nàng đột ngột thấp giọng kêu.

“Ân.” Nếu La Chu hiện mở chăn, sẽ thấy Thích Ca Thất Tu liệng một nụ cười sáng rỡ trắng, mặt mày gian tàn nịnh tiêu hết, đồ nịnh nung được hóa không ra vui mừng ý cười. Chắc chắn, hảo hiện tượng, heo nhỏ thâm tịch lạnh bạc tâm trở nên có chút rối loạn.

“Mấy tù nhân ở cùng nhà lao với ta...” Từ trong chăn đệm truyền ra âm thanh buồn bã dừng một chút rồi mới cẩn thận hỏi, “toàn bộ bị xử tử sao?”

Khóe miệng Thích Ca Thất Tu nhếch lên đường cong tà mị, tươi cười nhất thời trở nên dữ tợn tà vọng, không chút để ý đáp: “Hai mươi sáu tù nhân, trừ một kẻ đào tẩu bị xử tử tại chỗ, một kẻ bị thương ngã xuống vách núi đen, còn lại hai mươi bốn người toàn bộ băm nhỏ tiến vào bụng chó ngao.”

Quả nhiên là nàng tai họa nhân! La Chu tại đệm chặn trung xiết chặt quyền đầu, khế cắn môi, thanh âm xuất hiện hơi hơi run run: “Đó... Cái kia đào tẩu tù phạm nhiều... Nhiều?” Tâm ban quá chặt chẽ, nhắc tới cổ họng mất, nàng cơ hồ là nín thở chờ đợi đệm chặn ngoài trả lời.

Con người hẹp dài ra về nghiền ngẫm mười phần, Nụ cười trên mặt Thích Ca Thất Tu càng cười càng lạnh, miệng thoát ra những từ ngữ mềm nhẹ như nước chảy róc rách: “Kẻ đào tẩu là một cậu bé.”

“thật sự?!” Chăn đệm bị nàng đẩy lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy khản trường cùng không yên, hai bàn tay trắng nõn gợn gang thậm chí kích động bắt lấy tóc mai của hắn, vội vàng truy vấn, “Cậu nhóc đó trông như nào? Mặc cái gì?”

Thích Ca Thất Tu cúi đầu nhìn móng vuốt đang túm tóc mai của mình, lại nhìn đôi mắt đen to tròn lo lắng không yên, ý tứ hàm xúc không rõ hướng nàng thăm trầm cười. Cầm lên hai bàn tay của nàng nhét vào trong đệm chặn, rồi đem lại cẩn thận. Cũng không vì nàng mà vội trả lời, thần nhiên nói, “Tên nhóc trốn thoát đó mặc một bộ quần áo cũ nát da bào hơi sờn, diện mạo thì... ta không chú ý lắm.” Nhìn đến đôi mắt sáng ngời trong chốc lát âm đạm vài phần, hắn mới như giật mình nhớ tới điều gì đó nên bổ sung nói, “Đúng rồi, tên nhóc đó bị giam giữ ngay bên cạnh phòng giam của heo nhỏ, nói không chừng nàng đã nhìn thấy bộ dáng của hắn.”

Là Đa Cát! Chỉ có phòng giam của Đa Cát mới cùng nàng cạnh nhau! Nàng như được đại xá thờ phào nhẹ nhõm, tâm cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại. Đa Cát đào tẩu được là tốt rồi, những người xa lạ kia... Nàng không quan trọng như vậy, cũng không có cảm giác tội lỗi gì. Bị bắt vào địa lao của Cẩm thú Vương thì sớm hay muộn đều phải chết, chẳng qua bởi vì liên lụy tới nàng nên chết trước thời hạn thôi. Cùng lắm sau này có cơ hội thì đốt cho bọn họ thêm chút tiền giấy, thỉnh vài tăng nhân đến siêu độ.

“Xem về mặt heo nhỏ thì ậu nhóc đào tẩu giống như cùng nàng có quen biết.” Thích Ca Thất Tu nhíu mày ung dung nói, “Heo nhỏ, nàng nói ta có hay không ban ơn cho nàng, hủy mệnh lệnh truy kích và tiêu diệt đào phạm?”

La Chu không nói, cho rằng cái gì cũng không có nghe, chỉ như ngáp ngắn ngáp dài, đầu hướng vào trong chăn đệm dụi dụi. Đa Cát chạy thoát khỏi địa lao nhất định sẽ bị đại ca nhà hắn bảo vệ thật tốt, nàng cũng không lo lắng hắn sẽ bị bắt lại, cũng không cần tên mãnh thú này ban ơn cho nàng a. Ồ! Cũng thật kỳ quái, nàng giống như không có sợ tên mãnh thú này lắm? Đáy lòng còn cảm giác như vô luận nàng có làm cái gì cũng không bị tên mãnh thú rút một đao chém chết đâu.

“Heo nhỏ, không được ngủ nàng còn chưa có ăn gì đâu.”

Thích Ca Thất Tu vỗ vỗ gương mặt tròn tròn của nàng, đáp lại hân là tiếng hít thở đều đều rất nhỏ.

hân ngăn người ra rồi trầm trầm cười. Đây thật sự là được thần phật che chở một ngày, trong lòng suy nghĩ thế nhưng như kỳ tích thành sự thật. Heo nhỏ tuy rằng không có đối với hân cười đùa, đối hân làm nũng, nhưng cũng bắt đầu không sợ hân nữa. Bất quá... nhìn nữ nhân nháy mắt tiến vào mộng đẹp, con người nghiêng ngả càng sâu.

Theo như ngục trưởng bẩm báo lại, lúc binh sĩ vào địa lao giết các tù nhân thì tên nhóc nghịch ngợm khiến người ta không bớt lo đó đã muốn chạy thoát khỏi nhà tù rồi, trước mắt cũng không tìm được và cũng không ai biết hân trốn ở chỗ nào.

Vương, người phải cẩn thận, cảm thấy hứng thú đối với heo nhỏ không chỉ có riêng một mình thần đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 126: Tâm động xôn xang (bảy)

Vừa nghĩ vậy, bên ngoài tầm cung liền truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ mà trầm ổn, tiếp theo lại truyền đến thanh âm hành lễ của thị vệ canh giữ ở cửa cung.

hân lập tức từ trên giường đứng dậy, cái trán chạm thăm trên mặt đất, hai tay đặt song song trước đầu, thực hiện đại lễ quỳ gối tiêu chuẩn.

Tán Bó Trác Đốn tiến vào phòng trong, hân nhìn Thích Ca Thất Tu quỳ củ quỳ sạp người hành lễ. Tuy là thành kính cung kính cúi thấp nhưng thân hình cao to mạnh mẽ lại giống như mãnh thú kiêu ngạo, lộ ra dữ tợn khát máu cùng hết sức căng thẳng.

Nam nhân này do Bạch Mã Đan Tăng phái tới, là hậu duệ của vương tộc hùng mạnh. Gia tộc của hân lúc trước khi gia tộc Mục Xích tranh đoạt vương quyền Cổ Cách đã lập công lao lớn, được ban ân họ “Mãnh”. hân vừa sinh ra đã được nhận hết quyền quý khuynh thành của gia tộc, nhưng lại lấy thân phận một tên thị vệ ở bên người Vương ước chừng cũng được hai mươi năm. hân nhìn tục tăng đã mạn, hung tàn thị sát, kì thực lại là người thận trọng tính tình kiên nhẫn. Làm đội trưởng đội hắc kỳ thi sự trung thành là không thể nghi ngờ. Đối với hân, Liệt trung thành bảo vệ bên cạnh suốt hai mươi năm, chính hân cũng không có coi Liệt như một kẻ hầu hạ, rất nhiều lần coi hân là bạn bè, thậm chí... là huynh đệ. Chính là cuối cùng cũng không tiết lộ dù chỉ một chút, cũng không có bất luận kẻ nào biết bao gồm cả nam nhân đang quỳ phục kia.

hân đã thích nữ nô đó, hân tự nhận chính mình cũng không phải một quân vương keo kiệt. Mặc dù không thể đem nữ nô ban cho hân, nhưng vẫn có thể cho hân thân cận thương thức vài lần. Khóe môi gợi lên nhìn không ra cảm xúc ý cười, ánh mắt hung ác nham hiểm thân nhiên dừng ở trên đầu Thích Ca Thất Tu. Mãnh, người có quyền thế ngập trời, phú quý không thể nói. Sau này, người vẫn sẽ cam tâm tình nguyện tiếp tục thủ hộ bên ta, hay vẫn là lòng tham không đáy ruộng bỏ sự trung thành mà mưu đoạt vương quyền? Nữ nô nằm trên giường kia, chính là một lần thử nhỏ của ta đối với người. Nếu người khiến ta thất vọng liền đừng trách ta đem toàn bộ gia tộc họ “Mãnh” ngay cả gốc cũng diệt trừ, hoàn toàn hủy diệt hậu duệ vương tộc hùng dũng.

“Liệt, ta nói rồi, trừ phi tất yếu thì người không cần hướng ta hành đại lễ.” hân ôn nhu cười nói.

“Vương đối với thần đều đã ban ân đến cực điểm là thần nên hành đại lễ.” Thích Ca Thất Tu nghiêm chỉnh nói, cung kính hạ thấp cung đầu xuống đất, “Đa tạ Vương đã ban ân điển.”

“Liệt, những ân điển này so với hai mươi năm trung thành thủ hộ của người thì tính là gì.” Tán Bó Trác Đốn xoay người nâng hân dậy, “Người nếu thực thích nữ nô đề tiện này, có thể ở trong vương cung đùa bỡn, chính là không thể gian dâm, cũng không thể mang về nhà người.”

Vương không biết là lời nói hiện tại của người thực dối trá, thực ngây thơ, thực sự không đáng là khí khái của bậc vương giả sao? Nếu ta nói đem nữ nô ban cho ta hoàn toàn so được với hai mươi năm trung thành thủ hộ kia, thì người đồng thuận lời nói của ta mà ban nàng cho ta hay vẫn là lập tức cùng ta trở mặt? không thể mang về nhà, chỉ có thể ở trong vương cung đùa bỡn, còn không có thể gian dâm. Đó chẳng phải là gài không đúng chỗ ngựa, sao có thể chơi đùa đến hết cỡ cơ chứ?

Trong nháy mắt, Thích Ca Thất Tu giống như nhìn thấy cậu nhóc sáu tuổi trước kia. Trong một lần đi săn bắn hồi trước, hân bắt được một con ngựa tốt hoang dại, hân vô cùng thích ý. Nhưng vì là thị vệ, bất cứ tù binh nào bắt được đều thuộc về chủ tử, vì thế hân đành phải nhìn đau mà đem con ngựa đó hiến cho Vương. Khi đó hai mắt Vương nhìn thẳng hân rồi cười nói: “Liệt, ta biết người cũng thích con ngựa này, người có thể cưỡi nó ở trong thành, nhưng không thể cưỡi bên ngoài thành, cũng không thể mang về nhà.”

Lúc đó hân cũng mới chỉ có chín tuổi, lúc rảnh rỗi thật đúng như lời lúc đó cưỡi ngựa ở trong thành một lần lại một lần. Vương mỗi lần biết được hân cưỡi ngựa thì khuôn mặt nhỏ nhắn luôn lộ ra nụ cười âm áp, thường thường nhắc nhở hân một câu, “Nhớ kỹ đừng cưỡi ngựa của ta ra khỏi thành, cũng đừng đem ngựa của ta mang về nhà nha.” hân nghe xong vẫn luôn sáng khoái đáp lại vâng, nhưng đáy lòng có chút không cho là đúng.

Nhưng cưỡi ngựa mãi ở trong thành làm sao có thể được cưỡi chạy nhanh như điện chớp tận hưởng gió thổi vào mặt cơ chứ? Có một lần hân chịu không nổi dụ hoặc lạng lẽ cưỡi ngựa chạy ra khỏi vương thành, ở ngoài thành tùy ý trên đường chạy một hồi. Sáng sớm ngày hôm sau, Vương cho cung nhân đưa tới nửa người con ngựa cho hân. Từ đầu tới đuôi, đều bị xé rách, không có một điểm dư thừa.

Vương kéo tay hân, âm thanh tràn ngập lạnh lẽo cứng rắn còn thật sự nói: “Liệt, người thủ hộ ta ba năm, ta rất muốn ban cho người cái này cái nọ. Nghĩ đến người cũng thích con ngựa đó của ta, nên dẫu thị vệ đem con ngựa chém làm đôi, chúng ta mỗi người một nửa.”

Nhìn vẻ mặt Vương còn thật sự cười tươi bên cạnh thi thể đầm đìa máu tươi của con ngựa, hân lúc này mới ý thức được chính mình thủ hộ không phải một đứa nhỏ vương tộc đơn giản, mà là một vương giả trời sinh. Cũng đang là từ đó một khắc khởi, hân mới chính thức đem trung thành hiến cho vương, làm cắt bỏ thủ hộ vương cả đời quyết định.

Qua như thế nhiều năm, không nghĩ tới hôm nay lại một lần từ miệng Vương nghe được cùng lời nói hồi trước. Chỉ là hiện tại hân đã biết, trong lời nói ý cũng là ban cho, cũng là cảnh cáo, hoặc có thể nói là thử. Nếu hân vi phạm lời nói của Vương, không biết heo nhỏ có thể hay không giống như con ngựa đó bị chia làm hai nửa. hân cùng với vương, mỗi người một nửa.

“Thần xin ghi nhớ lời Vương.” hân liền thuận thế Vương nâng mà đứng dậy.

Tán Bô Trác Đốn cười vỗ vỗ bờ vai của hân, xong quay qua nhìn đến đồng đồ ăn trên bàn còn chưa động chút nào, tươi cười nhanh chóng nhặt đi lạnh giọng hỏi: “Liệt, vì cái gì không dứt cho heo ăn?”

Thích Ca Thát Tu khước miệng khẽ nhếch lên. hân không có nghe nhầm đi? Vương quả trách lại sử dụng một chữ “dứt” á? Chẳng lẽ trước kia Vương vẫn dứt thức ăn cho heo nhỏ sao? Từ trước đến nay Vương vẫn luôn là một đẳng tối cao lãnh khốc, làm sao lại có thể tự tay dứt thuốc dứt thức ăn cho heo nhỏ cơ chứ?! hân vội vàng giấu giếm suy nghĩ trong đầu mình rồi nhanh chóng liếc mắt nhìn thấy Vương nhà hân hoàn toàn lộ ra sự bất mãn trên mặt, hân nhanh nhẹn cup mắt cung kính đáp: “Sau khi chữa thương xong, nàng ấy đã quá mệt mỏi vừa đặt vào trong đệm chăn liền ngủ luôn, vì thế thần không thể dứt thức ăn được.” hân cố ý đem việc “dứt” thức ăn cường điệu nhấn mạnh, quả nhiên thân thể Vương lập tức đình trệ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Tán Bô Trác Đốn hí mắt, ánh mắt mất đi vẻ lo lắng cùng lạnh lẽo. hân đi đến bên cạnh giường nhìn xuống nữ nô đang ngủ say kia. một lúc sau mới đậm mặt nói: “Liệt, kêu cung nhân mang đồ ăn xuống, một lần nữa hâm nóng lại.”

“Dạ.”

Thích Ca Thát Tu xoay người hành lễ rồi nhẹ nhàng cước bộ hướng bên ngoài phòng ngủ đi tới. Khoảnh khắc vén lên rèm cửa, hân nghiêng đầu nhìn Vương như trước đứng thẳng bên cạnh giường, giống như núi cao nguy nga không thể xâm phạm, bóng dáng cao lớn tôn quý, khước môi tràn đầy ý cười nhàn nhạt.

Tuy rằng lời nói của Vương cùng mười mấy năm trước giống nhau, nhưng Vương biết thái độ hân đối với con ngựa đó cùng với heo nhỏ về bên ngoài thoát nhìn không mấy khác biệt, đều là thứ hân tương đối thích, thực chất lại hoàn toàn bất đồng. Nàng tuy là nô lệ nhưng còn đáng giá gấp trăm ngàn lần ngựa quý. Nào đã có nô lệ cho tới bây giờ còn từng ngủ trên giường Vương, từng được Vương tự tay dứt thuốc dứt thức ăn cho. Hạ xuống rèm cửa, hân yên tâm mà đi ra khỏi tầm cung.

Đội cho cung nhân đem đồng thức ăn mang xuống, Tán Bô Trác Đốn mới đứng dậy khỏi giường. Nổi giận dưng dưng phát tay áo ra khỏi tầm cung, hân trực tiếp đi tới thư phòng, triệu kiến vài vị quan, ra quyết định cắt bỏ pháp hội Đông Quý cùng việc chuẩn bị. Chờ xử lý xong các công việc, ngực tích tụ khó chịu cùng bức tức cũng biến mất không sai biệt lắm.

Tâm tình đã bình ổn, hân lại sinh ra một chút nghi hoặc. không rõ vì cái gì thấy heo nhỏ nghe lời so với khốc còn khó coi hơn khi tươi cười vắn vẹo cứng ngắt, trong lòng giống như có một đám lửa bùng cháy khiến hân lý giải được đám ra càng tức giận.

Heo ngủ trên giường so với tối hôm qua an ổn hơn, ni tâm giãn ra tự nhiên. Nếu để ý kỹ, còn có thể thấy cánh môi cũng nhếch lên độ cong vui vẻ. Nàng trước mặt Liệt có thể ngủ yên ổn có chút thoải mái? hân bất tri bất giác nhẹ nhàng nhắm lại, đôi môi đầy đặn mím lại còn trong lòng lại sinh ra mấy phần tức giận.

Trước mặt Ngân Nghê, nàng có thể làm càn cười đùa làm nũng. Trước mặt Liệt, nàng có thể yên tâm ngủ yên. Vì cái gì ở trước mặt hân, nàng không phải phát run thì chính là bị đau kêu khóc, ngay cả lúc mê man cũng là vẻ mặt thống khổ. hân liền thực sự đáng sợ như vậy sao? Ngón tay giúp chủ nhân hạ giận mà hướng trên trán nàng búng một cái, vốn dĩ da thịt trơn bóng nhất thời hiện ra một vết hồng đậm, ở trung tâm còn có chút sứt da chảy ra li ti vết máu, xuất hiện giữa da thịt trắng nõn càng làm nổi bật hơn, nhìn thấy có cảm giác ghê người.

hân ngăn ra mãi một lúc lâu mới chậm rãi thu hồi tay, mở ra bàn tay mình lật qua lật lại nhìn, ánh mắt nhú chặt mi tâm có một chút tối tăm. Xem ra hân thật sự phải chú ý lực khống chế a, bất quá da thịt heo nhỏ cũng quá non mềm đi, hân là chỉ có thể bóp nhẹ? Quên đi, kỳ hành kinh này để cho nàng dưỡng thân thể thật tốt vậy, miễn cho sau này không chịu nổi động tác của hân.

Tự đá giày rơi xuống, hân xoay người nằm lên giường, đem cả người heo nhỏ ôm vào trong ngực. hân sát khuôn mặt đáng yêu nhỏ nhắn của ai đó đang ngủ say vào chút, hô hấp ôn nhu nhẹ nhàng của nữ nô phảng phất lên khuôn mặt mặt, quanh quẩn chớp mũi hân là hỗn hợp mùi bị ngọt ngào của trà xanh cùng hương vị thần nhiên của nước thuốc, cảm giác tối tăm tri trệ tức giận trong ngực cũng dần dần trở nên thoải mái hơn.

“Heo, nàng là nô lệ của Mục Xích • Tán Bô Trác Đốn.”

hân nói nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ở vết thương trên trán nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 127: Những ngày nhàm chán đến đáng thương (một)

Từ ngày mười ba đến ngày mười chín tháng mười hai là nghi lễ lớn được Cổ Cách Liên Hoa pháp vương đứng đầu tổ chức, cũng được gọi là pháp hội Đông Quý. Sau pháp hội chính là các hoạt động, hội vẫn tiếp tục đến tận mười lăm tháng giêng.

Pháp hội Đông Quý chủ yếu được cử hành trong và ngoài Thác Lâm tự. Đến lúc đó mặc kệ là trời nắng chang chang hay là gió tuyết mịt mù thì dân chúng Cổ Cách các nơi đều nối đuôi không dứt chạy tới chùa miếu để tham gia pháp hội, thậm chí còn có rất nhiều người vì sự nổi tiếng của nó mà đến tham dự pháp hội, khiến năm nào cũng vô cùng náo nhiệt. Nhưng ở các biên giới của vương quốc đều tăng cấp độ cảnh giới, đối với mỗi một người tham gia pháp hội đều phải kiểm tra kỹ lưỡng, ngăn chặn gian tế hay thám tử nước khác trà trộn vào.

Pháp hội đã bắt đầu được bốn ngày, trạng sức trong vương cung đều được đổi mới hoàn toàn, chung quanh luôn tồn tại một không khí vui mừng náo nhiệt, ngay cả địa vị thấp hèn nhất là hạ đẳng cung nô cũng được nhận đồ ăn ngon hơn, nhiều hơn mọi ngày, mặt mày cũng giãn lộ ra một chút vui sướng.

Từ lúc biết phát giáo của Cổ Cách cùng với Tát-ca phái đều giống nhau có pháp hội Đông Quý, tâm La Chu liền ngứa ngáy khó chịu. Ở hiện đại, nàng không có cơ hội chính mắt xem Tát-ca phái cử hành pháp hội mỗi năm một lần được truyền thừa từ ngàn năm vào mùa đông, từ những tin tức nàng đọc về nó cùng hình ảnh thì có thể thấy được pháp hội được diễn ra vô cùng trang nghiêm long trọng cùng đầy sự thần bí. Pháp hội Đông Quý của Cổ Cách cùng pháp hội Đông Quý của Tát-ca phái về thời gian diễn ra tuy không giống nhau, nhưng có lẽ là sự xoay chuyển của thời không nên lịch sử có thể bị thay đổi, nàng bình tĩnh chấp nhận lời giải thích này.

thật muốn được đi Thác Lâm tự tận mắt xem pháp hội a! thật muốn chính mắt nhìn vị Liên Hoa pháp vương được dân chúng Cổ Cách vô cùng kính yêu tín ngưỡng kia a! Đúng rồi, nàng ở hiện đại chỉ nhìn thấy Thác Lâm tự là một đồng cỏ nát thê thảm, không biết ở thời không này chùa miếu sẽ là to lớn hoành tráng đến mức nào nhỉ? Aaaa!! Nàng rõ ràng không phải là nhà nghiên cứu lịch sử hay nhà khảo cổ học, vì sao tâm tình lại ngứa ngáy khó chịu thế này cơ chứ? Nàng đổ cho một phần tư huyết thống của mình là dân tộc Tây Tạng, hại nàng từ khi nhỏ đã có niềm đam mê với văn hóa nơi đỉnh cao nguyên, nóc nhà của thế giới này rồi.

Nàng ở trên cái giường rộng thùng thình của Cẩm thú Vương mà lăn qua lăn lại nhưng vẫn không làm sao khiến tâm tình bớt ngứa ngáy. Là nô lệ thì không có tư cách cũng không có khả năng được ra ngoài cung đi xem pháp hội ở Thác Lâm tự.

Bởi vì bị lạnh nên hành kinh khiến nàng chẳng những vô cùng đau đớn, hơn nữa lượng máu mất đi rất nhiều, thời gian ước chừng kéo dài mười ngày còn chưa có hoàn toàn hết. Cho dù thời gian hành kinh này của nàng cũng đã giữ ấm nhiều rồi nhưng khuôn mặt tái nhợt hoàn toàn thể hiện nàng thiếu máu, thoát nhìn có chút ....

Cẩm thú Vương thật sự đối phương thức tra tấn nàng. Từ việc suốt ngày muốn nàng quỳ trên mặt đất hầu hạ, hiện tại đối thành suốt ngày đem nàng cầm tù ở trên giường không cho phép bước xuống; bắt nàng cùng chó ngao ngủ trên đất gác đêm, hiện tại hàng đêm đều đem nàng ôm vào trong ngực biến nàng thành đồ dùng làm mát; hắt còi hết quần áo của nàng, giống như loài cầm thú đã man hung tàn đem nàng đùa bỡn đến thống khổ không chịu nổi, hiện tại lại giống như người cần thủ thanh quy tính lãnh đạm và bị liệt dương nữa; cứ ba năm ngày thì lại bày ra cái bộ mặt làm lạnh lùng đem hết khả năng ra đe dọa nàng, hiện tại một ngày ba bốn lần toàn bộ đều dùng miệng hút nàng ăn, ngày nào cũng phải tiếp xúc với nước miếng cuar hắt khiến nàng đến ghê tởm. Thân là Vương, hẳn không cần phải tham dự pháp hội sao? Vì sao lại có nhiều thời gian rảnh rỗi vội vàng trở về đặc biệt hút nàng ăn cơ chứ?

Nàng biết tất cả sự thay đổi này đều là vì Cẩm thú Vương thích nàng, nhưng hẳn tình huống biết nàng cực kỳ chán ghét sự yêu thích của hắn đi. La Chu chưa từng an tâm về sự yêu thích của hắn mà ở chỗ sâu trong đáy lòng luôn thủy chung ẩn nấp một con thú nhỏ sợ hãi. Theo thời gian trôi qua càng nhiều nỗi sợ hãi càng lớn làm cho nàng vô cùng nôn nóng. Nàng cảm thấy chính mình giống như một con heo, suốt ngày ở chuồng heo hết ăn lại ngủ đến phát phì, sớm muộn sẽ ó ngày bị kéo ra ngoài giết. Tới gần những ngày cuối năm ở Cổ Cách, cái cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt hơn.

Ở trong tầm cung có một đám cung nhân trừ bỏ cẩn thận mà hầu hạ nàng ra thì khi tất yếu mới phun ra vài cái âm tiết xong liền mất nhìn mũi, mũi nhìn tim, sắc mặt hờ hững tùy thời tại chỗ đứng chuyển sang trạng thái tượng đá. Đối với các nàng thì kính cẩn nhưng cũng rất lạnh nhạt, nàng có thể lý giải được. Dù sao thì ở hoàng cung Cổ Cách bộ phận có chức vị cao nhất là ai, không thể nghi ngờ là người hầu hạ Cẩm thú Vương. Thoạt nhìn vinh quang phi thường, kì thực là một bước vào quỷ môn quan, tần suất thay mới nhanh đến kinh người. Cho nên nàng có nhàm chán cũng không đi trêu chọc mấy cung nhân đáng thương đó làm gì, chỉ sợ vô ý một cái lại tước đi tính mạng của bọn họ.

Bốn ngày trước, còn có Ngân Nghê cùng báo tuyết chơi cùng nàng. Ngẫu nhiên mãnh thú cũng sẽ đến thăm hỏi nàng, cùng nàng nói chuyện phiếm hay chọn thời cơ thuận đường đùa giỡn khinh bạc nàng một chút. Nhưng từ lúc pháp hội bắt đầu, Ngân Nghê cùng báo tuyết phải trở thành thần thú tham dự suốt thời gian pháp hội diễn ra, Thích Ca Thất Tu cũng phải lãnh quân liên tục tuần tra ngày tiếp nối đêm trong thành, tất cả đều bận tới mặt tối mũi, không rảnh đi quan tâm nàng a. Mà người duy nhất có thời gian rảnh rỗi quan tâm của nàng chính là người nàng sợ nhìn thấy nhất Cẩm thú Vương.

Cho nên mấy ngày qua La Chu cảm thấy thực nhàm chán, thực bi thảm, thực không yên, thực ghê tởm, thực nghẹn khuất, đôi khi có chút hoài niệm lúc trước bị hung ác tra tấn, cùng Ngân Nghê sống nương tựa lẫn nhau qua ngày. Lúc sống gian nan khổ cực, khi ra đi cũng yên vui. Mỗi ngày bị bắt ở trên giường sống một cuộc sống của con sâu gao cũng không nói quá chút nào. Mỗi khi nàng có ý đồ đặt chân xuống thăm thì ngay lập tức đồng cung nhân trước đó giả làm mấy bức tượng thạch liền tiến đến ngăn cản, đem nguyện vọng tốt đẹp của nàng là xuống giường thật tàn nhẫn mà bóp chết.



Nàng nhúc nhích tay chân, nhắm mắt lại ôm đệm chăn bằng dê nhung êm dày quay sang một bên cúi đầu lại kêu rên, cứ thế lăn từ đầu giường đến cuối giường rồi lại từ cuối giường lên đến đầu giường. Trong tâm cung xung quanh các góc đều đặt ấm lò sưởi luôn giữ nhiệt độ bên trong ấm áp như mùa xuân.

Rèm cửa bị cung nhân vén lên, Tán Bố Trác Đốn liền nhìn thấy cảnh tượng của một con lừa nhỏ nằm ườn trên giường lăn qua lăn lại tưởng như sắp bị chán chường đến chết đi vậy. Ánh mắt uy nghiêm lợi hại hung ác đầy nham hiểm lại dưới tình huống chính chủ không hề hay biết lặng lẽ nhu hòa đôi chút. Mắt thấy heo càng lui dần ra phía mép giường mà không có dấu hiệu dừng lại càng không giống như sẽ lăn ngược trở lại, hần vội vàng ba bước cũng thành hai bước ngay tại lúc nàng sắp rơi khỏi giường đúng lúc đón được nàng trong lòng mình.

Thân thể được cánh tay chắc chắn quen thuộc ôm vào trong lòng, nhưng đồng thời nàng cũng bị hàn khí đánh úp lại, La Chu bị đông lạnh đến phát run, vội vàng mở mắt ra. Khuôn mặt màu đồng sắc bên Cầm thú Vương đập vào mắt nàng, đôi mắt phượng chặt chẽ khóa tại trên gương mặt của nàng, trong ánh mắt ẩn chứa hung ác nham hiểm sắc bén uy nghiêm, khóe môi như cười như không, quần áo cả người đều tỏa ra hơi thở lạnh lẽo của gió tuyết.

“Vương... Vương... đã trở lại...” Nàng theo phản xạ tính ôm chặt đệm chăn trong lòng, nhanh chóng giẫy dụa khỏi cái ôm của Cầm thú Vương rồi cuộn mình đến một góc giường lấp bấp nói.

“Ừ.”

Tán Bố Trác Đốn thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái rồi đứng dậy duỗi thẳng hai cánh tay. Vài cung nhân lập tức tiến lên vây quanh hần, giúp hần bỏ đi áo bào lông hổ bên trên là vải gấm ánh đỏ hình rồng uy nghiêm cùng giấy da trâu đã nhuộm đầy tuyết lạnh. Sau đó mặc vào bộ quần áo khô ráo làm từ da rái cá ấm áp màu xanh rêu, khoác thêm một cái áo da gấm cùng một đôi giày dê nhưng mềm mại vào.

Mấy cung nhân nâng đồng đồ ra rồi khom người bê vài thứ vào, chỉ chốc lát sau trên bàn liền bày ra vô vàn thức ăn nóng hôi hổi. Mà lúc này, Tán Bố Trác Đốn được cung nhân hầu hạ dùng nước ấm rửa tay và mặt.

hần ngồi đối diện với La Chu đang cuộn mình trên giường vầy vẩy tay, “Lại đây, heo.” âm thanh lạnh lùng cứng rắn lại có vài phần ý cười không rõ.

La Chu hơi cúi đầu, lặng yên không động. Mẹ nó lại tới giờ dứt ăn kinh tởm, nàng cũng không thể tạm thời biến thành bức tượng a!

“Lại đây, heo.” hần cất tiếng gọi lần thứ hai, âm thanh mang nhiều hơn hơi thở lạnh lẽo xơ xác tiêu điều.

Nàng cắn môi từ chối đáp lại hần một hồi lâu, cuối cùng cũng không thể không khuất phục dưới thế lực tà ác của hần đành phải bỏ đệm chăn ra rồi chậm rãi đi tới. Căn cứ vào kinh nghiệm trước kia, Cầm thú Vương đối với việc nhắc lại mệnh lệnh lần thứ hai chính là cực hạn. Nếu nàng ngoan cố không chịu nghe theo hần sẽ trực tiếp đem nàng bắt qua và tất nhiên sẽ trừng phạt nàng bằng việc cắn cắn cái miệng của nàng. Khi hần buông nàng ra thì cánh môi đều sẽ bị đau và sưng tấy, không thì cũng bị rách vài chỗ chảy cả máu, khiến khi ăn này nọ đều thống khổ vô cùng.

Nữ nhân ngoan sẽ không đấu với cầm thú a! Đấu với cầm thú chả khác gì lấy trứng chọi đá! Là kẻ ở dưới mái hiên, nàng chỉ có lựa chọn là lui bước. May mắn là cái đầu trên cổ của nàng không phải một viên đá cao quý đầy kiêu ngạo, anh hùng khí khái tung bay mà là một cái đầu co được dân được, có thể nâng lên cũng có thể đặt xuống, một cái đầu bình thường. Phải nói là người thức thời mà là trang tuấn kiệt\*.

\* ý chỉ người khôn biết lựa thời là kẻ khôn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 128: Những ngày nhàm chán đến đáng thương (hai)

không đợi La Chu đi đến gần, Tán Bố Trác Đốn đã không đủ kiên nhẫn đuổi cánh tay ra. Bàn tay cứng như sắt của hần nắm chặt lấy tay nàng rồi nhẹ nhàng nhắc lên đem cả người nàng tóm gọn vào trong lòng hần.

Cái ôm của Cầm thú Vương đã không còn lạnh lẽo như lúc trước nữa mà rất ấm áp khiến người khác cảm thấy thật thoải mái, phảng phất như đại dương rộng lớn, thật cao lớn như ngọn núi hùng vĩ, đủ để có thể khiến mỗi một người phụ nữ thật an tâm mà chìm đắm trong đó. Nhưng mà La Chu vẫn hoảng sợ kêu to: “Ta nghe lời là được mà!” Lời còn chưa dứt, nàng rất nhanh giơ tay che miệng lại, dùng sức giẫy dụa ở bên trong lòng ngực ấm áp kiên cố của hần, nàng ra sức muốn trốn thoát khỏi vòng vây của nam nhân này.

“Ừ, ta biết.” Tán Bố Trác Đốn trầm giọng đáp lời. Cầm đề lên đỉnh đầu đen thui của nàng, hai tay thi buột chặt tùy ý để con thú nhỏ trong lòng giẫy dụa còn hần vẫn lù lù bất động.

Bả vai cùng hai cánh tay rắn chắc bên hông nàng giống như kim loại dù nàng có giẫy dụa thế nào cũng không thay đổi xê dịch dù chỉ là một chút. Chỉ chốc lát sau, La Chu liền mệt thở hồng hộc, tay chân mệt mỏi rồi rời. Cái tay dùng để che miệng cũng rời khỏi nhiệm vụ mà buông thả lỏng, cánh tay giẫy dụa còn lại cũng từ bỏ buông ra bên cạnh còn lại để nghỉ ngơi.

“Một mối sao?” một luồng hơi nóng phả vào bên tai nàng, cùng đó là âm thanh trầm thấp hùng hậu cứ rần rần còn có chút thần nhiên trên đầu, có chút dung túng, “thật sự là một con heo đáng yêu.”

Mẹ nó người mới là heo ỷ! La Chu kiệt sức nên đành nhịn xuống xúc động muốn chửi ầm lên, hít vào một hơi rồi thở ra, ngực do thở dốc lên xuống liên tục cũng dần dần trở lại tốc độ bình thường, trong lòng lại dâng lên bất đắc dĩ. Lại là như thế này nàng tốt xấu cũng là từ nhỏ đầu đá mà trưởng thành, ba năm tập thể dục rèn luyện thể mà so sánh với Cẩm thú Vương thì nàng hoàn toàn nhu nhược nằm úp sấp thảm bại còn hần thì dương dương tự đắc đứng ở cao nhìn xuống. Chẳng lẽ đây là khoảng cách cách biệt giữa người bình thường cùng Cẩm thú Vương sao? Vớ vẩn, chẳng phải là núi có cao bao nhiêu cuối cùng còn không phải bị hết người này tới người nọ một lần lại một lần dẫm nát dưới chân, nàng tin là một ngày nào đó có thể thu nhỏ lại khoảng cách chênh lệch.

Nàng xui lơ trong lòng Cẩm thú Vương, vừa ổn định hít thở vừa nghĩ thông suốt tự mình an ủi chính mình xong, nàng không nói gì lại bắt đầu làm con cừu im lặng, không phải là bị hần cắn cái miệng cùng đầu lưỡi nhỏ nhắn sao, không phải là mỗi sừng cộng thêm xước một tầng da sao, không phải là mỗi lần nhai thức ăn đều tựa như ngàn con dao nhỏ cửa vào da thịt sao. Dù sao nàng cũng đã trải qua bao nhiêu dâm loạn hay thống khổ rồi, liền buông tha mặc người khi dễ thân thể này, nhưng mẹ nó hần không đến nỗi đem bà làm nhục đến chết đi?

“Heo một đến cả nói cũng không có khí lực để nói sao?” âm thanh ầm ập đầy nam tính nhẹ nhàng thổi vào tai, Tân Bố Trác Đốn nổi lên ý xấu đùa bỡn lỗ tai trắng nõn như bánh quế của nàng, khiến nó nổi một tầng sắc hồng, hần ngậm cái tai ửng hồng của nàng, nhẹ nhàng cắn cắn, thi thoảng lại chậm rãi liếm láp, không hề ngoài ý muốn cảm nhận được thân thể trong lòng hần dần co rúm lại, “Heo ngoan, ta dứt nàng ăn.”

Cho dù đã cứng cổ tâm hồn nhưng khi La Chu nghe những lời này vẫn là nhịn không được run rẩy, mi cong tú lệ chớp chớp như vẫn chưa hoàn hồn. Mất thấy một khối thịt bò nướng chín được cho vào trong miệng Cẩm thú Vương, nàng vừa hoảng hốt vừa chán ghét.

Nàng quay đầu đi nhưng chưa kịp thì cái cằm đã bị ngón tay thon dài màu đồng nắm chặt lấy, nhẹ nhàng kéo trở về vị trí ban đầu. Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, hơi thở nam tính ầm ập phả xuống từ phía trên. Ngay lúc mỗi nàng bị cô định, theo phản ứng nàng nhắm hai mắt lại còn cánh môi thì thuận theo lực đạo mạnh mẽ của hần chậm rãi mở ra.

Thịt băm hỗn nước nước bọt truyền vào miệng nàng, một cái lưỡi mềm cũng thừa cơ tiến vào. một bên đem đồ ăn thối nát nuốt vào cổ họng của nàng, một bên càn quấy ở trong miệng, chơi đùa với đầu lưỡi của nàng.

Cổ họng nổi lên một trận run rẩy, nàng cố nén sự ghê tởm lại không nhúc nhích mặc kệ Cẩm thú Vương tùy ý trên chọc nuốt nàng ăn. Thành thạo La Chu còn muốn ngừng thở, tránh việc hít vào quá nhiều hơi thở nóng ẩm như lò sưởi của Cẩm thú Vương làm rối loạn tâm trí của nàng. Trong ngàn điều bất hạnh cũng vẫn le lói được chút may mắn đó là trên người Cẩm thú Vương tuy rằng mang mùi tanh nồng nhưng miệng trừ bỏ hương vị của đồ ăn ra thì không có nửa phần mùi hôi thối. Bằng không nàng thật không dám cam đoan chính mình có thể hay không giống trâu bò một dạng nhai đi nhai lại rồi mới nuốt vào đồ ăn, lại còn từ trong miệng Cẩm thú Vương cơ chứ. Eo ơi, dừng lại, quả thực càng nghĩ càng buồn nôn. Nàng vẫn là tạm thời đóng băng thần kinh não lại, đem đầu óc vứt qua một bên thì mới qua được những lúc như thế này.

một lần nuốt ăn cho nàng chính là hôn môi, lần này cũng không ngoại lệ. Thẳng cho đến khi đem hết toàn bộ đồng trùng hạ thảo tiến vào trong cổ họng của La Chu thì thôi, sau đó lại đem miệng của nàng từ ngoài vào trong liếm láp vài lần thì Tân Bố Trác Đốn mới lưu luyến dời đi cánh môi đó.

Trong lòng là heo nhỏ với đôi mắt mê man thất thần, khuôn mặt tái nhợt nhanh nhẹn lên một tầng sắc hồng mỏng manh thêm vài phần choáng váng, cánh môi đỏ hơi mở màu mỡ tron bóng, cái lưỡi phấn hồng mơ hồ có thể thấy được. Hai bên khóe miệng đều vương vẩn những viên chi bạc trong suốt, cái cảm thanh tú bị thấm ướt một mảng do nước bọt quá nhiều bị tràn ra, nó tạo ra sự kiều mỵ đầy dụ hoặc, thu hút tầm mắt của hần không dời.

“Heo ngoan, ăn no chưa?” Tân Bố Trác Đốn kéo vai của nàng, cúi đầu hỏi. Thanh âm thiếu vài phần lạnh lẽo cứng rắn thêm vài phần từ tính mị hoặc, ánh mắt toát ra ngọn lửa cực nóng. Tay hần cách lớp áo che lên cái bụng nhỏ nhắn của nàng, tiện tay xoa xoa vài vòng vuốt ve. hần càng ngày càng thích nuốt thức ăn cho heo, chẳng những thích quá trình ngọt ngào nuốt thức ăn này mà sau khi nuốt xong trong ngực hần vô cùng thoải mái rất thỏa mãn. Mặc kệ là hương vị ngọt ngào dễ mê hay vẫn là cảm giác thoải mái thỏa mãn, tất cả đều làm cho hần chìm đắm có chút không thể tự kiềm chế.

La Chu chớp mắt mấy cái, đầu óc một lần nữa lại bắt đầu vận động. Nho nhỏ đầu lưỡi vô ý thức mà liếm môi trên rồi lại liếm liếm môi dưới. Quái lạ sao không đau chút nào, cũng không bị xước da a. Tuy rằng suy nghĩ bị đình chỉ giờ cũng đã chuyển động trở lại nhưng nàng vẫn có cảm giác hốt hoảng vì sao Cẩm thú Vương không có giống như trước ngược đãi nàng kiểu như cắn xé thân thể da thịt của nàng cơ chứ, động tác nuốt ăn cùng lời lẽ thân mật hay như liếm láp cũng đều rất nhẹ nhàng, như là đang đối đãi với một thứ quý giá mỏng manh bất thành linh cũng có thể bị tan vỡ mất.... Có thể được hưởng loại đãi ngộ như thế này phỏng chừng là vì lúc này Cẩm thú Vương có vẻ vừa lòng vì nàng nghe lời đi.

Tân Bố Trác Đốn nhìn đến đầu lưỡi nho nhỏ phấn hồng như là cái đuôi của con cá nhỏ, cẩn thận mà liếm qua cánh môi đỏ búng của nàng, lại liếm qua môi dưới đầy đặn. Ngần ngor dừng một chút, cổ họng toát ra âm thanh hừ hừ cánh môi đỏ búng cũng khép kín lại. Trái tim đột nhiên nhảy lên một trận rung động mạnh mẽ, cả người nháy mắt trở nên vô cùng khô nóng. Hầu kết khó kìm lòng nổi nuốt lên nuốt xuống mấy lần, mỗi một khối cơ bắp trên người hần đều như muốn ban ra bút phá khỏi lớp da bên ngoài vậy.

“Heo ngoan, nói cho ta biết nàng đã ăn no chưa?” hần nghiêng đầu lặp lại câu hỏi, đôi môi nóng bỏng của hần cơ hồ muốn ngậm luôn tai nàng. Cánh tay ở trên bụng nàng vuốt ve tăng thêm một chút làm cho cái mông cong của nàng tận lực hướng hạ thân chính mình thật gần mà ma sát.

Lỗ tai ngứa ngứa, thân thể thì bị hâm nóng đến nửa tỉnh nửa mơ thiếu chút nữa nàng thất thanh la lên, hồi phục lại tinh thần mới nhận thấy bàn tay đang vuốt ve trên bụng nàng. La Chu luống cuống nhanh tay nhanh chân bắt lấy móng vuốt của cẩm thú lại không cho phép nó sờ xuống dưới, miệng hoảng hốt không ngừng hô lên: “Ăn no! Ăn no rồi!” Mẹ nó phải lấy lý do ăn no ra để chống đỡ! Ai cho phép tên cẩm thú nhà người sờ loạn bụng ta cơ chứ, không biết vừa ăn cơm xong liền sờ bụng sẽ khiến không tiêu cơm được liền căng bụng mà chết à? Bà đây bụng đã có đủ thịt rồi không cần tên cẩm thú nhà người ra tay trợ giúp a.

Oán niệm vẫn chỉ có thể oán thầm, thân thể theo bản năng dần dần lui về phía sau, lại đụng đến thứ cứng rắn gì đó đằng sau, liền tiến về phía trước dõng dạc. Động dục, hẳn động dục a! Mẹ nó cầm thú động dục! Này mười ngày qua hẳn không phải vẫn lãnh cảm kiềm liệt dương gần đoạn sao? Vì sao hôm nay đột nhiên động dục a?!

Nghĩ đến việc hẳn động dục nàng liền bị bắt dùng miệng liếm cây gậy của hắn, cổ họng không khỏi co rút nhanh một trận. Còn có thể bị lột hết quần áo, bị chà đạp thương tích đầy mình, toàn thân đau đớn không thôi, thật sự khiến nàng kinh hãi vô cùng

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 129: Những ngày nhàm chán đến đáng thương (ba)

“Heo ngoan.” Giọng nói trầm thấp của Tán Bó Trác Đồn như gọi hồn La Chu về, tay phải buộc chặt vóc đáng nhỏ bé của nàng còn tay trái giữ chặt phía sau đầu cứ thế kéo sát khoảng cách giữa hai cánh môi. Cũng không chờ lâu, hắn lập tức thưởng thức tư vị hôn môi La Chu.

Nụ hôn lúc này cùng nụ hôn đứt thức ăn hoàn toàn không giống nhau, nó có sự điên cuồng nóng bỏng, hung dữ mà tham lam. Cái lưỡi mềm dẻo không tha quần lấy làm làm nước miếng thi nhau tuôn ra, nó liếm qua hàm răng trắng nõn cùng phần lợi mềm nhẵn, sau đó ra sức trêu đùa, mút xoáy cái lưỡi thom mềm của nàng để cướp lấy mật ngọt cuộn cuộn không ngừng chảy ra.

La Chu bị nụ hôn mưa rào gió to làm cho điên đảo không thể chống đỡ nổi, chỉ có thể bất lực tùy ý cái lưỡi ở trong miệng nàng của tên cầm thú tàn sát bừa bãi. Cái lưỡi bị mút đến đau, trong lòng rõ ràng là kháng cự nhưng từ trong mâu thuẫn, đau đớn ấy lại tạo ra cảm giác tê dại khó tả, càng kháng cự lại càng khát cầu. Chớp mắt toàn bộ thân thể liền mềm oặt thành vũng nước, người như không có xương vậy. Đôi mắt to đen nhánh dần dần trở nên mê ly, không phải mờ mịt mà là hoàn toàn bị tình dục xâm chiếm, nó như nước thủy triều dâng lên, trong sương mù mông lung lóe ra sự mỉa mai.

Tán Bó Trác Đồn bế nàng nằm nghiêng trên giường, dù chỉ một khắc cũng chưa từng rời đi cánh môi non mềm. một cái chân cường tráng thon dài thẳng tắp mạnh mẽ chen vào giữa hai chân của nữ nô, cái tay không còn giữ chặt phía sau đầu nữa mà lần xuống dưới thân thể mềm vén lên áo của nàng, nó nhanh nhẹn cời bỏ đai lưng quần trong. Bàn tay to thâm nhập vào trong, nhẹ nhàng luồn theo lưng quần chạm tới khu vực tam giác vàng, lòng bàn tay thô ráp nóng bỏng quyền uy xoa nắn xung quanh. Ngón tay cẩn thận đẩy ra cánh hoa rồi men theo khe hở tiến vào vuốt ve đóa hoa mềm mại tới cực điểm.

Dù cả người La Chu đã mềm không khác sợi bún là bao, đầu thì choáng váng nhưng như cũ vẫn có thể cảm thấy Cầm thú Vương đậm ô tà ác nàng ra sao, nàng cơ hồ theo bản năng muốn kẹp chặt hai chân lại, thế mà vẫn bị cái chân của Cầm thú Vương cản trở. Bên hông cảm nhận đau xót, bụng thì bị lạnh, dây lưng kinh nguyệt đang đeo lại bị cời ra, ngay cả quần lót cũng bị kéo xuống đến tận đùi. Lòng bàn tay thô ráp to lớn và nóng bỏng trực tiếp bao trùm hoa huyết của nàng mà nhẹ nhàng nắn nhu xoa bóp, sức nóng khiến cả người nàng run rẩy kịch liệt, hạ thân xuất hiện từng té dại khuấy khoà.

không cần! không cần!

Nàng ô ô từng tiếng phản kháng, vừa sợ hãi Cầm thú Vương chà đạp, vừa sợ hãi phản ứng của thân thể theo bản năng tình dục. Hai chân không ngừng mà đạp mà đá, hai tay đặt ở trước vòm ngực kiên cố chắc chắn của Cầm thú Vương dùng sức chống đỡ.

La Chu dùng sức gẩy dũa đôi Tán Bó Trác Đồn mà nói cũng chỉ giống như gãi ngứa nhẹ. Nàng có đạp đá chống đỡ thì hẳn vẫn làm được theo ý mình hôn càng sâu. Bàn tay to ở khu vực nữ tính thân bí dụ hoặc nhất dùng hết sức mà xoa nắn, động tác tán tỉnh mặc dù không quá thành thạo nhưng cũng đủ khơi gợi tình dục. Nhìn từ ánh mắt mê ly, hai gò má kiêu ngạo hồng của La Chu, cùng với thỉnh thoảng đôi môi mím chặt thoát ra những tiếng ngậm nga thì cũng biết của hắn đã hạn chế lực đi rất nhiều rất nhiều rồi.

Thân thể mềm đến nỗi La Chu không cảm nhận được cơ thể mình cử động nổi nữa, hơi nóng từ gây căn bên dưới muốn bùng nổ, một đường tiến thẳng tới não cùng với bàn tay vẫn đang đặt sau cũng nóng không kém. Lúc thân hôn đang bay nơi nào, hai cái chân thon đều của La Chu đã không còn kháng cự đạp đá nữa mà giống như không đủ thỏa mãn tiếp tục không ngừng cọ xát cái chân của Cầm thú Vương. Bộ ngực yêu kiều liền tiếp nhắm thẳng ngực hắn như cố gắng chen được một chỗ, hai tay cũng di chuyển tới sau gáy của hắn, kéo lấy chủ động đón ý hôn môi Cầm thú Vương.

Phản ứng theo bản năng tình dục của La Chu trêu chọc dục hóa của Tán Bó Trác Đồn càng ngày càng tăng vọt, cổ họng gầm nhẹ một tiếng, con ngươi sắc bén xuất hiện ánh sáng hồng ửng ửng, phảng phất như loài chim kền kền đói khát lúc nào cũng có thể xé xác con mồi. Bàn tay xoa nắn đóa hoa huyết dường như không ngừng chế được nữa tiến đến bên trong, ngón giữa thô ráp hướng thẳng đâm tới nụ hoa ấy..

Cho dù hoa huyết đã thấm ướt nước nhưng đột nhiên bị dị vật xâm nhập thì vẫn như cũ mang đến đau đớn đến bùng nổ chưa được khai phá của La Chu, đồng thời cũng đem thần trí choáng váng hồ hồ mê man của nàng tỉnh. Hoa kính bị vật lạ chen chúc áp bách đến khó chịu, hai cánh môi La Chu dù có cố mím chặt gắt gao trong phút chốc bật ra tiếng kêu đau, con ngươi đen nhánh khép hờ mê ly lập tức mở to, thân thể mềm mại trong khoảnh khắc căng chặt lại. Móng tay đang kéo sau đầu Cầm thú Vương cơ hồ lập tức kéo sát đầu hắn lại rồi hung hăng cào, hàm răng đều trắng nõn của nàng lúc này cũng nổi giận hướng cái lưỡi mềm dẻo đang liếm láp của kẻ hại nàng cắn một miếng.

Tất cả các động tác liên tiếp phát sinh tại khoảnh khắc đó, hoàn toàn không hề trải qua cân nhắc trong đầu của La Chu, chính là nơi vô cùng bí ẩn, vô cùng thẹn thùng, vô cùng mềm mại, bị hắn làm đau nên thần trí mới tỉnh lại từ trong sự ngây ngô, từng tế bào trên thân thể đều phản ứng theo bản năng phòng vệ cơ bản nhất. Bản năng phòng vệ nhanh chóng chuẩn xác cùng hơn ba năm rèn luyện thể dục của La Chu kết hợp với nhau, cùng nàng từ lúc bé

đến khi trưởng thành theo hoàn cảnh mà gấn bó chặt chẽ.

Giống như bị điểm trúng huyết đạo, Cảm thú Vương đột nhiên đứng lại động tác đâm ô nòng, hơi thở của La Chu dần dần chậm lại rồi chuyển thành run sợ run lạnh không thở nổi nữa, thân thể cứng ngắc đông cứng thành tảng đá.

Môi Cảm thú Vương như cũ gấn chặt với cánh môi của nàng, sự mềm dẻo có lực từ cái lưỡi như cũ đặt ở giữa hai hàm răng của La Chu, mùi vị ngọt trong miệng dần biến mất. Mười ngón nắm chặt đoạn bím tóc dài của hắn, bàn tay của hắn thì chặt chẽ giữ lấy đằng sau đầu của nàng, có vẻ như càng tăng lực đạo hơn. Ngón tay thô cứng vẫn còn đang đút bên trong hoa kính của nàng bị nút còn chặt hơn lúc trước bởi vì nàng bị kinh sợ nên không không chế được co rút lại.

không khí trong tâm cung trở nên âm trầm yên tĩnh tỏa ra xung quanh, có thể cảm nhận được hơi thở từ vong tầng tầng lớp lớp từ người Cảm thú Vương tràn ra, nước mắt trong suốt hải khùng trào ra từ đôi mắt to, cơ thể cứng ngắc như tượng thạch của La Chu nhẹ nhàng run rẩy.

Đúng vào lúc đó có một dòng nước nóng từ chỗ sâu bên trong trào ra, từ bên trong nhà ẩm trồng hoa chảy vào hoa kính, xuyên qua chỗ thủng của màng trinh tưới lên đầu ngón tay thô ráp của hắn, khiến chính nó cũng giật mình.

sự sờ hải cũng không có hoàn toàn cần nuốt lý trí La Chu, nàng nhăn hàng mi lại, cổ họng phát ra âm thanh thống khổ nức nở, mười ngón cứng ngắc buông ra tóc Cảm thú Vương rồi nhanh chóng giữ chặt lấy chính bụng mình.

Qua hồi lâu, Tán Bố Trác Đốn cuối cùng cũng rút đi, tách khỏi môi La Chu. hắn cũng rút ngón tay xâm nhập hoa kính rồi giơ lên trước mắt nhìn nhìn. trên đầu ngón tay là một tầng chất dịch lỏng màu đỏ sẫm, từng vết tơ máu đều có thể rõ ràng thấy được. Mà La Chu ngay lúc hắn rút ra ngón tay, toàn bộ thân thể đều cuộn lại.

“Kinh nguyệt còn chưa có chấm dứt?”

Ngón cái cùng ngón giữa tiếp xúc, chà xát chất dịch đỏ sẫm. hắn giơ ng mắt nhìn về phía nữ nô bên cạnh, lạnh lùng thân nhiên hỏi.

La Chu không có trả lời mà đem hai chân đóng chặt thật nhanh, bàn tay gắt gao đè lại bụng, hàm răng trắng cắn chặt môi dưới, lông mày nhăn lại như có thể kẹp chết một con ruồi, hoàn toàn là một bộ dáng thống khổ không chịu nổi. Quần lót nửa mặc nửa không xuất hiện hai đóa hoa mai hồng trông thật điểm lệ lóa mắt.

“Bụng lại đau sao?” Thanh âm lãnh đạm có một chút biến hóa không dễ phát hiện.

La Chu vẫn không trả lời, đôi mắt to giờ nhắm chặt không rõ cảm xúc. Răng nanh cắn môi dưới đến trắng bệch, trên mặt thì ửng hồng lúc trước cũng biến mất sạch không còn một mảnh. không phải do đau bụng mà là do nàng bí quá hoá liều sợ hải có thể bị hắn giết mà giả vờ. Nàng tuyệt đối không thể để Cảm thú Vương nhìn vào đôi mắt đang khẩn trương cùng chột dạ của nàng, càng tuyệt đối không thể cho hắn phát hiện nàng giả vờ lừa gạt hắn.

hắn gắt gao chăm chú nhìn nữ nô cúi đầu cắn môi, vẻ mặt đau đớn. một hồi lâu, hắn mới chậm rãi thu lại ánh mắt muốn giết người lại. Duỗi cánh tay lật đồng chân đệm trên người cả hai ra, hắn dùng chút sức ở bàn tay đặt sau đầu nàng kéo sát cô nàng đang ra sức giả vờ vào trong lòng. hắn cũng kéo thẳng hai cái chân đang co lại, nhắc bàn tay đang bóp chặt ở bụng lại của La Chu, thay bằng đó là bàn tay ấm nóng của mình che lên cái bụng tròn mềm như pho mát ấy, không nhẹ không nặng mà xoa bóp.

“Heo, lần sau không được lấy cơ này nữa.” hắn đem đầu đặt sát chỗ gáy của nàng rồi dùng âm thanh hung ác nói bên tai.

La Chu mềm mại mà lặng yên đem đầu vùi vào gáy hắn, thân thể lạnh lẽo ở trong cái ôm ấm áp của hắn dần dần không run rẩy nữa. Bàn tay ấm nóng ở trên cái bụng không có đau tí nào của nàng mà kiên nhẫn ấn bóp, thật cẩn thận không chế lực đạo. La Chu có thể cảm nhận được một lượng nhiệt khí ấm áp nóng bỏng tiến bụng vào trong bụng, làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái.

“Ngày cuối cùng của Pháp hội là lên đồng, nếu nàng ngoan ngoãn nghe lời, ta liền mang nàng đi Thác Lâm tự xem náo nhiệt.”

Bàn tay giữ chặt phía sau đầu nàng nhẹ nhàng mà vuốt ve, âm thầm có chút cứng rắn chuyển sang ôn nhu.

Vài cảm xúc khác thường như dòng nước ấm thấm vào chỗ sâu trong thân thể nàng, giống như hòa tan thứ gì đó. Hốc mắt La Chu bỗng nhiên lặng lẽ rơi xuống hai giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 130: Pháp hội Đông Quý (một)

Trong lúc cả vùng đất Cổ Cách còn chìm trong đêm đen lạnh giá thì một âm thanh hùng hồn ngân nga cũng đã vang lên, tuyên cáo ngày lên đồng của pháp hội Đông Quý cuối cùng bắt đầu. Dân chúng Cổ Cách nghe được tiếng chuông, sớm rời giường rửa mặt chải đầu, sắp xếp kinh niệm Phật, chuẩn bị mọi thứ thật tốt trước khi tới Thác Lâm tự tham dự.

không biết có phải được thần phật ban ân, mà ngày hôm đó Cổ Cách trời rất quang đãng, mặc dù sau mấy ngày gió tuyết gào thét mạnh mẽ. Phía Đông chân trời nhuộm một lớp màu hồng son, trong nháy mắt lại biến thành vàng chanh. Ánh sáng mặt trời sáng sớm đầu tiên của vùng đất Cổ Cách rơi lên đỉnh mái nhà hoàng cung, sau đó chậm rãi phủ kín cả tòa thành. không khí thật trong trẻo nhưng tất cả đều phủ lên một lớp tuyết lạnh lẽo nhìn ra khắp phía mờ mịt, thoạt nhìn cũng có vài phần hơi đáng lo ngại. Ngày hôm nay là ngày mà mặt trời lên cao nhất.

Bất quá La Chu cũng không có đứng tại Cổ Cách trên đỉnh núi thường thức này hiếm thấy mặt trời mọc. Giờ phút này, nàng chính bản thân chỗ sông Sutlej trong cốc, hỗn loạn tại phần đông Bắc Ba nhân trung gian, đi qua tại dài đến vài trăm thước hơn trăm tọa Phật tháp trung. Ánh mặt trời tà tà khuynh chiếu vào giống như phần trang ngọc thể cao ngất Phật tháp thượng, Phật tháp giống nhau tán mát ra một vòng thân nhiên vàng óng ánh hào quang, tràn ngập thánh khiết cùng trang mục. Nhiều màu kinh phiên bất tại trên thân tháp, rơi tại tuyết động thượng, coi như nở rộ tại thuần trắng mùa đông màu sắc rực rỡ hoa tươi.

Vào ngày này người Bắc Ba sẽ chấp hai tay tạo thành chữ thập, hướng Phật cầu nguyện hành lễ; họ không sợ băng tuyết giá lạnh, trên đầu đội một cái mũ dài; tay cầm kinh Phật, trong miệng lầm bầm và lẩm từng tràng hạt. Dù là nam hay nữ, già hay trẻ, cơ hồ trên mặt mỗi người đều toát ra một loại đoàn trang nghiêm túc, mỗi một đôi mắt đều thể hiện không chút dao động, luôn kiên định với tín ngưỡng của họ, tâm linh rung động đánh sâu vào linh hồn.

Nếu có máy ảnh, La Chu sẽ không chút do dự đem những hình ảnh này lưu lại vĩnh viễn. Ở hiện đại ở cạnh sông Sutlej có hàng trăm Phật tháp đã sớm bị bỏ trống, hoang vắng lụi tàn. Mà lúc này, cuối cùng chính mắt nàng được thấy chúng ở thời kỳ huy hoàng cùng vinh quang nhất.

“Heo, người nên trở về bên người Vương đi.”

Từ trong cảm xúc rung động tràn đầy, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh cực sát phong cảnh nhắc nhở nàng.

La Chu phần nộ quay đầu nhìn lại, phía sau là hai thị vệ đứng mảnh già dạng dân thường. Từ trong cách gọi của họ, nếu nhớ không lầm thì nàng đã gặp hai thị vệ này nhiều lần rồi. Bắt nàng vào địa lao, bắt nàng ra khỏi địa lao, lại ba năm lần đứng trông trước cửa tẩm cung của Cẩm thú Vương, mắt nàng dù muốn không nhìn quen cũng khó quá a.

“đã biết.” Nàng một mồi đáp, nhắc chân lên chậm chạp hướng phía trong góc đi đến. Cẩm thú Vương đưa một nô lệ như nàng ra khỏi cung để đi xem pháp hội lên đông, có thể đáp ứng cầu xin của nàng, hẳn mang nàng đến xem trung tâm của Phật tháp cũng đã là kỳ tích rất lớn cùng ân sủng vô vàn. Làm người phải biết thấy đủ, tuy rằng Cẩm thú Vương bởi vì thích nên đối nàng có vẻ dễ dàng tha thứ.

Được rồi, trung tâm Phật tháp đã coi qua rồi, kế tiếp cũng nên khởi hành đi xem Thác Lâm tự cùng âm nhạc vũ điệu tôn giáo mà nàng vẫn luôn tha thiết ước mơ. Cảm xúc uể oải hoàn toàn lại bị thay thế bởi sự mong đợi, bước chân trên tuyết mặc dù có chút khó khăn nhưng vẫn mang một chút nhẹ nhàng hưng phấn.

không hồ là đỉnh cao nguyên, nóc nhà thế giới, cái lạnh rét buốt cũng không cần nhắc lại, đất đầy tuyết động êm dầy. Tùy ý bước một bước đều có thể chìm sâu nửa thước dưới lớp tuyết. May mắn nàng mặc một đôi ủng bằng da dê vải nhung dày cao đến đầu gối, cảm giác so với giày đi tuyết của Australia còn muốn dày hơn nữa.

Dưới sự bảo vệ, giúp đỡ của hai gã thị vệ thì nàng cuối cùng cũng lết được đến bên cạnh xe lăn, nàng đã muốn một đến nỗi là lưỡi hỏn hỏn thờ dỏc. Khóí trắng không ngừng từ miệng phun ra, nháy mắt tan ra trong cái lạnh giá rét.

Đa Cát không nói sai, một thiếu nữ yếu ớt như nàng nếu như cố gắng trốn thoát trong mùa đông gió rét như này thì chỉ có đường chết mà thôi. Nơi đây áp suất thấp khí oxy giảm, nhiệt độ xuống dưới âm hai mươi mấy độ, cánh đồng hoang vu bị bao phủ bởi tuyết, mỗi một điều kiện tự nhiên ở đây đều là vô cùng ác liệt. Nghĩ vậy, La Chu nhìn không được lại hướng đám người Bắc Ba lúc trước chỗ trung tâm Phật tháp nhìn thoáng qua. Người dân ở cao nguyên tuyết vực này từ thời viễn cổ liền sống ác liệt quen tranh đấu mà tồn tại, ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt như vậy mà vẫn sinh sống, sao mà không khiến người người phục sát đất?

Lúc này thì tầm mắt nàng dày bằng da dê bị xốc lên, một cánh tay cường tráng vươn ra bắt lấy bả vai của nàng, nhẹ nhàng luồn xuống dưới nách nhắc nàng lên kéo vào bên trong. Cả người bị dính khí lạnh ở bên ngoài lập tức tiến vào một cái ôm ấm áp. rộng lớn kiên cố

“Sao không đem mũ cùng bao tay nhưng da dê theo?”

Giọng nói nhà nhạt cứng rắn vừa mới kết thúc, nàng còn chưa kịp trả lời hần thì đồng quần áo mặc trên người đã bị cởi xuống. Dưới ánh sáng mờ mờ bên trong khoang xe, Cẩm thú Vương mở rộng áo bào đem nàng gắt gao ôm vào trong lòng.

Ở bên ngoài lâu nên cả người bị đông lạnh, cả người lạnh muốn chết lạnh đi, nhưng mà do tâm tình nàng hoàn toàn kích động phần chần vì được đi xem pháp hội nên nhất thời còn không cảm thấy khó chịu. Khi tiến vào cái ôm ấm áp của Cẩm thú vương nàng mới giật mình phát hiện thân thể của chính mình lạnh đến mức nào, khó chịu bao nhiêu. Nàng theo bản năng hướng sâu vào trong ngực Cẩm thú Vương cuộn mình hấp thu hơi ấm tỏa ra cuộn cuộn không dứt ấy.

Tán Bô Trác Đốn cúi đầu nhìn nữ nô đang ôm hần sưởi ấm dưới áo choàng, chút hờn giận trong lòng cũng phai nhạt chút. hần đưa tay vói vào trong áo choàng cảm lấy một bàn tay lạnh như băng của nàng bắt đầu xoa nắn, biểu cảm lạnh nhạt lập lại trách cứ lúc này: “Ai cho nàng bỏ mũ xuống, cởi gang tay nhưng da dê hả?.”

Bàn tay có lực đem hai bàn tay lạnh muốn đông cứng của nàng áp lại thật kín kẽ, hơi ấm truyền sang giống với nhiệt độ của ấm lò, lòng bàn tay thô ráp xoa xoa da thịt nàng đến phát đau, nhưng lại có chút cảm giác ngứa ngứa thích ý.



“Người khác đều coi mũ cùng bao tay mà.” La Chu nhẹ giọng giải thích. Coi mũ cùng bao tay là đại biểu hương thần phật kính cẩn, nàng tuy rằng không tin tôn giáo, nhưng mọi người đều coi chẳng nề mình không coi sao, nàng cũng chẳng phải muốn làm con hạc trong bầy gà a? Nàng tự nhận không có tinh thần tự lập. Nàng rất đổi bình thường tầm thường, không nhận nổi sự chú ý của người khác, hòa mình với quần thể mới là cách sống tốt nhất cho nàng.

“Người không phải người Bác Ba, cũng không có thờ phụng thần phật.” Tân Bố Trác Đồn lạnh giọng nói, chà xát làm nóng bàn tay của nàng, lại cách một tầng quần áo dày của nàng mà xoa nắn, “Chẳng lẽ nàng lại tại lần hành kinh tiếp theo lại tiếp tục đau bụng sao?”

La Chu nghe hắn nói xong liền ngẩn ra, kinh ngạc nhìn đôi mắt hung ác nham hiểm của Cẩm thú Vương. Chỉ qua vài giây liền bại trận nói: “không... không muốn.” Nghe ý của Cẩm thú vương như là hắn... hiểu biết nữ nhân bị lạnh trong ngày kinh nguyệt sẽ ảnh hưởng xấu tới thân thể. Là muốn thú cho hắn biết sao? Hay là hắn dành thời gian tìm tòi sách tự học? Nàng có phải hay không có thể mừng thầm sau này sẽ không phải ngủ trên sàn nhà nữa hay không?

“Vậy ngoan ngoãn đeo găng tay vào. Nếu tự tiện cởi ra ta lập tức mang nàng hồi cung” Tân Bố Trác Đồn lạnh giọng uy hiếp nặng

“Vâng.” La Chu quả thực ngoan ngoãn trả lời cũng không nhúc nhích chỗ Cẩm thú Vương xoa bóp. không phải nàng muốn làm con dê con lừa luôn dụ ngoan nghe lời mà là do trước mặt hắn nàng căn bản là không có ý kiến của chính mình. Bởi vì cho dù có, cũng bị coi là không có và đó hoàn toàn biểu tình lãng phí.

nói gì thì nói, tự lần chạng vạng tối dứt thức ăn đó, do thần kinh não của nàng nhất thời trì trệ, làm cho tế bào phòng vệ tự tiện làm chủ nên hết trào lại cắn Cẩm thú Vương, cuối cùng nàng trong lúc khó ló cái khôn mà cứu nàng khỏi bàn thua trông thấy, nàng giống như... sẽ không thực sự e ngại Cẩm thú Vương nữa. Ách, chính xác ra nàng thật sự vẫn rất sợ Cẩm thú Vương, nhưng phần sợ hãi không mãnh liệt giống trước kia, ít nhất khi nàng đối mặt với hắn thì không còn như là chuột gặp mèo nữa.

Cẩm thú Vương thật sự thích nàng, đây là điều mà nàng sau đêm đó đã cho ra kết luận. Nàng không biết Cẩm thú Vương giải thích liên tục trong bao lâu nàng cũng không biết nữa, nhưng nội tâm nàng lại từ kinh hãi chuyển sang thành thổn thức may mắn. Từ đủ loại biểu hiện của Cẩm thú Vương thì trước mắt thì phần yêu thích của hắn đối với nàng có thể nói là tám bùa Hộ Mệnh duy nhất của nàng. Nàng không thể dễ dàng dẫm nát phần thích này, không thể đem chính mình một lần nữa đặt vào hoàn cảnh sớm chiều khó giữ được mạng nữa. Cái cảm giác như ở trong địa ngục dày vò, hồi tưởng lại liền không rết mà run.

Cảm giác được khí lạnh của nữ nô trong lòng hắn cơ bản đã tàn đi hết, Tân Bố Trác Đồn mới rút tay về. Hắn để ý thấy mấy viên đá san hô hồng lấp lánh trên bím tóc đen nhánh mà không kiềm chế được vuốt ve. Thế nào lại chuyển sang vuốt ve khuôn mặt trắng nõn thanh tú của La Chu.

Khuôn mặt nữ nô có chút lạnh lạnh. Hôm nay hắn là ngày kinh nguyệt cuối cùng của nàng. Sau hơn mười ngày dứt ăn đồng trùng hạ thảo thì khuôn mặt trắng xanh của nàng mới thay đổi được một chút, coi như là bệnh nặng mới khỏi đi. Hắn cảm thấy như có kim châm đâm vào tim hắn thật đau. Hắn có chút hối hận vì trước kia đã đem nàng tra tấn.

Bụng ngừng đau được năm sáu ngày sao giờ lại đột nhiên đau nữa? Ngày hôm sau, hắn lo lắng tình trạng kinh nguyệt của nàng đột nhiên chuyển biến xấu liền hỏi một vài phi tử trong hoàng cung cùng thị nữ chuyên môn và đại phu chữa bệnh. Sau đó, cũng hiểu rõ nàng to gan lớn mật vụng về mà lừa gạt hắn.

Chính là một nô lệ ti tiện lại dám giả đau lừa gạt hắn, Mục Xích • Tân Bố Trác Đồn! Hắn nổi giận. Hắn hận không thể đem nàng chém thành từng mảnh nhỏ. Chờ hắn hờn hển vọt vào tắm cung lại thấy nàng năm ngủ ngon lành trong đệm chăn ấm áp trên giường.

Bàn tay trắng nõn nắm thành quyền, đặt tại cạnh má. Mi mắt đen khó được có lúc không cong lên bức bối, khóe môi nhếch lên, cái miệng hơi mở tỏa ra hương thơm lan xa, cánh môi hồng phấn căng đầy như là mời gọi người ta đến hôn. Nữ nô ngu thật sự say, cũng ngu thật sự an ổn, điều duy nhất phá hỏng quang cảnh tốt đẹp này là sắc mặt trắng bệch của nàng.

sự tức giận muốn xé nát mọi thứ dần dần rút đi, thay bằng một cảm giác bần rần nảy lên trong ngực, hắn bỗng nhiên nhớ lại tối hôm qua nàng mạo phạm hắn thì lộ ra ánh mắt hãi hùng, tâm lãnh lẽo cứng rắn phút chốc đổi thành một trận đau xót. Cúi xuống nhìn nàng rồi đặt một nụ hôn lên gương mặt xanh trắng ấy, hắn nghĩ đã bỏ qua cho nàng rất nhiều lần, như vậy thì có thêm một lần nữa cũng không phải cái gì to tát cả.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 131: Pháp hội Đông Quý (hai)

Ở hiện đại di tích Thác Lâm tự cách di tích vương triều Cổ Cách hơn 10 km tính từ sông Sutlej bờ phía Nam, nó là trọng địa khu di tích lịch sử chùa miếu Phật giáo, cũng là theo truyền là nơi khởi nguồn của Phật giáo. Nguyên bản là thờ phụng Ninh-mã phái, sau đó lại biến thành thờ phụng Cách-lỗ phái. Đương nhiên theo lịch sử vương quyền của vương triều Cổ Cách thay đổi dần tới bốn giáo phái mới xuất hiện cùng Tát-ca phái giáo dần dần, điều này cũng thay đổi lịch sử của Thác Lâm tự.

Dựa ở trong lòng Cẩm thú Vương, nhưng tâm trí La Chu tràn đầy sự tò mò cùng hưng phấn vì trước mặt nàng chính là ngôi chùa nổi tiếng có lịch sử lâu đời.



Chùa miếu chiếm diện tích rộng lớn, khu vực xung quanh tương đối bằng phẳng, phía nam tựa vào dãy núi, phía bắc là con sông Sutlej. Cung điện, kinh phòng, Phật tháp nối tiếp nhau kéo hàng dài, phía Nam hay phía Bắc đều thoáng rộng lộng gió. Bức tường đá hồng trắng nguy nga đứng vững yên tĩnh, đỉnh Phật tháp nhọn thẳng tắp cao ngất với các lá cờ nhiều màu biểu tượng Phật giáo tung bay phần phật. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống, làm nổi bật lên màu trắng thuần khiết của tuyết cùng khung trời xanh thẳm. Thác Lâm tự chẳng những rộng rãi đồ sộ hơn nữa khí thế thật phi phàm làm khiếp sợ những linh hồn không trong sạch dám tiếp cận.

Bên ngoài canh giữ là hàng trăm ngàn các binh sĩ mặc da bào, áo khoác áo giáp, thỉnh thoảng còn có một đội binh sĩ mang đao ở vòng ngoài tuần tra. Dòng người chảy dài như con sông, người đến người qua đông như mắc cửi, trừ bỏ những tín đồ Bác Ba, cũng không thiếu du khách từ các vùng đất xa xôi khăn gói tới nơi đây để tham quan chiêm ngưỡng, có khuôn mặt mang sự thành kính, có kính sợ, có vui sướng, cũng có khuôn mặt mang tò mò thêm chút hỗn loạn không cùng một biểu tình.

Tán Bô Trác Đốn ôm nữ nô trong lòng, khuôn mặt lãnh khốc uy nghiêm mang một chút dung túng, từ góc độ nâng nhìn, thật sự thì bộ dáng không phù hợp với khuôn mặt sợ hãi, tò mò cùng dáng vóc tiêu tụy của tín đồ hành hương đến Thác Lâm tự, dường như cũng có vẻ có chút bất kính ỏi thần phật, nhưng hẳn lại hoàn toàn lơ đãng về vấn đề đó.

“Vương, ta nghe nói bên trong Thác Lâm tự có dấu ba vật báu.” La Chu thích thú ngẩng đầu chứng thực nói, “một là tôn giả A Đề Hạp mang đến đây một con nai có giác; hai là một khối đá đen tuyền hình dấu chân; ba là năm tượng Phật khắc trên ngà voi. Ba kiện bảo bối rất cuộc có hay không a?” Ba món vật quý này ở thế kỷ 21 là truyền thuyết truyền mấy trăm năm, nàng vẫn thực cảm thấy hứng thú với việc thật giả ra sao.

Nữ nô trong lòng hẳn mang mũi da hồ nâu đỏ, trên mấy bím tóc đen thui là các hạt trân châu san hô hồng điểm đậm khuôn mặt trong suốt tròn mềm mại lộ ra vài phần xinh đẹp. Hai con ngươi to tròn đen nhánh linh động như viên ngọc lóng lánh. Cái mũi thanh tú khéo léo kết hợp khe léo với cánh môi đầy đặn khề khấp hở thoáng thấy hàm răng trắng sáng cùng cái lưỡi phấn hồng. Trông nàng rất là khôi hài nhưng cũng làm cho hắn nhìn xem có chút miệng khô lưỡi đắng, hẳn thật muốn cắn một ngụm rồi tùy ý hôn môi. Có chút gian nan đem ánh mắt từ cánh môi của nàng dời sang chỗ khác thì lại lọt vào đôi mắt to tròn ấy, hắn không kìm được nhưng vẫn cố giữ về thân nhiên mà trả lời: “Trong tự đứng là có ba kiện bảo bối này.”

Ồ!? Truyền thuyết là có thật! La Chu vừa mừng vừa sợ, vội vàng hỏi: “Vương, có thể hay không cho ta xem?” Trong lời nói của nàng đầy sự hưng phấn nhưng nếu để ý thấy thì có một phần mà ngay cả chính nàng cũng không phát hiện ra đó là sự nung nấu.

Thỏ Phồn Vương Trác Đốn nhà ta lại rất nhạy cảm bắt giữ được điểm mấu chốt trong giọng điệu làm nũng của La Chu, tâm tình khô nóng nhảy dựng thoáng chốc so với ánh sáng mặt trời còn sáng hơn, ngay cả hanh âm lạnh lẽo cứng rắn đậm đặc cũng đều nhu hòa hơn bao giờ hết, “Heo ngoan, ta tuy là Cô Cách Vương nhưng không có tư cách tự tiện lấy vật báu trần tục.” Nhìn đến đôi mắt to tròn biểu lộ sự thất vọng hẳn lại bổ sung thêm, “Bất quá Pháp vương hội sẽ mang năm tượng phật ra để chủ trì pháp hội, heo ngoan có thể được chiêm ngưỡng a.”

“thật sự ư!?” sự thất vọng trong mắt La Chu trong chớp mắt không cánh mà bay, kỳ thực nàng cũng không hy vọng xa vời có thể nhìn tận mắt ba món bảo bối trần tục, cũng chỉ ôm một tia hy vọng hỏi thăm xem chúng có tồn tại hay không. Vương quyền Cô Cách tuy rằng đứng đầu quyền lực nhưng dù sao tới một mức độ nào đó cũng ý lại tôn giáo vậy nên tự nhiên cũng không có khả năng tùy ý làm bậy. Huống hồ là bảo bối thì đều trân quý vô cùng, có lẽ ngay cả dân chúng Cô Cách cũng ít khi có cơ hội được chiêm ngưỡng chúng, nàng hôm nay có thể thấy một trong số bảo vật hẳn là vô cùng may mắn đi.

“Chúng ta nhanh chút đi hội trường!” Do quá hưng phấn vui mừng nên La Chu quên khuấy mất tôn ti cùng sợ hãi, nàng chụp lấy tay Tán Bô Trác Đốn đang đặt bên hông mình kích động mà lớn tiếng reo lên. Những viên đá san hô hồng chuyển động theo từng hành động của nàng khiến khuôn mặt trắng nõn toát ra sự linh động xán lạn càng thể hiện sự hoạt bát xinh đẹp.

May mắn bọn họ lần này ra ngoài đã cố gắng che dấu thân phận, địa điểm cắm trại ở chỗ xa hẻo lánh, các lính cận vệ cải trang để tránh lộ thân phận. Thường xuyên có thể nghe thấy âm thanh hào hứng của các tín đồ hành hương đi qua nàng, tuy nhiên nàng không thấy rõ bởi vì cả tầm mắt đều bị người người che lấp vây quanh, dân chúng càng không phát hiện nam nhân cao lớn hơi cúi đầu kia là vị Vương giả mà bọn họ kính sợ, nhiều nhất chỉ nghĩ đó là một phú ông giàu có nào đó mà họ không biết. Nên họ cũng chỉ liếc mắt nhìn qua cũng sẽ không tiếp tục chú ý thêm.

Nữ nô không để ý mà lấy lòng Tán Bô Trác Đốn, trông nàng toát lên vẻ xinh đẹp hiếm thấy, hoạt bát, lanh lợi khiến hắn vô thức mà thân nhiên lộ ý cười.

“Được.”

hắn kéo áo khoác da rải ca trên người làm che khuất hơn nửa khuôn mặt, một tay cầm lấy tay nữ nô đang đeo găng tay êm dày rồi lững thững hướng cửa chùa đi đến.

Bị Cầm thú Vương kéo theo, La Chu mới ý thức được chính mình vừa rồi quên mất, thân thể đến lúc phản xạ lại muốn rút tay ra khỏi hắn, nhưng lại khiến Cầm thú Vương cầm càng chặt hơn. Nàng lại dùng sức tránh một chút, bàn tay hắn như kim sắt bóp chặt lấy, nhất thời như muốn bóp nát xương tay nàng.

“Ai ư!” Nàng nhin không được đau, kêu một tiếng.

Tán Bô Trác Đốn nói lòng lực siết, nghiêng đầu từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn của nàng, nhẹ nhàng nói: “Heo, đừng quên chỉ khi ngoan ngoãn nghe lời thì ta mới có thể thương sủng nàng.”

Giọng điệu lạnh lùng cứng rắn trước sau như một ần ần mỉm cười, đôi mắt chim ưng của hắn có chút sùng nịch nhưng cũng không bỏ đi sự uy nghiêm không cho phép ngỗ nghịch, liếc mắt nhìn khiến trong lòng nàng nổi lên một trận gió lạnh buốt. Ai, chính mình không nên lơ lỏng tinh thần mà quên mất địa vị của hắn. Thích không bằng yêu, mặc dù là yêu cũng không nhất định không thể bỏ qua. Đối mặt Cầm thú Vương một kẻ cao cao tại

thượng, được sùng mà kiêu ngạo ngỗ nghịch là hành vi ngu xuẩn nhất. Đạo lý này nàng hẳn là đã hiểu rất rõ ràng rồi mới đúng, chính là vì cái gì ở chỗ sâu trong đáy lòng vẫn sẽ có một tia ỳ khuất.

“Đạ.” Nàng rũ mắt, nhàn nhạt đồng ý thờ hất ra làn khói trắng ngay lập tức cũng tan thành khói, khuôn mặt lúc trước còn toả sáng toát vẻ hoạt bát xinh đẹp thì trong giây lát đã biến mất không còn dấu vết.

Nhìn đến nữ nô được bịt kín một tầng vải đột nhiên trở nên buồn bã ảm đạm, đôi mày sắc bén như kiếm khẽ nhướn lên, trong lòng Tán Bồ Trác Đốn dường như có đám mây đen che kín, như có vài cái kim đâm vào tim đau nhức khó chịu vô cùng, hẳn thế mà lại sinh ra chút hối hận. Hắn muốn đem nữ nô ôm vào trong ngực mà xoa bóp, hẳn muốn hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, an ủi nàng, một lần nữa làm cho nàng trở nên hoạt bát trở lại.

“Heo ngoan, ta ôm nàng đi.”

Trước mặt hơn mười mấy cận vệ há hốc mồm bên cạnh, hắn duỗi cánh tay đem La Chu ôm bổng lên.

“không không, không cần!” La Chu kinh hoàng vận vẹo thân thể, ở trước chùa miếu lại cùng nam nhân ôm bế thân thiết như vậy không khác gì là xúc phạm tới Phật. Tuy nàng không phải tín đồ nhà Phật nhưng cũng sợ bị trời phạt a. Hơn nữa nàng có thể cảm nhận được từ bốn phương tám hướng có hàng trăm ngàn con mắt cái thì kinh ngạc cái thì khiển trách đang bắn về phía mình, nàng lại hận không thể đem đầu mình chui sâu vào trong áo khoác, “Vương, ta chính mình có thể tự đi được, van cầu người không cần ôm.” Nàng hạ giọng cầu xin.

Tán Bồ Trác Đốn đối với vô số tầm mắt đó cũng không quan tâm, chỉ cho đến khi nhìn vào khuôn mặt hoảng sợ đến thê thảm của nàng có dấu hiệu muốn khóc luôn rồi thì mới chậm chạp mở miệng nói: “Vậy nàng cười một cái, nếu khiến cho ta vừa lòng thì ta sẽ thả nàng xuống.”

Mẹ nó! Tên cầm thú biến thái này luôn chọn lúc không thích hợp nhất thì đưa ra yêu cầu dễ gầy vò nàng mà! Nàng hiện tại có thể cười được sao? La Chu oán hận trong lòng nhưng vì để hắn thả mình xuống, không muốn trở thành hạc trong bầy gà càng không muốn bị từng người ở đây xỉ vả nên đành cố gắng nhếch miệng, cố gắng hết khả năng nở một nụ cười không cứng nhắc vận vẹo.

Nụ cười của La Chu không đủ sáng lạn nhưng đôi mắt lóe ra nước mắt trong suốt cùng con ngươi đen nhánh như đá thạch, làm cho nàng thoát nhìn giống như một đóa hoa Cách Tang chộc hẳn thương tiếc.

“Heo ngoan...” hắn buông nàng, ngón tay nhẹ nhàng lau đi khóe mắt ướt át của nàng, cúi đầu tại khóe mắt mà hôn xuống, sau khi kết thúc nụ hôn thì thanh âm trầm thấp của hắn vang lên, “Ta dẫn nàng đi xem pháp hội.” nói xong, hắn kéo áo khoác của nàng che lại cho thật kín gió rồi mới nắm lấy tay nàng dẫn đi, lần này khác với lúc trước mặc dù đều là kéo nhưng sức lực hắn dùng nhẹ nhàng hơn, cứ thế hắn kéo nàng nhắc chân hướng tới của chùa.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 132: Pháp hội Đông Quý (ba)

La Chu đành thuận theo để Cầm thú Vương tùy ý nắm tay, cúi đầu chăm chú nhìn mũi chân, từng bước từng bước một theo sau hắn. Những ánh mắt kinh ngạc khiển trách đã dần dần tàn đi, mặc dù là cái trang nhưng sự xuất hiện của Cầm thú Vương rồi bất thành linh bế nàng lên giống như là quăng một hòn đá nhỏ vào hồ nước tạo nên vài vòng gợn sóng, sau đó cũng chẳng ai để ý nữa, dường như tất cả lại quay trở lại và hòa mình vào sự rầm rộ náo nhiệt của pháp hội.

Tuyết đọng bên ngoài đã bị nhóm người hành hương giẫm đến sạch sẽ luôn, chân mặc dù không có giẫm vào tuyết nhưng nếu chỉ cần hơi không chú ý sẽ trượt chân. Đối với kẻ không quen đi trên tuyết như nàng mà nói thì cho dù có đi bằng giày da dê chuyên để đi trên nền tuyết thì vừa đi được ba bước thì trượt chân. Mỗi khi thân mình mất đi cân bằng thì trên tay sẽ truyền đến một lực đạo chắc chắn, không nhẹ cũng không nặng giúp nàng ổn định thân mình.

Vẫn chăm chú nhìn mũi chân, tầm mắt nàng không tự chủ được dừng ở bàn tay to của Cầm thú Vương đang nắm lấy bàn tay nàng, bàn tay đó không có mạng bao tay, da thịt màu đồng chưa có dấu hiệu bị khí lạnh giá rét làm tổn thương, năm ngón tay thon dài đeo ba cái nhẫn bảo thạch tinh tế. Nàng từng nhìn thấy cánh tay hắn mọc mắt, mọc lưỡi, thấy chính cánh tay này rút đao rút roi thì hành hình phạt lên người sống. Cũng từng bị chính cánh tay đó ra sức nắm bóp, vuốt ve mềm nhẹ, kinh bạc nàng. Lúc này cũng là lần đầu tiên bị cánh tay của hắn nắm lấy kéo nàng cùng đi. Cảm giác quái dị nối tiếp nhau, trong đáy lòng mấy phần ỳ khuất dần dần biến mất, nàng giống như có thể cảm nhận xuyên thấu qua bao tay dày sự ấm áp từ bàn tay của hắn.

Mắt lạnh lẽo nhìn về hướng người bên cạnh phối hợp với cước bộ của nàng chậm rãi thông thả đi. Áo da lông rái cá nâu che khuất nửa khuôn mặt hắn, chỉ lộ được đường cong hoàn mỹ lạnh lùng bên cạnh, khuôn mặt sắc bén giống như đá thạch điêu khắc không có một chút mềm mại. Nhưng trên thực tế thì từ lúc hắn nói hắn thích nàng, La Chu cảm giác như có thể nhìn thấy ngoài đường cong sắc bén lạnh khốc ấy còn nhìn thấy một chút ôn nhu, đôi mắt chim ưng uy nghiêm hung ác nham hiểm cũng có thể thấy một phần sùng nịch. Mặc kệ như thế nào, hẳn đối nàng rồi cuộc vẫn là thích hơn so với người khác.

Cảm giác ỳ khuất cũng tan dần, tâm tình ảm đạm vì điều này mà lóe ra ý tưởng ở bên cạnh hắn, nàng vô thức hướng về Cầm thú Vương nhích lại gần. Cầm thú Vương cao hai thước cùng nàng cao có 1m62 giống như một quái thú to lớn cùng với một đứa bé vậy. Đỉnh đầu nàng mới bằng đến ngực của hắn, cũng khó trách lúc hắn đem nàng ôm vào trong ngực càng tùy ý khinh bạc thường thức nàng. Chậm chút, nàng suy nghĩ loạn cái gì vậy chứ! Đầu

nàng bị ma quỷ ám rồi hay sau mà đã quên Cầm thú Vương dĩ vãng từng tra tấn tàn bạo nàng, đã quên tính nết của hân vui vẻ tức giận thất thường, không, nàng không thể mơ mộng lung tung, càng không thể không muốn xa rời hân, nếu một ngày vương giả như hân hết thích nàng vậy thì cả đến khi chết nàng cũng không biết vì sao.

La Chu vì chính sự suy nghĩ ngu xuẩn của mình mà ảo não đến cực điểm, hận không thể hung hăng tát chính mình mấy cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển đổi giữa trắng đỏ rồi sang trắng hồng lặp đi lặp lại mấy lần. Tâm tình hoảng hốt xấu hổ cấu kinh, dưới chân chẳng may bị trượt.

“Cẩn thận.” Tán Bó Trắc Đốn không có nghiêng đầu chỉ nhếch môi thản nhiên nhắc nhở hai chữ, cánh tay giấu giếm dấu vết kéo nàng một chút, nửa kéo nửa nâng nàng rào bước tiến đến cửa chùa.

“Cảm ơn.” Theo phản xạ nàng lễ phép đáp lại hân, sau đó La Chu lại hận không thể tát thêm cho mình mấy cái nữa. Nàng cảm ơn cái quái gì chứ! Cầm thú Vương vừa rồi còn cầm tay nàng thiếu chút nữa siết đến gãy xương luôn a.

Tuyệt động bên trong chùa đã sớm được tăng nhân cùng các tín đồ hỗ trợ dọn dẹp sạch sẽ, dòng người so với phía ngoài càng thêm đông đảo hơn nhưng không có đôi nam nữ nào giống như nàng cùng Cầm thú Vương một dạng tay trong tay kẻ dựa vào thật chặt chẽ. Đối mặt với đèn ánh mắt kinh ngạc của dân chúng xung quanh, lòng của nàng càng hoảng hốt theo bản năng lại rút tay ra. Vừa rút tay ra mới tỉnh ngộ mình làm ra chuyện ngu xuẩn. La Chu cắn răng chuẩn bị thừa nhận cảm giác gãy xương đau đớn nhưng không ngờ được thế mà Cầm thú Vương lại cũng buông tay ra.

Nàng giương mắt nhìn hân liền chống lại đôi mắt nhu hòa của hân.

“Heo ngoan, trước liền nhìn xem toàn cảnh của chùa miếu đi.” Sau này nói không chừng nàng liền thường xuyên tới đây. hân nhún vai nói xong, nụ cười lạnh lùng cứng rắn cùng với âm thanh trầm trầm hùng hậu, nghe có vẻ mâu thuẫn với lời, hân sáng giọng uy hiếp lại biến thành sự hấp dẫn dụ hoặc.

La Chu có chút khó hiểu không nói lên lời đành nhanh chóng dời mắt. Cho dù vẫn luôn cảnh cáo chính mình, trái tim vẫn không ức chế được bang bang đập thình thịch, hai gò má cũng trở nên đỏ nóng. Nàng đi về phía trước nhanh vài bước, hết nhìn đồng lại nhìn phía tây cốt chỉ để cẩn thận che giấu chính mình không lộ ra bộ dáng chột dạ xấu hổ.

Tán Bó Trắc Đốn chăm chú nhìn thân ảnh tinh tế phía trước bước đi có chút chật vật kích động, khoe môi lạnh lẽo gọi lên ý cười. hân mặc dù không hiểu nữ nhân nhưng trực giác lại nói cho hân biết một nữ nhân vụng trộm nhìn nam nhân, ở trước mặt nam nhân cảm thấy e lệ và không được tự nhiên thì liền chứng tỏ lòng của nàng không hề lạnh lùng với hân.

hân đã thích cái đầu heo này, vậy thì mặc kệ nàng nguyện ý hay là không muốn, thích hay là không thích, nàng đều vĩnh viễn bị giam cầm ở cạnh hân, ngay cả chết cũng không thể tách ra. Nếu nàng cũng thích hân, nhận lấy hết thảy thì là lựa chọn tốt nhất cho nàng, ít nhất phần tình cảm này có thể giúp nàng sống thật khoái hoạt. Nếu nàng không tiếp nhận tình cảm của hân, kỳ thực hân cũng hoàn toàn không thêm để ý nhưng không có cảm tình sẽ khiến nàng sống càng thống khổ vạn phần.

Heo ngoan, ta biết ngươi quý trọng sinh mệnh của mình, tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu xuẩn là tự sát. Bất quá cuối cùng chọn sống khoái lạc hay vẫn chọn sống thống khổ thì chỉ có thể xem chính nàng lựa chọn mà thôi.

Thác Lâm tự chẳng những có sự đặc sắc của bản địa nơi đỉnh núi cao nguyên, cùng với đó là các kiến trúc tượng Phật của Ấn Độ, Nepal cùng Ladakh gộp lại. Ở thế kỷ 21 nàng chỉ có thể nhìn thấy chút bức tường tháp cao sập đổ tàn tích, mà giờ đây đập vào mắt nàng là các ngọn tháp hùng vĩ, trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau.

Xuyên qua về thời \*Shakya, “tế hội Sakadawa” được tổ chức thì từ bốn phương tám hướng ủa về, các tín đồ tay trái cầm phật châu, hoặc đựng đưa kinh luân, trong miệng tụng niệm sáu chữ chân ngôn “Nam mô A di đà Phật”. Lần lượt họ quỳ xuống dập đầu, tay đặt thành chữ thập rồi tiến đến thấp hương cầu phúc ... Tuy là trăm ngàn hình thái nhưng trong ánh mắt của họ lại đều có cùng một loại tín ngưỡng kiên định thành kính, khiến nàng đứng quan sát mọi thứ xung quanh càng trở nên nổi bật cùng có chút hồ thẹn.

\* Thị tộc Thích-ca

Bên trọng tự có rất nhiều tầng nhân cao lớn mặc áo bào hồng xếp thành hàng đi chung quanh tuần tra, duy trì trật tự, ngẫu nhiên cũng sẽ tham gia vào dòng người các tín đồ, họ hân là chính là \*tăng binh chuyên bảo vệ Pháp vương.

\*tăng nhân+binh lính

Tầm mắt chuyển qua phía Tây Bắc của tự, nơi đó đứng sừng sững mấy chục tòa tháp lớn nhỏ, còn có hai bức tường khắc hình Phật tinh mỹ tuyệt đẹp, bên ngoài dòng người cũng như trước đông đúc dày đặc. Bất quá trong biển người mênh mông đó nàng bỗng nhiên như thấy được một thân ảnh nam nhân rất quen mắt.

Đó là... Đó là... Nàng hướng về phía Tây Bắc mà đi cũng chẳng dám chớp mắt. Nàng không nhìn lầm a, nam nhân đó đúng là Liệt? Thích Ca Thát Tu.

hân mặc áo bào thêu hoa văn đỏ sậm, cổ tay áo cùng cổ áo không có đeo bất luận da lông nào, áo khoác bên ngoài tự nhiên lại giống các tầng nhân mặc áo cà sa hồng. hân đeo trên tai ngân hoàn chói lọi hình rắn, trước ngực đeo một chuỗi tràng hạt bồ đề tu la cùng một chuỗi vòng cổ hồng san hô. Bên hông là trường đao cùng một cái hộp quý, bên còn lại là roi da đen tuyền cùng đoản đao, chân đi một đôi giày da sói mọc mào. một thân ăn mặc đơn giản mà quái dị, trông hân bớt đi phần nào cao quý uy hiếp nhưng lại càng hiện rõ sự cuồng dã nhanh nhẹn dũng mãnh oai hùng. không! Phải nói là ở trên người hân còn có một cảm giác mềm mại.

Có ông lão Bác Ba với khuôn mặt tang thương khắc khổ của năm tháng ngồi nghỉ trước mặt hân, bên cạnh còn có 2 cậu nhóc tầm năm sáu tuổi. hân thể

mà không để ý nhắc lên đặt ngồi trên cổ mình rồi chạy xung quanh vui đùa. Cậu nhóc như lần đầu tiên được ngồi trên cổ một người đàn ông được chơi cưỡi ngựa chạy băng băng. Hai cái tay ra sức vung, cậu nhóc cao hứng khinh khách cười to. Mà Thích Ca Thất Tu bị một đứa bé thường dân cười ở trên đầu mà lại có vẻ mặt vui sướng hân hoan, đôi mắt tà ác khát máu lại tràn đầy ảm áp nhân từ. Hắn không coi ai ra gì chạy nhông nhông cùng đứa bé, nhận lấy là tiếng cười từ bốn phía cùng ánh mắt đầy ý cười của mọi người, thậm chí còn có không ít tín đồ hướng Thích Ca Thất Tu chấp tay thành chữ thập tỏ vẻ thành kính.

Cảnh tượng ảm áp tốt đẹp không xa chỗ La Chu cơ hồ muốn làm mù hai con mắt của nàng luôn. Cái kẻ trước mắt nàng đây ... lại lấy việc giúp người làm niềm vui, một kẻ nhân từ ôn hòa, điểm đậm lại chính là tên mãnh thú dùng một cước giẫm nàng muốn gãy xương nàng đấy ư?! Nàng thật sự thấy tình cảnh này kỳ dị này có thể so với tận thế.

“Liệt? Thích Ca Thất Tu, đội trưởng đội hắc kỳ - cận vệ của Vương, tăng nhân dưới trướng Pháp vương. Đối với kẻ địch, hắn như tu la khát máu; đối với dân chúng, hắn như thần Phật nhân từ. Danh tiếng của hắn lan xa tuyệt vực, chức vị của hắn chỉ dưới Cổ Cách Vương cùng Pháp vương.” Bên tai truyền đến âm thanh thân nhiên của Cẩm thú Vương giải thích cho nàng, “Heo ngoan, đứng ở bên cạnh bên trái lão già là hai đứa con trai nòi dòng của hắn, năm nay đã bảy tuổi.”

Hả!? Con nòi dòng! Như kiểu điện lôi trên trời đánh xuống đầu nàng vậy, thế mà tên mãnh thú này cư nhiên còn có hai cậu con trai bảy tuổi!?

La Chu thuận theo hướng tay Cẩm thú Vương chỉ nhìn tới, lúc này mới phát hiện bên trái ông lão thực sự có bóng dáng hai cậu nhóc đứng bên cạnh. Nếu cẩm thú vương không đề cập tới, nàng còn tưởng rằng là hai đứa trẻ lạ ở đâu cũng khát vọng được chơi cưỡi ngựa. Ngắm lại cũng lạ cơ, lúc trước ở chỗ hắn dường như liên chính mắt thấy qua hắn cùng thị thiếp mây mưa thất thường, làm sao có khả năng không có đứa nhỏ cơ chứ?

Trong lúc nhất thời, trong lòng nàng nói không nên lời, không biết là khó chịu tích tụ hay vẫn là nhện hàng thở ra. Tóm lại, cái tư vị gì cũng đều có, rất phi thường phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 133: Pháp hội Đông Quý (bốn)

không biết là hắn đang bị radar cảm ứng hay vẫn là thật sự có trực giác dã thú hơn người, nàng đứng cùng Cẩm thú Vương ở phía xa bàn luận về Liệt, Thích Ca Thất Tu đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía bên kia, hắn chạy chậm lại sau đó hí mắt nhìn về hướng bên kia. Tầm mắt sắc bén xuyên qua khe hở của đám người trước mặt, đôi mắt hắn giống như nước lạnh băng, như một con dã thú khát máu, giống như loài mãnh thú ẩn nấp trong bóng đêm, đạt đến cảnh giới hung ác tàn bạo.

Bất quá ánh mắt đáng sợ khiến người người kinh hãi khi nhìn đến bóng dáng nữ nhân nhỏ nhắn khoác áo choàng da cáo cùng nam nhân bên cạnh cao lớn khoác áo da rái cá thì lập tức biến đổi. Ánh mắt vốn còn tràn đầy sự ảm áp ngay lập tức chuyển thành lạnh lẽo hắc ám, nụ cười trên mặt vui sướng nhân từ cũng cất đi, thay thế vào đó được là nụ cười nhẹ đầy kính cẩn.

Hắn buông cậu nhóc đang cười ở trên cổ mình xuống, tay đặt lên xoa đỉnh đầu cậu nhóc đó còn khuôn mặt mang sự trịnh trọng nói vài câu. Chỉ thấy cậu nhóc đó tay nắm thành quyền thật chặt giờ lên quá đầu, hai mắt trong suốt sáng ngời có thần, khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn tràn đầy kiên định, ẩn ẩn lộ ra khí khái của một nam tử hán. Từ sự kiên định thoát ra đó, có thể đoán được mười mấy năm sau tại cạo nguyên tuyệt vực chắc chắn sẽ có thêm một nam nhân Bắc Ba oai hùng kiên cường. Ông lão Bắc Ba ở bên cạnh thấy vậy cũng run rẩy đứng lên, đôi mắt toát ra vẻ kích động, hai tay chấp lại thành chữ thập hướng Thích Ca Thất Tu liên tục hành lễ.

Thích Ca Thất Tu cũng vội vàng hai tay chấp thành chữ thập đáp lễ. Chờ cho đến khi ông lão Bắc Ba cùng cậu nhóc rời đi, hắn một tay kéo hai đứa con trai của mình đang đứng bên cạnh hướng chỗ La Chu bước tới.

Vóc dáng cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh của hắn nếu nói về chiều cao so với Cẩm thú Vương thì cũng chưa bằng, nhưng nhìn thì hắn cũng cao gần hai thước. Hai cậu nhóc đi bên cạnh người hắn, mỗi đứa cũng cao tầm một thước. Đối với đứa nhỏ sáu bảy tuổi mà nói thì chiều cao đó cũng coi như khá cao so với các bạn cùng trang lứa. Hai đứa cùng phụ thân của mình một dạng mặc áo bào da đỏ sạm thêu hoa văn trên nền gấm, bất quá cổ áo, cổ tay áo cùng vạt áo thì đều được may thêm da lông giữ ấm. Trên đầu đội mũ nâu da rái cá, áo bào bên ngoài cũng là áo khoác nâu da rái cá. Bên hông đeo một trường đao tinh mỹ cùng một cái vỏ đao tinh tế, chân đi một đôi giày da sói. Nam nhân ở giữa đặt tay khoác lên đầu vai hai cậu nhóc bên cạnh cùng nhau đi tới. Cảnh tượng cảm tình cha con thân ái làm cho người ta vừa nhìn liền hiểu ngay, hơn cả thể là tràn ngập sự yêu thích cùng ngưỡng mộ, ít nhất trong lòng La Chu chính là vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Cái lưng cao lớn cường hãn kiên nghị, từ ái mà nghiêm khắc... Thích Ca Thất Tu trước mắt đây quả thực chính là hình tượng người cha tuyệt thế mà mỗi đứa trẻ đều mong ước có được. Vì sao nàng trước đây nghĩ hắn là một người cha thiếu trách nhiệm và cực kỳ lãnh đạm với con mình kia cơ chứ? Một mãnh thú thị huyết dữ tợn cuồng dã, một tăng nhân nhân hậu ôn nhu, một nam nhân Bắc Ba chân thành mạnh mẽ, một phụ thân từ ái cương nghị, tên nam nhân này rốt cuộc còn có bao nhiêu khuôn mặt đây? Hắn đến tốt cùng là một người như thế nào? Nhìn nam nhân càng ngày càng gần tới chỗ mình, La Chu có chút mê hoặc, không để ý tới tầm mắt chính mình vẫn dính tại trên người hắn.

“Thần gặp qua Vương.” Thích Ca Thất Tu mang hai cậu con trai của mình đi qua đội ngũ cảnh vệ, hắn hạ giọng tay phải đặt lên vai trái, hơi cúi người hành lễ Tán Bó Trác Đốn. Hai cậu nhóc đi theo hắn cũng học theo bộ dáng của cha mình, hướng Tán Bó Trác Đốn cúi người hành lễ.

một màn này cũng không có khiến cho mọi người đặc biệt chú ý. một ngày cuối cùng của Pháp hội thất cả các nhà quý tộc Cổ Cách cùng đại pháp sư đều muốn tham dự, hình ảnh tăng nhân phụ trách đối ngoại bàn bạc sự vụ hướng quý tộc tôn quý hành lễ đã sớm nhìn mãi quen mắt rồi. Dân chúng bình thường thậm chí sẽ đi đường vòng tránh đường với các quan lại hay quý tộc quyền quý, để tránh va chạm mạo phạm không cần thiết.

“không cần phải giữ lễ tiết.” Tán Bố Trác Đốn gật gù đầu, tùy ý hỏi: “Hôm nay tuần tra bên ngoài thành đã được an bài thỏa đáng chưa?” Liệt kiêm hai chức, mấy ngày trước đây của pháp hội Đông Quý, hần phụ trách lãnh binh tuần ra vương thành, cho đến một ngày cuối cùng khi các quý tộc quyền quý tập hợp tại Thác Lâm tự là lúc hần lấy thân phận tăng nhân đối ngoại bàn bạc sự vụ xuất hiện bên trong tự.

“Bẩm Vương, mọi thứ đã được an bài thỏa đáng.” Thích Ca Thất Tu đứng thẳng người, cung kính đáp.

“Hai mươi lăm \*Lama tọa chúc tự xích, các linh chủ tông đồ đều tề tựu về?”

\*thầy tu

“Lama chúc tự xích ba từ tối hôm qua tụng kinh sau đã trở về, linh chủ Đạt Ba tông cũng ngày hôm qua mới tới, Cách cát tông, Purang tông...”

Hai nam nhân một hỏi một đáp về chính sự nên tạm thời xem nhẹ La Chu cùng hai cậu nhóc, có lẽ vì thế mà một nữ nhân cùng hai đứa trẻ bắt đầu mất to từng mất nhỏ.

Trước mặt là hai cậu nhóc song sinh, đứng gần nhìn mới thấy diện mạo có đến bảy phần giống Thích Ca Thất Tu, ba phần khác kia khả năng là giống mẹ của chúng, khuôn mặt thoát nhìn so với cha ruột còn tinh xảo thanh tú hơn. Hai hàng lông mi dài đen mượt dàng hoàng kiều ngạo, đuôi mắt dài nhọn, cái mũi cao ngất như mũi đao, viền môi rõ ràng, hai tròng khuôn mặt non nớt nhỏ giống nhau như đúc cùng màu mắt ong tuần mỹ bưng bưng anh khí.

Giờ phút này bị bốn con mắt ám sắc dài không chớp dù một chút trừng trừng nhìn mình, La Chu đột nhiên cảm thấy chính mình giống như động vật trong vườn bách thú bị vây xem... nói với vẫn cái gì không biết. Kéo xuống cái mũi lông cáo che nửa khuôn mặt, nằng bển lên nở nụ cười ngược ngược, cố gắng đánh vỡ cảm giác xấu hổ nói: “Hai đứa là theo cha đến xem pháp hội sao?”

Vừa nói xong, nằng liền hối hận. Mẹ nó nằng lại đi nói mấy lời vô nghĩa này! Quả nhiên, hai cặp mắt tò mò lập tức nổi lên một chút mĩa mai trào phúng, nhìn nằng đang tự chửi mình trong lòng.

Hai cậu nhóc hiển nhiên tiếp nhận nền giáo dục rất tốt, sự mĩa mai trong mắt chỉ chọt lóe rồi biến mất, hoàn toàn rất nể tình nằng mà trăm miệng một lời “Ừ” một tiếng.

Ách, bị người ta khinh bỉ là không thể chấp nhận được, nằng lại bị hai đứa nhỏ bảy tuổi khinh bỉ, tư vị này thật không dễ chịu chút nào. La Chu cân nhắc một chút, mới lấy lại được sự ôn hòa trong giọng nói mà thân thiết mở miệng nói chuyện phiếm: “Sao không thấy mẹ mấy đứa đâu? Nằng không đến xem hội sao?”

“Mẹ? Người ta nói đến mấy nữ nhân quý tộc chọn lấy để lai giống á?” một tên trong đó nhếch lông mày ý hỏi, cánh môi cong lên một độ cong tuyệt đẹp nhưng thể hiện một sự khinh thường kinh bỉ.

Hả? Nữ nhân quý tộc lấy về lai giống? La Chu ngạc nhiên, nghĩ đến những từ chính mình vừa nghe được.

“Nằng hẳn đang ở Hương Ba xem hội đi.” Tên nhóc còn lại hi hi nở nụ cười đáp lại câu hỏi, trong đôi mắt không phải sự ưu thương mà là cảnh cáo, “Tỷ tỷ, người không thể vũ nhục bọn ta a.”

Ở Hương Ba? Chẳng lẽ ý là đã qua đời rồi?

Vũ nhục ư? Nằng chính là có thiện ý hỏi mẹ thân sinh của bọn họ mà!?

La Chu càng ngạc nhiên hơn. Nằng thấy rõ ràng, hai cậu nhóc này tuy nói diện mạo giống nhau như đúc nhưng cậu nhóc nở nụ cười khinh bỉ có nốt đỏ sậm chu sa ở giữa trán, còn cậu nhóc cười khanh khách cảnh cáo nằng lại có nốt đỏ chu sa lệch về phía trái một chút. Nằng đồng thời cũng hiểu được hai tên nhóc này tuy tuổi nhỏ nhưng kỳ thực đã sớm dưới sự hướng dẫn ân cần của mãnh thú thì cũng đã thoát khỏi sự thuần khiết lương thiện của một đứa trẻ rồi.

Người chết đi là mẹ thân sinh ra chúng a! Nhưng từ trong miệng hai cậu nhóc này thốt ra lại chính là một danh từ dễ tiện, hai cặp mắt dài toát ra là sự hèn mọn trào phúng. Mẹ nó nằng nếu sinh ra hai đứa con hư hỏng thói nát thế này, thì nằng sẽ đánh chết bọn chúng để hai đứa chúng nó đi đầu thai lại một lần nữa a. Trong suốt thời gian gian thơ ấu của mình, La Chu luôn mong đợi sự thân tình, cũng vô cùng khát vọng sự chú ý của cha mẹ mình, vì thế nằng đối với những lời nói của hai đứa trẻ này hoàn toàn không hiểu được, và thật sự rất tức giận với suy nghĩ của chúng. Như nằng đây, cho dù cha mẹ đối với nằng lúc yêu lúc ghét, ngay cả khi họ không để ý tới nằng, lòng nằng trở nên lạnh bạc như nước cũng không đạt đến trình độ vô tình như hai đứa trẻ này — ngay cả xưng hô mẹ mình cũng đều là sĩ nhục. Nằng còn giúp cha mẹ mua mảnh đất rồi làm thủ tục an tang đâu ra đấy. Nhưng mà làm cho nằng phần uất hơn còn chưa có chấm dứt.

“Kiến La Nạp, Khôn La Đạt.” Thích Ca Thất Tu mỉm cười sửa cách gọi của hai tên nhóc nhà mình, “Nằng là nữ nô của Vương, cũng là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn, các người không thể gọi là tỷ tỷ, kêu heo là được.” hần là cha của hai đứa, sao chúng có thể gọi heo nhỏ hần thích là tỷ tỷ được?

La Chu nghe được lời hần nói mà muốn nghẹn, thiếu chút nữa nôn luôn ra ngụm máu. Mẹ nó cái ý gì vậy, nằng thân phận thấp không xứng để con trai người gọi tỷ tỷ hay sao? đã chê đây thân phận dễ tiện, vì sao ba năm qua cứ lượn lờ trước mặt nằng, thỉnh thoảng ăn đậu hũ của nằng cơ chứ? Trong

phút chốc, nàng hận không thể tát vài cái vào khuôn mặt của Thích Ca Thất Tu rồi ra sức mà đắp thêm mấy cái nữa, thuận tiện cắn cho hấn vài phát.

Hàm răng trắng đều như bắp của nàng ma sát vào nhau nghe ken két, nàng trừng mắt hung tợn nhìn chằm chằm Thích Ca Thất Tu. Nàng lui từng bước, kẻ sát từa vào trong lòng Cẩm thú Vương. Người nóita là nữ nô của Vương, vậy thì ta chính là nữ nô của Vương, sau này đừng nghĩ ăn đậu hũ của bà nhé!

Ồ? Hấn là một nữ nô! Có nữ nô nào ăn mặc phú quý như thế này sao, da dẻ trắng nõn như thế này, còn được chủ nhân mang ra ngoài cho đi chơi sao? Hay vẫn là ngao nô mà Ngân Nghê lựa chọn! Điều này có khả năng sao? Ngân Nghê là chó ngao vô cùng thông minh cùng bậc nhất hung tàn, nó nhanh nhẹn dũng mãnh, là đầu lĩnh của hàng vạn chó ngao a! Nó sao có thể chọn ngao nô thoát nhìn rất nhu nhược thế này cơ chứ?

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt nhưng cũng anh tuấn nhất thời bị che kín bởi sự kinh ngạc.

Được rồi, Ngân Nghê là súc sinh, khi tuyển chọn ngao nô khả năng cùng với người cũng khác biệt, có thể châm chước được. Nhưng Vương thì sao? Vì có mối quan hệ cha con với người cận kề bên Vương nên chúng có cơ hội thường xuyên được nhìn thấy Vương, tự nhiên cũng biết tính tình của Vương vui ghét thất thường. Nữ nô thuộc về Vương có đến hơn trăm ngàn, vì cái gì mà Vương lại chỉ mang nữ nô này đi tham gia pháp hội? đã thế lại còn tùy ý nàng dựa vào trong ngực nữa? không đúng a, dựa theo lẽ thường nàng hấn là đã sớm bị Vương xé thành hai nửa băm ra cho chó ngao n mới đúng.

Lặng lẽ xem xét biểu cảm của Vương đứng ở phía sau nữ nô, người vẫn lộ ra như cũ một đôi mắt ưng, như loài kên kên uy nghiêm lợi hại, khiến người ta nhìn thấy mà sợ. Nhưng mà tầm mắt khi dừng ở nữ nô dựa vào trong ngực mình thì trong chút lơ đãng có vài phần mềm mại. Đảo mắt xem xét cha mình đứng một bên. Đối mặt với cái nhìn chằm chằm hung ác của nữ nô, một người cha mà luôn luôn không có chút cảm tình gì đối với nữ nhân, đôi mắt kia thường xuyên xuất hiện vẻ tàn độc hung ác thế mà lại phá lệ hiện vẻ ôn tồn sùng nịch cùng dung túng. Mà sự sùng nịch này lại rõ ràng không giống như vẻ mặt từ ái giành cho bọn họ, đây —

Có vấn đề! Thực sự có vấn đề!

Kiên La Nạp cùng Khôn La Đạt cẩn thận trao đổi ánh mắt hiểu ý nhau, hai cặp mắt giống nhau như đúc đồng thời toát ra ý cười hứng thú mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 134: Pháp hội Đông Quý (năm)

Là con trời đáng chí tôn lại đi thích nữ nô đó, mà cha bọn họ cũng chắc chắn là thích luôn nàng rồi, khó trách vì sao không cho phép hai người bọn họ kêu nàng là tỷ tỷ.

Ngoài đầu nhìn lại xem xét nữ nô tựa vào trong lòng Vương, nàng có khuôn mặt trắng nõn non mềm khác với Bác Ba nữ nhân, khuôn mặt có hơi chút nhỏ nhắn xanh xao, có lẽ do mất máu quá nhiều và dinh dưỡng không đủ. Long mi cong cong giống như lúc trăng khuyết, đôi mắt to tròn linh động long lanh thì trừng trừng cha nhà mình, làm cho người ta dễ dàng nhìn ra trong lòng nàng đang tức giận nãy chửi cha hấn. Cái mũi thanh tú khéo léo nổi kè là viền môi hồng phấn, non mềm giống như một đóa hoa vậy. Bộ dáng này tuy rằng trông vừa thanh tú vừa đáng yêu, nhưng lại khó có thể so sánh mấy thị thiếp mỗi người một vẻ phong tình của cha hấn. Đương nhiên, cũng càng không thể so sánh với cung thị được tuyển chọn từ ngàn vạn nữ nhân trên cả nước cùng mấy phi tần đã chết trước kia. Vậy thì nàng ta đến tột cùng là dựa vào cái gì hấp dẫn Vương cùng cha bọn họ cơ chứ? Hấp dẫn cả Ngao Nghê hung mãnh hung tàn?

Hai câu nhóc bảy tuổi ra vẻ như người lớn chống tay lên cái trán bóng loáng, mắt thì hướng lên hơi khép mắt soi xét chăm chú nhìn La Chu, trông như đang lâm vào suy tư thâm trầm.

Cảm nhận được bốn con mắt dị thường cố chấp nhìn mình, La Chu đang trừng trừng chửi bới Thích Ca Thất Tu trong lòng, gờ mới liếc mắt một cái chuyển tầm mắt nhìn lại liền lập tức ngăn ra.

Quái lạ! Vì sao hai đứa nhỏ này lại nhìn mình chằm chằm đã thế còn bày ra một bộ dáng bí hiểm? Ánh mắt trắng trợn rất giống muốn đem lóc da nàng xem bên trong có cái gì, đôi lúc ánh mắt còn toát vẻ âm hiểm tà ác, xem xét từng ngọn tóc lông tơ của nàng.

Mẹ nó đúng là rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, con chuột đẻ con thì chuột con cũng biết đào đất thành động! Hai đứa nhỏ này không hồ là hai tên nhãi ranh do mãnh thú chế tạo ra.

Tán Bô Trác Đốn thân nhiên đảo mắt qua hai cái đứa nhóc như muốn đem nữ nô trong lòng mình ăn sống nuốt tươi, lại giương mắt nhìn Thích Ca Thất Tu, thấy hấn đối chính mình gật gật đầu. Thế này mới nhẹ nhàng ôm thân thể của nàng, hòa nhã nói: “Heo ngoan, đi cả quảng trường xa rồi thì nên ngồi xuống nghỉ ngơi chút.” hấn buông nàng ra, kéo xuống cái mũ che đầy hơn phân nửa khuôn mặt của mình, dưới sự vây quanh hộ tống của mười mấy cái thân vệ liền dẫn đầu cất bước rời đi.

La Chu ngăn người, thẳng cho đến khi hơi ẩm bên người hoàn toàn tiêu tán đi tinh thần mới chậm rãi phục hồi lại, lúc này Cẩm thú Vương đã cách xa nàng hơn mười thước. Gương mặt lãnh khốc sắc bén một khi lộ ra lập tức liền khiến vô số dân chúng tách đường, quý phục cung nghênh. Hai đội tuần tra cũng từ nơi không xa lăm cấp tốc chạy tới, thân thái kính cẩn xoay người nghênh đón lên xe liễn. Một đoàn tăng nhân cận vệ tháp tùng Cẩm thú Vương



hướng phía quảng trường đi tới, phía sau theo sát là rất nhiều con dân Cổ Cách trung thành vừa kính mà vừa sợ nể bước theo.

Người càng đi càng xa kia là Vương của Cổ Cách, là một vị vương giả anh minh lãnh khốc khiến người người kính, là con của trời. Vô luận nàng có phải hay không nô lệ, hẳn cùng với nàng đều không thể ngang hàng. Thời gian cùng không gian cách năm trăm ngàn ánh sáng tạo nên sự khác biệt về sinh quan, giá trị cùng thế giới quan hoàn toàn bất đồng, hẳn cùng nàng tựa như hai đường thẳng, ngẫu nhiên giao nhau cùng một chỗ sau đó lại đột nhiên tách ra, vĩnh viễn cũng không thể hoàn mỹ đi cùng một đường.

Tâm tình không rõ là mất mát hay vẫn là đơn thuần cảm khái, nàng không tiếng động thở dài. Lúc này, hơi thở ẩm áp khác nhẹ nhàng chậm chạp tỏa bao vây lấy nàng. Nàng thu hồi tầm mắt nhìn phía xa, con giận còn sót trong lòng còn chưa tiêu hết lập tức hướng tới Thích Ca Thất Tu bắn ra vài đường xem thường, nàng nhắc chân bước tránh xa tạo khoảng cách giữa hẳn với nàng. Nàng vẫn không quên dùng đôi mắt to của mình nhìn hẳn chăm chăm “ta là thân phận nữ nô đề tiện, ngài là hậu duệ của vương thất tôn quý hùng mạnh, chúng ta không cần đứng gần đến như vậy a.

“Heo nhỏ tức giận sao?” Thích Ca Thất Tu đến gần nàng, ngay khi nàng vừa muốn nhắc chân bỏ đi, ánh mắt hẳn liền biến lạnh lẽo, tỏa ra âm khí lạnh lạnh cười nói, “Nếu nàng còn tiếp tục lui bước đi, ta liền lột lấy hết quần áo của nàng, rồi ném nàng vào giữa quảng trường làm tế phẩm cho thần thú.”

Thân thể La Chu lập tức cứng đờ, cái chân đang nhắc lên liền dừng lại. Nàng đối với tế phẩm cho thần thú không thực sự biết, bất quá nửa câu đầu ý lấy hết quần áo ra về đây uy hiếp thì nàng có thể nghe hiểu. Từ lúc hẳn đi thăm nàng ở địa lao, thái độ của mãnh thú đối với nàng vẫn không đến nổi tệ, nàng cũng không quá sợ hãi như trước. Nhưng dĩ vãng sự hung tàn dữ tợn của hẳn dĩ nhiên đã khắc sâu trong linh hồn nàng, tâm vẫn là không chịu được buộc chặt co rút lại, không dám khiêu chiến kiên nhẫn cùng điểm máu chốt của hẳn. Cánh môi mím chặt, nàng lặng yên gục đầu xuống, vẫn không nhúc nhích chăm chú nhìn mũi chân làm tên đầu gối a.

Thấy bộ dáng này của nàng, Thích Ca Thất Tu có chút đau đầu bóp bóp thái dương, âm thầm thở dài, là hẳn không tốt, chỉ không để ý một chút liền bại lộ bản tính vốn có dọa heo nhỏ.

“Heo nhỏ, ta không phải đã nói nàng cần ngoan ngoãn sao?” Bởi vì sự xuất hiện của Vương, dòng người tất cả đều hướng quảng trường mà tụ hội, đảo mắt xung quanh bọn họ liền trở nên trống trải vô cùng. Thừa dịp không người chú ý, hẳn cúi cánh tay đem nàng nhẹ nhàng kéo đến trong lòng, ý đồ một lần nữa khiến sự đề phòng của nàng tan rã, cúi đầu bên tai nàng nói nhỏ, “Nàng ngoan, ta sẽ không tức giận uy hiếp nàng cũng sẽ không dọa nàng sợ hãi. Heo nhỏ, nàng có biết ta rất thích nàng”

Hơi thở nam tính nóng hổi sát người nàng, bao vây lấy nàng, giọng nói từ tính thoang thoang bên tai, La Chu cứng đờ người tâm nhảy dựng, thế mà cũng có chút hơi xấu hổ ngượng ngùng. Đáng chết, từ lúc bắt đầu bị hành kinh, rồi thì đôi mắt với Cầm thú Vương cùng mãnh thú, nàng sợ trở về thời điểm đó thỉnh thoảng lại có chút cảm xúc quái dị không nên có?

Nàng khẽ cắn môi, cứng rắn nói: “Ta không biết, ta chỉ biết ta là nữ nô đề tiện, Liệt đội trưởng đại nhân là hậu duệ vương tộc hùng mạnh, là cánh tay phải đắc lực cùng đáng tin cậy nhất của Vương và Pháp vương.”

“không biết cũng không có quan hệ, ta biết ta thích nàng là được.” Nhìn đến khuôn mặt tái nhợt nhónhắn đột nhiên nhích lên một tầng hồng phấn, Thích Ca Thất Tu khoe môi cong lên, cũng không ép buộc nàng, chỉ thấp giọng dặn dò nói, “Heo nhỏ, trong xe liền ta đã chuẩn bị lót đệm mềm, nàng ngồi lâu cũng sẽ không bị mỏi.”

hắn dứt tay vào túi, lấy ra một cái túi bọc da dùng để đựng nước. Ở lúc La Chu vẫn còn đang vụng trộm xem hẳn lôi thứ gì trong áo da, vừa thấy đồ vật liền cảm nhận được hơi ấm thân bay tới.

Nằm ở trong bàn tay Thích Ca Thất Tu là một cái lò giữ ấm hình yên ương. Hai con yên ương cao ước chừng 5 cm, dài chừng 8 cm, bề rộng chừng 6 cm, trông vô cùng tinh xảo lung linh, có thể đặt ở trong tay tùy ý thường thức. Hai con yên ương chặt chẽ tựa vào nhau, thần thái vui mừng an lành, ánh mắt đầy tình ý, rúc vào gáy nhau vô cùng thân thiết. trên lưng là các dải hoa nở rộ. Yên ương xoà tung lông cánh mạng khuy hướng cảm xúc rất mạnh. Mà ấm lò này chính là được chạm khắc kỹ công kỹ càng.

“Heo nhỏ, đây là ấm lò thơm ta mua được từ trong tay của một thương nhân Trung Nguyên đưa nàng đó.” hẳn cời bỏ cái bao tay da của La Chu ra, đem ấm lò ấp áp nhẹ nhàng đặt vào trong tay nàng. “Bên trong chỉ mới cho thêm than củi không lâu, chắc có thể duy trì đến giữa trưa.”

Cha mẹ qua đời, nàng được kế thừa một số tiền bảo hiểm lớn mà nàng vô cùng mê luyện các loại đá quý phật châu. Thủy tinh, ngà voi, gỗ đàn hương, kỳ lân bồ đề. Có một lần nàng mua một chuỗi hạt phật châu kỳ nam có mùi hương, kết quả lại mua phải sản phẩm kém chất lượng. Nhưng là sau đó nàng đối với các sản phẩm tự tỏa mùi hương cũng biết một biết hai.

trên thế giới đại khái có bốn loại tự tỏa hương. Cây khi bị xước xát thì sẽ tiết ra nhựa cây có mùi thơm nhẹ để tự chữa trị miệng vết thương. Cùng lúc đó, các loài vi sinh vật cũng sex bắt đầu xâm nhập vào chỗ vết thương có nhựa đó. Năm này tháng nọ, nhựa cây cùng vi sinh vật cộng đồng tạo ra một loại hương thơm, đây gọi là thẩm hương. Từ xưa thu hoạch thẩm hương liền không dễ chút nào, vì đây được coi là loại hương siêu phẩm thoát tục thanh nhã nên được ông cha từ xưa liệt vào vị trí đứng đầu của các loại mùi hương. Nghe nói thường xuyên thưởng thức các sản phẩm thẩm hương điều khác sẽ hấp thụ hương khí thơm của nó, không chỉ giúp tinh táo thần trí sáng khoái, còn có một số công hiệu nhất định khác. Mà thẩm hương so với vàng bạc đồng thiết cũng đều có thể giữ ấm áp, lại so với sừng tê giác ngà voi hoàng dương từ đàn thì có mùi thơm hơn hẳn, cho nên người xưa cho rằng, chỉ có thẩm hương mới là thứ đồ giữ ấm tay tốt nhất.

hiện tại, nằm ở trong tay nàng chính là một cái ấm lò yên ương thẩm hương. Mười ngón tay trắng nõn dần dần nắm lại, ôm chặt lấy lò ấp, ép hàng rào phòng thủ của mình sập xuống. Nàng dùng sức quẹt đi nước mắt vẫn đọng khoé mắt, hít hít cái mũi vẫn cúi đầu như trước, thì thảo nói ra hai cái từ: “Cám ơn.”

Chưa đến một nén nhang, nàng liền đối hai nam nhân nói cảm ơn. Tâm nhảy một lần lại một lần, rối loạn một lần lại một lần. Vì sao nàng lại như vậy a a

a! Chẳng lẽ nàng thực sự bị hai đầu cảm thú động tâm, rục rịch muốn đáp lại tình cảm của bọn hắn? nói vớ vẩn, nàng cũng không phải thích tự ngược!

La Chu dặm chân một cái, từ trong tay Thích Ca Thất Tu đoạt áo da rái cá cùng cái bao tay. Đem áo lò nhét vào trong túi áo, nhanh chóng đeo cái bao tay vào nhưng cũng không thèm bỏ thí cho hắn nổi cái liếc mắt, nàng bước nhanh hướng quảng trường đi đến.

Thích Ca Thất Tu vuốt cằm, hí mắt nhìn bóng dáng kích động hướng quảng trường đi tới kia, khoe môi lộ ra ý vị cười. Quay đầu nhìn hai đứa nhỏ của mình đang xem diễn nói: “Kiền La Nạp, Khôn La Đạt, chúng ta cũng nhanh chút, lễ lên đồng sắp bắt đầu rồi.”

“Dạ vâng cha.”

Hai cậu con trai cao giọng đáp, hai cặp mắt hí lại cười đến không thấy tổ quốc ở đâu.

“Cha, người thích nữ nô rất thú vị kia a.” Cậu nhóc có vết chu sa ở chính giữa là ca ca Kiền La Nạp với tay coi như đụng đến thất lưng cha mình nói, “Con cũng nhện không được đối với nàng có nhiều hứng thú a.”

“Cha, người yên tâm, chúng ta không cùng người tranh nữ nhân đó a.” Đệ đệ có vết chu sa hơi hơi chếch về bên trái là Khôn La Đạt nhanh tiếp lời, “Người cấp nữ nô đó một cái nam nhân anh tuấn cường hãn lai giống, nếu nàng để con gái thì con sẽ lấy con gái nàng là được a”

Thích Ca Thất Tu nghe vậy, con mắt ám sắc hiện lên một sự biến hoá kỳ lạ, sáng quắc chăm chú nhìn hai con trai. Dừng vài giây, hắn nở nụ cười nói: “Các con cảm thấy Vương đủ anh tuấn cường hãn không?”

“Cực kỳ anh tuấn, vô cùng cường hãn.”

Hai huynh đệ không chút do dự đồng thanh đáp.

“Đúng, cha căn bản là không cần đi tìm nam nhân lai giống.” hắn vỗ vỗ vai hai cậu con trai, ha ha cười nói, “Đến nỗi có thể hay không lấy được cô con gái của nữ nô kia hay không, liền xem khả năng của các người a.” không sai, hắn cùng heo nhỏ sau này không thể có con với nhau, con trai của hắn cùng con gái của nàng ở cùng một chỗ cũng có thể là cách để bù lại sự tiếc nuối.

Hai cậu con trai song sinh này có vài nét tương đồng với hắn đó là cặp mắt ám sắc, đôi lúc sẽ trở nên sáng quắc lóe sáng, đôi lúc thì trở nên hung tàn tham lam tựa như mãnh thú đang nhắm đến con mồi.

May mắn La Chu đã đi xa, không có nghe cuộc đối thoại này của ba cha con họ, tự nhiên cũng không biết trong lòng bọn họ đã đánh bàn tính tanh tách, bằng không sẽ tức đến học máu mà ngất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 135: Pháp hội Đông Quý (sáu)

Tại đại điện của Tát- ca phái, người ta đã chuẩn bị thập bát bộ đồ ở trước quảng trường rộng lớn, chuyên để giảng kinh cùng lên đồng, hay biểu diễn kịch Tây Tạng. Giờ phút này, tại quảng trường phía đông dựng bãi đá ước chừng cao nửa thước, bên trên bố trí rất nhiều ghế, sắp xếp hàng đầu giành cho những người quyền quý cùng các Lạt ma ngồi. Ba hướng còn lại là chỗ giành cho phần đông người dân Bắc Ba cùng một ít người hành hương từ xa tới. Người tuy nhiều nhưng lại không một chút ồn ào, toàn bộ quảng trường đều được bao phủ bởi không khí trang nghiêm, nghiêm túc.

Các tăng nhân mặc áo tăng bào hồng đã có mặt ở tại quảng trường cầu nguyện, khi Cổ Cách Vương ngồi xuống vị trí thì một loạt tiếng kèn được thổi lên kéo dài vang vọng trong không trung, ngày cuối cùng múa lên đồng của pháp hội Đông Quý cuối cùng cũng chính thức được mở màn.

Thùng —— thùng —— thùng ——

Tiếng trống rất nặng từng nhịp trống từ nhẹ đến mạnh, giống như theo phía chân trời truyền tới, từ thần núi tuôn ra cuốn lấy lực lượng thần bí, xuyên thấu hồng hoang, xuyên thấu khung trời, duy chỉ có một âm thanh lọt vào trong tai, trong lòng mỗi người.

Bốn thần tướng với dáng vẻ cao lớn uy mãnh chậm rãi bước ra từ phần đông người dân vây quanh. Ở chính giữa thì có một người đeo mặt nạ xanh, răng nanh nhọn hoắt chìa ra, con mắt thì trợn lên, có vẻ dữ tợn nguy hiểm, đây chính là Kim Cương Hộ Pháp tối sùng bái của Mật Tông. Bộ trang phục rộng dài, pháp khí cực đại, thân hình to lớn. Ở xung quanh người đeo mặt nạ xanh là ba hộ pháp khác với tướng mạo khác nhau. một vị là nữ hộ pháp Phật giáo là đại diện cho sự tốt lành an vui của tất cả Phật Bồ Tát, Thiên nữ Đại Cát Tường; vị thứ hai có địa vị cùng sự thần thông tương xứng với Thiên nữ Đại Cát Tường; vị thứ ba là Đại Hắc Thiên hộ trì người tu hành, thỏa mãn đầy đủ tiền tài.

Bốn vị đại thần chuyển động tuy rằng thông thả cũng không phải có nhiều mặt nhiều tay, ở xung quanh có các tăng nhân niệm chú, ma nữ cùng võ sĩ bốn hướng hầu hạ, như cũ luôn có vẻ uy phong lẫm lẫm, khí thế hào hùng.

Niệm chú sư là cao tăng đắc đạo, mặc cả thân thuần một váy dài sắc hồng cùng áo cà sa, áo khoác lụa hồng sắc, ngực đeo châu. Tay phải cầm Pháp tri,

tay trái cầm cầu kích trống. Niệm chú sư vì giảng yếu thuật sĩ nên trang phục tương đối sắc sỡ, mũ đội cũng là lông vũ dài, cầm trong tay pháp lĩnh, cùng tiếng trống đùng đùng. Hai tầng nhân khác thực hiện vũ đạo đặc biệt của người Bắc Ba cứ ba bước liền thay đổi cước bộ cơ bản, lấy việc nhắc chân xoay quanh làm chủ, động tác vững vàng, thông thả thông dong, tràn ngập thần bí đoan nghiêm.

Mà sự tương phản ở đây là vũ đạo của ma nữ cùng võ sĩ giữ trận. Ma nữ nguyên bản là hồn phách ma quỷ, ác quỷ ăn thịt người, mặc dù bị Pháp vương hàng phục trở thành thần hộ pháp, nhưng hiện giờ một đám nhóm ma nữ như cũ có tướng mạo quái vật. Các nàng giương nanh múa vuốt cuồng hô loạn vũ, khiến người người không dám xem. Các võ sĩ ai nấy uy vũ hùng tráng, đầu đội mũ sắt, người mặc giáp, cầm trong tay đao kiếm cung tiễn, sải bước khiêu xoay tròn làm chủ vũ đạo, tạo ra các động tác nổi bật như bắn như chém thể hiện sự dũng mãnh cùng uy hiếp cường đại.

Hình ảnh hiện ra trước mắt so sánh với ở thế kỷ hai mươi mà nói thì vũ điệu trong pháp hội Đông Quý có rất nhiều sự khác biệt, nhưng về cơ bản thì chủ thần vũ điệu kim cương hộ pháp đều hấp thu tương quan giáo lý của Tát-ca phái.

“Heo ngoan, thích xem sao?” Tán Bố Trác Đốn thừa dịp lực chú ý của mọi người đều dừng ở vũ điệu trước quảng trường, hơi nghiêng đầu hướng La Chu ngồi ghế thấp bên trái thấp giọng hỏi, tay trái cũng như lơ đãng khoác lên vai phải của nàng.

La Chu tham gia pháp hội hôm nay với thân phận là thị nữ bên người của Vương, vì thế nàng được phép ngồi ghế hầu hạ Tán Bố Trác Đốn. Mà ở đây có hơn mười vị tước chức quyền to cũng có ghế bên cạnh để cho thị nữ bên người như nàng tùy thời hầu hạ, cho nên cũng không có vẻ gì đặc cách cả. Chính là đầu gối nàng được đặt thêm cái đệm đặc biệt êm dày, tuy không được đeo bao tay nhưng giấu ở trong túi áo là ấm lò nàng lạng lẽ giấu, hơi ẩm trong tay áo đào dạt làm hồng cả bàn tay.

Ban đầu nàng xem được quá mức nhập tâm, cũng không có nghe được Cầm thú Vương hỏi gì. Cho đến khi vai phải đột nhiên bị lực niết đến đau mới giật mình hồi tỉnh lại. Trong lòng rung mình lập tức quay đầu, có chút sợ hãi lại có chút mờ mịt nhìn Cầm thú Vương. Hồng rồi, đôi mắt uy nghiêm lợi hại như chim ưng của Cầm thú Vương có chút hờn giận, khuôn mặt lạnh lẽo như có thể đóng băng nước, chẳng lẽ vừa rồi nàng tập trung quá nên bỏ ngoài tai mệnh lệnh của hắn?

Chỗ hàng ghế đầu ngoài cùng của các Lạt ma tước chức quyền to ở phía trước đều đặt một cái bàn. Các Lạt ma khoác áo đỏ thẫm, trên bàn bày sách kinh Phật, trong suốt quá trình biểu diễn vũ điệu bọn họ đều hai tay chấp lại thành chữ thập, cup mắt còn trong miêng thì không ngừng mà tụng kinh văn. Mà trước mặt nhóm quyền quý thì trên bàn bày đồ ăn, có thể tùy thời tùy ý dùng.

Nàng cân nhắc một lúc rồi run sợ hỏi thừ: “Vương... Vương muốn ăn cái gì sao?” Vừa nói xong chỉ thấy sắc mặt Cầm thú Vương càng thêm lạnh đi vài phần. Nhất thời, tim trong lồng ngực càng không yên bất an, cổ họng buộc chặt phát đau, đôi mắt nhìn thẳng Cầm thú Vương, cũng không dám mạo hiểm mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Tán Bố Trác Đốn thấy nàng sợ hãi hoang mang hoảng sợ, khăn trương co rúm lại, một bộ dáng như on thú nhỏ bị bức đến đường cùng trông vô cùng đáng thương, buồn bực trong lòng không khỏi dần dần sinh ra vài phần buồn cười cùng triu mến, khó được tốt tính lập lại một lần câu hỏi lúc này: “Thích xem sao?”

La Chu lại choáng váng vài giây mới phản ứng được câu hỏi của Cầm thú Vương, hoảng hốt gật đầu không ngừng: “Đúng... Thích xem, thích xem.” Dừng một chút, nàng lại chân chó nói thêm một câu, “Ta đời này cũng chưa xem qua vũ điệu đẹp mắt như thế này, cảm ơn Vương đã mang ta đi xem.”

“Mới sống được hai mươi năm, cũng có thể nói đời này sao? Muốn vỗ mông ngựa cũng không ra thể thống gì.” Tán Bố Trác Đốn cúi đầu cười, ngón tay nhẹ nhàng xoa vai của nàng nói, “Heo ngoan, vũ điệu càng đẹp mắt còn ở phía sau nữa kia. Người không phải muốn nhìn đến ba bảo vật trong chùa sao? không lâu chút nữa sẽ đến lượt Liên Hoa pháp vương mang nó ra.”

“thật sự sao?!” La Chu kinh ngạc hỏi lại, trong lòng nhất thời nổi lên tò mò, đôi mắt to nhìn một lượt chỗ các Lạt ma ngồi tìm kiếm. Liên Hoa pháp vương là một trong những nhân vật truyền kỳ của Cổ Cách, hắn sẽ một mình xuất hiện trong vũ điệu pháp hội lần này sao? Trách không được nàng nhìn mãi vẫn không thấy ai trong số các Lạt ma ngồi ở đó có cảm giác phù hợp của một Liên Hoa pháp vương a.

Tán Bố Trác Đốn cười nhẹ, ánh mắt chuyển hướng: “Thần phật dĩ nhiên hạ phẩm, yêu ma bị hàng phục, chúng sinh thành kính dâng tế phẩm.” Giọng nói từ tính tiết tấu chậm rãi cùng ý nghĩa của lời nói giống như hắn đang hát vậy, hắn thần nhiên cười nhưng cũng là lạnh nhạt đến lãnh khốc.

La Chu vì sắp được thấy Liên Hoa pháp vương cùng báu vật năm phật quan mà hưng phấn nên cũng không nhận thấy được trong giọng nói của Tán Bố Trác Đốn chứa đầy sự lãnh khốc, càng không có phát hiện đôi mắt kia dừng ở trên người nàng như thổi một làn gió tuyết lạnh thấu xương như vực sâu không đáy.

Lúc này đã có rất nhiều dân chúng Bắc Ba gia nhập vũ điệu lên đồng trước quảng trường, thần cùng người, ma cùng yêu đan vào nhảy múa vui mừng, trong sân không khí dần dần chuyển từ đoan trang nghiêm túc thành nhiệt liệt sôi động, ngay cả tiếng trống cũng dần dần trở nên dày đặc hơn nhanh hơn.

Đột nhiên, một tiếng hét dài hùng hậu phá tan tiếng trống dày đặc vui thích kia, sân nhảy sôi động đột nhiên ngưng trệ, ai cũng như nhau dừng lại mọi hoạt động, tiếp theo đó là đám người trên sân giống như thủy triều hướng bốn phía quảng trường lui lại. Bốn vị cùng tầng nhân niệm chú, ma nữ cùng võ sĩ chia ra đứng ở các góc Đông Tây Nam Bắc của quảng trường.

Tiếng chuông thanh thủy nổi lên từ khắp nơi, đó là âm thanh tuyệt vời khiến tâm trí thư giãn. Hai hàng tầng nhân cấp cao khoác áo lụa hồng sắc tay trái cầm pháp lĩnh, tay phải cầm kim cương xử của Tát-ca phái nối đuôi nhau đi ra hướng tới quảng trường vững bước đi tới. Đội ngũ ở giữa có tám tầng nhân nâng một cái bồ đoàn ngũ sắc rất lớn, đi phía trước bồ đoàn là một con trâu đen với cặp sừng trên đỉnh đầu, đi cạnh bên hai cánh là một con báo tuyết khỏe mạnh cao quý, mà đi sau bồ đoàn là một chó ngao xám bạc to lớn dũng mãnh.

Ở trên chính giữa bồ đoàn đặt một ngai hoa sen vàng cực đại, ngồi giữa ngai vàng đó một gã đầu đội năm phật quan ngà voi, người mặc áo khoác giả

hoàng, ngồi xếp bằng, hay tay kết ấn ngồi thiền.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 136: Pháp hội Đông Quý (bảy)

Vô số ánh sáng từ trên bầu trời xanh biếc trút xuống bên dưới, ánh sáng từ ngai hoa sen tỏa ra ngút ngàn bao trùm lấy vị tăng nhân ngồi ngay ngắn trên đài sen tạo thành một tầng nhân nhật xung quanh. Ngai voi năm Phật quan tỏa ánh sáng lập loè, các hình vẽ điêu khắc bên trên đều miêu tả với những hình ảnh sinh động. Ở trước cái trán no đủ chính giữa là một viên châu đỏ sậm thần thánh từ bi, hàng mi đen dài che đi đôi mắt phượng đỏ tím nửa mở nửa khép, chất chứa sự cơ trí vô ngần, cái mũi hẹp thẳng ôn nhuận, khoe môi hơi mỏng mang chút cười nhạt thương xót. Có thể có được sự trang nghiêm từ ái của thần Phật như này thì trừ bỏ Liên hoa Pháp vương được dân chúng Cổ Cách tôn sùng kính yêu ra thì không có người thứ hai a.

Bảo tọa hoa sen bằng vàng được đưa đến trung tâm quảng trường, Liên hoa Pháp vương mới chỉ hơi hơi mỉm cười thì tức khắc trời đất dường như nổ rộ ngàn vạn đóa hoa tuyết liên thánh khiết thoảng thoảng mùi hương. Tầm màn dày nặng lạnh lẽo của tuyết đọng chỉ bằng nụ cười của hân liên không tiếng động tan rã, như lạnh yên mà đón xuân về.

“Úm bát nột ma tô kha chớ la ma kha”

âm thanh nhu hòa ôn thuận linh hoạt mà kỳ ảo đem từng câu kinh văn rành mạch đọc ra đưa vào sâu bên trong linh hồn mỗi người. Nó ẩn chứa một lực lượng sức mạnh thần thánh, giống như gió ấm, như nước cam lộ mát lạnh, an ủi thân thể mỗi một, tinh lọc tâm linh không còn chút bụi bặm.

Vô số dân chúng Bắc Ba chấp tay trước ngực, tự động hướng về phía Liên hoa Pháp vương cúi đầu khom lưng hành lễ, thành kính mà nghe từng từ Pháp vương tụng. Những người phương xa lần đầu tiên thấy Liên hoa Pháp vương nhưng giờ phút này cũng không tự chủ được sinh lòng kính ngưỡng, chấp tay trước ngực rồi mắt nghiêm túc nghe, lại không dám tùy ý trò chuyện nói cười. Thậm chí cả những vị quyền quý ở ghế trên bao gồm Cổ Cách Vương-Mục Xích Tán Bồ Trắc Đôn cũng đều chấp tay trước ngực, mỗi người một bộ dáng thành kính nghe.

Ánh mắt của La Chu nhìn đến khuôn mặt Liên hoa Pháp vương thì trừ bỏ kinh sợ trước người có khuôn mặt giống như thần Phật đến không ngờ như vậy, càng kinh hãi phát hiện chính mình cứ nhiên có cảm giác quen thuộc một cách quỷ dị với Pháp Vương trước mắt nữa chứ. Sao có khả năng a?! Lấy khuôn mặt này cùng thần tướng không kém là mấy có thể nói là có khuôn mặt hiếm thấy, chỉ cần xa xa gặp qua liếc mắt một cái sẽ không bao giờ quên a. Nàng tự hồi nàng sống được hai mươi năm, vô luận ở cái thời không nào thì cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Liên hoa Pháp vương a.

Trong cảm xúc vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, nàng thể nhưng quên mất giống như mọi người tay chấp lại thành chữ thập rồi mắt nghe tụng kinh. Nàng vẫn như cũ ngẩng đầu, lớn mật mà làm càn nhìn thẳng giữa quảng trường tới cái vị tăng nhân đang ngồi trên bảo tọa hoa sen vàng đó. May mắn là tất cả những người có mặt trên quảng trường đều thành kính rồi mắt nghe kinh văn, cơ hồ không ai chú ý tới nàng cả.

Mắt phượng đỏ tím mắt từ bi đầy lòng thương hướng về phía mỗi người. Khi đối mắt với cặp mắt kinh hãi của La Chu thì trong con ngươi toát ra một vài ôn nhu từ ái. Cánh môi mỏng hồng hào khép mở không ngừng, một loạt ngôn từ tiếng Phạn cuộn cuộn không dứt mà bay ra, uyển chuyển tựa như cánh hoa tuyết liên xoay tròn rực rỡ trong không gian vắng lặng.

Heo.nhỏ.ngốc.

La Chu lắp tức tỉnh lại và chắc chắn chính mình không có ý đọc môi hắn, nàng cũng tỉnh táo nghe được Liên hoa Pháp vương đang tụng kinh văn nhưng nàng cố tình từ góc độ khép mở hoàn mỹ của cánh môi hắn, La Chu có thể đọc được ba chữ hắn nói “Heo nhỏ ngốc”.

Heo nhỏ ngốc? Heo nhỏ ngốc?! Nơi sâu thẳm trong ký ức của nàng giống như có người thật sự gọi nàng như thế. Người kia không phải Trát Tây Lăng Thổ, không phải Cẩm thú Vương, cũng không phải Mãnh thú, không phải Đa Cát, không phải Cách Tang Trắc Mã người kia không phải bất luận ai mà nàng nhận thức. Hắn là ai? Đến tột cùng là ai? Trong đầu hơi hơi đau, thần trí rối rắm dần dần bị lạc ở trong mắt phượng đỏ tím ôn nhu từ ái kia, đắm mình trong những câu tụng kinh được phát ra.

Khi một đoạn kinh văn kết thúc, quảng trường hơn trăm ngàn tăng nhân đồng thành bắt đầu cùng tụng kinh. Tiếng Phạn được phát ra cùng lúc tạo thành dây nặng âm thanh, âm thanh vang vang ở quảng trường, xoay quanh từng góc trong Phật đường, Phật tường, Phật tháp, gột rửa dơ bẩn ô trọc trong vạn vật đất trời, dẫn đường cho du hồn đã quý đi vào luân hồi niết bàn.

Giống như trong một cái chớp mắt cũng như giống cả một đời, sau khi các tăng nhân trang nghiêm cuối cùng tụng kinh xong, âm thanh đó cũng chưa hề biến mất, như cũ vẫn quanh quẩn ở trong trái tim mỗi người.

Ở chùa Thác Lâm phụ trách các loại hoạt động tôn giáo là tăng nhân khoác áo khoác đỏ đậm, đầu đội mũ tăng đỏ đậm, cầm trong tay một chuỗi tràng hạt lớn, hân bước ra khỏi đội hình đi theo Pháp Vương, cao giọng xướng: “Hiển tế phẩm——”

Mọi người đang cúi đầu chấp tay tạo thành chữ thập sau khi tăng nhân đó xướng xong thì lần lượt ngẩng đầu lên, mặt mày đều tràn đầy nhẹ nhàng mà vui sướng tươi cười, phảng phất như việc niệm tụng lúc này đã tẩy sạch một năm u ám vừa qua, một lần nữa tỏa sáng.

một tấm thảm pháp luân màu kim sắc màu đỏ đậm vài ni được tấm tăng nhân nâng đặt trước bảo tọa hoa sen rồi trải phẳng ra. Sau đó một tăng nhân khác đặt lên trên một đóa hoa sen năm màu ở trên tấm pháp luân. Ngay khi hấn lui ra sau, bốn tăng nhân cao lớn đầu đội mũ đỏ sẫm tăng mũ cao lớn khiêng một cái thiếu nữ bọc trong tấm da trâu trắng như tuyết đi vào quảng trường.

Bốn tăng nhân đó đều có bộ mặt nghiêm túc, bước đi chậm chậm bình ổn như là nâng một thứ trân quý bảo vật thần thánh. Bọn họ không nhanh không chậm mà bước đến tấm thảm màu đỏ đậm, cùng một lúc đem thiếu nữ trên vai thật cẩn thận mà đặt ở giữa kim sắc pháp luân. Xong xuôi lập tức chấp tay thành chữ thập hướng Liên hoa Pháp vương kính cẩn hành lễ, lại cùng nhau khom người lui ra bên hai sườn rồi ngồi xếp bằng ở bên cạnh.

Tấm da trâu trắng bọc thiếu nữ bên trong để lộ ra khuôn mặt nhỏ thoát nhìn còn khá trẻ, chỉ có mười bốn mười lăm tuổi. Mái tóc dài đen nhánh như thác nước rồi tung ở trên tấm thảm đỏ đậm kim sắc pháp luân, trông càng thuần khiết mỹ miều mà vô cùng quyền rũ. Hàng lông mày cong cong, cặp lông mi đen thanh mảnh thỉnh thoảng chớp chớp che đi đôi mắt thủy linh long lanh màu nâu, bên trong mờ mờ hiện một tầng mỏng lung mê ly. Hai má đầy đặn nhiễm màu ửng hồng, cái mũi thanh tú tiếp nối tới cánh môi đỏ so với bông hoa còn muốn kiều diễm thơm hơn. Nàng ở trong tấm da trâu vận vạt như rắn trườn, vốn là bọc kỹ không chừa chỗ nào nhưng do nàng lười kéo nhiều nên chậm rãi mở ra.

Để lộ ra làn da trơn bóng như sứ, non mềm hơn hoa. Kia cần cổ thon dài ưu nhã, với đầu vai khéo léo, bộ ngực cao ngất no đủ, vòng eo tinh tế mềm dẻo, bờ mông đầy đặn trơn bóng, bên dưới u cổ không hề có chút lông mao, nhụy hoa hồng phấn kiều diễm cùng với đôi chân thon dài thẳng tắp phản chiếu lại trên tấm da trâu trắng không tí vết bên dưới, quả thực không chỗ nào lại không đẹp. Tất cả đều hiện ra ở trước mắt mọi người là một thân thể xử nữ tràn ngập sắc xuân dụ hoặc mang hơi thở trần trụi.

Đỉnh đầu thái dương tuy rằng phóng ra hàng ngàn ánh sáng mờ ảo, nhưng ánh sáng đó lại lạnh lẽo không mang theo nửa điểm ấm áp. Nhưng mà thiếu nữ dường như đối với cái lạnh tàn khốc rét buốt không có chút cảm giác, đôi mắt vẫn mỏng lung như cũ, hai má đỏ bừng ở trên tấm da trâu vận vạt trước vô số đôi mắt nhìn chăm chú.

Hay là nàng bị hạ được? Chỉ có người bị hạ được mới có thể không sợ lạnh, không biết xấu hổ mà ở trước bàn dân thiên hạ thân nhiên trần truồng vận vạt như vậy a. La Chu chuyển sự chú ý từ Liên hoa Pháp vương sang thiếu nữ trở thành vật hiển tế kia. Nàng nhìn không chớp mắt thiếu nữ không mặc một mảnh vải trên tấm thảm mà âm thầm cân nhắc. thật sự nàng không dự đoán được rằng thể phẩm sẽ là một thiếu nữ mỹ lệ non nớt, nàng vẫn luôn tưởng rằng sẽ là dê bò linh tinh hay súc vật gì đó thôi.

Tâm bỗng chốc căng thẳng, nàng đột nhiên nghĩ đến giáo phái nguyên thủy trước kia ở trên cao nguyên lúc ban đầu vẫn luôn dùng người sống để hiến tế. Cho đến khi Phật giáo truyền tới nơi đây, sau khi kết hợp với phong tục tập quán thì mới kết thúc việc hiến tế người sống và thay bằng súc vật. Chính là cho dù ở nền văn minh hiện đại phát triển thì tôn giáo Mật Tông vẫn không thiếu việc xuất hiện một vài tội ác được giữ kín không nói ra. Huống chi ở thời không trên vùng đất Cổ Cách này thì Phật giáo vốn là tiếp thu càng nhiều giáo lý, kể như ở thôn Nạp Mộc A thì cũng có nhưng tế phẩm máu me chảy đầm đìa.

“Thỉnh thần thú ——”

một tăng nhân cao giọng niệm xướng.

Vừa dứt lời, một tăng nhân khác đã dắt con trâu đi cùng Pháp Vương lúc trước đi đến chỗ thiếu nữ nằm. Con trâu đó có thân hình cao lớn, gân bắp thịt rắn chắc có lực, trên đầu là hai cái sừng uốn lượn bén nhọn, đôi mắt trong sâu thẳm là ôn thuần trong trẻo. Cả thân mình nó được bao trùm bởi lớp lông trắng dày.

không cảm đao cắt hiến tế nàng ý hay sao mà lại dắt con trâu đó ra làm cái gì?!

Trái tim nàng giật nảy lên hồi một trận, sự sợ hãi càng sinh ra nhiều hơn càng trở nên mãnh liệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 137: Pháp hội Đông Quý (tám)

Trâu lông trắng này là loài động vật hi hữu vô cùng trân quý, sống theo đàn, sinh sống ở vùng cao nguyên lạnh lẽo thiếu không khí, nơi mà mùa khô và mùa đông đông băng kéo dài dài đến nửa năm.

Ở nóc nhà cao nguyên, màu trắng là một loại màu sắc thần thánh. Cho nên nó nhiều lần xuất hiện trong các câu chuyện xưa thần thoại của người Bác Ba, sau lại càng trở nên quan trọng hơn nữa trong đời sống tâm linh của người Bác Ba. Mỗi nhà của người Bác Ba đều có bộ xương khô của trâu lông trắng, xương đầu được khắc sáu ký tự chân ngôn, chúng được treo ở đầu tường ở chùa chiền, treo trên tường ngoài nhà ở, chúng dùng để diệt ma trừ tà. Ở các pháp hội hay chùa chiền, đặc biệt là hoạt động lên đồng cũng có thể nhìn thấy các tăng nhân đầu đội mũ nạ tạo hình đầu trâu lông trắng này nhảy múa xung quanh. Lúc khung quanh hỗn loạn với điệu nhảy có sự tham gia của cả thần cùng người, yêu quái cùng ma quỷ, cũng xuất hiện có không ít người đeo mặt nạ trâu lông trắng.

Vì thế nên một con trâu lông trắng được tăng nhân chùa Thác Lâm coi thành thần thú bảo hộ chùa là chuyện rất bình thường.

Tâm La Chu khiếp đảm khi nhìn tăng nhân đó lôi kéo con trâu lông trắng đó đứng trước mặt thiếu nữ, tăng nhân nửa ngồi xổm nửa quỳ dùng một bàn tay hướng bụng bên dưới con trâu làm vài động tác. Chỉ thấy cái mông rắn chắc cường tráng của con trâu chuyển động đôi chút, đầu trâu lắc lư phát ra tiếng kêu um bò. Đôi mắt lớn ôn thuận như nước dần dần xuất hiện các tơ máu đỏ lờm, tràn ngập hưng phấn cuồng bạo, miệng mũi phụt ra hơi thở trầm đục.

Từ góc độ của nàng, có thể nhìn thấy rõ ràng một “cái gậy” to lớn từ dưới bụng của con trâu. Thoáng chốc, trong đầu lập tức hiện ra nhưng bức họa trong bảo tàng ở hiện đại, tại chùa miếu thường chứng kiến rất nhiều pho tượng tôn thờ thần phật song tu. Những bức tượng hay trong bức tranh, khuôn mặt của Bồ Tát trông khá dữ tợn, chân đạp lên thân một con trâu quỳ phục bên dưới, mà dưới con trâu này là một nữ tử. Phật giáo Mật Tông ở Cổ Cách tôn thờ loại song tu hỷ kim cương này, nếu như vậy này thì chẳng lẽ là con trâu này sẽ ...nếu là vậy .... La Chu quả thực không dám nghĩ tiếp cũng không muốn nghĩ tiếp.

Nàng không dám nghĩ không có nghĩa sự tình sẽ không phát sinh. Hai tăng nhân trong đội ngũ khênh Liên hoa Pháp vương đột nhiên bước ra khỏi hàng, nhẹ nhàng giống như điều hầu bắt gà con mà đem thiếu nữ trần trụi dưới đất nâng lên. một người nằm ngửa trên tấm thảm đỡ thiếu nữ nằm sấp ở trên người hắn, hai tay dùng sức đẩy lên eo bụng nàng khiến cho cái mông đầy đặn nhếch lên, lộ ra đóa hoa đang không ngừng tích tụ phần hoa. một tăng nhân khác đứng ở bên cạnh nâng đầu thiếu nữ lên để mọi người có thể nhìn rõ biểu tình trên khuôn mặt của nàng ta.

Con trâu lông trắng tiến mấy bước về phía trước từng bước chân vững vàng, bộ lông trắng như tuyết phía sau cơ hồ che đi thân hình cường tráng cũng như đem thiếu nữ cùng tăng nhân phía dưới toàn bộ che mất. Nhưng cổ tinh lông ở bụng cùng chân sau đều được buộc gọn lại để mọi người có thể vừa nhìn sẽ thấy ngay “cây gậy” vĩ đại của con trâu dưới sự dẫn đường của tăng nhân tiến gần tới đóa hoa của thiếu nữ bên dưới.

Tăng nhân nắm cây gậy của con trâu đồng thời trong miệng đột nhiên phun ra âm thanh nghe không rõ, nỗ lực áp chế con trâu xao động rồi đột nhiên như là đưa ra mệnh lệnh, mông phát lực, một tiếng um bò kêu lên, cây gậy to lớn ấy giống như một thanh kiếm lợi hại không gì cản nổi, tàn nhẫn vô tình mà đâm mạnh về phía thân thể thiếu nữ.

“Aaaaaaa ——”

Thiếu nữ phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, ngũ quan mê lị trong nháy mắt trên nên vận vẹo đến cực độ, đôi mắt mờ mịt mê ly ngập nước tràn đầy đau đớn, má ửng hồng nhanh chóng chuyển thành trắng bệch. Nhưng mà bị hai tăng nhân cường hãn khống chế nên đầu nàng không thể di chuyển lung tung, thân thể không thể trốn, chỉ có thể bất lực và tuyệt vọng mà thừa nhận va chạm dã man từ con trâu lông trắng bên trên.

Ngồi xếp bằng hai bên sườn tấm thảm là bốn tăng nhân cùng với hai tăng nhân đứng trong thảm lảm bảm tụng kinh văn. Con trâu lông trắng càng phì ra nhiệt khí vang dội từ lỗ mũi, cặp mắt hóa hồng cuồng bạo, đồng thời không ngừng kích thích thân dưới chuyển động.

Máu tươi từ thiếu nữ cùng chất dịch trắng từ việc giao hợp với trâu lông trắng ào ạt chảy ra, nhuộm hồng cả nền lông trắng như tuyết của con trâu, cũng nhuộm hồng đôi mắt La Chu. Lúc trước, nàng may mắn mà nằm ngửa ở trên Cách Tang Trắc Mã nên không có cơ hội chính mắt thấy một màn như địa ngục của đàn chó ngao gian dâm mấy nữ nhân bỏ trốn đó. Nhưng mà lúc này đây, nàng ngồi quỳ ở trên đài cao, rành mạch mà thấy một con trâu to lớn cường bạo một thiếu nữ non nớt. không phải là nghe đài báo người ta nói hay kể, mà là chân thật hình ảnh thật sự phát sinh ở ngay trước mắt

Tàn nhẫn? Độc ác sao? Loạn ư? Nàng thế nhưng không thể chọn một từ để hình dung nổi.

Cả quảng trường ngoại trừ một ít khách từ xa đến có sắc mặt không tốt ra, một vài ánh mắt lộ ra sự kinh ngạc cùng trốn tránh thì còn lại dân chúng Cổ Cách vô luận giàu sang hay hèn mọn, vô luận tăng nhân hay người thường, vô luận là nam hay nữ, vô luận là già hay trẻ, tất cả đều chấp tay trước ngực. Trong mắt mỗi người, trên mặt không có chút ô uế đáng khinh hay hưng phấn, không thấy bi thương cùng đồng tình, cũng không tỏ ý thương hại. Bọn họ đều có cùng biểu tình bình thản, ánh mắt thuần túy, lộ ra sự thành kính kính ngưỡng cùng cúng bái, như là đang xem thần thánh biểu diễn vậy.

Đúng vậy, con trâu lông trắng của kim sắc pháp luân cùng thiếu nữ giao hợp sẽ bất đồng với mấy con chó ngao hung ác gian dâm nữ nhân. Ở đây, con trâu lông trắng này không phải chỉ là một con trâu đơn thuần hay một con súc vật cấp thấp. Nó là thần thú, là hóa thân của sứ giả thần phật đến nhân gian. Sứ giả của thần phật thông qua hình hài của động vật, vì thế gọi là thần thú, tiếp nhận thành kính từ tín đồ dâng lên tế phẩm. Mỗi một năm tới, thần phật từ bi đem phân phát thiện ý chiếu khắp mỗi một tác Cổ Cách.

Đây là phong tục sinh hoạt ở cái thời không này, họ tiếp cận tín ngưỡng này từ thời thiên cổ xa xưa. Nếu dùng góc nhìn của người hiện đại để xem, xuất phát từ góc độ chủ nghĩa nhân đạo, thì sẽ coi nó là ngu muội, là tội ác, là tàn nhẫn, nhưng vĩnh viễn lại không phải là điều mà một người từ ngoài đến có khả năng dễ dàng xen vào.

La Chu ngơ ngẩn mà nhìn con trâu lông trắng không ngừng chuyển động thân thể, nhìn khuôn mặt thiếu nữ kia vẫn luôn bị tăng nhân nâng lên.

Chỗ giao hợp của trâu cùng người máu tươi chảy đầm đìa, thân thể thiếu nữ hiển nhiên đã chịu đựng đau đớn vô cùng, nhưng tiếng kêu thảm thiết của nàng lại dần dần chuyển thành vũ mị mềm mại, khuôn mặt vận vẹo tái nhợt kia cũng thả lỏng xuống, một lần nữa ửng hồng. Thần trí mất mảy trần đầy mù mịt có một chút đau đớn có một chút vui thích, một phần có vẻ hưởng thụ sự chuyển động mà con trâu mang tới.

Theo động tác càng nhanh hơn, càng ngày càng nhiều máu tươi từ chỗ giao hợp chảy ra tiếng kêu, của thiếu nữ chậm rãi mà biến mất. Cho đến khi con trâu đã xả hết tinh lực của mình xong và được tăng nhân dẫn rời khỏi tấm thảm thì hơi thở của thiếu nữ đã hi còn là thoi thóp.

Tăng nhân lót ở phía dưới thân thể nàng cũng chui ra, đem nàng đặt ở trên nền tấm vải tuyết trắng. Hạ thân trần trụi của thiếu nữ bị màu đỏ tươi của máu cùng chất dịch trắng đục trộn vào nhau tạo thành một hình ảnh thối nát, đã thấy không rõ dụ hoặc mỹ lệ lúc trước nữa. Nàng giống như một con rối gỗ bị rách nát, không hề có chút phản kháng bị một tăng nhân kéo cao hai chân, một tăng nhân khác với tay thật cẩn thận mà móc vào trong hoa kính đầy huyết nhục kia.



“Aaaaaaaaaaaaaa ——”

Thiếu nữ hất ra hơi thở mỏng manh, hai mắt trợn trừng, ngửa đầu dùng hết toàn lực phát ra một tiếng thê lương tê tâm liệt phế thăm thiết cuối cùng trong cuộc đời sau, sau đó liền không nhúc nhích nữa.

Ngay sau đó, một màn huyết tinh ở thôn Nạp Mộc A lại lần nữa tái hiện.

bộ phận sinh dục của thiếu nữ đó cùng cái đầu mỹ lệ, hai cái vú no đủ, hai chân cùng đôi tay thanh tú, đầu lưỡi, đôi mắt, trái tim, ruột đều bị tăng nhân dùng một cái đao nạm đá quý từng nhất cắt lấy, xẻo ra, xong xuôi tất cả đều được đặt vào trong chén dùng bằng xương sọ của người chế tạo ra, ngoài ra còn được sắp xếp bố cục theo thứ tự bày biện ở trên tấm thảm, cung phụng người được coi là hóa thân của thần phật —— trước mặt Liên hoa Pháp vương.

Hai con báo tuyết cùng Ngân Nghê bước từng bước hữu lực tiến tới trên tấm thảm, mở ra hàm răng sắc bén đem những phần còn sót lại của thi thể ăn đến không còn một mảnh, cuối cùng chỉ để lại chút xương.

Ở trong mắt nàng, một thiếu nữ mỹ lệ đầu mắt đã hương tiêu ngọc vãn, còn lại chỉ là một đồng xương sót lại; ở trong mắt dân chúng Cổ Cách, thiếu nữ đó đã hoàn toàn vì thần phật cống hiến thân thể thuần khiết cùng linh hồn và đã đi vào thế giới cực lạc.

Các tăng nhân dưới trưởng Pháp vương sau khi tụng kinh cầu phúc xong liền thối lui đến bốn phía tứ đại thần ở bốn góc quảng trường mang theo những hình nộm to cao tượng trưng của tăng nhân, tăng nhân trừ tà, ma nữ cùng võ sĩ ra đặt trước quảng trường để đốt. Sau khi đốt cháy thành tro, dân chúng đem tro tiến vào niêu đường cung điện lễ bái đốt đèn, mỗi năm một lần pháp hội mùa đông ở Cổ Cách cuối cùng cũng tuyên cáo kết thúc.

Người duy nhất vẫn hướng mắt phía trước xem, với thái độ trang nghiêm, thánh khiết như hoa tuyết liên, nhân từ ôn nhu Liên hoa Pháp vương: Bên dưới hần là đầu người, ruột, các mảnh chân tay, đôi mắt, đầu lưỡi cùng máu me chảy đầm đìa, thân thánh cùng tội ác, quang minh cùng hắc ám, hoàn toàn vào giờ phút này xen lẫn nhau tạo thành quang cảnh vừa hoàn mỹ mà cũng vô cùng đáng sợ. Tăng nhân ngồi ngay ngắn phía trên bảo tọa hoa sen đến tột cùng là người? Hay là Phật? Hay vẫn là ma?

Niệm tụng kinh vẫn xong, mắt phượng đỏ tím nửa khép nửa hở chậm rãi mở, ánh sáng thần thánh tức khắc tỏa ra, hoa bay tứ phía, thiên địa cũng phảng phất mà mất sắc. Liên hoa Pháp vương ngồi xếp bằng thân thể đoan nghiêm thế nhưng từ trên đài sen trong hư không hiện lên một thước, treo ở trên cổ tràng hạt phượng bồ đề bị vứt ra, một viên tràng hạt lần bay vào bên trong hoa sen năm màu trên tấm thảm.

Trong phút chốc ngọn lửa ánh hồng nổi lên, hoa sen năm màu cùng mấy hình nộm bốn phía quảng trường cùng nhau bốc lên cháy hừng hực. Dân chúng Cổ Cách vây quanh đồng lửa, bắt đầu hát hò nhảy múa lần cuối cùng trước khi pháp hội kết thúc.

Ngọn lửa kia, giống như tinh lọc hết thảy nghiệp chướng, cũng giống như mở ra cánh cổng địa ngục.

Đôi lời của tác giả: Các đọc giả thân mến, ngàn vạn lần đừng muốn cầm gạch ném tác giả a! ٩ ( ͡\_ ͡) ۞

Đôi lời của editor: Mấy cái về Mật tông khó hiểu kinh, search về nó đọc xong cũng muốn tan não, cứ gọi là xoắn quẩy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 138: Pháp hội Đông Quý (chín)

Sau khi Liên hoa Pháp vương vượt qua lễ thường dùng phương thức thần kỳ đốt cháy đóa hoa sen trên tấm thảm, thân thể hần lập tức ngồi ngay ngắn lại như tượng thạch một lần nữa ở trên đài sen. Đôi mắt đỏ tím hơi khép, ngón tay thon dài không nhanh không chậm lần tràng hạt, cánh môi tuyệt mỹ nhẹ nhàng khép mở, tựa hồ đang niệm tụng điều gì, chỉ là âm thanh tụng kinh đã bị át đi bởi âm thanh vui mừng của dân chúng xung quanh.

Bởi vì căn môi quá mạnh mà nàng ném thấy vị nhân nhật tanh ngọt của máu, La Chu dùng hết ý chí mới miễn cưỡng chống đỡ chính mình. Nhìn quanh mình chỉ thấy khuôn mặt không nóng không lạnh của đám tăng nhân, khuôn mặt sung sướng và vũ điệu sôi động của người dân, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình không hợp với khung cảnh ở đây. Mà trên thực tế, nàng cũng đúng là một hòn đá nhỏ rơi vào nhảm thời không.

“Vương, ta muốn ... ta muốn đi tiểu!” Nàng đột nhiên thu lại tầm mắt, tay lôi kéo áo bào của Cẩm Thú Vương, ngửa đầu nhìn hần rồi trưng ra bộ mặt kiên định cầu xin.

Tán bố Trác Đôn đổi hướng nhìn, hần nghiêng người nhìn xuống nàng, hần hip lại đôi mắt chìm ưng thâm thúy nhân nhật, một chút cảm xúc cũng nhìn không thấy. Thẳng đến khi La Chu sắp không ngẩng nổi cổ được nữa mà gục đầu xuống thì hần mới nhân nhật mở miệng nói: “Tìm một tăng nhân nào đó hỏi khu vực đi vệ sinh, đừng để bị lạc đường, đi nhanh về nhanh.”

“Dạ.”

La Chu cúi đầu nhẹ nhàng đáp rồi khiêm tốn chậm rãi đứng dậy từ ghế rời khỏi. Mới vừa đi xuống khán đài, nàng liền nhanh chân chạy dọc theo con đường cho đến khi nhìn thấy vô số Phật tháp đứng sừng sững thì đâm đầu theo đó mà chạy tới, ý đồ của nàng là mau chút rời xa cái thế giới mà nàng không thể hòa nhập được này. Ngẫu nhiên có vài người tỏ ra ánh mắt quái dị khó hiểu nàng gặp người gặp thoáng qua từ quảng trường ra, thì thân ảnh lộ ra kinh hoàng vội vàng của nàng cơ hồ không khiến bất luận kẻ nào chú ý.

trên cái đệm mềm năm màu nằm lẳng lẳng một cái lò sưởi tay hình uyên ương màu vàng nâu bị chủ nhân bỏ quên, mùi hương thanh nhã thoát tục thoang thoảng tỏa khắp ở trong không khí lạnh buốt, bất đắc dĩ mà hòa cùng làm một với cái lạnh lẽo đó.

Tán bố Trác Đồn nhìn một lát, ánh mắt càng sâu. hần hơi cúi người, duỗi bàn tay tôn quý ra nhặt lên ấm lò sưởi tay thơm ngát ấy. Lò sưởi tay mặt ngoài thì âm áp dễ chịu, mùi hương thanh nhã thoang thoảng có thêm chút hương thơm mùi vị ngọt ngào của trà xanh.

Heo không phải người Bắc Ba, không thờ tín ngưỡng Phật giáo, muốn nàng giống như các tín đồ Bắc Ba vui mừng cùng nhảy múa tham dự hiến tế là không được, không nên quá nghiêm khắc cưỡng ép. Cho nên, cho dù biết rõ khi thực hiện việc hiến tế hần hần cần phải chuyên tâm, nhưng lúc tăng nhân cắt tế phẩm hần vẫn là liếc mắt xem biểu cảm của nàng.

Quả nhiên, cái trán của nàng che kín bởi một tầng mồ hôi, vốn là sắc mặt không tốt nay lại càng trắng bệch không còn giọt máu. Hàm răng cắn vào môi dưới, cánh môi non mềm xuất hiện vài giọt máu đỏ thẫm. Thân thể mảnh khảnh hơi run rẩy tùy lúc đều có thể ngất đi. Nhưng mà tầm mắt của nàng lại giống như chịu sự lôi kéo của một lực lượng nào đó, không lệch đi đâu mà đặt ở giữa quảng trường. Thẳng cho đến khi đóa hoa sen năm màu bị đốt cháy, tầm mắt nàng mới dần dần mà buông ra.

Nếu không phải ngồi ở giữa khán đài chịu sự chú ý của hàng ngàn hàng vạn con mắt, hần đã sớm duỗi cánh tay đem nàng ôm vào trong ngực, dùng áo bào bao lấy nàng, làm nàng an tâm mà dựa ở trong lòng hần. Ngón tay chậm rãi vuốt ve mặt ngoài lò sưởi bị ướt trong lòng bàn tay, đầu ngón tay nhện hàng miêu tả cặp uyên ương, Mắt đại bang mang chút khó chịu cùng ác ý hướng về phía Liên hoa Pháp vương trên bảo tọa.

Muốn trút giận thì nên trút giận thánh sơn Liên hoa Pháp vương, bởi vì hần dùng bí thuật lên đôi mắt của heo nhỏ, cưỡng ép nàng phải xem hiến tế từ đầu đến cuối. Bạch Mã Đan tăng, heo nhỏ bất quá là một cái nữ nô ti tiện nhỏ nhoi mà thôi, nếu coi thân thể nàng là \*liên nữ chi tướng thì cũng không phải là có một không hai. Người, vì cái gì muốn đánh chủ ý lên nàng đây?

\* nếu mình hiểu không nhầm thì ý chỉ bạn La Chu của chúng ta có thân thể có thể hỗ trợ cho các anh zai tu luyện a.

Khỏe môi của Tán bố Trác Đồn gọi lên một đường cong lạnh lùng, đôi mắt chim ưng tỏa ra hàng vạn sát khí, ngón trở nhẹ gõ gõ ấm lò sưởi trong tay còn người thì rơi vào trầm tư suy nghĩ.

“Có thể nhìn trộm đến thế giới hồn mắt thì hần là một người rất thú vị đi. Vương nếu tìm được, thỉnh đem tế phẩm đó hoàn chỉnh không chút sút mẻ mà tặng cho ta.”

hần đột nhiên nhớ tới sau khi chiến thắng Phổ Lan trở về vương thành ngày đó, ngay khi trở về đến cung thì nghênh đón hần là Bạch Mã Đan tăng và những lời hần nói.

Chẳng lẽ heo nhỏ chính là người có thể nhìn trộm đến thế giới hồn mắt đó?! Trong lòng sợ hãi cả kinh, ánh mắt trầm trầm dừng ở trên vật tế phẩm máu me chảy đầm đìa giữa quảng trường kia, hần nhớ lúc ấy tựa hồ có đáp lại với Bạch Mã Đan tăng một chữ “Được”.

Kỳ thật lấy quan hệ của Bạch Mã Đan tăng cùng hần mà nói, đem heo nhỏ đưa cho Bạch Mã Đan tăng nếm mấy ngày cũng không phải là không thể. Nhưng nếu là cuối cùng heo nhỏ biến thành một đồng hiến tế máu chảy đầm đìa như vậy thì hần thà rằng nuốt lời hứa và đắc tội Bạch Mã Đan tăng cũng tuyệt không đem nàng đi hiến tế như vậy.

Thuần khiết xử nữ mới có thể trở thành tế phẩm hiến tế, chỉ cần sớm một chút khiến heo nhỏ từ trong ra ngoài đều nhiễm hơi thở cùng dấu vết của hần thì nàng liền đánh mất tư cách trở thành tế phẩm a. hần cũng không cần lo lắng Bạch Mã Đan tăng sẽ sử dụng thủ đoạn từ trong tay hần cướp đi nữ nô hần thích này.

##### Phân cách nham hiểm-ing

“Ác —— ác ——”

La Chu mới vừa chạy vội tới tòa Phật tháp bên cạnh, cục nghẹn ở trong cổ co rút liên không thể áp chế thêm nữa. Nàng vội vàng tìm cái góc hẻo lánh khom lưng ọi mưa kịch liệt.

Đồ ăn buổi sáng bị Cẩm Thú Vương dứt cho tiêu hóa cũng gần xong nên nàng chỉ có thể nôn ra toàn nước dịch vị. Sau khi nôn xong, dạ dày cùng cổ họng vẫn không ngừng co rút, thỉnh thoảng nôn khan khó chịu.

Nàng ngồi xổm trên mặt đất, nôn ọe đến nước mắt ứa ra, gân xanh nổi bật trên nền da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ trắng bệch chuyển thành đỏ tím.

“Ha ha, con thô trắng nõn không xem nổi màn hiến tế máu mẹ đó sao?”

Vẫn đang cần mẫn nôn ọe đến long trời lở đất thì sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh trêu đùa của nam nhân tà ác mỹ lệ.

Nàng cả kinh, nhanh chóng mà lau nước mắt, nhanh chóng quay đầu nhìn.

Đứng ở trước mặt chính là một nam nhân cường tráng mặc trang phục rất đồ sộ bình thường của người Cổ Cách, hần cùng đại đa số người Bắc Ba khá giống nhau đều có một khuôn mặt ngăm đen phiếm hồng, cái mũi cao thẳng to rộng, cặp mắt hiện ra sự quý quýet xảo trá như là con sói đói thấy con mồi ngon vậy.

“Ta là thị nữ của Vương.” Nàng cảnh giác mà nhìn nam nhân, chậm rãi ngồi dậy. Nàng chẳng qua là chịu không nổi màn hiến tế máu me tàn nhẫn nên muốn chạy đến chỗ không có ai mà ới thôi vì sao liền đụng phải người xấu cơ chứ?

“Người vẫn luôn ngồi quỳ ở bên người Cổ Cách Vương, ta đương nhiên biết người là thị nữ của hần.” Nam nhân cười hắc hắc, bước thêm tới gần nàng hơn.

La Chu hoảng hốt, vô ý thức mà lùi về sau, thiếu chút nữa dẫm phải bãi nôn của chính mình phun ra a.

“Người người không phải người Cổ Cách!”? Chỉ có người từ ngoài đến mới có thể nói điều bất kính như vậy để tùy ý đàm luận về Cẩm Thú Vương.

“không phải.” Nam nhân không hề có ý định che giấu, đưa ra đáp án vô cùng dứt khoát, khoe môi nhấc lên tỏ vẻ dữ tợn, “Ta đang lo không có biện pháp để xuống tay với Cổ Cách Vương, người liền chạy tới a.”

“Ta chỉ là một thị nữ hèn mọn!” âm thanh kêu lên tuy rằng ở nơi trống trải không người có vẻ dị thường bén nhọn, lại không xuyên khỏi bức tường chùa dày nặng, hành lang khúc chiết gấp khúc, truyền không đến nơi xa xa bên kia đang vui mừng ca hát.

“Cũng là thị nữ có thể khiến vị vương giả tàn khốc hi nộ thất thường lộ ra mỉm cười ôn nhu.” Nam nhân cười ha ha tiếp lời, ánh mắt của y tàn nhẫn nhúu lại, vươn tay muốn tóm La Chu.

Mẹ nó, hần muốn bắt nàng làm con tin a!

Trong lòng La Chu hung hăng mắng chửi, nhưng vẫn không quên nhanh tay nhanh mắt mà nghiêng người né tránh cánh tay giơ ra muốn bắt của nam nhân trước mặt. Con gió lạnh thổi qua đầy mùi vị tanh tươi của dê bò, thừa dịp hần chưa kịp thu mình sau cú vồ hụt, nàng không ngừng chạy thật nhanh hướng về sâu bên trong tòa tháp.

Nàng tuy có chút kỹ năng phòng thân nhưng đối mặt với một nam nhân Bắc Ba dũng mãnh lại khó có phần thắng. Nếu là chạy về hướng quảng trường, lấy sức đôi bàn chân của nàng mà nói, không đến mười mét liền sẽ bị nam nhân đó bắt được. không bằng được ăn cả ngã về không mà hướng tòa tháp chạy đến, mượn địa hình Phật tháp mà trốn hần, như vậy có thể may mắn mà tìm cơ hội đánh lén liền càng tuyệt vời hơn.

Nam nhân sau cú vồ hụt không trúng có chút thẹn quá hóa giận. Xoay người nhìn nữ nhân không có như hần dự đoán sẽ chạy về hướng quảng trường mà ngược lại rất linh hoạt nhảy bèn chui vào sâu trong tòa tháp, trong mắt hần không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng.

không nghĩ tới thị nữ hèn mọn này cư nhiên vẫn là một nữ nhân giáo hoạt gấp nguy không loạn. Đúng là một thị nữ nhỏ nhỏ không đáng để hần lưu tâm bắt giữ nhưng nàng lại là thị nữ có thể khiến Cổ Cách Vương lộ ra ôn nhu tươi cười, vậy nên rất đáng giá để hần bắt đi.

hần rút ra đao bên eo, bước đi vững vàng từng bước hướng vào bên trong tòa tháp.

Đối phó với nữ nhân chạy trốn thì biện pháp tốt nhất chính là chém thương hai chân nàng

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 139: Cậy mạnh đầu đá tàn nhẫn (một)

Tiến vào bên trong Phật tháp, La Chu liền phát hiện chính mình vẫn là phạm vào sai lầm ngu xuẩn nhỏ nhỏ. Các Phật tháp đan sát nhau xác thật có thể che đầy thân hình nàng khỏi tầm mắt của kẻ xấu, gây bất lợi với kẻ muốn bắt giữ nàng kia. Chính là trái lại cũng đồng thời che đi thân hình của hần và tầm mắt của nàng, cũng vô cùng bất lợi cho nàng a. Nó như trò chơi trốn tìm nguy hiểm vậy, mỗi một dây thần kinh đều không tự chủ được mà căng lên.

Tuyệt động trên Phật tháp cùng trên mặt đất sớm bị các tín đồ và các tăng nhân dọn dẹp đến không còn một mảnh, dưới chân dẫm chính là từng khối đá gạch màu xám trắng, mặt trên là nét vẽ từng đóa hoa sen. Bốn phía thật yên tĩnh, chỉ có âm thanh náo động vui vẻ nơi xa sôi xuyến qua hành lang gấp khúc, lướt qua các bức tường của chùa, khi bay tới nơi này thì chỉ còn lại dư âm thanh đậm. Tim nàng đập thình thịch mà giống như đang run rẩy, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn không thể kiểm soát được.

Nàng trốn ở một góc của tòa Phật tháp cao lớn, một bên tai nghe các hướng, mắt liên tục chuyển động lưu ý động tĩnh quanh mình, một bên thật sâu mà hít sâu vào, rồi thở ra, hết sức cố trấn an chính mình phải bình tĩnh lại. hiện tại yêu cầu chính mình cố gắng trì hoãn kẻ xấu này ở đây và kéo dài thời gian. Chờ đến khi Cẩm Thú Vương phát hiện nàng đi quá lâu không trở lại, bạo nộ mà phái binh tới đuổi bắt nàng về thì có thể nàng sẽ được cứu.

Nhìn đôi tay trống rỗng, nàng cảm thấy hết sức ảo não. đi du lịch tự túc hơn hai năm, con dao Thụy sĩ là thứ vũ khí duy nhất nhiều công năng phòng thân của nàng thì bị tịch thu. Cẩm Thú Vương hôm nay lại còn cho nàng mặc như vậy, thế mà không nghĩ cho nàng một con dao để phòng thân. Cứ cho là

cho nô lệ cầm dao thì có thể gây nguy hiểm đi chỉ ít cũng cho nàng đeo mấy cái trâm hay trang sức trang trí gì đó của mấy nữ nhân Bắc Ba hay đeo chứ, ít ra cũng tốt hơn hiện tại tay không tác sát a!

Là nàng ngọc a, thiếu nữ bị trâu cường bạo lại không phải nàng, bị dùng đao cắt lại không phải nàng, bị mãnh thú ăn lại càng không phải nàng, tôn giáo tín ngưỡng của họ cũng chẳng phải là điều mà nàng phải quan tâm. Run rẩy sợ hãi một chút cũng là đủ rồi, nàng còn ghê tởm buồn nôn cái gì a? Còn không nhìn được mà muốn nôn mửa nữa a. không hợp thì thế nào? Nàng vốn dĩ chính là người ngoài, hoàn cảnh sinh trưởng bất đồng, hợp được mới là có vấn đề a. Mà vấn đề này chính mình không phải đã sớm nhìn thẳng vào sao? Vì sao hôm nay đột nhiên lại cảm nhận nó trở nên bức thiết hơn, cảm giác lẻ loi cô đơn hơn? Sinh ra cảm giác muốn nhanh chóng rời xa người khác?

Càng ngốc hơn là vừa nhận được sự cho phép của Cầm Thủ Vương nàng liền mừng rỡ như điên mà cho rằng có cơ hội chạy trốn đi. một người ngốc mới chạy tới chỗ không có binh lính thủ vệ như nàng a. Nghĩ xong rồi liền tìm cơ hội chạy trốn, nào biết người tính không bằng trời tính, nàng lại đụng phải tai họa.

Miệng thôi! Nàng như thế nào đã quên từ xưa đến nay “Đế vương” chính là chức nghiệp nguy hiểm số một trên đời. Mặc kệ là ở mảnh đất rộng lớn rộng rãi giàu có và đông đúc của vương triều phong kiến Trung Nguyên, hay vẫn là ở mảnh đất cao nguyên ở trên núi cao lạnh lẽo thiếu không khí chế độ nửa phong kiến nửa nô lệ, chỉ cần người may mắn trở thành Vương thì các loại ám sát, độc sát liền sẽ chẳng phân biệt thời không, chẳng phân biệt địa vực, chẳng phân biệt dân tộc phân biệt tầng lớp giàu nghèo, người hầu bên cạnh ở mọi thời điểm đều đặt trong tình trạng nguy hiểm. Mà nàng liền tính trốn ra khỏi chùa Thác Lâm, hoàn toàn rời xa sự khống chế của Cầm Thủ Vương, trên người không có nổi một đồng cũng chẳng thể đảm bảo đồ ăn thức uống, cuối cùng cũng nhất định chết thẳng cẳng a!

Ngay lúc lửa bóng nước sôi, La Chu mới thật sâu cảm thấy trong cơ thể từng tế bào đều cảm khái thương hoa tiếc nguyệt, càng sâu sắc cảm nhận được đầu khi óc nóng lên liền trở nên ngu xuẩn, đứng kiểu xúc động là ma quỷ mà.

Nàng rút cuộc ở đây nghĩ cái quái gì a! thật là tốt mà, tự đem chính mình đặt vào trong tình thế nguy hiểm. Nếu thời gian có thể quay ngược lại, nàng tuyệt đối sẽ ghé vào bên chân Cầm Thủ Vương mà ỏi sạch, thế không rời đi hẳn dù chỉ một tác một li, một phân một giây. Dù sao nàng cũng không phải chưa làm bản quần áo của Cầm thủ Vương bao giờ, có phun lên giày hần lần nữa cũng không có kém hơn là bao nhiêu. Chẳng sợ nàng có thật sự buồn đi vệ sinh, cũng nhất định nhiệt tình mời Cầm Thủ Vương cùng nhau đi nhà xí.

Cạch ——

một tiếng âm thanh cực nhỏ truyền vào lỗ tai. Biểu tình khổ sở của La Chu đột nhiên thay đổi, đôi mắt to trở nên căng thẳng hơn. Thanh âm đến từ bên phải phía trước, như là tiếng kim loại ma sát vào đá thạch sần nhà. Tên đó rút đao ra sao?!

Ngực cảm nhận một ngụm khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, thân thể cùng trái tim bỗng nhiên căng chặt như kéo dây cung, hàm răng căng lại còn môi thì nhấc lên mừng thầm cuối cùng trời cũng giúp ta. Lúc trước nàng còn đang muốn lặng lẽ hướng ra bên sau phật tháp mà trốn đi, bỗng nhiên dừng lại bước chân. Cùng người xấu ở đây giăng co chờ đợi cứu viện cũng không phải kẻ hay, vận may có thể tránh thoát lúc này nhưng cũng không giúp nàng thoát lần tiếp theo. Rất có khả năng nàng sẽ không đợi được đến lúc Cầm Thủ Vương phái người tới tìm, nàng đã bị bắt đi hoặc là đầu với thân mỗi đứa đi một nơi a.

Trước tiên có thể biết phương hướng của kẻ xấu ở đâu chính là ông trời nghe thấy được nàng thành kính sám hối, mới ban thưởng cho nàng cơ hội quý giá, tuyệt không có thể dễ dàng lãng phí. nhẹ nhàng cắn môi dưới, nàng nháy mắt quyết định chuẩn bị tùy thời chủ động xuất kích.

Mất to chuyển động linh hoạt, tính toán một chút vị trí rồi nàng chân tay nhẹ nhàng cởi xuống áo khoác hồng lông cáo trên người trải lên mặt đất, rồi mới quay trở lại phía trước đến bên cạnh sườn một tòa phật tháp tròn. Nàng luột cởi nút buộc đem đai lưng làm bằng da trâu được khảm bạc cùng găng tay ở trong tay ra, âm thầm cầu nguyện: Chỉ mong da trâu trong tay này đủ chắc đủ bền a.

Thân thể dính là dựa sát vào phật tháp, nàng lặng lẽ nhìn phía trước. Nhìn đến chính là mũi đao sắc bén, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống tỏa ra ánh sáng chói mắt. Vội vàng rút đầu về, nàng ngừng thở, đếm từng bước của hần.

Nam nhân đi lại không tạo tiếng động, nàng cái gì cũng không nhìn thấy, chính là dựa vào hời còn trẻ đánh nhau ẩu đã suốt liền rèn luyện ra bản năng, nàng có thể tình tường nhận thấy được nguy hiểm đang từng bước tới gần, sức lực dần dần tập trung vào đôi tay. Cho đến khi một ánh sáng lấp lánh của trường đao xuất hiện ở trong tầm nhìn, sau đó thấy nửa mặt của hần. Chỉ cần hần quay đầu sang bên phải là có thể lập tức phát hiện chỗ nàng ẩn thân. Nhưng lúc này lực chú ý của hần hiển nhiên là bị góc áo khoác hồng ở chỗ ngoặt phía trước phật tháp hấp dẫn, khoe miệng nở nụ cười ý lạnh như con thú đisăn.

Tuyệt vời! Chính là muốn nó có hiệu quả như vậy a!

Trong nháy mắt, hai mắt La Chu nhanh chóng hiện lên một tia tàn nhẫn. Ngay khi hần đi qua chỗ nàng, La Chu xoay người nhảy ra, đôi tay nắm chặt đai lưng da trâu, dùng hết sức lực toàn thân quật xuống cái tay nắm đao của hần.

Bang ——

Nam nhân không kịp phòng bị chỉ cảm thấy tay phải một trận đau nhức, ngay khi trường đao rơi xuống đất hần vẫn kịp phản ứng nhanh mà đá chân phải ra.

Bởi vì hần quá nhanh và mạnh, La Chu vốn không có lực mà né tránh. một chân đá ra này của hần ở giữa bụng của nàng khiến toàn bộ thân thể bay dựng vào mặt sau của phật tháp.

“Thùng” một tiếng, trước mắt cánh vật quay mòng mòng, sau lưng thì truyền đến đau nhức. Nàng suy sụp trượt ngồi trên mặt đất, phun ra ngụm máu tươi làm nhiễm đỏ đá gạch xám trắng hoa sen trên nền. Cảm giác trong bụng là một trận quặn đau cuộn cuộn, giống như tim gan phèo phổi đều muốn vỡ ra vậy. Mẹ nó chứ, võ sĩ cổ đại ở cao nguyên quả thực so với bọn lưu manh ở hiện đại mạnh hơn rất nhiều a! Phản ứng cũng không giống nhau, lực đạo lại càng không giống chút nào a.

“Được, được! không hổ là nữ nhân Cổ Cách Vương thích, đủ giỏi hoạt, đủ nhanh nhẹn dũng mãnh!”

Nam nhân nắm tay phải bị trầy da sưng đỏ, trên cao nhìn xuống nữ nhân suy sụp cuộn nằm trên mặt đất học máu, trong mắt hấn tràn ngập cuồng nộ. hấn là võ sĩ số một số hai ở Ladakh, hiện giờ tay phải lại cứ nhiên bị một nữ nhân dễ tiện vô dụng dùng da trâu quất đánh đến nứt xương. Đối với một võ sĩ mà nói, quả thực là sự sỉ nhục cô cùng lớn! Cho dù là muốn bắt nữ nhân này làm mồi dụ thì hấn cũng muốn trước đem nàng làm nhục đánh cho đến khi rớt nửa cái mạng mới được.

hấn cười khặc khặc dữ tợn đến gần nữ nhân, một chân bước dẫm lên tay phải của nàng, lạnh lẽo nói: “Người dám làm thương tay phải của ta, ta tất yếu dùng đôi tay tôi trả lại.” Giày da chậm rãi dùng sức, ở trên bàn tay nõn nà đó xoay tròn nghiền xuống.

Tay phải thoáng chốc truyền ra từng trận đau nhức, cơ hồ có thể nghe được âm thanh xương vỡ vụn. La Chu vì quá đau kêu thất thanh, mồ hôi cùng nước mắt đồng thời chảy ra mấy hàng. Hai mắt dầm lệ mông lung, nàng thấy được đôi mắt thị huyết của hấn lấp loè khoái ý làm nhục.

một, hai ——

“Ba!”

Miệng đột nhiên bộc phát ra một tiếng, cuộn đuôi phải lại ngưng tụ sức lực còn sót lại lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tàn nhẫn mà đá thật mạnh vào chỗ giữa hai chân cưa hấn. Mẹ nó càn rỡ hung hấn cái gì chứ, thuật phòng thân của bà đây cũng không phải là chỉ có thế!

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!”

Nam nhân phát ra âm thanh gào thét ngăn ngừi thê lương đau đớn, đôi tay theo phản xạ mà gắt gao che lại giữa háng, toàn bộ thân hình to lớn co lại, sức lực mất hết mà xụi lơ ở bên cạnh La Chu. Da mặt ngăm đen chuyển thành xanh trắng, mắt mũi mòm vì quá cực độ đau đớn mà vụn vụn trở nên dữ tợn, hai mắt thị huyết như sôi đỏo hung hăng trừng mắt về nữ nhân gây ra, thái dương rơi xuống vài viên bi to từng giọt mồ hôi. hấn vẫn là quá đặc ý, quá coi thường nữ nhân dễ tiện vô dụng lại giỏi hoạt nhanh nhẹn dũng mãnh này.

La Chu biết một chân kia của mình tuy rằng đá đến đủ tàn nhẫn, nhưng bệnh trạng vô lực này nếu qua một lúc là có thể chậm rãi giảm bớt, nhưng nàng lại thật sự không còn sức lực để đá thêm mấy phát nữa a.

Đao! Cần thiết phải lấy được đến con dao kia!

Cổ họng tràn đầy vị tanh ngọt, nàng phun ra một ngụm máu tươi còn sót lại trong miệng, chịu đựng sự đau nhức ở cánh tay mà bò về hướng cái đao.

Nam nhân đau nhức vô lực nhìn ra ý đồ của nàng, trong mắt hận ý cùng tức giận càng thêm đậm. hấn cũng hít một hơi thật sâu cố nén đau nhức cùng nhục nhã, giống chó một dạng mà bò hướng vị trí cái trường đao.

Đồng dạng cùng là người bị thương nặng, đồng dạng bị đánh cho đến mất sức lực, giờ phút này là cạnh tranh bằng chính ý chí, chính là dựa vào tố chất thân thể a. Ai bò đến trước, ai bắt được đao trước thì liền có khả năng sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 140: Cậy mạnh đầu đá tàn nhẫn (hai)

Lưng đau, eo đau, bụng đau, tay phải đau, khắp người giống như đều đau. May mắn sau khi trở thành nô lệ, năng lực nhịn đau của nàng liền tăng lên rất nhiều bằng không giờ phút này sớm đã bị đau đến ngất đi rồi. La Chu gian nan liên tục bò về phía trước, không ngừng mà phun ra vài ngụm máu, lại một lần nữa lăm vào hổi hận tự trách sự ngu xuẩn của mình.

Kỳ thật hấn (kẻ xấu định bắt cóc La Chu a) trước hết chỉ là muốn bắt được nàng rồi dùng nàng để dụ dỗ Cầm Thú Vương vào tròng, cũng giúp hấn dễ dàng ám sát hơn. Nàng nên lựa chọn tích cực phối hợp nghe lời hấn mới đúng. Vì sao còn muốn cậy mạnh mà đối đầu trực tiếp với hấn, đến mức mà rơi vào tình cảnh trong ngoài cả người đầy vết thương, cũng làm cho hấn thay đổi chủ ý chỉ hận không thể đem giết luôn cho bỏ tức?

La Chu cẩn thận suy nghĩ, lấy khả năng của Cầm Thú Vương mà nói thì dù có thích nàng cũng sẽ không vì đó mà bị loạn, cũng sẽ không bị thích khách dễ dàng giết a. Đầu nàng lúc ấy hấn là bị lừa đá, hay vẫn là bị cửa kẹp, hoặc là do nôn ọe quá mức làm cho đầu thiếu không khí, thần kinh cũng thế mà loạn thành một đoàn, vì sao phản ứng đầu tiên chính là tuyệt đối không thể trở thành con tin để uy hiếp người khác a a a?

Cổ nhân nghiêm túc răn dạy “Làm người không thể quá làm liều”, Thầy giáo dạy rằng “Nghiêm cấm học sinh ầu đã đánh nhau”, xã hội ân cần dạy dỗ

“Thanh thiếu niên phải tránh cây mạnh mà đối đầu nguy hiểm”, đều con mẹ nhà nó chính xác a a! Nàng ngần lẩn vẩn lần không nên nổi lên hứng thú mà một mình đánh lại kẻ địch mạnh hòng trốn thoát a! Nhưng mà hồi hận cũng vô dụng, muốn sống sót thì chỉ có thể là nắm được đến con đao!

Suy nghĩ miên man cũng không có làm tê bớt nhức mỏi và đau đớn trên cơ thể, ánh mắt của nàng hiện lên sự hung ác nhìn chằm chằm phía trước ước chừng khoảng cách tầm một tay là nắm được chuôi đao, hàm răng cắn thật sâu môi dưới, thân thể từng chút một mà gian nan hoạt động.

Khoảng cách một cánh tay, bờ song song cùng La Chu là tên nam nhân kia cũng không tốt hơn là bao nhiêu. Thân thể di chuyển từng chút một, phía bên dưới bị thương nặng nhất đã được hơi lạnh của đá gạch dưới nền xoa dịu đi chút ít. Cho dù cách một lớp quần áo vẫn như cũ làm hằn đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người co rút đến phát run, phòng chừng sau này rất khó có thể sử dụng bình thường như cũ được nữa. Đáng chết, hán nhất định phải cầm được đến con đao bấm nát nữ nhân kia!

một tắc, hai tắc, ba tắc lại tiếp tục bò về phía trước một chút, đuỗi thẳng cánh tay là có thể với tới chuôi đao a. Nàng đang định không muốn sống mà tiến lên, lại thấy nam nhân bên cạnh đã run rẩy bò về phía trước vờn cánh tay trước cả nàng. Trong lòng phát lạnh, dường như có cả vạn con ngựa đang chạy như điên trong đầu nàng vậy. Mẹ nó chiều cao của nàng cùng với hán hoàn toàn là chênh lệch, cánh tay của hán trời sinh cũng dài hơn so với của nàng a! Làm sao bây giờ? Đầu ngón tay của hán sắp chạm được đến chuôi đao!

Có lẽ vì khao khát được sống của nàng nên cuối cùng chất adrenalin lại một lần nữa được kích thích giải phóng ra, nàng nhanh chóng quyết định lẩn sang cạnh đứng vào người hán. Nhanh chóng ra tay tóm lấy gáy tóc của hán, miệng thì há to hét một tiếng nghiêng sang bên cần hầu kết nhô lên của hán — nơi được coi là điểm yếu không kém bộ phận bên dưới của đàn ông! Lúc trước nàng không có can đảm đi tập kích hai điểm yếu này của Cẩm Thủ Vương vậy mà không nghĩ tới hiện tại đều sử dụng hết trên người một tên xa lạ a.

hán kêu rên từng âm thanh thống khổ mơ hồ không rõ, bím tóc thì bị kéo giật ra đằng sau. Lực đạo của nàng cùng lúc trước đá hán một chân tuy có kém cách xa vạn dặm nhưng mà hiệu quả thì vẫn rất đáng để vỗ tay khen thưởng. Ha ha, bà đây có chết thì cũng phải làm người đau đớn muốn chết trước a!!!! Nàng đắc ý mà cười lạnh chửi thề trong lòng. Cố gắng chống lại từng đợt choáng váng đau nhức trên người, giờ này nàng cũng không còn hơi để ý tới động tác của hán nữa, chỉ lo dùng hết sức mà đi cắn hầu kết của hán. Cho đến khi cả môi lẫn răng đều có thể nếm được đến mùi vị tanh ngọt như sắt rỉ không biết là máu của ai, trong lòng La Chu thể nhưng lại nổi lên một cảm giác quái dị vui sướng đầy hưng phấn.

Nam nhân nằm mơ cũng không nghĩ tới nữ nhân bị trọng thương như vậy thế mà ở thời điểm cuối cùng còn có thể làm hán bị thương lần thứ ba! Nguyên bản hán thấy sắp có thể chạm tới chuôi đao, đầu lại bị kéo ngược ra đằng sau ngay tiếp đó là cảm giác nhói đau từ cổ truyền tới khiến cái tay đang với tới chuôi đao đi chệch hướng. Trong cổ họng đau nhức không bằng thân dưới bị thương nặng, sự si nhục cùng phần nộ càng gia tăng nhanh chóng trong lòng hán. hán thống khổ vạn phần mà thừa nhận nữ nhân hung hãn cắn cổ hán, hàm răng cắn chặt nghiêng đến kêu kèn kẹt, gân xanh căng lên vạn hết sức đẩy tay trái run rẩy hướng phía trước một lần nữa tóm lấy con đao, cuối cùng cũng nắm tới được chuôi đao. Con mắt của hán giờ đây tràn ngập màu đỏ máu đầy sát khí, đang muốn vung đao lên để giết chết nữ nhân đang cắn cổ hán kia thì ánh sáng trước mắt đột nhiên tối sầm lại —

Trước khi hán ngất đi thì một đạo ánh sáng đột ngột lướt qua trong tầm nhìn của hán, cổ tay trái bị cắt bằng một vết chém ngọt, sức lực hán cố gắng có được thoáng chốc theo máu tươi nóng bỏng từ cổ tay tuôn ra. Trong đau đớn, hán nhìn thấy được hai đứa trẻ có khuôn mặt tuần mỹ giống nhau như đúc đang nhìn xuống hán. Bất quá là hai đứa trẻ sáu bảy tuổi lại có vẻ tươi cười đầy mặt nhưng trong ánh mắt thì hiện rõ sự tà ác, ăn đường đều có một điểm chu sa khê năng lên theo ý cười lộ ra vài phần tà dị khó thấy.

Liệt Càn La Nạp vỗ vỗ hai má cứng đờ của La Chu thật mạnh, cưỡng ép nàng nhả hàm răng ra rồi đem nàng kéo tới tường Phật Tháp dựa ngồi xuống.

hán ngồi xồm trước mặt nàng, từ trên xuống dưới dùng ánh mắt xem xét nàng, ý cười thể mà có chút tán thưởng nói: “Người kêu heo đúng không? không tồi, tuy rằng là nữ nô đề tiện, bộ dáng cũng không đủ tuyệt sắc, nhưng bằng sự bình tĩnh giao hoạt nhanh nhẹn dũng mãnh cùng tính cách không chết không ngừng này miễn cưỡng có thể xứng đôi với ba của bọn ta a.”

Sau khi chịu đựng uy hiếp dài có thể chết bất cứ lúc nào, giờ đây La Chu cả người hoàn toàn vô lực, mềm mại mà nằm liệt dựa vào cái nền lạnh băng của Phật Tháp, đau đớn kịch liệt một lần nữa như gió thổi quét tới từng cái tế bào, chúng dường như đều run rẩy muốn thét chói tai. Nàng thờ gập sắp không thể nổi nữa rồi, há mồm thở dốc mong có thể đỡ phần nào. La Chu muốn dùng tay trái còn hoàn hảo lau đi máu tươi bên môi, nỗ lực một hồi lâu kết quả chỉ có mấy ngón tay chỉ có thể run rẩy cử động. Bên tai nghe được tiếng cười của tên nhóc phát ra ý chế nhạo, nàng dậm dậm giương mắt mà nhìn lướt qua không nói lấy một từ.

Từ lời của tên nhóc này thì cũng không khó phán đoán được bọn chúng sớm thấy hết cả quá trình sự việc xảy ra như nào. Mà bọn chúng có thể khiến không ai phát giác mà vẫn luôn theo dõi ở đằng sau, cũng đủ để chứng minh tuổi tuy nhỏ nhưng thực lực lại không khinh thường. Đây gọi là cái gì, bộ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ rình sau lưng? Nàng sắp chết đến nơi, mới rút đao cứu giúp. Kia nàng phía trước cây mạnh đánh nhau với hán là khi diễn xiếc cho bọn hán xem sao? Con mẹ chúng nó! Lúc mới gặp nàng sớm liền cảm giác được hai thằng con trai của mãnh thú trừ phi ghen ghét đố kỵ bằng không cũng là đầu bị đánh đến khuyết thiếu vài phần a.

Liệt Khôn La Đạt đem con đao còn đầy máu bên trên cất lại vào trong vỏ đao, dùng đai lưng của nữ nô bị rơi trên nền đất cùng đai lưng của tên kia đem trói tay chân hán thật chặt. Cũng tiện tay xé góc áo trong của kẻ bị trói kia nhét vào trong miệng hán, rắc thêm chút thuốc bột cầm máu lên chỗ vết thương băng bó qua loa một chút. Đây không phải là thiện tâm, mà là cậu nhóc muốn giao kẻ ám sát này còn sống cho ba hán tới xử lý, hán cũng không thể tùy tiện mà chém giết lung tung được.

Xử lý xong hết thảy, hán quay người lại cùng anh trai mình giống nhau cười tủm tỉm ngồi xồm trước mặt La Chu. Từ trên xuống dưới nhìn La Chu đánh giá vài lần rồi gật đầu khẳng định nói: “Ta biết ba cùng Vương vì sao lại thích người rồi. Vừa giao hoạt lại nhanh nhẹn dũng mãnh, yếu ớt mà không hề yếu ớt, mạnh mẽ nhưng không hèn nhát, so với đại đa số nữ nhân đều thú vị hơn nhiều.”

Ba bọn hán vẫn luôn phụ trách công việc liên quan tới pháp hội, ghế của bọn chúng lại liền ở cạnh phía sau nữ nô này, lúc thấy nàng lui ra sau khán đài, vừa kinh hi vừa sợ hãi mà chạy như bay ra ngoài, phương hướng lại không phải nhà xí trong chùa. Đây lòng không khỏi sinh ra vài phần tò mò cùng hứng



thứ liền quyết định lặng lẽ theo đuôi xem nàng đến tột cùng muốn làm cái gì. Mới vừa đi xuống khán đài thì từ xa liền thấy một cái nam nhân bình thường mặc quần áo của Cổ Cách đi theo sau nữ nô đó, vẫn luôn bám theo nàng ngay cả khi đi qua hành lang gấp khúc.

Nữ nô hồn nhiên không phát giác ra có người bám theo, bước chân như cũ không ngừng hướng tới chỗ Phật Tháp Cách xa quảng trường mà chạy tới. Nam nhân không nhanh không chậm mà đi theo, thỉnh thoảng ẩn thân, cảnh giác hướng bốn phía nhìn quanh vài lần. Đương nhiên, mặc kệ hắn có cảnh giác cao đến thế nào đi nữa nếu muốn phát hiện hai đứa trẻ từ hai tuổi đã đi theo ba mình luyện tập võ nghệ và tu hành Mật Tông như bọn họ thì chẳng khác gì kẻ si nói mộng a. Cho dù hắn là võ sĩ cường hãn nhưng dưới sự hợp tác ẩn ý của hai anh em bọn họ thì cũng có thể dễ dàng đem móng vuốt sắc bén của hắn toàn bộ chặt bỏ.

Bọn họ tuy cảm thấy ba mình thích nữ nô có chút khác thường, bất quá sâu trong đáy lòng lại có chút coi thường. Tính toán đi theo xem xét trò cười (ý là nôn mửa lung tung đó à J) mà nữ nô làm rồi trở về kể cho ba mình nghe, ai ngờ nhìn đến một trận vật lộn mấy mẹ thể này, tình hình lúc đó có giống như người ta vẫn thường nói con thỏ nóng nảy quá có thể cũng cắn người a?

Thú vị cái con khỉ! Ta tuy rằng sợ cha các người nhưng không có nghĩa là sợ hai tên nhóc nhãi con chưa mọc lông nhá.

La Chu hung tợn mà trừng mắt nhìn hai thằng nhãi con của mãnh thú, trong lòng thì tức giận mắng một câu. Miệng mới vừa mở ra định chửi thì lại nôn ra một ngụm máu. Trước mắt đổi thành một màu đen bất tận, cuối cùng duy trì không nổi nữa mà ngất luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 141: Cậy mạnh đấu đá tàn nhẫn (ba)

Mắt thấy nữ nô nổi giận đùng đùng trừng mình rồi đột nhiên há mồm phun ra một ngụm máu tươi, tiếp theo hai mắt nhắm lại không hề báo trước mà ngã xuống trên mặt đất. Càn La Nạp cùng Khôn La Đạt trong lòng đồng thời cả kinh, không hẹn mà cùng duỗi một ngón tay tiến đến gần mũi nàng kiểm tra. Một lát sau mới đồng thời thở hắt ra. Nàng còn sống chỉ là bị thương nặng nên ngất đi thôi.

“Đệ biết nên hỏi bầm như thế nào sao?” Càn La Nạp dùng tay áo lau đi vết máu đỏ tươi vô cùng bắt mắt bên miệng nữ nô đi, mi mắt cong cong mà nhìn đệ đệ song sinh bên cạnh mình. “Huynh yên tâm, ta đương nhiên biết.” Khôn La Đạt cũng cong cong mi mắt mà nhìn lại anh trai song sinh bên cạnh mình.

Hai người trong lòng hiểu rõ không cần phải nói ra mà cười khanh khách một tiếng, ngay sau đó nhặt áo khoác lông cáo mà nữ nô cởi ra trước đó, một lần nữa mặc chỉnh tề lại cho nàng, chỉ là đai lưng lại đổi thành một đoạn vải từ áo của tên nam nhân bởi vì cái đai lưng đã bị dùng để trói hắn.

Càn La Nạp một tay đỡ lấy cổ nữ nô, một tay đỡ lấy đầu gối của nàng, nhẹ nhàng mà đem nàng bế lên. Nhìn từ sau là bóng lưng nhỏ nhỏ nhưng lại thẳng tắp, đầu gối cũng không có cong dù chỉ một chút, cứ như là không phải đang ôm một nữ nhân thành niên mà là một con thỏ nhỏ vậy.

Tên nam nhân trên mặt đất bị bó trụ hai chân hai cổ tay nam nhân liền không được đến đài ngộ như vậy. Khôn La Đạt túm lấy một mớ tóc của hắn như là đối đãi với một con mèo mình vừa săn được, cứ thế kéo túm mà đi. Bước chân bình ổn chậm rãi hoàn toàn mặc kệ nam nhân sau lưng chịu từng đợt đau đốn kịch liệt.

Nhưng không ai biết ở một tòa Phật Tháp cách đó không xa phía sau, còn có một bóng hình không để lộ âm thanh bóng người mà trốn tránh, nhìn theo bọn họ ôm nữ nô với kéo tên nam nhân đi ra khỏi Phật Tháp.

Đôi mắt nâu to tròn chiếu rọi ánh sáng mặt trời rực rỡ đầy sáng lạn, ấm áp tươi đẹp. Đuôi lông mày cùng khóe môi như nhau nổi lên ý cười cùng với sự nhanh nhạy giáo hoạt tràn ra một nét khờ khạo thuần hậu đáng yêu của trẻ con, người này chính là Đa Cát từ trong địa lao thoát ra.

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn phía xa, nửa thân mình đều ghé vào Phật Tháp, ngón tay treu đùa một con nhện ở góc tường Phật Tháp phun tơ giăng mạng, hắn chơi cùng con nhện màu đen đến vui vẻ vô cùng, thỉnh thoảng cánh môi còn mang vài phần oán trách mà chu lên.

thật vất vả mới bắt được cơ hội nữ nô đi một mình, kết quả lại bị kẻ ám sát chen ngang. Nếu hắn muốn từ trong tay hai cái tên nhóc kia mà cướp đi nữ nô thì đều không phải là việc khó, nhưng hắn lại trị không được vết thương của nữ nô a. Nếu thật sự mạnh mẽ cướp nàng đi, phỏng chừng nữ nô chỉ có con đường chết. Hắn tiếc nuôi mà thờ dài, sớm biết như vậy thì từ đầu hắn liền đem kẻ ám sát giải quyết luôn cho rồi.

Lúc hai tên nhóc kia theo đuôi ở đằng sau, hắn liền theo đuôi sau hai đứa bọn hắn. Bọn nhãi ranh hứng thú mười phần muốn nhìn nữ nô khi lâm nguy hiểm sẽ phản ứng thế nào thì hắn cũng không ngoại lệ.

Trong địa lao nữ nô yếu ớt không nơi nương tựa, ôn nhu ngoan ngoãn, mà ở Tháp Lâm này nàng lại biểu hiện đáng vẻ bình tĩnh cứng cỏi nhanh nhẹn dũng mãnh làm hắn mở rộng tầm mắt. Hơn ba năm nay, đầu chân hắn hành tẩu không chỉ có trải rộng tuyệt vực mà còn xa đến tận Trung Nguyên, Thiên Trúc, khu vực sát rìa bên ngoài lãnh thổ này, không phải hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nhanh nhẹn dũng mãnh dũng cảm như nàng nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy loại nữ nhân như nàng.

Nên hình dung như thế nào đây? Đúng rồi, chính là như tên nhóc Càn La Nạp nói “không chết không ngừng”!

không chết không ngừng, tẩm máu trong chiến đấu đến sinh mệnh cuối cùng. Đây là hiếu hãnh cùng sự dũng cảm của chiến sĩ a, thế nhưng lại được một nữ nô đề tiện thể hiện ra vô cùng tự nhiên. hãnh không khỏi liên tưởng đến việc hãnh từng nghe lời đồn đãi, khi nàng ở trong bóng tối giết chết một con chó ngao. Nguyên lai hãnh chỉ là bởi vì Ngãn Nghê, Vương cùng Liệt đội trưởng cùng thích nàng nên mới hứng thú tiếp cận nàng, hiện tại phần hứng thú này lại chết yếu vì hình tượng “không chết không ngừng” tàn nhẫn kia thật sâu mà ghi ấn vào trái tim hãnh.

Nơi tuyệt vực tàn khốc này cần chính là nữ nhân nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, cũng chỉ có nữ nhân như vậy mới có tư cách mang đứa con nổi dôi của hãnh.

Hắt tay phải đi con nhện đen đang phun tơ trên tay đi, hãnh bước tới chỗ nền gạch nhuộm đầy vết máu. Ngưng mắt nhìn một lát, chậm rãi quỳ một chân, hàng mi dài rủ xuống yêu thương mà thành kính hôn lên vết máu đỏ sẫm đã đông kết lại. Tỷ tỷ, người hãy chờ ta, Đa Cát nhất định sẽ đem người bắt tới tay.

##### Ta là phân cách không vô duyên

Mới vòng qua tường chùa, liền thấy phía trước đội hình tăng binh cấp tốc đi tới từ hành lang gấp khúc, người dẫn đầu chính là ba. Sắc mặt lạnh lẽo, ngũ quan tràn đầy khí tức dữ tợn tàn ác, áo cà sa đỏ tím phần phật tung bay, cả người tản ra mùi khát máu dường như tùy thời sẽ rút trường đao khỏi vỏ vậy. Ba ba đáng sợ như vậy lại cũng khiến bọn chúng vô cùng sung bái.

Càn La Nạp nhanh chóng tiến lên vài bước, cung kính hướng về phía ba trình lên nữ nô đang ngắt được hãnh bê tới. Liếc mắt một cái nhìn đến khuôn mặt trắng bệch xanh mét, hai mắt nhắm chặt, mi tâm Thích Già Thất Tu căng chặt thiếu chút nữa kẹp chết con ruồi. hãnh nhanh chóng duỗi tay đoạt lấy La Chu từ trong tay con trai mình, vẫn không quên hỏi: “Đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Ba, chúng ta ngồi ở ghế nhàm chán quá liền đến quảng trường trung khiếu vũ, trong lúc vô tình phát hiện nữ nô này chạy về chỗ thật xa của phật tháp. Lúc ban đầu vẫn chưa để ý lắm nhưng sau lại cảm thấy không thích hợp, sợ là nữ nô này to gan lớn mật mà muốn chạy trốn. Cả hai liền thương lượng một phen quyết định cũng đi theo ra chỗ phật tháp nhìn xem.” Càn La Nạp lùi một bước sang bên cạnh, nhường vị trí cho em trai mình.

Khôn La Đạt kéo nam nhân đằng sau đi lên trước, lắc lắc trong tay kẻ ám sát trong tình trạng nửa chết nửa sống, trịnh trọng mà tiếp lời nói: “Sau khi tiến vào tháp lâm, liền thấy nữ nô cùng người nam nhân này lăn lộn đánh nhau trên mặt đất. Nàng cố sống cố chết cắn cổ nam nhân này, tay trái của hãnh vừa vặn bắt được đến chuôi đao, hãnh là muốn chém nàng. Bọn con biết ba thương nàng ta nên vội vàng cứu nàng. Ai ngờ nàng bị thương quá nặng, bọn con mới chỉ kịp liếc mắt nhìn nàng một cái sau liền chết ngắt đi.”

Cuối cùng sự chú ý của ba bọn hãnh đều đặt ở trên người nữ nô, hãnh cùng đệ của mình trao đổi bằng ánh mắt đặc ý. Liền tính là không thể kể mọi chuyện chính xác từ đầu đến cuối cho ba bọn hãnh biết. Ai biết ba nếu biết rằng bọn họ bởi vì muốn xem phản ứng của nữ nô khi bị nguy hiểm thế nào liền luôn khoanh tay đứng nhìn từ đầu, khiến nữ nô thân hãnh thích bị trọng thương thì có thể hay không dưới sự giận dữ đem huynh đệ hai người bọn hãnh cảm tức một hai năm a.

Khôn La Đạt nói cái gì ở gần cuối, Thích Già Thất Tu cơ hồ cũng không có nghe vào. Trong ngực hãnh heo nhỏ hô hấp mỏng manh, lồng ngực lên xuống yếu ớt, trên mặt lây dính vài vết máu khiến hãnh càng đau lòng. Trong lòng giống như bị một cây đao ra sức mà chém vào. hãnh không dám ra sức ôm, sợ chỉ cần dùng một chút lực liền đem nàng bóp nát.

Vừa mới đem sự vụ pháp hội bố trí xong, liền nhận được phân phó của Vương mệnh lệnh hãnh đi tìm heo nhỏ. Heo nhỏ nói với Vương muốn đi tiểu, chính là hãnh dẫn người tìm kiếm khu vực nhà xí của chùa đều không có tìm được tung tích của nàng. Tìm không được chỉ có hai loại khả năng, một là heo nhỏ lấy cớ đi nhà xí rồi tìm cơ hội chạy trốn; hai là trong chùa có kẻ ám sát bụng dạ khó lường, nhắm trúng nàng là đối tượng quan trọng trong lòng Vương nên đem nàng bắt làm con tin.

Nếu là khả năng đầu tiên, hãnh cũng không lo lắng vì bên ngoài chùa các binh sĩ tuần tra nhìn thì giống như đều vào trong chùa để tham dự pháp hội, kỳ thật thì lại ở cách chùa một dặm phía xa, bốn phía còn mai phục bao nhiêu binh sĩ thủ vệ. Heo nhỏ ngay cả khi có mọc cánh cũng sẽ bị bắn rụng xuống dưới.

Là khả năng sau thì hãnh cực kỳ lo lắng, kẻ ám sát có thể tránh thoát kiểm tra nghiêm mật của binh sĩ rồi cuối cùng trà trộn vào pháp hội tuyệt đối là có vài phần năng lực. Nếu chỉ nghĩ dùng heo nhỏ để uy hiếp Vương thì còn dễ xử lý, hãnh e sợ là kẻ ám sát có thể sẽ làm nhục cường bạo heo nhỏ. Nếu đổi một cái thời điểm khác, hãnh sớm đã phái binh sĩ bốn phía khắp nơi lùng bắt nhưng hôm nay cố tình lại là buổi cuối cùng diễn ra Pháp hội, hãnh chỉ có thể âm thầm điều khiển tăng binh cùng thị vệ khắp nơi tìm kiếm.

Còn chưa bước ra hành lang gấp khúc, liền thấy Càn La Nạp ôm một cái nữ nhân vô cùng quen thuộc từ góc tường vòng ra, đi theo phía sau là Khôn La Đạt, tay vừa túm vừa kéo một nam nhân máu me loang lổ. Hãnh vội xem nữ nhân trong lòng đang hôn mê tình trạng vô cùng bi thảm thì nội tâm hãnh càng đau.

Xương tay phải bị đứt gãy, Nghiêm trọng nhất chính là ngũ tạng trong bụng bị một lực mạnh tàn phá, nếu cứ tiếp tục thế này thì nàng sẽ chết là cái chắc. Trọng thương nặng như vậy, trước mắt chỉ có một người có thể cứu trị.

hãnh quay đầu lạnh giọng mệnh lệnh với tăng binh dẫn đầu, “Truyền lệnh xuống các tăng binh cùng thị vệ tiếp tục nghiêm chỉnh bí mật tuần tra chùa miếu, phạm là phát hiện người nào bị hiềm nghi đều giết chết.” Dừng một chút, ánh mắt rơi xuống nam nhân trên mặt đất với sắc mặt vằn vọc chết khiếp, hãnh nghiêng răng nói, “Trước đem tên thích khách này ném đến địa lao, lưu tâm đừng để cho hãnh chết, ta muốn đích thân tra tra khảo.” Giọng của hãnh đầy đặc tuyệt lạnh cùng mùi máu tươi tanh tưởi khát máu.

“Ờ.”

Tầng bình dẫn đầu khom lưng lĩnh mệnh, chỉ huy hai tầng bình nâng nam nhân trên mặt đất lên, đội ngũ nhanh chóng hướng nơi nào đó trong hẻm đi chuyển qua.

Ánh mắt đen tối không rõ mà nhìn chăm chăm hai đứa con trước mặt, nhân nhạ nói: “Cần La Nạp, Khôn La Đạt, sự kiện pháp hội lên đồng đã kết thúc, các ngươi mau chút quay trở lại quảng trường thỉnh Vương sau khi pháp hội kết thúc đi giá đến mặt điện một chuyến.”

“đã biết, ba.” Cần La Nạp cùng Khôn La Đạt đồng thanh đáp lời rồi dọc theo hành lang gấp khúc vội vã mà chạy chậm rãi đi.

Nhìn hai thân ảnh nhỏ nhỏ biến mất ở chỗ rẽ hành lang gấp khúc, Thích Già Thất Tu thu hồi ánh mắt rét buốt. Hai cái tiểu tử cánh đã mọc chắc chắn rồi hay sao mà dám cư nhiên ăn gan báo gan hồ dám lừa gạt hắn. Lần này trở về liền đem hai đứa tiến vào hang đá tuyết son, không bắt chúng đem Mật Tông tu nửa năm cũng đừng nghĩ tha cho bọn chúng!

Tầm mắt dừng ở khuôn mặt trắng bệch của nữ nô, trên má đã có dấu hiệu của tử vong, mi tâm của hán tửa sự thương xót đau lòng, từng giây từng phút như muốn đốt cháy trái tim hắn.

Từ lần hạ quyết định với Vương, hắn sẽ không sinh ra nửa phần oán trách. Hắn chỉ thống hận chính mình thất trách, cư nhiên để kẻ ám sát trà trộn vào chùa miếu!

Kéo xuống áo cà sa, đem nữ nô trong lòng ngực bọc thêm một tầng, hắn đi nhanh như bay hướng phía hành lang hẹp u tối gấp khúc bên phải mà tới.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 142: Pháp vương chữa thương (một)

Bạch Mã Đan Tăng mới vừa trở lại mặt điện, dẫn dò tầng nhân hầu hạ bên người đem tế phẩm còn mới mang lên bàn thờ, cửa điện khép hờ đã bị đẩy ra. Thay bằng đó là một con gió cuốn vào, tiếp theo là tiếng thạch va chạm với mặt đất nặng nề mà quỳ gối trên mặt đất.

Hắn ngược mắt nhân nhạ nhìn thoáng qua rồi ôn hòa nói hai tầng nhân hầu hạ bên người: “Các ngươi trước lui xuống, ở bên ngoài điện chờ Vương qua.”

Hai gã tầng nhân bình tĩnh như nước, tay tạo thành chữ thập khom lưng hành lễ, cung kính mà nghe lời lặng yên dạ một tiếng rồi khỏi mặt điện, cũng thuận tay đem cửa điện đóng lại.

Bên trong điện tối tăm từng lớp khói mỏng bay quanh quẩn, mười ba ngọn nến lay động nhảy lên. Bên trên đèn đầu người trong chén, các đoạn tay chân, ngũ tạng, các tế phẩm chờ được đặt đến vị trí của nó ở dưới ánh đèn lập lòe lúc sáng lúc tối, tỏa ra mùi tanh dày đặc khắp nơi. Chính giữa mặt điện cung phụng năm tượng Phật bảo bằng bạc khuôn mặt trang nghiêm, tràn ngập thần bí đoan trang cùng từ bi nhân ái.

“Thích Già Thất Tu, nói đi.” Bạch Mã Đan Tăng ngồi xếp bằng, đôi tay đặt trên đầu gối, sắc mặt hòa ái, mắt phượng ôn nhu.

“Pháp vương, khẩn cầu ngài cứu ... cứu nàng.”

Thích Già Thất Tu đầu gối lê đến gần mấy bước, đem nữ nô trong lòng ngực nhẹ nhàng đặt ở trên tòa sen, đôi tay lập tức giơ lên trên ngang trán, đoan chính cung kính mà dập đầu cầu xin Bạch Mã Đan Tăng.

“Thích Già Thất Tu, ngươi thật là cái đồ vô dụng.” Mắt phượng Bạch Mã Đan Tăng như cũ ôn nhu, biểu tình vẫn như cũ hòa ái, chỉ là miệng lưỡi lại mang theo một ý trào phúng.

Thân thể Thích Già Thất Tu cứng đờ, cúi đầu càng sâu nói: “Là thất trách của đệ tử, thỉnh Pháp vương trách phạt.”

Bạch Mã Đan Tăng không tỏ rõ ý kiến mà chỉ nhướng mày, nhắc chân bước khỏi tòa sen, khom lưng bế lên nữ nô trên mặt đất rồi tiến vào căn phòng sâu nhất bí ẩn nhất của mặt điện. “Phạt ngươi tại đây quỳ chờ Vương, hắn tới liền đem hắn đưa vào bên trong.”

“Dạ.” Thích Già Thất Tu đáp lời.

Chờ nghe được hai tiếng kéo kẹt cùng động tĩnh phía trước ngừng hẳn, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu. Nhìn cung điện bên trái vách tường cung phụng mấy trăm tượng Phật cao ba tấc, trong mắt nóng nóng cùng lo lắng cuối cùng cũng tan đi. Chỉ cần Pháp vương đáp ứng cứu trị thì cho dù là bước một chân vào địa ngục, Diêm La cũng phải tha người. Vương của ta là người nhất thời sơ sẩy, mới có thể đem heo nhỏ đẩy đến bên người Pháp vương.

##### Đường phân tuyến nhiều tượng phật nhìn anh đẹp zai quỳ dưới đất J

Căn phòng bí mật trong điện thật ra là mấy cái tầng hầm ngầm nối liền mà thành, không gian cũng không nhỏ hẹp. Bởi vì khắp nơi đều sắp xếp các lỗ thông gió thoát khí, cho nên bên trong không khí một chút cũng không dồn nén. Nét vẽ màu họa cứng rắn trên vách treo của ngọn đèn bơ hình hoa sen được đúc bằng vàng ròng, ánh sáng bên trong thể nhưng so với mặt điện bên trong còn muốn sáng hơn.

Bạch Mã Đan Tăng ôm La Chu đi vào một gian phòng ở. Ở giữa phòng có cái giường dài hơn hai mét, cao một thước, chỉ nửa thước bên cạnh căn phòng là tới một cái ao. Đáy ao cùng bờ ao hoàn toàn dùng ngọc thạch Côn Luân màu trắng nõn ộp lên, trong ao đựng đầy nước lục sắc không gợn chút sóng.

hắn trước đem La Chu đặt ở bên cạnh ao, hắn lấy trên giá mấy cái bình lọ lớn từ phòng ở bên trái. Mở ra bình, đem bên trong bột phấn nâu đỏ hết vào trong ao, dùng một pháp trượng được chế thành từ xương ống chân người ở bên trong ao khuấy qua khuấy lại. Chỉ chốc lát sau, trong ao chính là tản ra mùi tanh của thuốc được loãng màu nâu.

Tiếp theo hắn cởi bỏ quần áo trên người La Chu, ánh mắt dừng đến đầu nõ Mực Xích Vương bên phải đầu vai một lát, khỏe môi gọi lên một nụ cười nhạt không có cảm tình, động tác mềm nhẹ mà đem nàng để vào trong ao.

Mặt nước không chịu được trọng lượng cơ thể của La Chu nên nhanh chóng đem cả người nàng mạnh mẽ vẩy quanh.

hắn lại lấy từ một cái bình nhỏ xanh biếc ra mấy viên thuốc màu đỏ, mở ra miệng La Chu, đem mấy viên thuốc đều nhét vào. Cuối cùng đặt thêm cục đá lót ở sau gáy nàng, làm cả khuôn mặt nàng cũng chìm dưới mặt nước của ao, chỉ thật cẩn thận mà lộ ra lỗ mũi để hô hấp.

hắn tùy ý ngồi xếp bằng ở bên cạnh ao, nhìn nước trong ao cùng thuốc được dần dần nuốt trọn lấy thân thể nữ nhân, bên môi cười như không cười, ý cười lạnh yên mà gia tăng. Mắt phượng lẳng lẳng khép lại, hai tay trước người kết ấn, chậm rãi nhập định.

không biết từ khi nào, bên cạnh ao có thêm một nam nhân đứng một người quỳ. Nam nhân có dáng đứng dị thường cao lớn nhanh nhẹn đứng mãi giống như núi cao khí thế nguy nga bất phàm. Chỉ là khuôn mặt anh tuấn lại khắc sâu sắc bén cùng sát khí lạnh thấu xương vô cùng đáng sợ, nhìn thôi cũng đã thấy sợ chỉ muốn né xa ba thước.

hắn lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào vật thể trong ao nâu. Sống hai mươi ba năm, cuối cùng hắn mới thích một nữ nhân nhưng nữ nhân này vẫn có ý nghĩ trốn thoát đi. Hắn bắt quả muốn thử nàng một chút, nàng liền đầu óc ngu muội mà mượn cơ hội đó chạy trốn. Trong nháy mắt nghe nàng bị kẻ ám sát làm trọng thương đến chết ngất, hắn trong lòng trừ bỏ có cảm giác lăng trì đau đớn ra, còn càng là cảm giác phần nộ muốn xé rách mọi thứ.

Nàng chỉ là một cái nữ nô dê tiện, dám không lưu tình chút nào mà đem mọi sự sùng ái cùng dung túng của hắn đối với nàng đập xuống dưới chân, ném ra đằng sau đầu. Giờ phút này, nàng lại lẳng lặng mà nằm ở trong đồng thuốc được, đôi mắt nhắm chặt giống như đang khinh miệt hắn uống phí tâm tư cùng một bên tình nguyện. Đôi tay bên người bất tri bất giác mà nắm chặt thành quyền, xương ngón tay vang lên cách cách, con mắt lạnh lẽo tựa vạn năm băng tuyết không tan.

“Vương, heo bị kẻ ám sát bắt đi, là hạ thần thất trách, thỉnh Vương trách phạt.” Thích Già Thất Tu nhìn đến Vương nắm chặt tay, trong lòng khẽ run lên, vội vàng một lần nữa thỉnh tội.

Tán bố Trác Đốn hừ lạnh một tiếng, chậm rãi buông ra đôi tay, y âm trầm nói: “Ngươi đương nhiên là có tội khó thoát, nhưng heo có phải hay không bị kẻ ám sát bắt đi, ngươi trong lòng đều hiểu rõ, đừng có tính kẻ giúp nàng thoát tội.”

“Nô lệ chạy trốn bị bắt lại sẽ phải chịu hình phạt quát roi, hay Vương là muốn chém đứt hai chân của nữ nô này?” Bạch Mã Đan Tăng mở mắt ra, nhìn chăm chú vào thứ trong ao nâu, ôn tồn hỏi.

Tán bố Trác Đốn không nói, ánh mắt trầm trầm mà nhìn chăm chăm nữ nô một hồi lâu, mới dời ánh mắt chuyển hướng Bạch Mã Đan Tăng ngồi xếp bằng bên cạnh ao.

“Lúc nào mới chữa trị xong ngũ tạng và nối xương thành công?”

“Vẫn luôn thoa thuốc ngoài da bí được do ta điều chế” Bạch Mã Đan Tăng trầm ngâm một lát tính toán, “Mười ngày sau, ngũ tạng cơ bản có thể chữa trị khỏi. Mười lăm ngày sau, xương cốt có thể miễn cưỡng liền lại.” Hắn dừng một chút, lại bổ sung thêm, “Nếu Vương bỏ được đem nàng để ở nơi này dưỡng thương, ta sẽ sử dụng hồn mắt tới trị liệu phụ trợ, không đến một tháng tiểu nữ nô này có thể tung tăng nhảy nhót.”

“Pháp vương muốn nàng?” Tán Bố Trác Đốn khẳng định hỏi.

“Vương nên nhớ rõ ta từng đối với người yêu cầu qua nếu xuất hiện một người có thể nhìn trộm hồn mắt.” Bạch Mã Đan Tăng thông thả ung dung mà lần tràng hạt, “Lúc ấy Vương đã đáp ứng ta. Trước mắt đây là người có thể nhìn trộm hồn mắt, không biết Vương có hay không nên thực hiện lời hứa hẹn?”

Mắt ung bỗng ngưng nhú lại, toát ra ự uy nghiêm sắc bén, cánh môi đầy đặn nhiễm một tầng sát ý: “Nàng là nô lệ của ta.”

“Trở thành tế phẩm dâng lên, nàng liền không phải là nô lệ của Vương mà là \*liên nữ song tu cùng Liên hoa Pháp vương.” Bạch Mã Đan Tăng đối với Tán Bố Trác Đốn nở nụ cười ôn hòa từ ái. Đứng dậy đi đến cái giá, từ phía trên lấy ra một cái bình lớn, đem thuốc bột màu đỏ sậm bên trong đều đổ hết vào trong ao, xong hắn ngồi xổm nhạt lên pháp trượng bằng xương rồi dựa vào bên cạnh ao tiếp tục khuấy nước.

\* liên nữ = là nữ nhân được chọn để giao hợp cùng với tăng nhân

Trong phòng nhất thời vắng lặng không tiếng động, chỉ có chút âm thanh nhỏ của nước trong ao bị khuấy loạn. “Đương nhiên, mặc dù nàng đã thành liên nữ, Vương cũng có thể tùy thời đem nàng đưa bốn, chỉ cần vào những thời gian cố định thì đưa nàng đến chùa cùng ta song tu là được.” Chỉ chốc lát sau, Bạch Mã Đan Tăng lại nhàn nhạ mà đánh vỡ sự yên tĩnh, “hiện tại nàng như cũ vẫn là nữ nô của Vương, có hay không chém đứt chân của nô lệ bỏ trốn, ta không có quyền can thiệp.”

Trong ao được màu nâu dần dần nhiễm màu đỏ sậm nhân nhật, Tán Bó Trắc Đốn hít mắt nhìn một hồi lâu, mới lại lạnh lùng hỏi: “Vì cái gì không thể buông tha cho nàng?”

Bạch Mã Đan Tăng bỏ xuống pháp trượng, đứng dậy đi đến trước mặt hắn, cũng không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ ôn hòa nói, “Vương, ta không vội muốn nàng, ngươi có đủ thời gian để suy nghĩ, ta lại ở chỗ này chờ quyết định cuối cùng của ngươi.” Mắt phượng ôn từ đột nhiên xuất hiện vài ánh bồn cợt, hắn duỗi tay vỗ vỗ bả vai Tán Bó Trắc Đốn, tiến đến bên tai nhẹ giọng, “Tán Bó Trắc Đốn, từ nhỏ đến lớn ta vì ngươi thỏa mãn vô số nguyện vọng, lúc này đây có phải hay không nên đến lượt ngươi tới hỏi báo ta a.”

hắn lui ra sau một bước, tay tạo thành chữ thập nhẹ nhàng khom lưng thi lễ xong liền từng bước thanh thoát đi ra khỏi căn phòng.

Tán bó Trắc Đốn trầm mặc hồi lâu, biểu tình trên mặt hắn đình trệ chỉ độc sự lạnh lẽo cuối cùng có một tia buồn lòng, sau đó hồ hững phản phó Thích Già Thất Tu đang quỳ gối bên chân nói: “Mười ngày sau, ngươi mang heo nhỏ hồi hoàng cung đường thương.”

“Đạ.”

Thích Già Thất Tu không dự đoán được Pháp vương sẽ hiển nhiên hướng Vương nói thẳng tâm tư của mình như vậy khiến hắn vừa kinh ngạc vừa vô cùng cuống quýt trầm giọng đáp.

Chỉ mong Vương sẽ không giận chó đánh mèo heo nhỏ a, thật sự sẽ đem hai chân của nàng chặt đi sao!?

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Ngươi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 143: Pháp vương chữa thương (hai)

Thân thể từ trong ra ngoài đều là cảm giác ấm áp dào dạt, một chút cũng không hề đau. Bụng cùng xương cốt như có ngàn vạn con kiến đang bò đang cắn ở trên, cảm giác thật ngứa chỉ hận không thể duỗi tay dùng sức gãi gãi một phen. Chính là sức lực cả người giống như đều bị rút sạch đi, người mềm như bông, ngay cả muốn cử động một ngón tay cũng không nổi.

La Chu vừa mới cố hết sức mà mở mắt, đồng tử đột nhiên co rút lại, hoảng hốt mà nhắm mắt lại, đôi mày thanh tú khó chịu nhăn thành một đoàn. Ánh sáng ở đâu ra vậy? Chối mắt quá đi!

“Heo nhỏ ngọc, ta sẽ tắt mấy cái đèn đi rồi hãy mở mắt ra thích ứng một chút đi.”

Bên tai vang lên một âm thanh nhu hòa ôn thuận, tựa gió ấm thổi nhẹ, mang theo từ ái thương xót, một chút lại một chút thấm vào ruột gan.

Thanh âm này có chút quen tai, lại nhớ không nổi rốt cuộc ở đâu nghe qua. Đôi mắt đầu tiên là chớp chớp liên tục, tiếp theo dần dần mở rộng hơn, cuối cùng hoàn toàn mở ra.

Trong ánh sáng vàng nhân nhật, nàng thấy được một khuôn mặt giống như hoa sen thanh nhã thánh khiết đoan từ, mắt phượng đỏ tím rực rỡ lung linh, ôn nhu ấm áp, mỗi mòng duyên dáng ngay cả khi cười cũng vô cùng dễ thân khả ái.

“Liên... Liên hoa Pháp vương” hai con mắt mở tròn to tràn đầy kinh ngạc, không tự chủ được mà thithầm ra tiếng.

“Là ta.”

Bạch Mã Đan Tăng đáp nhẹ, đem chén thuốc tiểu xảo màu ngọc bích trong tay đến gần miệng nàng nói: “Heo nhỏ ngọc, uống được đi thôi.”

một mùi vị thuốc hương mũi nàng bay vào, một mùi tanh đến cực hạn. La Chu cảnh giác mà dùng tay bịt miệng mình lại, hai mắt đề phòng mà trừng mắt với khuôn mặt thanh nhã hiền từ trước mặt này, kiên quyết quán triệt bản thân tuyệt đối không há mồm. Mẹ nó lại uống thuốc, không uống! Đánh chết nàng cũng không uống!

“Ngươi chỉ là nữ nhân tay chân yếu đuối mà lại dám cậy mạnh đấu lại kẻ ám sát đến kịch liệt như vậy, kết quả là xương sườn gãy hai cái, xương tay phải đứt gãy, ngũ tạng cũng bị thương nặng. Nếu không phải ta ra tay trị liệu thì đã sớm đi đầu thai luân hồi rồi.” Lời nói mềm nhẹ từ ái có chút mang theo phần hơi trách cứ. Ngay tiếp đó hắn lại như dụ trẻ con không nghe lời, “Ngoan, uống thuốc thì thân thể mới có thể tốt lên, thuốc này một chút cũng không đắng.” một cánh tay rắn chắc có lực từ sau cổ nàng đỡ lấy, đem đầu nàng trong ao nước thuốc nâng lên trong không trung, chén thuốc nhẹ nhàng cõ nhẹ ở viền cánh môi của nàng.

Gối lên cánh tay của Liên hoa Pháp vương, La Chu có chút hoảng hốt. Mơ hồ trong tiềm thức, tựa hồ lúc còn rất nhỏ, mẹ cùng cha cũng từng ôm nàng và đối xử ôn nhu như vậy với nàng. Nhưng rõ ràng trong trí nhớ, chính mình liên tục từng hưởng thụ qua đối đãi ôn nhu từ ái như vậy, vì thế nàng thường xuyên hoài nghi tiềm thức mơ hồ ấm áp kia, chắc là cầu mong mà không được nên sinh ra vọng tưởng.

Giương mắt nhìn cặp mắt phượng đỏ tím ôn từ vô hạn kia rồi lại rũ mắt nhìn chén thuốc, nàng có thể thấy nước thuốc có màu hồng nhạt cùng khói trắng bốc lên, chắc mới sắc xong. Nàng đánh liều, chủ động mở ra miệng, “thật ngoan.” Bạch Mã Đan Tăng ôn nhu khen ngợi, trong tay chén thuốc thông thả nghiêng.

Nước thuốc thật sự không có đắng, hơi hơi ngọt một chút nhưng lại có một vị tanh tanh quái dị. Nàng uống ừng ực vài lần xong nước thuốc, thế nhưng giống như kỳ tích vậy nàng không còn cảm thấy đau đớn trong sâu thẳm linh hồn nữa.

Cánh tay hần ở sau cổ nàng nhẹ nhàng buông, lập tức đầu được gối lên một tảng đá, cảm xúc ấm áp một lần nữa đem gương mặt của nàng bao lại, lúc này La Chu mới phát hiện chính mình trần như nhộng mà ngâm ở trong một cái ao thuốc có màu hồng. Cho nàng uống thuốc xong, thân ảnh Liên hoa Pháp vương trong tầm mắt liền rời đi, nàng không thể quay đầu xem hần đi đâu chỉ có thể nghe được một tâm thanh rất nhỏ, giống như hần đang mân mê đồ vật gì đó.

Nàng nhìn trần nhà sắc sỡ màu sắc, đại não đình trệ chậm rãi vận chuyển thông tin lên. Cuối cùng ký ức dừng lại lúc nàng phun máu trước mặt hai thằng con của mãnh thú, rồi mọi thứ trước mắt liền biến thành màu đen, cái gì cũng không biết.

Xương sườn bị gãy, xương tay phải bị đứt gãy, ngũ tạng thì bị thương nặng. Nàng nuốt nuốt nước bọt nghĩ tới tình huống bi thảm của chính mình, đây giống như là lần đầu tiên nàng gặp bị thương nghiêm trọng như này, xem ra kẻ ám sát kia cũng không thể coi thường a. Chờ đã? Kéo Đạt Khắc? Nàng đột nhiên ngẩn ra, chẳng lẽ tên làm thương nàng đã bị điều tra ra thân phận rồi sao? Kéo Đạt Khắc là một quốc gia hung hãn mà giáo hoạt, họ muốn tiêu diệt Cổ Cách! thật không biết ở trong lịch sử của thời không này thì chiến thắng sẽ thuộc về họ hay Cổ Cách đây?

thật vất vả mới tìm có được cơ hội quý giá như thế này, còn chưa có chính thức trốn chạy đi liền trộm không được còn mất nắm gạo rồi bị trọng thương đến mức này. thật là đúng với câu người tính không bằng trời tính sao? Nàng không tiếng động mà thở dài. Đầu óc lúc này hoàn toàn bình tĩnh lại, mới càng khắc sâu mà linh ngộ đến chính mình ngu xuẩn biết bao nhiêu. Xưa nay đều đem nàng trông coi đến không khe hở như Cẩm Thú Vương như thế nào sẽ đột nhiên cho phép nàng một mình đi nhà xí a, như thế nào sẽ chỉ dặn dò nàng một câu đi nhanh về nhanh, liền cho nàng một mình hoạt động tự do cơ chứ? hần bất quá là thử nàng một chút xem nó lệ là nàng có trung thành hay không mà thôi. Chẳng sợ nàng thật sự có thể trốn ra khỏi chùa miếu, phỏng chừng chạy không xa là mấy liền sẽ bị bắt trở về.

La Chu bắt đầu dĩ cười khổ, nàng chỉ muốn rời xa Cẩm Thú Vương, rất muốn chạy trốn khỏi tòa thành máu me độc ác này, cứ thế liền đơn giản rơi vào bẫy rập đến nhìn không ra. Nó lệ chạy trốn, chính là phản bội chủ nhân. Nàng một khi chạy, cũng có nghĩa là đem Cẩm Thú Vương như giày rách, hung hăng mà giẫm đạp dưới lòng bàn chân. Nàng không lo lắng dưới sự giận dữ Cẩm Thú Vương sẽ giết chết nàng, nếu hần muốn nàng chết, liền sẽ không làm điều thừa thừa là thỉnh Liên hoa Pháp vương trị liệu cho nàng. Nàng sợ hãi chính là lấy tính tình quái gở của Cẩm Thú Vương mà nói, không biết sau này sẽ làm nhục tra tấn nàng như thế nào. Chỉ mới nghĩ thôi toàn thân liền phát lạnh, run rẩy kịch liệt trong tuyệt vọng.

Nghĩ, nghĩ, nghĩ nhiều cũng vô ích thôi. Xe đến trước núi ắt sẽ có đường, sự tình còn chưa rơi lên trên đầu a, nàng không thể trước đem chính mình hù chết. Cùng lắm thì... cùng lắm thì nàng sau này đem bản thân hạ mình thấp chút nữa, tận lực lấy lòng Cẩm Thú Vương vậy.

Uống xong nước thuốc, dạ dày cảm thấy ấm áp hơn, cảm giác đó chạy dọc theo gân mạch ở trong cơ thể khắp nơi du tẩu. Nhưng ngũ tạng cùng xương cốt cảm giác ngứa ngáy không biết vì cái gì càng ngứa càng nhiều hơn, liền ngay cả cơ bắp cùng làn da cũng bắt đầu tê ngứa đau đớn, cổ tinh thần thể lại mềm oặt đến gãi một chút cũng đều không có sức lực. Nàng cố gắng nhẫn nại một hồi lâu, cuối cùng nhịn không được mà nhẹ giọng kêu lên: “Ngứa”

Thanh âm vạt áo ma xát nhẹ nhàng chậm chạp tiến gần tới bên người, hơi thở nhu hòa lời cuốn thanh u cùng mùi hương sen thoảng thoảng đánh úp lại, khuôn mặt thanh nhã thánh khiết đoan lần thứ hai xuất hiện trước mắt, mắt phượng đỏ tím hiền lành ôn nhu dễ dàng trấn an yên ổn cảm giác ngứa ngáy sinh ra bực bội đó.

“Heo nhỏ ngốc, nhịn một chút, lập tức liền không ngứa.”

“Ta kêu là La Chu, không phải heo nhỏ ngốc!”

Tuy nói ba chữ heo nhỏ ngốc này chứa đầy sự sủng ái ôn nhu, tuy nói nàng xác thật ngu dốt mà làm chính mình bị trọng thương, nhưng mặc cho ai bị hắt người này tới người khác gọi hết heo nhỏ ngốc, rồi lại heo ngốc, cảm xúc thế nào cũng không thể thoải mái a.

“Heo nhỏ, nhịn một chút, lập tức liền không ngứa nữa.” Bạch Mã Đan Tăng rất nghe lời liền sửa miệng, mắt phượng chứa đầy sự khoan dung cùng ý cười bất đắc dĩ, chính là giống trường bối đối xử với hài tử nghịch ngợm vậy.

La Chu rất quái dị phát hiện chính mình khi đối mặt với Liên hoa Pháp vương cư nhiên không có nửa điểm xa lạ cùng cảnh giác, liền ngay cả thẹn thùng cũng không có một chút luôn. Như việc nàng trần trụi mà nằm ở trong ao thuốc, hần canh giữ ở bên cạnh an ủi nàng, giúp nàng chữa thương cũng chẳng phải việc gì quá kinh khủng.

“Pháp vương, xin hỏi ngài bao nhiêu tuổi vậy?” Nàng nhìn khuôn mặt bóng loáng tìm không ra một nếp nhăn, trong lòng có chút tò mò. Khuôn mặt không có nếp nhăn thoạt nhìn giống như còn thành niên, lại lộ ra sự thành thực cơ trí dị thường. nói chuyện với nàng cùng coi nàng như là trưởng bối đối đãi với tiểu bối vậy, từ ái khoan dung mà lại hòa ái dễ gần.

Bạch Mã Đan tăng cười mà không đáp, lấy từ trong bình thuốc một ít thứ gì ngọc ngậy rải lên mặt nàng. La Chu nhắm mắt thật nhanh, trong miệng thoát ra một tiếng thét chói tai kinh hồn. Chỉ cảm thấy có cái gì mềm mềm ở trên mặt nàng bò tới bò lui không thôi, còn thỉnh thoảng có thanh âm truyền đến lỗ tai, nhẹ nhàng mùi tanh chui vào trong mũi, cùng mùi thanh u lạnh lẽo của hoa sen quện vào nhau tạo ra một cái mùi quý dị.

“Ngươi rải cái gì?” Nàng không thể nhúc nhích, lại không dám trợn mắt, chỉ có thể hét lên hỏi hần.



“một ít con sâu nhỏ dùng để chữa xương gãy.”

Hai bàn tay to ở trên mặt nàng ôn nhu mà mát xa, cảm giác tồn tại của cái thứ mềm mềm ấy cùng âm thanh hầu như biến mất không còn. Cảm giác ngứa ngáy ở xương dần dần chuyển thành nóng bỏng, trong ngoài cơ thể như là bị lửa làm bỏng, chỉ có bàn tay to đang du tấu chỗ nào mới hơi chút giảm bớt này sự nóng bỏng đau đớn.

Sâu cchuwas xương gãy?! Tâm thấp thỏm chán kinh bỗng chốc trở nên hải khùng, trong đầu tự nhiên diễn ra cảnh ở pháp hội thiếu nữ bị con trâu trắng tàn nhẫn cường bạo, bị đao cắt xuống máu chảy đầm đìa thân thể mỗi nơi một chỗ, còn có Liên hoa Pháp Vương ngồi ngay ngắn ở tòa bảo sen kim sắc, trang phục trang nghiêm, thánh khiết như hoa sen, nhân từ ôn nhu.

“Heo nhỏ, ta không phải ở trong thế giới hồn mất đã nói với ngươi sao,” âm thanh nhu hòa như tiếng cảm, như tiếng nước róc rách chảy linh hoạt kỳ ảo chậm chậm vang lên, “Ngươi là được thần phạt ban phước. Thần phạt chẳng những ban ân ngươi trở thành liên nữ, còn ban ân cho ngươi có linh khí viễn cổ thần sơn thuần khiết. Ngươi nên trở thành tế phẩm song tu của ta - Liên hoa Pháp vương Bạch Mã Đan Tăng, có thể nào lại không biết yêu quý thân thể quý giá của chính mình? Nếu còn tiếp tục để xảy ra lần nữa, ta sẽ trừng phạt ngươi nghiêm khắc.”

Nghe âm thanh nhàn nhạt trách cứ, nhưng hình ảnh nàng quên mất giống hệt thước phim điện ảnh bay nhanh lóe sáng trong đầu nàng. Ở cảnh trong mơ, nàng bị hấn khám phá ra lai lịch, bị bắt đeo lên một chuỗi thiên châu chín mắt, bị hấn ôm vào trong lòng tùy ý khinh bạc, vì chính là muốn hấp thu cái gọi là linh khí viễn cổ thần sơn thuần khiết trong huyết mạch của nàng.

Bên ngoài là thần thánh thần phạt nhân từ bên trong lại là ma quỷ quỷ quyết tàn nhẫn.

Cổ Cách Liên hoa Pháp vương được hàng vạn ngàn người cúng bái, tiếp nhận cung phụng, hấn là người, là Phật, cũng là ma.

Thân thể hùng hực bốc cháy lên, đôi mắt dường như bị nướng cảm giác muốn hòa tan có gì đó dính dính, như thế nào cũng không mở mắt ra được, ý thức dần dần mờ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 144: Chữa thương trước tính số sau (một)

Từ lần đó đến giờ, La Chu cũng chưa thể mở mắt ra xem tình hình xung quanh, ý thức vẫn luôn hỗn loạn. Thân thể khi thì như lửa nóng đốt cháy, khi thì như hàng vạn con kiến cắn phá, cảm giác như có cái gì từ trong cơ thể bị bóc ra, lại giống như có cái gì đó ở trên người mọc ra sinh trưởng dần. Bên tai quanh quẩn là tiếng tụng kinh Phạn ôn nhu tường hòa, lúc xa lúc gần, lúc to lúc nhỏ, ngẫu nhiên trong hỗn loạn đó sẽ có âm thanh thương tiếc đồng dài của mảnh thú cùng hơi thở lạnh nhạt trầm thấp của Cẩm Thú Vương.

Đến lúc nàng cuối cùng có thể mở to mắt thì bản thân đã không còn trần trụi nằm ở trong hồ thuốc rồi, mà là mặc áo trong bằng lụa trắng, nàng được phủ lên bởi một lớp đệm chăn nhung dày, nằm ở trên một chiếc giường vô cùng mềm mại. Thân thể giống như trải qua một lần tẩy gạn lọc tùy, có cảm giác thoải mái nhẹ nhàng, như mới vừa được sinh ra thêm lần nữa vậy.

không có thấy Liên hoa Pháp vương ngoài Phật trong ma, trong lòng như trút được gánh nặng mà thở hắt một hơi. Nàng không mê tín tôn giáo cũng không sùng bái cá nhân nào, đối với kẻ ngay cả trong mơ đều có thể tùy ý xâm nhập tàn sát bừa bãi, lấy xương và máu người sống để cung phụng. Cho dù hắc cớ cứu trị nàng lúc nàng hấp hối đi chăng nữa nhưng những được liệu đó hàm chứa mùi tanh quý đi! Nàng không dám tưởng tượng nói chúng được làm bằng gì, tưởng tượng thôi liền không rét mà run muốn nôn khan.

Động động ngón tay, thân thể giống như có chút sức lực. Có câu nói thương gân động cốt thì cần một trăm ngày mới khỏi, nàng ở mơ màng không biết rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu ngày a? Thử thăm dò nàng chậm chậm thật cẩn thận mà lật nghiêng người, bụng không có đau, tay phải cũng không đau, trên người xương cốt cũng không đau. Được liệu của ma quỷ Pháp vương có khủng bố thật nhưng hiệu quả lại là vô cùng trác tuyệt có khi còn siêu việt hơn cả cách chữa bệnh của thế kỷ 21 nữa.

Trong lúc nàng đang tập trung suy nghĩ nên không thấy rõ căn phòng mình đang ở, giờ khi nhận biết được cách bài trí của căn phòng này thì nàng hận không thể tìm miếng đậu phụ một đầu đâm vào.

Nơi này đúng là tẩm điện của Cẩm Thú Vương! Lúc nào thì nàng trở về tòa huyết tinh của vi Vương giả tối cao tàn độc đó vậy?! Tay nắm chặt lấy đệm chăn, hàm răng nghiến kèn kẹt như để hà giận. Ở sâu bên trong mặt thất chùa Thác Lâm, nàng sợ Pháp vương ma quỷ kia thật nhưng cũng tuyệt đối không muốn trở lại Cổ Cách Vương cung điện. Muốn hỏi nàng giờ phút này lo lắng nhất sợ hãi cái gì nhất, chính là Cẩm Thú Vương tính số với nàng a! Mẹ nó mới thoát khỏi hang ma quỷ, lại tiến vào động cảm thú, mệnh nàng không phải quá khổ đi!

Nguyên lai thâm ni màu hồng trải trên mặt đất bị thay thế bằng thảm lông tơ bạch dương, trên thảm thảm được dệt với sợi tơ hồng thành bát bảo cự luân, giữa trung tâm vẫn như cũ dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ thêu các hình sinh động như hoa sen, cá vàng. Thảm lông bên cạnh có màu đỏ thẫm với chữ “Vạn” nổi liền hoa văn, ý cát tường vui mừng.

Tại góc phòng đặt lò sưởi đồng thau nhưng phía trên đã được đẩy lại bởi cái nắp ngọc bích trạm trổ để phòng cháy đốm lửa bắn ra khỏi lò sưởi gây hỏa

hoạn. Ở bên cạnh cửa sổ đặt một cái bàn thấp, ở giữa có một bát hương bàn thờ Phật, trước bàn thờ Phật có một cái mộc đầu miêu tả hoa văn năm màu, một nửa bày cúng đậu tằm, một nửa bày bánh mật cùng quả nhân sâm. Cái này dựa theo tập tục người Bắc Ba, giống như tập tục ngày mừng một ở trước bàn thờ Phật bày biện các vật phẩm để cầu chúc năm mới được mùa bội thu lương thực. Từ đó suy tính thì nàng ít nhất đã hôn mê qua năm mới, hiện tại là lúc nào rồi?

không khí ẩm áp như xuân trong căn phòng phêu thoảng một mùi vị thanh đạm mát lạnh của đàn hương, đem mùi máu tanh mốc meo dĩ vãng toàn bộ che dấu. Hoặc là nói, tầm điện khi năm mới đến thì từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, bao gồm mọi góc xó xinh đều được triệt để tổng vệ sinh.

Ghé vào trên đệm, tay phải tuy rằng không đau nhưng lại không có sức lực. Da thịt rõ ràng so với trước càng thêm bóng loáng non mịn, trắng trắng và hồng hồng càng có vẻ thấp phần kiều mỹ ngon miệng.

Này chẳng lẽ là bị dược liệu quý quyết không bỏ kia đắp quá lâu nên ngoài ý muốn tạo ra kết quả đặc biệt? Nàng là nữ nhân, mà nữ nhân trời sinh liền có lòng yêu cái đẹp. Tuy rằng nhớ tới cái thứ mềm mại ở trên mặt trước đó thì cảm giác liền buồn nôn, bất quá nhìn đến da thịt xinh đẹp trong lòng vẫn là tạm thời quên sợ hãi, kim không được mà mừng thầm liên tục.

“Tĩnh.” âm thanh lạnh nhạt đạm mạc đột ngột mà vang lên.

Tâm tình vui sướng bỗng nhiên buộc chặt, khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên. rõ ràng một khắc trước còn ẩm áp như gió xuân, ngay sau đó liền rơi vào hầm băng 0 độ. Xong rồi, Cầm Thủ Vương chuẩn bị tính sổ với nàng rồi! không biết hiện tại nhắm mắt lại giả bộ ngủ còn hay không thoát được?

Người nàng cứng đờ vẫn duy trì tư thế nửa bò giống như pho tượng vẫn không nhúc nhích. Nàng cúi tầm mắt gắt gao nhìn chằm chằm góc đệm chần không nói một lời. Nhìn kiên cường giống như lợn chết không sợ nước sôi, kỳ thật nhìn từ góc độ khác sẽ thấy tay trái nắm chặt góc chần có thể hiểu là nội tâm đang vô cùng hoảng sợ. Mấy cái đốt ngón tay chẳng những toàn bộ trở nên trắng bệch còn run rẩy nhè nhẹ.

Hơi thở ấm nóng hỗn hợp mùi vị tanh tươi nhàn nhạt của dê bò dần dần tới gần, ánh sáng trước mắt trở nên tối sầm đi rất nhiều. Nàng cảm thấy toàn bộ nửa người đều bị bao phủ ở trong bóng Cầm Thủ Vương, cả người mỗi dây thần kinh như lâm đại địch căng ra đến gắt gao.

Tán bố Trác Đốn hai tay vây quanh người nàng, lạnh lùng nhìn xuống nữ nhân bên dưới, hần nửa ghé vào trên giường bất động không nói. Hôm nay là mừng 6 của năm mới, thời gian nàng tỉnh lại so với thời gian Bạch Mã Đan Tăng dự tính chậm một ngày. Thái y lúc buổi sáng đã cẩn thận khám qua một lần, ngũ tạng bị hao tổn đã không có trở ngại, xương cốt bị đứt gãy trừ bỏ không thể sử dụng sức lực ra cũng đại khái liền lại rồi. Nghĩ đến hành vi ngu xuẩn chạy trốn của nàng, ngực liền có ngọn lửa màu đen bốc cháy mãnh liệt, thiêu đến đau đớn khó nhịn, rồi thêm việc Bạch Mã Đan Tăng yêu cầu hần đưa tế phẩm song tu là nàng thì càng khiến sự tức giận không kiềm chế nổi.

“Khó được đối với người tốt một chút, lá gan liền lớn đầu óc cũng dám nghĩ, dám tự tiện chạy trốn, phản bội chủ nhân.” không có nửa ý cười âm thanh từ phía trên hung hăng nện xuống, trầm thấp có thể so với hầm băng lạnh lẽo, “Phạm là nô lệ chạy trốn, sẽ nhận hình phạt quát roi tại chỗ.” hần hơi hơi cúi mình xuống, âm thanh phớt chốc lại trở nên mềm nhẹ, “Mà nô lệ gãy chân vô dụng chỉ xứng ném cho chó ngao ăn no bụng.”

Sát khí lãnh khốc tràn ngập trong căn phòng, mồ hôi theo thái dương viên lớn viên nhỏ thi nhau chảy xuống, sau lưng đã ướt một mảng, da thịt run rẩy. Che lấp ở đệm chần hai cái bàn chân theo Cầm Thủ Vương nói càng là lạnh đến thấu xương. Nàng chắc chắn Cầm Thủ Vương sẽ không đem nàng cho chó ngao ăn nhưng nàng một chút cũng không dám bảo đảm hần sẽ không chém đứt hai chân nàng.

La Chu run rẩy mà ngẩng đầu, da đầu căng ra không ôm hy vọng mà hấp hối biện hộ: “Ta...ta còn chưa đi đến chỗ nhà xí, đã bị...bị người bắt, không...không phải chạy trốn.” Mấy chữ cuối cùng nói ra mà giọng thì thảo, liền chính nàng cũng không đành lòng nghe.

“Ừm, người nhưng thật ra cùng Liệt nói giống nhau, nguyên lai ta nên trách phạt Liệt do thất trách trong việc bảo vệ mà dẫn tới sự việc đó.”

Nàng không biện bạch còn tốt, vừa biện bạch lại gọi lên sự tức giận khác trong lòng Tán Bố Trác Đốn. Liệt đối hần trung thành như một vậy mà vì để nữ nô này không bị chịu trừng phạt mà nói dối lừa gạt hần, đem tất cả mọi tội lỗi nhận hết về mình.

Cái gì?! Nội tâm La Chu kinh hãi không thôi. Ở chung hơn một tháng, mãnh thú đối với Cầm Thủ Vương có bao nhiêu trung thành, ngay cả việc dâng lên tính mạng cũng không chút nào khoa trương. Nàng là chạy trốn vẫn là bị người bắt đi, hai thằng nhãi con của mãnh thú cùng kẻ ám sát chính là nhân chứng tốt nhất, hần không có khả năng không biết chân tướng, cũng không có khả năng không rõ ràng vô luận hần che dấu như thế nào đều không thể gạt được Cầm Thủ Vương.

Nàng giật mình nhìn lên khuôn mặt Cầm Thủ Vương không chút biểu tình, nhất thời tâm loạn như ma, không thể hiểu được mà khó chịu tới rồi cực điểm, hoàn toàn không biết nên nói cái gì.

“Các người cùng hai tên nhóc cứu người đều nói giống nhau nhưng kẻ ám sát từ Kéo Đạt Khắc lại nói hoàn toàn bất đồng. Người nói, ta nên tin các người, hay là nên tin kẻ ám sát?” Tán Bố Trác Đốn duỗi tay niết cằm nàng, thổi nhẹ một ngụm khí lạnh lên khuôn mặt trắng bệch thấm ướt mồ hôi, khóe miệng gọi lên một góc độ chậm rì rì mà bổ sung một câu, “Heo, ta cũng không biết Phật tháp của chùa Thác Lâm lại giống nhà xí đâu đó.”

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 145: Chữa thương trước tính sổ sau (hai)

Ta \*buồn ỉa mới lo làm nhà vệ sinh được chưa?

*\*ý câu này tương tự như ngựa mất mới lo làm chuồng bên mình thì phải, nhưng câu kia tục hơn khá đúng với suy nghĩ trong đầu nữ chính nên mình muốn giữ lại hihi*

La Chu ở trong bụng muốn đáp như vậy, lòng mi dưới ánh mắt sắc bén, sâu không thấy đáy của Cẩm Thú Vương mà trầm mặc rũ xuống, khóe miệng run rẩy, sợ chính mình vô ý nói điều gì không nên nói.

Im lặng là vàng, im lặng là phẩm chất đáng quý nhất, im lặng là cảnh giới tối cao. Im lặng là quyền lợi cơ bản của mỗi công dân. Đối tượng bị thẩm tra thì có quyền lợi duy trì không nói một câu, một chút cũng không hy vọng những điều mình nói, từng câu từng chữ sẽ trở thành chứng cứ kéo nàng xuống địa ngục a.

Nhưng mà tưởng tượng là sự tốt đẹp, hiện thực là sự thật tàn khốc, nơi nàng đang ở lại không phải xã hội pháp chế dân chủ, mà là xã hội chế độ nửa phong kiến nửa nô lệ; nàng đối mặt không phải theo nếp phá án của cảnh sát hiện đại, mà là chuyên quyền độc đoán của vương giả cao nguyên. Lòng mi rũ xuống bất quá vài giây, trên cằm liền truyền ra cảm giác đau nhức.

“Người đã quên cảnh cáo trước kia của ta sao?” ánh mắt sắc bén trầm thấp giống như con dao lạnh băng, nó tiến vào chỗ sâu trong đôi mắt của nàng, một chút một lắng trí thần kinh nàng, “Ở trước mặt ta lại giả làm người cảm liên vĩnh viễn không cần phải nói nữa.”

Nàng đương nhiên nhớ rõ, Cẩm Thú Vương dâm loạn nàng vì bắt nạt nàng im lặng không nói gì, nàng làm sao có thể dễ dàng quên chứ? Bị bắt nhìn cặp mắt chim ưng ám ảnh lạnh lẽo kia làm thần kinh của nàng buộc căng chặt, cánh môi yếu ớt gian nan mà trả lời: “Vương ... Vương anh minh, ta ... ta biết mình sai rồi, cầu xin Vương thứ tội.” nhẹ nhàng khép mở cánh môi không tự giác mà hơi hơi run, được vật khó lắm mới có thể hồi phục sắc hồng hào trên má một chút mà giờ rũ sạch đến không còn một mảnh, thay bằng sắc trắng bệch giống bông tuyết tung bay ngoài cửa sổ vậy.

Cặp mắt ưng của Tán bố Trác Đốn Ưng Mâu nửa khép nhìn cho đến khi cả người nàng không nhìn được mà khẽ run lên, lúc này hần mới hừ lạnh một tiếng, tay nâng lên khuôn mặt của nàng. Ở giữa cái cằm đầy đặn của nàng hiện dấu tay màu hồng, nó hoàn toàn nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch như tuyết của nàng, cư nhiên lại hiện ra vài phần kiều diễm. Lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve dấu tay, con người dường như đang suy tư gì đó.

Bạch Mã Đan Tăng quả thực hao phí rất nhiều đồ vật quý hiếm trên người nữ nô này đi. Da thịt của nàng sau khi ngâm được thuốc thì trở nên càng thêm mềm mại, mấy vết thương bị chó ngao cào trên cánh tay trước kia toàn bộ bị biến mất, không những thế còn ánh lên màu hồng phấn thoát nhìn hết sức ngon miệng. Chính là da thịt kiều mỹ lại không có sự kiên cường dẻo dai trước đó. Lúc trước cho dù hần nhất thời mất khống chế lực đạo cũng sẽ không đem nàng nết đến cả người xanh tím ứ thương, cũng lắm là lưu lại vài vết thâm hoặc chút vết hồng hồng. Chờ đến ngày hôm sau mấy dấu vết liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, da thịt nhanh chóng khôi phục như lúc trước. không thể không thừa nhận, cái ngày nàng tỉnh lại sau khi bị hần cưỡng bạo, hần nhìn không được ra tay dâm loạn nàng lại vui sướng đến như vậy.

Chẳng lẽ Bạch Mã Đan Tăng là muốn lấy lòng hần? Cặp mắt hiện ra mấy phần lạnh nhạt trào phúng. Hừ, đáng tiếc, chủ định lấy lòng của hần bị uống phỉ rồi.

Tán Bố Trác Đốn duỗi tay mò trong túi áo bào, từ bên trong móc ra một đồ vật màu vàng. Tay nhẹ nhàng giơ lên, đồ vật kia kêu leng keng, nhìn lại là một cái xích được làm bởi vàng ròng! Cái xích dài chừng hai mét, một đầu là khóa, một đầu chính là một cái vòng vàng, trên chiếc vòng khắc từng đóa hoa sen nở rộ, ở nhụy sen hoàn toàn dùng hồng bảo thạch quý báu khảm lên.

Cái thứ này là sao?

Lòng La Chu dâng lên dự cảm vô cùng không ổn, thân thể co rúm lại mà cứng đờ, một chút một hướng đệm chân lui vào.

Tán bố Trác Đốn nhận thấy được động tác trốn tránh nhỏ nhoi này của nàng, hướng nàng gọi lên nhếch miệng tà ác, bỗng nhiên ra tay nắm cổ nàng. Chỉ nghe cách cách hai tiếng, vòng cổ vàng ròng đá quý liền chặt chẽ mà mang ở trên cái cổ non mềm của La Chu, còn đầu khóa ngay lập tức được gắn chặt với một cái cột sắt kiên cố ở giữa tường đá trên đầu giường.

Miếng kim loại kề sát làn da vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của tên nam nhân kia, trên cổ cũng không cảm thấy quá lạnh, nhưng phôi La Chu lại cơ hồ không thể thở nổi. Nàng lại không phải con chó, vì sao lại cho đeo xích chó cho nàng?

“Heo không thích cái dây xích này?” Đôi mắt to đen nhánh của nàng toát ra vẻ hoảng sợ muôn dạng đột nhiên bùng cháy lên, sinh động đến nỗi người khác chỉ cần liếc mắt một cái cũng thấy rõ phần nộ ẩn chứa bên trong. Tán Bố Trác Đốn thích nhất xem đôi mắt to này của nàng, hần nhếch miệng lạnh lẽo cười, lộ ra tám cái răng chính tề lóe sáng, “Không thích bị buộc cổ, đó chính là đồng ý bị chém đứt hai chân ư?”

La Chu cứng người lại, sự phần nộ mệnh mông như thủy triều trong giây lát bị thay thế bởi sự sợ hãi vô ngần. Đôi mắt đen nháy bốc hỏa muốn bùng cháy dường như đột nhiên bị xối một chậu nước lạnh thấu đến tận xương cốt, liền như một đám khói mỏng đến không thể chạm vào, muốn bùng cháy vậy mà chỉ một tiếng liền cấp tốc ỉu xìu âm đạm tan đi.

Đúng rồi, nô lệ vốn dĩ chính là muốn đeo xiềng xích sống mỗi ngày, nàng có thể hạnh phúc mà sống đến tận bây giờ mới phải đeo cái xích chó này đã là quá may mắn rồi, Cẩm Thú Vương dùng xích buộc chó để thay thế chém hai chân cũng đã đến mức chịu đựng của hần đi. Huống chi này xích chó chẳng những đẹp lại còn vô cùng sang trọng quý phái, chiều dài của cái xích này còn cho nàng phạm vi hoạt động tương đối dư dả, tuy rằng phạm vi hoạt động chỉ giới hạn hai phần ba căn phòng to này nhưng làm người phải biết đủ không phải sao?

Chạy trốn thất bại liền phải trả giá lớn, bởi vì Cầm Thú Vương thích nàng, việc chống đối lại hắn vậy mà nàng không cần phải trả giá bằng sinh mệnh của mình cũng không bị khuyết thiếu phần nào cơ thể, chẳng qua là giống chó bị buộc lại góc nhà để nuôi nấng, tính đi tính lại thì nàng có mất đồng tiền nào đâu cũng dư thừa tôn nghiêm thì có cái gì mà tức cơ chứ? Nàng nên cảm thấy may mắn mới đúng!

Sau khi tự xây dựng tâm lý thật tốt cho bản thân xong, nàng rũ mắt nhìn đến xiềng xích bằng vàng bên vai trái rồi lộ một nụ cười lấy lòng Cầm Thú Vương so với khố còn khó coi hơn: “Vương, ta thích bị ngài buộc cổ nuôi nấng a.”

Nô lệ, là không thể tự xưng ta, chỉ có thể tự xưng nô tỳ hoặc là tiện nô, nữ nô này thường quên đi điểm đó a. Từ trong mắt nàng có thể tình huống nhìn đến sự sợ hãi phát ra từ đáy lòng nhưng lời hèn mọn nói lại có vẻ cổ tình mà làm ra vẻ. Dĩ vãng, hắn chưa bao giờ nhân một sai lầm tự xưng “ta” của nàng mà trách phạt, lại cực kỳ muốn đem giả dối hèn mọn kia hợp cùng với sự sợ hãi khắc sâu vào linh hồn của nàng, hắn muốn đánh gãy bất khuất sâu đậm tiềm tàng bên trong nàng cho nên hắn đặc biệt thích tra tấn làm nhục nàng. Hiện giờ hồi tưởng lại kỷ thật từ rất sớm, hắn liền đối nàng bất tri bất giác mà bắt đầu nhẫn nhịn.

Mấy ngày trước, lúc nàng vẫn còn bọc trong thuốc mỡ được Liệt đưa từ chùa Thác Lâm hồi cung, hắn không phải không nghĩ tới việc chém đứt hai chân nàng, hoặc là đánh gãy gân chân nàng, hoàn toàn ngăn chặn khả năng nàng lại lần nữa tìm cơ hội chạy trốn. Bất đắc dĩ đối mặt với nàng nằm yên tĩnh trên chiếc giường khiến con dao trong tay của hắn không thể giơ lên chém xuống mặc dù thử rất nhiều lần, cuối cùng vẫn là buông xuống. Chỉ vì mỗi khi mũi dao chạm đến cổ chân nàng thì trong đầu liền sẽ hiện ra nàng cùng Ngân Nghê vui đùa âm thầm như hoa lúm đồng tiền nở rộ. Hắn có thể làm lơ thân thể nữ nô xuất hiện từ vết nhưng nàng nếu mất đi hai chân, không thể đi đường, như vậy vui mừng từ đáy lòng, gương mặt tươi cười sáng lạn chỉ sợ vĩnh viễn đều sẽ không xuất hiện lần nào nữa đi?

Sự bạo nộ muốn trào ra trong tâm hắn chậm rãi mềm đi, hắn ném dao, mệnh lệnh cho Liệt dùng vàng ròng chế tạo một sợi dây xích vàng. Nếu không thể nhẫn tâm chặt đứt hai chân nàng, vậy đem nàng buộc lại rồi nuôi đi.

Tán Bô Trắc Đốn nảy ra ý tưởng đó mà La Chu bất đắc dĩ bị buộc phải lấy lòng hắn nói mấy câu đó vừa lúc điểm trúng tâm tư của hắn. Tức khắc, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của hắn giảm đi rất nhiều, ý cười nhiễm đầy mắt.

“Heo ngoan, nói đúng lắm.”

Cho dù biết rõ nữ nô nói một đằng còn làm thì một nẻo nhưng tâm tình Tán Bô Trắc Đốn vẫn là ngăn không được mà sung sướng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 146: Chữa thương trước tính sổ sau (ba)

Hắn từ phía tay trái nàng cầm lấy dây xích vàng, rung nhẹ hai ba cái, ánh vàng lấp lánh từ cái xích chọt lóe chọt tắt, lác lác loè bắn vào cả trong mắt nàng mà cũng làm trái tim La Chu hoảng hốt rét lạnh.

“Da thịt trắng mềm của heo ngoan thật tương xứng cùng ánh vàng.” Ngón tay cầm xiềng xích nhẹ nhàng dán đến trên má La Chu, một bàn tay to khác lại ở chỗ vòng cổ vuốt ve, cánh mũi nở nang đỏ sẫm nhếch lên nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt ý cười, liên cả âm thanh cũng đều nhu hòa đi không ít, “Heo ngoan, cái vòng cổ vàng này là Liệt vì ngươi chế tạo ra, ước chừng được khám mười hai viên hồng bảo thạch quý báu, giá trị liền thành.”

“Vậy a.” La Chu cười gượng khoe miệng giật nhẹ, phụ họa một tiếng. Trong bụng hung hăng phun một ngàn lần câu mắng chửi Thích Già Thát Tu, mẹ nó không hổ là chó săn trung thành của Cầm Thú Vương, một đám cá mè một lứa, nếu Vương cầm dao thì hắn liền cầm bát hứng máu! Hai tên nam nhân lớn to đầu lại đi khi dễ một nữ nhân nhỏ yếu như nàng cũng không sợ bị mất mặt. Sai rồi, Cầm thú là không có dây thần kinh xấu hổ, bọn họ từ đầu đến cuối vẫn luôn đều lấy việc khi dễ nàng làm thú vui a! Nhìn dây xích làm bằng vàng ròng buông xuống trước người mình, nàng giãy giụa trong lòng một lát vẫn là thật cẩn thận mà đưa ra kiến nghị, “Vương, có thể hay không thay đổi vật liệu khác được không?”

Tán Bô Trắc Đốn nghe vậy liền ngạc nhiên, nhanh chóng thu lại nụ cười nhướng mày, lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, lãnh đạm mà phun ra hai chữ: “Lý do.”

“Ta sợ có người xấu thấy tiền nổi lòng tham, dùng dây xích vàng bóp chết ta rồi chặt đầu ta để lấy tài vật, vậy ta liền chết không toàn thây a.” Nàng nhút nhát mà trốn tránh ánh mắt lạnh lẽo tà ma của Tán Bô Trắc Đốn rồi tiếp tục nhỏ giọng nói, “Ta ... ta thân phận đề tiện, dùng ... dùng mấy thứ không quá đáng giá như da trâu hay xích sắt xích lại thì tốt rồi.”

Ở xã hội hiện đại, mấy vụ cướp bóc hoa tai vàng, vòng cổ vàng, nhẫn vàng, vòng tay vàng ừn ừn không đứt, nàng từng đứng chờ ở nhà ga và chính mắt thấy qua kẻ cướp chỉ vì muốn cướp hoa tai vàng của bác gái liền đem hoa tai kéo đứt khiến hai tai máu chảy xối xả. Cái gọi là có tài vật thì không lộ ra, ở trên cổ nàng là dây xích bằng vàng nha lại còn đồng đá quý có giá trị hàng ngàn vạn hoàng kim, quả thực chính là rêu rao với khắp thiên hạ người tới cướp đi. Càng đáng sợ chính là kẻ bất cóc đều không cần tìm người khác làm hộ, có thể trực tiếp lấy dây xích vòng hai vòng ở trên cổ nàng rồi dùng lực xiết chặt là có thể đem nàng hạ gục trong nháy mắt.

Tán Bô Trắc Đốn vuốt ve vòng cổ rồi đột nhiên qua một lớp vòng cổ nắm trọn lấy cổ nàng. Mu bàn tay nổi lên hai đường gân xanh, hắn ở trên cao nhìn

xuống cặp mắt sợ hãi co rúm lại còn hàm chứa một chút oán trách, qua một hồi lâu khóe môi hần mới một lần nữa nhếch lên.

“Heo ngoan, người vẫn luôn bị buộc ở bên cạnh ta nuôi nấng, ai dám đối với người nổi máu tham của cơ chứ? Ai lại dám dùng dây xích vàng xiết chết người, chém cổ người nữa còn làm người chết không toàn thây?” Ngừ điếu từ trầm thấp dần dần trở nên lạnh lẽo dày đặc, “Hay là nói người còn tâm tư chạy trốn, mới có thể sợ kẻ bên ngoài bắt cóc người liền thấy hơi tiền nổi máu tham, giết người.” hần cúi người tới gần nàng hơn, một tay nhẹ nhàng xoa gương mặt nàng, năm ngón tay thoáng xiết chặt lại, “Heo ngoan, người là ám chỉ ta nên chém chân người, chặt gân chân người sao?”

Nàng thật là ngu như heo! Vừa mới không để ý liền tiết lộ ý tưởng chân thật nhất trong nội tâm mình. La Chu khóc không ra nước mắt, bị thương vô cùng thật sự muốn tìm sợi mì để treo cổ a. Đối mặt với cơ thể cường tráng to sù sụ trước mặt của Cẩm Thú Vương, nàng lo sợ bất an mà hơi rù mị mắt xuống, nghĩ lấy trăm mặc để ứng biến. Nhưng khổ là trước đây Cẩm Thú Vương đã cảnh cáo, nàng thật sự không dám im lặng, rốt cuộc dưới tình huống không nấy tốt đẹp khiêu chiến điểm mấu chốt cuối cùng của hần.

Ừc ừc — ừc ừc —

âm thanh trong bụng xuyên thấu qua đệm chăn êm dày, rất đúng lúc mà kêu lên, thanh âm mỏng manh nhưng rõ ràng.

La Chu tức khắc xấu hổ không thôi, đồng thời cũng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Nàng rõ ràng cảm thấy Cẩm Thú Vương sau khi nghe đến âm thanh đó, cảm xúc lạnh lẽo khô khốc của hần cũng yếu đi chút. Thấp thỏm mà nàng lên mi mắt, đem tầm mắt một lần nữa nhìn thẳng vào đôi mắt ung lạnh nhạt mà thấp giọng nói: “Vương, không chém chân ta a. Ta đói bụng.”

Mắt ung sắc bén hơi hơi híp lại nhìn gương mặt trắng bệch của nữ nô từ từ chuyển màu hồng nhạt, trong lòng hần không khỏi động lòng, đột nhiên phát hiện nữ nô này ở trước mặt hần tựa hồ biến hóa một chút. Nếu là trước kia, nàng chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng mà để hần muốn làm gì thì làm, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, trăm mặc bất luận cái gì cũng không phản kháng hay đáp lại. hiện tại, nàng sẽ có tư tâm há mồm thử thăm dò thái độ của hần, còn phun ra mấy câu ngu dốt nữa. một đôi mắt to đen nhánh né tránh tầm mắt của hần, ngượng ngùng mà hai má ửng đỏ. Chẳng lẽ nói nàng cũng không biết dần dần hạ xuống phòng bị đối với hần, bắt đầu lộ ra cảm xúc chân thật của mình? hần thật sâu mà nhìn nàng đồng thời buông thả lỏng tay, vì nàng mà đem đệm chăn lại rồi mới giờ tay lên vỗ hai tiếng.

một nàng hầu xinh đẹp bung vào một cái khay bạc từ gian ngoài khoan thai tiến vào, quỳ gối bên chân Tán Bó Trắc Đốn. trên khay bạc đặt một bát gỗ lớn với những hình vẽ hoa văn màu sắc rực rỡ, bên trong thì đựng đầy cháo.

“Heo ngoan, người ngủ qua đêm giao thừa, nên không thể ăn đồ rắn, giờ chỉ được ăn một bát sùi cào trước.” hần từ khay bạc bung lên bát cháo, một tay cầm lấy cái thìa nhỏ màu bạc nhẹ nhàng khuấy cháo bên trong. Nàng trước khi thức tỉnh vẫn được Bạch Mã Đan Tăng tắm rửa bằng mấy món đồ trân quý cũng không phải chịu đói, cũng không có tiêu tụy gầy đi. Bất quá tới hôm qua dùng hết đồng đồ tắm rửa của Bạch Mã Đan Tăng, nàng một ngày một đêm liền không hấp thu bất cứ thứ gì vậy nên không sai biệt lắm thì cũng đến lúc nên đói bụng rồi.

La Chu kinh ngạc mà nhìn bát sùi cào trong tay Cẩm Thú Vương. Gutuk, “Gu” tức là chín, ý chỉ đêm giao thừa hai mươi chín, “Tuk” tức là dự báo, người Bắc Ba ở tháng chạp hai mươi chín sẽ ăn gutuk với ý nghĩa tượng trưng và có tính chất dự báo về năm mới. Giống như làm văn thần vậy, ở nhân bên trong người Bắc Ba có thể cho đá, ớt cay, lông dê, than củi đại biểu ngụ ý “Tâm tình cứng cỏi”, “nói năng chua ngoa”, “Tâm địa mềm”, “tâm ý đen tối”. Ăn đến mấy thứ này mọi người thường sẽ lập tức phun ra, những ý nghĩa của mỗi món vật là nhân bên trong khiến mọi người cười to, vì ngày trừ tịch càng tăng thêm không khí vui vẻ.

Nàng bỏ lỡ đêm giao thừa ăn món sùi cào năm mới, Cẩm Thú Vương lại vì nàng lấy đến một bát!? không dám tin tưởng, trong lòng không chịu không chế mà nổi lên vài tia âm áp. Tám năm, mười năm, vẫn là mười hai năm? Nàng nhớ không rõ có bao nhiêu lâu không có cùng người khác cùng nhau trải qua năm mới. Khi mối quan hệ của cha mẹ tốt một chút sẽ thừa dịp mấy ngày ăn tết nghỉ xuân chỉ có thể giới hai người họ, để lại nàng một mình giữ nhà. Nếu không tốt, mỗi người liền ở bên ngoài tự tìm nơi để tiêu khiển trải qua đêm giao thừa, nhưng vẫn là lưu lại nàng một mình giữ nhà. Lúc cha mẹ ly dị tách ra rồi có gia đình riêng của họ, càng không ai nhớ đến nàng hay cùng nàng ăn tết. Nàng chính là đồ vật dư thừa, hoặc chỉ là không khí lâu dần bị coi thường, làm lơ. Năm mới đã vậy, sinh nhật cũng thế, ngày hội càng không khác là bao, với nàng mà nói đều không có bất luận cái ý nghĩa gì. 365 ngày, không có nổi một ngày là đặc biệt.

Xuyên qua cổ đại tới vùng cao nguyên tuyết vực, thế nhưng đụng phải một Cẩm Thú Vương tàn khốc nhưng chính hần lại nhớ thương nàng đêm giao thừa không được ăn sùi cào năm mới. Nàng thực sự cảm thấy giống như nước sông Trường Giang sông Hoàng Hà chảy ngược vậy, tận thế 2012 xảy ra không có khả năng xảy ra cũng không thể tin nổi nữa. Nhưng miếng sùi cào còn ấm nóng được đưa tới bên miệng lại nói cho nàng biết rằng đây là sự thật a.

Vẫn còn chưa hết kinh ngạc, miệng nàng dường như có ý thức ngoan ngoãn mà mở ra, không tiếng động mà cắn nhai nuốt xuống.

Sùi cào mềm mềm, mang theo vị hơi hơi ngọt. Vị ngọt ở trong miệng lan ra khắp khoang miệng, dọc theo yết hầu thấm vào dạ dày, thấm vào trong lòng. Cẩm Thú Vương trên mặt không có nổi một biểu tình, đôi mắt ung thật sâu trầm thấp, đọc không ra bất luận cảm xúc gì. Như vậy tức là nàng khó mà bắt được ý nghĩ trong đầu hần, điều này cũng là hết sức nguy hiểm.

hần dứt, nàng liền ăn. Ăn cái gì ăn cái nọ, lung tung loạn một đồng đồ ăn, đừng trách nàng nói không văn minh mà dùng loạn từ ở đây.

La Chu rử mắt, lẳng lặng nhai nuốt. Thỉnh thoảng ngẫu nhiên hần sẽ dứt miếng canh nhỏ sau mấy miếng đồ ăn, giúp nàng dễ nuốt hơn.

Cách cách —

Trong miệng đột nhiên vang ra âm thanh lạ, hàm răng cắn phải đồ cứng gì đó. Nàng trừng lớn mắt, quai hàm bị Cẩm Thú Vương giữ chặt ngay khi nàng đang muốn tự phun ra. một ngón tay mỹ lệ mềm mại đã giờ lên đưa tiến gần miệng nàng, cái tay kia chính là của tỷ nữ quý gối bên cạnh giường.

Nếu nàng tự ý phun lung tung, y theo tính tình Cầm Thú Vương thì hơn phân nửa là tay của tỷ nữ chỉ có thể bị chặt rớt. Nàng ngoan ngoãn mà đem tất cả đồng thứ trong miệng nhè vào trong tay người hầu.

Tán Bó Trác Đốn liền nhìn tay người hầu xong nhìn lên, khoe môi nhẹ nhàng nhắc lên lạnh nhạt một câu.

“Heo ngoan, người ăn đúng miếng sùi cảo có nhân là cục đá, tâm địa thật cứng.”

Mẹ nó tâm địa người mới cứng! Loại phong tục mê tín này mà cũng tin được á? La Chu không để lộ dấu vết mình tròn trắng mắt, tiếp tục công việc ăn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 147: Chữa thương trước tính sổ sau (bốn)

Nàng tiếp tục bình yên vô sự mà ăn hai miếng sùi cảo nữa. Đến cái thứ ba được cho vào miệng nàng, La Chu vừa mới nhai được vài cái, hàng mày thanh tú liền nhũn chặt đầu lưỡi dường như là lập tức đem miếng sùi cảo thứ ba trong miệng đẩy ra ngoài. May mắn là tỷ nữ hầu hạ ở một bên phản ứng nhanh nhẹn, đúng lúc miếng sùi cảo rơi ra liền giang hai tay đỡ ngay khoe miệng nàng, bằng không nó mà rơi xuống thì cái đầu của nàng cũng sẽ rơi khỏi cổ a.

Tán Bó Trác Đốn nhận nhặt đảo mắt nhìn miếng sùi cảo trong tay của người hầu, đuôi lông mày sắc bén như kiếm nhướn lên cùng với đó hần nói: “Lần này heo nhỏ ăn tới sùi cảo muối, có thể thấy nàng là đồ lười.”

Người mới là đồ lười, mẹ nó cả nhà người mới là đồ lười! La Chu theo thường lệ ở trong lòng mà hung hăng chửi thầm. Tuy là ngay sau đó liền đem sùi cảo nhỏ ra ngoài nhưng trong miệng vẫn cảm nhận được vị kinh khủng của nó. Vị mặn tràn đầy khắp lưỡi khoang miệng, nàng không kịp nuốt nước bọt nên chứng theo khoe miệng chảy ra.

Mắt ung hơi hơi chột lóe, thìa nhỏ màu bạc bên cạnh chuẩn xác mà chặn lại dòng nước trong suốt chảy uốn lượn, cái thìa nhẹ nhàng di chuyển theo khoe miệng nàng mà nhanh chóng quét hứng tất cả vào trong cái thìa.

Nhưng điều khiến La Chu trở mắt nhìn đó là cái thìa nhỏ đó lại được chuyển hướng đưa vào trong miệng Tán Bó Trác Đốn. Chờ đến lúc lấy cái thìa ra, bên trong đã không còn chút nào dù chỉ nửa giọt nước.

Hà ——

Dạ dày La Chu nổi lên một trận buồn nôn, cổ họng co rút dường như muốn trút ra hết. Mẹ nó Cầm Thú Vương quá ghê tởm! Ăn đồ ăn rồi nhè ra đút nàng, buộc nàng ăn nước miếng của hần thì cũng thôi đi, thế nhưng còn phải dùng phương thức này ăn nước miếng của nàng a. Mặc dù ghê tởm vô cùng, nàng lại nhìn không được có chút tim đập đồ mặt, mẹ nó Cầm Thú Vương như thế nào có thể tiếp tục hành động ghê tởm như này và không có giới hạn cơ chứ?!

“Nước miếng thật ngọt trong năm mới này ta sẽ đem heo nhỏ dưỡng thành một con heo vừa béo vừa lười.”

Thanh âm Tán Bó Trác Đốn có chút mỉa mai, cái lưỡi vươn ra liếm liếm môi dưới dường như lưu luyến dư vị dục tiên dục tử kia. Đôi mắt ung sắc bén gắt gao mà nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ của nữ nô, không buông tha mọi cảm xúc của nàng dù chỉ một chút.

Tầm mắt chuyên chú sắc bén trầm thấp của hần khiến mọi cảm xúc của La Chu không còn chỗ nào để che giấu, trên mặt khí nóng dần dần bốc lên, cả người như muốn rực lửa bùng cháy, nàng nhanh chóng chui đầu vào trong ổ chăn trốn tránh. Lúc này, nàng thả rằng Cầm Thú Vương đem nàng đá bay ra ngoài hoặc ném bay cũng được, chứ nàng cũng không muốn bị hần nhìn chằm chằm không chớp mắt á. Ánh mắt trầm thấp lạnh lẽo giống như thú hoang hung tàn tham lam muốn cắn nuốt con mồi. Mà nàng, chính là đối tượng sắp bị nuốt ăn xé rách, loại cảm giác này trừ bỏ khiến La Chu không được tự nhiên ra còn làm nàng sồn tóc gáy. Nàng đành bỏ qua đầu một bên tầm mắt kia của hần, dấu ở trong đệm chăn lòng bàn tay đã là bị thấm ướt một mảnh.

“Heo ngoan tới nào, lại ăn chút nữa.”

Lại một miếng sùi cảo không cho phép từ chối được đưa tới miệng, nàng không hề phản kháng chút nào mà há mồm ngậm lấy. một cái, hai cái, ba cái cứ thế không hay đến lúc nào, bát gỗ đựng sùi cảo đã thấy đáy, may mà nàng rút cuộc không ăn thêm bất kỳ nhân sùi cảo kỳ quái nào nữa.

“Heo ngoan, còn muốn ăn một chút gì không?” Tán Bó Trác Đốn đem bát cùng thìa bỏ vào khay bạc rồi cầm lấy khăn lụa tinh tế đem khoe miệng nữ nô lau sạch sẽ.

Từ lúc ra khỏi địa lao, hơn mười ngày kể tiếp, một ngày ba bữa cơm, cơ hồ mỗi bữa đều là từ Cầm Thú Vương tự mình đút ăn. Mỗi lần bón ăn xong, hần đều sẽ cầm khăn lụa cẩn thận vì nàng lau miệng. Trong nháy mắt hần bày ra kiên nhẫn cùng sự tinh tế hoàn toàn không giống như hành vi của một tên cầm thú lãnh khốc.



không, nghiêm túc ngẫm lại thì kỳ thật nhiều lần trong lúc lơ đãng, Cầm Thú Vương đều từng biểu hiệnra sự tỉnh tể cùng sẵn sốc hiềm thấy. Nhưng mà mấy thứ đó cũng không có mê hoặc lý trí nàng, mỗi khi bị những điều nhỏ nhỏ đó mà xúc động một lần nàng lại một lần nữa hồi tưởng sự tàn nhẫn cùng bạo ngược của hắn. Hơn một tháng kiếp sống thống khổ làm người hầu cho chó ngoạ giống như độc dược thật sâu mà ăn mòn vào linh hồn, muốn quên đi nói dễ hơn làm nên việc quên đi càng là xa xôi hy vọng xa vời không thể đạt được.

“không, không ăn”

La Chu nhẹ nhàng lắc đầu, thân thể hướng đệm chần chui rúc vào. Dây xích vàng đông đưa, mang theo âm thanh nhỏ vụn thanh thúy.

Nữ hầu khom người an tĩnh mà rời khỏi tầm điện, Tán Bó Trác Đốn cúi đầu ở giữa trán nàng hôn một cái. Cảm giác cánh môi nở nang ấm áp mềm mại của hắn tiếp xúc trán mình nhưng La Chu lại không có một chút cảm tình nào, đương nhiên càng không nói tới thương tiếc cùng sung ái.

hắn ngồi dậy, đứng ở cạnh giường không nhanh không chậm mà bỏ xuống trường đao, đoản đao, các loại ngọc bội giắt ở thắt lưng, tiếp theo cởi bỏ đai lưng sang quý tuyệt mỹ được làm bằng ngọc lam và bạc. Áo khoác gấm xa hoa màu xanh ngọc trong giây lát rơi xuống đất, áo kếp cùng quần cũng lần lượt rơi xuống. Cuối cùng, thân hình vô cùng cao lớn cường tráng thoát đến khi chỉ còn lại có một cái quần nội y mỏng manh bằng tơ lụa.

Đá văng ra giấy da nhưng mềm mại trên chân ra, hắn bò lên trên giường, vạch lớp đệm chần đem thân thể La Chu toàn bộ lộ ra bên dưới.

Cho đến lúc này, La Chu mới đột nhiên tỉnh ngộ, Cầm Thú Vương cởi quần áo tựa hồ cũng không phải muốn ôm nàng ngủ. Khuôn mặt sắc bén khắc sâu biểu tình vô cùng bình thường, từng cử động của hắn đều ưu nhã thông dong, nhưng đôi mắt ung toát ra lại là sự tàn nhẫn.

“Vương ngài... ngài muốn làm cái gì?”

Thân mình La Chu chậm rãi hướng góc giường lùi tới, với nữ nhân trực giác nói cho nàng hết thấy sự tỉnh phát sinh thì lúc này cùng Cầm thú cách ly càng xa càng tốt.

“Heo ngoan, ngươi là nô lệ của ta.” Tán Bó Trác Đốn đưa tay cởi nốt cái quần, tầm mắt vẫn luôn khóa ở trên người nàng, không chút để ý mà nói.

“Uhm” Nàng khẽ gật đầu, thân mình đã co lại được thành một đồng. Kinh hãi mà thấy Cầm Thú Vương thanh thần cởi ra cái quần cuối cùng trên người hắn, để lộ ra hoàn toàn cơ bụng màu cổ đồng kiên cố rắn chắc, kéo dài đến dưới rốn là khu rừng rậm rạp một màu đen, hơi thô mà mị trần ngập mãnh liệt xâm lược.

“Vương ngài... ngài” nàng run rẩy lắp bắp, thân thể cuộn tròn càng khẩn thiết sợ hãi, giống như con tôm cong cong vậy.

Thanh âm cười như không cười từ trong mũi Tán Bó Trác Đốn hừ ra, cánh tay dài duỗi ra nhẹ nhàng mà đem nữ nô từ góc kéo trở về giữa giường.

Xoẹt xoẹt vài tiếng vang lên, quần La Chu tựa như tờ giấy mỏng manh bị xé thành ngàn mảnh để lộ ra làn da trắng hồng, ở trên đệm chần càng tôn lên màu da xinh đẹp, trông càng mê người.

“Heo nhỏ, ta muốn ngươi dâng ra sự thuần khiết.” Thanh âm Tán Bó Trác Đốn tuy thấp đầy mỉa hoặc, miệng lưỡi lại bình thản như là đang kể một chuyện rất đời tầm thường. Đôi mắt của hắn cũng không thấy nửa điểm ánh lửa tình dục, như cũ trầm thấp thâm thúy không nhìn thấu.

La Chu như sét đánh ngang tai, trong đầu ầm vang rung chuyển, không ngừng mà lập đi lập lại “Dâng ra sự thuần khiết”. Cầm Thú Vương chẳng lẽ tính toán cường bạo nàng? Như là muốn chứng thực suy đoán nàng, hai chân cuộn lại của nàng bị mạnh mẽ banh đuổi mờ ra đặt lên cái eo rắn chắc của nam nhân, nam căn ở giữa háng so với kim sắt còn mạnh mẽ có lực hơn. một thứ cứng rắn mà nóng bỏng đường đường chính chính đặt ở chỗ tim nàng, khiến nàng hồn phi phách tán.

“không! không cần! không cần! không cần!” Nàng sợ hãi mà hét chói tai, chân căng ở eo sườn hắn bắt lực mà đá, mới ra sức giữa giữa một chút, thân thể giống như không có lực đột nhiên trở nên mềm như bông.

Vừa rồi đồng sùi cào có vấn đề! Nàng nháy mắt nhớ lại, vừa kinh giận vừa hãi hùng đan xen mà nhìn về phía Cầm Thú Vương, lạnh giọng hô: “Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Heo ngoan, đừng lo lắng, ngươi bắt quá ăn một chút được mềm gân cốt mà thôi.” Tán Bó Trác Đốn đem một bên đệm chần kéo qua đặt ở dưới nửa người trên của nàng. Bắt lấy eo nàng, đem nàng lại hướng chính mình kéo gần chút, thuận miệng giải thích, “Ta cũng không muốn dùng được với nàng, chỉ là xương cốt nàng vừa mới miễn cưỡng khép lại nên không thể dùng sức giữa giữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 148: Chữa thương trước tính sổ sau (năm HHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHHH)

Được! Cầm Thú Vương dứt nàng ăn sủi cào bên trong thế mà lại cho thuốc nhuận cân tán nổi tiếng trong truyền thuyết a!?

Những chỗ bị thương của nàng vẫn còn chưa lành hoàn toàn vậy mà Cầm Thú Vương thế nhưng muốn cưỡng bạo nàng a!?

Vừa mới ở trong lòng nổi lên một chút ám áp đột nhiên ngưng tụ thành cây trùy sắc nhọn, hung tợn mà chui vào trong tim cùng linh hồn, chúng biến thành cảm giác đau đớn lạnh lẽo khó có thể miêu tả. Lòng La Chu trở nên trống rỗng đình trệ, nó bị gió bão tuyết thổi đông lại, giống như đặt mình ở đêm tối mùa đông tại Siberia.

Yết hầu có thể lên tiếng gào thét nhưng lại không nhúc nhích nổi một ngón tay, hàm răng trên dưới cũng đánh mất sức lực để mà nhai cắn. Nàng sợ hãi vạn phần mà nhìn Cầm Thú Vương ngồi quỳ giữa hai chân mình, đem chính mình thấp hèn hơn cả con kiến, run run nức nở cầu xin: “Vương, cầu ngài tha ta được không? Chờ ta khỏe lại liền hầu hạ ngài được không?”

“không được.” Tân Bố Trắc Đốn hồ hững cự tuyệt, mắt ưng hung ác mà lạnh băng nhìn nàng, hai bàn tay kiềm ở bên hông nàng chậm rãi chuyển qua giữa hai chân nàng, “Heo nhỏ yên tâm, ngươi không cần dùng lực thì tự nhiên sẽ không ảnh hưởng đến xương cốt cùng ngũ tạng yếu ớt.”

Ngón trỏ cùng ngón cái vân vê mở ra hai cánh hoa phấn hồng điểm kiêu, đem nắm chặt một đường miệng hoa sen tàn nhả mà hương hai bên kéo ra, cường bách hoa huyết nhỏ nhỏ đối với dương vật to lớn của hắn mở rộng ra. Giấu ở trong hoa huyết là thịt đỏ tươi mịn hoặc để lộ ra ngoài không khí, chúng gắt gao bọc bọc đào phía trên. Ám áp mềm mại cùng khẩn cấp hấp háy làm tâm tình hắn trôi lên một trận khoái cảm, cảm giác mất hồn từ trong xương tủy không ngừng dâng lên, như con nhện chậm rì rì bò dọc theo xương sống hướng lên trên đầu. Hắn nhìn không được âm thầm suy nghĩ, nếu có thể một phát vọt tới sâu bên trong, không biết sẽ là một loại tư vị mỹ diệu tuyệt vời như thế nào?

Xé rách đau đớn từ dưới thân lan tràn khắp đầu nàng như cỏ dại mọc vậy, dị vật cứng rắn đáng sợ cố gắng xâm nhập vào, sức nóng của nó muốn đốt cháy da thịt kiêu nị mềm mại của nàng, cũng đem nàng kéo vào trong vực sâu tuyệt vọng khủng bố.

Kia từng tiếng hắn kêu “heo ngoan” là giả, kia từng lần dứt ăn cho nàng là giả, kia những lần hôn môi là giả, xoa ân dụ dỗ đau đớn ngày hành kinh cho nàng là giả, nhớ thương nàng chưa được ăn sủi cào năm mới là giả, nói thích là giả hết thấy tất cả đều là giả. Nàng chỉ là nô lệ, chỉ là một kẻ tiện mạt người khi dễ xâu xé so súc vật còn không bằng. Cho dù có được cứu khỏi tay tử thần thì cũng trốn không thoát khỏi bị cưỡng bạo. Chẳng lẽ nàng liền phải nhận xuống cảm giác đau đớn này! Chấp nhận số mệnh này!?

“không cần! Ta không cần!” La Chu thất thanh thét gào Cầm Thú Vương mang theo sự tuyệt vọng cùng không cam lòng.

Miệng hoa huyết của nữ nô quá nhỏ hẹp, hắn liền tính dùng tay kéo mở ra hoa huyết, dù sao thì quy đầu dương vật của hắn có thể so với các nam nhân trưởng thành khác đều lớn hơn nên vẫn như cũ không có biện pháp thuận lợi nhét đi vào, chỉ có thể mạnh mẽ mà tiến vào. Ánh mắt càng gia tăng hắc ám, hắn đột nhiên cúi thân xuống, nhỏ vụn mà hôn gò má trắng bệch của nữ nô, trầm giọng nói: “Heo ngoan, đừng sợ, ta chỉ đoạt thuần khiết của ngươi, sẽ không giết chết ngươi.” Bạch Mã Đan Tăng, ngươi không phải muốn tế phẩm này sao? Chờ ta phá màng trinh của nàng, xem ngươi còn muốn nữa không?

Khỏe môi lạnh lùng nhếch lên, một tay hắn ôm lấy nàng trán, một cái tay khác nắm dương vật cao lớn của mình, không có bất luận cái gì mở đầu, hắn nhanh chóng vùi vào hoa huyết phấn hồng non mịn ấy, giống như quân tiên phong mở đường cứ thế xông lên, giống như vũ khí giết người sắc bén một chút một chút mà hướng hoa kính khô khốc xâm nhập vào sâu bên trong.

Xé rách đau nhức từ dưới thân lan rộng, Khuôn mặt La Chu trở nên vặn vẹo vì đau đớn, chỗ sâu trong yết hầu từ thét gào chuyển thành tiếng kêu thảm thiết đến thê lương. Cơ thể vô lực trong thống khổ theo bản năng mà run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra ròng ròng như dòng suối uốn lượn, nàng có thể cảm thấy bên dưới đang từng chút một bị xé rách.

một dòng máu nóng đỏ thắm theo cảm giác mạnh mẽ đau đớn liên tiếp mà trào ra, nháy mắt đã chảy đầm đìa nhuộm đỏ nam căn của nam nhân, tỏ rõ sự tàn khốc vô tình của hắn.

Cảnh tượng Cầm Thú Vương cưỡng bạo A Lan Ni Mã cùng thi thể của nàng ta ở trong đầu La Chu không ngừng mà lần lượt xuất hiện, vặn vẹo quý quyết, máu me đáng sợ, bên tai tựa hồ còn có thể nghe được tiếng thở dốc của dã thú cùng tiếng kêu thảm thiết thê lương tuyệt vọng của nữ nhân.

Đó là tiếng kêu của A Lan Ni Mã, hay là tiếng nàng kêu? Nàng cũng không rõ, không rõ nữa! Trước mắt là một mảnh mơ hồ. Nàng chỉ biết là bên dưới giống như có một đao sắc bén nung đỏ liên tục ra vào dã man, dùng sức mà ma sát di chuyển, đang không ngừng lăng trì thân thể nàng.

Dương vật mỗi lần đẩy mạnh một chút thì nữ nô dưới thân liền run rẩy mà run rẩy càng mãnh liệt, tầng tầng lớp lớp thịt non mềm sẽ liều mạng mà đẩy ra chống đỡ dị vật xâm lấn, cái loại cảm giác như có hàng ngàn cái mồm mập mạp hút lên làm cả người hắn nổi lên từng đợt đại khoái cảm. Hoa huyết của heo nhỏ quá non mềm, quá nhỏ cũng thật chặt, hắn tình tường cảm nhận được chính mình dương vật đang từng chút một xé rách nàng. Máu đỏ nóng bỏng từ hoa huyết non mềm bên trong bị tàn phá mà ào ạt trào ra, tưới lên trên dương vật tạo ra khoái cảm không ngừng, dương vật được máu tươi tắm bổ càng trở nên bùng bùng phấn chấn cứng rắn hơn.

Dục vọng của hắn trời sinh so với nam nhân bình thường thì lành đậm hơn, nhưng một khi bùng nổ chính là ác mộng đáng sợ nhất của nữ nhân. Cho tới nay còn không có một nữ nhân nào có thể từ trong tay hắn còn sống. Hắn thích nữ nô này, ở việc hắn vẫn chưa có hết thích nàng thì hắn có thể chịu đựng việc không chạm vào nàng. Hắn cũng có thể đem nữ nô này đưa cho Liệt hoặc là nam nhân khác yêu thích nàng hưởng dụng, giúp nàng cảm nhận vui sướng của việc giao hợp này. Nhưng mỗi một tác da thịt, mỗi một sợi tóc, từ thân thể đến linh hồn của nàng đều phải thuộc về hắn. Bạch Mã Đan Tăng có được về ngoài thân phận bên trong mà quý lại tương tự trong tay hắn lấy đi quyền sở hữu nữ nô này sao, hắn làm sao có thể để cho Bạch Mã Đan Tăng dễ dàng đạt được ý nguyện kia cơ chứ? Sớm một ngày đoạt đi trinh tiết của nữ nô liền sớm khiến nàng đánh mất tư cách làm tế phẩm, liền sớm một ngày triệt hạ được tâm tư đáng ghét kia của Bạch Mã Đan Tăng.

thật lớn quy đầu đã căng nứt miệng hoa huyết chen vào đường mòn bên trong. Vị trí màng trinh của nữ nô cũng không quá sâu nên chỉ cần lại hướng bên trong tiến lên chút nữa là có thể đâm thủng một tầng thuần khiết đáng yêu kia.

“Heo ngoan, nhịn một chút, lập tức xong rồi.” hấn liếm liếm khuôn mặt vụn vụn vì đau đớn của nàng, vùi đầu ở nàng bên tai, nhẹ nhàng an ủi nói. Đại khái tính toán khoảng cách xong, hấn nắm dương vật hướng bên trong dùng sức xông phá.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa —” âm thanh gào thét của La Chu phá lệ thâm, cho dù cả người mệt mỏi, thân thể vẫn cứ đau đến điên cuồng, thân thể run rẩy như lá rụng mùa thu, ngón tay cùng ngón chân đều co rút cuộn lại. Tâm lạnh tới cực hạn.

Quy đầu mẫn cảm đột phá tới lớp chướng ngại mềm mại mỏng manh, lại có một dòng máu tươi nóng hổi đến cực điểm xối lên trên dương vật, còn không nghiêng không lệch bắn vào lỗ nhỏ. Khoái ý mãnh liệt nhanh như tia chớp từ xương sống chạy thẳng đến não. Nếu không phải trước đó hấn dùng tay nắm lấy dương vật, giờ phút này sớm đã theo bản năng tình thân hăng hái thêm mà vọt vào chỗ sâu nhất của đài hoa mà vận động a.

hấn nguyên bản tính toán là phá đi màng trinh của nữ nô liền dừng lại. Chính là, bị mị hoặc lộn xộn xô đẩy, bị cảm giác ấm nóng của máu tươi bao trùm quả mỹ diệu làm hấn muốn ngừng mà không được. hấn thể nhưng muốn tiếp tục thâm nhập, muốn ở hoa kính ấm áp bên trong tiếp tục ra vào cọ sát, thậm chí cực kỳ khát vọng đem càng cánh hoa non mềm xé rách thêm, đâm hư luôn đài sen kiều mỹ non nớt ngây ngô, tận tình phóng thích dục vọng mãnh liệt. Nhưng chỗ sâu trong đáy lòng lại ả ả có chút đau nằng, liền chặn lại suy nghĩ đâm hồng nằng của hấn.

Khuôn mặt Tán Bó Trác Đốn trở nên dữ tợn ở trên người La Chu, mắt ưng lúc thì tràn ngập máu tanh cuồng bạo, lúc thì lại tràn ngập ả ả nhẫn kim nén. Gian nan giãy giụa trung, mồ hôi từng viên to nhỏ từ thái dương nhỏ giọt, rơi lên khuôn mặt nhỏ trắng bệch vụn vụn thống khổ của nữ nô.

Mất đi trinh tiết quý giá cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là bị chà đạp tàn nhẫn đến chết!

Hai tròng mắt của La Chu dường như muốn sung huyết, gắt gao trừng mắt về phía khuôn mặt khủng bố dữ tợn của Cầm Thủ Vương. Thân thể thật lạnh, tâm cũng rất lạnh, như muốn đóng băng từng thớ da thịt, xương cốt, gân mạch, lục phủ ngũ tạng, bao gồm cả linh hồn đều đông lại. Chính là, vì cái gì thân thể đau nhưng không có tê mõi, ngược lại càng cảm nhận thêm rõ ràng, càng thêm thâm thiết. Sinh mệnh tốt đẹp của nàng dưới cơn đau nhức cùng nóng bỏng trào dâng dần dần trôi đi. Nàng sẽ chết sao? không! không muốn! Nàng không muốn chết! Tuyệt không muốn như vậy chết đi!

“Nếu là sợ, liền dùng sức mà khóc, ngàn vạn lần không cần chịu đựng.”

một cái âm thanh hàm chứa sùng nịch cùng dằn dò ôn nhu đột nhiên tự văng vẳng bên tai, đó là lời mà Thích Già Thát Tu nói với nàng trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 149: Chữa thương trước tính sổ sau (sáu)

Sợ hãi, kinh sợ! Nàng đã sợ không đề đầu cho hết!

Đau nhức xé rách từ bên dưới lan tràn khắp từng tế bào, sinh mệnh theo từng dòng máu đỏ tươi chảy xuôi, mỗi một dây thần kinh, mỗi một tế bào đều đau đớn hãi hùng mà run rẩy.

Trong cổ họng là tiếng khóc thảm mơ hồ quái dị, phòng tuyến cuối cùng nỗ lực chống đỡ dường như cũng hỏng mất. Nước mắt như thác nước trút xuống, nàng gào khóc với Tán Bó Trác Đốn. Từng tiếng gào khóc giống như bị giấy rách dùng sức ma xát, nghiền ngào tan vỡ, nàng dùng hết sức lực mà gào khóc, tiếng khóc tràn ngập tới vô cùng vô tận bi lệ mà tuyệt vọng, nước mắt trong suốt ào ạt chảy ra từ đôi mắt to, dường như vĩnh viễn cũng không có ngừng lại.

Hoa huyết non mềm giống như cái miệng nhỏ của trẻ con, liếm mút hút chặt đầu nằng của nam căn, liễu mạng mấp máy co rút bóp chặt dương vật đến không còn chỗ hở. Chất lỏng nóng bỏng dính dính liên tiếp không ngừng mà từ vách tường tiết ra, cơ hồ muốn đem dương vật yên lặng bất động kia nuốt chửng. Chẳng qua tiến vào bên trong mới được phần đầu cùng một đoạn ngắn mà thôi, cái cảm giác vô cùng mất hồn đến tê dại sung sướng lại làm hấn rốt cuộc không kim lại được.

Tán Bó Trác Đốn bị nàng mút chặt mà gằm nhẹ một tiếng, đang muốn không màng bất cứ cái gì mà vọt vào tới sâu bên trong thì bất thành linh bị tiếng khóc thét đột ngột làm cho kinh ngạc nhảy dựng. Thân hình cứng lại tại chỗ, thần trí bị dụ hoặc đột nhiên thanh tỉnh, liếc mắt một cái liền thấy đôi mắt to tròn sinh động của nữ nô dưới thân đã bị kín một tầng tinh dịch thật dày, hoàn toàn mất đi thần thái vốn có.

Tâm hấn đột nhiên rung lên, chỗ sâu bên trong lòng hấn trào lên sự mềm yếu đau thương nàng, chúng nhanh chóng lan tràn khắp toàn bộ tâm trí hấn. Tay hấn phủ hai bên chống ở cạnh người nữ nô, miệng mũi khó khăn hô hấp, cơ bắp cường tráng sôi sục dồn dập phập phồng. Qua một hồi lâu mới có thể cưỡng chế dục vọng rít gào quay cuồng bên trong, Mắt ưng tàn ác cuồng bạo từ trong dục vọng dần dần bình ổn chuyển thành âm u lạnh lẽo.

Người hấn cứng đờ mà cúi đầu nhìn nàng, chỗ hai người chặt chẽ kết hợp bị máu tươi bắn ra bốn phía. Miệng hoa huyết mỹ lệ non mềm gắt gao mà cắn chặt phần đầu dương vật to lớn của hấn, bên cạnh xuất hiện vài vết xé rách cùng máu chảy đầm đìa, toàn bộ hoa cốc đều tẩm đầy màu đỏ thâm tanh ngọt của máu. Máu đỏ chói mắt đó cũng thấm ướt hạ thân hấn, chảy xuống ở trên tấm thảm nhung trắng nhìn có vẻ hết sức ghê người.

Thứ chất lỏng nóng bỏng dính dính màu hồng này không phải là máu kinh bình thường của nữ nhân mà là từ những vết xé rách hoa huyết do hấn tạo ra. Trước kia lúc chiếm đoạt nữ nhân, hấn nhìn đến xé rách như vậy, màu đỏ thẫm của máu như vậy, hấn sẽ trở nên càng thêm hưng phấn cuồng bạo hơn, mỗi cú thúc tiến lên cũng càng thêm hưng mãnh, cả người đều có một loại khoái cảm làm nhục mãnh liệt. Mà hiện tại, nảy lên trong lòng hấn chính là hối hận thật sâu cùng một loại đau đớn đến cực điểm.

hấn thật cẩn thận mà rời khỏi thân thể của nàng, cho dù động tác có cực kỳ nhẹ nhàng cẩn thận đến mấy thì nữ nô dưới thân vẫn là đau đến run rẩy mãnh liệt, tiếng gào khóc thút thít đột nhiên trở thành đứt gãy, nhỏ đến nỗi như không ra tiếng.

Dương vật to lớn vừa mới rời khỏi cánh hoa yếu ớt thì ngay lập tức máu tươi bên trong tranh nhau trước khi miệng hoa khép kín mà trào ra, nháy mắt ở trong u cốc hình thành thác “máu”. Khuôn mặt nhợt nhạt của nữ nô hơi hơi lộ ra màu tím đen, tiếng khóc thét nghe giống như âm thanh giấy giữa rên rỉ của con thú nhỏ lần cuối cùng trước khi cận kề cái chết, liên hồi thở cũng mong manh đến tựa hồ khi có khi không.

Bình sinh đây là lần đầu tiên Tân Bố Trác Đốn có cảm xúc kinh hoàng tội lỗi như vậy, hấn một tay đem nữ nô ôm vào trong lồng ngực, hướng gian ngoài tầm điện rít gào: “Liệt! Tiến vào!”

Thân là Vương gia là đội trưởng đội hắc kỳ, trải qua lễ năm mới Thích Già Thát Tu liền đem hai thằng con không bớt lo kia tiến vào hang đá núi tuyết, bắt chúng bế quan tu luyện. Việc thứ hai đó là liền ở trong thành bắt đầu công việc như thường lệ cũng như hoàn thành mệnh lệnh Vương gia cho. Mỗi ngày cũng sẽ bớt thời giờ đến chùa Thác Lâm một chuyến, hướng Pháp vương báo tiến triển mới nhất về thương tích của heo nhỏ.

Hôm nay, Vương triều tập hấn cùng ba tâm phúc khác tới để thương thảo về Kéo Đạt Khắc, cần tăng thêm thám tử nằm vùng hay điều động binh lực chờ thời cơ khởi binh. Cho đến chạng vạng, các hạng bố trí mới cuối cùng hoàn thiện. hấn hộ tống Vương hồi tâm cung, mới vừa vén lên rèm cửa, liền thấy heo nhỏ hôn mê bao lâu nay đã tỉnh. Lúc này đây, Vương không có cho hấn cùng tiến vào bên trong mà là lạnh giọng mệnh lệnh hấn canh giữ ở gian ngoài tâm cung, tùy thời chờ lệnh.

Vương tuy thích heo nhỏ, lại không thể kiên nhẫn cũng không có tâm tư mà đi hầu hạ nàng. Rất nhiều lúc đem heo nhỏ cả người đầy vết bầm tím, sau đó đều là gọi hấn tắm rửa làm tan bầm cho heo nhỏ. hấn cho rằng lần này đây cũng không ngoại lệ, ai ngờ nghe được thế nhưng là tiếng kêu to đầy sợ hãi của heo nhỏ, tiếng kêu thống khổ thảm thiết cùng với khóc thét tuyệt vọng.

Xuyên thấu qua khe hở rèm cửa, hấn nhìn đến Vương đứt ruột đứt ruột cho heo nhỏ, không màng thân thể nàng còn chưa khỏi hấn, mạnh mẽ mà chiếm đoạt trinh tiết của nàng. Heo nhỏ cố gắng cử động cũng không thể động đậy mà bất lực nằm ở dưới Vương thừa nhận tất cả, nàng đau đến khuôn mặt nhỏ cũng phải vặn vẹo, cả người đắm trong mồ hôi cùng nước mắt, thể lương cùng đau đớn, sợ hãi cùng tuyệt vọng, cặp mắt to tròn sinh động chìm trong tĩnh mịch âm trầm. Trong nháy mắt, hấn cơ hồ muốn vọt vào đẩy Vương ra, đem nàng ôm vào trong lồng ngực mà âu yếm an ủi.

Vương vốn là không hiểu thân thể nữ nhân, càng không hiểu quan hệ nam nữ chân chính. Dương vật quá lớn khác thường của Vương đối với nữ nhân mà nói chính là vũ khí khủng bố có thể giết người. Đôi tay vẫn để bên người nắm chặt thành quyền, mu bàn tay gân xanh căng chặt, đốt ngón tay phát ra âm thanh răng rắc. hấn sợ Vương sẽ mất đi lý trí, đem heo nhỏ chà đạp đến chết. Nhưng hai chân hấn như là bị dính ghim tại chỗ, liền một tác cũng không di chuyển được.

hấn là tuyệt đối không thể làm trái mệnh lệnh của Vương. Ở chùa Thác Lâm, lo lắng heo nhỏ bị trừng phạt, hấn đã nói dối Vương khiến Vương không vui. Nếu lại vì heo nhỏ làm trái mệnh lệnh hấn không sợ bị phạt nhưng lại sợ vượt quá điểm mấu chốt của Vương, làm liên lụy tới heo nhỏ.

Tâm như là đang bị dã thú điên cuồng gặm cắn, vừa khó chịu vừa đau khổ khiến hấn cơ hồ không thở nổi. Nghe từng tiếng so với tiếng thét gào lúc trước càng thể lương càng tuyệt vọng hơn, một tiếng so một tiếng thét dần suy yếu đi, hấn nắm chặt quyền thiếu chút nữa không khống chế được mà dùng sức đánh vào vách đá cứng rắn.

Lòng hấn bị dày vò muốn đạt đến giới hạn thì nghe được tiếng rít gào mệnh lệnh của Vương. Trong lòng tức khắc mừng như điên, một phen kéo ra rèm cửa trước mặt, thân thể cứng đờ như gỗ thối cấp tốc tiến đến cạnh giường. Đôi mắt ung rờ ràng tràn đầy hoảng cùng nóng nồm làm hấn quá đổi kinh ngạc, cùng Vương ở chung suốt hai mươi năm, vô luận tình cảnh gian nan hay nguy hiểm thế nào, hấn còn chưa bao giờ thấy Vương biểu lộ qua một chút hoảng cùng nóng nồm. Heo nhỏ ở trong lòng Vương dường như đã chiếm cứ một vị trí chỉ sợ so với Vương, so với hấn mà nói thì đã quan trọng đến mức nào.

“Liệt, mau bôi được!”

không đợi Thích Già Thát Tu hướng hấn hành lễ, Tân Bố Trác Đốn đã gần giọng lệnh cho hấn. Hiểu được mình cần làm gì nhưng hấn trước nay chưa từng bị thương nên liền không có thói quen chuẩn bị thuốc trị thương để phòng bất trắc. Cho nên dù mắt có thấy nữ nô bị thương mất máu thì hấn vẫn bó tay không có biện pháp. một bàn tay to đùng ở miệng hoa huyết bị tổn thương cũng không có chút hiệu quả cầm được máu. Chắc anh tưởng cầm máu bình thường á! Chết cười đoạn này, ngây thơ vô số tội. Máu tươi đỏ thẫm không ngừng mà từ khe hở ngón tay tràn ra, đem làn da màu đồng toàn bộ nhuộm thành màu đỏ tươi, cũng nhuộm đỏ đôi mắt hấn.

Chỉ mới liếc mắt một cái, tâm Thích Già Thát Tu liền như bị cây chùy đánh ngàn lần, từng trận từng trận buồn đau kéo tới. hấn chạy nhanh từ trong túi áo móc ra bình thuốc trị ngoại thương, rút ra nút bình lập tức đem thuốc bột cầm máu đổ lên chỗ vết thương thâm lún lộn máu với chất dịch trong suốt.

Trong lồng ngực hấn, thân mình mềm mại của nữ nô càng ngày càng lạnh, âm thanh nghẹn ngào khóc thét đã nhỏ đến không thể nghe thấy, mắt to âm trầm không ánh sáng tựa hồ quá mệt mỏi muốn khép lại. “Heo nhỏ, không được nhắm mắt lại.” Tân Bố Trác Đốn ở trên má nàng dùng sức cắn một ngụm, lạnh giọng ra lệnh cường chế.

Đau đớn làm thần trí đang mê man của La Chu nhẹ thanh tỉnh, trong hoảng hốt nàng giống như thấy dung nhan Cẩm Thủ Vương lãnh khốc sắc bén lại

đầy ảo não cùng hoảng loạn, thương tiếc cùng đau lòng.

“Ta...ta muốn sống...sống”

Nàng kiên định mà nói cho chính mình nghe, ngạo mạn mà nói cho Cầm Thú Vương biết nhưng lại lực bất tòng tâm phát ra âm thanh như tiếng muỗi kêu, nhỏ đến nỗi gió nhẹ thổi liền sẽ tan thành mây khói. Bóng tối không ngừng mà kéo đến lấp đầy cảnh trước mắt, càng ngày càng nhiều đến nỗi sắp đem nàng hoàn toàn vây quanh nuốt chửng.

“Ta biết, ta biết.” Tán Bó Trác Đốn nắm chặt bàn tay lạnh lẽo của nàng, ở bên tai nàng liên tục nói, “Heo ngoan phải sống sót, ta muốn ngươi tiếp tục ở bên cạnh ta.” Là hấn quá nôn nóng, không nên bỏ qua việc nữ nô vẫn chưa hoàn toàn khỏi hấn mà chiếm hữu nàng, lại càng không nên đem nàng xé rách. Nhìn nữ nô hơi thờ mong manh, hấn càng hồi tiếc.

Bồi ở bên cạnh người để tiếp tục bị chà đạp cường bạo sao? Đáy lòng La Chu xẹt một tiếng cười lạnh, cuối cùng rơi vào trong bóng đêm.

Liên hoa Pháp vương Bạch Mã Đan tăng điều chế thuốc bột cầm máu có hiệu quả vô cùng, vốn là không thể ngăn chặn mà tốc độ cùng lượng máu chảy ra dần dần chậm lại rồi ngừng hẳn. Nhìn nữ nô bị mất máu mà hôn mê, hai nam nhân không hèn mà cùng nhẹ nhàng thở ra, thần sắc đều vô cùng phức tạp, bên trong tâm điện đột nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh trống vắng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 150: Chữa thương trước tính sổ sau (bảy)

Nữ nô bị ôm trong lòng ngực Tán Bó Trác Đốn bị đặt ở tư thế như đứa trẻ được ôm để đi tiểu, hai cái chân mềm mại thon bị mở rộng ra, cái mông no đủ phần mông được nâng lên hoàn toàn bại lộ ra hoa cốt dụ hoặc thần bí nhất của nữ nhân. Chỉ tiếc là màu hồng phần non mềm lúc trước giờ đã bị thay thế bởi máu me be bét, cánh hoa đã có mấy vết xé rách máu chảy ra, trong đó có vết đặc biệt sâu, đem bên cạnh cánh hoa đều xé rách thẳng một đường. Máu xám trắng của thuốc bột bao trùm ở mặt trên đái bị máu tươi hòa cùng tạo thành chất sệt sệt màu đỏ sẫm, một tia máu đỏ thấm từ nhụy hoa đang nhắm chặt chậm rãi tràn ra tới, nó ám chỉ rằng đường mòn bên trong hoa huyết bị tàn phá trầm trọng.

Đồng tử Tán Bó Trác Đốn chợt co rút lại, chỉ cảm thấy tia máu đỏ thấm kia như là từ chính giữa trái tim hấn chảy ra, nó như một vết sẹo khắc sâu vào tận xương tủy. Đau đớn đối với hấn mà nói tựa như cảm tình thích nữ nhân vậy, hoàn toàn cực kỳ xa lạ. Hấn thiên phú dị bẩm lại chuyên cần tu luyện võ nghệ thế nên hấn càng lãnh khốc vô tình, cơ hồ không ai có thể làm tổn thương đến thân thể hấn, còn cảm xúc của hấn tự nhiên cũng chưa từng trải qua tư vị tâm đau.

Lúc xé rách nàng hấn cũng không để bụng tới, xưa nay nữ nhân cùng hấn giao hợp qua có ai không bị xé rách cơ chứ? Vết rách trào ra máu tươi vừa đúng lúc làm chất bồi trơn giúp hấn có thể đưa đẩy đến càng thêm sung sướng khoái. Đương nhiên, mặc dù có máu tươi làm chất bồi trơn nhưng cũng không ngăn được dương vật kiên thiết cường hãn của hấn vọt mạnh vào, nữ nhân cuối cùng đều sẽ nhận thương thể nặng, sẽ bị mất máu quá nhiều mà tử vong.

Hấn cẩn thận nghĩ tới, nếu phá màng trinh của nàng liền lui ra thì cùng lắm sẽ làm thương đến miệng hoa huyết của nữ nô cùng một bộ phận nhỏ hoa kính, thương thể đối với sinh mạng cũng không đáng ngại. Nhưng trên thực tế, nữ nô chịu thương rõ ràng so với hấn tưởng tượng còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều. Do hấn tính toán sai, không dự đoán được miệng hoa huyết của nàng sẽ nhỏ hẹp như thế, hoa kính sẽ non mịn như thế.

Nữ nô vốn là bởi vì thời gian hành kinh kéo dài nên có chút thiếu máu, hiện tại lại bị hấn hung ác làm bị thương nên lại mất một lượng lớn máu tươi, nếu không phải được dược liệu của Bạch Mã Đan Tăng tẩm bổ hơn mười ngày thì không chừng liền mất máu mà qua đời. Tâm sợ hãi căng thẳng run lên, hấn phát hiện chính mình thế nhưng không thể tiếp thu việc nữ nô chết.

Bên trong tâm điện ẩm áp giống như thời tiết cuối mùa xuân nhưng vì bị mất rất nhiều máu cùng đau đớn kịch liệt tra tấn khiến thân thể nữ nô trở nên lạnh lẽo cứng đờ. Hấn kéo đồng chăn đệm bị nhuộm máu trên giường lên rồi đem nữ nô trong lòng bao lấy kín mít. Ngón tay nhẹ nhàng xoa gương mặt trắng nõn của nàng, sâu thẩm ánh mắt mờ mịt toát ra từng đợt từng đợt thương tiếc, hấn nhàn nhạt nói: “Ta chỉ nghĩ phá chỗ màng trinh của nàng, cũng không muốn mệnh nàng.”

Thích Già Thát Tu ngẩn ra, kinh ngạc mà nhìn Vương của hấn chuyên tâm xem heo nhỏ, cơ hồ không thể tin được lỗi tại chính mình. Vương vậy mà lại đối hấn giải thích, cái gì vị Vương giả cao cao tại thượng, thích làm theo ý mình cũng sẽ có lúc hướng người khác giải thích á?!

Hấn nhớ tới vừa rồi thấy được hoa cốt của heo nhỏ chảy máu xối xả, hấn giật mình cảm giác đau xót nhanh chóng lan tràn khắp người. Đôi môi cường nghị hơi hơi hé mở, đôi mắt rũ xuống thấp giọng trả lời: “Vương, máu tạm thời đã ngừng nhưng không thể chữa trị hoàn toàn vết thương của heo nhỏ.”

Vương lạnh nhạt ít ham muốn, đối với phương pháp song tu của Mật Tông chưa bao giờ chú ý qua, nữ nhân với hấn mà nói chỉ là công cụ để điều hòa mạch luân trong cơ thể. Lúc cùng nữ nhân giao hợp, Vương sẽ không nhiệt tình hôn môi nữ nhân cũng sẽ không tình tứ vỗ về thân thể nữ nhân, tán tỉnh cái gì, bước khởi đầu cái gì, hết thảy đều không có. Rất nhiều lúc Vương thậm chí còn lười thoát quần áo nữ nhân, chỉ cần lộ ra hoa huyết hấn cần sau liền tiến quân thân tốc tùy tâm mà động. Sự tàn khốc lạnh lẽo lúc giao hợp so với bản tính dã man cường bạo của Vương càng khiến Vương càng thêm vô tình, ít nhất chính hấn đối với nữ nhân mà nói vẫn có chút âm áp vui vẻ, Vương đối với nữ nhân mà nói lại giống như một thanh kiếm huyền thiết tỏa khí

lạnh.

Vô luận có bao nhiêu nữ nhân chết ở dưới thân Vương, Thích Già Thất Tu đều không để bụng tới, chỉ duy nhất để ý tới nữ nô này. Từ khi biết được chính mình thích nàng, hẳn khi đối mặt nữ nhân khác liền nhắc không nổi hứng thú. Ban ngày công việc bận rộn còn đỡ, ban đêm trong mộng tất cả đều là hình ảnh hân đê dương cụ to lớn của mình đam thọc thân thể non mềm của nàng, được ôm nàng vào trong ngực mà bừa bãi yêu thương triu mến.

Hắn hôn nàng khuôn mặt sinh động thanh tú của nàng, hôn lên cánh môi phần hồng non mịn, khẽ cắn cái cằm nhỏ mượt mà, cắn một ngậm lên cái cổ nhỏ duyên dáng, rồi ở xương quai xanh lưu lại dấu vết cả một rừng hoa hồng, hắn lướt qua bộ ngực cao ngất mềm mại của nàng, dọc theo cái bụng thon gọn trượt xuống, liếm quá cái rốn tròn tròn đáng yêu cuối cùng hôn liếm hoa cúc bí ẩn tỏa hương thơm chỉ của một mình nàng, mỗi khi tỉnh lại là chỗ đũng quần của hắn đều ướt át một mảnh. Mà hắn sẽ ở trên giường đem dư vị trong giấc mộng kiều diễm đó gặm nhấm một lúc lâu mới đứng dậy thay quần áo rửa mặt chải đầu.

Chính là, hôm nay Vương lại dùng hung lệ cùng lãnh khốc chiếm đoạt heo nhỏ, làm hắn đau lòng không thôi. thật sự muốn đem heo nhỏ kéo vào trong lòng, dùng môi lưỡi mềm dẻo nhất đi ăn uì hoa cúc bị thương nặng của nàng, khiêu khích ra mẩn cảm trên người nàng, trừ khử đi đau đớn vô cùng và thay thế bang cực hạn vui sướng. Ngón tay hắn nhẹ nhàng siết chặt ấn trong tay áo, hắn cố gắng không chế ý niệm đó ngo ngoe rục rịch trong lòng mình.

“Liệt, ta tưởng cùng heo nhỏ giao hợp, rồi lại không muốn nàng chết.”

Im lặng một lát sau, tiếng cười của Tấn Bồ Trắc Đốn vang lên lạnh nhạt đậm bạc có vài phần bất đắc dĩ. Chưa từng tiến vào liền không biết tư vị, một khi tiến vào chỉ sợ là tiến vào thân thể vô cùng nhỏ hẹp kia, sự tuyệt diệu khuấy khoả đó liền khảm vào trong xương tủy. Rất nhiều nữ nhân đều có thể cho thân thể hắn cảm giác khuấy khoả ngăn ngừi nhưng làm hắn nghiện, nhưng làm hắn bức thiết khát vọng muốn được rong ruổi va chạm lại chỉ có một mình nữ nô này. Chú ý không chạm vào nàng lặng lẽ bị thay đổi từ lúc nào, hắn hiện tại không ngừng muốn đem nàng giam cầm tại bên người, còn muốn đem nàng triệt để trong ngoài toàn bộ chiếm hữu hết.

Thích Già Thất Tu trong lòng hơi vui mừng, suy nghĩ trong giây lát hắn nhẹ giọng nói: “Vương nếu muốn được như ý nguyện thì nên xin giúp đỡ từ Pháp Vương.”

“Hừ, hắn tự tiện dùng được vật tăng cường thân thể cùng sự mềm dẻo cho heo nhỏ, không phải là ám chỉ ta đem heo nhỏ giao cho hắn, làm hắn đi trước điều trị sao?” Tấn Bồ Trắc Đốn cười lạnh nói, “Liệt, Pháp Vương vì cái gì muốn heo nhỏ làm tế phẩm? Ta không hy vọng đem heo nhỏ cả người hoàn chỉnh đưa đi sau lại nhận về một đồng lòng phèo phôi bấy nhầy rách tung toé.”

“Pháp Vương đo lường tính toán ra heo nhỏ là trân quý tế phẩm cực kỳ có lợi cho việc tu luyện pháp lực, hẳn cần đến là liên nữ song tu nên sẽ không đem heo như tế phẩm bình thường tách rời.” Thích Già Thất Tu đứng sự thật hồi bẩm, hắn dừng một chút lại bổ sung, “Có thể nhìn trộm hôn mắt thì trên người nhất định có không ít linh khí.”

Tấn Bồ Trắc Đốn duỗi tay nheo nheo gương mặt xám trắng của nữ nô, cười như không cười mà liếc hắn một cái, miệng lưỡi đột nhiên trở nên tà khí: “Liệt, phá đi màng trinh của heo nhỏ thì nàng còn có thể trở thành tế phẩm sao?”

“Pháp Vương từng nói linh khí của heo nhỏ ẩn núp ở trong đài sen của nàng, chỉ cần đài sen chưa từng lay dính tinh dịch của nam nhân thì làm vẫn trở thành tế phẩm được.”

“Hắn nhưng thật ra biết bói toán, dặn dò đến cẩn thận a.” Mắt Tấn Bồ Trắc Đốn lộ ra sự châm chọc, khóe môi nhếch lên một độ cong hoàn mỹ không rõ ý vị, giống như lơ đãng mà nói, “Bạch Mã Đan Tăng hấp thụ linh khí của heo sau đó là lợi dụng nàng trở thành người làm \*chung cực quán đỉnh đi?” Nghe hắn đặt câu hỏi, kỳ thật là chắc chắn phản bác không tha.

"> \*tôi chịu các nàng ạ

Thích Già Thất Tu rung mình, vội vàng quỳ hai đầu gối xuống đất, cúi người dập đầu kính cẩn nói: “Thần thỉnh Vương thành toàn.”

“Ta nếu không thành toàn thì sao?” Tấn Bồ Trắc Đốn nhướng mày, lạnh lùng cười hỏi.

“Thần liền từ bỏ \*chung cực quán đỉnh.” Trán Thích Già Thất Tu lẳng lặng mà dán ở thảm nhưng, âm thanh đơn hậu trầm ồm như bàn thạch, không nhanh không chậm, không cao không thấp.

Tấn Bồ Trắc Đốn nhìn hắn cúi thấp đầu chạm sàn nhà, qua vài giây mất ung lạnh lẽo dần dần nhạt đi.

“Cùng ta đi chùa Thác Lâm gặp Pháp Vương.”

“Tuân mệnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



# Chương 151: Di chuyển trong đêm tuyết

Đêm mùa đông vùng Ali tuy rằng đen như mực nhưng cũng có thể nhìn thấy mệnh mông màu trắng phía xa, đó là những bông tuyết giống lông ngỗng dày đặc tung bay trong không khí cùng với lớp tuyết bao trùm đỉnh núi. Gió tuyết lạnh thấu xương mạnh mẽ thổi quét khắp nơi mang theo cái lạnh như cắt da cắt thịt. Mọi âm thanh trên toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng, dường như mọi âm thanh cũng bị sự lạnh lẽo đông cứng lại.

Nhưng mà ở trong đêm đen, có một ánh lửa kiên cường dẻo dai nhưng mãnh liệt đương đầu với cái gió lạnh không ngừng bên ngoài mà tiến tới. Dẫn đầu chính là một con chó ngao hùng tráng màu xám bạc, đôi mắt tam giác trong đêm tuyết lạnh lập loè ánh lên màu xanh thâm thúy mà quý quyết, hung tàn lại kiêu ngạo. đi phía sau chó ngao là một hàng hai mươi mấy nam nhân Bắc Ba dám vật lộn với gió tuyết. Mỗi người từ đầu đến chân đều tự trang bị mũ da, áo khoác cùng giày da rắn chắc dày cộp, thân hình cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh cũng không trông quá mập mạp, hành động cũng không hề có chút vụng về. Duy nhất lộ ở bên ngoài là đôi mắt cứng rắn giống như sắt, sắc bén như đao, tràn đầy sự lạnh lẽo có thể so với đêm tuyết vùng Ali.

“Vương, ước chừng qua nửa canh giờ nữa là có thể đến chùa Thác Lâm” Thích Già Thát Tu thu hồi tầm mắt nhìn xa, quan tâm mà hướng Tán Bố Trác Đốn bên cạnh người nói, “Thỉnh Vương nghỉ ngơi một lát, hãy để thần ôm nàng trong chốc lát giúp người.”

Lông mày dày và lông mi của Tán Bố Trác Đốn đã bị bao phủ bởi một tầng sương tuyết, tay hắn đem người nắm thật chặt trong lòng ngực được bọc bởi lớp da rái cá đưa cho Thích Già Thát Tu, không yên tâm mà dặn dò hắn: “Đừng đem nàng bung kín quá.” Ôm một người nặng gần trăm cân rồi di chuyển hai mươi dặm đường tuyết, tuy là trời sinh thần lực cũng có chút chịu không nổi mà mệt mỏi.

Thích Già Thát Tu tiếp nhận bọc chắn, trong lòng thì dở khóc dở cười. Vương thế nào lại bảo hắn cẩn thận không làm heo nhỏ bị bọc kín đến ngạt, dọc theo đường đi đều là hắn lo lắng Vương vô ý đem heo con bung kín không thở nổi đi?

Tuyết đêm quá lạnh lẽo, đường cũng cực kỳ khó đi, ngựa cùng kiệu mềm và đồ vật linh tinh nửa điểm cũng không sử dụng được mà chỉ có thể đi bộ. Hắn đem ba tầng da rái cá rắn chắc khâu và thành cái túi ngủ nhỏ, bên trong để vào mấy túi da nước ấm giữ nhiệt, rồi lại đem heo nhỏ chỉ mặc bộ quần áo kếp mỏng bỏ vào trong, sau khi sắp xếp thỏa đáng, cuối cùng dùng một kiện áo khoác da rái cá kín mít mà bao lấy. Mà vì bảo đảm tốc độ di chuyển nên hắn bọc heo nhỏ hoàn toàn dựa vào trời sinh thần lực trên người Vương tôn quý. Hắn lại gọi tới Ngân Nghê, mệnh lệnh cho hai mươi lăm thân vệ dừng cảm cường hãn nhất hắc kỳ đội hộ tống Vương đi tới chùa Thác Lâm.

Kỳ thật chờ đến bình minh rồi đi chùa Thác Lâm là ý kiến tốt nhất bất quá Vương luyện tiếu heo nhỏ phải chịu đau nhức một đêm, càng sợ càng kéo dài thời gian làm cho vết thương càng chuyển biến xấu, vì thế liền quyết định lên đường ngay cả trong đêm tuyết. Làm Vương gia hắc kỳ đội thủ vệ an nguy của Vương hai mươi năm, hắn vốn nên lý trí mà khuyên can Vương từ bỏ quyết định di chuyển trong đêm tuyết đầy nguy hiểm, bắt đắc dĩ vừa thấy đến heo nhỏ trong lớp bọc yên tĩnh không một tiếng động lại làm hắn càng lo lắng gấp bội, đau lòng gấp bội.

Vương luyện tiếu nhìn heo nhỏ đau, hắn đương nhiên càng luyện tiếu. Lần đầu tiên nói dối Vương, cũng là lần đầu tiên hắn đánh mất nguyên tắc đồng thời đặt an nguy của Vương ở vị thứ hai. Bất quá liên tính lấy mệnh hắn đi khuyên can, Vương cũng khẳng định sẽ không từ bỏ quyết định đi tới chùa Thác Lâm. Hắn là thần hạ của Vương thì cần phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Vương. Vì thế mấy thứ hãsuy nghĩ trong đầu, cảm giác áy náy thấp thỏm cũng liền chậm rãi khôi phục thành thần nhiên bình thản.

Cây đuốc ở trong gió tuyết thổi lúc sáng lúc tối, một chân đạp xuống nền tuyết liền lún xuống không tới đầu gối. May mắn đường đi chùa Thác Lâm đều khá bằng phẳng, hơn nữa lại có Ngân Nghê dẫn đường, cho dù dưới trời tuyết thổi liên miên vẫn có thể tránh đi không ít nguy hiểm. một đường đi tới bây giờ, hắn tinh tường cảm thấy bước chân của Vương từ nhẹ nhàng chuyển dần sang nặng nề, hơi thở từ nhẹ nhàng chậm chậm thành hơi hơi dồn dập. Vương chinh chiến bốn phía mấy năm nay, đây chỉ sợ vẫn là lần đầu tiên hao phí nhiều thể lực như vậy.

Đem heo nhỏ bọc kín trong lòng ngực ôm càng chặt, tâm tình nôn nóng đau đớn ngăn không được mà lộ ra ý cười nhạt. Heo nhỏ, Vương tuy khiến nàng bị thương nhưng đối với người cũng đủ ôn nhu săn sóc, lại là thật sự thích người, thế gian này đại khái cũng chỉ có người mới có thể hưởng thụ đến đãi ngộ đặc biệt này.

“Ngao ——”

Ngân Nghê vẫn di chuyển phía trước đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu về phía sau lưng phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp như sấm rền. Thấy toàn bộ mọi người phía sau nó dừng lại, Ngân Nghê mới hướng trái phải nhảy tới nhảy lui đi tới thăm dò cuối cùng đặt chân trở lại còn hướng đường ban đầu đi.

“Ngao —— ngao ——” đứng ở hơn mười mét phía xa, nó phe phẩy cái đuôi hướng Tán Bố Trác Đốn cùng Thích Già Thát Tu kêu gào, ý bảo bọn họ có thể đi dọc theo dấu chân của nó.

Đôi mắt Tán Bố Trác Đốn híp lại, chúng ở dưới hàng lông mi bị phủ bởi tuyết sương thì càng trở nên nổi bật sự lạnh lẽo sắc bén. Hắn từ trên mặt đất nặn một quả cầu tuyết rồi hung hăng ném mạnh về vị trí phía trước. một mảng tuyết trắng lập tức chuyển động, dưới ánh sáng của ngọn đuốc có thể thấy chúng biến mất và để lộ ra sườn núi chênh vênh. Nguyên lai là chỗ này bụi cây cỏ dại mọc lên vô cùng sum xuê tuy đều là chút cành khô nhưng lại giữ được tầng tầng lớp lớp tuyết dày, đem sườn núi che lấp, thoạt nhìn co đường vô cùng bình thường không có gì khác lạ. Nếu vô ý bước lên một bước, liền không dám đến mặt đất mà là trực tiếp lăn xuống núi. Sườn núi hai bên chỉ toàn một màu đen nhìn như là miệng của ma quỷ đang há rộng khiến người thấy đều lạnh sống lưng.

“Tốc độ di chuyển nhanh lên!” Tán Bố Trác Đốn lạnh lùng hạ lệnh.

“rồ!”

Hai mươi lăm hắc kỳ thân vệ đi theo dấu chân của Ngân Nghê vòng qua được sườn núi, mọi người nghĩ sắp đến địa điểm cần tới mà có chút lo lắng thần kinh, một lần nữa lại căng thẳng so với lúc xuất phát càng thêm đề cao cảnh giới.

Thân vệ cho Vương đều là thân vệ đội hắc kỳ, đêm nay Vương cùng Liệt đội trưởng đại nhân vì cái gì tự mình mạo hiểm dưới đêm tuyết chạy tới chùa Thác Lâm, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít có chút biết được phần nào. Nữ nô kia với bọn họ cũng không xa lạ, nàng cũng coi cũng làm cho bọn họ rất là bội phục. Rốt cuộc, nàng là nô lệ duy nhất có thể ở bên người Vương chịu đựng hơn hai tháng, không chỉ có như thế, nàng còn trêu chọc làm cho Vương thích nên càng là làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

Vương bản chất có bao nhiêu hi vọng biến hóa thất thường, tàn khốc vô tình, bản thân là thân vệ của Vương nên bọn họ hiểu càng rõ. Người bình thường ở trong mắt Vương cùng súc sinh không có gì khác biệt, không, chính xác ra còn kém so với chó ngao cùng báo tuyết. Mà nữ nhân này chẳng phân biệt kẻ giàu sang hay nghèo hèn, người xấu hay đẹp, đối Vương mà nói thì chính là một công cụ tiết dục yếu ớt. Nhìn mấy cái hầu phi là một minh chứng, bọn họ giống như mấy con dê bò đáng thương, chỉ chờ Vương mỗi tháng một lần hứng thú liền đưa đến trên giường đi chịu “bị thị”. Bình thường những nữ nhân ở bên người Vương không sống được bao lâu, hoặc là vô ý mạo phạm Vương bị phạt dùng khổ hình, chết thì đem cho chó ngao ăn, hoặc bị sự khủng bố máu me hắc sát của Vương dọa điên tự sát, sau cũng đem cho chó ngao ăn. Cũng vì nguyên nhân chính là vì Vương lãnh khốc cùng lạm sát vô tội vạ, khiến cho công việc bọn họ được giao không chỉ có duy nhất là số lần bảo vệ Vương khỏi kẻ ám sát đến ít ỏi mà còn thêm đem người bầm cho chó ngao ăn.

Hiện giờ khó được có một nữ nô khơi gợi được các loại cảm xúc của Vương, nói thật nội tâm bọn họ rất thích nghe ngóng. Thân phận nữ nô đề tiện là thật nhưng kia có cái gì quan hệ, Vương lại không phải muốn cưới làm Vương phi.

Ngày thường nhìn xem Vương làm nhục ức hiếp nữ nô, nhìn Liệt đội trước mặt bao nhiêu người mà triều mến nữ nô, nhìn con chó ngao cùng báo tuyết vui chơi nô đùa với nữ nô, cũng đủ khiến công tác thủ vệ của bọn hắn cuối cùng cũng không buồn tẻ nhàm chán như trước.

Vì nữ nô này mạo hiểm đi dưới đêm tuyết thì đường đường vị Vương cao cao tại thượng của bọn hắn lúc này so với danh xưng con trời không có tình cảm càng làm cho bọn họ tôn sùng kính sợ hơn. Chỉ có một vị Vương như vậy mới giống như bọn họ có thất tình lục dục là một người sống. Cho nên, một chuyến đi đường dưới đêm tuyết này, bọn họ không có chút nào oán giận, thậm chí cảm thấy kiêu ngạo tự hào vì chính mình thấy được vị Vương tôn quý ấy hiếm khi thấy dễ lộ sự mệt mỏi.

Gió tuyết càng ngày càng mạnh, thổi lên người cơ hồ không mở ra được mắt. Cây đuốc bị thổi tắt lại nhóm lên, nhóm lên lửa lại bị thổi tắt.

Tán Bó Trác Đốn không nghỉ ngơi một chặng đường ôm nàng trong lòng thì nửa quãng đường sau Thích Già Thát Tu ôm heo nhỏ đi chuyển.

Liệt thực lực so với hắn cũng chỉ kém có một chút, ôm heo đi chuyển một đoạn đường cũng không phải việc khó. Nhưng trong lòng ngực hắn khi không có bọc heo nhỏ kia liền cảm thấy trống rỗng, có chút khó chịu.

Khi Thích Già Thát Tu tiếp lấy heo nhỏ, hắn nhất thời cũng có chút không thích ứng trong cảm giác trống vắng đó. Đem trên người áo khoác kéo chặt chút, đôi mắt hơi lộ ra ôn nhu.

Heo nhỏ có trốn trái phải cũng không thoát khỏi Vương, Vương càng có thể ý thức được sự quan trọng của heo nhỏ, nàng sau này mới có thể sống được càng nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 152: Bí mật lớn nhất (một)

Kết — kết —

Cửa gỗ dày nặng màu đỏ của mật điện chậm rãi bị đẩy ra, bóng dáng của một đoàn người cùng thú cuốn theo gió tuyết lạnh lẽo vội vã tiến vào. Ngọn đèn dầu trên bàn thờ bị gió thổi đến lay động một hồi lâu sau mới khó khăn lắm đứng thẳng như ban đầu.

Đám người tiến vào hết, tăng nhân canh giữ ở ngoài cửa lại cẩn thận cung kính mà đem cửa điện chậm rãi đóng lại.

Ở bên trái mật điện, Bạch Mã Đan Tăng mặc áo lụa da dê cột tay, vẩy dẹt giáng hồng lông cừu, thân khoác áo cà sa thật dày, cánh tay phải lóa lờ trong không khí, hắn vẫn thành kính mà vì thêm bơ thấp đèn cho bàn thờ.

Nửa khuôn mặt hắn che phủ dưới ánh đèn, một bên sườn mặt thanh nhã như hoa sen, đường cong ngũ quan lập thể rất nhu hòa, ở vàng sáng nhàn nhạt hơi có chút mờ lung. Mỗi cái giờ tay nhắc chân đều vô cùng bình tĩnh, ưu nhã dễ thân, toàn thân tràn đầy ra cảm giác ấm áp.

“Bàn tăng gặp qua Pháp vương.” Thích Già Thát Tu hai đầu gối quỳ xuống thật quy củ mà hành lễ.

Tán Bó Trác Đốn ôm bọc chần trong lòng, thân hình cao lớn vẫn không nhúc nhích dù chỉ một chút, mắt ung híp lại thẳng tắp nhìn chăm chú sườn mặt Bạch Mã Đan Tăng, như là muốn chọc ra một cái lỗ thật to.

Ngân Nghê lắc lắc đóng tuyết bám trên lông mình, tuyết rơi giống như hạt muối rào rào rơi xuống, chỉ chốc lát sau liền tan ra làm ướt gạch dưới chân. Nó hướng tới Bạch Mã Đan Tăng kêu một tiếng xong liền ngoan ngoãn mà nằm ngang ở chỗ cửa điện rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Bạch Mã Đan Tăng đối với tất cả động tĩnh bên người đều như không biết, thông thả ung dung mà đem cái đèn dầu cuối cùng thêm bơ xong, lúc này mới xoay người hướng bọn họ. Mắt phượng đỏ tím ôn hòa từ ái, khóe môi cũng toát ra tươi cười mềm mại.

“Các người tới rồi.”

Tán Bồ Trắc Đốn không có trả lời, chỉ lạnh lùng mà hừ một tiếng coi như là đáp lại.

Bạch Mã Đan Tăng cũng không cho rằng hấn ngộ nghịch gì, ánh mắt đảo qua bọc chắn Tán bồ Trắc Đốn ôm trong ngực, nhẹ nhàng cười nói: “Ngân Nghê canh ở đây, các người cùng ta đi mật thất.” hấn nấn vào tượng Phật bên trái vách tường, xoay hai vòng, tức thì tượng Phật cao ba trăm ba mươi tấc đột nhiên chuyển sang bên cạnh lộ ra một con đường nhỏ hẹp u ám.

hấn ở đi phía trước, Tán Bồ Trắc Đốn ngay sau đó liền đuổi kịp phía sau, Thích Già Thất Tu cũng đứng dậy theo đuôi. Chờ đến thân hình ba người hoàn toàn đi vào mật môn sau, tượng Phật lại từ từ di chuyển về vị trí ban đầu, tựa như chuyện gì cũng không có phát sinh qua.

Như cũ vẫn là đi vào mật thất lần trước chữa thương, Bạch Mã Đan Tăng cũng không nói nhiều, đem bao nhiêu thuốc bột màu sắc không đồng nhất đổ cả vào ao ngọc thạch, khuấy đều đến khi hòa tan với nhau rồi mới liếc mắt ý bảo Tán Bồ Trắc Đốn đem quần áo nữ nô lột sạch và để ngang vào trong ao thuốc.

Tán Bồ Trắc Đốn thấy thân thể nữ nô chìm vào trong ao thuốc màu đỏ nâu thì tâm tình lo lắng của hấn mới chậm rãi buông ra. Mặc kệ như thế nào, y thuật của Bạch Mã Đan Tăng thì hấn hoàn toàn tin tưởng. Do dự một chút hấn vẫn là có chút xấu hổ mở lời: “Pháp vương, có phải hay không nên trị liệu \*hoa sen bị thương của nữ nô trước.”

\*ý chỉ âm đạo của La Chu hĩ hi

Bạch Mã Đan Tăng đem nước trong ao thuốc xoa lên gương mặt nữ nô, ôn tồn giải thích, “Ngũ tạng nữ nô cùng xương cốt bắt quá vừa mới khép lại đã bị Vương tra tấn một hồi, cùng một đường xóc nảy dītoī đây, kia bên trong sớm đã có chút tổn hại nhỏ, nếu không kịp thời sớm trị liệu chỉ sợ bệnh sẽ trở nên trầm trọng hơn.” Dừng một chút, mắt phượng hiện lên vẻ trêu chọc, “Vương không cần lo lắng, ao thuốc này đối với hoa sen bị thương của nữ nô cũng có tác dụng chữa trị.”

hấn từ trong tay Thích Già Thất Tu tiếp nhận cái khăn lụa trắng đem nước thuốc trên tay cẩn thận lau sạch sẽ. Gỡ xuống tràng hạt bỏ để mắt phượng treo ở trên cổ, hấn nắm tay bắn ra bốn viên dūng ở bốn phía của ao thuốc.

Con gió lạnh lẻo quỳ dị đột nhiên nổi lên ở trong căn phòng, từ phía bốn viên tràng hạt bỏ để mắt phượng toát ra bốn làn sương khói đen tinh tể. Sương khói mỏng ở trong không trung tụ tập lại, càng ngày càng đậm màu, không ngừng vận vạo biến hình. Chỉ chốc lát sau, thể nhưng biến thành bốn cái đầu khói đen. Khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt thật lớn cùng đôi môi nhỏ nhắn, nhìn không ra chỗ khác so với khuôn mặt của một đứa trẻ đáng yêu.

Trong miệng Bạch Mã Đan Tăng thấp giọng niệm tụng vài câu kinh văn, bốn cái đầu đều hé miệng, từ trong miệng phun ra một làn khói đen ngưng tụ lại giống như đầu lưỡi, chúng rú xuống chạm vào trong ao thuốc.

Mặt Tán Bồ Trắc Đốn cùng Thích Già Thất Tu không thay đổi sắc mà nhìn chăm chú vào dị tượng quý quái không thể tưởng tượng đó, đây là linh hồn mà Pháp vương luyện chế lấy ra vì phụ trợ chữa thương cho nữ nô. Lúc này thân thể nữ nô so với lúc bị thương ban đầu thì khỏe mạnh hơn rất nhiều, có thể miễn cưỡng thừa nhận ảnh hưởng của sức mạnh linh hồn, sẽ không bị chúng dễ dàng mê hoặc cắn nuốt.

“Để nữ nô ở chỗ này chữa thương đi.” Bạch Mã Đan Tăng nhắc chân tiến về phía cửa mật thất, “Vương hấn là có rất nhiều lời muốn nói với ta đi.”

Khỏe miệng Tán Bồ Trắc Đốn nhếch lên, mắt nhìn nữ nô trong ao thuốc, hấn liếc mắt nhìn Thích Già Thất Tu rồi mới đi theo Bạch Mã Đan Tăng. Thích Già Thất Tu hơi hơi sững sốt nhưng cũng chạy nhanh đuổi kịp. Trong lòng có chút nghi hoặc, cái liếc mắt của Vương tới hấn kia tựa hồ có chút kỳ quái.

Mật thất chữa thương cùng mật thất bên cạnh cũng không khác nhau là mấy, bố cục bày biện lại hoàn toàn bất đồng. Góc tường phía đông bày một cái giường thấp Côn Luân bích ngọc điêu khắc thành, rộng hơn ba thước, dài hơn sáu thước, mặt trên đặt đệm chăn một màu xanh lá. Bên cạnh cái giường thấp là một cái bàn bạch ngọc thấp, trên mặt thờ phụng một cái tượng vàng ròng hỉ kim cương song tu. Mặt đất được trải thảm hồng ni êm dày, tùy ý ném mấy cái đệm hương bồ. Ba mặt vách tường đều treo tranh thêu hỉ kim cương song tu, trong nhà ấm áp dễ chịu, nguyên lai trong đó một mặt tường lại là tường kép giữ ấm. Cũng may sau khi vào chùa miếu, áo khoác dày trên người đã cởi ra, bằng không thể nào cũng bị nóng đến chết. Dù vậy, Tán Bồ Trắc Đốn cùng Thích Già Thất Tu vẫn là bị nóng toát ra một tầng mồ hôi, bọn họ nhanh chóng đem một lớp quần áo trên người cởi ra rồi tùy ý ném xuống tấm thảm trên mặt đất.

Tán Bồ Trắc Đốn nhặt cái đệm hương bồ ở trước mặt Bạch Mã Đan Tăng rồi ngồi xuống xếp bằng. Thích Già Thất Tu thì ngồi ở bên trái hấn, cách ra một khoảng cách thể hiện sự tôn ti trật tự. “Vương, người nửa đêm giữa trời tuyết đi đến đây là đưa nữ nô tới chữa thương hay vẫn là muốn đưa tể phẩm tới?” Sau khi ngồi ổn định xong, Bạch Mã Đan Tăng nhẹ nhàng cười hỏi dẫn đầu đánh vỡ sự yên lặng.

“Hai người đều là.” Tán Bồ Trắc Đốn hồ hững nói, thường thức bộ xương khô đen tuyền phía sau. Trầm mặc giây lát, hấn giương mắt nhìn về phía Pháp vương, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo, “Bạch Mã Đan Tăng, lời nói của người lần trước có phải thật hay không?”

“Lời nói nào đây?” Tay Bạch Mã Đan Tăng vẫn lần tràng hạt, mỉm cười hỏi lại.

“Cho dù nàng không phải nô lệ của người, dù có thành liên nữ của ta, ta cũng có thể tùy thời đem nàng đặt ở dưới thân mà đùa bỡn, chỉ cần mỗi ngày cố định trong tháng đưa đến trong chùa cùng ta song tu là được.”

Tán Bô Trắc Đốn lạnh lùng mà lặp lại lời Bạch Mã Đan Tăng đã từng nói qua, trừ bỏ mấy chữ có cái biến, bỏ sung và cắt bỏ ra, còn lại cơ hồ một chữ cũng không sót.

Mắt phượng đỏ tím toát ra ý cười cùng ôn nhu triu mến, ánh mắt tỏa đến bốn phía, khoe môi hơi mòng cũng hiện ra vài phần dung túng. Bạch Mã Đan Tăng lần tới một viên tràng hạt, ngữ khí dị thường nhu hòa: “Tất nhiên là thật. Tán Bô Trắc Đốn, huynh đã bao giờ lừa gạt quá người chưa?”

Tán Bô Trắc Đốn nghẹn lời, sắc mặt y lạnh dần mà liếc mắt hẩn một cái, giọng cũng rớt không còn chút độ ấm nói: “Người thật sự không lừa gạt qua ta, lại thường xuyên dùng kẻ âm hiểm lên người ta. Còn có, người là Liên Hoa Pháp vương, ta là Cô Cách Vương, chúng ta người trần cùng tăng nhân khác nhau, đừng ở trước mặt ta xưng huynh gọi đệ, ta cũng không có anh trai già như người.”

“Ha ha, Tán Bô Trắc Đốn, người thật là càng lớn càng không đáng yêu. anh trai người năm nay bắt quá mới ba mươi sáu, trên mặt một cái nếp nhăn cũng không có, như thế nào liền thành già rồi?” Bạch Mã Đan Tăng khoa tay múa chân, “Người a, vẫn là hồi nhỏ đáng yêu nhất.” Mắt phượng khẽ nheo lại, ánh nhìn toát ra một chút sâu kín lạnh lạnh trào phúng, “Nếu người không phải đưa em trai thân ái duy nhất, ta lại như thế nào khả năng âm thầm dạy dỗ người, chiếu cố người, bảo hộ người, trợ giúp người cướp lấy vương vị. Huynh nếu không phải đem người coi là cốt ruột tình thâm thì người đã sớm đi vào luân hồi rồi.” hẩn không nhanh không chậm mà nói ra bí mật lớn nhất của đất nước Cô Cách.

Mục Xích Tán Bô Trắc Đốn mà mỗi một người dân đều biết năm đó cùng mấy cái huynh trưởng đoạt vị, hẩn có được lợi thế nhất từ sự duy trì cùng hỗ trợ toàn lực của Liên Hoa Pháp vương. Liên Hoa Pháp vương được chịu dân chúng kính yêu sùng kính nhận được ý chỉ của thần phật, tuyên bố Mục Xích Tán Bô Trắc Đốn là con trời giáng xuống trần gian, hẩn đem đất nước Tùng Tân Cận Bô Thô Phiên cùng dẫn dắt dân chúng Cô Cách khai sáng ra đất nước tân Cô Cách càng ngày càng phồn thịnh hơn. Điều này làm cho dân tâm lúc ấy hoàn toàn hướng tới trên người Cô Cách Vương, hữu hiệu mà nhanh chóng ổn định quốc nội đang rung chuyển hỗn loạn.

Mục Xích Tán Bô Trắc Đốn tại vị 5 năm, này dưới sự thống trị anh minh phồn thịnh của đất nước cũng chứng minh thần chi đó là chân thật có thể tin. Cô Cách đích xác đang càng trở nên phồn vinh cường thịnh.

Chính là, mặc cho ai cũng không nghĩ tới, Liên Hoa Pháp Vương Bạch Mã Đan Tăng cùng Cô Cách Vương Mục Xích Tán Bô Trắc Đốn cư nhiên là huynh đệ cùng mẹ khác cha. Mà biết bí mật này, không vượt quá hai người. Trong đó một người chính là Thích Già Thát tu trầm mặc ngồi ở sau Tán Bô Trắc Đốn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 153: Bí mật lớn nhất (hai)

Mẹ của Tán Bô Trắc Đốn tên là Giang Ương Đạt Ngõa, xuất thân là tiểu thư nhà quý tộc. Mười ba tuổi năm ấy, huynh trưởng vì muốn được đến sự ủng hộ của Pháp Vương liền đem nàng đưa vào chùa Thác Lâm, trở thành liên nữ song tu của Pháp Vương.

không bao lâu nàng liền có thai, mười bốn tuổi thì sinh hạ Bạch Mã Đan Tăng. Nghe nói lúc Bạch Mã Đan Tăng sinh ra, ở trên không trung hướng Tây ánh nắng chiều đỏ rực một mảnh như lửa, toàn bộ chùa Thác Lâm toát ra mùi hoa sen thơm ngát. Đương thấy đứa trẻ mới sinh nho nhỏ được bao phủ bởi một vàng sáng giống của Phật, điều này khiến Pháp Vương vui mừng quá đỗi, lập tức quyết định đem đứa trẻ mới sinh này bồi dưỡng thành người kế nhiệm mình.

Vì để bồi dưỡng ra một Pháp Vương kế nhiệm ưu tú nên từ nhỏ hẩn cần cắt đứt thất tình lục dục, đồng thời cũng có nghĩa nữ nhân sinh ra hẩn không sống được lâu.

Giang Ương Đạt Ngõa nuôi nấng Bạch Mã Đan Tăng đến năm tuổi rồi trở thành liên nữ song tu của đông đảo tăng nhân trong chùa. Ở trước mặt con trai mình sinh ra, nàng sống sờ sờ bị chà đạp đến chết, xác thì bị ném vào con suối chảy xiết. Ai ngờ khi cái lạnh như băng của nước sông kích thích, nàng thể nhưng kỳ tích mà hồn trở lại xác, hơn nữa may mắn ở hạ du được một nam nhân quý tộc đang đi săn thú dừng lại uống nước phát hiện và cứu lên. Với dụng mạo mỹ lệ phi phàm, sau khi thương thế dường tốt thì nam nhân quý tộc đó liền đem nàng lưu tại bên người, sau vì quyền thế lại đem nàng hiến cho Cô Cách Vương. Cô Cách Vương sùng hạnh nàng một đoạn thời gian liền chán ngấy mà đem nàng qua một bên kệ nàng tự sinh tự diệt.

Trải qua sinh tử cùng khuất nhục, Giang Ương Đạt Ngõa từ một thiếu nữ hồn nhiên mỹ lệ mãi giữa thành một vương phi có tâm có cơ, cuối cùng tìm được cơ hội lại một lần được sủng ái. Cũng được thần phật chiếu cố, nàng khi mới vừa mang thai liền biết được Pháp Vương của chùa Thác Lâm đã qua đời, năm đó Bạch Mã Đan Tăng mười hai tuổi lại nổi danh lan xa tuyệt vực lấy pháp danh Liên hoa kế nhiệm vị trí Pháp Vương của Cô Cách.

Nàng lặng lẽ phải người liên hệ với Bạch Mã Đan Tăng, cầu xin hẩn giữ đứa con trong bụng mình. Bạch Mã Đan Tăng đáp ứng lời cầu xin của nàng, chẳng những giữ được nàng bình an sinh ra đứa bé, còn đối với đứa trẻ đó càng thêm thương yêu chăm sóc.

Giang Ương Đạt Ngõa sớm đã không còn nhận được sự sủng ái của Vương nên bị đuổi đi đến một cung xa tít xa lác xa lơ hẻo lánh, vì thế cũng khiến

Tán Bó Trác Đốn cũng không nhận được sự coi trọng quan tâm của Cổ Cách Vương. Cũng vì thế mới có thể giấu đi bí mật hần là trời sinh Phật tướng cũng tránh được nhiều người nổi ý định ám sát.

Mà cung điện bọn họ ở lại đúng lúc là chỗ phạt điện của hoàng cung, Bạch Mã Đan Tăng thường xuyên lợi dụng đến phạt điện giảng kinh làm pháp sự để tiện lợi dạy dỗ bồi dưỡng đứa em cùng mẹ kém hần mười ba tuổi này. Lúc Tán Bó Trác Đốn ba tuổi năm ấy, hần nghĩ cách điều Thích Già Thất Tu sáu tuổi thành hần thân vệ tùy hầu.

Tán Bó Trác Đốn năm tuổi, Cổ Cách Vương qua đời, trưởng tử của hần kế vị cũng tiếp thu phi tử của cha mình. Khi hần mười hai tuổi, Giang Ương Đạt Ngõa chết vì bệnh tật. Lúc hần mười bảy tuổi, huynh trưởng cũng là Cổ Cách Vương lúc đó trong một lần săn thú bất hạnh bị mãnh thú cắn chết. Lúc này hần sớm đủ lông đủ cánh, Bạch Mã Đan Tăng liền bỏ cáo thiên thần hần là con trời hạ phàm, Tán Bó Trác Đốn lấy thủ đoạn cực kỳ máu lạnh nhanh chóng trấn áp những kẻ có hành động tranh đoạt với vương vị, cũng đem Mục Xích nam nhân vương tộc cơ hồ tàn sát hầu như không còn một ai, đập lên máu tươi bước từng bước lên vương vị.

Mà mối quan hệ của hần cùng Bạch Mã Đan Tăng nhiều năm lẫn nhau đều hiểu ngầm, vô cùng cẩn thận không cho người ngoài biết, trở thành bí mật lớn nhất của đất nước Cổ Cách.

Tán Bó Trác Đốn nhìn chăm chú vào Bạch Mã Đan Tăng mỉm cười nhân nhật, mắt ưng sâu không thấy đáy, nhìn không ra chút nào cảm xúc. Lúc sau hần mới lãnh đạm trả lời, “Ta thừa nhận, không có người liên không có Mục Xích Tán Bó Trác Đốn của hôm nay nhưng người trợ giúp ta cũng không phải bởi vì huyết mạch thân tình. Tựa như việc người cứu giúp Thích Già Thất Tu hồi nhỏ, trợ giúp những dân chúng chịu khổ giống nhau, nhìn thì như là xuất phát từ sự từ bi nhân ái bất quá là bởi vì người sống được quá nhàm chán.

Cũng chỉ có nữ nhân ngu xuẩn Giang Ương Đạt Ngõa kia cùng những dân chúng ngu xuẩn đó mới có thể bị người lừa bịp.” Khóe môi mỉa mai nhếch lên, “Bạch Mã Đan Tăng, người nên cảm tạ ta trước mắt còn không có ý qua cầu rút ván.”

Bạch Mã Đan Tăng chậm rãi lắc đầu, ánh mắt từ ái chuyển hướng về phía Thích Già Thất Tu ngồi, cười nói: “Thích Già Thất Tu, người nghe được sao? Vương mà người trung thành bảo hộ hai mươi năm nói người ngu xuẩn.”

Thích Già Thất Tu nhếch miệng cười cười, cung kính mà hướng hần chấp tay tạo thành chữ thập hành lễ: “Vương nói không sai. Ta cho dù biết rõ Pháp Vương chỉ là bởi vì nhàm chán mới cứu trợ dạy dỗ ta, tự đáy lòng cũng vẫn như cũ đối Pháp Vương sùng kính yêu.” Gia tộc của hần xưa nay chỉ có nữ nhân lai giống, không có mẫu thân hài tử. Tất cả các bé trai sinh ra sau đều sẽ rời xa mẹ rồi tiếp thu huấn luyện khắc nghiệt, cách mỗi ba năm, trưởng giả trong tộc sẽ nhìn biểu hiện của nhóm bé trai đó và tiến hành đào thải.

Những đứa trẻ bị đào thải nếu không tiếp thu dạy dỗ khắc nghiệt mà trở nên ưu tú thì địa vị lại càng xuống dốc không phanh. Rất nhiều người hoặc chết non, hoặc trưởng thành nhưng cũng chỉ là phế vật.

Lúc hần ba tuổi thì rất ốm yếu và dĩ nhiên hần trở thành người bị gia tộc đào thải. Ở trong đệm chăn lạnh băng cũ nát bị ôm sốt đến mơ mơ hồ hồ thì được Pháp Vương mười ba tuổi cứu, đem hần mang về chùa Thác Lâm, chữa khỏi bệnh cho hần. Năm tháng trôi đi, hần muốn học cái gì Pháp Vương sẽ dạy hần cái đó, cũng không hề bần xin keo kiệt đối với hần.

Sáu tuổi, Pháp Vương đem hần đưa đến bên người Vương, dặn dò hần thề sống chết phải thủ vệ. Từ đây, sự trung thành của hần một phần thành hai, một nửa hiến cho Pháp Vương, một nửa hiến cho vương. Cho dù lớn lên hần cũng phần nào nhìn ra bản chất vô tâm cùng nhàm chán của Pháp Vương, sự trung thành kia vẫn cứ không có giảm bớt nửa phần. Vương bước lên vương vị, hần cũng trở về gia tộc, đoạt được quyền lợi tộc trưởng, đem tất cả uy hiếp tiềm tàng huyết tẩy không còn, tuyệt không làm để hai đứa con nối dõi của hần phải chịu cực khổ như hần năm đó.

Bạch Mã Đan Tăng kích thích nẩy viên tràng hạt, mắt phượng đỏ tím kích động ra ý vị không rõ, ánh sáng thần bí nhu hòa, khóe môi nhợt nhạt cười như gió xuân thổi vào mặt,, “Ta tuy nhàm chán nhưng cũng không phải hoàn toàn vô tâm.” Ánh mắt lưu chuyển một vòng trên người Thích Già Thất Tu cùng Tán Bó Trác Đốn qua lại, liền nói ra một bí mật khác, “Năm đó nam nhân quý tộc cứu Giang Ương Đạt Ngõa chính là tộc trưởng của họ Liệt mà nữ nhân lai giống sinh ra Thích Già Thất Tu chính là Giang Ương Đạt Ngõa.”

“Cái gì?!”

Thích Già Thất Tu thất thố mà ngạc nhiên kinh hô, khuôn mặt đều là không dám tin tưởng kinh hãi vô cùng. Hần gắt gao nhìn chăm chăm Bạch Mã Đan Tăng, sợ là lỗi tai chính mình nghe lầm.

Tán Bó Trác Đốn nhú đôi mày kiếm, vẻ mặt không thấy kinh ngạc là bao, lại càng thêm thâm trầm khó dò. Một tiếng nứt rất nhỏ vang lên, bộ xương khô đen nhánh ở trong tay hần bị vỡ cụn thành nhiều mảnh nhỏ.

“Cũng khó trách các người không tin.” Bạch Mã Đan Tăng như là một chút cũng không có nhận thấy được chính mình vừa nói ra bí mật có bao nhiêu kinh người, hần vẫn như cũ thanh thản nói, “Ta có bộ dáng khuôn mặt của Pháp Vương và Giang Ương Đạt Ngõa, các người bộ dáng cùng chân dung được thừa hưởng từ phụ thân mình, lại bởi vì cảnh ngộ bất đồng, tuy là huynh đệ cùng mẹ, ngũ quan lại không có chút nào tương tự. Thích Già Thất Tu khi còn nhỏ sở dĩ cơ thể yếu nhược cũng là vì Giang Ương Đạt Ngõa mới vừa bệnh nặng khỏi liền có người.”

hần cười nhìn biểu tình Thích Già Thất Tu càng ngày càng khiếp sợ, hài hước nói: “Thích Già Thất Tu cũng ngồi bất động ngấm lại, nếu người là người ngoài không có huyết thống, ta vì cái gì sẽ đối với người tận tâm dạy dỗ như vậy, lại vì cái gì sẽ nói cho người biết nhiều bí mật như vậy?”

Thích Già Thất Tu cứng họng, đầu óc theo từng lời Bạch Mã Đan Tăng nói mà trở nên lộn xộn. Pháp Vương mặt ngoài thoát nhìn nhân ái từ bi, kỳ thật vô tâm vô tình, nhưng đối với hần lại thập phần tín nhiệm. hần cũng từng âm thầm phỏng đoán, tự cho rằng đây là bởi vì từ nhỏ lên kế hoạch hỗ trợ cho Vương, thật sự không nghĩ tới sự tín nhiệm phía sau lại có một tầng huyết thống ở bên trong. Mà hần thần sắc phức tạp nhìn về phía Vương

vẫn đang giữ kín như bưng. Nguyên lai, hấn trung thành đối với Vương còn một phần nguyên do bảo hộ thân.

“Đúng rồi.” Bạch Mã Đan Tăng cười liếc Tán Bô Trác Đốn, không chút để ý nói, “Tán Bô Trác Đốn nghe đến bí mật này lại không hề giật mình nửa điểm, hấn đã biết bí ẩn này rồi.”

Cái gì?! Thích Già Thất Tu càng là kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Tán Bô Trác Đốn cũng trở nên càng thêm phức tạp.

Tán Bô Trác Đốn cười đến hòa ái dễ gần, thương xót từ ái nhìn Bạch Mã Đan Tăng. Sau một lúc lâu, chậm rãi mở miệng nói: “Trước khi Giang Ương Đạt Ngõa qua đời vì bệnh tật, từng nhắc tới việc nàng ở Liệt tộc sinh ra một đứa trẻ, dặn dò ta khi tìm được hấn thì lợi dụng mạch thân tình thâm đả động hấn, khiến hấn trở thành trợ lực giúp ta đoạt vị. Sau nàng qua đời, ta cũng không tốn nhiều công phu liền biết đứa trẻ đó được người cứu trợ rồi được đưa đến bên người ta.”

Vương gia quyền quý không có tình, Liệt có phải hay không là huynh trưởng cùng mẹ khác cha của hấn hay không cũng không quan trọng, điều hấn tán thành chính là mấy chục năm nay hấn trung thành với mình như thế nào. Nếu Liệt có nửa điểm dị động gây rối, hấn có thể không lưu tình chút nào mà đem Liệt giết. Nhưng không thể phủ nhận chính là bởi vì Liệt vô cùng trung thành, cũng bởi vì một phần huyết thống bí mật không muốn người khác biết này, rất nhiều thời điểm hấn đích xác tin nhiệm khoan dung đối với Liệt so với thường nhân chỉ có hơn.

Nhưng hiện tại hấn ghét nhất chính là Bạch Mã Đan Tăng đem mọi người đùa. hấn là kẻ khoác túi da thần phật còn bên trong là ma quỷ, trên danh nghĩa thì cùng hấn có huyết thống, cùng một mẹ sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 154: Bí mật lớn nhất (ba)

Thích Già Thất Tu đột nhiên đứng dậy, rồi quỳ gối trước Bạch Mã Đan Tăng cùng Tán Bô Trác Đốn, theo thứ tự dập đầu hành đại lễ, nỗi kinh hãi kinh ngạc trong mắt cùng với một chút mê mang liền bị thay thế bằng kiên định tuyệt đối không gì sánh kịp.

“Vương, Pháp Vương, cuộc đời Liệt Thích Già Thất Tu này đều là thân vệ đội trưởng hắc kỳ đội của Vương, là tăng nhân dưới trướng của Pháp Vương, một lòng dâng lên sự trung thành đến chết cũng không thay đổi.”

Bạch Mã Đan Tăng cùng Tán Bô Trác Đốn đều nhìn chăm chú vào nam nhân đang quỳ trên thảm, thật lâu không nói gì. Qua một hồi lâu, Bạch Mã Đan Tăng rũ mắt bắt đầu lần tràng hạt trong tay, nhàn nhạt nói, “Vương, huynh đệ thúc cữu của tộc Bác Ba từ xưa liền có tập tục cộng thể, chúng ta bất quá là cùng sở hữu một nữ nhân dễ tiện thôi, có cái gì phải quá luyến tiếc.” hấn hơi hơi trầm giọng, “Thích Già Thất Tu tu luyện Mật Tông chỉ kém một bậc cuối cùng mà trong cơ thể nữ nô này lại có linh khí đúng là ngàn năm cũng tìm không được tể phẩm tuyệt diệu như vậy, ta, Thích Già Thất Tu đều không thể bỏ qua.”

Tán Bô Trác Đốn thu hồi tầm mắt dừng ở Thích Già Thất Tu, hồ hững mà chuyển hướng nhìn về phía Bạch Mã Đan Tăng, “Liên theo lời Pháp Vương nói, từ giờ trở đi, nàng chính là Mục Xích Tán Bô Trác Đốn hiến tế phẩm cho Pháp Vương.” hấn thật sâu mà nhìn thẳng mắt phượng đỏ tím, thấp giọng nói, “Lấy điều kiện trao đổi, ta muốn nàng có thể thuận lợi tiếp nhận ta, mặc ta tùy ý chiếm hữu.”

“Thành giao.” Bạch Mã Đan Tăng cười đến điểm nhiên, thanh nhã thánh khiết. Mới vừa rồi khí thế áp bức lạnh lẽo phảng phất giống như trong trăng hoa trong nước vậy, lập tức liền không thấy bóng dáng đâu nữa.

“Người tốt nhất nhớ kỹ đừng đem nàng chơi hỏng.” Tán Bô Trác Đốn đứng lên, nhặt lên áo bào khoác ở dưới thảm khoác lên trên người, từ trên cao nhìn xuống nở nụ cười tàn nhẫn nói với Bạch Mã Đan, “Pháp Vương, ta tùy thời đợi tin tức tốt của người.”

Nhìn thân ảnh cao lớn biến mất ở cửa, trên mặt Bạch Mã Đan Tăng tươi cười càng sâu, hấn nhẹ giọng hỏi Thích Già Thất Tu còn đang quỳ trên mặt đất: “Thích Già Thất Tu, Vương thật sự phá lệ thích nữ nô kia.”

“Đúng ạ.”

“Vương đã đi rồi, người ngồi xuống đi.”

“Dạ.”

Thích Già Thất Tu giống như dĩ vãng cung kính mà đáp, một lần nữa ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ. hấn nhìn Pháp Vương, mày khẽ nhíu nghi hoặc khó hiểu nói: “Xin hỏi Pháp Vương vì cái gì phải vạch trần bí mật trước mặt Vương?” Vĩnh viễn là bí mật chẳng lẽ không tốt sao? Liên tính Vương đã biết, chỉ cần không có người vạch trần, chỉ cần hấn không biết, liền cái gì đều không phải.

Bạch Mã Đan Tăng hơi hơi ngửa đầu, tầm mắt trầm tư. Liên Thích Già Thất Tu cho rằng không nhận được câu trả lời thì hấn lại đột nhiên mở miệng.

“Ta nhận 5 năm ân sinh dưỡng của Giang Ương Đạt Ngõa, cho dù có vô tâm cũng không có khả năng trơ mắt mà nhìn nàng chết. Lúc nàng bị chà đạp,



ta trộm ra một viên bí dược của Pháp Vương cho nàng ăn vào, cái gọi là bị chà đạp đến chết chỉ là bí dược kia phát huy tác dụng khiến nàng già chết. Chính mắt thấy nàng bị vứt xuống dòng sông, ta nói với chính mình cuối cùng nàng sống hay chết, từ đây cùng ta không còn quan hệ.

Ai ngờ 6 năm sau, mới vừa kể nhiệm Pháp Vương ba ngày, nàng liền phái người cùng ta âm thầm liên hệ. Khi đó, ta vừa lúc thập phần nhàm chán, đột nhiên biết được nàng sinh ra một huynh đệ cùng ta huyết mạch tương liên, tự nhiên khiến ta vạn phần hứng thú, đồng thời cũng đối Giang Ương Đạt Ngõa lưu lạc rồi trở thành vương phi có chút tò mò. âm thầm tra liền biết nàng còn vì Liệt tộc trưởng sinh ra một nam hài.”

hắn mở mắt, ôn hòa mà nhìn về phía Thích Già Thất Tu, “Bất quá lúc ấy lực chú ý của ta toàn bộ đặt vào trên người Tán Bố Trác Đồn bằng mọi giá bảo hộ đứa em còn chưa xuất thế, đối với sự tồn tại của người ngược lại không để ý như vậy. Nhớ rõ ngày đó mới vừa gặp tán bố Trác Đồn mới sinh ra không lâu, mới từ đại điện của Vương đi ra, liền đụng phải thịnh tình mời mọc của Liệt tộc trưởng. Trong nháy mắt, ta nghĩ tới người, dâng lên tâm tư muốn nhìn người một chút. Sau ta thấy người phát sốt cao, hơi thở thoi thóp mà nằm ở đệm chăn cũ nát. Bất quá thuận miệng nói vài câu liền mang đi đứa trẻ bị gia tộc đào thải.”

“Pháp Vương” Thích Già Thất Tu lần đầu tiên nghe được chuyện cũ xa xăm Pháp Vương kể lại, trong lòng toát ra các loại tư vị, quả thực loạn thành một nồi cháo.

“Giống như lời Tán Bố Trác Đồn nói, hết thấy ta làm đều là bởi vì ta sống được quá mức nhàm chán. Từ nhỏ đã thâm thấu Phật pháp giáo lý, tìm hiểu về giận dữ về ái dục, nhìn thấu lục đạo luân hồi, trừ bỏ không ngừng gia tăng tu luyện, ta không biết còn có thể làm cái gì, cũng không biết trên đời này còn có cái gì để lưu luyến vương bận nữa. Nhưng tự mình tự diệt (ý là tự tử vì quá nhàm chán) là tội lớn, ta chỉ có tiếp tục nhàm chán mà tồn tại.” Mắt phượng đỏ tím nhìn Thích Già Thất Tu giống như một làn sóng nhu hòa, từ từ tản mát ra ánh sáng bảy màu, “Bởi vì ta cấp Giang Ương Đạt Ngõa một cái mệnh, cho nên có các người xuất hiện, làm ta tìm được việc khác để làm, cũng khiến ta không hề cảm thấy nhàm chán. Từ góc độ nào đó mà nói, ta đích xác đem các người coi là thần thích ruột thịt chính mình.”

Thích Già Thất Tu lắng lặng mà nghe, tâm tình hỗn loạn quay cuồng dưới âm thanh nhu hòa ôn thuận dần dần trầm lặng xuống.

“Người rất trung thành, từ nhỏ chính là xác định trở thành người thủ hộ. Tán Bố Trác Đồn lại cùng người bất đồng, hắn là trời sinh vương giả, có được tính tình lãnh khốc đa nghi cùng trở mặt vô tình. Mười hai tuổi, hắn liền biết được thân phận thật sự của người, nhưng hắn có từng toát ra nửa điểm khác thường? Hắn hiện tại còn cần sự trung thành của người, bất quá lúc hắn không còn cần tới người nữa, người cũng biết người sẽ nhận được cái kết cục gì, hai đứa con nối dõi của người sẽ có cái kết cục như thế nào?”

Thích Già Thất Tu lặng im sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Từ nhỏ ta liền lập lời thề luôn bảo hộ Vương cùng Pháp Vương, vô luận cuối cùng nhận đến kết cục thế nào, ta đều không hối hận.”

Bạch Mã Đan Tăng cười khê ra tiếng, thương tiếc nói, “Ta biết người là đứa trẻ ngoan. Bất quá người không hối hận, ta lại phiền tiếc thân thù của đứa em trai ta bỏ công dạy dỗ ra tới lại bị một đứa em trai khác ta cũng dạy dỗ ra tới hủy hoại.” Ánh mắt chuyển hướng mặt thất cách vạch, trên mặt có một chút vui mừng, “Thần Phật phù hộ, ban ân chúng ta một tể phẩm trần quý hiếm thấy, càng khó đến chính là Tán Bố Trác Đồn đối với nàng lại cực kỳ thích. Nước Cổ Cách không có tiền lệ Vương cùng thần hạ chung nữ nhân, tộc Bắc Ba lại có huynh đệ hôn tục cộng thể. Hắn trước mặt vạch trần bí mật, người mới có thể quang minh chính đại mà được chạm đến nữ nô này. Bởi vì Tán Bố Trác Đồn muốn thống nhất tuyệt vực thì còn cần sự trợ giúp của người, vì trấn an cùng thu mua nên khi biết bí mật của người, hẳn nhất định sẽ không cường ngành cự tuyệt nguyện vọng của người, đây cũng là việc trước mắt duy nhất ta có thể vì người làm được.

hiện tại là cùng sở hữu một cái nữ nô, sau này có hay không sẽ cộng thể liền phải xem duyên số.” Mắt phượng nhẹ nhàng buông xuống, “Thích Già Thất Tu, người đi ra ngoài đi. Nhớ kỹ, sau này tựa như lời người nói vậy, cuộc đời này đều là thân vệ đội trưởng hắc kỳ đội của Vương, là tăng nhân dưới trướng Pháp Vương, dâng lên hoàn toàn sự trung thành đến chết cũng không đổi.”

“Đạ, đã khiến Pháp Vương phải lao tâm.” Tâm tình Thích Già Thất Tu cùng biểu tình sớm đã khôi phục lại bình tĩnh, hắn đứng dậy phủ thêm áo khoác, hướng Bạch Mã Đan Tăng khom lưng tay chấp lại tạo thành chữ thập, khom người hành lễ rồi rời khỏi mật thất.

Trong mật thất nhất thời vắng lặng không tiếng động, qua hồi lâu, đèn bơ trên tủ bạch ngọc lùn đột nhiên cháy lách tách như bị thứ gì đó tác động tới, từ trong ngăn tủ truyền ra âm thanh trong trẻo cười nhạo: “Pháp Vương, người đến tốt cùng là đang giảng đạo huynh đệ thân tình cho hai tên đó hay vẫn là muốn châm ngòi ly gián quan hệ Vương cùng Liệt Đội trưởng vậy?”

Bạch Mã Đan Tăng nghe tiếng cũng không mở mắt, chỉ khẽ cười môi đạm bạc cười, không thèm để ý mà hỏi lại: “Gia hỏa không bớt lo kia, người không cảm thấy như vậy sẽ trở nên càng thú vị hơn sao?”

Tựa hồ trải qua một lúc nghiêm túc suy tư, thanh âm kia trong giây lát liền đáp lại “Ừ” tự tỏ vẻ tán đồng rồi cũng không còn có chút tiếng động nào nữa vang lên.

Bạch Mã Đan Tăng lần từng viên tịnh hồn ngưng tụ thành tràng hạt, khẽ cười ôn nhu mà lại quỷ quyết.

hắn tuy vô tâm nhưng lại cũng có được vài phần cảm tình, tuy tâm tư có chút ác liệt nhưng thỉnh thoảng vẫn là hy vọng có thể dùng tể phẩm từ miền đất xa xôi kia tới thay đổi vận mệnh trong tương lai của Thích Già Thất Tu đã định sẽ chết trong tay của Tán Bố Trác Đồn.

Aizz, kỳ thật hắn cũng rất không vừa lòng cảm tình dư thừa của chính mình, nhưng ai bảo đám hài tử bên người hắn càng ngày càng ít đâu.

##### Phân tuyến đám trẻ không đáng yêu của Pháp Vương

Thích Già Thất Tu đi ra khỏi mật thất, liền thấy thân ảnh cao lớn của Vương đứng ở chính giữa mật điện bên dưới thân năm Phật hiệu cung phụng, ngẩng

đầu nhìn lên là Phật tướng trang nghiêm lập lòe tối sáng.

hắn vội vàng bước tới, cung kính mà trầm mặc canh giữ ở sau lưng Vương.

không biết qua bao lâu, Vương mới thu hồi tầm mắt, xoay người nhìn hắn, mắt ung uy nghiêm sắc bén như trước giống nhau đầy lạnh lẽo, rồi lại tựa hồ bất đồng hơn trước rất nhiều.

“Liệt.”

“Thần ở đây ạ.”

“Lúc trước, ta còn chưa biết ngươi cùng ta là huynh đệ cùng mẹ, nội tâm cũng đã đem ngươi coi là bằng hữu là huynh trưởng.” Tán Bô Trác Đồn dời đi tầm mắt, lạnh nhạt nói, “Ta hy vọng ngươi vĩnh viễn nhớ kỹ lời ngươi nói, cuộc đời này đều là thân vệ hắc kỳ đội đội của Vương, là tăng nhân dưới trướng của Pháp Vương, dâng lên hoàn toàn sự trung thành đến chết cũng không đổi.”

“Dạ.” Thích Già Thất Tu nghiêm mặt, trình trọng đáp.

Tán Bô Trác Đồn giật nhẹ khóe miệng, hướng ngoài điện đi tới: “Niệm tình ngươi hai mươi năm vẫn luôn trung thành bảo hộ, ta nguyện ý thành toàn mong muốn của ngươi. Bất quá, ngươi nếu heo nhỏ bị thương, liền đừng trách ta trách phạt.”

“Xin Vương yên tâm.”

Thích Già Thất Tu nhìn bóng dáng Vương, ánh mắt lại u ám một mảnh.

Quan hệ như vậy mới là tốt nhất, một người là Vương, một người là thần hạ, hắn đối dâng lên sự trung thành cho Vương vĩnh viễn không đổi, đến chết cũng không hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 155: Không muốn làm Quan Thế âm

Đầu La Chu quay cuồng, trước mắt thường thường bay tới bay lui một hai vòng tròn. Tay chân mềm oặt, thân thể mệt mỏi, trái tim trừ bỏ vô lực mà run rẩy đập ra thì chả còn làm được gì khác nữa.

Nguyên nhân thì nàng cũng không nhớ rõ, từ lúc tỉnh lại, nàng liền ở trong ao thuốc cùng cái bờ cạnh đó di chuyển qua lại duy nhất hai nơi đó. Làn da bị ngâm nước đến bóc ra một lớp, tuột ra một tầng, mỗi ngày lại dài thêm. Bị bắt nuốt vào đủ loại thuốc, một lần lại một lần thổ tả liên tục so với kiệt lực còn đáng sợ hơn. Thân thể từ trong ra ngoài đau nhức như bị lóc xương lột da vậy, lúc nóng lúc lạnh, thường thường vì chịu không nổi mà ngất lịm đi.

Chung quanh ao thuốc cách mặt đất cao một thước là bốn đám khói đen tụ thành hình đầu đứa trẻ con bay lơ lửng trôi nổi trên không trung, đầu lưỡi thè ra dài dài vào trong ao, khuôn mặt trẻ con trông như thật vô cùng sinh động. Nhưng này đó đều không phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất chính là một ngày 24 giờ, không sai biệt lắm hơn phân nửa thời gian Liên hoa Pháp Vương Bạch Mã Đan Tăng đều canh giữ ở bên người nàng.

Khi nàng dần dần tỉnh lại, nàng nhận thức được mình đang nằm ở trong ao thuốc, màu nước thuốc hồng nâu quen thuộc bao vây lấy thân thể, canh giữ ở bên cạnh người chính là Pháp Vương cười đến ôn nhu từ ái cũng vô cùng quý dị.

Trong đầu mê mang thì ý niệm thứ nhất hiện lên là “Được cứu rồi!” ngay sau đó lại trào ra các loại nghi hoặc. Nàng không phải bị Cầm Thú Vương cường bạo đau đến hôn mê sao, vì sao khi tỉnh lại lại ở trong mật thất ma quỷ này kia chứ? Chẳng lẽ nói Cầm Thú Vương phá màng trinh của nàng xong liền chán nàng, sau mới đem nàng qua tay cho Pháp Vương ma quỷ? Nàng nhớ rõ Pháp Vương ma quỷ vẫn luôn thêm nhỏ dãi linh khí quý hiếm trên người nàng, tâm tâm niệm niệm muốn song tu, sẽ không phải là Cầm Thú Vương ghét bỏ nàng không thể hầu hạ hắn nên tính lấy lòng Pháp Vương liền đưa nàng qua dâng cho chứ?

Trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy đau nhói như hàng ngàn kim đâm, giống như lọt vào vực thẳm không thấy ánh sáng mặt trời nữa, cảm xúc tiêu cực đến tột cùng. Nàng vẫn là bị tên cầm thú đó hung hăng cắn một ngum lớn, mất đi tầng màng kia. Nhưng mà trong lòng đau cùng khó chịu giống như không ngừng dừng lại, trong đầu vắng vắng như âm thầm nói chính mình chỉ là một cái nô lệ dễ tiện bị tàn phá, chủ nhân tùy ý có thể chuyển cho ai tặng cho ai là hết sức bình thường, không cần thiết phải để ý hay đau buồn, nàng chỉ là một món vật phẩm hèn mọn.

Ở trong tay Cầm Thú Vương hay ở trong tay ma quỷ thì cơ hồ không có gì khác nhau cả, bất quá là thay đổi phương thức tra tấn mà thôi. Nàng hồ hững hồ hồ mắt qua nhìn gương mặt ôn nhu thanh nhã tươi cười của Pháp Vương ma quỷ, chậm rãi nhắm mắt lại, nỗ lực đối kháng cự lại đau đớn càng ngày càng tăng ở trên người mình. Bị tính chất của thuốc dày vò so ra còn nhẹ hơn bị cầm thú cường bạo đau, nàng có thể chịu đựng được. Nàng mơ màng mà nghĩ. Mà này một lần ngâm thuốc, liền không biết ngâm bao lâu.

Pháp Vương ma quỷ ngồi xếp bằng ở đệm hương bồ, trong tay lần tràng hạt mắt phượng bồ đề, mắt phượng đỏ tím cười khanh khách mà nhìn chăm chú

vào nàng, ôn nhu hòa ái mang theo từ bi thương hại, thanh nhã thánh khiết lộ ra xa xôi mờ mịt, làm người khác dâng lên thành kính ngược nhìn lên, quý sát đất cứng bái.

Trong mặt thất nhìn không thấy ban ngày, cũng nhìn không thấy đêm tối, ngọn đèn bơ phảng phất vĩnh viễn thiêu đốt, không khí hô hấp lại không hề vãn đục. La Chu không biết chính mình bị tra tấn như vậy qua bao lâu, nàng thậm chí sinh ra bi quan cùng tuyệt vọng.

*\* xin phép lược bỏ câu chuyện về Quan Thế âm Bồ tát hóa thân thành nữ nhân xinh đẹp quyến rũ một vị vương giả quyền thế hám sắc rồi từ đó phổ độ cảm hóa hắn (mình sẽ tìm hiểu rõ rồi update lại sau)*

âm thanh nhu hòa ôn thuần linh hoạt kỳ ảo quanh quẩn ở bên tai, giọng nói êm tai đến giống như tiếng nước chảy róc rách khe núi, như cánh hoa uyển chuyển nhẹ nhàng bay phấp phới. Bao nhiêu ngày chịu đựng đủ tra tấn, chỉ cần nàng tỉnh mặc kệ nguyện ý hay vẫn là không muốn, Pháp Vương ma quỷ nhân rồi liền sẽ giảng chuyện xưa của Phật giáo cho nàng.

Đến lúc hết thời gian chữa trị, nàng đã nghe xong mấy trăm câu chuyện xưa.

hiện giờ hắn đang thuật lại câu truyện về Quan Thế âm hóa thành mỹ nữ đêm đó tiếp cận quyến rũ vị Vương hám sắc, sau đó Người đã cảm hóa hắn và vị Vương đó đã quy y Phật giáo. Nghe nói đây chính là câu chuyện bắt nguồn của giáo lý Phật bốn “Sắc tức là không, không tức là sắc, sắc bất dị không, không bất dị sắc”, lợi dụng “không nhạc song vận” đạt tới mục đích giáo lý “Lấy dục chế dục”.

Khi còn nhỏ nàng mộng tưởng có thể có người ngồi cạnh đầu giường kể chuyện xưa trước khi đi ngủ cho nàng, kết quả nguyện vọng đó vẫn luôn không thực hiện được. Khi trưởng thành, nguyện vọng này lại quay trở lại. Nếu địa điểm kể chuyện xưa là ở trên giường chứ không phải trong ao thuốc; nếu trên người có đệm chăn mềm như bông, mà không phải nước thuốc mùi vị tanh ngọt có chút tanh tươi; nếu người kể chuyện xưa chính là cao tăng đắc đạo cả trong lẫn ngoài chứ không phải Pháp Vương ma quỷ khoác áo ngoài thần phật, La Chu tin tưởng chính mình khả năng sẽ sinh ra chút cảm xúc an ủi.

Buồn cười a, một vị Vương ham mê đứt thức ăn cho nàng, một vị Pháp Vương ham mê kể chuyện xưa cho nàng nghe, nhưng hành động nhìn như ôn nhu triu mến đều hoàn toàn gây đau đớn cùng tra tấn nàng. Giờ phút này, nàng cư nhiên có chút hoài niệm tên mãnh thú Thích Già Thất Tu kia. Ít nhất, ở chung cùng hắn một đoạn thời gian, hắn là thật sự đối tốt với nàng.

Cảm giác đau đớn như lột da lóc xương dần dần biến mất, nàng rốt cuộc thở không ra hơi, cũng không đi chuyển được chút nào. Cả người giống như đã trải qua một lần triệt để quét dọn cùng cải tạo lại, giống như miêu tả của bí tịch võ lâm《 Dịch Cân kinh 》- bằng cách tái tạo gân cốt da thịt lại một lần nữa.

“Heo nhỏ, Cô Cách Vương Mục Xích Tán Bồ Trắc Đốn chính là vị Vương tàn bạo lãnh khốc trong chuyện xưa đó, ngươi không muốn làm Quan Thế âm đại từ đại bi trước lấy tình ái dục vọng dụ hoặc rồi lại cảm hóa hắn, dẫn hắn đi vào con đường chính đạo từ bi nhân ái sao?”

“không nghĩ tới.” Lại tới nữa, mỗi lần kể chuyện xưa xong, Pháp Vương ma quỷ sẽ lại tiến hành so sánh nhân vật, hắn rất siêng năng mà tẩy não nàng để bồi dưỡng ra “Ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục” cao thượng xả thân vì bá tánh. Cùng Pháp Vương ma quỷ ở chung lâu như thế này, nàng đại khái minh bạch. Chính là nàng hiện tại đã suy nghĩ cẩn thận, mặc kệ Cảm Thủ Vương đem nàng gửi ở chỗ này dưỡng thương cũng tốt, hay đem nàng đưa cho Pháp Vương ma quỷ cũng được, tóm lại, nếu không đến vạn bất đắc dĩ thì nàng kiên quyết không trở về bên cạnh tên cảm thủ máu lạnh hung ác đó.

Pháp Vương ma quỷ tuy rằng dùng được vật tra tấn đến đầu quả tim nàng cũng run lên, hắn muốn hấp thụ linh khí của nàng nhưng mặt mũi luôn đều thể hiện từ ái ôn nhu, này so với Cảm Thủ Vương hi vọng bất thường thì tốt hơn nhiều.

“Heo nhỏ, nếu Vương trở nên từ bi nhân ái, không chỉ có thể giảm bớt thống khổ cho chính ngươi, còn tạo phúc cho muôn nghìn chúng sinh, ngươi sẽ nhận được sự kính yêu kính ngưỡng của vạn dân Cô Cách, có sao mà không làm?”

Biến cảm thủ hung tàn ăn thịt biến thành gia súc ôn thuần ăn cỏ, nàng tự nhận có dùng hết cái mạng già này của mình cũng không có cái bản lĩnh kia. Lúc Cảm Thủ Vương xé rách thân thể nàng, bản thân cảm nhận kịch liệt đau đớn khắc sâu trong lòng, trừ phi nàng bị cựa kẹp đầu mới có thể chủ động vì hạnh phúc của đồng đạo dân chúng lấy thân đi cung phụng cảm thủ a.

“Ta là một phạm nhân, không nghĩ thành thần thành Phật, Pháp Vương không cần độ hóa ta.” Nàng mở miệng, cố giữ vững giọng nói đậm mực.

trên mặt Bạch Mã Đan Tăng không hề có nửa điểm không vui, hắn nhợt nhạt cười, phảng phất giống như hoa sen trong gió tuyết, mùi hương sen thanh nhã sâu kín tỏa khắp: “Heo nhỏ, nghe xong như vậy nhiều chuyện xưa cùng khuyên bảo, tâm ngươi như cũ kiên cố, điểm này thực làm ta tán thưởng. Bất quá ngươi tuy không muốn chủ động dùng thân thể đi cảm hóa Vương lãnh khốc tàn bạo, ta thân là Cô Cách Liên hoa Pháp Vương, lại có trách nhiệm cùng nghĩa vụ bảo hộ các tín đồ của mình, chỉ đành phạm vào ý nguyện của ngươi, ủy khuất ngươi thôi.”

Ý từ gì vậy?!

La Chu mở to hai mắt hoảng sợ mà nhìn Pháp Vương trước mặt giờ tay nhắc chân đều là một mảnh nhện nhằng khoan thai nhân ái, tâm căng chặt bỗng chốc leo tới cổ họng, sinh ra dự cảm cực kỳ bất thường. Nàng muốn giãy giụa từ trong ao thuốc đứng lên nhưng thân thể mới trải qua đau đớn cùng trúng thổ tả nên thân thể lại càng mềm mại như nước thuốc trong ao vậy, không có một chút sức lực nào, giống như con sơn dương chờ bị thịt.

“Heo nhỏ, trải qua mười lăm ngày luyện chế, tạp chất cuối cùng trong cơ thể ngươi đã được loại bỏ sạch sẽ, linh khí cổ ẩn chứa năng lượng vũ trụ của thần núi viễn cổ kia sẽ càng trở nên thuần khiết, giờ ngươi đã trở thành liên nữ song tu cao cấp nhất gia tăng tu luyện cho Mật tu giả.” hắn cong lưng, đem người nàng đầy nước thuốc từ trong ao ôm ra, hoàn toàn không thêm đề ý áo tăng trắng xóa bị nhiễm màu hồng của nước thuốc.

Cánh môi hơi mỏng bịt kín một vầng sáng nhàn nhạt, mềm mại ónh nhuận tràn ra vẻ đẹp thánh khiết cùng quyền rũ nhàn nhạt mỉa hoặc, “hiện giờ, người đã là tể phẩm Vương hiến cho ta, dấu nô ấn được thêm ấn ký thuộc về Liên hoa Pháp Vương.” Lòng bàn tay ở dấu nô ấn vai phải La Chu nhẹ nhàng vuốt ve, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu như nước.

Ở bốn phía của nô ấn nở rộ liên tiếp các cánh hoa sen nối liền nhau, nó mọc lan ra non nửa đầu vai mượt mà non mịn, cánh hoa màu xanh nhạt hay phấn hồng, trắng tinh khiết đều có hình dạng tuyệt đẹp, nhiều màu, ngẫu nhiên thay đổi góc độ nhìn lại còn lấp loè ánh sáng tỏa ra. Nhiều đóa hoa sen thuần mỹ trên vai được miêu tả vô cùng sinh động cứ như thật vậy.

một đoạn thời gian vừa qua gọi là chữa thương nhưng kỳ thật thì là chịu tra tấn ngày đêm, La Chu liền không có mặc qua một lần quần áo. Khi bị thổ tả, người duy nhất phụ trách bế nàng qua chỗ thùng phân rồi quay lại ao thuốc chỉ có Pháp Vương ma quý. Thói quen sớm thành tự nhiên, ở trước mặt Pháp Vương ma quý, bị hấn ôm bế, nàng đã từ ban đầu xấu hổ buồn bực biến thành bình tĩnh chết lặng, cái gì mà rụt rè thẹn thùng linh tính sớm bị nàng dìm xuống dưới bàn chân lâu rồi.

Tể phẩm? Tể phẩm!

La Chu nghe vậy sắc mặt nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi. Vì sao ở chung từng đấy thời gian vậy mà Pháp Vương ma quý này không hề nói nửa câu về “Tể phẩm” với nàng bao giờ cơ chứ?!

Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh thiếu nữ bị con trâu cày cường bạo đến chết trong pháp hội mùa đông kia, sau khi chết còn bị chặt thành từng mảnh tể phẩm, cả người từ trong ra ngoài trở nên lạnh lẽo. Mẹ kiếp! Nếu chịu bị súc sinh cường bạo đến chết, lại bị phanh thây tàn nhẫn, còn không bằng lần trở về làm nô lệ của tên Cẩm Thủ Vương còn hơn, tốt xấu gì kẻ cường bạo là cẩm thủ cao đẳng khoáng da người a, tốt xấu gì lúc nàng khóc lớn thì tên cẩm thủ cao đẳng này cũng sẽ nhẫn nại thủ tính của hắn mà thu tay lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 156: Ta làm Quan Thế âm

Nhưng là ——

Nàng không đơn giản là làm nhiệm vụ của một tên nô lệ. Cẩm Thủ Vương lại đem nàng thành tể phẩm hiến cho Pháp Vương ma quý! không phải gửi ở đây dưỡng thương, không phải đơn thuần mà chuyển giao một nô lệ, mà là coi như tể phẩm hiến cho Pháp Vương ma quý! Giống như có một cây đao trong tim đâm một vết thật sâu, so với khoảnh khắc nàng bị Cẩm Thủ Vương cường bạo thì khoảnh khắc lúc tỉnh lại suy đoán chính mình bị vứt bỏ còn muốn đau hơn.

“Heo, ngoan ngoãn nghe lời, ta mới có thể thương sủng ngươi.” Nguyên lai, cái gọi là thời hạn thương sủng thật sự đã đến kỳ, kết cục cuối cùng của nàng chính là bị súc sinh cường bạo sau thì từng bộ phận cơ thể sẽ bị tách rời, trở thành đồng tể phẩm trên mấy cái chén cúng kia.

Ở cực độ hoảng sợ kinh hãi cùng tuyệt vọng đau đớn, nàng thật lâu khó có thể hoàn hồn. Thời điểm bị Pháp Vương ma quý bỏ vào thau tắm xoa bóp tẩy sạch sẽ, rồi khi Pháp Vương ma quý xoay người rời đi, lúc này nàng mới bắt giác bừng tỉnh.

Nước tắm ấm áp từ bốn phương tám hướng bao vây cơ thể nàng, hơi nước hầm hấp bốc lên trắng xóa trong bóng tối bị mấy vệt chiếu lên tạo thành một vầng sáng mỏng lung. Vách tường trong mật thất được trang trí bởi một vài bức họa với sắc thái kiểu diêm phong phú cũng trở nên sống động như thật.

trên đó có vài vị tôn thần phật nhiều đầu nhiều tay có khuôn mặt hung tợn, ánh mắt dữ tợn bay lơ lửng. Bọn họ trên người treo đầu người cùng bộ phận chân tay, giơ lên cái đao có vệt máu cùng một cái chén làm từ bộ xương khô xám trắng dường như muốn cất tiết nàng vậy, bọn họ cười khặc khặc quái dị không ngừng mà tới gần nàng, tựa hồ muốn đem nàng tách rời ra từng mảnh.

Bốn phía tràn ngập mùi máu tanh cùng quỷ lệ lạnh lẽo, càng ngày càng nồng, càng khiến người khác hít thở không thông.

“không, không cần lại đây” ánh mắt La Chu tan rã, ở thau tắm cuộn tròn thành một đoàn, thân thể tựa như mất đi ý thức chậm rãi chìm vào trong nước cho đến khi ngập đầu.

Tẩy sạch xong cho nữ nhân, Bạch Mã Đan Tăng đến phòng nghỉ ngơi thay đổi một bộ tăng phục sạch sẽ liền quay lại mật thất chế được. Thau tắm vẫn như cũ có bốn cái đầu lâu khói màu xám thè cái lưỡi thật dài vào trong bồn nước tắm, nhưng nữ nhân cần tiếp nhận chữa bệnh nên ở thau tắm lại không thấy bóng dáng. Xuyên qua mặt nước tắm trong suốt ần ần có thể thấy được thân ảnh nữ nhân đó dưới nước. Trong lòng cả kinh, vội vàng ba bước thành hai bước chạy tới cạnh thau tắm, duỗi cánh tay đem nàng dưới nước vớt lên.

Hai tròng mắt nhắm chặt, cánh môi biến sắc, hơi thở như có như không, vài sợi tóc đen ướt dầm dề dán ở bên má trắng bệch như tuyết, đem khuôn mặt nhỏ không có sức sống như quỷ vậy. Tay phải nhanh chóng ở ngực nàng đập thật mạnh một phát, cánh môi nhợt nhạt của nàng đột nhiên mở ra, nôn ra ngụm nước lớn, đôi mắt vẫn nhắm nay cũng chậm rãi mở ra. Đôi mắt đen nhánh đó dường như bị hơi nước bao phủ, ướt át thâm thúy sâu kín. Tuy rằng thẳng tắp nhìn hẩn, thân ảnh hẩn lại không có chiếu vào sâu vào trong mà chỉ có sự hải hung kinh sợ.

“không không cần lại đây.” Cánh môi trắng bệch đột nhiên run lên, thân thể mềm mại ở trong ngực cũng gãy giữa muốn chìm vào trong nước trốn thoát.

Bạch Mã Đan Tăng kéo lấy tấm thảm nhung mỏng sạch sẽ ở trên giá, hắn cũng không màng nâng ra sức gãy giữa, đem nâng từ trong nước nhấc ra khỏi thau nước tắm rồi bao lấy chặt chẽ khóa ở trong ngực. Hắn âm thầm kinh ngạc, thương thể trên người nữ nhân về cơ bản đã được dưỡng tốt lắm, như thế nào sẽ đột nhiên tâm trí bị hôn mê loạn?

May mắn hắn chỉ rời đi một lát, bằng không té phẩm vô cùng trân quý này liền chết chìm.

“Ta sợ ta sợ” mặc dù đã dùng tấm mỏng bọc lại nữ nhân này nhưng nàng vẫn còn không thành thật mà gãy giữa vụn vụn, trong miệng phát ra thanh âm mềm mại yếu ớt sợ hãi mang theo nước nở hoang sợ. Đôi mắt đen tròn trở nên tan rã tràn ngập sợ hãi giống như vừa nhìn thấy quỷ quái khủng bố trên đời nhất. Nàng như vậy làm hắn không tự chủ được mà nhớ tới mấy đứa em trai hồi nhỏ của mình. Lúc còn rất nhỏ, bọn họ cũng từng mở to một đôi mắt kinh sợ, co rúm lại mà khóc ở trong lòng ngực hắn, tìm kiếm an ủi cùng che chở. Bất quá theo thời gian trôi đi, một tên hai tên đều lớn lên, tâm tư cũng thâm sâu hơn, càng ngày càng đáng ghét, làm hắn càng ngày càng yêu không nổi.

Lúc hắn cảm thấy cực độ nhàm chán không thú vị thì thần phạt lại ban ân đưa đến cho hắn té phẩm song tu hiếm thấy. Nàng từ xa xôi bên kia thế giới đến đây, trong cơ thể ẩn chứa linh khí thần núi viễn cổ. Khuôn mặt thanh tú đáng yêu, thân thể mềm mại tốt tươi hấp dẫn đôi mắt của mấy tên em trai hắn. Đối mặt với yêu thương đau sùng của mấy đứa em trai quyền thế phú quý ngập trời, trác tuyệt phi phàm như tiên của hắn mà nàng cư nhiên vẫn luôn bảo trì tâm trí bình tĩnh.

Hắn là Cổ Cách Liên hoa Pháp Vương, được dân chúng cúng bái sùng kính, ở toàn bộ cao nguyên tuyết vực có được danh dự cao nhất. Nàng không kháng cự được hơi thở trời sinh hoặc nhân tâm trí của hắn, nhưng trải qua bị mê hoặc liên có thể cảnh giác, giống như con thú nhỏ dựng thẳng lông lên đề phòng hắn. Tuy rằng sự đề phòng này dưới cái ôm ôn nhu của hắn cùng vài câu truyện cười liền sẽ âm âm sụp đổ, chúng mỏng đến nỗi không chịu nổi một kích, nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó mà ngực lại đột nhiên xuất hiện vết mặt đáng yêu cùng thú vị của nàng cũng rất khác những nữ nhân khác. Có lẽ, hắn có thể dưỡng vật nhỏ này tại bên người giống như năm đó hắn dưỡng dục mấy đứa em trai vậy, chờ nàng trở nên không đáng yêu, chính mình cũng không cần nàng linh khí song tu thì liền vứt bỏ.

Hạ quyết tâm xong, hắn chăm chú nhìn nữ nhân ở trong ngực, ánh mắt cũng trở nên càng thêm ôn nhu từ ái, dường như đang nhìn hải tử mà mình yêu nhất.

“Heo nhỏ, không sợ, không sợ a.” Tay trái cách tấm thảm mỏng nhẹ nhàng vỗ, hắn ôn nhu nói vừa ôm nàng hướng mặt thất ngơ nơi liền bên cạnh đi đến. Sau lưng, bốn cái đầu xám vẫn bay lơ lửng bốn góc, chúng không có con người càng khiến cho cảm giác quỷ quyết dị thường cùng u ám.

“không sợ không sợ.” La Chu đại ra mà nhìn hắn, cứng ngắc mà đứt quãng lặp lại.

“Ừ, heo nhỏ không sợ.” hắn đem nàng đặt lên trên giường thấp êm dầy cười nói, “Cổ Liên hoa Pháp Vương ở bên cạnh người, bất luận cái gì yêu ma quỷ quái cũng không dám tổn thương người.” Ngón tay đặt lên mái tóc ướt át xoa trái phải, chỉ thấy khối trắng bốc hơi trong chốc lát và tóc ướt liền hơn nửa đã khô.

Hắn vận mật công để hong khô tóc cho nàng, vật nhỏ vẫn còn đang cắn cắn môi lẳng lẳng mà nhìn hắn, đôi mắt hoang sợ đại ra dần dần bình tĩnh lại, vẻ mặt mê mang cùng khiếp nhược sợ hãi cũng được nàng dấu đi. Cuối cùng khôi phục lại là một khuôn mặt đạm mạc yên tĩnh. Hắn cho rằng nàng sẽ tiếp tục trầm mặc, cánh môi có vài phần huyết sắc nửa khép nửa mở.

“Pháp Vương nói... nói đúng. Ta... ta nguyện ý trở về bên cạnh Vương, trở thành Quan Thế âm cảm... cảm hóa Vương.” La Chu vô cùng gian nan mà mở lời. Thần trí hoàn toàn tỉnh táo liền đối với hành vi chủ động tự sát lúc trước càng sợ không thôi. Mật thất ma quỷ quá quỷ dị khủng bố, gọi là giết người trong vô hình cũng không có nói quá, quả thực so với việc ở bên người Cẩm Thủ Vương còn tốt hơn, ít nhất vẫn bảo đảm sinh mệnh của mình a. Bên người Cẩm Thủ Vương tuy rằng sống nhưng trong lòng vẫn luôn run sợ, bất kỳ lúc nào cũng đối mặt với huyết tinh khủng bố, nhưng thần trí nàng từ đầu đến cuối đều là thanh tịnh. Ở chỗ này, thần trí của nàng vừa lơ đãng liền sẽ bị mấy thứ vô hình khủng bố nào đó khống chế, bất tri bất giác mà tự giết chính mình khi nào không hay. Bốn cái đầu lâu màu xám vô luận có nhìn bao lâu đi chăng nữa cũng đều khiến nàng rung mình.

Bạch Mã Đan Tăng sững sờ, hắn khuyên bảo lâu như vậy, vật nhỏ cũng không nói lại nữa câu, như thế nào suýt bị chết đuối một lần lại đột nhiên đáp ứng? Hắn cho rằng nàng hẳn là cực kỳ sợ hãi ở bên người Tán Bố Trắc Đốn. Vật nhỏ này thật là rất thú vị vì cùng đáng yêu a. Hắn lại mỉm cười, ngón tay ở khuôn mặt trắng nõn nhỏ của nàng nhẹ nhàng mà xoa: “Heo nhỏ, ta thực vui mừng người có thể vì muôn nghìn chúng sinh mà suy nghĩ. Bất quá trước khi trở thành Quan Thế âm đại ái từ bi, người trước cần phải bảo dưỡng thân mình thật tốt mới được, bằng không sẽ lại bị Vương xé rách.”

Con người đen nhánh đột nhiên co lại, vẻ đạm mạc trên mặt xẹt qua một vệt tia hãi hùng. Hình ảnh bị cường bạo không hề báo động trước mà ừ ừ kéo đến, cái cảm giác đau đớn đến từng ngũ tạng, đâm thủng linh hồn khiến nàng vô lực mà gãy giữa, thể thâm đến bất lực tuyệt vọng phải khuất nhục lại một lần nữa hiện ra rõ ràng, cùng đó là nỗi đau đớn không thể miêu tả được máu me đâm đĩa mỗi lần hấn xỏ xuyên qua thân thể. Thân thể, không thể tự ức mà ở nhưng thâm trung run nhè nhẹ lên.

“Heo nhỏ, chớ sợ chớ sợ.” Lòng bàn tay ở cánh môi run run của nàng vuốt ve, âm thanh nhu hòa ôn thuận tràn ngập triu mến, hắn cúi xuống thân thể, hơi thở thuần khiết như hương hoa sen nhẹ nhàng thổi quét khuôn mặt nàng. “Vương đã đem người làm té phẩm hiến cho ta, không bảo dưỡng thân thể của người thật tốt, hắn sẽ không tiếp tục mạnh mẽ cùng người giao hoan đâu.” không an ủi còn đỡ, hắn vừa mở miệng an ủi lại càng làm thân thể được bọc trong tấm thảm run lên càng mãnh liệt.

“Té phẩm” đáng chết! Nàng thiếu chút nữa đã quên sự thật này, hiện tại liền tính nàng muốn hy sinh làm Quan Thế âm cảm hóa Cẩm Thủ Vương hay bị hắn chà đạp cường bạo cũng không có cơ hội đó nữa rồi. Còn nhớ quang cảnh ở quảng trường pháp hội lần đó, ở trên những cái chén dát vàng là con

mắt là một cái đầu, có máu chảy đầm đìa tay chân cắt đứt, có ruột gan tanh hôi, có bộ phận sinh dục vẫn còn lây dính chất dịch tinh trùng màu trắng, còn có Cẩm Thủ Vương, không hổ là Cẩm Thủ Vương, nàng thể nhưng là đã hầu hạ hắn được hai tháng, mặc hắn khi dễ hai tháng trời đó, hắn từng luôn miệng nói qua hắn thích nàng đến mức nào. Vậy mà khi không còn thích thì cũng biến nàng thành tế phẩm dâng hiến cho kẻ khác.

Máu trong người cơ hồ ngưng kết thành băng, cả người cứng đờ thành đá. La Chu gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt thánh khiết từ ái ôn nhu thanh nhã gần trong gang tấc, trong cổ họng phát ra vài tiếng lẩm bẩm mơ hồ.

“Heo nhỏ, ngươi nói cái gì vậy?” Đầu ngón tay mượt mà tuyệt đẹp nhẹ điểm cánh môi, mắt phượng đỏ tím lưu chuyển, nhện nhạo tạo ra một đợt ôn nhu hút hồn.

Nàng cắn cắn cánh môi run rẩy của mình, hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn, lặng im mấy giây, đột nhiên điên cuồng hét ra tiếng:

“Ta không muốn làm tế phẩm! không cần bị con trâu cường bạo! không cần bị chặt thành các mảnh làm vật tế!”

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 157: Pháp Vương ma quỷ chòng ghẹo (một)

Trong một thoáng nhất thời vắng lặng không tiếng động, chỉ có dư âm rít gào sắc nhọn lượn lờ quanh quẩn.

La Chu gào xong thì một chút sức lực trên người thật vất vả mới tích góp ra tựa hồ cũng theo này tiếng rít gào đó bay hết ra ngoài. Nàng thở gấp, thân thể cứng đờ xụi lơ trên giường, mảnh liệt lại yếu ớt, con ngươi đen to tròn sợ hãi lại tuyệt vọng chậm rãi lại trào ra một giọt nước trong suốt, một giọt lại một giọt theo khóe mắt chảy xuống.

Bạch Mã Đan Tăng nhìn vật nhỏ yên lặng rơi lệ, không khỏi không nhìn được mà bật cười. Nguyên lai nàng đem tế phẩm song tu của Pháp Vương cùng tế phẩm cung phụng cấp thần phật trong pháp hội nhập làm một, sợ hãi cùng tuyệt vọng làm thần lực của nàng trở nên vô cùng yếu nhược, khó trách sẽ đột nhiên bị mê hoặc tâm trí.

“Heo nhỏ ngốc, ngươi là tế phẩm song tu của Liên hoa Pháp Vương, như thế nào khả năng sẽ bị trâu cày cường bạo, bị tách rời thành từng mảnh làm vật tế cơ chứ?” Đầu ngón tay mềm nhẹ mà gạt đi nước mắt ở khóe mắt của nàng, thật sâu nhìn vào đôi mắt tràn ngập kinh ngạc của nàng, “Có thể trở thành liên nữ song tu của Liên hoa Pháp Vương là ước mơ tha thiết cùng vô cùng vinh quang của mỗi nữ nhân Bắc Ba, thân phận tôn quý rất nhiều so với địa vị nô lệ của Vương a.”

Biểu tình ngây ngốc đại ra thật là đáng yêu đến tột đỉnh, lông mi dài còn vương một giọt nước mắt trong suốt, ở trên vách tường đèn dầu chiếu rọi xuống lập loè. Nhiều năm qua, mỗi một nữ nhân hăng hái qua không phải khuôn mặt đầy tôn sùng thành kính thì cũng phủ phục cúng bái cầu xin hắn rủ lòng thương cùng chúc phúc. Chỉ có vật nhỏ này, nàng không phải tín đồ của hắn, cũng không bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài của hắn, nàng không có kính sợ nào với hắn, không có tôn sùng, cũng không có cúng bái, lại làm dấy lên nồng đậm hứng thú của hắn.

Sa bà ba ngàn giới, đáng vẻ bất đồng, thần phật cũng có ái dục si giận, bằng không lấy đâu ra khiển trách, lấy đâu ra độ hóa? Hắn, bất quá tu Phật như muối bỏ biển, hơn nữa trước mắt cũng không tính toán đạt được đến pháp niết bàn tâm sinh ra tam giới.

Dưới cái nhìn chăm chú của đôi mắt phượng đỏ tím từ ái ôn nhu kia, đại não La Chu mờ mịt trống rỗng, không biết nên thấy may mắn hay là nên thống hận đây.

Ở hiện đại, theo hiểu biết của nàng về tôn giáo của vùng cao nguyên nóc nhà của thế giới, địa vị của liên nữ song tu được cho là vô cùng vinh quang cao quý, kỳ thật chính là cùng một loại vật ngoạn linh tinh như “Minh phi” hay “\*Độ mẫu”. Lúc không còn tác dụng, liền thì thể cũng đều tìm không thấy.

*\*Độ mẫu hay còn gọi là Đa-la Bồ Tát, các bạn có thể xem chi tiết về ý nghĩa của từ này ở đây <https://vi.wikipedia.org/wiki/Đa-la>*

Từ nô lệ của Cẩm Thủ Vương trở thành đồ vật cho Pháp Vương ma quỷ chơi, tuy rằng một hồi cũng không chết được, nhưng là nàng đột nhiên cảm thấy thân thể hay trình tiết của mình không đáng giá tiền, thực không đáng giá một đồng. Đúng vậy, nàng muốn sống cho dù bị Cẩm Thủ Vương cường bạo, không có tôn nghiêm mà bị biến thành đồ vật thưởng ngoạn đưa tới đưa đi, nàng vẫn là luyện tiết chết. Nước mắt ngăn không được mà từ khóe mắt lăn xuống, thân thể không hề có nửa điểm phản kháng đùa nghịch từ Pháp Vương ma quỷ.

“Heo nhỏ, ngươi ngoan ngoãn làm liên nữ, ta sẽ “chăm sóc” thân thể của ngươi thật tốt, làm ngươi có thể thừa nhận dục vọng của Vương.” Bạch Mã Đan Tăng thoát đi tầm thăm mòng trên người nàng, hắc cũng cười tăng phục lộ ra thân hình trần trụi. Thân thể với ti lệ hoàn mỹ rắn chắc cao dài, từng đường cong khối cơ rõ ràng cứng rắn cũng không chút khoa trương, có vẻ nhu hòa mà đầy nam tính. Da thịt bóng loáng như sứ không có một tí vết, tản ra hào quang óng ánh, có cảm giác loá mắt thánh khiết hoa mỹ.

Hắn nằm lên giường, đem thân thể mềm mại của La Chu ôm vào lòng, hai chân cùng hai chân của nàng ái muội giao triển, khiến hai ngọn núi đôi cao ngất



no đủ của nàng dán lên bộ ngực của hắn. “Heo nhỏ, ôm thân thể của nàng so với ôm hôn phách càng thêm thoải mái.” Bạch Mã Đan Tăng thấp giọng nói, thoải mái thích ý chính là thân thể, linh hồn thì vẫn sẽ như cũ trong suốt vô hình. Hắn nhẹ nhàng mở mở hôn khoe mắt nàng, ôn nhu mà đem từng giọt nước mắt hôn sạch. Những giọt nước mắt ấm nóng ẩn chứa sợ hãi cùng chua xót nhưng cũng ẩn chứa một cỗ linh khí thuần khiết.

“Ta...ta không cản trở lại bên người Vương”

Nàng ở trong lồng ngực hắn run rẩy, thân thể kháng cự dưới mùi hương thanh thoát như hoa sen cùng cái ôm ấm áp dần dần tiêu tán. Trong lòng biết rõ ràng nó không bình thường chút nào, lại vẫn không thể không chế mà trở nên thần phục nhu thuận.

“Heo nhỏ, ngươi mới nói phải làm Quan Thế âm cảm hóa Vương, như thế nào đảo mất lại thay đổi chủ ý? Tùy ý cuồng ngôn là tội, sau khi chết sẽ chịu hình rút lưỡi a.” Cái lưỡi ấm áp mềm dẻo thông thả liếm láp cặp mắt to ngập nước, âm thanh nhu hòa thuần hậu đầy dung túng mà chế nhạo, “Vương đem ngươi hiến cho ta có một điều kiện trao đổi chính là biến thân thể của ngươi có thể thừa nhận dục vọng của hắn, hắn nhưng luyện tiệp đem ngươi hoàn toàn tặng cho ta.”

Thanh âm càng ngày càng trầm thấp mỉa mai, phảng phất như âm thanh từ trên thiên đường, lại như âm thanh phát ra từ địa ngục u ám, “Liên nữ song tu bốn không thể cùng nhiều người giao hợp để tránh linh khí thuần khiết bị rối loạn. Nhưng nếu là mấy cái nam nhân có huyết mạch tương đồng thì không cần bận khoản về vấn đề đó nữa. Heo nhỏ, Vương là ta một tay nuôi lớn, ta tự nhiên muốn thỏa mãn nguyện vọng của hắn, chỉ có thể vi phạm ý nguyện của nàng thôi.”

Luyện tiệp đem nàng hoàn toàn đưa cho Pháp Vương ma quỷ? Đây là nói Cầm Thủ Vương còn lưu luyện thân thể của nàng? Huyết mạch tương đồng? Một tay nuôi lớn? Nàng giống như nghe được cái bí mật gì rất lớn thì phải. La Chu giãy giụa đem những lời Pháp Vương ma quỷ nói ra phân tích suy nghĩ, nhưng càng nghĩ thì hương hoa sen thơm ấm áp nhẹ nhàng ở cánh môi hắn phả ra lại biến chúng trở thành mơ hồ.

Ngón tay thon dài khi nhẹ khi nặng vuốt ve cái cổ mềm mại của nàng, cánh môi nhẹ nhàng đụng chạm mà xát cánh môi vẫn mím chặt của nàng, hắn triển miên mà hôn khoe miệng rồi chuyển dần đến trên lỗ tai, hôn vành tai như chuồn chuồn lướt nước. Hơi thở ấm nóng nhẹ nhàng không ngừng mà phả thẳng vào màng nhĩ, trong xương như sinh ra một cảm giác tê dại bủn rủn. Hắn khẽ hôn từ lỗ tai bên này lướt qua cái cằm nướt mà nhỏ nhắn hôn đến lỗ tai bên kia, lại dọc theo một bên cổ hôn đến một sườn cổ khác, nụ hôn tinh mịn rơi xuống như mưa phùn, ôn nhu tựa gió xuân.

Đột nhiên, khẽ hôn liền biến thành những lần cắn mềm nhẹ mà nhỏ vun, liên tiếp mà cắn cổ nàng cùng xương quai xanh, cảm giác tê dại bủn rủn trong nháy mắt dâng lên mãnh liệt. Nàng thân bất do kỷ mà nâng cằm, cánh môi khẽ ngậm ra tiếng. Hắn dần dần cắn leo lên đến cằm cùng gương mặt nàng, lưu lại một đường dấu răng vết đỏ giống như răng san hô nhỏ.

“Môi heo nhỏ cuối cùng cũng khát vọng ta hôn môi liếm mát.”

Bạch Mã Đan Tăng thấp giọng cười nói, ngậm lấy nửa môi dưới khẽ mở của nàng, dùng sức cắn một cái. Ngay lúc nàng hô đau liền lập tức dùng môi đem môi nàng che lại hoàn toàn phong bế. Cái lưỡi mềm dẻo dễ như trở bàn tay mà thăm tiến vào bên trong miệng nàng, mang theo hương vị ngọt trà xanh lập tức tràn đầy đầu lưỡi. Nó ở khoang miệng non mềm di chuyển càng linh hoạt, lúc nhẹ lúc mạnh hết bên trái lại qua bên phải liếm láp, đầu lưỡi quét qua từng cái răng trắng nõn của nàng, ngay cả khe hở với lợi cũng không bỏ qua, không ngừng mà kích thích điểm mẫn cảm trong miệng nàng.

“ừm ừm ừm”

âm thanh kiều mị rên rỉ đứt quãng không ngừng tràn ra, thân thể càng ngày càng mềm mại, lạnh lẽo trong cơ thể bị ấm nóng thay thế. Nửa tỉnh nửa say, nàng rõ ràng người hôn môi mình chính là tên Pháp Vương ma quỷ khoác áo Phật, nhưng nàng chính là không có biện pháp ngăn chặn tham luyện của thân thể cùng linh hồn mình, chỉ nghĩ muốn được rong ruổi chơi đùa ở trong biển hương sen ấm áp này, thậm chí khát vọng có thể được đến càng nhiều ôn nhu cùng yêu thương âu yếm.

thật lâu không bị đụng chạm cái lưỡi khó lòng chủ động truy đuổi ở trong miệng dao động, cánh tay lặng yên vòng lên cổ Pháp Vương ma quỷ, thân thể hướng trong lồng ngực hắn càng dán chặt hơn, nàng vô ý thức mà vận vận cơ thể khiến bộ ngực đầy đặn vừa trướng vừa ngứa bắt đầu cọ xát nhằm giảm bớt khoa khát tình dục.

Bạch Mã Đan Tăng vui vẻ đáp lại cái lưỡi truy đuổi của nàng, cả hai chặt chẽ dán lấy nhau, giống như uyên ương cọ xát không thôi. Lăn nhau liếm hôn liếm mát, phát ra âm tắc tiếng nước, khoe miệng thỉnh thoảng chảy ra vài giọt trong suốt.

hắn tinh tế liếm láp cái lưỡi trơn mềm, từ đầu đến tận cuống lưỡi, từ trái qua phải, từ mặt trên đến mặt dưới, không buông tha mỗi một tắc lưỡi. Bàn tay to từ cái lưng trần trụi của nàng linh hoạt chuyển đến trên bờ mông đỉnh kiều mà cực kỳ tròn trịa, ngược lại với cách thức hắn ôn nhu hôn môi, bàn tay ra sức thô bạo vuốt ve, xoa bóp lưu lại vết hồng như những bông hoa hồng.

Đau đớn trên mông kích thích càng làm xương cốt trở nên tê dại hơn, làm La Chu càng thêm ý loạn tình mê mà dùng sức ma xát hắn. Hai tròng mắt sáng ngời mê ly, hai má nổi lên đấm mê tình dục. Nàng gần như điên cuồng mà đón ý hòa theo nụ hôn lửa nóng, dưới bụng có chút căng chặt khiến nàng càng nỗ lực mà hướng nam nhân cọ xát.

Nàng trầm luân trong ôn nhu sủng nịnh của hắn, còn trong đôi mắt phượng đỏ tím thì lại hoàn toàn thanh minh như gương, trong đó còn trôi lên một tia vừa lòng. Bàn tay nhắn nhủ có lực của hắn du tẩu đến bên trong đùi mềm mại, từ thô bạo niết xoa biến thành ôn nhu vỗ về, từ ngoài vào trong, lại từ trong ra ngoài, tha hồ vuốt ve, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay kẹp lên chỗ mẫn cảm nhẹ nhàng mà tinh tế xoa nắn tạo ra cảm giác ngứa ngáy đôi chút như có dòng điện chạy qua.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thế Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 158: Pháp Vương ma quỷ chồng ghẹo (hai, cao H)

Bạch Mã Đan Tăng sử dụng phương pháp song tu Mật Tông, đối thân thể nữ nhân rõ như lòng bàn tay. hắn biết như thế nào nhanh chóng hoàn toàn trừ sạch tình dục của nữ nhân, như thế nào để đưa nữ nhân kéo lên đến đỉnh cực lạc tình dục, như thế nào làm nữ nhân trong tình dục bị tra tấn trần trọc thống khổ, hắn múa bút thành văn.

Nhưng La Chu liền không được, về chuyện nam nữ nàng tuy xem qua không ít, kinh nghiệm thực tiễn lại thiếu trầm trọng, duy nhất một lần làm chuyện nam nữ cùng Cẩm Thủ Vương giao hợp, kinh nghiệm đó để lại chỉ có những ám ảnh khủng bố, thân thể đến nay vẫn như cũ là ngây ngô và khiếm khuyết khai phá dạy dỗ.

Trong thế giới hồn mất lần đó thân mật tiếp xúc với nhau, Bạch Mã Đan Tăng càng có thiên hướng kiểm nghiệm cùng thăm tra với một món đồ vật phẩm. Lúc này đây, lại là thật sự mà đối với thân thể nữ nhân âu yếm cùng khiêu khích. Dưới sự thành thạo phong phú khiêu khích của hắn, thân thể La Chu cùng ý chí hoàn toàn tan tác, đầu óc chỉ nghĩ được đến càng nhiều khuấy khuấy để lấp đầy cơ thể đang dần dần sinh ra khô nóng hư không.

Trái tim ngựa ngửa, ấm áp nóng bỏng, rồi lại trống rỗng, thật muốn bị người khác hung hăng đụng vào xoa niết, càng muốn có cái gì đó thật dài tiến sâu vào trong thân thể ư không của mình dùng sức khuấy loạn, ngăn chặn tê dại toan ngựa đó.

“Ừm ừm” La Chu càng thêm kịch liệt mà quán lấy cái lưỡi trong miệng, thân thể ở trong lòng nam nhân dùng sức mà vận vẹo, đùi giống như rắn rắn chặt quán lấy chân nam nhân, di chuyển chỗ cao chỗ thấp, muốn tìm kiếm thứ gì đó có thể cọ sát giảm bớt cảm giác hư không ngựa ngửa ngày càng ngày càng mãnh liệt.

Nhận thấy được nàng bị tình dục khống chế, mắt phượng đỏ tím ôn nhu cùng từ ái càng như muốn tràn ra tới. Liên nữ song tu càng động tình, linh khí liền càng nồng đậm, mang đến công hiệu cũng càng cường đại.

hắn theo thân thể nàng cọ sát vận vẹo, một cánh tay từ cổ nàng lướt qua, cẩn thận mà vuốt ve bờ vai gọi cảm, nhẹ nhàng niết một bên ngực kiều nộn no đủ. một tay vuốt ve từ cẳng chân dài hướng lên trên xoa bóp một bên ngực còn lại, chỉ là tuyệt đối không chạm vào đỉnh viên hạt châu đã trưởng đại đến độ bùng của nàng. Cái lưỡi mềm dẻo cuốn lấy cái lưỡi của nàng kịch liệt mà tàn nhẫn mút, đem tất cả những chỗ mẫn cảm trong miệng nàng một lần lại một lần hồi thẩm.

Thân thể mềm mại của nàng nhiễm một tầng sắc hồng tình dục mỹ lệ, giọt mồ hôi trong suốt làm ướt tóc mai, thân thể hoa mỹ nỗ lực mà ma sát, có vẻ hết sức dụ hoặc kiều diễm. Bốn hình đầu lâu khói vẫn luôn bay lơ lửng trên bốn góc giường trống không sâu kín mà nhìn chăm chú vào khung cảnh này, khuôn mặt hài đồng đáng yêu chậm rãi đã thay đổi.

Bạch Mã Đan Tăng nuốt mật ngọt trong miệng vật nhỏ, lại tiếp tục càn quét một vòng trong khoang miệng trơn mềm xong lúc này mới chậm rãi rút ra lưỡi. trên cái trán trơn bóng của vật nhỏ xuất hiện một cái bớt màu đỏ tương đối lớn, đôi mắt đen nhánh nửa mở nửa khép, quanh quẩn mờ mịt bao phủ bởi sương mù tình dục kiều diễm, hai má non mềm còn lưu vài giọt nước mắt cùng dầu răng nhọt nhọt. Hết mở cánh môi thoáng sung to, đỏ tươi ướt át, trong suốt như nhiễm một tầng chu sa. Hơi thở ấm nóng nhẹ nhẹ, từng tiếng nỉ hoặc mềm mại từ môi răng gián đoạn mà thoát ra.

Nữ nhân rơi vào tình dục là mỹ lệ nhất, vô cùng động lòng người nhất, liền như vậy một khuôn mặt thanh tú đáng yêu dưới tác động của dục vọng liền tiêm nhiễm toát ra hoa lệ phong tình bất giữ hỗn phách. Càng miễn bàn đến Tấn Bố Trắc Đốn cùng Thích Già Thất Tu vốn là yêu thích nàng, cho dù là tâm hay chỉ có bề ngoài thanh tú thì ở trong mắt bọn họ cũng là mỹ lệ vô song. Nếu bọn họ nhìn đến nàng bây giờ, phỏng chừng càng muốn bị đoạt tâm tiêu hồn. Khoe miệng cong lên tạo thành một độ cong đầy ưu nhã, đầu lưỡi liếm cánh môi đỏ tươi, ngẫu nhiên xoát lộng phía bên trong.

“Muốn... ư ưm ta muốn” âm thanh nỉ miều mềm mại khát cầu, cái lưỡi khó nhịn mà từ trong miệng lộ ra, gắt gao truy đuổi cái lưỡi của hắn.

“Thân thể rất khó chịu sao?” Bạch Mã Đan Tăng dựa gần cánh môi ôn nhu hỏi, đầu lưỡi vẫn đang đặt môi dưới của nàng, mặc kệ cái lưỡi tham lam kia liếm hút.

“Khó chịu ..... rất khó chịu” trong mắt nổi lên nước mắt trong suốt, nàng đang đưa thân thể, ý đồ đem mọi sự ngứa ngáy cùng đau đớn đặt vào trong tay hắn. thật muốn bộ ngực giống nhau bị bàn tay to xoa bóp xiết nắn.

“Heo nhỏ, chỗ nào khó chịu?” Bạch Mã Đan Tăng đem hơi ấm nóng phun tiến nàng trong miệng, lòng bàn tay ở bộ ngực no đủ xoay quanh, như có như không mà khẽ chạm đến đỉnh hạt châu.

Thân thể La Chu bị khiêu khích đến một trận run rẩy, bản năng ngượng ngùng sớm bay đến trên chín tầng mây, thanh âm kiều mềm hàm chứa vài phần ủy khuất nức nở: “Tâm cảm thấy rất tương rất ngứa rất khó chịu”

Bạch Mã Đan Tăng hiểu ý mỉm cười, cánh môi mỏng mềm mại ngậm lấy cái cằm thon của nàng, hàm răng đột nhiên dùng sức cắn một cái. Ngón tay túm lấy hai hạt châu dùng sức nheo, đùi phải đồng thời tiến giữa hai chân nàng, đầu gối ấn mạnh vào cửa động bên dưới của nàng.

Này vừa cắn, vừa nheo, vừa ấn mạnh đều phát sinh ở cùng một thời khắc, La Chu đau đến kêu “A” ra tiếng, thân thể bỗng dưng căng thẳng run rẩy, mọi hư không ngứa ngáy lập tức bị thay thế, hoa kính co rút liên tục, miệng hoa kịch liệt khép mở, trào ra lượng lớn mật dịch ngọt ngào, trong nháy mắt xối ra

thăng khỏi cửa miệng hoa huyết và làm bóng loáng đầu gối của hắn. Khó có thể miêu tả khuấy khoả cùng với đau đớn ở trong cơ thể lan tràn nhanh chóng đem nằng cần nuốt, khiến cho nằng không tự giác mà phát ra tiếng ngậm nga so một tiếng lại một tiếng càng mỉ hoặc hơn.

Thường thức vật nhỏ dưới con đôi khát hồi lâu rồi đột nhiên lên đến cao trào phong tình đầy mê người, lắng nghe nằng mềm mại yêu kiều rên rỉ, tâm tình Bạch Mã Đan Tăng cực kỳ sung sướng, hẳn dù bận vẫn ung dung mà niết chơi hai viên trân châu kiều nộn đã cứng kia, đầu gối không nhanh không chậm mà ở hoa huyết di chuyển, đối với cánh hoa sung huyết sưng to đầy mẫn cảm sử dụng kỹ xảo ma sát cọ ần, thỉnh thoảng lại đỉnh ở trên miệng hoa đang run rẩy lướt qua khi nhẹ khi mạnh làm mật dịch càng chảy càng nhiều, cũng làm vật nhỏ trong lòng tiếp tục cao trào trong đám mây bồi hồi mãi không ngừng. Chỉ chốc lát sau, toàn bộ hoa cốc từ cánh hoa đến trong nhụy tất cả đều dính đầy hương thơm trong suốt dính dính của mật dịch.

Tán Bó Trắc Đốn cũng không tôn trọng phương pháp song tu Mật Tông, vì điều tiết mạch luân trong cơ thể mới cùng nữ nhân giao hợp, mỗi hai tháng một lần, theo đúng quy luật. Hẳn vừa không hiểu biết thân thể nữ nhân, cũng không hiểu và càng khinh thường kỹ xảo tán tỉnh, chỉ biết bạo ngược mà mạnh mẽ đưa đẩy, phạm là nữ nhân bị hắn sử dụng qua đều chỉ có thể chết thảm, vật nhỏ ở trong tay hắn hẳn là ăn đủ đau khổ a. Cũng trách hắn không có đem Tán Bó Trắc Đốn dạy dỗ tốt, hiện tại khiến cho vật nhỏ vui sướng nhiều chút cũng khó mà đền bù những gì nằng trước kia chịu khổ cùng thống khổ trốn không thoát khỏi sau này.

hắn tiến đến bên tai nằng, nhẹ nhàng cắn lên vành tai giòn mềm, đầu lưỡi thấm ướt dọc theo vành tai khiêu khích mà liếm láp, linh hoạt mà chui vào bên trong lỗ tai, nó ở bên trong xoay tròn co duỗi.

“A... ưm Pháp.... Pháp Vương muốn..... ta muốn”

Dòng điện ở trong thân thể nhảy loạn, lỗ tai lại ngứa, vừa ngứa vừa nhột. Thân thể rõ ràng đã đạt đến cao trào, chỗ sâu trong bụng nhỏ lại vẫn là không được lấp đầy, hư không mà huyền não kêu gào. La Chu thống khổ mà nôn nóng thất thần nói mớ, đôi tay khó nhịn ở trên cổ trên lưng hắn qua lại vô mệnh.

“Heo nhỏ, ta sẽ dưỡng ngươi thật tốt.”

hắn ở bên tai nằng thân mật mà nói nhỏ, hướng lên nửa trên thân thể của nằng, há mồm ngậm lấy một viên châu tròn mượt như tơ, đầu lưỡi vòng quanh đỉnh hạt châu liếm láp rồi lại hung hăng nuốt vào. Bàn tay to thăm tiến giữa hai chân nằng, ầu yếm cánh hoa đã sưng to, đem hoa để bành trướng thành ngón út trẻ mới sinh và tùy ý đâm thọc, đầu gối tiếp tục ở cửa hoa huyết ma sát.

“Aa... ưm thật thoải mái”

Hư không sâu bên trong tựa hồ rất nhỏ chậm lại, cửa hoa huyết khép mở liên tiếp không ngừng phun ra mật dịch thấm ướt ẩm nóng, tê dại một trận tiếp nối một trận. Tuy rằng hoa kính co rút dần dần suy yếu đi nhưng khoái cảm bị điện giật vẫn như dư ba liên miên. La Chu dùng sức bám lấy cái cổ của hắn, mười ngón tay không chịu buông thả mà cào lên da thịt bóng loáng, lưu lại vài vết đỏ trên lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 159: Pháp Vương ma quỷ chòng ghẹo (ba)

Bạch Mã Đan Tăng đột nhiên dừng lại tất cả động tác, bắt lấy hai tay nằng mà kéo khỏi cổ mình, hắn buông ra nằng rồi ngồi dậy, La Chu chợt mất đi vui sướng liền giống như bạch tộc quần tới, ba chân bốn cẳng mà bò tới tiến vào trong lòng ngực hắn, không hề theo quy luật mà ở trên mặt hắn vừa hôn vừa liếm, trên người xoa chỗ này nắn chỗ nọ. Trong miệng bắt mẫn mà phát ra tiếng nức nở, đôi mắt nhiễm tình dục sinh ra mấy phần oán hận.

hắn buồn cười mà bắt được bàn tay của nằng ở trên người hắn làm càn, ngậm lấy cánh môi trần trọc hôn đồng thời tay trái vẩy trong không trung nhẹ nhàng tạo ần chiêu.

Bốn cái đầu lâu khối lập tức hành động, cái lưỡi dài giống nhau từng cái một cuốn lấy cổ tay cổ chân La Chu, đem nằng tách ra khỏi cái ôm ấp áp của Bạch Mã Đan Tăng, cả người bị bày ra thành hình chữ đại (大) khóa ở trên giường.

“Ô ô ô ô” tay chân bị giam cầm không thể động đậy, chỉ có thân thể có thể miễn cưỡng vận vẹo vài phần, hư không trong cơ thể mãnh liệt cùng dục vọng chưa được thỏa mãn dầy vò tra tấn La Chu, làm nằng khó chịu mà khóc thút thút lên.

“Heo nhỏ khóc cái gì, trong chốc lát ngươi liền sẽ vui sướng mà hết lên.” Bạch Mã Đan Tăng triu mến mà vỗ vỗ hai má tron bóng non mềm của nằng, rồi lại ra lệnh hai cái đầu trói buộc cổ chân đem hai chân nằng nhấc lên.

Dung mạo bốn cái đầu lâu khối màu xám đã phát sinh thay đổi, khuôn mặt kéo dài ra, hình dáng già tăng, chỗ hốc mắt lập loè u quang quỷ quyết, từ khuôn mặt trẻ nhỏ đáng yêu chuyển thành bốn cái nam nhân trưởng thành giống nhau như đúc. Ngũ quan anh tuấn như pho tượng, đỉnh đầu trụ lúi không có nổi một cọng tóc.

Nhận được chủ nhân ngư hồn nhắc nhở, hai cái đầu lâu trói buộc cổ chân chậm rì rì mà từ trên giường hiện ra, đem hai chân của La Chu mở rộng nâng lên tạo một tư thế cực kỳ dâm dăng, hoàn toàn lộ ra hoa cốc thân bí mang đậm hương thơm của nữ nhân.

“Có thể.”

Bạch Mã Đan Tăng hô hiệu lệnh, ánh mắt dừng ở hoa cốc ngay trước mắt. Cánh hoa non mềm lớn nhô đã nhiễm đầy mật dịch, sung to, ửng hồng càng khiến người khác trêu mến. Cánh hoa chen chúc mập mạp trông vô cùng đáng yêu, hoa môn nhỏ hẹp kia càng là xinh đẹp, tiết ra hương thơm cùng mật dịch trong suốt dính dính, vẫn luôn chảy tới cánh hoa hồng nhạt bên ngoài, đem từng nếp uốn hoa văn thấm vào đến càng thêm tươi mới, toàn bộ hoa cốc kiêu diễm mê hoặc đến không thể tưởng tượng.

Cánh hoa của vật nhỏ nguyên bản liền lớn lên thật đẹp, lại được tắm bổ bởi một lượng lớn dịch vật trân quý điều trị, đương nhiên càng là xa hoa lộng lẫy so về đẹp chỉ có của tiên. Chỉ là bên trong đóa hoa sen này vẫn cứ quá kiêu nộn yếu ớt, gần như không thể thừa nhận nỗi dục vọng của Tán Bố Trắc Đốn. Đừng nói Tán Bố Trắc Đốn, chính là chút dục vọng của hắn cùng Thích Giả Thất Tu cũng khó tránh khỏi việc không tôn trọng đến nàng.

Nếu không có nam nhân khiêu khích cùng âu yếm thì thân thể càng vô cùng gian nan tiếp nhận dục vọng. Thần trí bị mê đắm trong tình dục dần dần hồi phục. Tầm mắt mê ly mới khôi phục rõ ràng, liền thấy hai cái đầu lơ lửng trên không trung, nàng còn không kịp kinh ngạc vì sự biến hóa bộ dáng của chúng thì phát hiện chính mình chính đang ở tư thế vô cùng dâm dăng treo ở trước mặt Pháp Vương ma quỷ, hai má thoáng chốc ửng đỏ như muốn thiêu đốt, đầy xấu hổ và giận dữ, trong cơ thể khát cầu dục vọng rút đi hơn phân nửa.

“Buông ta ra!” Nàng khẽ quát, thanh âm mềm mại vô lực, trong âm thanh vẫn còn sót lại hương vị tình dục kiêu mị, không hề có nửa điểm khí thế.

“Khó mà làm được, thân thể heo nhỏ còn cần phải chòng ghẹo thật tốt mới được.” Bạch Mã Đan Tăng hơi hơi mỉm cười, duỗi tay đem bình bằng bích ngọc đã sớm đặt ở dưới cuối giường mang qua. Hắn mở nút bình ra, từ bên trong lấy ra một viên thuốc màu đỏ có mùi thơm lấp đầy hoa môn chật hẹp của nàng.

Dị vật xâm nhập khiến La Chu cảm giác không ổn khiến cánh hoa cằn khép chặt hơn càng đau hơn, nàng hoảng sợ không thôi, nàng cố gắng vịn vẹo eo mong muốn né tránh Pháp Vương ma quỷ nhét đồ vào cơ thể mình.

Bếp — Bếp —

Bạch Mã Đan Tăng hung hăng vỗ mỗi bên trái phải trong đùi của nàng, da thịt phần hồng liền lập tức lưu lại hai vết bàn tay hơi đỏ. Cảm giác từ đùi truyền đến là một mảng nóng rất đau xót.

“Heo nhỏ, ai cho phép nàng không ngoan.” Mắt phượng đỏ tím hơi hơi nheo lại, bên trong ôn nhu từ ái có chút u ám đen tối. Khóe môi hòa ái tươi cười cũng chậm rãi mất đi ý cười thay vào đó là không có cảm tình, “Lại lộn xộn nữa ta liền phải trừng phạt nghiêm khắc.” Hắn vươn cánh tay trái đem eo mỏng vật nhỏ ôm vào trong ngực, tay phải lại lấy thêm ra một viên thuốc, không chút nào thương tiếc mà nhét vào hoa kính, đầu ngón tay ấn cho viên thuốc chui thẳng vào sâu bên trong.

La Chu cắn môi nuốt vào tiếng thét kêu đau thiếu chút nữa thốt ra, mọi cảm giác kinh sợ xấu hổ và giận dữ lại bất lực sợ hãi đổi thành nước mắt chảy ra thật nhiều. Nàng sợ mấy thứ Pháp Vương ma quỷ nhét vào trong cơ thể mình, chính là vừa bị tình dục dày vò qua khiến thân thể trở nên hư không lại bị động tác nhét vào thô bạo khiến nàng cảm thấy có chút an ủi, thân thể của nàng càng trở nên xa lạ, không còn chịu sự khống chế của chính mình nữa rồi. Đồ vật quý giá kia vừa nhét vào thân thể liền như biến thành ngọn lửa, ở bên trong thiêu đốt mọi thứ không chừa.

Bạch Mã Đan Tăng nhét vào hoa kính đồng viên thuốc xong, lại hướng hoa cúc của nàng tiếp tục nhét thuốc vào. Nếu đã muốn chòng ghẹo cơ thể nàng, vậy làm một thể chòng ghẹo hết những chỗ thích hợp biến thành chỗ để dục vọng nam nhân tiến vào. Hắn nhẹ nhàng ôm vào trong ngực eo mỏng run rẩy của nàng, đại khái có đau cũng có sợ, rốt cuộc nơi nào đó trước nay liền không có bị đụng tới. Đáy lòng nảy lên một chút thương tiếc, hắn thả nhẹ lực đạo, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Ba chỗ tư mật nhất của nữ nhân đều bị ép buộc nhét vào năm viên thuốc, hắn một lần nữa rút lại nắp bình rồi đặt vào bàn thấp cạnh giường. Xoay người lại hắn nhìn thấy nàng mờ to đôi mắt hoảng sợ ngày ngốc liên tục rơi lệ, suy nghĩ một lát hắn tiến gần cúi xuống hôn lấy đôi mắt nàng, ôn nhu an ủi nói: “heo nhỏ, đừng khóc, đừng sợ, lập tức liền sẽ thấy vui sướng.”

Dời đi mọi nàng, mắt nàng vẫn như cũ đại ra mà nhìn rần rả rơi lệ không ngừng. Hắn cười cười, không để bụng mà ngồi xếp bằng trước đỉnh đầu nàng, gỡ xuống tràng hạt mắt phượng lần quần quanh trên cổ tay bên trái ném lên không trung.

Tràng hạt lần giống như bị đồ vật vô hình nào đó nâng lên treo lơ lửng trên không trung, chậm rãi xoay ngược kim đồng hồ, mỗi một viên tràng hạt đều toát ra một đám khói xám, nó ở trong không trung quay cuồng vịn vẹo dần dần biến ảo thành từng cái đầu của nam nhân trưởng thành. Khuôn mặt tuy không giống nhau nhưng lại đều thập phần tuấn mỹ, đỉnh đầu tất cả đều là trụ lồi.

Những cái đầu phun ra từng cái lưới dài màu xám, đôi mắt lập loè u quang tham lam mà nhìn chăm chú vào thân thể non mềm của nữ nhân trên giường, không tiếng động mà ở trong không trung bay múa. Ánh sáng trong nội thất vụt chốc trở nên mờ đi tối dần, hơi ẩm bên trong tựa hồ cũng theo sự lạnh lẽo này chậm rãi biến mất dần.

La Chu kinh hoàng nhìn mấy trăm cái đầu đem chính mình tầng tầng vây quanh, thiếu chút nữa dọa chết ngất đi. Pháp Vương ma quỷ thả ra mấy cái đầu đó là muốn làm cái gì?! Cánh môi nàng run run, trái tim co chặt thành một đoàn, bất chấp bên dưới lửa nóng muốn đốt cháy mọi thứ, nàng liều mạng mà vịn vẹo thân thể với ý đồ tránh thoát khỏi sự giam cầm.

Nhưng mà càng giãy giụa, hạ thân liền càng khô nóng càng bỏng, so lúc trước càng cường đại càng trở nên hư không, cảm giác lôi cuốn mãnh liệt tê dại ngứa ngáy ở chỗ sâu bên trong bụng nhỏ, nó lan ra khắp cả người, mỗi chỗ trên cơ thể đều khao khát mà rít gào.

“A”

sự hư không khô nóng đánh sâu vào não, nó dần dần thay thế sự hoảng sợ. Nàng không khỏi thất thanh rên rỉ, giãy giụa vặn vẹo cơ thể đói khát của mình. Mở rộng hai chân, đóa hoa sen ào ạt toát ra chất dịch trong suốt màu đỏ nhạt dính dính, phía trước phía sau bị được vật kích thích phân bổ ra chất nhầy bôi trơn, ở hoa cúc đằng sau cũng đua nhau chảy ra thật nhiều, tất cả tụ lại rơi xuống trên tấm thảm nhung màu trắng ở giường, trong phút chốc liền vẽ ra những bông hoa sen hồng tỏa hương thơm.

Bạch Mã Đan Tăng vươn ngón trỏ tay phải chui vào trong miệng nàng, động tác nhẹ nhàng đảo một vòng, ngón tay đã bị cánh môi chặt chẽ ngậm lấy. Khoang miệng nóng bỏng gât gao bao vây lấy ngón tay hần, đầu lưỡi mềm mại quấn lấy liếm mút ngón tay hần mấp máy không thôi. hần nhẹ nhàng đưa đẩy ngón tay, được hơn mười lần cái miệng nhỏ phun ra nuốt vào liên tục trở nên thuần thục hơn, tốc độ phối hợp nhuần nhuyễn với tốc độ của hần.

“Heo nhỏ, xem ra nàng cực kỳ có thiên phú với việc nam nữ hoan ái.”

hần ôn nhu mà cười nói, quanh thân hần tràn ra ngàn vạn đóa hoa sen thuần tịnh thánh khiết, hào quang tỏa khắp phía, mùi hương phảng phất bay trong không khí cùng với mấy cái đầu xám quý quýet hắc ám lệ y hoàn toàn đối lập.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 160: Pháp Vương ma quỷ chòng ghẹo (bốn, H)

Ngón tay bắt chước luật động của nam nhân ở trong miệng vật nhỏ đưa đẩy một hồi lâu, ngón tay vẫn tiếp tục cho đến khi toàn bộ thân thể của nàng phủ lên một tầng hồng ửng diêm đóa hoa lệ tinh dục thì hần mới chậm rãi rút ra ngón tay, cơ thể nhỏ nhắn trắng hồng yêu mị vặn vẹo trên tấm thảm. Ngón tay thon dài từ đầu đến cổ tay đều được bọc bởi một tầng chất dịch trong suốt, móng tay hồng nhạt trở nên y mĩ dụ hoặc, ý cười chuyển từ ngón tay sang trên mặt vật nhỏ, đôi mắt to tròn đen nhánh kia của nàng như hai ngôi sao rơi xuống hồ nước đầy thanh diễm cùng mê ly dục vọng, nhẹ nhàng mà kích thích đáy lòng người khác triu mến.

“Muốn..... Ta muốn..... Ô ô..... Ô ừm..... Muốn.....”

Mất đi an ủi duy nhất, La Chu không còn liên tục run rẩy cầu xin nữa, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể mỗi một giọt máu đều muốn sôi trào, ở trong mạch máu ừng ực dộc hết sức bùng nổ, từ ngũ tạng đến gân cốt da thịt chẳng những nóng đến phát ngứa khó chịu hơn nữa còn hư không đến bức người nổi điên, đặc biệt chỗ sâu trong bụng cùng mấy chỗ tư mật dưới thân cảm thấy đặc biệt khó chịu. Theo thời gian trôi qua, lý trí cùng ngưng ngừng từng bước bị mạnh mẽ loại bỏ, nàng giống đã thú bậc thấp điên cuồng mà khát vọng có thể bị hung hăng ôm, bị hung hăng xô xuyên qua lớp da, thậm chí khát vọng bị chà đạp tàn bạo.

“Heo nhỏ ngoan, lập tức liền khiến nàng được vui sướng,” lòng bàn tay vuốt ve viền cánh môi đỏ bừng nóng bỏng của nàng, Bạch Mã Đan Tăng nói chuyện giống như người lớn đối đãi dụ dỗ trẻ nhỏ. đã bao lâu hần không có nói chuyện như vậy với người khác, giống như..... mười mấy năm thì phải? Từ khi tên gia hỏa không bớt lo kia qua năm tuổi, hần tựa hồ liền rút cuộc không còn kiên nhẫn đi nói chuyện như vậy, chính là từ khi ở thế giới mất hồn nhìn thấy vật nhỏ chứa linh khí này, hần liền lại bắt đầu mềm nhệ thanh âm nói chuyện với nàng. Bởi vì hần phát hiện vật nhỏ chỉ cần có người nói chuyện nhỏ nhẹ với nàng, mặc kệ trên mặt nàng là cái gì biểu tình, miệng có bao nhiêu ương ngạnh, thì linh khí chất chứa ở trong cơ thể sẽ lặng lẽ trở nên vui mừng mà như vậy càng khiến tăng linh khí hỗ trợ tu vi tăng lên.

hần nhẹ nhàng vỗ tay, hai cái đầu khối trói buộc tay La Chu cũng từ từ chậm rãi dâng lên, đem cơ thể nàng toàn bộ treo lên cách khỏi giường ước chừng ba thước.

Tiếng khóc uyển chuyển kiều mị mê hoặc bị tinh dục ảnh hưởng càng làm thân hình nhỏ bé ở trong không trung vặn vẹo bừa bãi, từng giọt dịch trong suốt màu đỏ nhạt với hương thơm mời gọi không ngừng tích tụ lại chảy xuống từ bờ mông cong đầy đặn của nàng, một sức hút quyền rũ thôi nát đập thẳng trước đôi mắt hần.

Bạch Mã Đan Tăng đem tràng hạt lần bỏ để mắt phượng nắm ở trong tay rồi đặt tay ở trên bụng nhỏ của nàng tạo thành ấn, đôi mắt phượng đỏ tím thâm thụy cơ trí chuyển thành bảy sắc màu, cánh môi trắng mỏng hơi hơi mấp máy, trăm thấp phun ra từng tiếng kinh văn quý dị.

Trăm cái hồn phách với hai trùng mắt một mảnh u lãnh như là rút cuộc chờ tới được lúc bỏ lệnh cấm, lập tức chen chúc nhau nhào hướng cơ thể mỹ vị của nữ nhân trên giường, hàng trăm cái lưỡi được tích tụ lại bởi đám sương khói điên cuồng ở trên thân thể kiều nộn lửa nóng của nàng mà du tẩu liếm láp.

Hai cái lưỡi cùng nhau tiến vào miệng La Chu, ở bên trong tận tình mà liếm hút càn quét, đem tiếng khóc rên rỉ toàn bộ đẩy lại vào chỗ sâu rong cổ họng, hai cái lưỡi khác xâm chiếm lỗ tai, vành tai cùng nhĩ tâm cũng kịch liệt khiêu khích cùng tiến công.

Mấy cái lưỡi ở ngay trên cái cổ mềm mại dò xét mạch máu nhịp đập tàn sát.

Có vài cái lưỡi khác thì từng vòng từng vòng mút lấy hai ngọn núi tuyết cao ngất, cũng không bỏ qua hai viên châu nhỏ ngậm lấy đùa bỡn đến ửng đỏ

cứng ngắc mẫn cảm đến cực điểm, chúng cứ ngời liếm một ngum, ta hút một ngum, trêu chọc đến vui vẻ vô cùng

một cái lưỡi ở chỗ rốn đáng yêu đảo quanh liếm liếm, nó ra sức triển miên lực đạo ngang ngược giống như muốn chui vào trong bụng.

Bốn cái lưỡi cơ khát liếm láp cánh hoa giữa hai chân nữ nhân, một đầu lưỡi đối với cánh hoa đỏ bùng sâu sắc yêu mến không rời, khi thì liếm nhẹ vòng quay, khi thì liếm hút chọc ghẹo, biến đổi đa dạng mà đùa bốn hoa để non mềm.

Hơn mười cái lưỡi một bên liếm mút nước dịch màu đỏ nhạt ngọt ngào, một bên ngời tranh ta đoạt mà hướng ba chỗ tư mật thơm ngọt liếm láp. một đầu lưỡi có động tác nhanh nhất tiến vào bên trong thùng đạo, mỗi lần đưa đẩy một lần liền sẽ thừa cơ hướng bên trong đâm vào càng sâu, những cái lưỡi khác chậm hơn không cam lòng đành phải ở bên ngoài bồi hồi, cố gắng chen chúc ý đồ muốn từ chỗ hở nhỏ hẹp tìm được cơ hội cũng chen vào bên trong.

Ngón tay cùng ngón chân thon mềm xinh đẹp cũng bị lưỡi quấn quanh liếm láp, gương mặt, phía sau lưng, bên hông, đùi..... Toàn bộ không thể may mắn thoát khỏi sự chiếm đoạt của những cái lưỡi dài, chúng dường như đều là mãnh thú đói khát, tham lam mà hung ác đâm loạn cơ thể nàng, không buông tha mỗi một chỗ.

Bạch Mã Đan Tăng lẳng lẳng mà nhìn chăm chú vào tất cả màn quỷ quyết khủng bố này, khoe miệng cong lên nở một nụ cười từ ái nhàn nhạt, linh khí thuần khiết tràn ngập trong cơ thể nữ nhân này là đồ ăn tâm bổ linh hồn tốt nhất, mà hồn phách hấp thụ linh khí lại có thể đối với thân thể nàng chữa trị hoặc cải thiện. Hai bên hỗ trợ lẫn nhau theo nhu cầu, có thể nói là đôi bên cùng vui. Quan trọng nhất chính là một khi những phân thân này tương đương nửa hồn phách của hắn hấp thụ tốt linh khí từ nàng thì có thể tâm bổ cơ thể nàng thật tốt, vô luận ở tình huống như thế nào tâm trí vật nhỏ đều sẽ không lại bị mê hoặc nữa. Muốn đem vật nhỏ yếu ớt này an tường mà dưỡng tại bên người có khi không thể không tiêu phí chút tâm lực.

hắn rũ mi mắt xuống, cánh môi mấp máy chuyển động nhanh hơn, kinh văn xuất hiện đầy nhịp điệu. Tràn hạt lần bỏ đề mất phương ở tay hắn dần dần tản ra nhàn nhạt ánh sáng thánh khiết nhàn nhạt, động tác đâm loạn của hơn trăm đầu lưỡi trên người nữ nhân đột nhiên trở nên càng thêm linh hoạt hơn.

Từng trận lạnh lẽo bao phủ toàn thân giảm bớt sự khô nóng sắp bùng nổ bên trong nàng nhưng là vẫn khó có thể thực sự khuấy khoả tê dại, áp chế lại tê ngứa, từ thân thể tới các địa phương khác mỗi một mạch máu gân cốt như muốn nào động tuôn trào. Trong tầm nhìn mê man xẹt qua mắt La Chu là ánh sáng trắng mờ hồ bao quanh, gây một trận tiếp một trận trở nên tê dại, nàng rất thích đồ vật gì đó lạnh lạnh ở trong miệng quấy loạn, rất thích nó dùng sức liếm láp, rất thích chúng dùng sức hút viên châu..... Rất thích ở trên người nàng không một chỗ nào không bị tàn sát bừa bãi.

Cái lạnh triền lộng hoa để mẫn cảm đến phát đau giữa hai chân nàng, ngay khi nó từ bên ngoài tiến vào chỗ lửa nóng tê ngứa, nàng vui sướng đến cơ hồ sắp bay lên trời. Thứ lạnh lạnh đó đột nhiên đưa đẩy, ôn nhu mà lại cường ngạnh hướng vào sâu bên trong di chuyển quấy phá càng khiến nàng nổi điên. Ba chỗ tư mật trong đũng đạo tựa hồ càng ngày càng nhiều những thứ lạnh lạnh đó xâm chiếm, vách tường non mềm bị căng nứt đến sắp không chịu nổi, mỗi một lần đưa đẩy đều xoa dịu sự khô nóng nhưng lại tạo nên một trận xé rách đau nhức. Nàng vốn nên sợ hãi nhưng mà lúc này lại hoàn toàn quên mất sợ hãi, xem nhẹ đau đớn, mở rộng chân, vận vẹo khăn cầu thứ lạnh lạnh kia có thể lại đi vào sâu một chút, chẳng sợ chọc hồng.

sự khuấy khoả lôi cuốn đáng sợ cùng bén nhọn đau nhức lan tràn tiến vào tận bàng quang, lan tràn đến tử cung, lan tràn đến tràng đạo, ở bên trong không kiêng nể gì mà mấp máy, liếm hôn, mút vào, quấy loạn ra một đồng mật dịch, tiếng bọt nước nhóp nhép, chất dịch màu đỏ với hương thơm ngọt ngào mạnh mẽ trào ra, còn không đợi chảy xuống dưới đã bị đầu lưỡi liếm hút sạch sẽ.

Ánh sáng hào quang trước mắt lập tức ầm ầm nổ tung thay thế đó là những tràng pháo hoa năm màu nổ rộ. Trong cổ họng nàng là âm thanh nước nổ vui sướng, thân thể ở trong dục tiên dục tử điên cuồng mà cao trào thỏa mãn co rút run rẩy. Thứ gì đã làm nàng vui sướng đến như vậy? Là thứ gì đã làm nàng thống khổ như thế? Thứ gì đã đưa nàng lâm vào vực sâu tình dục? Nàng tất cả đều nhìn không thấy, không thể tưởng tượng được đó là thứ gì, chỉ biết là mong muốn càng nhiều hơn nữa vui sướng, chỉ biết là nàng muốn vĩnh viễn chìm đắm vào trong niềm vui sướng điên cuồng này....

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 161: Luận bàn trong gió tuyết (một)

Năm mới là lúc để cho mọi người thả lỏng vui sướng nhất. một nhà nam nữ già trẻ nắm tay đến chùa miếu để cầu phúc, thả hoa đăng, dòng người tham gia đông đảo và đa dạng hoạt động khác. Ban đêm vây quanh chậu than và hồi ức về những thời gian tốt đẹp trước kia, khát khao về tương lai, lên kế hoạch tiếp theo cùng nỗ lực hướng tới mục tiêu đặt ra, cơ hồ mỗi người đều tràn đầy nhiệt tình cùng sức sống cho năm mới.

Nhưng là qua năm mới xong, các đại thần Cổ Cách lần đầu đi vào phòng nghị sự tham chính lại phát hiện vị Vương vĩ đại của bọn họ có biểu tình lãnh khốc, khoe miệng sắc bén như đao, đôi mắt ung uy nghiêm sắc bén nhuộm đầy băng tuyết lạnh lẽo trên đỉnh núi vạn năm không tan, chỉ một cái liếc mắt nhàn nhạt cũng như gió lạnh thấu xương tủy. Mùi vị máu tanh hắc ám tràn ngập vương tọa trong phạm vi ba trượng, sau vương tọa là vách tường miêu tả diêm vương miệng ngậm đồ án sinh tử luân hồi, vừa qua tân niên liền tựa hồ có vẻ càng thêm dữ tợn đáng sợ.

Bọn họ năm trước từng bất hạnh gặp qua một lần, lúc ấy cơ hồ mỗi người đều sợ tới mức xuất một thân mồ hôi lạnh. Tan triều không ít người tìm mọi cách mà tìm hiểu tin tức, cuối cùng biết được Vương ngày đó trừ bỏ trước khi thượng triều đem một nữ nô hầu hạ tại bên người đánh vào địa lao liền không có bất kỳ tình huống phiền lòng nào khác, tất cả bọn họ đều có chút ngáy ngốc.



Vương..... là bởi vì một cái nữ nô đề tiện mà xuất hiện biểu hiện khác thường? Sao có thể?!

Nữ nô bị đẩy vào địa lao bọn họ đều gặp qua nhiều rồi và cũng chẳng thấy quá khác lạ hay mới gì cả. Nữ nô đó là Vương bắt được trở về, vốn nên đưa đến phòng lai giống cùng nam nô lai giống, kết quả chỉ huy đứng đầu của đội quân chó ngao là Ngân Nghê lại lựa chọn nàng, liền chuyển nàng thành ngao nô, sau lại tùy thời ở cạnh Ngân Nghê hầu hạ bên người Vương. Nàng ở cạnh Vương hầu hạ hơn hai tháng, chẳng những kỳ tích mà sống sót còn có được đặc quyền tự do ra vào tầm cung của Vương.

Hồi ức của các đại thần từng tí một dần dần ùa về khiến bọn họ lại cảm thấy thế đạo tựa hồ không có gì là không có khả năng.

Nữ nô từng lấy thân phận nô lệ xuất hiện ở trong yến hội hầu cạnh Vương gia, còn theo vương đến chùa Thác Lâm tham gia pháp hội mùa đông. Thời khắc nào cũng đều kính cẩn hèn mọn cúi xuống nửa khuôn mặt trắng nõn tề hoạt, diễm lệ thì không đủ cũng không phải là tuyệt đại vu vật nhưng thanh tú đáng yêu có thừa. Nên sau khi nữ nô bị đưa vào địa lao đêm đó rồi được thả ra, từ đó nơi ngủ từ ngao phòng nhảy thành giường của Vương. Vương tự mình dứt nàng uống thuốc, dùng chính miệng mình dứt nàng ăn, tự mình thay nàng bôi thuốc chữa thương..... Cảm xúc của Vương tốt hay xấu thật sự cùng nữ nô kia cũng một nhịp thở!

Này..... đủ loại dấu hiệu biểu lộ cái gì a? Biểu lộ cái gì a a! Có hay không khả năng ý nghĩa với việc Vương giết các hầu phi sẽ hoàn toàn chấm dứt, tỷ muội nữ nhi nhà bọn họ có thể chạy thoát khỏi vận mệnh tuyền tú thê thảm a?!

Đáng thương các đại thần vừa mừng vừa sợ, nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất bái lạy. Bãi triều xong lại trăm phương nghìn kế mà đi nghe ngóng tìm hiểu, quả nhiên nữ nô vốn nên hầu hạ ở bên người Vương bị Vương hiến dâng cho Pháp Vương làm tể phẩm song tu, trước mắt ngày về không rõ, khó trách cảm xúc của Vương sẽ ác liệt như thế.

Tin tức này tốt, phi thường tốt, dị thường tốt. Được coi là con trời rót cuộc Vương cũng có cảm tình của phạm nhân, một người không gì cản nổi rót cuộc cũng có nhược điểm. Tuy rằng nữ nô kia có thân phận thấp kém và cho dù biến thành liên nữ song tu của Pháp Vương cũng tạm xứng đối với Vương những vẫn đề tiện chút, chỉ cần không làm chính phi, tùy Vương thích như thế nào bọn họ đều không có bất luận ý kiến gì. hiện tại liên cầu nguyện nữ nô đó có thể nhanh từ chùa Thác Lâm trở về, Vương tra tấn nàng vài cái liền tốt hơn là đi tra tấn bọn họ a.

Các đại thần đếm ngày đêm, cẩn thận mà hầu hạ dè dặt hạ thấp mình trước Vương, sống một ngày như một năm, một lần liền chính là hơn hai mươi ngày. Chính mắt mình nhìn quanh thân Vương từ máu tanh hắc ám dần dần trở nên lãnh khốc bạo ngược, mỗi ngày đều có thể nghe nói có nô lệ bị băm làm đồ ăn cho chó ngao. May mắn trước mắt Vương có thể nỗ lực khống chế tính tình, còn không có bắt đầu nảy sinh ý định giết cả bọn họ, bất quá chiếu theo tình hình áp suất thấp ngày càng sa sút này thì phỏng chừng con đao chém người kia cũng sắp đến trên đầu bọn họ rồi.

Hôm nay bãi triều xong, mấy cái trọng thần bị truyền triệu kiến đến thư phòng của Vương. Ngay say khi Tán Bố Trác Đốn ngồi ngay ngắn ở trên án thư, mắt ung lạnh lùng nhìn về hai hàng trọng thần đứng kính cẩn bên tay mình chờ đợi bọn họ mặt báo.

“Vương, đây là tình hình dị động trong nước của Đạt Kéo Khắc.”

Đại tướng tử trong túi áo móc ra tình báo mà thám tử truyền về, cung kính trình lên, hành động hay lời nói đều không có một điểm lỗi thời trôi buộc. Thân phận của Đại tướng có thể nói như là một người trên vạn người, kỳ thật địa vị cao không tránh khỏi đón gió lớn. Phải biết rằng làm chim đầu đàn rất nhiều lúc hẳn đều là trực tiếp đối thoại cùng Vương. Nếu là vị Vương cao cao tại thượng bình thường thì hẳn có thể may mắn mà hưởng thụ quyền thần quyền chức. Cố tình hẳn lại đang đứng trước một vị Vương anh minh thông tuệ nhưng lãnh khốc. Năm đó đăng vị Vương lấy thủ đoạn tàn nhẫn nhất quét ngang hết thầy trò ngại, vương quyền còn bao trùm quyền sở hữu của toàn bộ Cổ Cách, vốn là không hề chịu bất cứ kiểm chế cùng hiếp bức của các thủ lĩnh đại quý tộc. Khi đối mặt người khác bất luận người đó có thân phận giàu sang hay nghèo hèn, hết thầy đều là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Tán Bố Trác Đốn tiếp nhận tấm da dê mỏng, mở ra thoáng nhìn quét một lượt, mắt ung càng hiện lên thâm ám lạnh lẽo. Ngón trở nhẹ gõ gõ bàn, trầm ngâm phân phó, “Lại tăng số lượng ám sát, tận lực đuổi trước tháng tư đảo loạn vương thất Kéo Đạt Khắc.” Khóe miệng mĩa mai mà nhếch lên, thanh âm bình đạm không có nửa phần cảm tình, ánh mắt chuyển hướng phó tướng đối diện Đại tướng, nhàn nhạt phun ra tám chữ, “Tập binh luyện chiến, tháng năm xuất chinh.”

“rõ.” Phó tướng là đại hán ba mươi tuổi, lời nói việc làm đều là vô cùng kính cẩn, bất quá ước chừng là thường xuyên đứng bên cạnh Vương ở bên ngoài lãnh binh tác chiến, mày rậm mắt sắc không giống như Đại tướng cẩn thận thấp thòm, ngược lại lộ ra một cỗ anh dũng nội liễm dũng cảm cùng nghiêm túc.

“Dẹp xong Đạt Kéo Khắc, toàn bộ vùng đất liền tất cả đều là lãnh địa của Cổ Cách ta. Kế tiếp nên đến Phiên tông khách, Á trạch, Nhã long, Tang gia, La chút.....” Tán Bố Trác Đốn lười biếng ưu nhả mà dựa lưng trên ghế, khóe môi nhiễm màu đỏ tươi khát máu lạnh lẽo, “Chúa tể của cao nguyên tuyết vực chỉ có thể là ta Cổ Cách Vương Mục Xích Tán bố Trác Đốn.” Mặc kệ là trực hệ con cháu vương thất Thổ Phiên hay vẫn là thế lực cường hào thực lực hùng hậu các nơi, hoặc là Đại nguyên như hồ rình mồi, ai đều cũng không thể ngăn trở hẳn từng bước càn quét tuyết vực.

Băng hàn sâm lệ sát khí đặc sệt mang theo uy thế dòn non lấp biển ở trong thư phòng lẳng lặng tràn ngập, ép tới người khác cơ hồ hít thở không thông. Mấy cái đại thần áo trong đã bất giác bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng. Trong mắt đều là một mảnh kính sợ thuần túy. Đây là Cổ Cách Vương vĩ đại của bọn họ. Bọn họ cũng có đủ lý do tin tưởng, Vương nhất định sẽ dẫn dắt người dân Cổ Cách khai sáng ra một Cổ Cách thịnh thế so với Thổ Phiên còn càng cường đại phồn vinh hơn, toàn bộ cao nguyên tuyết vực đều chỉ thuộc về Cổ Cách huy hoàng cùng vinh quang.

Tán Bố Trác Đốn phất tay ý bảo bọn họ lui ra, mấy trọng thần lòng mang kích động cùng tràn đầy kính sợ theo thứ tự nối đuôi nhau rời khỏi.

Rèm cửa nhung dày nặng vừa mới buông xuống, trong phòng liền truyền ra tiếng vang nặng nề, như là có vật gì bị ném hay rơi trên mặt đất, nhóm trọng thần trong lòng kinh hoàng cả kinh, dưới chân như mọc cánh phi nhanh ra ngoài, đảo mắt liền quẹo khỏi con đường rời xa thư phòng.

Tán Bô Trác Đốn một chân đá án thư trước mặt, tư thái uy nghiêm lãnh khốc lúc này giờ phút này toàn bộ hóa thành cuồng táo bạo ngược. Đôi mắt ung sắc bén của hắn gắt gao nhìn chăm chăm bàn gỗ đã vỡ tan trên mặt thảm, thật lâu không động đậy, tựa hồ đang lâm vào trầm tư. Sau một lúc lâu mới nhenhàng hỏi: “Liệt, Pháp Vương sẽ hết lòng tuân thủ hứa hẹn đem heo trả lại cho ta sao?” Dựa theo lời nói của Bạch Mã Đan Tăng, trong cơ thể heo ẩn chứa linh khí đặc biệt hiếm thấy và nó đối với mỗi một người tu hành cực kỳ hữu ích, hắn thật vất vả mới tìm được một cái, thật sự có thể bỏ được thà nàng trở về?

Vẫn luôn đứng ở bên cạnh hắn là Thích Già Thất Tu hơi hơi kinh ngạc, mắt mắt mấy giây mới hiện lên một tia ý cười không thể thấy rõ, vị Vương lãnh khốc kiên nghị cư nhiên cũng một có một ngày giống như tiểu hài tử lo được lo mất? Đây thật đúng là tình huống ngàn năm mới có một lần “Vương, Pháp Vương ——” hắn ngừng một chút, vẫn là quyết định nói tiếp, “Theo thần được biết, nhiều năm như vậy Pháp Vương chưa bao giờ nuốt lời đối với ngài.”

Tầm mắt bạo ngược từ án thư nát tan trên thảm chậm rãi chuyển qua trên mặt Thích Già Thất Tu, “Người nói đúng, nhiều năm như vậy Pháp Vương chưa bao giờ nuốt lời với ta,” Tán Bô Trác Đốn đứng dừng, nở nụ cười tàn nhẫn nói, “Bất quá, hắn sẽ dùng chút chú ý thủ đoạn ở trên người ta. Người nói, hắn sẽ không luyện chế linh hồn heo nhỏ, và còn chứa lại một khối thân thể cho ta?”

Thích Già Thất Tu cứng lại, đích xác Pháp Vương trông có vẻ như ôn hòa nhân từ, kỳ thật cực kỳ cực đoan ác liệt, trong dĩ vãng không phải không có cái khả năng này. Hắn cẩn thận hồi tưởng một chút, nhắc tới làm hắn nhớ lại khiến tâm tình lại chùng xuống, trầm giọng nói: “Sẽ không, nếu cảm giác của thần không sai thì Pháp Vương đối với cổ linh khí hiếm thấy của heo nhỏ mà nói giống như một loại yêu thương kỳ quái.”

Tán Bô Trác Đốn nghe được sắc mặt lại càng lạnh hơn càng trầm hơn, mắt ung cấp tốc xẹt qua một tia sát ý. Hắn bỗng dừng đứng lên, tay phải đè lại chuỗi hồn đao bên hông, âm thanh lạnh lẽo nói: “Người và ta thật lâu chưa có luận bàn qua, hôm nay đi lên đỉnh núi tranh tài một trận.” nói xong, hắn dẫn đầu cất bước ra khỏi thư phòng.

“rõ.”

Thích Già Thất Tu cười đáp ứng theo sát, tay phải cũng nắm chặt chuỗi đao bên hông, hắn chờ giờ khắc này đã thật lâu. Mà Vương cư nhiên có thể ẩn nhẫn lâu hơn cả dự đoán của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 162: Luận bàn trong gió tuyết (hai)

Trong không trung gió thổi bông tuyết bay phần phật tùy thời đều có thể đổ ập xuống. Gió tuyết tuy không quá lớn lại cũng ồ ồ thổi mạnh xé rách không khí như muốn cắt da cắt thịt. Tuyết trắng nhẹ như lông ngỗng rơi rải rác tung bay trong gió như thể vũ đạo của tinh linh.

Hàng trăm thị vệ buru hân bảo hộ Cổ Cách Vương đứng lặng yên dọc đường đi lên đỉnh núi. Vì để đối phó với giá rét tàn khốc, bọn họ mặc những cái áo khoác dày nặng, mang thêm khăn quàng cổ, gương mặt cùng miệng mũi đều được bao bọc bởi mũ da, liền ngay cả tay cầm trường mâu cũng đeo bao tay da dê thật dày, họ chỉ lộ ra đôi mắt hưng phấn. Nguyên nhân thì chỉ có thể là vì hai nam nhân có tài cao của đất nước Cổ Cách sắp sửa bàn luận võ nghệ dưới trời gió tuyết nơi đây. Đối với người Bắc Ba, họ rất tôn trọng cường giả, đặc biệt đối với những nam nhân Bắc Ba thường xuyên tham gia chiến trường mà nói, tự nhiên so với pháp hội mùa đông còn hấp dẫn hơn thế.

Vài chục trọng giáp đứng phía trước là hai nam nhân ngang tàng cao lớn cường tráng đơ đệ, cùng với thị vệ mặc đồ kín mít bên ngoài thì hoàn toàn tương phản, hai người bọn họ đều không có mang mũ da hay găng tay, chỉ buộc một dải lụa sau đầu để cột tóc lại, áo khoác dày trên người chỉ được cời ra một nửa phần thân trên, rồi được buộc chặt lại ở bên hông. Áo khoác dày nặng dưới cái lạnh thấu xương của gió tuyết bay phần phật, vài sợi tóc mai lơ thơ vương trên khuôn mặt không cảm xúc càng làm khắc sâu sự tùy ý của họ.

Trong tay Vương là hồn đao phiếm quý ô kim hoàn, nó xếp hàng thứ nhất về các trường đao thâm lệ lạnh lẽo sáng như tuyết bạc. Người nghiêm nghị như lưỡi đao. Huyết tinh sát khí từ hai thân hình cao dài to lớn tầng tầng lớp lớp trùng điệp mà tản ra, mang theo uy nghiêm sát khí hủy thiên diệt địa. Bông tuyết tung bay cơ hồ bị ngưng tụ thành sát khí thể nhưng lại không có một chút dám dừng ở trên người hai nam nhân này.

Xa xa bọn thị vệ xem trận đấu cũng cảm nhận được gió tuyết kia còn muốn lãnh lẽo sát khí mãnh liệt đáng sợ gấp ngàn lần, cơ hồ hít thở không thông, đồng thời máu trong người trong nháy mắt kích phát sôi sùng sục, từng đôi đôi mắt càng là từ hưng phấn chuyển thành cuồng nhiệt.

Vương cùng Liệt Đội trưởng cũng không phải lần đầu tiên ở trước mặt bọn họ luận bàn võ nghệ, nhưng chưa bao giờ có một lần nào giống như hôm nay phóng xuất ra nhiều sát khí như vậy.

Này sát khí đã không giống như là luận bàn nữa mà giống như cuộc chiến sinh tử vậy.

Mắt ung sắc bén sâu không thấy đáy, uy nghiêm lạnh lẽo, giống như đối mặt với lưỡi hái của thần chết. Con người màu đen nặng nề, tàn nhẫn thâm hàn. Bọn họ một người là Vương, một người là thần tử; một người có huyết thống của vương thất chi thứ Thổ Phiên, một người có huyết thống vương thất Tượng Hùng, mấy trăm năm trước, Thổ Phiên cùng Tượng Hùng tranh đấu tựa hồ trong một khắc này liền xuất hiện. Nhưng là, trong cơ thể bọn họ còn chảy xuôi một dòng máu mà không muốn người khác biết được, bọn họ là huynh đệ cùng mẹ khác cha.

Huỳnh đệ? Tán Bó Trác Đồn trong lòng lạnh lùng cười, huỳnh đệ cùng huyết mạch chết ở trong tay hắn không kém này một người. Vô luận tình nghĩa trong dĩ vãng có thâm sâu như nào thì phạm là bất cứ ai có tư tâm gây dù chỉ một điểm bất lợi với hắn đều chỉ có một kết cục —— chết! Uông phí Bạch Mã Đan Tăng một đời thông minh, hắn lại làm ra một sự kiện sai lầm duy nhất chính là không nên tạo ra Liệt. Thích Già Thất Tu đã biết được chân tướng bọn họ cùng mẹ khác cha.

Từ lúc Pháp Vương nói rõ chân tướng, hai mươi năm trung thành như một của hắn liền lung lay sắp đổ trong lòng Vương. Vương đối với hắn đã có hoài nghi, có phòng bị, tuy rằng ngoài mặt không có thay đổi lớn gì nhưng nội tâm đã không hề đem hắn coi là thân tử hân tín nhiệm nhất nữa. Cùng Vương luận bàn võ nghệ lúc này một là được như ý nguyện cùng Vương sở hữu heo nhỏ. Hai là..... là chết!

Tán Bó Trác Đồn cùng Thích Già Thất Tu yên lặng ngưng trọng mà giằng co, ai cũng đều không có dẫn đầu ra tay đánh trước.

một đầu chó tuyết cường tráng khỏe mạnh cùng hai con báo tuyết ưu nhã tuyệt đẹp đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh khu đất trống, con mắt tam giác màu lam cùng con ngươi sáng quắc của lx báo nhìn chăm chú vào hai thân hình cao lớn trước sau vẫn đang bảo trì bất động trên đất trống. Đôi mắt màu lam càng dần trở nên trầm lãnh, tàn nhẫn độc ác nhuộm màu đỏ tươi. Ngân Nghê chân trước cào cào đồng tuyết dưới chân rồi đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng gầm như sấm rền.

một tiếng gầm này giống như một quả bom oanh tạc phá vỡ giằng co đình trệ, hai thân hình đứng yên bỗng chốc chột lóe, ngay sau đó là một tiếng “Keng” vang lên của hai thanh kim loại giao nhau. âm thanh rõ ràng từ trong làn gió tuyết truyền ra, ầm ầm có thể thấy được là các tia lửa bắn ra khi chúng chạm nhau. “Tới nào!” Tán Bó Trác Đồn lạnh giọng cười nói, mắt ưng nồng đậm ánh sáng giết chóc. Thủ đoạn nhanh chóng, hồn đao đã đẩy ra trường đao, lôi cuốn gió sét kinh phong như tia chớp hướng tới vùng bụng của Thích Già Thất Tu.

Thích Già Thất Tu cũng là kẻ nhếch nhếch môi, trong mắt là hung quang dữ tợn. Trường đao đứng lúc xoay ngang ngăn chặn càn quét của hồn đao. Đồng thời hắn xoay nửa người thân dùng đùi phải như gió cuốn quét tới eo sườn của Tán Bó Trác Đồn, cùng với một tiếng trầm thấp kêu: “Vương, cẩn thận!”

Trong phút chốc, chỉ thấy bóng người xê dịch di chuyển, ánh đao liên tục lóe sáng, gió lớn kịch cuồng, tiếng kim loại va chạm tiếng quyền cước giao nhau không dứt bên tai, sát khí tanh lẹ hóa thành hàng ngàn xiềng xích, cuốn lấy cổ đôi mạng. trên mặt đất là từng lớp tuyết dày nặng bị hất lên bay bụi mù trắng xóa như làn sương phẳng phất phiêu tán khắp nơi. Gió lạnh thấu xương cùng từng tầng tuyết lớn bị sát khí cùng đầu khí xé rách, đập nát!

không có người dám tới gần một bước, hai chân của những khán giả tại đó giống như tất cả đều bị đông lại ở một chỗ, trong mắt cuồng nhiệt cũng bị kinh sợ cùng kinh hãi vô biên thay thế. Bọn họ chỉ biết là đối thủ trên chiến trường không ai có thể ở cùng Vương hay Liệt Đội trưởng tiếp được đến mười chiêu, chỉ biết là Vương cùng Liệt Đội trưởng rất cường hãn, nhưng đến tột cùng cường hãn tới trình độ nào lại không có trải nghiệm qua trước đó. Thẳng đến giờ phút này bọn họ mới xem như chân chính hiểu được thực lực của Vương cùng Liệt Đội trưởng, nói là khiến người khác run rẩy sợ hãi cũng không quá chút nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mỗi chiêu thức đều là sát chiêu trí mạng và cứ thế cuộc luận bàn vẫn tiếp tục. Đại đa số bọn thị vệ không thấy rõ các chiêu thức mau lẹ như gió như sét đánh, bất quá vẫn như cũ mỗi người mang vẻ mặt kính sợ mà xem trận đấu này dường như vĩnh viễn phân không ra cao thấp, thật là một màn luận bàn tuyệt vời. Quên mất chớp mắt, quên mất hoan hô, thậm chí liên hô hấp cũng quên luôn.

Keng ——

một chuỗi đóa hoa lửa lóa mắt ở trong tuyết bay lên, mờ hồ thân ảnh chớp động bỗng chốc yên lặng, một thân hình bỗng nhiên đứng thẳng, hồn đao u ám đặt tại bên cái cổ cường tráng. một thân hình khác thì quỳ một gối trên nền tuyết, tay phải cầm đao, thân đao thẳng tắp trên nền tuyết chống đỡ cơ thể. một dòng máu đỏ thẩm từ bàn tay nắm chặt chuỗi đao chảy dọc uốn lượn theo thân đao, nhìn thấy mà ghê người. Nền tuyết đọng trong phạm vi bốn năm trượng thước đều bị xới lên lung tung, thay vào đó là từng vết ngang dọc đan xen vết đao chém khắc sâu, không ít địa phương còn lộ ra vết chôn sâu màu nâu thạch.

Gió tuyết vẫn tiếp tục ồ ồ thổi quét, đỉnh núi lâm vào trạng thái yên tĩnh giống như chết vậy. Mỗi một cái thị vệ đột nhiên đều không thể xác định trận luận bàn này có hay không đã kết thúc? Lần đầu tiên Vương đem hồn đao đặt lên cổ Liệt Đội trưởng người mà hắn tín nhiệm nhất. Tán Bó Trác Đồn đỉnh đầu xuất hiện khối trắng bốc lên, vẻ mặt bực tức kín một tầng mồ hôi tinh mịn, hơi thở có chút hỗn loạn. hắn từ trên cao nhìn xuống nam nhân nửa quỳ bên dưới, mắt ưng như cũ sâu không thấy đáy, chỉ là ham muốn thích giết chóc bên trong dần dần phai nhạt đi.

“Liệt, ngươi thua!”

“Đúng vậy, thần nhận thua.”

Mắt không chút nào hèn mọn mà ngược nhìn lên người đang kẻ con đao trên cổ mình, ánh sáng hung nanh tà ác bên trong cũng đã thu liễm lại, hiện lên ý cười nhàn nhạt. Khuôn mặt oai hùng cũng treo đầy mồ hôi mẹ mồ hôi con, hô hấp dồn dập, mặt mày có thể nói như rất thần nhiên tiếp thu, cũng có đối với từ vong không hề sợ hãi.

“Ngươi không phải thua ở võ kỹ mà là thua ở một nửa thần phạt nhân từ cùng thể lực trời sinh kia.” Thanh âm Tán Bó Trác Đồn lạnh nhạt thực nhẹ, trừ bỏ Thích Già Thất Tu gần hắn mới có thể nghe được ra, còn lại những người khác chỉ có thể nghe được tiếng gió tuyết thét gào.

Thích Già Thất Tu sót ruột chờ hô bình ổn lại mới nhếch lên khóe môi, nhàn nhạt nói: “Vô luận phát sinh chuyện gì, thần vĩnh viễn trung thành với Vương sẽ không thay đổi dù chỉ một chút ít.”

“Chẳng sợ luyện công xong, thực lực của ngươi có thể cùng đẳng cấp với ta? Chẳng sợ ta mệnh lệnh cho ngươi từ giờ trở đi không được gần gũi heo nửa bước?”

“Vâng.” một chữ duy nhất nghe tựa như không có chút cảm tình, lại nặng ngàn cân.

Tán Bô Trác Đốn nương mây, hòn đao trong tay ở giữa không trung vẽ ra một đạo nửa hình cung u lãnh, “Cạch” một tiếng trở về vô đao.

Mũi đao của Liệt khi chạm đến cổ tay của hắn mà lưỡi đao của hắn cũng nghiêng một đường không có chém bay đầu Liệt. Ở trong nháy mắt đó, trong đầu hắn đột nhiên trời lên rất rất nhiều những hình ảnh hỗn độn không nên xuất hiện. Tâm vẫn là do dự.

“Liệt,” hắn gọi, tiếp theo lặng im hồi lâu, mới lại trầm giọng nói, “Kỳ thật, lúc ta đem con ngựa quý tặng một nửa cho ngươi liền âm thầm coi ngươi thành huynh đệ. Khi đó, ta..... còn không biết ngươi là huynh trưởng cùng mẹ với ta.” hắn chậm rãi xoay người, miếng vải lụa vẫn tóc trong lúc kịch liệt đánh nhau đã bị bung ra, mái tóc dài nâu đậm như có sinh mệnh tùy ý nhảy múa trong gió, “Liệt, cùng có chung heo nhỏ đi. Còn có, đừng làm cho ta thất vọng.”

“..... rõ”

Thích Già Thích tu nhìn bóng dáng nguy nga dần dần rời xa, mắt hơi hơi nheo lại, như suy tư gì đó rồi tầm mắt lại chuyển dời đến trên miệng vết thương cổ tay phải. Máu sớm đã ngưng kết thành băng, một đường vết đỏ tinh tế chỉ cần sâu thêm một chút nữa thôi là có thể thương chạm đến gân mạch. Tay vừa chuyển trường đao trở lại vô. Hai đầu gối hắn quỳ xuống đất, cái trán khẽ chạm băng tuyết, quỳ rạp xuống đất dập đầu, hành đại lễ cung tiễn vị Vương cao cao tại thượng của hắn, cũng là huynh đệ cùng mẹ của mình.

Ngân Nghê dùng sức lắc lắc lông tóc trên người, đem hết thủy tuyết đọng rớt khỏi thân mình, quay về hai đầu báo tuyết kêu một tiếng, báo tuyết gật đầu ứng hòa. Ba con đã thú lập tức đuổi chân đứng dậy theo đuôi phía sau Tán Bô Trác Đốn.

một màn này vĩnh viễn khắc sâu trong lòng các thị vệ có mặt, đến chết cũng không quên. Vương là vị Vương vĩ đại của Cổ Cách. Liệt Đệ trưởng đúng là thần tử mà Vương tín nhiệm nhất. Vương chính là kiều ngạo của nước Cổ Cách, là kiều ngạo của bọn họ, cuộc đời này có thể được dưới trướng, được đi theo Vương là thần phạt ban phát may mắn cùng vinh quang cho bọn họ.

Đôi mắt to màu nâu của Liệt mang vẻ kính sợ kính yêu thoáng hiện lên chính là tràn đầy sùng sảng cùng nghiền ngẫm, có vẻ không hợp nhau cho lắm. Bạch Mã Đan Tăng, Pháp Vương thân ái của ta, kẻ ly gián châm ngòi của người tựa hồ không có kết quả xấu như dự đoán đi? Vẫn là nói, trong lòng ngươi vốn dĩ liền tồn tại hai kết quả bất đồng? Tsk tsk (tiếng chặc lưỡi), người thật đúng là đủ nhảm chán.

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 163: Tâm tư Tán Bô Trác Đốn (một)

Ở giữa sườn núi có một cái ao suối nước nóng rộng bảy tám mét vuông, ao vừa lúc nằm ở vị trí đắc địa sát sườn núi. Phía trên ao hoàn toàn là khoảng không hướng tới tận đỉnh núi, lưng dựa vách núi, một bên cạnh là các tuyết bích chênh vênh còn một bên là tòa Phật tháp cao ngất. Nước ao màu xanh nhạt trong suốt, bốc lên trong không khí là sương khói màu trắng, chỗ nông nhất ước chừng tầm ba thước, ở giữa chỗ sâu nhất có năm thước mỗi bên. Bên cạnh ao cùng đáy ao đều dùng ngọc thạch từ Côn Luân chạm trổ, ống dẫn nước vào cùng ra lúc nào cũng mờ mờ để duy trì mực nước cố định trong ao. Bên cạnh ao không có người hầu hạ, chỉ có con chó ngao xám bạc cùng hai chỉ con báo tuyết nằm cạnh đó bảo vệ.

Tán Bô Trác Đốn nhắm mắt trầm mình xuống mặt nước, thân hình cường kiện cao lớn trần trụi tùy ý mà ở trong nước giãn ra. Buông thả Liệt, không chỉ là bởi vì sự trung thành của Liệt là không thể nghi ngờ, còn bởi vì nếu hắn muốn trở thành chúa tể của cao nguyên tuyết vực này thì Liệt là cánh tay mà hắn không thể thiếu. Mà hắn sau này muốn bảo vệ an nguy của heo nhỏ thì cũng cần dựa vào sức mạnh của Liệt.

Đôi mắt nhắm chặt đột nhiên mở ra, ngay khi nước ấm ulla vào hốc mắt thì hắn lập tức nhanh chóng từ trong nước ngồi dậy. Hắn dùng tay quệt đi những bọt nước dư thừa trên mặt và đem các sợi tóc dài ướt dầm dề toàn bộ hất ra đằng sau để lộ ra cái trán hoàn mỹ tròn bồng cùng khuôn mặt sắc bén. Nửa người phía trên nghiêng dựa bên cạnh ao, hai tay mở rộng đặt vào hai bên thành ghế đầu nhìn phía chân trời xa xăm, hắn có lẽ quá tập trung nên cũng chẳng để ý những bông tuyết lạnh lẽo từng đóa từng đóa bay xuống rơi trên mặt mình. Mắt ưng dần dần nheo lại, ánh mắt như nước sâu thâm trầm khó dò.

Kiên định trung thành, cùng chia sẻ nửa huyết thống có khi cũng không thắng nổi quyền lợi ăn mòn cùng dụ hoặc, hắn từ đầu chí cuối đều không cho dù chỉ một chút tín nhiệm nào đối với Liệt. không, chuẩn xác mà nói hắn ở sâu trong nội tâm chưa bao giờ đối với bất kỳ ai hoàn toàn tín nhiệm, chân chính tín nhiệm của hắn vĩnh viễn chỉ có chính hắn mà thôi. Người nào nắm giữ quyền lực tối cao vương giả, người đó liền phải thừa nhận sự tịch mịch vĩnh hằng của một vương giả, đó là sự công bằng mà thần phạt ban cho.

Chính là cũng thật sự quá mức tịch mịch. Cho nên, khi hắn phát hiện chính mình thích một nữ nhân liền không màng thân phận nô lệ dè dặt, cũng không màng việc nàng kịch liệt giãy giụa kháng cự, mạnh mẽ mà đem nàng chặt chẽ chộp vào trong tay.

Từng bông tuyết mảnh trong suốt trắng tinh vừa mới dừng ở trên mặt nước ấm liền trong chớp mắt biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Kỳ thật thích liền giống như bông tuyết này, mặc kệ lúc đó có bao nhiêu mảnh liệt say đắm, cuối cùng cũng không độ nổi với năm tháng trôi đi. Hắn chỉ

nghĩ lúc hân còn có loại cảm xúc này thì cần tận tình mà đi hưởng thụ phóng túng một phen, lấy nó để đền bù cho sự tịch mịch chỗ sâu trong linh hồn.

“Ngân Nghê, người nói linh khí cổ hiếm thấy trong cơ thể heo nhỏ kia sau này có biến mất không? Lúc đó Bạch Mã Đan tăng vẫn sẽ đối yêu thương chăm sóc nàng ý chứ?” hân vuốt tay xoa cái đầu to lớn của Ngân Nghê, nhẹ giọng hỏi.

“Ngao ngao ngao ——”

Ngân Nghê thích ý híp lại hai con mắt tam giác, thấp giọng kêu.

“không biết ư?” Tán Bô Trác Đốn hứng thú mười phần mà nhượng mảy tiếp tục hỏi, “yêu thích của Liệt đối với heo nhỏ cùng với sự trung thành của hân với ta, loại cảm tình nào sẽ kéo dài lâu hơn?”

“Ngao ngao ngao ——”

“Vẫn là không biết sao.....” hân tựa hồ thích hỏi đến nghiện, “yêu thích của ta với heo nhỏ sẽ kéo dài trong bao lâu?”

“Ngao ngao ngao ——”

“sự yêu thích của người với nàng sẽ tiếp tục tới bao lâu?”

Đôi tai mềm mềm của Ngân Nghê đột nhiên dựng đứng, đôi mắt tam giác híp lại thỏa mãn cũng mở to trở nên rực rỡ lấp lánh, sự thâm thúy trấn tĩnh trong mắt nó hiện lên một tia giống như là đang suy nghĩ sâu xa, giống như hai viên ngọc bích thần bí. Qua một hồi lâu, nó mới thấp giọng kêu ra hai tiếng.

Hai tiếng này không phải uy lực mãnh liệt mà là có chút mơ hồ triền miên. Cần thận phân tích rõ, tựa hồ còn có vài phần xấu hổ cùng ngượng ngùng.

Tán Bô Trác Đốn khoe miệng vừa nhếch, nhìn chằm chằm nghiêm túc đôi mắt tam giác hung nanh của nó, bàn tay xoa đầu nó đột nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ một chút, cười giận, “Súc sinh nhà người cũng dám thật lâu mới trả lời. Như thế nào, ý vào việc heo nhỏ sẽ ở trước mặt người cười vui làm nũng nên cái đuôi chó ngao liền nhếch lên cao hả?” Dừng một chút, hân nửa thật nửa giả nói, “Bất quá nếu người thật sự có thể vẫn luôn thích nàng, như vậy chờ ta chán ghét nàng liền đem bằm ra tặng cho người ăn.”

Ngân Nghê chép chép cái miệng của mình, nửa cái lưỡi màu đỏ tươi vươn ra khỏi bên ngoài miệng, tức khắc tràn lan ra vài vết nước dãi trong suốt. Nó hít hít không khí xung quanh rồi đột nhiên đứng lên, hai chân trước thủ phục phía hân rồi liên tục làm ra vài điệu bộ tư thế hạ đẳng đáng khinh đến cực điểm. Sau đó nó đứng thẳng ngời xồm xuống, đôi mắt tội nghiệp mà nhìn khuôn mặt có chút cứng ngắc lạnh lẽo của nam nhân.

Nó chậm rãi nâng cao lên hai chân trước để lộ ra một dưới lớp lông dày dưới bụng là một cây gậy hồng dài to lớn. Chó ngao hoang dã này vốn có thân hình so với những chó ngao bình thường khác thì cường tráng mạnh mẽ hơn rất nhiều, khi bị trọng thương đưa đến chỗ Bạch Mã Đan Tăng lại không biết bị đứt ăn đồ vật quý đi gì khiến hạ thân hoàn toàn bành trướng to lớn hơn, thế mà so với cánh tay trẻ con còn muốn to hơn. Giờ phút này, đỉnh đầu “cây gậy” đỏ tươi hơi cong còn chảy ra chút dịch dinh dính, thoạt nhìn thực sự xấu xí đáng sợ. Súc sinh này, thế nhưng còn có ý nghĩ cường gian heo nhỏ a.

“Cút!”

Tán Bô Trác Đốn giận sôi máu, tâm phiền ý loạn mà vùng cánh tay quát mạnh, thiếu chút nữa tay đánh phải cây gậy khí hồng của nó. Ít nhiều động tác Ngân Nghê cũng đủ nhanh nhẹn, lui về phía sau một cái tầng đá, cấp tốc lui nhảy ba thước, lúc này mới tránh khỏi một hồi bị kịch.

“Ngao —— ngao ——”

Chân trước hạ xuống đầy thuần phục, cái đuôi vì lấy lòng mà ra sức lay động, con mắt xanh úy khuất mà nịnh nọt nhìn Tán Bô Trác Đốn, yét hầu thật cẩn thận mà hừ hừ rên rĩ.

Tán Bô Trác Đốn ngoác mắt từ hồ nước đứng lên, nhấc chân đi ra khỏi ao, từ chỗ cao lạnh lùng mà bề ngễ nhìn đã thủ thủ phục dưới chân mình. Cánh môi nở nang đỏ sẫm lạnh lẽo hỏi: “Người thật sự thích heo?”

“Ngao —— ngao ——” cái đuôi vẫy đến càng nhanh.

“Vậy người chậm rãi chờ đi.” Khóe môi Tán Bô Trác Đốn cong nhẹ, “Chờ ta hoàn toàn mất đi sự thích thú đối với nàng liền thỏa mãn tâm ý của người, cũng không uổng công người trung thành với ta bấy lâu.” hân vỗ tay ý bảo người hầu chờ ở sau núi tiến đến thay quần áo cho mình.

“Ngao ngao —— ngao ngao ——”

Ngân Nghê hân hoan mà rảo bước chạy dọc theo hồ nước chạy qua chạy lại. Cuối cùng còn hưng phấn đến nổi cắn cổ một đầu báo tuyết, đem kéo vào trong suối nước nóng cùng nhau phịch.

Tán Bô Trác Đốn mặc áo bào xong xuôi, nhìn xem Ngân Nghê còn ở trong nước vui vẻ chơi đùa, tâm tình buông lỏng một tí lại có chút lo được lo mất. Nghiêm túc mà nói hân thực sự là từ dưới móng vuốt Ngân Nghê cướp đi heo nhỏ. Như vậy, không loại bỏ khả năng Bạch Mã Đan Tăng từ trong tay hân cướp đi heo. hân vừa mới cấp Ngân Nghê một câu trả lời đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không thực hiện, khó bảo toàn Bạch Mã Đan tăng cũng sẽ không ưng thuận thực hiện hứa hẹn tốt đẹp đó với hân mà không biết đến khi nào mới xảy ra. Heo khi nào mới có thể cải thiện thể chất đủ để thừa nhận dục vọng của hân, vốn là không có ước định chính xác thời gian! Vạn nhất là một năm, hai năm, ba năm, thậm chí mười năm đâu? Đáng chết, hân như thế nào sẽ phạm phải sai lầm cấp thấp thế này! không hề để ý tới Ngân Nghê cùng báo tuyết, hân cất bước vội vã mà bước vào ám đạo.

## Chương 164: Tâm tư Tán Bố Trác Đồn (hai)

“Liệt! Liệt!” hần vừa bước vào ám đạo lập tức giương giọng gọi.

“Thần ở đây.” Thích Già Thất Tu từ chỗ vách tường ám đạo xuất hiện, quần áo đơ bản sau trận luận bàn cũng đã đổi mới.

“Ngươi lập tức đi chùa Thác Lâm một chuyến, nhìn xem Pháp Vương tiến triển chữa thương cho heo nhỏ như thế nào rồi?”

Thích Già Thất Tu sùng sốt, Pháp Vương muốn lợi dụng linh khí của heo nhỏ vì hần mà luyện tu Mật tông, khi nào chuẩn bị thỏa đáng thì tự nhiên sẽ phái người báo cho hần, không cần thiết phải ghé qua “hỏi han” làm gì. Loại hành vi không tín nhiệm này sẽ khiến Pháp Vương không vui. Nhưng xem mặt mày của Vương trầm lệ lạnh lẽo thế này, hần tự giác mà đem hết lời khuyên can nuốt vào trong bụng.

Thôi thì trước đến nay Vương đối với Pháp Vương liền không yên tâm chút nào, giờ cũng chả nhiều yên tâm hơn là bao. Huống chi có thể phụng mệnh Vương quang minh chính đại mà đi xem tình hình của heo nhỏ đúng là chuyện tốt hần cầu còn không được. Hơn hai mươi ngày trời không thấy heo nhỏ, hần nghĩ đến tâm đều đau. Nếu không phải sợ gia tăng lòng nghi ngờ cùng phòng bị của Vương, hần đã sớm tìm cách không được nhớ nhưng mà chạy đến chùa Thác Lâm.

“Ờ.” hần cố giữ âm thanh mình thật vững thật hồ hững mà đáp lại, thân hình nhanh chóng biến mất ở trong bóng tối.

Tán Bố Trác Đồn lúc này mới thả chậm bước chân, khoe môi nhếch lên một góc độ thẳng tắp sắc bén. Bạch Mã Đan Tăng nói không có sai, người Bác Ba từ xưa liền có hôn tục cộng thù, ngay cả nam nữ chưa từng gả cưới cũng cực kỳ thoải mái phóng túng ngủ với ai quen ai hoàn toàn không có ràng buộc. Hơn nữa heo nhỏ không phải Vương phi của hần, chỉ là một nô lệ để hần chơi đùa. Ở cao nguyên tuyết vực, huynh đệ cùng huyết thống nhà quyền quý cùng chung một cái nữ nô càng là việc nhỏ rất tầm thường.

Xuyên qua ánh sáng phản chiếu hần hướng về phía trước ám đạo, tấm điện phía đông đã gần ngay trước mắt.

Thủ vệ ở cửa tấm điện vừa thấy Vương quay trở lại, lập tức quỳ một gối xuống đất hành lễ, người hầu chờ ở gian ngoài tấm điện từ lâu cũng quỳ phục hai bên đường để nghênh giá vị Vương tôn quý của họ.

Tán Bố Trác Đồn gật đầu đối với bọn thị vệ, ý bảo bọn họ đứng lên còn hần tiếp tục nhấc chân đi vào tấm điện. đi theo ở phía sau hần là người hầu khom người kính cẩn đi theo, có một vài đi phía trước để vén lên rèm cửa dày nặng bằng nhung lên, một cỗ nhiệt khí ấm áp dào dạt tức khắc ập vào trước mặt.

trên mặt hần đầy băng tuyết lạnh nhạt tựa hồ có một chút hòa tan dưới sự ấm áp nóng bức này, mắt ung lạnh lẽo không tự giác mà hướng về trên giường to rộng. Ngay lập tức, sự mềm mại trong mắt hần biến mất không thấy, chỉ còn lại là sâu thẳm tối tăm không thấy đáy.

“Tất cả đều đi ra ngoài.” hần nhàn nhạt nói.

Sáu người hầu nhẹ nhàng nghe lời dạ một tiếng rồi bước chân nhẹ nhàng mà kính cẩn rời khỏi.

Hay bàn tay Tán Bố Trác Đồn đặt ở bên cạnh người nắm chặt thành quyền, chậm rãi hướng về chỗ cái giường bước tới. Đệm chăn êm dày trên giường dựa theo lời hần phân phó vẫn chưa gấp, chỉ tùy ý mà để lung tung. Ngay lúc rèm cửa được vén lên, ấm áp đập vào mặt là hần hoảng hốt như nhìn thấy một nữ nhân phần nộn đáng yêu đang ôm đệm chăn trên giường buồn chán đến chết mà quay cuồng lăn lộn trên giường, như là một con heo nhỏ ăn uống no đủ mượt mà. Đôi mắt to đen nhánh lười biếng mà híp lại, cánh môi hơi hơi cong lên bất mãn, làm người khác hận không thể đem nàng ôm vào trong lòng dùng sức xoa nắn gặm cắn.

hần hít sâu một hơi, áp xuống khô nóng thỉnh linh xảy ra trong bụng, ngồi trên giường kéo ra đệm chăn, trong mắt xẹt qua một chút mất mát. Nhìn quanh nội thất, vô luận là thăm bát bảo cự luân giữa phòng hay vẫn là tấm thảm góc tường, đều không có thân ảnh heo nhỏ, rồi lại phảng phất đâu đó hình bóng của nàng. Nàng khóc, nàng cười, cầu xin, đau kêu..... Vẫn luôn quanh quẩn ở trong căn phòng, thật lâu không tiêu tan.

Bàn tay nhẹ nhàng xoa lên tấm thảm nhung trắng, ngày ấy máu của nàng cơ hồ nhuộm hơn nửa tấm thảm này, khuôn mặt nhỏ thanh tú đau đến vận vẹo biến hình. Là hần không tốt, vì đoạt đi thuần khiết của nàng trước Bạch Mã Đan Tăng, thế nhưng hần đem bên dưới nàng xé rách, nàng về sau chỉ sợ sẽ càng hận càng chán ghét hần càng muốn thoát đi khỏi hần? Chính là, nếu hần vẫn chưa hết yêu thích nàng thì hần tuyệt đối sẽ không thả nàng đi. Cho dù tương lai sự yêu thích đó có biến mất, hần cũng sẽ không thả nàng đi. hần nói với Ngân Nghê trong đó có một nửa giả một nửa thật. Lời nói dối là đem heo nhỏ ném cho nó gian dâm, lời nói thật là đem heo nhỏ bằm ra cho nó ăn.

Cánh môi nở nang đỏ sẫm hơi hơi nhấc lên, lộ ra một nụ cười quỷ dị tàn nhẫn. hần từ trong móng vuốt của Ngân Nghê đoạt heo nhỏ đi, khi chán rồi liền đem nàng tiến vào trong bụng Ngân Nghê, không phải rất thú vị sao. Về sau nhìn đến Ngân Nghê, nói không chừng hần sẽ ngẫu nhiên nhớ tới việc chính mình cũng từng thích quá một nữ nhân, nhớ tới từng có một nữ nhân hần thích qua đã an ủi sự tịch mịch của hần.



Vừa tắm xong tóc chưa khô hoàn toàn nên hấn cũng không thể đi vào giấc ngủ được. hấn liền đá văng ra chằm nhưng mềm rồi kéo qua đắp nửa thân dưới rồi dựa lưng lấy từ đầu giường quyền 《 Song tu vô thượng mật tông 》, ở dưới ánh sáng dạ minh châu bắt đầu đọc.

Khi còn nhỏ ở bên cạnh Pháp Vương cũng có xem qua khá nhiều sách nam nữ giao hoan, hấn đối với việc hai người quan hệ không có nửa điểm tò mò, liên quan tới mật pháp song tu cũng không có nửa phần hứng thú. Từ lúc mười bảy tuổi bước lên vương vị, hấn cách mỗi hai tháng sẽ cùng một nữ nhân giao hợp, mục đích không phải vì hưởng thụ nam nữ hoan ái cực lạc, mà là vì để điều tiết mạch luân trong cơ thể quá cường hấn của mình. hấn biết thân thể nữ nhân mỹ lệ, cũng biết chúng lại càng mềm mại, bất quá mỹ lệ mềm mại thì sao, hấn cũng không có hứng thú đùa bỡn thương tiếc. hấn chỉ là tiến vào, hấp thu máu đỏ cần thiết cho việc cân bằng mạch luân.

Những nữ nhân dùng để giao hợp trong lúc đó sẽ biết bí mật về thân thể hấn, cho nên hấn chưa từng tính toán lưu lại mệnh cho các nàng. Giao hợp cũng hoàn toàn là bạo ngược, không hề nửa điểm thương tiếc. Năm năm qua, còn không có một nữ nhân có thể còn nổi hơi tàn để sống đến lúc giao hợp xong.

Nhưng hiện tại vừa nhớ tới ngày đó heo nhỏ thống khổ thê lương kêu rên, máu tươi đầm đìa tổn hại bên dưới, cùng với nước mắt giàn giụa khuôn mặt trắng bệch, tâm hấn liền nổi lên đau đớn như kim đâm. Ước chừng đây là sự khác biệt với thích cùng không thích: không thích nữ nhân đó thì mặc kệ nàng có tuyệt đẹp mỹ lệ bao nhiêu thì ở trong mắt hấn đều chỉ là một cái công cụ. Nhưng nếu là nữ nhân hấn thích, mặc dù chỉ suýt soát gọi j là thanh tú phần ngọn thì ở trong mắt hấn cũng có thể là dụ hoặc vô cùng.

hấn thích heo nhỏ, đã muốn tra tấn nàng, chà đạp nàng, ức hiếp nàng, lại càng muốn cung chiều nàng, đau sủng nàng, dung túng nàng; muốn ở trên người nàng lưu lại các loại dấu vết, hung hăng mà làm nàng đau, ở trong đau đớn đem hấn khắc sâu vào trong linh hồn nhưng lại luyện tiết nàng khóc rơi lệ, thống hận nàng kháng cự gãy gục cùng lạnh nhạt trầm mặc với hấn. Có khi hấn cũng không biết chính mình rốt cuộc là muốn đem nàng đè ở dưới thân xé tan thành mảnh nhỏ, hay vẫn là muốn đem nàng cất vào sâu trong tâm liếm hôn che chở?

Nếu..... nàng có thể đối với hấn nhiệt tình thực lòng mà làm nũng, cười một cái, có lẽ hấn liền biết chính mình cuối cùng muốn như thế nào đối đãi nàng? Trong lúc lơ đãng, hấn lại hồi tưởng lúc nàng cùng Ngân Nghê vui đùa. Đó là lần đầu tiên cũng là một lần duy nhất cho tới nay mới nhìn thấy nàng phát ra vui sướng hạnh phúc từ trong nội tâm. Ở trong cảm nhận của nàng, hấn là Cổ Cách Vương vĩ đại chẳng lẽ còn không bằng một con vật súc sinh?

Ánh mắt của hấn lạnh lẽo mà nhìn trang sách trong tay, bên trên là hình ảnh hoa văn một bức hoan hỉ kim cương có hai thân mình quấn lấy nhau. Hi kim cương có khuôn mặt dữ tợn thân màu xanh, tám mắt mười sáu cánh tay bốn chân, ngồi trên một đài sen, hai tay trái phải đan chéo mỗi tay cầm lô chén. Thân thể người phụ nữ thì có màu đen như than chì, một đầu có ba mặt, tay phải cầm loan đao, tay trái cầm lô chén, chân trái chân phải vòng qua eo vị Phật. Cả hai đều không mặc gì, ôm chặt lấy nhau mà dung hợp, trông cực kỳ chói mắt.

Nhớ lại hoa kính mị hoặc kiệt lực xô đẩy bóp chặt hấn của heo nhỏ, máu tươi nóng bỏng tưới xối lên dương vật của hấn mang đến tư vị tuyệt diệu mất hồn, khô nóng bị áp xuống kia lại lần nữa ở dưới bụng nhỏ cháy lên. Dương vật dưới thân mang theo cực nóng từ trong bụng trường đến phát đau, cơ khát này trước kia hoàn toàn chưa từng có. hấn hơi thở dài, rốt cuộc phải chờ tới khi nào thì heo nhỏ mới có thể đem hai chân cuốn chặt ở bên hông hấn, ở trong lòng ngực hấn vui thích mà thừa nhận dục vọng.

Bạch Mã Đan Tăng thông thạo mật pháp song tu, Thích Già Thất Tu cũng không kém một tấc, nếu trở thành liên nữ thì heo nhỏ sẽ cùng bọn họ song tu giao hợp, nhờ nàng lưu luyện vui thích giao hợp với bọn họ, không chịu quay về bên hấn..... không, hấn quyết không cho phép loại tình hình đó xuất hiện! Bực bội mà đem quyển sách trong tay ném xuống mặt đất, hấn vạch chần trên người, xuống giường khoác lên áo choàng mềm rồi nhanh chóng đi ra nội thất.

### Đó khi nào có thịt?

Bạn đang đọc truyện *Nó Thì Muốn Xoay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

## Chương 165: Tán Bỏ Trác Đôn tâm tư (ba)

“Vương.” Người hầu vẫn luôn quỳ chờ bên ngoài vội vàng quỳ sát đất hành lễ.

“đi tắm cùng các hầu phi.”

Từ khi heo ngủ giường hấn, hấn liền đặc biệt chán ghét phòng mình dính dù chỉ một chút mùi của nữ nhân khác. Tắm điện của các hầu phi khi tiến vào cung cũng đều bị cường chế không được để bất luận hương phấn gì, cũng không được mang theo bất luận đồ vật mang hương mùi vào phòng. Heo nhỏ đích thân Thác Lâm đến nay cũng hơn hai mươi ngày, hấn thậm chí còn không ở trong tắm điện xử phạt tới một người, hấn sợ máu sẽ làm dơ bẩn mùi hương vị trà xanh nàng lưu lại.

Sáu người hầu lặng yên không tiếng động mà đi theo Vương hướng tới tắm điện của các hầu phi, thần sắc cùng đôi mắt trước sau như một mà kính cẩn nghe theo không gọn chút sóng. Các nàng trong lòng đều rõ ràng, lần này đi sẽ có một nữ nhân mỹ lệ chết thảm.

Được Vương lâm hạnh không phải là vinh quang, chỉ có thể là tử vong.

Chuyển qua một ám đạo nhỏ hẹp, trước mắt rộng mở thông suốt là mười mấy cái hang động sắp hàng có thứ tự, nơi này là khu vực của các phi tử hầu hạ Cổ Cách Vương từ trước tới nay. Nếu lấy phong cách phong kiến của vương triều Trung Nguyên thì chỗ ở được sắp xếp hoàn toàn đối lập với vùng đất nơi đây, tuy xác thật có vẻ đơn sơ ngàn lần nhưng so với đồng đảo nhà ở của người dân thì mỗi gian phòng lại xa hoa phú quý vô cùng.

đi qua ám đạo là các thị vệ nghiêm chỉnh đứng canh, mỗi gian phòng của các phi tử đang ở đứng một đến hai ba người hầu, địa vị hậu phi cao thấp có thể nhìn phác họa trang trí treo trên cửa phòng để phán đoán. Trước mắt những phòng nào có hầu phi cư trú thì trên cửa sẽ miêu tả ánh trăng cùng đám mây màu trắng, còn lại bốn căn phòng toàn bộ không có một bóng người. Tình hình trống vắng này từ lúc lập nước đến nay coi như là kỳ tích hiếm thấy mà đương nhiệm Cổ Cách Vương Tân Bố Trắc Đốn ban bố một cái lệnh “Những hầu phi vào cung đều bị hạn chế phạm vi hoạt động ở trong phòng cùng trước cửa phòng, nếu tiến vào ám đạo liền giết chết không trừ ai.” Nghiêm lệnh hạ xuống, càng là làm cho nơi vô cùng náo nhiệt này trở nên lạnh lẽo.

nói cách khác, Cổ Cách Vương đương nhiệm vốn không phải dưỡng phi tử, mà là dưỡng gia súc. Chờ khi nào hân hứng thú, hoặc là đến lúc liền kéo ra giết thịt, đây cũng là lý do vì sao các vị quan Cổ Cách không muốn đưa con gái hay chị em mình nhập cung. Cùng với việc đưa bọn họ vào cung thì cũng tương đương đưa gia súc cho Vương nuôi nhốt giết thịt vậy, bên ngoài tuy giành được một cái vinh quang bề ngoài, nhưng thả cùng các nhà quý tộc liên hôn như vậy còn có ý nghĩa thực tế một chút.

Canh giữ ở ngoài cửa người hầu nhìn thấy Tân Bố Trắc Đốn, bọn họ sợ tới mức chạy nhanh quỳ xuống đất hành lễ. Ở bên trong phòng các hầu phi cũng nghe tiếng hô mà đuổi tới từng người một chạy ra khỏi cửa phòng, quỳ phục nghênh đón Vương giá đáo.

“Đều ngẩng đầu lên.” Tân Bố Trắc Đốn đứng ở trước năm hầu phi đang quỳ hành lễ, đằng sau là cửa một căn phòng ước ba thước có hơn, hân nhàn nhật ra mệnh lệnh.

Năm hầu phi thấp thỏm bất an mà ngẩng đầu, từng đôi mắt đẹp lộ ra đầy áp lực hoảng sợ, gương mặt đều có chút không khỏe mạnh xanh trắng, đó là do khá lâu rồi không thấy ánh nắng mặt trời.

Các nàng đều là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, thanh diễm, thanh lệ, kiều mị, phong tư không đồng nhất, mỗi người đều có dung mạo xinh đẹp, trong đó có thiếu nữ với bộ dáng đẹp nhất còn không phải nữ nhân Bắc Ba. Nàng mặc váy gấm hồng khoác áo rái cá, mái tóc rối tung đen nhánh hơi quăn, ấn đường điểm một chấm chu sa đỏ tươi, mũi đính một cái khuyên vàng, thướt tha yếu điệu, ưu nhã cao quý, có loại phong hoa tuyệt đại mị lực khiến người. Đặc biệt nhất chính là cặp mắt to kia hơi hơi hồng úng nước mắt không hoàn toàn là sợ hãi, ngược lại ẩn ẩn một cảm giác đậm bạc dường như chứa đầy ưu thương.

Nữ nhân này..... Tân Bố Trắc Đốn hít lại mắt ung, hồi tưởng một chút, hình như là mấy tháng hôm trước Trúc quý tộc quyền to nào đó dâng tặng cho hân. Lúc ấy hân tâm tình tốt, liền thuận miệng đem nàng phong làm hầu phi, ném tới hậu cung xong đến giờ vẫn chưa có gặp thêm lần nào.

Liền dùng nữ nhân này! hân đưa ra quyết định liền bước vào phòng Thiên Trúc của thiếu nữ đó.

Nhìn đến tám rèm nhưng dày nặng phòng hầu phi Thiên Trúc buông xuống hết, bốn hầu phi còn lại đều sống sót sau tai nạn mà xụi lơ trên mặt đất.

Trước khi tiến cung, các nàng đều là kiều nữ của các quý tộc Cổ Cách ở ngoài, ở nhà cũng từng nghe quá một ít đồn đãi về Cổ Cách Vương. hân là con trời hạ phàm, anh duệ quả cảm lại lãnh khốc bạo ngược khiến người dân lại kính lại sợ. Chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, cuộc sống tốt đẹp giàu có của các nàng sẽ bị vị Vương đáng sợ này suất binh phá vỡ, khủng bố giết chóc cùng máu tươi ở trong lòng các nàng để lại vết thương vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Vốn tưởng rằng sau khi trở thành hầu phi, ít nhất không cần lo lắng mệnh của mình cũng bị tước đoạt đi. Chính là ở trong tòa cung tối đen này mấy tháng, mới biết được ý nghĩ cuộc sống của chính mình có bao nhiêu nhỏ bé. Mỗi lần đều nhớ đến cái đêm Phổ Lan được truyền đi thị tẩm ở tẩm cung của Cổ Cách Vương, thế mà chưa kịp trở lại đã thành thức ăn ngon cho chó ngao.

Nàng kia không ra khỏi phòng cùng các nàng nói chuyện với nhau. Nàng ấy cũng không phải bị Cổ Cách Vương đoạt lấy đưa về, mà là được quyền quý Thiên Trúc dâng lên cho Vương. Có lẽ, đó mới là may mắn nhất khi mà nàng ý sẽ không biết sự lãnh khốc khát máu của Vương. Ít nhất lúc tiến gần đến cái chết, nàng ấy sẽ không giống các nàng phải chịu sợ hãi tra tấn.

Người hầu ở trong góc phòng bày thêm ba cái lò sưởi nữa và kê thêm một bàn lùn bên trên bày đủ các loại rượu ngon cùng thức ăn xong liền lục tục từ trong phòng lui đứng ở ngoài cửa.

Tân Bố Trắc Đốn từ trong tay thiếu nữ tiếp nhận cốc bạc khảm đá quý đã được rót đầy rượu ngon, hân cũng không vội kè lên môi uống. hân bụng chén rượu, đôi mắt ung sắc bén như đao dùng tư thái nhìn từ trên xuống dưới dò xét thiếu nữ dị tộc kia, đến khi thấy nàng ý không hề có một tia hèn mọn thì hân mới hờ hững hỏi: “Tên là gì?”

“Đức Ương Kéo Trạch.” Thiếu nữ quỳ trước mặt hân hơi cúi đầu nhẹ giọng trả lời. Thanh âm hơi nhỏ không rõ lắm nhưng thực mềm như bông khiến người nghe không nhận được say mê.

Tân Bố Trắc Đốn đem rượu ngon uống một hơi cạn sạch, thưởng thức cái cốc bạc trên tay rồi đối với Đức Ương Kéo Trạch nhếch miệng cười nhàn nhật phun ra hai chữ: “Coi sạch.”

Đức Ương Kéo Trạch bỗng dừng ngẩng đầu, đôi tay nắm chặt áo khoác, đôi mắt mở lớn hơn nữa. Nàng kinh sợ mà nhìn chăm chăm thân hình người đàn ông ngang tàng cường tráng uy nghiêm tôn quý đầy sắc bén trước mặt này. Dần dần trong mắt nàng được thay thế bởi sự ưu thương nồng đậm.

“Dạ.....”

Cặp lông mi dài mảnh vô lực mà buông xuống, nàng run rẩy chậm rãi cởi bỏ đai lưng bên hông, cởi ra lườp áo khoác dày nặng bên ngoài, lại cởi tiếp áo kếp cùng quần. Đôi tay run rẩy một hồi lâu, cuối cùng chậm rãi cởi ra lớp áo mỏng phần lụa bên trong, run run rẩy rẩy mà đứng ở trước mặt Tán Bó Trác Đôn.

Thân thể thiếu nữ đang ở độ tuổi thanh xuân mà trở mả đầy đặn, da thịt trơn bóng không tí vết. Nàng giống như ngưng ngừng mà cúi đầu xuống, cái cổ ưu nhả tú lệ uốn lượn như thiên nga, hai quả đồi cao ngất no đủ, vòng eo tinh tế mềm dẻo, hông đầy đà căng mọng như trăng tròn, bụng nhỏ thon mềm mại không có một điểm xấu xí. Cánh tay non mềm nhỏ thon dài thẳng tắp che đầy khu vực thần bí ở giữa hai chân nhưng lại không hoàn toàn che chắn hết đám rừng rậm đen nhánh, nửa che nửa hở càng làm tăng thêm sự dụ hoặc khó cưỡng.

Heo nhỏ mặc quần áo vào thoát nhìn cũng rất thon thả a, bất quá một khi cởi quần áo ra, trừ bỏ khuôn mặt cùng cổ là thường xuyên tiếp xúc với ánh sáng mặt trời ra thì thân thể nàng vô cùng tinh tế, chỗ nào cũng đều mềm mại mịn màng nõn nà. Ngực nàng cũng là cao ngất no đủ, cánh mông cũng là đầy đà căng mọng, xúc cảm khi nhéo lên tới gấp mười phần. Vòng eo rắn nước gần như tròn trịa. Chỗ giữa hai chân nàng không hề có nửa cọng lông tóc, chỉ duy nhất là bề mặt da trắng mịn, cảm giác hết sức thoải mái khi nắm xoa nó trong lòng bàn tay. Da thịt nàng trắng nõn, hồng phấn kiêu diễm, mỗi khi đem nàng xoa nắn chỉ hơi mạnh tay một chút, mặt trên liền sẽ lưu lại các vết ửng đỏ tím, làm hấn vừa thương vừa thích.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoaay Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 166: Tán bố trác đốn tâm tư (bốn)

“Tán Bó Trác Đốn theo bản năng mà đem thân thể của nữ nhân trước mắt so sánh với thân thể của La Chu trong trí nhớ của hấn, xong gọi nữ nhân đang ngưng ngừng muốn chết bên cạnh: “Lại đây.”

Đức Ương Kéo Trạch kinh hoàng mà ngẩng đầu nhìn hấn xong lại nhanh chóng cúi xuống, chần chừ một lát vẫn là cắn răng chậm rãi tiến gần tới bên cạnh nam nhân đáng sợ kia. Lần đầu tiên thấy hấn là khi nàng ở phòng nghị sự và bị phụ thân dâng hiến cho Cổ Cách Vương, nàng có cho cũng không dám, càng không có tâm tình nhìn kỹ tướng mạo của Vương. Nàng chỉ cảm thấy sự uy nghiêm tôn quý, khí thế sắc bén ép đến mức người khác không thờ nổi, không dám ngẩng đầu. Đây là lần thứ hai nàng thấy Cổ Cách Vương, vẫn là bị kia sự tôn quý uy nghiêm áp bách đến thờ không nổi, không dám ngẩng đầu.

Nàng là tiểu thư của đại quý tộc nước Thiên Trúc và có cùng vận mệnh như tất cả các tỷ muội khác, phụ thân bỏ ra công sức dưỡng dục các nàng là để kết giao với những người có địa vị quyền quý, vì gia tộc mà giành càng nhiều ích lợi. Những tỷ muội của nàng, có người được đưa đến bên cạnh Đức Vương, có người được đưa đến nước Kéo Đạt Khắc, có người được đưa đến Già Ướt Di La..... Còn có một vài người mà chính nàng cũng không biết được đưa tới nơi nào. Nàng bị đưa đến bên cạnh Cổ Cách Vương, mục đích thì chỉ có một đó là hầu hạ mua vui cho Cổ Cách Vương, những lúc cần thiết sẽ vì gia tộc Mo-rô-ni giành ích lợi.

Cổ tình nàng vô luận như thế nào cũng không quên được hình dáng của nam nhân đứng dưới cây bồ đề, dáng người trở nên lóa mắt dưới ánh sáng mặt trời, tỏa sáng như một vị thần cao quý. Bờ vai ấm áp dày rộng, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng tựa như tiếng cầm, nụ hôn nóng bỏng, còn có mùi hương của tử đàn thơm ngát, tất cả đều làm nàng say mê khó quên, tình ý triền miên.

Phụ thân vì cái gì không đem nàng dâng cho Đức Vương thay vào đó lại đem nàng đưa vào tòa cung điện hắc ám lạnh lẽo như địa ngục này cơ chứ? Nàng một chút cũng không nghĩ ở trước mặt nam nhân khác chịu nhục mà không mặc quần áo, một chút cũng không nghĩ để nam nhân khác phá trình tiết của mình. Nhưng trên người nàng còn mang gánh nặng làm vinh quang gia tộc, lưng mang kỳ vọng của phụ thân, nàng không thể làm theo ý mình, ngay cả khúc khúc đòi tự kết liễu bản thân. Hơn nữa trực giác nữ nhân của nàng cũng cảnh cáo rằng nam nhân trước mặt là kẻ không tha cho những ai dám làm trái ý hấn.

Thân thể trần trụi của nàng chậm rãi quỳ xuống cạnh bên người nam nhân, nàng cũng không hề nói một lời từ đầu tới cuối mà nhẹ nhàng bước tới giống như một con hươu cái thẹn thùng.

Mùi hương thơm của xử nữ nhàn nhát quện cùng mùi hoa lượn lờ ở bên người hấn, Tán Bó Trác Đốn bỏ xuống chén rượu, một tay đem Đức Ương Kéo Trạch kéo vào trong lòng ngực. Bàn tay to lớn bao trùm lên bộ ngực cao ngất, không nhẹ không nặng vuốt ve từ dưới hướng lên trên. Bộ ngực trong tay giống với của heo nhỏ đều rất mềm và đàn hồi tới mười phần, nhưng viên châu hồng nhạt trên làn da nâu đậm liền không có sự đáng yêu mê hoặc của heo nhỏ.

Ngón tay kẹp lấy một viên châu, nhẹ nhàng vuốt ve lôi kéo, ắn ắn xoa xoa, thỉnh thoảng vết chai trong lòng bàn tay ma xát đỉnh viên châu non mềm mẫn cảm ấy. Cảm giác được thân thể non mềm trong lòng đột nhiên đông cứng trong giây lát, sau đó lại run rẩy mềm mại.

“Thoải mái sao?” hấn thấp giọng hỏi, trong giọng nói có một chút mong đợi không dễ phát hiện.

Bị một nam nhân không yêu ôm lấy sờ soạng, vây quanh thân không phải mùi hương tử đàn ấm áp cao quý mà là mùi tanh nhàn nhạt của dê bò. Đức Ương Kéo Trạch xấu hổ và giận dữ muốn chết, nỗ lực mà kháng cự lại cảm giác đau đớn lại có một chút tê dại truyền tới, nàng làm gì có thời gian mà đi lo lắng trả lời câu hỏi xấu hổ như vậy chứ.

“nói chuyện!” Tán Bó Trác Đồn không nghĩ tới ngoài heo ra hẳn lại gặp được thêm một nữ nhân trầm lặng khác. Hắn không khỏi tức giận, thanh âm đậm mặc bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, ngón tay vẫn về hạt châu non mềm tăng thêm lực chà xát thật mạnh.

“A ——” Đức Ương Kéo Trạch phát ra một tiếng hô kêu đau, thân thể mềm mại nháy mắt trở nên căng thẳng.

Tán Bó Trác Đồn nhìn lòng bàn tay hắn có vài giọt máu đỏ dính dính cùng với một khối da mỏng, hẳn không khỏi có chút nhụt chí. Thế nên hắn quyết định từ bỏ chỗ này, bàn tay dọc theo bụng nhỏ tròn nhắn lần đến giữa hai chân của thiếu nữ, hắn thử thăm dò tách ra cánh hoa kiều nộn vẫn đang khép kín, trong đầu hắn chậm rãi suy tầm lại các động tác miêu tả trong sách chơi đùa hoa để của nữ nhân

Thân thể Đức Ương Kéo Trạch cứng đờ, không dám phản kháng mà mở rộng hai chân. Ngón tay nam nhân lung tung mà tác quái ở chỗ non mềm quý giá nhất của nàng, chỉ thượng chu lệ vết chai dày mà đến nàng sinh đau không thôi. Hốc mắt dần dần trưởng nhiệt, nàng liều mạng mà chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống.

Ngón tay Tán Bó Trác Đồn trong lúc vô tình vén lên một tầng da nhỏ bé và đụng phải một viên hạch nho nhỏ mềm mềm. Chỉ nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, nữ nhân trong lòng giống như hoa bị gió vùi dập run rẩy nhẹ, thậm chí cổ họng còn toát ra tiếng rên rỉ.

Chẳng lẽ là nơi này!? Hắn vui vẻ, vội vàng chiếu theo phương pháp xem trong sách lúc nhẹ lúc mạnh xoa chọc vân vân. Quả nhiên, nữ nhân trong lòng ngực run rẩy đến càng thêm lợi hại, rên rỉ trở nên kiều mị hơn rất nhiều.

“Xoa cái viên hạch này khiến người thoải mái sao?”

Đáp lại hắn chính là một giọt lại một giọt nước mắt nóng bỏng rơi xuống trên tay, nó hoàn toàn đánh tan sự vui sướng của hắn. Mắt ung xẹt qua sự lạnh lẽo, hắn tức giận mà đem nữ nhân trần trụi trong lòng quảng ngã ở trên mặt đất, kế tiếp liền đứng dậy đá văng cái bàn thấp trước mặt.

Thức ăn cùng rượu ngon trên bàn toàn bộ đều rơi vãi trên mặt thảm dưới đất, chúng cũng bắn lên thân thể trần trụi của thiếu nữ, vậy mà lại tạo ra một loại mỹ vị chật vật mà dục hoặc

Tán Bó Trác Đồn đối với mỹ vị vẫn là nhìn như không thấy, hắn cất bước tiến tới dẫm lên bụng nhỏ của thiếu nữ, bàn tay thô bạo mà túm mái tóc dài trên đỉnh đầu của nàng, bức bách phải ngẩng đầu nhìn hắn.

Khuôn mặt mỹ lệ của thiếu nữ dính đầy nước mắt trong suốt, mắt to như được nước thánh tẩy trừ qua mà càng ướt át trong sáng, nhưng nó cũng không hòa tan được ự ưu thương cùng sợ hãi của chủ nhân.

Mắt ung nheo lại đầy nguy hiểm, hắn đối với khuôn mặt tràn đầy nước mắt kia nhìn thật sâu thật chăm chú một lát, rồi đột nhiên đem đầu nàng ném xuống. Hắn thu hồi chân, đứng ở trên bề ghế nhìn xuống thiếu nữ như là nhìn một con kiến hèn mọn dưới chân chật vật khóc thút thít, trầm giọng nói: “Người có nam nhân người yêu.”

Đầu Đức Ương Kéo Trạch nặng nề mà cúi rạp trên mặt thảm dưới đất, đầu xoay vòng vòng đau đớn vô cùng. Nàng cuộn tròn thân thể, đôi tay bụm mặt thất thanh khóc rống, “Có! Có! Ta có nam nhân mà ta yêu!” Nàng thật vô dụng, nàng quá vô dụng, nàng cho rằng nàng có thể chịu đựng đến cuối cùng.

“Hỏi lại người một lần cuối cùng, vừa rồi thấy thoải mái không?”

“không thoải mái! không thoải mái! Người đừng đụng ta! Cầu người đừng đụng ta!” Đức Ương Kéo Trạch điên cuồng mà lắc đầu, hét lên chói tai, còn đầu khí chất cao quý ưu nhã nữa, “Ta có nam nhân ta yêu, ta có nam nhân ta yêu!” Nàng khóc kêu, hai tròng mắt rơi lệ dần dần thất thần, “Thổ Cách Lỗ Khắc, Thổ Cách Lỗ Khắc, người vì sao không tới cứu ta, người vì sao không tới cứu ta.....”

Thổ Cách Lỗ Khắc?

Tán Bó Trác Đồn gạt mình, thái dương gân xanh nổi lên, một chân đem nữ nhân này đá đến góc tường, tức muốn học máu mà bước ra khỏi phòng.

hắn là thẳng ngốc mới có thể nghĩ đến việc tìm tới một nữ nhân để luyện cách tán tỉnh.

Heo nhỏ nếu như bị Bạch Mã Đan Tăng cùng Thích Già Thất Tu mê hoặc, hẳn liền mạnh mẽ đem nàng áp tải về tắm cùng hắn ngày đêm giao hoan. Nếu lúc giao hợp heo nhỏ bị đau đến khó chịu, trước tiên liền cứ cắn răng chịu đựng, một năm, hai năm, ba năm, mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, hẳn sẽ đem các loại tán tỉnh chơi đùa thân thể nữ nhân chậm rãi học đến triệt để thì thôi, sẽ khiến nàng vui thích hưởng thụ việc nam nữ giao hợp.

Ám đạo vang vọng tiếng bước chân nặng nề ẩn chứa tức giận, Tán Bó Trác Đồn hoàn toàn xem nhẹ một sự thật rất mâu thuẫn.

một đảng hắn đem heo nhỏ coi là nô lệ dễ tiện để chơi đùa, một đảng hắn lại vì nô lệ dễ tiện này hao hết tâm tư; một đảng hắn không ôm tâm tư rằng sẽ không yêu thích heo nhỏ lâu dài nhưng một đảng lại vô ý thức nghĩ tới tận “Ba mươi năm”.

Ba mươi năm, còn chưa đủ lâu sao? Vừa thương vừa thích.

Bạn đang đọc truyện *Nô Thê Muốn Xoa Người* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

